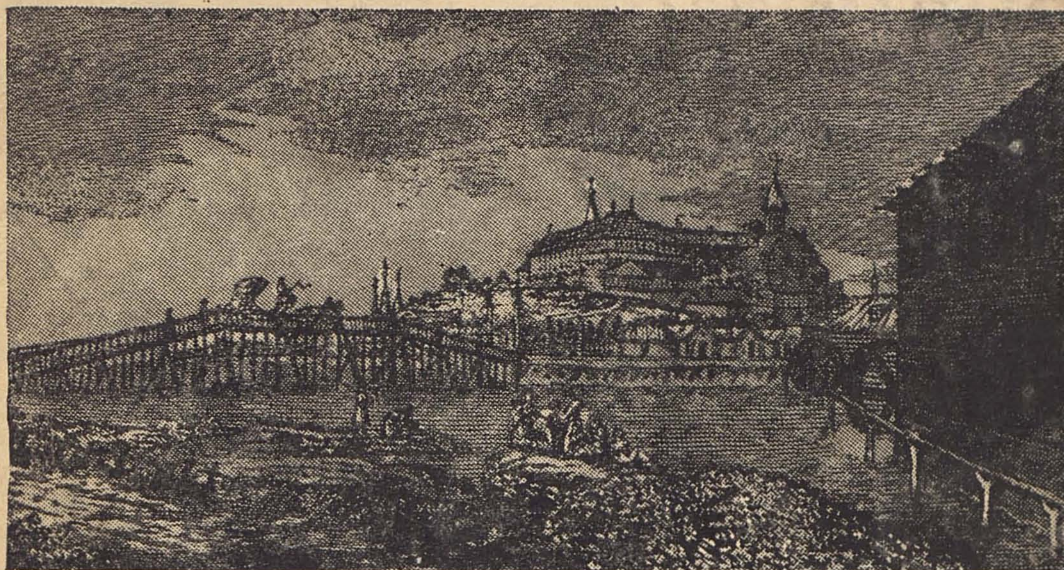
GEORGE POTRA



DOCUMENTE PRIVITOARE LA ISTORIA ORAȘULUI BUCUREȘTI (1634–1800)

EDITURA ACADEMIEI REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA

DOCUMENTE PRIVITOARE LA ISTORIA ORAȘULUI BUCUREȘTI
(1634-1800)



GEORGE POTRA

DOCUMENTE PRIVITOARE LA ISTORIA ORAȘULUI BUCUREȘTI (1634–1800)

EDITURA ACADEMIEI REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA
București, 1982

EDITURA ACADEMIEI REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA
R 79717 București, Calea Victoriei 125

CUPRINSUL

INTRODUCERE

Adunarea documentelor „ce sînt pre la boerime și pre la mănăstiri date, și la sate”, scria stolnicul Constantin Cantacuzino la cumpăna secolului al XVII-lea, a constituit întotdeauna o condiție fundamentală pentru luminarea și elaborarea istoriei noastre naționale.

Așa au înțeles istoria și Nicolae Bălcescu, cînd edita, în colaborare cu August Treboniu Laurian, revista *Magazin istoric pentru Dacia*, și Bogdan Petriceicu Hasdeu, și Nicolae Iorga, care a adunat și editat, în fecunda sa activitate, peste 33 000 de documente din arhive românești și străine. Din aceeași rîvnă s-a născut corpusul de documente referitoare la istoria românilor, inaugurat de Eudoxiu Hurmuzaki, precum și alte multe cicluri de documente orînduite tematic.

În anii socialismului osîrdia atîtor cărturari din trecut a fost continuată și mult extinsă, prin publicarea unui corpus al documentelor istorice românești, pe provincii și prin editarea a numeroase serii de documente tematice.

În acest efort general se încadrează și ciclul de *Documente privitoare la istoria orașului București*, din care am publicat, pînă azi, două volume, primul în 1961 și al doilea în 1975.

Am inițiat acest corpus, pe care îl completăm acum cu cel de al treilea volum, din dorința resimțită de toți cercetătorii istoriei capitalei noastre, de a avea la dispoziție cele mai importante documente inedite, aflate în fondurile arhivistice de stat. Am apelat, în acest sens, la imensul tezaur documentar ce se găsește la Direcția Generală a Arhivelor Statului din București și în colecția de documente a Bibliotecii Academiei R. S. România.

Sub raport cronologic, volumul de față cuprinde aproape șaptezeci de ani din secolul al XVII-lea, și veacul următor în întregime, cele mai multe acte fiind, de aceea, din anii 1700—1800. Mai mult, a doua jumătate a secolului al XVIII-lea, bogată în documente nerelevate pînă acum istoriei naționale, constituie aproape o jumătate din structura acestui volum.

Cititorul străbate deci, din lectura volumului două epoci importante din istoria Țării Românești: ultimele mari domnii autohtone, de certă ctitorire culturală și politică, a lui Matei Basarab, Șerban Cantacuzino și Constantin Brîncoveanu, și cea mai fecundă perioadă a domniilor fanariote, de după 1716, pînă la finele secolului al XVIII-lea. În tot acest răstimp, orașul București a cunoscut o neîncetată dezvoltare economică, demografică, edilitară și culturală. Astfel, din multele acte de vînzare-cumpărare inserate în volum rezultă marea concentrare urbanistică și economică a orașului București semnificativă, mai ales, în a doua jumătate a secolului al XVIII-lea.

În această epocă, orașul București se ridică mereu din punct de vedere economic, extinzîndu-și valențele sale de cel mai mare centru comercial al țării. Consemnăm, de asemenea, semnele procesului de industrializare a orașului, prin apariția a noi și importante fabrici și manufacturi (de hîrtie, de fidea, de tabac etc.).

Surprindem, în multe documente, organizarea și dezvoltarea învățămîntului în București, unde funcționau, încă de la finele secolului al XVII-lea în structura dată de Șerban Cantacuzino și de Constantin Brîncoveanu —, Academia domnească de la mănăstirea Sf. Sava și Școala domnească de slovenie de la biserica Sf. Gheorghe Vechi.

Multe documente fac dovada începutului procesului de organizare a învățămîntului în limba națională, învățămînt destinat mai mult copiilor de negustori sau meșteșugari. Este atestată întemeierea unor școli românești pe lîngă principalele biserici și mănăstiri din Capitală : Sf. Gheorghe Vechi, Colțea etc.

Aici, la București, se naște și se dezvoltă prima bibliotecă națională a Țării Românești, biblioteca Academiei domnești, fundată de stolnicul Constantin Cantacuzino și de ilustrul său prieten, Hrisant Notaras, patriarhul Ierusalimului.

În acest volum, cititorii vor găsi, în actele de vînzare-cumpărare și numeroasele hotărnicii, cele mai importante linii de dezvoltare urbanistică a orașului, evoluția imaginii capitalei în devenirea sa istorică. Volumul încearcă să se închege și ca o vertitabilă hartă istorică a orașului, o hartă care își modifică însă configurația, în funcție de dinamica vieții sociale, economice și culturale din cele două secole.

Fără a modifica prea mult urbanistica Bucureștilor, veacul al XVIII-lea pregătește însă, prin toate inițiativele sale din acest sector, marile și profundele transformări din primele decenii ale secolului următor. Restrîngerea viilor, livezilor și grădinilor, pe seama extinderii construcțiilor de case, prăvălii, hanuri și alte așezăminte cu caracter economic sau cultural, marchează începutul decisiv al urbanizării Capitalei.

I. Viața social-economică

Marea majoritate a documentelor din acest volum se referă la cele mai diferite aspecte ale vieții economice și sociale. E și firesc să fie așa, deoarece dezvoltarea orașului București s-a înfăptuit rapid și diversificat, dar esențialmente din punct de vedere economic.

Predomină în economia volumului mai ales *actele de vînzare-cumpărare*. Fac obiectul unor asemenea tranzacții *casele*, cu sau fără terenuri, situate în diferite mahalale ale orașului, *locurile*, pentru casă sau pentru agricultură, *viile*, Bucureștii fiind pînă către începutul veacului al XIX-lea și un mare centru viticol al țării, *pivnițele*, de pămînt, de lemn sau, mai rar, de piatră, care serveau drept cîrciumi și de locuri de păstrare a vinului și rachiului, *prăvăliile*, asemenea tranzacții fiind mai numeroase spre sfîrșitul veacului al XVIII-lea, în raport direct cu dezvoltarea economică a orașului. Vînzarea *robilor țigani* [1] este caracteristică, prin documentele de față, pentru secolul al XVII-lea și al XVIII-lea.

---

[1] George Potra, *Contribuțiuni la istoricul țiganilor din România*, București, 1939.

Dincolo de caracterul lor pur tranzacţional, în genere, stereotip, contractele de *vînzare-cumpărare* oferă însă, în totalitatea lor, imagini dintre cele mai autentice şi mai interesante pentru dezvoltarea urbanistică a oraşului, pentru structura sa demografică, mai ales sub raport profesional, pentru practicile sociale de epocă, pentru evoluţia mentalităţii locuitorilor săi în diferite stadii istorice.

Urmărind cronologic actele de vînzare-cumpărare de case, putem constata, treptat, spre mijlocul veacului al XVIII-lea, o restrîngere urbană, o concentrare accentuată a construcţiilor, în dauna întinselor locuri, cu vii, livezi, agricultură şi numeroase acareturi. În mai toate documentele anterioare anului 1750 casele sînt, în majoritate, însoţite de mari terenuri, cu imense grădini de pomi. La 15 iunie 1688, de exemplu, se vindea, în vecinătatea mănăstirii Sărindar, o casă cu pivniţă şi un loc lung de 15 stînjeni; la 15 iunie 1696 o casă cu locul curţii, cu grădină de pomi, cu pivniţi şi jicniţă; la 8 mai 1706, în mahalaua bisericii Dintr-o Zi, o casă cu loc, cu grădină de pomi; la 17 mai 1710, o casă cu un loc de 55 1 2 stînjeni lungime pe 14 1/2 stînjeni lăţime. Treptat, documentele vorbesc din ce în ce mai rar despre livezile din preajma caselor vîndute, amintind numai „toate namestiile" (dependinţe) necesare şi, numai în cazuri excepţionale, despre grădini cu pomi sau vie.

Paralel are loc şi o creştere considerabilă a preţurilor de vînzare. Astfel, este menţionată, la 17 august 1740, o casă din mahalaua Bălăceanu, vîndută cu 235 de taleri, iar o altă locuinţă, cu pivniţă, situată lîngă Uliţa cea Mare, se vindea, la 26 noiembrie 1743, cu 500 de taleri. Asistăm deci la cristalizarea urbanistică a centrului economic şi administrativ al oraşului, care se caracterizează printr-o masivă concentrare a construcţiilor. De aceea, către sfîrşitul secolului al XVIII-lea, vînzările de case situate în perimetrul deja construit şi, oarecum, compact al oraşului sînt tot mai rare, iar atunci cînd sînt tranzacţionate asemenea proprietăţi, preţul lor este foarte ridicat, în comparaţie cu toate celelalte vînzări. Astfel, „o părechе de case mari dă zid cu locul lor şi cu tot coprinsul", situată pe podul ce trece prin faţa Hanului Şerban Vodă, se vindea cu 2 500 taleri (1784 septembrie 19), iar o casă şi o prăvălie, pe podul Mogoşoaiei, costau, la 23 iunie 1799, nu mai puţin de 8 000 de taleri, o sumă foarte ridicată pentru acest sfîrşit de veac.

Creşterea preţurilor construcţiilor din zona centrală a oraşului trebuie pusă şi pe seama prefacerii treptate a tehnicii de ridicare a acestora, multe case fiind acum din cărămidă, deşi casele de lemn reprezintă totuşi, pînă la finele veacului al XVIII-lea, marea majoritate a imobilelor din Bucureşti. Aşa se şi explică de ce, atunci cînd se făcea evaluarea unui imobil, se preţuiau lemnele construcţiei respective, elementele de zidărie fiind numai nişte accesorii. La 8 iunie 1768 se vindea în mahalaua Popa Cozma o casă împreună „cu alte lemne de casă nouă". De aceea, uneori, cînd se preţuiau casele construite pe locuri date cu embatic (chirie) de către mitropolie sau de unele mănăstiri, singurul element care intra în calcul era lemnăria. Aşa, bunăoară, o casă cu prăvălie construite din lemn, pe locul mănăstirii Plumbuita, cînd a fost să se vîndă de respectivul chiriaş, s-au preţuit lemnele la 230 taleri şi a trecut în proprietatea mănăstirii (1764 noiembrie 22); de asemenea, a fost preţuită numai lemnăria casei dascălului Dragomir, de la şcoala slovenească de la mănăstirea Sf. Gheorghe Vechi, după plecarea sa din învăţămînt, la 30 iulie 1780.

Documentele de vînzare-cumpărare ne oferă, prin structura lor notarială (vînzător, cumpărător, martori etc.), informații dintre cele mai complexe privitoare la structura demografică a orașului, a evoluției acesteia în trecerea timpului. Cu cît urcăm, de exemplu, spre cumpăna veacului al XVIII-lea, cei mai mulți cumpărători, vînzători și, îndeosebi, martori, sînt *meșteșugarii* din diferite mahalale, alături de *negutători* și, la fiecare act, *preoții* de la parohia respectivă (în genere cîte doi preoți). Astfel, la 10 februarie 1799, un Gavril postelnic, vinde unui Hagi Gheorghe, casele rămase moștenire de la părinți, clădite pe locul mănăstirii Pantelimon, avînd ca martori pe cei doi *preoți* de la biserica Olteni, un *cizmar*, în timp ce printre vecinii menționați în act, se număra și o Florica *cizmăreasa*.

Tudor *mătăsarul*, care la 1 septembrie 1781 vindea lui Iordache Neculescu, fost mare medelnicer, o casă în mahalaua Stejarului, își întărea semnătura cu propria pecete inelară, în timp ce majoritatea actelor de acest fel, în care sînt antrenate și obraze boierești, poartă, de regulă, numai semnăturile și amprentele vînzătorilor și martorilor, în loc de peceți.

Dintr-o practică mult mai veche, dar destul de rară în secolul al XVIII-lea, două documente menționează în cuprinsul lor și costul *aldămașului* „taleri 10, cheltuiala toată cu *aldămaș* i cu altele", probabil și cu plata aceluia care a scris documentul, adică preotului Barbu (1780 iunie 13). Documentul din 1785 septembrie 8 ne arată că s-au cheltuit 7 taleri pentru aldămaș, cu vecinii și preoții, destul de mult la un preț de 27 taleri cît costa casa ce a fost vîndută ; probabil aldămașul l-a plătit cumpărătorul.

Destul de rar sînt trecute și cheltuielile de redactare a documentului : „Și s-au făcut și cheltuiala zapisului taleri 2" (1780 iulie 27).

Reconstituirea imaginii urbanistice și edilitare a orașului București se completează, în cadrele acestui volum, cu acele acte de vînzare a *locurilor de casă*, care cuprind prețioase informații topografice, atunci cînd se face delimitarea precisă a fiecărei proprietăți.

Casele și locurile de casă constituie prilej de procese, determinate, mai ales, de violarea dreptului de protimisis. Astfel, la 12 iulie 1785, divanul judeca pricina dintre călărașul Bănică și cojocarul Anghel, pentru răscumpărarea unei case din mahalaua Popa Cozma, pe baza dreptului de întîietate prin rudenie, Bănică fiind rudă cu vînzătoarea casei, Marica, în timp ce primul cumpărător, care era silit să restituie casa, nu avea nici un grad de rudenie cu părțile implicate în proces.

Nerespectarea dreptului de protimisis și judecarea unei astfel de neînțelegeri, ajunsă pînă la hotărîrea Departamentului de Șapte, este arătată in mai multe documente (1782 octombrie 12 ; 1783 octombrie 5 ; 1784 iunie 1 ; 1791 februarie 13 și octombrie 8 ; 1793 februarie 25 etc.) unde se și menționează că străinii nu au voie să cumpere bunuri nemișcătoare, exceptîndu-se în acest sens, după cum vedem din unele documente, turcii, grecii și armenii care erau considerați *raia*, adică cetățeni.

Cel care nu avea drept și era obligat să dea înapoi bunul cumpărat, își primea întreaga sumă de la cel care avea protimisis.

Neînțelegerile pot deriva și din producerea unor documente falsificate în vederea uzurpării unor drepturi firești sau pentru invocarea aceluiași drept de protimisis. Așa a procedat preotul Tudor de la biserica

Stejarului, care a prezentat Divanului un așezămînt falsificat, din care ar fi reieşit că, Oprea croitorul, care își construise o casă pe locul bisericii şi apoi a înstrăinat-o, era dator să o lase bisericii după moarte, nicidecum să o vîndă. Confruntînd ambele documente, Divanul stabileşte falsul, dar acordă totuşi preotului dreptul de răscumpărare a acestei case de la noul ei stăpîn (1783 octombrie 30).

Unele documente din volum vin să confirme şi imaginea pe care ne-au lăsat-o călătorii străini trecători prin Ţara Românească, în viziunea cărora oraşul Bucureşti era o aşezare foarte întinsă, cu case rare şi numeroase grădini, livezi şi, mai ales, vii. Înregistrăm astfel o serie de vînzări de vii, toate situate în Dealul Bucureştilor, Dealul Lupeştilor, Dealul Văcăreştilor şi Dealul Cotrocenilor începînd cu sfîrşitul veacului al XVII-lea (1698 iulie 5 ; 1713 mai 25 ; 1718 iunie 7 ; 1721 noiembrie 1 ; 1734 decembrie 10 ; 1741 mai 21). Sînt semnalate vii şi în alte zone ale oraşului, precum în mahalaua Stejarului unde au loc vînzări de vii la 23 iunie 1753 şi la 13 aprilie 1766, dar aceasta împreună cu o casă.

La sfîrşitul secolului al XVIII-lea se constituiseră în Bucureşti anumite aglomerări urbane, centrale, subliniate chiar de multele documente privitoare la vînzările de case, dar oraşul mai avea încă aspectul unei imense grădini, din care se înălţau, pe toate colinele sale, de la Cotroceni, pînă la Dealul Văcăreşti întinse terenuri viticole. La acea dată dealul Cotrocenilor rămăsese cea mai întinsă zonă viticolă a capitalei, de vreme ce numai aici sînt semnalate, în documentele de faţă, cîteva vînzări de vii sau de case cu mari loturi viticole (1790 aprilie 23 ; mai 5 ; mai 10).

Consemnăm, de asemenea, şi unele vînzări de *livezi*, chiar în perimetrul oraşului, cum ar fi vînzarea din 1 martie 1783 din mahalaua Broşteni.

Dezvoltarea oraşului Bucureşti a fost în strînsă legătură şi cu caracterul său de mare vad comercial, de mare încrucişare de drumuri neguţătoreşti, fiind, în timp, o adevărată placă turnantă între Occident (Viena, Lipsca), Răsărit şi Poarta otomană, precum şi un centru nodal pentru comerţul din toate cele trei ţări româneşti.

Fac obiectul multor tranzacţii de vînzare-cumpărare *pivniţele* şi *prăvăliile*. Cel mai timpuriu document referitor la o asemenea vînzare este din vremea domniei lui Matei Basarab şi se referă la o pivniţă cu loc de două prăvălii şi alt loc de o prăvălie, lîngă biserica Sf. Ioan (1645 ianuarie 25). Mai tîrziu, la 12 iunie 1674, se vindea un loc de casă cu pivniţă, lîngă biserica Adormirea Maicii Domnului, la 1699 mai 25, un document consemnează vînzarea unei jumătăţi de pivniţă „la uliţă", iar la 24 ianuarie 1692 un document se referă la vînzarea unor case cu pivniţă de piatră, prăvălii şi cu loc, situate în Uliţa cea Mare.

O importantă cumpărătură comercială făcea, la 21 martie 1715, însuşi mitropolitul Antim Ivireanul, în valoare de 1 350 taleri, şi care cuprindea o pivniţă de piatră, cu prăvălie deasupra şi un han, toate situate în Uliţa cea Mare.

Sînt negociate şi numeroase prăvălii, în Piaţa Zarafilor (15 februarie 1716), în mahalaua Scaunelor (15 decembrie 1737), în Uliţa Şelarilor (1754 septembrie 17 ; 1754 noiembrie 20 ; 1755 august 24 ; 1764 mai 3 ; 1765 decembrie 20), în Tîrgul cel Mare, cu preţul foarte ridicat de 410 taleri (1764 februarie 20), în mahalaua mănăstirii Sf. Gheorghe Vechi (1764 martie 8) sau în Hanul lui Constantin Vodă (1767 ianuarie 1). Asemenea tranzacţii semnalăm pînă la finele veacului (1785 decembrie 23 ;

1790 aprilie 23; 1792 martie 23; 1794 ianuarie 29; mai 11; 1796 decembrie 17; 1797 iulie 17).

Două documente se referă la vînzarea unor *scaune de carne* (măcelării), ambele situate în mahalaua Scaunelor, la 23 iulie 1732 și la 5 februarie 1745.

Circulația bunurilor imobile înregistrează și cazuri de *schimburi de proprietate*. Așa, de exemplu, la 29 septembrie 1729, un schimb de locuri între mănăstirea Stavropoleos și Grigorie Greceanu, fost serdar; la 28 mai 1752, un schimb dintre mitropolie și Ștefanache, fost mare medelnicer, pentru o moșie la Dărăști, și un loc în mahalaua Scaunelor, sau schimbul dintre biserica Crețulescu, care dă o casă grămăticului Nicolae și primește două moșii. Se semnalează dese schimburi în cadrul orașului. Astfel, în 1782 ianuarie 30, se dă o casă din mahalaua Stejarului în schimbul unui loc mai central, din mahalaua Bradului, lîngă „Livadea Văcărescului" (grădina Ateneului Român). De asemenea se face un schimb de case din mahalaua Neguțătorilor, pentru mahalaua Oțetarului (1794 iunie 5) sau un schimb de case pentru o prăvălie (23 martie 1800).

Frecvente sînt *închirierile* de locuri pentru construcții, de case sau prăvălii. În cuprinsul orașului, mitropolia și mănăstirile, care stăpîneau întinse terenuri în zona locuibilă a Capitalei, practicau sistemul închirierii de locuri pentru casă (cu „embatic"). Chiriașii acestor locuri, pe care își înălțau construcții (case, prăvălii etc.), erau obligați fie la plata unei sume anuale în bani, fie în cîteva oca de ceară. Așa, bunăoară, la 8 august 1726, mitropolia închiria un loc sterp cu o chirie de 4 oca de ceară pe an, iar la 13 iunie 1749, mitropolitul acorda dreptul unui preot de la biserica Sf. Gheorghe Vechi să-și clădească o casă „pe locul unde a fost școala slovenească", cu o chirie de o oca de ceară anual. Sînt și cazuri în care chiria era mixtă, în bani și în ceară, ca pentru o prăvălie a mănăstirii Cotroceni închiriată cu 12 taleri și 2 oca ceară pe an (1774).

Acest sistem al închirierilor de locuri pentru case era rentabil, încît unii mari proprietari din epocă, precum marele logofăt Manolache Brîncoveanu, vor încerca mereu să-și rotunjească veniturile prin extinderea suprafețelor date cu chirie. Mai mult, la 1 martie 1779, uzînd de înalta sa calitate administrativă, același Manolache Brîncoveanu va obține de la domnitor dreptul de proprietate asupra unui teren mare, din mahalaua Popescului, pretinzînd că a fost proprietatea domnitorului Constantin Brîncoveanu, strămoșul său. Dacă locul fusese viran altădată acum era plin de case și de locuitori, iar proprietarul, reinstalat în drepturile sale, obținea importante venituri din chirii. Evident, hotărîrea a fost în favoarea marelui boier, iar locuitorii acestei întinse zone, din vecinătatea mănăstirii Sărindar, au devenit chiriașii marelui logofăt (1799 martie 1). Trei ani mai tîrziu, la 7 octombrie 1782, domnitorul Nicolae Constantin Caragea, întărește drepturile de proprietate ale logofătului Manolache Brîncoveanu, stabilite anterior de Alexandru Ipsilanti. Patru ani mai tîrziu, la 4 august 1786, profitînd de scoaterea din divan a numitului boier, domnitorul Nicolae Petru Mavrogheni anulează toate hotărîrile anterioare și iartă pe toți locuitorii din mahalaua Popescului de chiria datorată fostului mare logofăt Manolache Brîncoveanu. Documentul în cauză este extrem de interesant și prin faptul că menționează pe toți locuitorii acestei zone, care își construiseră case pînă la acea dată, precizînd, la fiecare caz, și meseria sau funcția proprietarului.

Robii țigani constituiau și ei obiectul unui foarte întins comerț și acest fapt se reflectă și în documentele noastre. Semnalăm astfel dese schimburi de țigani (între mănăstirea Mihai Vodă și mănăstirea Babele (1656 aprilie 17); între mănăstirea Sf. Ioan cel Mare și logofătul Iani Cocorăscu (1692 august 5); între mănăstirea Sf. Gheorghe și Episcopia Buzăului (1742 februarie 1).

Un alt schimb de țigani se face între frații Ianache Văcărescu mare agă și Ivan Văcărescu vătaf cu Theodosie mitropolitul țării, căruia îi dau două țigănci : Neaga și Mira și primesc pe Drăgana și Manea. În încheierea actului întocmit ei spun : „Deci ni-am tocmit cu sfinția sa de am făcut schimb, cap pentru cap, de am lăsat țigăncile noastre, ce scriu mai sus, să le stăpânească sfânta Mitropolie. Și sfinția sa au lăsat țiganii ce semnează mai sus să-i stăpânim noi" (1701 iulie 6).

Între cei care cumpărau țigani la începutul veacului al XVIII-lea se numără, într-un document, însuși domnitorul Constantin Brîncoveanu, care, la 15 iunie 1708, cumpăra, cu 204 taleri, 12 țigani.

Robii constituiau, într-o epocă cu mentalități religioase caracteristice, și obiectul unor danii pentru pomenirea sufletului. Astfel, la 1 august 1729, marele armaș Matei Cantacuzino dăruia mănăstirii Sf. Ioan cel Mare un sălaș de țigani (5 persoane), pentru pomenire, iar la 1 iulie 1730, aceeași mănăstire primea în dar, de la Calița, soția răposatului vistier Matei Cîmpineanu, trei țigani, pentru ca fiul său, Constantin să fie înmormîntat acolo și să i se facă toate pomenirile cuvenite.

Uneori, stăpîni mai milostivi donau anumite proprietăți foștilor lor robi, pe care mai apoi îi și eliberau din robie. De pildă, Hagi Chiriac a dăruit, la 23 iunie 1753, fostei sale roabe, Stanca, și fiicei acesteia, Sofica o casă din mahalaua Fîntîna Boului „înpreună și cu o vacă cu vițel" „pentru sufletul mieu și a părinților miei".

Tot o eliberare din robie face și Maria, fiica logofătului Radu Grecianu, care prin diata sa (1726 martie 20) iartă de robie pe Dobra țiganca și pe fiul ei, pentru că această femeie a îngrijit-o în timpul îndelungatei sale boli.

Dezvoltarea negoțului, circulația intensă a mărfurilor creau și o sporire continuă a capitalului investit în aceste afaceri. De aceea, chiar de la finele veacului al XVII-lea se poate constata o penurie financiară, care crește către veacul următor și va fi deosebit de caracteristică pentru prima jumătate a veacului al XIX-lea, în condițiile în care încă nu existau în țară instituții specializate de credite. Cei care se împrumută în această perioadă sînt, în mare majoritate, negustorii, iar cei care dispuneau atunci de bani erau mănăstirile, mai ales.

Împrumutul se contracta cu sau fără dobîndă, pentru o perioadă delimitată de timp, dar aproape în toate cazurile contractul prevedea și un zălog, o garanție, care, de regulă, trebuia să depășească cu mult valoarea împrumutului. Astfel, la 24 mai 1680, Radu din Cartojani se împrumuta, de la pitarul Grăjdan cu suma de 170 taleri, punînd garanție trei prăvălii și o pivniță , „care prăvălii sînt pre ulița care merge la scaunele de carne". Surprinde, la acest document, numărul foarte mare al martorilor, în total 19 martori, ceea ce dovedește încă neîncrederea formală în asemenea acte, în asemenea contracte.

Interesant este contractul de împrumut încheiat de Iorga croitorul cu egumenul mănăstirii Nucetu, care prevede împrumutul unei sume de

100 taleri, fără dobîndă, dar cere în loc, drept zălog, o prăvălie cu locul ei. În cazul în care însă împrumutătorul ar încerca să înstrăineze prăvălia pusă zălog, se va adăuga la suma împrumutată și o dobîndă de 10—12%
(1711 aprilie 9).

Daniile, domnești sau particulare, furnizează și ele date social-economice dintre cele mai relevante. Astfel, dintr-un document emanat din cancelaria domnitorului Radu Leon, aflăm că biserica Sf. Dumitru (viitoarea mitropolie), ctitorie a acestui voievod, a fost înzestrată cu averi, a fost scutită de unele dijme (stupărit, goștina, oierit, vinărici etc.). Interesant este și faptul că donația voievodală este însoțită de un teribil blestem, caracteristic pentru actele bisericești (1667 mai 14). Între cei care donează averi mișcătoare și nemișcătoare se află și domnitorul Constantin Brîncoveanu care, la 8 februarie 1696, făcea danie un loc de casă în București lui Alexandru, fost mare postelnic. O donație consemnează și numele cronicarului Stoica Ludescu, ce dăruia, lui Chiriac, fără a se specifica și motivele daniei, un „loc cătu-i ține casa și denaintea ei încă doi stănjeni, ca să-i hie curteșoară", lîngă biserica Sf. Nicolae Șelari, pentru ca „să hie de acum înainte lui și feciorilor lui și nepoților moșie stătătoare și casii lui de pomeană, pentru că eu singur hărăzit-am de bunăvoea mea". Din cuprinsul actului aflăm că Stoica Ludescu avea la Ulița Mare și un loc pentru o prăvălie, iar cel dăruit se învecina cu acesta (1674 septembrie 28).

Două acte de donație privesc direct pe Antim Ivireanul și ctitoria sa. Astfel, la 16 februarie 1715, mitropolitul Țării Românești primea în dar, pentru biserica ce-a construit-o, de la Chiriac Rudeanu, fost mare sluger, „un codru de loc" din grădina părintească, din care a mai dăruit înainte și tatăl său Diicu Rudeanu fost mare logofăt.

Slugerul Barbu Merișanu arată că împreună cu răposatul său părinte, vistierul Drăgușin Merișanu, au dăruit mitropolitului Antim locul pe care a construit biserica, ca să fie „de pomeană pentru sufletul nostru și al părinților noștri". „Și ni s-au scris și numele în sfîntul pomeanic al besearicii, ca să să pomenească în veaci la sfîntul jărtvenic" (1715 februarie 17).

La 20 iulie 1715 înregistrăm dania ctitoricească a mitropolitului Antim către mănăstirea Tuturor Sfinților, din București. Așezămîntul ctitoricesc al mitropolitului Antim Ivireanul cuprinde și 32 de capitole reprezentînd tot atîtea obligații ale mănăstirii, de natură religioasă și economică. În preambulul documentului, care enumeră, între altele, motivele și mijloacele prin care a ajuns la înălțarea acestei biserici, Antim Ivireanul menționează, pentru întîia dată în istoria culturii noastre, și activitatea tipografică ca o muncă rodnică din punct de vedere economic, de vreme ce scria : „Că dintru ostenealele meale ceale multe, din *tipăritul cărților*, și din milosteniile indurătorilor creștini ne-am învrednicit de am înălțat din temelie besearică frumoasă aici în București". De aici se poate trage și concluzia inedită în peisajul românesc de la începutul veacului al XVIII-lea, că tipăriturile, multe la număr, realizate sau patronate de Antim Ivireanul, au constituit atunci obiectul unei anumite comercializări, deci al unei activități de *librărie*, fapt economic ce plasează începutul comerțului organizat de carte în țările noastre mult mai înainte de veacul al XIX-lea, cînd au fost întemeiate, tot la București, primele librării, în sensul lor clasic.

Sensul lucrativ al tipografiei reiese și dintr-o precizare a așezămîntului, prin care mănăstirea era obligată: „Să se ţie doao tipografii, una grecească și alta rumânească, pentru folosul obștii și *pentru agoniseala casei*". Putem spune că acest așezămînt fundează, la noi, și începutul *tipografiei comerciale*, separate, din acest punct de vedere de stat și de mitropolie, deoarece cărțile tipărite din veniturile domnești sau din cele ale mitropoliei se distribuiau, de regulă, gratuit pe la biserici și mănăstiri. Valoarea practică a acestei prevederi este și mai clar subliniată de caracterul cu totul și cu totul independent al mănăstirii, care, după precizarea ctitorului ei, trebuie „Să nu fie supt vreo stăpânire patrierșască, nici supt vrednicie domnească, nici supt stăpânirea arhiereului țării, nici supusă vreunui boiariu, nici vreunii mănăstiri veri mare, veri mică".

Între donatorii din veacul al XVIII-lea apare și un medic, doctorul Spirea din Corfu, care lăsa, pe patul de moarte, la 17 iulie 1759, o parte din averea sa bisericii Spirea Nouă, deoarece îi era, după cum singur mărturisește, ctitor.

Și alte nenumărate aspecte economice și sociale sînt menționate în documentele de danie sau așezămintele de acest gen. De exemplu, la 22 februarie 1784, domnitorul Mihail Constantin Suțu dăruia lui Ștefan Prășcoveanu, mare vornic de Țara de Sus, un loc în imediata apropiere a Curții domnești, pentru a-și face acesta o pivniță. Dania este însoțită însă de o clauză, care aduce lumini în anumite probleme economice: „să-și facă pivniță pă dînsul, *iar nu cărciumă*, fiind aproape lîngă zidul Curții și lângă ferestrile caselor domnești" *(s.n.)*. Clauza de mai sus reprezenta deci o excepție de la regula generală, care presupunea ca pivnițele să aibă o dublă funcționalitate economică: de păstrare și de vînzare a vinului și rachiului. Documentul în cauză mai cuprinde și o clauză de natură constructivă: „Așijderea să aibă dumnealui a lua aminte ca la facerea pimniții, să nu o rădice naltă, mult în sus, ca să dea zmintealä și zăticnire la vederea și priveala foișorului roșu al caselor domnești".

O danie originală făcea, la 15 ianuarie 1786, episcopul Buzăului, Cozma, mănăstirii Argeș: „Și printr-această adevărată carte a smereniei noastre am închinat sfintei mănăstiri Argeșului bisearicuța ce am făcut-o smereniia noastră din temelia de piatră și cu livezile de pomi ce este dinaintea caselor părintești, înpreună cu casele și cu tot coprinsul dupre înprejur".

Edificatoare pentru evoluția economică și edilitară a orașului sînt și hotărniciile sau delimitările de locuri. Un foarte interesant document din 10 iunie 1677, reprezintă hotărnicia făcută, de către Toma județul, împreună cu cei 12 pîrgari, cu preoți și oameni bătrîni și cu un trimis domnesc, a locurilor vornicului Preda Brîncoveanul, tatăl domnitorului Constantin Brîncoveanu. Delimitarea și hotărnicia locurilor respective era necesară, precizează documentul, deoarece, „în vremea răutăților" (răscoala seimenilor) acestea fuseseră ocupate, fără voie, de unii oameni, care își construiseră case acolo și își făcuseră grădini. După întocmirea hotărniciei și delimitarea locului prin pietre „pre seamnele ceale bătrâne", s-a făcut și „cartea" orașului, semnată de mulți martori, care a fost dată lui Constantin *vtori* logofăt (viitorul domn avea atunci 23 de ani), ca să-i fie „moșie stătătoare în veci, ohabnică, precum au ținut și moșii dumnealui". Documentul este interesant și prin pecetea orașului București, care se păstrează foarte clară, în tuș negru.

Multe documente din acest volum se referă la mănăstirea Nucetu, care avea numeroase și diverse proprietăți în București. Între acestea și cîteva hotărnicii, din 3 aprilie 1687, a locurilor mănăstirii din București, și din 24 mai 1714, a locurilor prăvăliilor mănăstirii.

Uneori, în lipsa tuturor actelor doveditoare, hotărniciile se bazau și pe mărturisirile megieșilor, determinate de anumite *cărți de blestem* ale mitropolitului țării. Așa s-a delimitat, de altfel, locul domnesc dăruit de domnitorul Constantin Mavrocordat mănăstirii Sf. Spiridon, cartea de blestem fiind din 1 august 1748, iar hotărnicia din 13 august.

La 22 ianuarie 1776, titularul unei asemenea hotărnicii era marele vistier, Ienăchiță Văcărescu, care înainta domnitorului rugămintea de a i se delimita locul de casă cumpărat de la Manolache Vatați, „ce iaste lîngă mănăstirea Sfăntului Ioan, aici în București".

O adevărată hotărnicie cadastrală și social-istorică, în același timp, este aceea din 25 iunie 1777 (doc. nr. 225), prin care marele medelnicer Mitrache, și polcovnicul Constantin Niculescu, delimitau locurile părintelui Mireon din mahalaua Sf. Gheorghe Vechi. Cei doi împuterniciți domnești coroborează toate zapisele și alte documente anterioare cu situația de fapt de pe teren, trasînd, cu lux de amănunte, în toate sensurile, limitele proprietății cercetate.

Unele hotărnicii cuprind și date referitoare la *istoricul economic* al proprietății respective. Astfel, cu ocazia rezolvării pricinii dintre egumenul mănăstirii Văcărești și Stan logofătul, pentru un loc, se precizează originea multor moșii ale mănăstirii : „Și arată numitul Albul logofăt că mănăstirea Văcărești au fost avut și alte moșii cu sate, i cu țigani de ale Cantacuzino, i de ale Bălăcenilor, carii pribejind din țară, le dedesă măriia sa ctitorul (Nicolae Mavrocordat), la mănăstire cu hrisoave domnești, cum s-a întîmplat și acest loc" (1777 noiembrie 20).

Caracteristice pentru angajarea orașului pe calea dezvoltării capitaliste (de la sfîrșitul secolului al XVIII-lea) sînt și frecventele mezaturi și falimente, acestea din urmă fiind tipice pentru concentrarea și centralizarea capitalului. Menționăm, astfel, falimentul lui Theodosie lipțcanul din 1777 februarie 10, despre care aflăm dintr-un document privind întărirea de proprietate asupra unei case cumpărate atunci de Manolache Brîncoveanu. Mai tîrziu, la 12 noiembrie 1799, documentele mai amintesc de falimentul lui Grigorie spițerul, ale cărui case sînt scoase la mezat.

Dacă în această epocă fenomenul este oarecum sporadic, cu cît vom urca spre mijlocul veacului al XIX-lea, arhivele Tribunalului comercial, de exemplu, vor înregistra tot mai numeroase și mai dramatice asemenea procese. Ar fi extrem de interesant, pentru analiza dezvoltării capitalismului în România, realizarea unui volum documentar care să înregistreze și să comenteze cele mai importante falimente, din diverse categorii sociale, de la începutul veacului al XIX-lea, pînă către 1860.

Cadrul social-economic al acestui volum nu ar fi complet dacă nu am aminti și documentele referitoare la *organizarea în bresle* a unor importante categorii de meșteșugari din București, la finele veacului al XVIII-lea. Astfel, la 2 noiembrie 1786, domnitorul Nicolae Mavrogheni acordă argintarilor (cuiumgiilor) dreptul de a se organiza în rufet și stabilește, în hrisovul emis atunci, organizarea și activitatea breslei respective (doc. nr. 277).

Tot domnitorul Nicolae Mavrogheni va întări, la 20 decembrie 1786, și vechile privilegii și organizarea rufetului blănarilor subțiri și a cojocarilor groși din București (doc. nr. 280).

Către finele veacului, domnitorul Alexandru Moruzi va întări din nou organizarea și drepturile blănarilor, reluînd și amplificînd prevederile anterioare (1795 ianuarie 29, doc. nr. 334).

Privit în ansamblu, volumul este și o veritabilă enciclopedie a meseriilor, a profesiilor din Bucureștii veacurilor XVII și XVIII. De aceea, am și inclus în *indicele general alfabetic* și denumirile tuturor profesiilor ce apar în cuprinsul fiecărui document, încercînd astfel să oferim cititorilor o imagine a structurii meșteșugărești a populației orașului.

Un aspect economico-social dar și de drept administrativ, care apare clar din numeroase documente din a doua jumătate a veacului al XVIII-lea, îndeosebi, este dezvoltarea unui „notariat domnesc", menit să întărească, cu ocazia fiecărei schimbări de domnie (și asemenea schimbări erau frecvente la finele veacului respectiv), drepturile de proprietate, privilegiile sau scutirile de angarale ale mănăstirilor sau ale altor așezăminte, mai ales. Evident, asemenea documente au fost redactate și în trecut, dar ele erau, aproape întotdeauna, legate de o amplificare a daniilor domnești față de așezămintele respective. Acum asistăm însă la o reluare aproape stereotipă, sub fiecare nouă domnie, a documentului inițial, noile contribuții domnești fiind, în tot cazul neesențiale. Un asemenea șir de hrisoave de întărire avea, de exemplu, mănăstirea Sf. Spiridon, „mănăstire domnească a țării". Ea a primit asemenea întăriri de la domnitorul Mihail Suțu, la 20 decembrie 1793 și la 17 februarie 1792; de la Divanul Țării Românești, la 5 iulie 1790; de la Alexandru Moruzi, la 5 aprilie 1793; de la Alexandru Ipsilanti, la 17 martie 1797.

Am mai inclus în volumul de față hrisoave de întărire pentru mănăstirea spitalului Colțea (1783 decembrie; 1792 februarie 10; 1795 ianuarie 30; 1797 aprilie 9); pentru schitul Sf. Elefterie (1783 noiembrie 22; 1793 iunie 30); pentru mănăstirea Văcărești (1790 iulie 5).

Emanate de la același activ „notariat domnesc", ce constituia, desigur, o importantă sursă de venituri pentru vistieria voievodală, sînt și alte numeroase întăriri sau scutiri pentru persoane particulare (1793 martie 18; septembrie 2; 1794 noiembrie 13; 1796 noiembrie 8; 1797 februarie 22; 1798 martie 1; aprilie 1798; 1799 aprilie 24).

Un fapt cu ample semnificații economice l-a reprezentat, desigur, construirea și mutarea *carvasaralei* (vama), prin hrisovul lui Alexandru Ipsilanti, din 10 noiembrie 1778 (doc. nr. 230), în centrul orașului București, pe locurile mănăstirii Colțea. Documentul argumentează necesitatea acestei importante construcții economice, într-un oraș aflat în plină expansiune comercială, mai ales după pacea de la Kuciuk--Kainargi (1774). În același timp, mănăstirea și spitalul Colțea primeau anual de la carvasara suma de 180 taleri, drept chirie, ceea ce reprezenta un ajutor financiar substanțial pentru aceste așezăminte bucureștene. Precizăm că toate întăririle domnești ulterioare vor menține această prevedere referitoare la carvasara și la venitul anual vărsat în fondurile spitalului și mănăstirii Colțea.

Multe documente cuprind în sine și prețioase informații privind dările la care era supusă populația Țării Românești în cele două secole ce fac obiectul volumului de față. Dările se refereau nu numai la țărani, dar în documente apar și cele la care erau obligați negustorii. Astfel, aflăm că la

11 octombrie 1748, negustorii ce stăteau în hanul bisericii Sf. Spiridon erau scutiți, printr-o carte domnească, de cai de olac, de podine, „de schimbatul banilor", precum și „de alte cheltuieli și de toate orânduelile câte ar iși peste an pe alți negustori dentr-alte hanuri, fără numai de fumărit" (doc. nr. 156).

Tot o carte domnească scutea mănăstirea Sf. Ioan cel Mare de „calul domnesc", dare obligatorie pentru alte așezăminte similare (1720 mai 5), în timp ce, dintr-un document de scutire pentru mănăstirea Nucetu, deducem că pivnițele erau, în genere, supuse la următoarele dări : fumărit, cămănărit, vamă, vin domnesc (1725 septembrie 20). Dintr-un document de la Grigorie Ghica aflăm și cuantumul vinăriciului la anul 1662 : o vadră de vin din zece (1662 august 22).

Expresie a progresului economic din a doua jumătate a secolului al XVIII-lea, la București, în documentele adunate de noi în acest volum, sînt menționate și două fabrici (manufacturi) : una de hîrtie, a mitropoliei, aflată sub îngrijirea doctorului Constantin Darvari, alta de fidea, „din dealul Bucureștilor, la Văcărești", fundată de domnitorul Constantin Hangerli. Astfel, fabrica de hîrtie este menționată în mod expres în documentul de danie al mitropolitului Dosithei al Țării Românești către doctorul Constantin Darvari, căruia i se mulțumește, între altele, și pentru serviciile aduse „atît la cumpărătoarea moșii fabricii de hîrtie, i la lucrarea hirtii cîtă s-au făcut pînă acum la numita fabrică" (1799 februarie 5).

În același an, la 31 iulie, domnitorul Alexandru Constantin Moruzi întărea lui Ioan polcovnicul dreptul de a stăpîni fabrica de fidea de la Văcărești, pe care acesta o cumpărase, pentru 1 410 taleri, din mezatul averii fostului domnitor, Constantin Hangerli, ucis de turci.

Un element de tradiție în economia orașului București l-au reprezentat, întotdeauna, *morile* de apă, care apar în numeroase documente de epocă. Așa, bunăoară, la 25 august 1692, domnitorul Constantin Brîncoveanu acorda mănăstirii Radu Vodă dreptul „să facă pre seama mănăstirii o moară în apa Dîmboviții, din susul orașului Bucureștilor, pre locul domnesc dăspre livadea domnească împotriva morii mănăstirii lui Mihai Vodă". Cîțiva ani mai tîrziu, mănăstirea Radu Vodă primea și o carte de stăpînire a unui vad de moară pe apa Dîmboviții, „din sus de Gorgani" (1696 august 7).

Sub o altă trecută domnie, în vremea lui Antonie Vodă din Popești, nefuncționarea morilor mănăstirii Mihai Vodă a constituit obiectul unei mari anchete domnești, șase mari boieri fiind trimiși la fața locului să ancheteze acest incident (1670 mai 3).

Morile de apă prezentau însă marele inconvenient că, în vreme de îngheț sau în timpuri de mare secetă, își încetau aproape total activitatea. De aceea, la 27 noiembrie 1793, domnitorul Alexandru Constantin Moruzi cerea mitropolitului țării să oblige pe toți egumenii mănăstirilor din București ca, în termen de 20—25 de zile, să pregătească, pentru iarnă, și *mori cu cai*, iar acestea să rămînă mereu în stare de funcționare și în anii următori. Au luat ființă atunci, după cum atestă documentul, 14 mori cu cai la principalele mănăstiri din București și la mitropolie.

Hanurile [2], aceste puncte de mare interes comercial, sînt mai puțin reprezentate direct în documentele din acest volum. Unele hanuri, precum

[2] George Potra, *Hanurile bucureștene*, București, 1943; idem, *Istoricul hanurilor bucureștene* (Studiu și anexă, lucrare în manuscris, 520 pag.).

al lui Șerban Vodă sau hanul lui Piper (1777 iunie 25) sînt abia amintite cu ocazia unor delimitări de locuri de case. În schimb, cunoaștem în cinci variante foarte apropiate actul de întărire a proprietăților și daniilor din veniturile hanului lui Hagi Dumitrache Papazoglu (la 1786 noiembrie 21; 1792 iunie 12; 1794 ianuarie 8; 1797 octombrie 26; 1798 iulie 25).

Din analiza documentelor inserate în acest volum mai rezultă și alte informații disparate cu caracter economic, dar extrem de interesante pentru caracterizarea vieții social-economice a orașului București în trecerea veacurilor. Astfel, la 3 august 1693, era scoasă la vînzare, cu 30 de piaștri, cafeneaua lui Aivazbașa Mahmud, cafenea cumpărată de egumenul mănăstirii Cotroceni. Cafeneaua fusese inițial a ienicerului Hamic, mort la București, în 1691, fără moștenitori, și trecuse în proprietatea statului (1691 decembrie).

O carte domnească din 1767 prezintă un interes deosebit pentru istoria comercială a orașului, deoarece amintește mutarea șalvaragiilor și a găitănarilor în prăvăliile făcute de domnitor la mănăstirea Sf. Spiridon, iar vînzarea postavului se stabilește a se face numai la această mănăstire (1767 octombrie 15).

Înregistrăm și o scrisoare comercială din 17 decembrie 1766, privind cumpărarea unei trăsuri („carătă") de la Sibiu, în care se descriu și caracteristicile constructive ale acesteia: „Și te pohtesc ca să pui silință să o facă frumoasă cu văpseală săngipiie și cu postav bun iar săngipiu; și să fie cu pervazurile cu aur".

II. Probleme edilitare, urbanistică

În secolele XVII și XVIII orașul București a traversat importante etape în devenirea sa urbanistică. Dacă la începutul acestei perioade orașul era o așezare mai puțin aglomerată sub raport demografic și constructiv, dezvoltarea sa economică intensă și rapidă au determinat crearea unor adevărate aglomerări urbane, mai cu seamă în centrul capitalei.

Din toate documentele prezentate reiese, în primul rînd, un mare efort constructiv. În primul rînd, se vînd și se cumpără numeroase case sau locuri de casă, se extinde foarte mult sistemul închirierii de locuri pentru construcții (cu „embatic"), practicat intens de mănăstirile din București, se prefigurează tot mai clar zonele comerciale ale orașului, prin construirea de prăvălii și hanuri. Creșterea populației și intensificarea vieții economice și administrative a orașului au reclamat, totodată, modernizarea căilor de acces în interiorul capitalei. Tot mai multe ulițe sînt acoperite cu pavaje din bîrne de stejar și devin astfel „poduri". Cele mai cunoscute sînt Podul Mogoșoaiei, Podul Calicilor, Podul Beilicului și Podul Tîrgului de Afară.

Circulația în interiorul orașului se făcea și pe podurile de lemn care traversau, în diferite locuri, apa Dîmboviței, precum și ceilalți afluenți ai ei, dintre care, unul, Dîmbovicioara, a dispărut cu trecerea anilor, dar apare menționat în documentele epocii (1781 noiembrie 20). De aceea, înregistrăm, din vreme în vreme și asemenea construcții noi. Astfel, la 12 mai 1790 este menționat podul din mahalaua Popa Dărvaș. La 2 martie 1799 se consemnează construcția unui alt pod peste Dîmbovița, „din josul morii Grozăvești", iar la 24 iulie 1798 este înregistrată repararea podului de la Cotroceni.

Pentru istoria economică şi edilitară a oraşului Bucureşti sînt preţioase toate datele privitoare la structura şi costul diferitelor construcţii administrative, bisericeşti sau particulare. Astfel, un adevărat deviz constructiv, cu toate detaliile necesare, este raportul pe care epitropii mănăstirii Sf. Gheorghe Vechi l-au redactat la 4 mai 1800 cu privire la reparaţiile de amploare ale unei prăvălii a acestui aşezămînt (doc. nr. 390). Într-o învoială de construcţie, din 29 iulie 1797, avem chiar descrierea unei prăvălii din mahalaua Sf. Nicolae Şelari (doc. nr. 353). Cunoaştem, de asemenea, toate detaliile unei case de epocă (casa preotesei Sanda din curtea bisericii Sf. Gheorghe Vechi), dintr-o preţuire autorizată, din 17 decembrie 1791 (doc. nr. 303).

Unii domnitori se îngrijeau îndeaproape de aspectul edilitar şi constructiv al oraşului. Astfel, domnitorul Constantin Hangerli, vizitînd în luna iulie 1798 mănăstirea Cotroceni, ctitoria lui Şerban Cantacuzino, a constatat starea de neîngrijire şi de dărăpănare în care ajunsese acest frumos lăcaş bisericesc şi de cultură al oraşului şi s-a adresat mustrător egumenului mănăstirii, cerîndu-i să treacă neîntîrziat la repararea şi înfrumuseţarea mănăstirii, deoarece „am văzut domniia mea mănăstirea aciasta şi înprejmuirile ici dărăpănate şi la o stare încăt poate în foarte puţină vreme să viie la mai rea stricăciune". „Pentru care — continuă documentul voievodal —, iată îţi poruncim cu toată străşniciia să te apuci a drege şi a face orice meremet (reparaţie) va fi de trebuinţă, atăt la ale biserici, căt şi la înprejmuirile biserici, ca să să aducă treaba a nu o mai vedea domniia mea la acest fel de stare" (1798 iulie 24, doc. nr. 371).

Tot în vremea domniei lui Constantin Hangerli are loc scoaterea la mezat a „locurilor Curţii *gospod* cei vechi, de aici din Bucureşti" (Curtea Veche), iar banii adunaţi „s-au dat la facerea Curţii domneşti cei arse de lăngă Mihai Vodă". Documentul la care ne referim vizează vînzarea ultimilor şase stînjeni de loc, „din faţa podului care vine către Mihil", pe seama „unui Nicola *sin* popa Panait", cu suma de 860 taleri şi 84 de bani (1798 iunie 14, doc. nr. 369).

O problemă edilitară foarte importantă a fost, întotdeauna, alimentarea cu apă a oraşului. Cîteva ecouri ale eforturilor permanente, mai ales de la finele secolului al XVIII —, pentru îmbunătăţirea alimentării cu apă a Capitalei, răzbat şi în documentele de faţă. Aşa bunăoară, la 12 noiembrie 1786, sînt amintite cişmelele de la Curtea domnească, de la Poarta Curţii, de la capătul Podului Mogoşoaiei cu apă adusă de la Creţuleşti. Din debitul acestor ape, domnitorul va dărui două măsuri lui Ianache Moruzi (1795 octombrie 27). La 1 iulie 1786, un înscris domnesc întărea lui Filaret, episcopul Rîmnicului, dreptul şi rîvna de a aduce „şapte măsuri" de apă potabilă la metohul „40 de mucenici", care se afla pe locul Ateneului Român de astăzi.

Un document domnesc din octombrie 1788 se referă la înzestrarea cu moşii a bisericii Izvorul Tămăduirii, unde se afla haznaua apelor „dă unde să adapă şi să îndestulează toată obştea".

Preocuparea pentru curăţirea apelor Dîmboviţei, pentru evitarea aruncării resturilor oraşului în apele ce treceau prin centrul capitalei, se reflectă în documentul din 7 august 1785, care cuprinde un adevărat proces de „poluare". Astfel, un locuitor din vecinătatea mănăstirii Radu Vodă, pe nume Vasile, era obligat, printr-un înscris, ca în termen de două zile să scoată tot gunoiul de grajd pe care îl aruncase în apa Dîmboviţei, care alimenta moara mănăstirii.

III. Organizare şi activitate culturală

Din a doua jumătate a secolului al XVII-lea oraşul Bucureşti a concentrat şi cele mai însemnate instituţii de cultură ale Ţării Româneşti. Astfel, după cîţiva ani de sporadică activitate la Tîrgovişte, sub domnia lui Matei Basarab, a Academiei greco-latine, domnitorii Şerban Cantacuzino şi Constantin Brîncoveanu vor funda la Bucureşti cunoscuta Academie domnească de la mănăstirea Sf. Sava, creată după modelul Colegiului Cottunian al celebrei Universităţi din Padova.

Tot la Bucureşti se va muta, începînd cu anul 1678, cînd a ieşit de sub teascurile mitropoliei *Cheia înţelesului*, centrul tipografic al Ţării Româneşti, aici apărînd, între altele, prima versiune integrală a Bibliei în limba română (1688) şi tot aici va activa, la mitropolie sau la mănăstirea Snagov, iscusitul meşter tipograf, miniaturist şi ierarh, Antim Ivireanul.

Organizată şi reorganizată temeinic, în 1707, de domnitorul Constantin Brîncoveanu, cu sprijinul stolnicului Constantin Cantacuzino şi a marelui cărturar Hrisant Notaras, patriarhul Ierusalimului, Academia domnească de la Bucureşti s-a bucurat de sprijinul generos al tuturor domnitorilor care au urmat.

Între documentele prezente în acest volum se află o serie de acte ce atestă grija permanentă a domnitorilor pentru organizarea şi activitatea Academiei domneşti de la Sf. Sava. Astfel, la 1 septembrie 1741, consemnăm o listă de „Şcoalele domneşti cele din Bucureşti şi cele dupin oraşele dupre afară", ce s-au orînduit din porunca mării sale preaînălţatului domnul nostru Io Mihai Racoviţă voevod". Este de fapt o listă cu lefurile profesorilor, între care figurează „dascălul cel mare la învăţătura filosofească, în oraşul Bucureşti", adică profesorul şi conducătorul Academiei domneşti de la mănăstirea Sf. Sava, apoi „doi dascăli carii dau mathimă la gramatică", tot la Academia domnească, şi „un dascăl ce învaţă la italiinească". Acesta era, în 1741, personalul didactic al Academiei, la care mai apar menţionaţi încă doi profesori de limba slavă, la biserica Sf. Gheorghe Vechi, şi „un dascăl care invaţă carte grecească pe copii de la biserica Tuturor Sfinţilor".

Mai tîrziu, la 17 ianuarie 1749, domnitorul Grigorie Ghica, în documentul său de reorganizare a şcolilor constată că în Bucureşti au fost din trecut şi sînt şi în vremea lui „doao şcoale, una elinească şi alta slovenească, din care amăandoao sănt de mare folos nu numai lăcuitorilor Ţării Româneşti, ci şi tuturor celor streini carii vin pentru dragostea învăţăturii". Ca şi în vremea lui Constantin Brîncoveanu, Academia domnească era deci deschisă şi frecventată nu numai de români, ci şi de mulţi studioşi, din întreaga Peninsulă Balcanică, mai ales, aflată atunci sub stăpînire otomană.

Documentul în cauză nu se referă la o reorganizare de structură a Academiei domneşti, ci numai stabileşte măsuri mai ferme pentru a se asigura plata regulată a salariilor profesorilor. În acest sens, se hotărăşte ca banii necesari pentru plata dascălilor de la cele două şcoli domneşti să fie adunaţi printr-o danie anuală de la toţi preoţii din ţară, iar suma adunată să fie administrată de către mitropolitul ţării, Neofit Cretanul. De altfel, acesta este desemnat de domnitor şi supraveghetor direct al bunului mers al celor două şcoli din Bucureşti.

La 23 octombrie 1752 (doc. nr. 161), domnitorul Matei Ghica întăreşte aşezămîntul predecesorului său în scaunul Ţării Româneşti. Din ambele documente rezultă însă o oarecare restrîngere tematică a învăţă-

mîntului de la Academia domnească, deoarece nu mai sînt menţionaţi şi salarizaţi decît doi profesori : dascălul cel „dintîi al învăţăturilor celor filosofeşti" şi dascălul „al doilea de învăţăturile gramaticii". Lipseşte profesorul al doilea de gramatică şi cel de italiană, ambii trecuţi în lista din anul 1741.

Şi domnitorul următor, Constantin Racoviţă, reîntăreşte vechea organizare a Academiei domneşti, desemnînd pe noul mitropolit al ţării, Filaret, cu supravegherea învăţămîntului din Bucureşti (1753 octombrie 18, doc. nr. 164).

În a doua sa domnie, Constantin Racoviţă se arată cu aceeaşi grijă faţă de şcoli şi, reîntărind prevederile anterioare, hotărăşte ca : „să se scoaţă de la bir mănăstirea Glavaciogul şi să să dea asupra sf. părintelui mitropolitul ţării şi sfinţiia sa din venitul mănăstirii să dea lefile dascălilor şi cheltuiala bisericii domneşti". Hrisovul domnesc aminteşte şi de unele nereguli în plata sistematică a salariilor profesorilor de la Academia domnească, care „de multe ori nu le-au fost viind rănd a-şi lua plata căte patru-cinci luni" (1763 iunie 26, doc. nr. 186).

În 1764, domnitorul Ştefan Racoviţă, care reîntăreşte aşezămîntul referitor la şcolile din Bucureşti, face şi un interesant istoric al hrisoavelor domneşti privind acest subiect (doc. nr. 190).

La 10 iulie 1765, printr-un nou aşezămînt, acelaşi domnitor hotărăşte ca şi mănăstirea Dealul, din Tîrgovişte să contribuie din veniturile ei la lefile profesorilor din Bucureşti. În acelaşi timp, domnitorul hotărăşte să reînfiinţeze şi cel de al treilea post de profesor de la Academia domnească, „pentru învăţăturile gramaticii".

O reorganizare şi, totodată, o înălţare calitativă a învăţămîntului la Academia domnească va realiza domnitorul Alexandru Ipsilanti în anul 1776. În volumul de faţă se află inserată Cartea patriarhală şi sinodală, datată 11 iulie 1776, de la Constantinopol, prin care este reîntărit, de către cei mai înalţi ierarhi ai Bisericii ortodoxe, aşezămîntul domnitorului din Ţara Românească. Cartea patriarhală cuprinde integral textul hrisovului domnesc (doc. nr. 220).

În noua sa organizare, învăţămîntul de la Academia domnească beneficia, pentru prima dată, de şase profesori, din care „doi pentru gramatică, unul pentru matematică sau aritmetică, geometrie şi astronomie, încă şi istorie ; unul pentru ştiinţele naturii, unul pentru religie şi unul pentru limba latină şi italiană". Limba de predare urma să fie ca şi în trecut, elina, dar unele obiecte, precum matematicile, puteau fi predate şi în limba latină sau în limba italiană, „care din ele se va socoti mai preţioasă".

Un număr de 60 de elevi urma să fie întreţinut, anual, din veniturile şcolii, dar aceasta nu însemna însă un acces nelimitat la învăţătură, indiferent de clasă socială şi rang, deoarece regulamentul şcolar prevedea ca elevii — ce nu trebuiau să fie mai mici de 7 ani —, să fie „de neam bun, adică copii boierilor în lipsă, sau urmaşii boerilor numiţi mazili, sau străini săraci".

Caracterul de clasă al Academiei domneşti reiese cu claritate din precizarea referitoare la accesul copiilor de ţărani la şcoală, care nu puteau fi primiţi la acest învăţămînt, deoarece ei trebuie să să „se îndeletnicească cu plugăria şi cu păstoria", „rîvna lor" fiind de folos, după părerea hrisovului domnesc, numai „întru lucrarea pămîntului şi creşterea vitelor".

Era limitată şi pregătirea copiilor de negustori: „Iar copii neguţătorilor sau ai meşteşugarilor cari dintre aceştia îi vor trimite pentru învăţarea numai a gramaticii, aşa încît plecînd de la şcoală să intre fiecare la meşteşug, ca şi părinţii lor, să fie îndrumaţi, fiecare, spre fireasca lui înclinare".

Durata învăţămîntului era stabilită la nouă ani, sistemul avînd mai multe trepte de studiu: „În cei trei ani de la începutul elevilor, după obicei. să se exerseze numai gramatica, tot asemenea să se facă începutul şi la limba latină. Apoi trei ani astfel exersîndu-se încît să înveţe elineasca şi latineasca din autorii cei mai buni. Iar după împlinirea a şase ani, de aci înainte trei ani să se ocupe cu poetica şi retorica, cu exerciţii elineşti şi latineşti, studiind totodată şi pe imitatorii lui Aristotel". Se introducea, faculativ, şi studiul limbii italiene.

Paralel, elevii din ultimii trei ani de studii urmau să înveţe şi celelalte discipline „aritmetica şi geometria, pe de alta foarte bine istoria politică şi istoria geografică, cari sînt în mai sus zisele limbi, iar după aceea să se familiarizeze cu filosofia lui Aristotel, cu prea buna astronomie".

Pentru întreţinerea şcolii, astfel amplificate, domnitorul orînduieşte o dajdie obligatorie pentru toate mănăstirile din ţară, care să acopere marile şi diversele cheltuieli ale Academiei domneşti. Dajdia se extindea şi asupra tuturor preoţilor „aflători în ţara domniei sale, socotiţi ca la trei mii cinci sute".

În secolul al XVIII-lea, secolul luminilor, asistăm la o rapidă proliferare a învăţămîntului elementar în Bucureşti, deşi el nu este încă definitiv organizat printr-un regulament domnesc sau bisericesc. Documentele ne pun la dispoziţie cîteva interesante puncte de reper în acest proces caracteristic pentru epoca respectivă. Astfel, în aşezămîntul mitropolitului Antim Ivireanul pentru ctitoria sa, mănăstirea Tuturor Sfinţilor (mănăstirea Antim), din 25 octombrie 1715, se stipulează crearea unei mici şcoli pentru copiii nevoiaşi: „Să se hrănească trei copii ce ar învăţa carte şi dascălul lor să-şi ia plata ostenealei din mănăstire".

Întărind acest aşezămînt, la 11 iunie 1717, domnitorul Ioan Mavrocordat, lărgeşte indicaţia iniţială, făcînd, de fapt, trecerea către organizarea unei adevărate şcoli pentru copii săraci: „să să facă în toţi anii den venitul aceştii sfinte bisearici oarecare milostenii, adecă să înveaţe carte copii săraci".

La 1 septembrie 1741, în vremea domniei lui Mihai Racoviţă, era chiar menţionat „un dascăl care învaţă carte grecească pe copii... la biserica Tuturor Sfinţilor", cu un salariu de 5 taleri pe lună. Aici, la mănăstirea Antim, va lua fiinţă, prin hrisovul domnitorului Alexandru Ipsilanti, din 22 martie 1797, şi un seminar pentru preoţi: „Să fie şi şcoală de învăţătură pentru cei ce va fi ca să intre în treapta preoţii din toate eparhiile ţării".

O şcoală la mănăstirea Colţea este amintită în hrisovul de întărire pentru această mănăstire emanat de la cancelaria domnitorului Mihail Constantin Suţu, în decembrie 1783: (Mihai Cantacuzino) „au făcut şi înprejurul mănăstirii ziduri, şi şcoală şi chilii...".

Puţin cunoscută este şcoala de la biserica Ioan Bogoslov, ctitorită din veniturile hanului Hagi Dumitrache Papazoglu. În toate aşezămintele privitoare la han, incluse în volumul de faţă, este menţionată şi şcoala aceasta, destinată copiilor din păturile de jos. Biserica ctitorită de Papa-

zogiu urma să aibă, între altele, „doi preoţi mireni, unul pămîntean, i altul grec, *i un dascăl cu învăţătură romănească, şezător deapururea acolea ca să înveţe copii mahalagiilor*".

Din analiza scriitorilor documentelor ar mai rezulta că, la sfîrşitul secolului al XVIII-lea mai funcţionau mici şcoli şi pe lîngă alte biserici din Bucureşti. Astfel, la 24 februarie 1787, un document este scris de „Grigorie dascăl *ot* Sfeti Ioan Nou", iar la 20 aprilie 1794, mai întîlnim pe „dascălul Enachi de la Sfîntul Pandeleimon". Un Gheorghe dascălu, fără a preciza aşezămîntul religios respectiv, scria un act la 27 noiembrie 1792.

Alături de Academia domnească de la Sf. Sava, în Bucureşti a mai funcţionat, paralel, şi Şcoala domnească de slovenie [3] de la Sf. Gheorghe Vechi. Acest aşezămînt se pare că era foarte vechi, dar a fost rectitorit şi organizat în primii ani ai domniei lui Şerban Cantacuzino şi a existat, ca instituţie de învăţămînt, pînă în preajma anului 1848.

La început, Şcoala de slovenie de la Sf. Gheorghe Vechi a fost destinată pregătirii preoţilor, dar şi-a extins menirea şi asupra asigurării unui personal permanent pentru cancelaria domnească (logofeţi şi dieci).

Plata profesorilor de la această şcoală şi, în general întreaga sa întreţinere, era asigurată din vistieria domnească. În epoca domniilor fanariote, în care domnitorii se succedau la scurte intervale pe tronul Ţării Româneşti, Şcoala de slovenie cunoaşte multe neîngrijiri şi lipsuri. Unii domnitori încearcă să amelioreze situaţia acestei şcoli, ca şi a Academiei domneşti, de altfel, prin trecerea cheltuielilor de întreţinere de pe seama statului, pe seama mitropoliei, care este obligată — după cum s-a văzut — în diferite etape, să pună la dispoziţia şcolilor din Bucureşti venitul mănăstirii Glavacioc, al mănăstirii Tuturor Sfinţilor şi chiar al mănăstirii Dealul din Tîrgovişte.

Dacă organizarea didactică a Şcolii de slovenie este, în general, mai puţin cunoscută, ne stau la dispoziţie numeroase documente, incluse în volumul de faţă, pe baza cărora putem reconstitui activitatea profesorilor de la această şcoală în tot secolul al XVIII-lea. Astfel, primul dascăl de slovenie care apare documentat este Stanco, despre care ne aminteşte cartea mitropolitului Neofit Cretanul, din 13 iunie 1749, prin care dă cu chirie lui popa Teodor de la Sf. Gheorghe Vechi „locul unde a fost şcoala şi casa dascălului Stanco". Acesta a fost secondat de dascălul Lupu, pe care îl aflăm drept martor pe un zapis de vînzare din 21 iunie 1736. Dascălul Lupu va activa la această şcoală şi în afara ei pînă către anul 1755.

După moartea dascălului Stanco, la conducerea şcolii a urmat ginerele său, popa Florea, un foarte priceput meşter al scrisului slavonesc din acest secol. Dascălul Florea cunoaşte bine şi limba greacă, fiind traducătorul unei scrieri a lui Ioan Cariofil în limba română.

L-a urmat la conducerea şcolii, fratele său, dascălul Constantin, care prin intensa sa activitate, va cîştiga bunăvoinţa unor domnitori şi va obţine, pentru el şi pentru ajutorul său, Dragomir, numeroase scutiri şi înlesniri domneşti. Astfel, la 13 august 1775, domnitorul Alexandru Ipsilanti îi acordă printr-un hrisov, scutiri de dări şi privilegii, fiind menţionat în document alături de cel de al doilea dascăl de slovenie, de curînd intrat

---

[3] George Potra, *Şcoala domnească de slovenie de la biserica Sf. Gheorghe Vechi din Bucureşti*, în „Glasul bisericii", 20, nr. 9—10, 1961, p. 837—878. şi 21, nr. 3—4, 1962, p. 250—312.

în funcție, Dragomir. Acesta va rămîne însă puțină vreme la școală, deoarece la 28 februarie 1780 este îndepărtat, „neurmînd celor cuviincioase trebi dăscălești, ci abătăndu-să la neșcolărești lucruri, s-au lipsit din școală și caută a da cu chirie acea casă ce este pe pivnița și locul Mitropoliei" (casa ce i-a fost pusă la dispoziție de mitropolie). Înregistrăm între documentele din volum și actul de prețuire a lemnelor casei lui Dragomir de la Sf. Gheorghe Vechi și actul prin care acesta, la 14 septembrie 1780, declară că a primit suma de 293 taleri, prețul casei.

Dascălul Constantin și „ipodidascălul" său vor primi, în continuare, diferite scutiri și înlesniri domnești, la 24 septembrie 1786, de la Nicolae Mavrogheni, la 15 mai 1793, de la Alexandru Constantin Moruzi. Un document, din 5 februarie 1792, ne precizează și leafa dascălului slovenesc, Constantin, care era în sumă de 25 taleri pe lună. La finele secolului al XVIII-lea, Constantin este urmat, după moarte, de călugărul Isaiia, recomandat de mitropolit și numit în acest post, în 1796, de domnitorul Alexandru Moruzi.

Dascălii Florea și Constantin apar, în documentele de față, și în calitate de scriitori de acte (1753 octombrie 18 ; 1758 decembrie 5 ; 1763 iunie 26 ; 1764 mai 30 ; iulie 22 ; 1767 octombrie 15 — popa Florea și 1764 martie 8 și 1765 iunie 7 — dascălul Constantin).

Scriitorii actelor demonstrează, într-un fel, și gradul de răspîndire a științei de carte într-o anumită etapă istorică. Astfel, pentru secolul al XVII-lea, marea majoritate a scriitorilor de acte sînt logofeții, pentru ca, în secolul următor, cele mai frecvente acte de vînzare-cumpărare, de exemplu, să fie redactate de preoții din diferitele mahalale ale orașului. Apar însă, chiar în secolul al XVII-lea, scriitori de acte și din alte profesii, precum : Trandafir cantaragiul, la 15 august 1692 ; Fota zălariul, la 1 iulie 1695 ; Dumitru, fiul lui Irimia șelar, la 15 mai 1698 ; Stan șelarul, la 17 septembrie 1745, Hristea căpitan, la 8 septembrie 1784 ; Sima *sin* Radu, sluga lui Hagi Dumitrache Papazoglu, care redactează și semnează, la 4 decembrie 1786, o chitanță pentru primirea simbriei de la proprietarul hanului ; Iordache căpitan, semnalat cu două documente redactate de el (26 ianuarie 1787 și 8 decembrie 1788) ; Radu șalvaragiul (la 23 aprilie 1790).

Știința de carte era mai larg răspîndită în rîndurile meșteșugarilor din București. În acest sens este extrem de interesant documentul de prețuire a casei făcute de preoteasa Sanda în curtea bisericii Sf. Gheorghe Vechi, din 17 decembrie 1791, care este semnat de opt meșteșugari, în frunte cu meimar-bașa Ioniță, semnalat, de altfel, și cu alte documente autografe. Mai semnau atunci, dovedind suficientă știință de carte, calfa Manole, Dumitrașco vătaful de zidari, Iane ceaușul de lemnari, meșterul dulgher Vladul, Badea dulgherul, Ion meșterul de zidari și Iancul zidarul.

Meșteșugarii sînt semnați și într-o învoială de construcție, patronată de același Ioniță meimar-bașa la 20 august 1797. În afară de acesta, mai apar și un Gheorghe lemnar și „Dumitrache șălaru cel mic".

Toate aceste date dovedesc, între altele, că în Bucureștii secolului al XVIII-lea existau multiple posibilități de învățare a scrisului și cititului în limba română, deși nu se constituise un sistem de instituții școlare. Prezența școlilor românești pe lîngă aproape toate bisericile din București era atunci o realitate.

Bibliotecile, în devenirea lor istorică, au fost denumite pe drept cuvînt de către Nicolae Iorga ca adevărate „icoane ale sufletului" unui

cărturar sau ale unei epoci întregi. De aceea, prezența și structura bibliotecilor reflectă, întotdeauna, o anumită stare culturală a fiecărei perioade.

Ce preț aveau cărțile, material și moral, la mijlocul secolului al XVII-lea, reiese cu ușurință din menționarea lor în actul de înzestrare cu bunuri a bisericii Sf. Dimitrie din București, la 14 mai 1667.

Danii de cărți consemnează și actul doamnei Maria, soția lui Șerban Cantacuzino, din 28 octombrie 1689, pentru ctitoria sa, din București, Biserica Doamnei.

Însuși mitropolitul Antim Ivireanul cînd a ridicat și a întărit printr-un act mitropolitan proprietățile, privilegiile și datoriile mănăstirii Tuturor Sfinților din București, a făcut mențiunea că a înzestrat frumosul și bogatul așezămînt „cu cărți de multe fealuri", ceea ce reprezintă întemeierea unei adevărate biblioteci, care să cuprindă nu numai cărțile de cult, ci și multe alte cărți de lectură și studiu.

Cea mai importantă bibliotecă din București a fost însă întemeiată la Academia domnească de la Sf. Sava, încă din vremea domniei lui Constantin Brîncoveanu, stolnicul Constantin Cantacuzino numărîndu-se printre marii săi sprijinitori. Știm, din alte surse, că, după construirea noului local al Academiei domnești (după 1710), biblioteca a fost instalată în încăperi speciale și organizată pe baze științifice de către un cunoscut cărturar al epocii, Nicolae de Porta, fost secretar brîncovenesc și cantacuzinesc. Un bibliotecar însă plătit și însărcinat special cu organizarea cărților, cu supravegherea circulației lor, apare abia în anul 1776, în așezămîntul domnitorului Alexandru Ipsilanti, aflat între documentele din acest volum sub forma care ne-o transmite cartea patriarhală și sinodală de la Constantinopol. Aici se stipulează clar : „Iar cărțile se încredințează unui bibliotecar cu credință, ce este orînduit, avînd a le păzi în siguranță spre a fi de folos celor de la școală, dîndu-le să se folosească de ele, în schimbul unei adeverințe, luîndu-le apoi iar înapoi" (1776 iulie 11).

Mai consemnăm, tot în legătură cu biblioteca Academiei domnești, și documentul de strămutare a cărților de la Sf. Sava la mănăstirea Sf. Gheorghe, la 16 noiembrie 1791.

IV. Informații cu caracter istoric

Din documente răzbat adesea și ecouri ale diferitelor evenimente istorice contemporane sau amintirea unor fapte și întîmplări trecute. Apar, de asemenea, în calitate de autori de acte sau semnatari ai diferitelor documente și mari personalități ale trecutului nostru și, în primul rînd, domnitorii de la care emană numeroasele hrisoave incluse în acest volum.

Astfel, la 22 august 1662, domnitorul Grigore Ghica, întărind mănăstirii Mihai Vodă stăpînirea peste „tot locul cu tot dealul cât au fost mai deniante vreame, vii, însă den hotarul Lupeștilor, de unde iaste locul viilor, de lăngă mănăstire în jos pre deal, pănă în Calea Mehedinților, unde sue calea la crucea lui Alexandru Vodă, cea de piatră", amintește și faptul că tot acest loc a fost loc domnesc, „iară den zilele Mihnei Vodă de cănd răutățile, s-au pustiit acest deal de tot, n-au rămas nici o viță pre acel loc, ci au rămas pajiștea" (doc. nr. 10).

La aceleași evenimente se referă indirect și hotărnicia din 10 iunie 1677 a locurilor ce le-a stăpînit vornicul Preda Brîncoveanu, cel ucis de

seimeni în 1654, cînd precizează : „Iar când au fost în vremea răutăților în zilele lui Costandin Vodă și a Mihnii Vodă, când robiia cea mare, spartu-se-au grădinile și rămăind locul sterp făr de garduri, pus-au alții pre acest loc case și grădini" (doc. nr. 34).

Ambele acte se referă la răscoala seimenilor și la acțiunea antiotomană a lui Mihnea al III-lea Vodă, iar „robia cea mare", amintită mai sus, reprezintă represaliile Porții otomane și ocuparea Țării Românești după acțiunea lui Mihnea Vodă.

Un adevărat reper istoric este cartea de întărire a locurilor ce aparțin mitropoliei dată la 4 ianuarie 1672 de Antonie Vodă din Popești. Documentul precizează, în primul rînd, că mitropolia „iaste zidită și înălțată de Io Constandin Șărban voevod", delimitînd apoi, cu precizări topografice și istorice dintre cele mai importante, proprietățile acesteia (doc. nr. 24). Între altele, documentul menționează, ca existentă la data emiterii sale, o cruce de piatră ridicată în amintirea doamnei Chiajna, soția lui Mircea Ciobanul. Optzeci de ani mai tîrziu, la 22 iulie 1741, crucea doamnei Chiajna dispăruse, de vreme ce marii boieri, desemnați de domnitor să delimiteze din nou locurile mitropoliei, declarau „că nu s-au putut găsi nimeni ca să poată ști și să arate unde au fost crucea doamnei Mircioaei" (doc. nr. 142). Nici mai tîrziu, la 2 martie 1742, nu s-a putut identifica cu precizie locul în care a fost crucea doamnei Chiajna, iar boierii care delimitau locurile mitropoliei, Radu Crețulescu și Andronache Palada, scriau : „Și făcînd mare cercetare, nu s-au putut afla nimic ca să poată ști unde au fost crucea doamnei Mircioaei și calea care mergia pă lăngă cruce pînă la piiatra drept Calici" (doc. nr. 145).

Un act de măsurătoare a locului cu vad de moară al mănăstirii Radu Vodă, din 7 august 1696, menționează un alt fapt istoric de epocă, privind lipsa domnitorului Constantin Brîncoveanu din București, și instituirea unei caimacamii alcătuită din trei mari boieri : Stroe *vel* vornic, Vergu *vel* paharnic și Ianache Văcărescu *vel* agă. Într-adevăr, după cum atestă cronica logofătului Radu Greceanu, domnitorul Constantin Brîncoveanu a plecat la Tîrgoviște, chemat fiind de către turci, la 11 iulie, și s-a reîntors în scaunul său de la București, abia la 29 octombrie 1696.

Dintr-o vînzare de loc, din 1734 decembrie 10, aflăm date interesante despre vechiul sediu al mitropoliei Țării Românești, de dinaintea mutării sale la ctitoria lui Radu Leon și Constantin Șerban : „Precum să să știe că avînd noi un loc aici în București alăturea cu locul caselor noastre și alăturea cu locul Sfîntului Gheorghe cel Vechi, care loc mai denainte vreame au fost al sfintei Mitropolii, *fiind besearica Sfîntului Gheorghe mitropolie veache*" (s.n.) (doc. nr. 134).

Consemnăm, de asemenea, două documente care prezintă date diferite, la perioade diferite, referitoare la ctitorii mănăstirii Sf. Spiridon din București. Astfel, Grigorie Ghica voievod, întărind dreptul de stăpînire asupra a două case de lîngă poarta Curții domnești, la 1 octombrie 1749, precizează că mănăstirea Sf. Spiridon „iaste zidită și înălțată din temelie de domniia sa Constantin Nicolae vodă (Mavrocordat)"; un act din 15 octombrie 1767, emis de Alexandru Scarlat Ghica, amintește altă origine a mănăstirii : „... răpăsatul întru fericire părintele domniei meale (Scarlat Ghica), zidit-au din temelie dumnezeesc lăcaș aici în orașul Bucureștii și până a nu să săvărși pe deplin toate ceale de trebuința sfîntului lăcaș după obșteasca datorie, dîndu-și sfîrșitul, au rămas de s-au săvărșit sfîntul acesta lăcaș cu ajutorul lui Dumnezeu, prin silința domniei meale".

Un fapt de istorie bisericească consemnează şi documentul din 16 martie 1741, reprezentînd o carte domnească pentru trecerea Bisericii Albe, din mahalaua cu acelaşi nume, ca metoh al mănăstirii Mihai Vodă (doc. nr. 138).

Din epoca fanariotă datează şi cîteva informaţii despre trecerea unor mănăstiri de aici în administraţia mănăstirilor de la Sfîntul Munte. Aşa, bunăoară, la 14 noiembrie 1734, mănăstirea Sfînta Ecaterina este menţionată ca metoh al mănăstirii de la Muntele Sinai; la 23 iunie 1748, era prezentată ca metoh al Patriarhiei din Antionia, biserica Sf. Spiridon, iar la 23 iunie 1748, însăşi mănăstirea lui Şerban Cantacuzino, de la Cotroceni, era amintită ca metoh al mănăstirilor de la Muntele Athos. De altfel, această mănăstire primise la rîndul ei, ca metoh, din partea doamnei Maria, soţia domnitorului Şerban Cantacuzino, la 28 octombrie 1689, Biserica Doamnei din Bucureşti.

Din documente răzbat, uneori cu putere şi dramatism, ecourile şi urmările grele pentru ţările noastre ale războaielor turco-ruso-austriece din tot veacul al XVIII-lea, dar mai ales din a doua sa jumătate.

Astfel, războiul din 1768—1774 este frecvent amintit în documentele de epocă prin stricăciunile sale imense pricinuite multor case din Bucureşti.

Războiul cu pustiirile sale mari apare şi în actul de vînzare al unui loc în mahalaua Popa Dărvaş, „care din pricina răsmiriţii ce au trecut, stricîndu-se toate namestiile ce au fost pe dănsul" (1776 martie 14). Războiul a distrus şi arhiva mănăstirii Colţea, de vreme ce, la 7 martie 1780, într-un document se preciza: „Şi zise (epitropul mănăstirii) că toate zapisile şi alte scrisori, ce au mai avut sfănta mănăstire, s-au răpus în vremea răzmiriţii, după cum este ştiută de toţi" (doc. nr. 234).

Între marile personalităţi istorice sau culturale pomenite direct sau indirect în cuprinsul documentelor de faţă, trebuie să amintim pe marele erou al războaielor lui Mihai Viteazul, Preda Buzescu, care este menţionat, alături de socrul lui, Andrei vistierul, în cartea dată de domnitorul Constantin Brîncoveanu pentru reînnoirea închinării mănăstirii Sf. Ioan cel Mare, din Bucureşti, către mănăstirea Sf. Ilie din Rumelia (satul Fiţa), de către ctitorii acestui aşezămînt (1696 noiembrie 8, doc. nr. 70).

Apoi, însuşi domnitorul Constantin Brîncoveanu este menţionat într-un document din 10 iunie 1677, cînd avea numai 23 de ani, în calitate de *vtori* logofăt şi cerea delimitarea proprietăţilor din Bucureşti ale tatălui său, Preda Brîncoveanu (doc. nr. 34).

Un document din 13 martie 1660 se referă la viitorul domnitor Şerban Cantacuzino, care primea, de la Grigorie Ghica, un act de întărire pentru trei sălaşe de ţigani cu 12 suflete (doc. nr. 9).

Interesant este şi documentul din 13 februarie 1704, prin care Marica, soţia paharnicului Staico Merişanu, dăruia nepotului ei, Barbu Merişanu, un loc de casă în mahalaua Popa Ivaşco, care are între martori, la locul cel dintii, pe doi dintre feciorii domnitorului Constantin Brîncoveanul: „Constandin Brîncoveanul beizadea, mărturie" şi „Ştefan Brîncoveanul beizadea, mărturie" (doc. nr. 87).

Un aspect cu totul inedit ne relevă un act de vînzare-cumpărare de casă, din 22 februarie 1702, care are drept vînzător pe cunoscutul pictor cantacuzinesc şi brîncovenesc, Pîrvu Mutu. Acesta, împreună cu soţia sa Tudora, vinde lui Radu, mare clucer de arie şi lui Iordache Creţulescu, mare cămăraş, fraţi, o casă în Bucureşti, cu suma de 45 taleri. Deci se atestă

foarte clar că Pîrvu Mutu a locuit, pînă la data menționată mai sus, în orașul București, în mahalaua Fîntîna Boului (doc. nr. 82).

Mai semnalăm, ca extrem de importantă din punct de vedere istorico-documentar și juridic, pentru întărirea unor acte, prezența genealogiei Cantacuzinilor, ramura lui Șerban Cantacuzino voievod, în cadrul actului emis de domnitorul Constantin Racoviță pentru întărirea stăpînirii unor țigani ce aparțineau lui Toma Cantacuzino, logofăt al doilea — nepot al domnitorului Șerban Cantacuzino — și fuseseră luați pe nedrept de boierii Crețulești. Genealogia pare a fi stabilită mai tîrziu, deoarece are drept final de ramură pe căpitanul Constantin Cantacuzino, fiul căminarului Gheorghe Cantacuzino. Toma Cantacuzino, titularul actului, era, de fapt, fiul lui beizadea Gheorghe Cantacuzino, unicul moștenitor al ramurei lui Șerban Cantacuzino voievod.

O ultimă informație cu caracter istoric și de ceremonial se referă la paza Curții domnești din București, regulament stabilit la 24 aprilie 1749 de către domnitorul Constantin Mavrocordat. În baza acestui document, aprozii din oraș erau obligați să asigure cu oameni, cu cai de călărie, cu pușcă și sabie, paza Curții voievodale, avînd în schimb scutire de toate dările țării (doc. nr. 157).



Scriitorii documentelor. Actele erau scrise de logofeți de la Curtea domnească, de la mitropolie, de la Divan, de la unii mari boieri sau de la mănăstiri, de preoții diferitelor biserici, protopopi, dascăli de biserici sau dascăli (profesori) de la Școala domnească de slovenie de la Colțea, de cei care emiteau documentul și de numeroase persoane, cu știință de carte, care se aflau întîmplător în București și care erau cunoscuți sau rude cu cei care încheiau diferite tranzacții.

Din categoriile amintite mai sus, menționăm pe următorii : Duca ceauș (1645 ianuarie 25) ; Radu *sin* Gheorghe logofăt *ot* Tîrgoviște (1662 august 22) ; Goran Stanciovici logofăt (1667 mai 14), Mihai logofăt (1668 februarie 15) ; Radu fiul lui Iacov din Căzănești (1668 iunie 8) ; Stoica paharnic din Gherghița (1677 ianuarie 8), Fiera logofăt, fiul lui aga Jupa din satul Mărșa (1680 mai 24 și septembrie 2) ; Stoian gramatic din Filipești (1687 aprilie 12) ; Hristea dascălul de la mănăstirea Pogoniani (1752 ianuarie 7) ; Radu Rătescu paharnic (1762 martie 23) ; Constantin logofăt (1762 iulie 5) ; Manole dascălul (1774 august 10) ; Matei logofăt (1776 martie 7) ; popa Barbu de la biserica Popa Cozma (1776 aprilie 29) ; popa Nan de la biserica popa Dărvaș (1776 iulie 2) ; Andronache logofăt *za* taină (1776 septembrie 19) ; Andonie Fotino (1777 aprilie 23) ; popa Iorga *ot* mahalaua Oțetari (1777 iunie 7) ; Panait logofăt *za* divan (1777 decembrie 11) ; Barbu preot (1780 iunie 13) ; Radu *biv treti* logofăt (1781 februarie 10) ; popa Tudor *ot* mahalaua Popa Radu (1781 martie 2) ; Dinu logofăt *ot* Buzău (1782 ianuarie 30) ; Hristea căpitan (1784 septembrie 8) ; Ianache logofăt *za* taină (1784 septembrie 29) ; Petrache Ghiurcea Rămniceanu (1785 iulie 1) ; Ianache căpitan (1787 ianuarie 26) ; Iordache căpitan (1788 decembrie 8) ; Iordache abagiu (1789 mai 20) ; popa Fotie *ot* biserica Albă (1790 aprilie 12) ; Gherghe logofăt de divan (1791 iulie 24) ; Gheorghe logofăt de la Mitropolie (1792 aprilie 24) ; Dumitru logofăt (1793 februarie 25) ; Răducan Poenaru *biv treti* logofăt (1794 ianuarie 8) ; dascălul Enachi de la mănăstirea Sf. Pantelimon (1794 aprilie 20) ; popa Dona din mahalaua Neguțători (1794 iunie 5) ; Ion zapciu (1796 mai 6) ; Gheorghiță logofăt

ot stărostie (1797 aprilie 30) ; popa Radu *ot* mahalaua Lucaci (1798 ianuarie 17) ; Chiriţă dascăl slovenesc şi logofăt de divan (de multe ori întîlnit între 1776—1794).



Slujbe și titluri : călăraş de Ţarigrad (1687 aprilie 12) ; căpitan *za* cai ; căpitan *za* dărăbanţi (1700 ianuarie 20) ; căpitan *za* lefegii (1784 octombrie 11) ; căpitan de seimeni ; căpitan de la beciu *gospod* (1786 august 4) ; calpacci-bașa (1790 aprilie 23) ; ceauş de aprozi (1783 ianuarie 12, 1785 decembrie 23) ; ceauş armășesc (1786 august 4 ; ceauş *za* copii (1762 martie 23 ; iulie 5) ; ceauș de dulgheri (1800 mai 4) ; ceauş *za* păhărnicei (1783 octombrie 5) ; ceauș portăresc (1786 august 4) ; chiurciu-bașa (1786 decembrie 20) ; ciohodar ; copil din casă de divan (1792 august 4) ; clucer *za* arie (1686 decembrie 15) ; cuiumgi-başa (1786 noiembrie 2) ; ispravnic peste portari (1687 aprilie 3) ; iuzbașa *za* fustași (1654 iulie 5) ; logofăt *za* bresle (1785 iulie 12) ; logofăt *za* divan (1793 aprilie 5) ; logofăt *za* taină (1776 septembrie 19) ; treti logofăt de Jos (1794 iunie 19) ; logofăt *za* vistierie ; mumbaşir ; portărel de leafă (1792 ianuarie f.z.) ; saracci-bașa (1776 mai 8) ; staroste de bărbieri (1764 noiembrie 2 ; 1766 mai 12) ; staroste de cavafi (1733 noiembrie 5) ; staroste de neguţători (1785 decembrie 23) ; șufar ; vătaf *za* aprozi (1764 noiembrie 22) ; vătaf *za* brașoveni (1680 mai 24) ; vătaf de ceaprazari ; vătaf *za* dărăbanţi (1655 iunie 11) ; vătaf de zidari (1791 decembrie 17) ; vătaf *za* fustași (1677 iunie 10) ; vătaf de grădinari domnești (1655 iunie 11) ; vătaf *za* măcelari (1698 mai 15) ; vătaf de șălari ; vătaf *za* temniţă (1680 mai 24) ; vătaf de trăistari (1784 septembrie 8) ; vătaf de trâmbiţași (1780 iunie 23 ; 1791 mart. 10) ; vătaf de vistierie (1783 octombrie 5).



Documentele din volumul de faţă se adaugă și completează pe celelalte din secolele XVII şi XVIII ale volumului : *Documente privitoare la istoria orașului București*, publicat în cadrul aceleiași edituri, în 1961.



Toate documentele menţionate că fac parte din fondul Academiei R. S. România, sau din diferite colecţii particulare, se găsesc actualmente la Arhivele Statului din Bucureşti.

Cîteva documente privitoare la istoria Bucureştilor, incluse în volum, au ca loc de emitere diferite localităţi din ţară, indicate întotdeauna alături de anul, luna și ziua documentului. Toate celelalte — care nu fac menţiunea locului de emitere — sînt din București.

În transcrierea documentelor am căutat să redăm cît mai exact textul original, bineînţeles înlăturînd pe *u* mut, care nu avea nici o valoare fonetică. Punctuaţia și începuturile de aliniat ne aparţin aproape în întregime, pentru a reda un text cît mai clar şi mai puţin obositor.

Am întregit toate numele lunilor anului, funcţiilor sau titlurilor boierești (ex. *ian* = ianuarie ; *mart.* = martie ; *sept.* = septembrie ; *arm.* = = armaş ; *căm.* = cămăraş ; *căp.* = căpitan ; *cioh.* = ciohodar ; *com.* = — comis ; *iuz.* = iuzbașa, *pah.* = paharnic ; *pit.* = pitar ; *star.* = staroste ; *steg.* = stegar ; *serd.* = serdar ; *șăt.* = şătrar ; *vist.* = vistier ; *vor. vorn.* = vornic ; *Hs.* = Hristos ; *Is.Hs.* = Isus Hristos).

Am întregit de asemenea următoarele cuvinte, fără a le mai pune în croșete : *cup.* = cupeţ ; *depar*, *depart.* = departament ; *eg.*, *ig.* = egumen ;

h. = hagi; *jup.* — jupăn, jupănească; *mah.* = mahala, mahalagii; *mar.*, *mart.* = martor, mărturie; *pog.* = pogon; *st.*, *stg.* = stînjeni(i); *tl.*, *tal.* = = taleri; *vănz.* — vănzător.



Cîteva exemple de nume rare: *Bahar* Dumitrache *Bălăcciu* (fost Bălăccioglu); *Berda* (popa), Maria *Cărpinca*, Marin *Cegăian*, *Dona*, *Dragostin*, *Ghiurca*, Oprea *Gurban*, Andrei *Jospudeci*, *Jupa*, *Lațcarina*, *Filip Lolea* (Lulea), Pantazi *Serezli*, *Sideri*, *Marin Sușumete*, *Talpoș*, *Țăra*, Dimitrie *Zacheliu*, *Zmagda*; Tudor *Milog* (poate fi nume, dar poate fi și poreclă).

Au fost subliniate următoarele cuvinte slave pentru a se vedea numărul redus, în alcătuirea actelor, fiindcă în vorbirea curentă ele nu erau folosite: *az* = eu; *eto az* = iată eu; *bez* = afară de; *biv* = fost *biv bel* — fost mare; *brat* = frate; *i brat ego* = și fratele lui; *ot* = de la; *i ot* — și de la; *ot sel* = din satul; *pis* = am scris; *pis az* = am scris eu; *pol* = jumătate; *zet* = ginere.

Meserii și îndeletniciri: abagiu, argintar, băcan, băiaș, bărbier, bașcalii (cojocari *bașcalii*), bogasier, boiangiu, bragagiu, brutar, cafegiu, cantaragiu, cavaf, ceaprazar, cizmar, cojocar, condoragiu, croitor, cuiumgiu, dărvar, dulgher, făinar, furdagiu, găitănar, geambaș, grădinar, herar (fierar), jimblar, lăcătuș, lemnar, lumînărar, măcelar, mărgelar, masalagiu, mătăsar, muscalagiu, opincar (și chiar o femeie: „baba Maria opincăreasa"), papugiu, podar, postăvar, potlogar, povarnagiu, săpunar, sărmagiu, sticlar, suiulgiu, șălar, șalvaragiu, tabaci, tămplar, tipsier, trăistar, ulier, zăbunar, zalar, zaraf, zidar.



Glosar. Este necesar să se scoată în evidență o serie de cuvinte rare care au circulat, în special în documentele scrise, în secolele XVII—XVIII, dar care mai apoi, încet-încet, au dispărut cu totul. De aceea o parte din ele le enumerăm mai jos, iar în indicele de la finele volumului, le vom da cuvenita explicație.

Ex.: adichie, adiiată, afieromă, afieromata, anafora, analagon, apodixis, artărdisind, artărdisită, bogazuri, cacom, calpi, carsaci, carvasara, cherodosie, cinuri, clironomi, cosorobi, croc (blană de), diadohi, diiastimă, diiată, delceluș, distihie, energhie, etision, geremele, ghermesut, ghiondalice, ghiordii, ialamgicuri, ipostatica, isterisească, lațcă, lude (liude), malotea, *mehterii* turci, megalopsihiia, meremet, mezat (sultan-mezat), musaadea, năboiala gheții (1799 martie 2), ort, părpăr, perierghie, peșchir, pliroforie, podvoade (podvezi), poslușanie, proeresic, prostichiu, protimisis, provlimă, rufet, sagnasiu, săngeap, simfonie, sistisi(a), șamalagea, șatrage, tanele, teslim, ticilichiu, zapt, zardovolenii.

REZUMATUL DOCUMENTELOR

1. *1634 mai 20.* Dumitru judeţul împreună cu cei 12 pîrgari ai oraşului întăresc vătafului Stanciu, fiul logofătului Tudosie, stăpînirea peste două locuri cu case situate lîngă mănăstirea Sărindar, pe care le cumpărase cu „4 bani gata".

2. *[1643—1654].* Dobre unchiaşul, feciorul lui Mircea vătaf de grădinari domneşti, făcîndu-se călugăr la mănăstirea Argeş, dăruieşte acesteia un loc de casă cu pivniţă în Bucureşti.

3. *1645 ianuarie 25.* Duca ceauşul, împreună cu fraţii lui, vînd lui Constantin mare postelnic, o pivniţă şi două locuri pentru mai multe prăvălii cu 60 de ughi.

4. *1645 iulie 12.* Matei Basarab voievod întăreşte lui Evstratie vistier al doilea, stăpînirea unor case cumpărate de la Dumitraşco postelnicul.

5. *1654 iulie 5.* Feciorii lui Oprea logofătul vînd lui Albu fustaşul un loc de casă, cu 22 ughi.

6. *1655 ianuarie 11.* Constantin Şerban voievod întăreşte mănăstirii Argeş un loc de casă cu pivniţă din Bucureşti ce fusese dăruit de unchiaşul Dobre, fiul lui Mircea vătaf de grădinari domneşti.

7. *1656 aprilie 17.* Marcu, năstavnicul mănăstirii Sf. Nicolae (Mihai Vodă), face schimb de ţigani cu mănăstirea Babele, dînd pe ţiganca Stana şi primind pe Neacşa.

8. *1656 aprilie 29.* Liia, împreună cu fratele ei Radu, vînd lui Constantin fost postelnic, un loc de casă cu grădină şi „curteşoară", cu 3 ughi şi jumătate.

9. *1660 martie 13.* Gheorghe Ghica voievod întăreşte stăpînirea lui Şerban Cantacuzino logofăt al doilea, peste nişte ţigani cumpăraţi de la postelnicul Papa, fiul lui Buzinca clucerul, cu 190 galbeni.

10. *1662 august 22.* Grigore Ghica voievod întăreşte mănăstirii Mihai Vodă stăpînirea peste mai multe locuri care „s-au pustiit" în vremea lui Mihnea Vodă, şi fiindcă mănăstirea este „săracă şi fără nici un venit", îi dă dreptul să ia şi vinăriciul domnesc.

11. *1663 aprilie 10.* Grigore Ghica voievod întăreşte lui Şerban un loc de casă pe care îl avea de moştenire de la Manea feciorul lui Rusan.

12. *1665 februarie 4.* Eupraxia, soţia logofătului Radu Dudescu, împreună cu fiul ei Radu, vînd lui Defta croitorul un loc de prăvălie în Zăbunari, cu 40 galbeni.

13. *1666 februarie 17.* Radu Leon voievod întăreşte stăpînirea lui Badea fost mare paharnic, peste un loc de casă în Bucureşti, peste nişte vii în dealul Izvorenilor şi peste altele.

14. *1667 mai 14.* Radu Leon voievod dăruieşte bisericii cu hramul Sf. Dumitru (viitoarea mitropolie), vase de argint, cărţi de cult, vii şi vite şi o scuteşte de o serie de dări şi angarale.

15. *1667 iunie 30.* Tudor croitorul, feciorul croitorului Paraschiva din Bucureşti, vinde neguţătorului Iorga Corbu şi soţiei sale Marica, un loc de casă, lîngă Biserica Grecilor, cu 50 galbeni.

16. *1668 februarie 15.* Radu Leon voievod întăreşte mănăstirii Sf. Ioan cel Mare locurile pe care le dăruiseră domnitorii de mai înainte, pe care stau tabacii acum, dar care, în decursul timpului, fuseseră încălcate de diferiţi oameni.

17. *1668 martie 1.* Radu Leon voievod împuterniceşte pe egumenul mănăstirii Sf. Ioan cel Mare să oblige pe toţi care stau în casele mănăstirii să-şi plătească chiria, cei ce nu vor vrea, să fie scoşi din case.

18. *1668 aprilie 20.* Ştefan mitropolitul ţării dă carte de blestem pentru mahalagii care trebuie să mărturisească adevărul în legătură cu locurile mănăstirii Mihai Vodă, împresurate de diferiţi oameni.

19. *1668 iunie 8.* Dumitra, fiica preotului Dumitru, vinde marelui pitar Stoie un loc de casă lîngă biserica Aga Niţă cu 6 ughi.

20. *1669 mai 11.* Antonie voievod întăreşte mănăstirii Mihai Vodă stăpînirea peste toate locurile şi dealul cu vii ce are în cuprinsul oraşului.

21. *1669 iunie 14.* Egumenul Grigorie de la mănăstirea Banului vinde lui Theodor mumgiul (lumînărarul) un loc de casă în Bucureşti, pentru 25 galbeni.

22. *1670 mai 3.* Antonie voievod porunceşte la şase boieri să cerceteze împreună cu „meşteri buni" cauza pentru care nu funcţionează morile mănăstirii Mihai Vodă; să ia măsuri urgente pentru îndreptarea neajunsurilor.

23. *1670 decembrie 30.* Theodosie mitropolitul ţării dă egumenului Athanasie carte cu mare blestem pentru toţi aceia care ştiu să mărturisească adevărul, în pricina băii lăsate de Istrate neguţătorul, mănăstirii Sf. Ioan cel Mare.

24. *1672 ianuarie 4.* Antonie voievod întăreşte mitropoliei, zidită de Constantin Şerban voievod, stăpînirea peste locurile ce are în oraş şi o scuteşte de toate dările, cum a fost şi mai înainte.

25. *1673 iunie 3.* Leica din Gheorgheţi cu soţia lui Anghelina vînd un loc de casă starostelui Iorga, cu 25 ughi.

26. *1674 iunie 12.* Mihu croitorul, fiul lui Tilca din Tîrgovişte, vinde lui Partenie, egumenul mănăstirii de la Brad, un loc de casă cu pivniţă, pentru 65 taleri; actele vechi nu le mai are, fiindcă au ars în timpul domniei lui Grigore Ghica.

27. *1674 decembrie 12.* Gheorghe Duca voievod întăreşte mănăstirii Sf. Ioan Botezătorul nişte locuri de casă, unde au fost tabacii, care, în decursul timpului, fuseseră împresurate de unii oameni „fără nici o dreptate".

28. *1675 aprilie 23.* Stoica Ludescu logofăt (cronicarul) dăruieşte lui Chiriac ceaprazarul un loc de casă lîngă curtea bisericii cu hramul Sf. Nicolae Şelari, în apropiere de Uliţa Mare (str. Lipscani de azi).

29. *1675 iunie 7.* Locuitorii din mahalaua Săpunari, împreună cu Tudoraşco al doilea vornic, întăresc lui Stănilă, feciorul lui Neagu Armeanu, stăpînirea peste un loc de lîngă pîrîul Bucureştioara, pe care i-l împresuraseră nişte ţigani.

30. *1676 iunie 18.* Partenie, egumenul mănăstirii Radu Vodă se înţelege cu Stroe, fiul neguţătorului Mihai, pentru ţiganca Muşa, pe care o vînduse mănăstirii Gherghe, fiul lui Bebe iuzbaşa.

31. *1676 august 8.* Mihul vătaful, împreună cu soţia sa Marica şi fiii săi Dumitraşcu şi Iacov, vinde mitropoliei o familie de ţigani pentru suma de 70 taleri.

32. *1677 ianuarie 8.* Stan vornic al doilea arată că din porunca marelui vornic Vîlcu a măsurat locul mănăstirii Nucetu, după cartea de hotărnicie dată de Gherghina judeţul.

33. *1677 februarie 5.* Manu cupeţul, fost staroste de neguţători, împreună cu fiul său Lamba, vinde lui Slavu abagiul un loc de casă, alăturea cu locul lui Radu Ţigănescu, cu 57 taleri şi jumătate.

34. *1677 iunie 10.* Toma judeţul împreună cu cei 12 pîrgari, cu preoţi şi bătrîni şi cu omul „domnesc" Tudosie vornic al doilea, aleg, hotărnicesc şi împietresc locurile pe care le-a avut vornicul Preda Brîncoveanu care „în vremea răutăţilor" unii oameni, fără voia nimănui au făcut case şi grădini pe ele.

35. *1678 aprilie 4.* Gheorghe Duca voievod întăreşte lui Ianăş fost mare jitnicer stăpînirea peste un loc de casă, în mahalaua Arhimandritului „la capul podului Cilibiului", pe care-l cumpărase de la paharnicul Matei Bărsescu.

36. *1680 mai 24.* Radu din Cartojani, judeţul Vlaşca, se împrumută cu 170 taleri de la pitarul Grăjdan, punîndu-şi amanet trei prăvălii şi o pivniţă ce se află pe uliţa ce merge la Scaunele de carne.

37. *1680 iulie 21.* Ancuţa, soţia lui Mihu logofăt, împreună cu copiii ei, vinde lui Stroe vătaf nişte case cu loc şi grădină cu pomi, pentru 35 taleri.

38. *1680 septembrie 2.* Radu Mustăţea din Cartojani se împrumută cu 170 de taleri de la pitarul Grăjdan, cu care şi-a răscumpărat trei prăvălii şi o pivniţă de la Hriza vistierul.

39. *1681 aprilie 17.* Şerban Cantacuzino voievod întăreşte mai multor slujitori domneşti, stăpînirea peste nişte locuri de casă, din mahalaua Săpunarilor, pe care le împresurase Radeş bărbosul, declarînd mincinos că i-au fost dăruite de Cernica vornicul.

40. *1684 ianuarie 17.* Theofan shimonah dăruieşte mănăstirii Argeş o chilie din chiliile bisericii pe care el a zidit-o din temelie în Bucureşti.

41. *1684 mai 11.* Grăjdan pitarul, fiul lui Mircea spătar din Preajva, vinde un loc de şapte prăvălii doamnei Maria, soţia voievodului Şerban Cantacuzino, pentru 130 taleri, loc pe care aceasta îl dăruieşte ctitoriei sale Biserica Doamnei.

42. *1684 mai 11.* Tudora, fata lui Dobre, vinde doamnei Maria, soţia lui Şerban Cantacuzino, voievod, un loc de patru prăvălii pe care cumpărătoarea îl dăruieşte ctitoriei sale Biserica Doamnei.

43. *1685 martie 10.* Ion şi Neacşu, fiii lui Ivan zăbunarul, vînd lui Defta croitorul o prăvălie cu loc, lîngă prăvălia lui Alexe săpunarul, cu 80 ughi.

44. *1686 noiembrie 14.* Zota, fiul lui Mihalcea croitorul, vinde lui Şerban Cantacuzino voievod un loc de prăvălie între Stanciul Pustiul şi casa Soficăi, soţia răposatului Măcula neguţătorul.

45. *1686 decembrie 15.* Dima slugerul dăruieşte mănăstirii Stavronichita, în deplină proprietate după moartea sa, 3 prăvălii din Bucureşti şi o moşie de 468 stînjeni din judeţul Ialomiţa.

46. *1687 aprilie 3.* Portarii trimişi de ispravnicii oraşului, din poruncă domnească, împreună cu diferiţi oameni dimprejur hotărnicesc locul ce are mănăstirea Nucetu în Bucureşti.

47. *1687 aprilie 12.* Constantin Hagiul, pîrcălab din Filipeşti, dăruieşte Bisericii Doamnei nişte case cu pivniţă şi vinde în acelaşi timp un loc egumenului de la mănăstirea Cotroceni.

48. *1687 aprilie 21.* Popa Stoica împreună cu soţia sa Grăjdana vînd doamnei Maria, soţia voievodului Şerban Cantacuzino, un loc cu casă pe lîngă biserica ctitorită de aceasta.

49. *1688 ianuarie 1.* Dionisie patriarhul Constantinopolului dă carte de blestem în legătură cu o pivniţă de piatră a lui Iane, rămasă de la unchiul său Ghinea Matraca.

50. *1688 iunie 15.* Gligorie, egumenul mănăstirii Sărindar vinde lui Manta portarul şi soţiei sale, Maria, o casă cu pivniţă şi cu locul ei, de lîngă colţul mănăstirii, din sus, cu 54 taleri.

51. *1689 octombrie 28.* Doamna Maria, soţia răposatului Şerban Cantacuzino voievod, închină Biserica Doamnei, pe care a construit-o şi a înzestrat-o cu de toate: odăjdii, argintării, cărţi, case, prăvălii, locuri, mănăstirii Cotroceni, cu obligaţia de a se respecta cele trei puncte menţionate.

52. *1690 mai 25.* Sofiica, soţia răposatului Măcula, neguţătorul, vinde lui Iane, nepotul lui Ghinea Matraca, o jumătate de pivniţă la uliţă, ca să poată da înapoi cei 200 taleri preţul unei moşii pe care o cumpărase, mai înainte, stolnicul Constantin Cantacuzino, şi acum nu-i mai plăcea.

53. *1691 noiembrie 26.* Dima vinde lui Deftea croitorul un loc de prăvălii lîngă Manole croitorul, după dorinţa soţiei sale, Bana „ca să o grijesc pe ia şi pre bărbatul ei", şi a primit 70 de taleri.

54. *1691 decembrie [f.z.].* Mustafa ceauş, serdarul Rusciucului, adevereşte că cafeneaua ce poseda ienicerul Hamic, mort la Bucureşti, fără moştenitori, trece în proprietatea statului. Din ordinul lui Mehmed, aga ienicerilor a venit şi a vîndut-o cu 65 de piaştri lui Gavaz başa.

55. *1692 ianuarie 24.* Aspra, soţia lui Gavrilaşco paharnic, împreună cu fiii ei vînd lui Iane din Stănceşti case cu pivniţă de piatră şi prăvălii în Bucureşti, pe Uliţa Mare.

56. *1692 mai 20.* Tudorache vinde Radei şi Alexandrei, fetele lui Stan Tilişcă o prăvălie în Uliţa Mare, lîngă prăvălia mănăstirii Sf. Sava, cu 80 de lei.

57. *1692 august 5.* Iani Cocorăscu logofăt face schimb de ţigani cu Nectarie, egumenul mănăstirii Sf. Ioan, dînd pe Anca şi primind pe Despa.

58. *1692 august 15.* Isac împreună cu soţia sa Rivca vînd jupînului Zaharia o casă, fără loc, cu 10 taleri.

59. *1692 august 25.* Constantin Brîncoveanu voievod dă voie mănăstirii Radu Vodă să facă o moară, aşa cum a avut şi mai înainte, pe apa Dîmboviţei, înspre Livada domnească, în faţa morii mănăstirii Mihai Vodă.

60. *1692 decembrie 12.* Constantin Brîncoveanu voievod întăreşte mănăstirii Sărîndar stăpînirea peste mai multe locuri „pre luncă despre Dîmboviţă" pe care diferiţi oameni, în vremea lui Radu Leon voievod, şi-au făcut case şi grădini.

61. *1693 februarie 15.* Radu Golescu fost mare comis, împreună cu fiicele sale, Zoița și Ancuța, dăruiesc mănăstirii Sf. Ioan cel Mare, 20 pogoane vie la Vespești, 50 oi cu miei și 40 mătci de stupi, spre a fi pomenită toată familia lui, fiind și ctitori după înaintașii lor.

62. *1693 iulie 12.* Constantin Brîncoveanu voievod întărește stăpînirea lui Cornea Brăiloiu mare paharnic asupra unor locuri de casă din București, de peste Dîmbovița, de la „podul agăi lui Iane în sus" pînă în locul lui Matei Ciorogîrleanu mare vistier.

63. *1693 august 3 (1104 zilhidge 1).* Aivaz bașa declară că pentru locul cafenelei ce o posedă în București, egumenul mănăstirii Cotroceni i-a plătit 30 de piaștri.

64. *1964 august 4.* Constantin Brîncoveanu voievod întărește stolnicului Dănilă Neamțu stăpînirea peste o casă cu locul ei, lîngă terenul protopopului Theodor, pe care a cumpărat-o de la Tudoran potcovarul, cu 45 taleri.

65. *1695 februarie 5.* Constantin Brîncoveanu voievod întărește lui Vasile mare căpitan de seimeni și jupînesei lui, Dospina, stăpînirea peste 12 pogoane de vie „în dealul Bucureștilor", pe care le cumpărase cu 200 de taleri de la unchiul său Pătrașco.

66. *1695 iulie 1.* Cîțiva locuitori din mahalaua Măcelarilor, în urma unei cărți de blestem dată de mitropolit, mărturisesc care este și pînă unde se întinde locul unchiașului Stănilă.

67. *1696 februarie 8.* Constantin Brîncoveanu voievod dăruiește lui Alexandru fost mare postelnic un loc de casă în mahalaua Oltenilor „pre lăngă locul Radului tabacul", pentru ca „să-și facă casă și temei".

68. *1696 iunie 15.* Iosif călugărul vinde lui Constantin logofătul casa cu loc, cu grădină cu pomet, cu jicniță „și cu toate dichisele" pe care le cumpărase și el de la popa Ivașco. Logofătul Constantin le dăruiește bisericii Tuturor Sfinților clădită de mitropolitul Antim.

69. *1696 august 7.* Neguțătorii orînduiți din ordinul celor trei caimacami, după ce au măsurat un loc cu vad de moară din mahalaua Gorganilor, dau mănăstirii Radu Vodă carte de stăpînire.

70. *1696 noiembrie 8.* Constantin Brîncoveanu voievod reînnoiește închinarea mănăstirii Sf. Ioan cel Mare, zidită de Andrei vistierul și înzestrată și mai mult de ginerele său banul Preda Buzescu, către mănăstirea Sf. Ilie din Rumelia, fiindcă din cauza multor „răotăți aici în țară" toate actele vechi ale mănăstirii au fost distruse.

71. *1696 noiembrie 10.* Chirița portăreasa vinde lui Ghiorghiță pîrcălabul o casă, în mahalaua Broșteni, cu 22 taleri.

72. *1697 mai 21.* Constantin Brîncoveanu voievod întărește stăpînirea lui Iane vătaful de aprozi asupra caselor ce are în mahalaua de la biserica Aga Niță, cumpărate de la Mușat logofătul.

73. *1697 mai 26.* Stoichiță Golumbeanul paharnic face schimb de țigani cu jupînul Toma, iar pentru un copil de țigan plătește 13 taleri și jumătate.

74. *1697 iunie 5.* Marco căpitan vinde lui Radu beizadea, fiul răposatului Iliaș Vodă, o grădină cu 35 taleri, reluînd-o de la capitanul Pătru Obedeanu care nu avea protimisis.

75. *1698 mai 15.* Simion monahul, de la mănăstirea Radu Vodă, dă ginerelui său Tănasie suma de 50 taleri pentru o jumătate de prăvălie pe care nu vrea s-o stăpînească împreună cu cumnatul său Iorga.

76. *1698 iunie 22.* Maria băneasa, soția răposatului ban Barbu Milescu, face schimb cu vistierul Drăgușin Merișanu, dîndu-i acestuia viile sale din Nucetul de Sus, județul Olt și primind de la el casele ce le are în București.

77. *1698 iulie 5.* Constantin Brîncoveanu voievod întărește lui Sterie lumînărarul stăpînirea peste niște case și patru prăvălii pe care le-a cumpărat de la jupîneasa Paraschiva, soția căpitanului Tudor Odivoianu, cu 400 taleri, cît și asupra a 12 „răzoare" de vie în dealul Bucureștilor.

78. *1699 mai 4.* Ion Tărăbuceanu vinde lui Radu beizadea fiul răposatului Iliaș Vodă, o casă în mahalaua Broșteni „între gărlele Dămboviții" și vecină cu grădina „mării sale" pe care o cumpărase de la Marco căpitan.

79. *1700 ianuarie 20.* Iorga, feciorul răposatului Duca staroste, dăruiește lui Radu beizadea, fiul lui Iliaș Vodă, 300 de stînjeni din moșia Tătărani, pentru că a intervenit la domnitorul Constantin Brîncoveanu de l-a scutit de „birul negustoresc", primind și 100 de taleri cu care și-a plătit datoriile.

80. *[1700].* Mihai bărbierul se învoiește cu serdăreasa Stanca să plătească acesteia o chirie anuală de trei taleri pentru „locul pă gunoi, lîngă Dămbovița", ce a primit pentru a-și construi casă.

81. *1701 iulie 6.* Frații Ianache Văcărescu mare agă și Ivan Văcărescu vătaf fac schimb cu mitropolitul Theodosie al Ungrovlahiei, căruia îi dau două țigănci: Neaga și Mira și primesc pe Drăgana și Manea, ai lui Oprea Gurban.

82. *1702 februarie 22.* Pîrvu Mutu zugravul împreună cu soția sa Tudora, vînd lui Radu mare clucer de aric și lui Iordache Crețulescu mare cămăraș o casă în București, cu 45 taleri, pe care și ei o cumpăraseră de la Anca Trufășoaia.

83. *1702 martie 21.* Teodosie mitropolitul țării întărește preotului Iosif și logofătului Stancu stăpînire peste un loc de prăvălie, vecin cu gardul mănăstirii Stelea, pe care ei îl primiseră de pomană de la preotul Bogdan.

84. *1702 iunie 6.* Marina, sora călugăriței Ghervasia, vinde lui Mihai negutătorul pe țiganca Rada, fiica Bogdanei, pentru 35 taleri.

85. *1703 ianuarie 6.* Apostol Poenaru vornic vinde mănăstirii Horez o parte din casa ce are lîngă apa Dîmboviței, împreună cu grădină, grajd, și cuhnie pentru suma de 150 taleri, iar o altă parte, prețuită la 50 taleri, o face danie mănăstirii, pentru pomenirea lui și a părinților lui.

86. *1703 septembrie 15.* Popa Mitrea de la biserica Dintr-o Zi vinde lui Iane cupețul o casă din mahalaua bisericii „cu tot locul căt iaste îngrădit", cu 47 taleri.

87. *1704 februarie 13.* Marica, soția paharnicului Staico Merișanu, dăruiește nepotului ei Barbu Merișanu paharnic, un loc de casă în mahalaua Popa Ivașco, pe care îl avea rămas de la răposatul ei soț care îl cumpărase de la banul Radu Năsturel.

88. *1705 ianuarie 9.* Dumitrașcu, fiul lui Ion iuzbașa de fustași, vinde egumenului de la mănăstirea Nucetu, cu 190 taleri, o prăvălie pe care o primise drept zestre de la socrul său Lica din Gherghița.

89. *1706 mai 8.* Șerban cu soția sa Vișana vînd lui Neagu postelnic un loc cu pomet și casă în mahalaua Dintr-o Zi, pentru 20 taleri.

90. *1706 iunie 12.* Matei Dobriceanu pitar vinde lui Stroie mare vornic o casă cu loc, grădină și pomi, în București, pentru 18 taleri.

91. *1708 aprilie 12.* Caplea, soția lui Marin zugravul, împreună cu fiii ei, vinde lui Ștefan egumenul mănăstirii Glavaciog, casele pe care le are, pentru 45 taleri, ca să aibă pentru înmormîntarea soțului ei.

92. *1708 aprilie 14.* Ioan arhimandritul de la mănăstirea Horez vinde lui Grigorașcu mare ciohodar niște case în mahalaua Sf. Ioan cu 310 taleri, case pe care el le cumpărase de la Apostol Poenaru vornicul cu 200 taleri și le refăcuse cu cheltuiala mănăstirii.

93. *1708 aprilie 16.* Constantin Brîncoveanu voievod întărește lui Constantin Greceanu mare căpitan din Cerneți, dreptul de stăpînire asupra caselor din mahalaua Sf. Ioan, pe care acesta le cumpărase de la Gligorașcu mare ciohodar.

94. *1708 iunie 15.* Coandă Cornăianu căpitan vinde lui Constantin Brîncoveanu voievod 12 țigani, pe care-i avea de la vară-sa, Caplea Pârdescul, cu prețul de 17 taleri fiecare țigan, primind în total 204 taleri.

95. *1709 martie 29.* Antim mitropolitul Țării Românești aprobă cedarea către spătarul Mihai Cantacuzino — pentru 800 de lei — a locului pe care Colțea zidise o biserică de lemn, și-i dă voie să zidească „bolniță" și „casă de streini" pentru îngrijirea celor bolnavi.

96. *1709 iulie 1.* Constantin Brîncoveanu voievod întărește lui Fotea fost pîrcălab de curte stăpînirea peste casele lui Iorga Perdecula, ce se află în mahalaua Sf. Nicolae, cu tot locul lor cît ține curtea și grădina.

97. *1709 octombrie 13.* Stoica, soția lui Dumitrașco comis, vinde lui Stroie vornic o casă, care fusese zălogită la mama ei de un oarecare Miloș, pentru suma de 18 taleri.

98. *1710 mai 17.* Rizea mătăsarul împreună cu frații săi, fiii lui Ilie abagiul, vînd un loc jupînului Apostol, pentru suma de 70 taleri.

99. *1710 august 4.* Constantin Fărcășanu se împrumută cu 60 de taleri de la Radu mare sluger și-i pune amanet un loc ce are pe lîngă acesta și Buicescu.

100. *1711 martie [f.z.].* Hrizea mătăsarul împreună cu soția sa Armeanca vînd egumenului de la mănăstirea Nucetu o casă cu loc, pentru 15 taleri, care loc fusese dăruit mai înainte de logofătul Stoica Ludescu lui Chiriac ceaprazarul.

101. *1711 aprilie 9.* Iorga croitorul împreună cu soția sa Rada se împrumută cu 100 taleri, fără dobîndă, de la Ignatie egumenul mănăstirii Nucetu, punînd zălog o prăvălie.

102. *1711 mai 24.* Dima, ginerele lui Statie din Stăncești, vinde jupînului Tudorache o prăvălie, alăturea cu locul lui Lică Fărîmiță, pentru 80 taleri.

103. *1712 martie 24.* Constantin Brîncoveanu voievod arată că a refăcut din temelie biserica Sf. Ioan, care era mică, întunecoasă și fără de turn, acordîndu-i drept ajutor 100 bolovani de sare de la ocna Telega.

104. *1712 iunie 1.* Iorga croitorul, împreună cu soția sa Rada și cu cele două fete: Marica și Ștefana, vînd lui Ignatie egumenul mănăstirii Nucetu, o prăvălie cu 160 taleri.

105. *1713 mai 17.* Diicul Rudeanu fost mare logofăt dăruiește mitropolitului Antim „un codru de loc din colțul grădinii noastre despre pod".

106. *1713 mai 25.* Matei diaconul, ginerele popei Bunea, vinde lui Lefter vornicul un răzor de vie pe dealul Bucureștilor, cu 8 taleri.

107. *1713 iulie 1.* Constantin logofătul dăruiește mitropolitului Antim un loc care să învecinează cu fostul teren al lui Drăgușin Merișanu vistierul pe care s-a construit biserica Tuturor Sfinților, pe care și el îl cumpărase de la popa Ivașco.

108. *1713 august 1.* Neacșu staroste de neguțători, împreună cu Jipa, fiul lui Ianuț staroste, vînd lui Radu Dudescu mare paharnic un loc de două prăvălii în Ulița Bărbierilor.

109. *1713 august 10.* Manea ceaușul, împreună cu fratele său Dumitru pîrcălabul de la Clinceni, vînd mitropolitului Antim o casă cu loc din mahalaua Popii Ivașcu, cu 25 taleri.

110. *1714 aprilie 8.* Ștefan Cantacuzino voievod dăruiește lui Andonie căpitan de „saragealc", casele răposatului Voicu fost căpitan de seimeni „la coconii lui Constantin Vodă" (Brîncoveanu), din mahalaua Sf. Ecaterina.

111. *1714 mai 24.* Sava portar al doilea, din ordinul domnului, împreună cu preoți și locuitori din mahala, delimitează locurile prăvăliilor mănăstirii Nucetu față de cele ale mănăstirii Sf. Sava, spre a nu mai fi pricină de neînțelegere și judecată.

112. *1715 februarie 16.* Chirca Rudeanu fost mare sluger dăruiește mitropolitului Antim, pentru biserica ctitorită de acesta, o parte din grădina părintească, din care a mai dăruit înainte și tatăl său Diicu Rudeanu.

113. *1715 februarie 17.* Barbu Merișanu sluger, fiul vistierului Drăgușin Merișanu, arată că locul pe care împreună cu tatăl său l-au dăruit mitropolitului Antim ca să construiască pe el biserica Tuturor Sfinților, i-a fost dăruit, cînd s-a însurat, de mătușa sa Marica soția lui Staico Merișanu paharnicul.

114. *1715 martie 21.* Șerban, fiul lui Iane Stănescul, vinde mitropolitului Antim o pivniță de piatră cu prăvălii deasupra și un han alăturea, toate pe Ulița cea Mare, pentru 1 350 taleri.

115. *1715 iulie 20.* Mitropolitul Antim Ivireanul face o serie de danii mănăstirii cu hramul Tuturor Sfinților, construită de el și fixează și obligațiile ce trebuie să le aibă mănăstirea.

116. *1715 octombrie 25.* Lefter vornicul dăruiește mănăstirii Antim șase răzoare de vie în dealul Bucureștilor.

117. *1716 februarie 2 [Buzău?].* Maria Mileasca băneasa împreună cu ginerele ei Dumitrașcu Brăiloiu dăruiesc un loc ce au în Tîrgoviște mănăstirii cu hramul Tuturor Sfinților din București, clădită de mitropolitul Antim, în mahalaua Popa Ivașcu.

118. *1716 mai 23.* Nicolae Mavrocordat voievod dă carte domnească lui Atanasie, egumenul mănăstirii Sf. Ioan, cu privire la chiriașii mănăstirii din mahalaua Trîmbițașilor, care și-au construit case mai mari cu pivniță și-și vînd vinurile lor, să li se dărîme casele și să-i mute „pe loc domnesc".

119. *1718 iunie 7.* Ianache cîntărețul din București se învoiește cu jupînul Oprea Florea din Brașov în privința unei vii cumpărată de la Nicodim călugărul.

120. *1718 octombrie 24.* Dospina, văduva lui Rodna căpitan, vinde ginerelui său, Staico logofăt partea ei din casele, grădina și curtea ce se află în mahalaua Scaunelor, pe care le vînduse lui Staico căpitan, nerespectînd dreptul de protimisis.

121. *1719 decembrie 4.* Nicolae Mavrocordat voievod întărește lui Tudorache fost mare comis și lui Hrisant cămăraș niște case lîngă biserica Antim și alte proprietăți din Crîngu, județul Saac, foste ale paharnicului State Leurdeanu care nu-și putuse plăti datoria.

122. *1720 mai 5.* Nicolae Mavrocordat voievod scutește mănăstirea Sf. Ioan cel Mare de a da „calul domnesc", așa cum dau alte mănăstiri, fiindcă și mai înainte s-a bucurat de această favoare.

123. *1721 noiembrie 1.* Ianache slugerul fost cupeț, prin diata ce face, lasă danie Mitropoliei casele, via din dealul Bucureștilor, haine și lucruri, ca după moarte să i se facă pomeniri și sărindare timp de trei ani.

124. *1725 mai 4.* Mai mulți locuitori, din ordinul marilor boieri, merg și delimitează, însemnîndu-l cu pietre, locul logofătului Staico din mahalaua Scaunelor, alături de cel al vătașilor de măcelari.

125. *1726 martie 20.* Maria, fiica lui Radu Grecianu logofăt întocmește diată de averea mobilă și imobilă (case, moșii, vii etc.) ce lasă după moarte și numește și epitropii care au datoria să urmărească aplicarea acesteia.

126. *1727 august 24.* Cara Mustafa împreună cu soția și fiii vînd lui Ștefan cazacul și soției sale Ilina o casă în mahalaua Popa Rusu, cu locul ei, pentru 10 taleri și jumătate.

127. *1728 decembrie 20.* Radu țiganul, croitor, se obligă să dea mănăstirii Sf. Ioan 2 taleri vechi pe fiecare an drept chirie pentru locul din mahalaua Scaune pe care i s-a dat voie să-și facă casă și pivniță.

128. *1729 august 1.* Matei Cantacuzino mare armaș dăruiește mănăstirii Sf. Ioan cel Mare un sălaș de țigani pentru pomenirea răposatei sale soții Păuna.

129. *1729 septembrie 29.* Egumenul mănăstirii Stavropoleos, dorind să mărească altarul bisericii, dă fostului serdar Grigorie Greceanu un loc, în schimbul altuia aflat în hotar cu altarul.

130. *1730 iulie 1.* Calița, soția răposatului Matei Cîmpineanu vistier, fiica lui Drăghici Cantacuzino mare vistier, dăruiește mănăstirii Sf. Ioan cel Mare, după dorința răposatului său fiu Constantin, trei suflete de țigani, pentru pomenirea lui.

131. *1731 aprilie 4.* Bucur seimen, din steagul căpitanului Drăghici, vinde dascălului Ianache casa ce o cumpărase de la Dobre abagiul, aflată în mahalaua Broșteni, primind pentru ea 3 taleri.

132. *1732 iulie 23.* Leftera, soția lui Grozea măcelarul, vinde lui Neagoe măcelarul un scaun de carne din mahalaua Scaune, cu 29 taleri noi, pentru a-și plăti datoriile rămase de la soțul său.

133. *1733 aprilie 12.* Ioana, soția răposatului stegar Andronache, vinde jupînului Tudor un loc cu pomet în mahalaua Lucaci, pentru 6 taleri și jumătate, ca să aibă bani pentru pomenirea soțului și cumnatului ei.

134. *1734 decembrie 10.* Iordache logofăt de visterie împreună cu fratele său Constantin postelnic, fiii răposatului Asan Micșănescu mare sluger, vînd mitropolitului Ștefan un loc pe care tatăl lor îl cumpărase de la Filotheu egumenul mănăstirii Sf. Ecaterina.

135. *1735 ianuarie 14.* Preotul Ioan, fiul preotului Iane, împreună cu soția sa Drăgana vînd logofătului Constantin, fiul preotului Bogdan, case cu pivniță și cu prăvălie cu suma de 400 taleri noi.

136. *1737 decembrie 15.* Despa, fosta soție a răposatului Staico logofăt, vinde lui Ștefanache mare clucer de arie trei prăvălii de lemn în mahalaua Scaunelor, cu prețul de 350 taleri.

137. *1741 martie 15.* Pîrvu diaconul și verii săi dau scrisoare la mîna lui Afendule, fost mare căpitan de margine, că nu mai au nici o pretenție la locurile pe care le stăpînește de pe urma răposatei sale soții, fosta lor mătușă.

138. *1741 martie 16.* Constantin Mavrocordat voievod dă voie egumenului Grigorie să ia în stăpînirea mănăstirii Mihai Vodă, ca metoh, Biserica Albă, să fie pentru călugări „vatră de șădere", în cazuri excepționale.

139. *1741 mai 19.* Patru mari boieri, din porunca domnitorului, măsoară și hotărnicesc dealurile cu vii din București, care au provocat neînțelegere între mitropolitul Neofit și egumenul Grigorie de la mănăstirea Mihai Vodă.

140. *1741 mai 20.* Marii boieri ai Divanului, după alegerea și hotărnicia făcută de doi boieri, dau carte la mîna mitropolitului Neofit că dealul cu viile dăruit de voievodul Radu Leon este proprietatea mitropoliei și nu a mănăstirii Mihai Vodă; întărirea domnitorului.

141. *1741 iulie 12.* Mai mulţi locuitori din mahalaua Biserica Albă mărturisesc pe unde au fost hotarele locurilor pe care mitropolia le are în Gura Văii, pe lîngă Puţul Calicilor, pe drumul Mehedinţilor (Calea Rahovei de astăzi).

142. *1741 iulie 22.* Marii boieri, din porunca domnitorului, măsoară şi hotărnicesc locurile mitropoliei care se învecinează cu locurile lui Constantin Dudescu mare logofăt.

143. *1741 septembrie 1.* Însemnare de lefurile ce se dau dascălilor de la şcolile domneşti din Bucureşti şi din celelalte oraşe din Ţara Românească.

144. *1742 ianuarie 22.* Mihai Racoviţă voievod dă carte domnească mănăstirii Sf. Ioan prin care-i scuteşte o pivniţă „de fumărit, de cămănărit, de vamă de vin domnesc şi de alte calabalicuri".

145. *1742 martie 2.* Radu Creţulescu mare stolnic şi Andronache Palada fost mare stolnic, din porunca domnitorului, delimitează şi împietresc proprietăţile mitropoliei din oraş, în special acelea care au fost dăruite de voievodul Radu Leon, dar încălcate de mănăstirea Mihai Vodă.

146. *1742 septembrie 17.* Mihai Racoviţă voievod întăreşte egumenului Meletie de la mănăstirea Plumbuita ca să ţie, în mahalaua Bălăceanu, o pivniţă în care să se vîndă vinul mănăstirii, fiind scutită de toate dările care se pun pe circiumi.

147. *1743 februarie 11.* Mihai Racoviţă voievod întăreşte mănăstirii Sărindar stăpînirea peste 11 suflete de ţigani pe care îi dăruise Anton căpitan din Buzău.

148. *1743 noiembrie 26.* Constantin logofăt, fiul preotului Bogdan eclesiarhul, şi fiul său Matei vînd lui Matei Condre o casă cu pivniţă din Uliţa Mare, cu 500 de taleri.

149. *1745 februarie 5.* Neagu măcelarul vinde un scaun de carne, cu pămîntul lui, jupînului Dimitrache, cu 50 de taleri.

150. *1746 mai 5.* Barbu Văcărescu mare logofăt şi Constantin Brîncoveanu mare clucer hotărăsc ca doi boieri să cerceteze hrisoavele şi să aleagă locul din Livada domnească pe care Grigorie egumenul spune că l-a dăruit Radu Leon voievod mănăstirii Cotroceni.

151. *1747 iunie 14.* Maria Comăneanu vinde nepotului său, Ianachi polcovnicul, o casă în mahalaua Sf. Ioan, lîngă Dîmboviţa „la podul de nuiale", pentru 250 de taleri, din care a primit 200 de taleri, iar 50 de taleri i-a dat danie nepoatei sale, Stanca; cu adeverirea mitropolitului.

152. *1748 iunie 20.* Grigore Greceanu mare vornic şi Barbu Văcărescu mare vistier, din porunca lui Grigore Ghica voievod, judecă pricina de neînţelegere dintre postelnicul Ioniţă Brătăşanu, ginerele răposatului doctor Dumitru, cu Deli Iane epitropul copiilor lui Mihai, fratele Mănticăi.

153. *1748 iunie 23.* Grigore Ghica voievod judecă pricina lui Matei Roset mare stolnic cu privire la moşia Cornăţelu, pe care acesta o dăduse mănăstirii Cotroceni în schimbul caselor din dosul Bisericii Doamnei „a răposatului Şărban vodă Cantacuzino".

154. *1748 iunie 25.* Grigore Ghica voievod întăreşte bisericii Sf. Spiridon dreptul de stăpînire asupra unei părţi din moşia domnească ce-i fusese dăruită de Constantin Mavrocordat, şi porunceşte lui Iane Dîmboviceanu mare clucer să o măsoare şi să-i pună semne de hotar.

155. *1748 august 1.* Neofit mitropolitul dă carte de blestem către locuitorii de lîngă Poarta domnească din sus, să mărturisească care este locul domnesc dat danie mănăstirii Sf. Spiridon de Constantin Mavrocordat voievod.

156. *1748 octombrie 11.* Grigore Ghica voievod acordă scutire de unele dări negustorilor ce se vor stabili în hanul ce-l are biserica Sf. Spiridon şi dă poruncă tuturor zapciilor să aibă grijă ca acei negustori „de toate orănduelile să fie nesupăraţi".

157. *1749 aprilie 24.* Constantin Mavrocordat voievod hotărăşte cum să se facă paza Curţii domneşti de către zapcii din ceata ceauşului.

158. *1749 mai 1.* Nicolae Ştirbei fiul răposatului Ilie Ştirbei fost mare vistier, conform diatei lăsată de mama sa Despa, dăruieşte mănăstirii Sărindar 50 mătci de stupi şi 4 suflete de ţigani, pentru pomenirea lui şi a părinţilor săi.

159. *1749 august 31.* Florea şi Lupu, dascăli la şcoala slovenească de la Sf. Gheorghe Vechi, semnează în condica mitropoliei pentru primirea salariului ce li se cuvenea.

160. *1749 octombrie 1.* Grigore Ghica voievod întăreşte mănăstirii Sf. Spiridon dreptul de stăpînire asupra a două case de lîngă poarta Curţii domneşti din sus, pe care le făcuse pe locul mănăstirii Stan bărbierul, dar n-a respectat aşezămîntul încheiat.

161. *1752 octombrie 23.* Matei Ghica voievod întăreşte aşezămîntul făcut de fostul domnitor Grigorie Ghica în privinţa purtării de grijă pentru şcoala elinească şi slovenească.

162. *1753 iunie 21.* Polihron căpitan de dragoni vinde lui Iancu Farfaraoglu baș-bulucbașa din Curtea domnească o casă în mahalaua Bălăceanului, cu 250 de lei.

163. *1753 iunie 23.* Hagi Chiriac dăruiește Stancăi, fostei sale roabe și fiicei acesteia, Sofica, o casă cu grădină, vie și namestii, în mahalaua Biserica Stejarului, apoi o vacă cu vițel și încă o casă din mahalaua Fîntîna Boului.

164. *1753 octombrie 18.* Constantin Racoviță voievod întărește vechea orînduire ca dascălii de la școala elinească și slovenească să fie plătiți din banii dăjdiilor ce se strîng de la preoții din țară ; purtător de grijă numește pe mitropolitul Filaret.

165. *1754 martie 2.* Smaragda Bălăceanu, fiica răposatului Ion Bălăceanu, vinde lui Nicolae Dudescu mare paharnic două fete de țigan cu 30 de taleri.

166. *1754 martie 22.* Constantin Racoviță voievod întărește Bisericii Grecilor o vie în dealul Scăenilor și case cu loc în București, care fuseseră lăsate danie de Athanasie staroste de negutători.

167. *1754 mai 15.* Barbu Văcărescu mare vornic dă carte de judecată în pricina ce a avut Neofit, fostul egumen al mănăstirii Sf. Spiridon, cu Stan bărbierul pentru casele ce acesta din urmă le făcuse pe locul mănăstirii.

168. *1754 septembrie 17.* Ștefu vătaf de ceprăzari vinde lui Stoica șălar o prăvălie (numai lemnele, fără loc) în Ulița Șălarilor, cu 120 de taleri.

169. *1754 octombrie 13.* Toader și soția sa Andreiana, vînd lui Iane cojocarul și soției acestuia, Ilinca, o casă „cu locul cât ține gardurile împrejur" în mahalaua Popa Rusu, cu 64 de taleri.

170. *1754 noiembrie 20.* Ștefu vătaf de ceprăzari împreună cu soția sa, Neacșa, vînd lui Panait șălarul o prăvălie, numai lemnele, cu 120 de taleri, iar pentru loc cumpărătorul va plăti 4 lei chirie pe an bisericii Sf. Nicolae.

171. *1755 februarie 21.* Smaragda Bălăceanu, fiica răposatului Ioniță Bălăceanu, vinde lui Nicolae Dudescu două sălașe de țigani, cu 200 de taleri.

172. *1755 iulie 14.* Constantin Racoviță voievod întărește lui Toma Cantacuzino logofăt al doilea, nepotul lui Șerban Cantacuzino voievod, stăpînirea asupra unor țigani care fuseseră luați pe nedrept de boierii Crețulești.

173. *1755 august 6.* Constantin Racoviță voievod renovează biserica Sf. Elefterie Vechi de la Cotroceni „înnoindu-o cu toate căte au fost învechite și stricate" și-i dăruiește moșia domnească numită „Livadea domnească" din București.

174. *1755 august 24.* Preoții de la biserica Sf. Nicolae Șelari dau voie lui Panait șălar să răscumpere cu 300 de taleri de la logofeteasa Marica prăvălia pe care le-o lăsase, prin diată, Matei șălar.

175. *1757 iunie 12.* Ion Trîmbițaș împreună cu soția sa, Ana, vinde vlădicăi Mireon chir Grigorie o casă cu curte, grădină și pivniță din mahalaua Popa Dărvaș, cu 200 de taleri.

176. *1757 septembrie* 13. Constantin Mavrocordat voievod întărește lui Constantin Dudescu mare vornic stăpînirea asupra unui țigan pe care îl avea de zestre de la soția sa Maria.

177. *1758 decembrie 5.* Scarlat Ghica voievod scutește pe Theofilact mare clucer de arie de orice dajdii și orînduieli ce ar ieși peste an în țară, întărindu-i și cîteva privilegii de mai înainte, fiindcă de mic copil a slujit la curtea domnească „tot cu credință și cu dreptate ca și părinții și frații lui".

178. *1759 mai 1.* Roman băcanul, chiriaș al unei prăvălii a mănăstirii Tuturor Sfinților, face învoială cu egumenul Daniil de la acea mănăstire să doneze 100 de taleri și să plătească pentru prăvălie o chirie anuală de 30 de taleri, cu dreptul de a face pe locul ei o prăvălie boltită, de piatră, și s-o stăpînească și copiii săi.

179. *1759 iulie 17.* Doctorul Spirea, originar din Corfu, prin diata ce face lasă o parte din avere bisericii Spirea Nouă al cărui ctitor era, iar o parte soției și copiilor.

180. *1760 aprilie 10.* Sora, soția lui Dumitru brutarul, împreună cu fiul său Păun vînd fiului său Nedelco și soției sale o casă în mahalaua Gorganului construită pe locul mănăstirii Sărindar, cu prețul de 50 de taleri, cu condiția ca să locuiască în casă cît va trăi.

181. *1760 octombrie 1.* Anastase Diamandi împreună cu soția sa Anastasia vînd lui Hagi Ștefan armeanul o casă pe locul mănăstirii Radu Vodă, în mahalaua Sf. Gheorghe Vechi, pentru 200 de taleri.

182. *1761 ianuarie 28.* Ştefăni cojocarul vinde Mitropoliei casele pe care le-a cumpărat de la Bîrcă cojocarul, din mahalaua Popa Fierea, cu 300 de taleri noi şi cu obligaţia de a fi trecut în pomelnicul cel mare al Mitropoliei.

183. *1761 martie 16.* Foaia de zestre a Ilincăi, fiica starostelui Mărgărit, căsătorită cu Negoiţă Fusea după moartea căruia, călugărindu-se, s-a numit Elisaveta monahia.

184. *1762 martie 23.* Gheorghe Furtună, ginerele lui Vlad şi soţia sa Safta vînd paharnicului Matei Cărpenişanu o casă în mahalaua Brezoianului, cu 110 de taleri.

185. *1762 iulie 5.* Nicolau Udricanu vinde lui Călin lăcătuşul şi soţiei sale Maria o casă de lîngă Bărăţie, pentru 190 de taleri.

186. *1763 iunie 26.* Constantin Racoviţă voievod întăreşte orînduirea dinainte ca dascălii şcolilor domneşti să fie plătiţi din venitul mănăstirii Glavaciog, fixează salariile şi doreşte să se plătească „mai cu lesnire făr de purtare de grijă".

187. *1764 februarie 20.* Marica, soţia răposatului Matei Condre, vinde logofătului Stan Urlăţeanu o prăvălie în tîrgul cel mare „în rîndul cojocarilor", pentru 410 de taleri. Prăvălia o cumpărase soţul ei de la Cîrstea cojocarul.

188. *1764 martie 10* Doi boiernaşi, din ordinul lui Radu Văcărescu mare vornic, cercetează şi hotărnicesc un loc al mitropoliei, din mahalaua Totoescului (Lucaci) care fusese dat danie de către jupîneasa Bălaşa Blejoianca.

189. *1764 mai 3.* Petre hagiul din Rusciuc vinde lui Măinea cavaful o prăvălie, cu casele dimprejur, în mahalaua Sf. Nicolae, pe Uliţa Mare, cu 800 de taleri.

190. *1764 mai 30.* Ştefan Racoviţă voievod întăreşte aşezămîntul ca plata dascălilor şcoalei elineşti şi a celei sloveneşti din Bucureşti, cum şi ajutorul dat bisericilor domneşti din curtea acestor şcoale, să nu se mai plătească de visterie, ci din venitul mănăstirii Glavaciog şi a Tutoror Sfinţilor, care în schimb vor fi scutite de orice dăjdii.

191. *1764 iulie 22.* Ştefan Racoviţă voevod întăreşte stăpînirea lui Badea Ştirbei fost mare viestier peste casele din mahalaua Golescului „în faţa podului lui Haidăm", cu tot locul lor.

192. *1764 noiembrie 22.* Mitropolitul Grigorie înaintează domnului o anafora cu rezultatul cercetărilor în pricina dintre Marin, staroste de bărbieri şi egumenul mănăstirii Plumbuita, pentru o casă construită pe locul mănăstirii şi cumpărată de aceasta, dînd dreptate mănăstirii ; rezoluţia domnului în acelaşi sens.

193. *1764 decembrie 15.* Mai mulţi martori declară că Baba-Dimo [Papadima ?] şi Manole Salonicheanul, cojocari, din cauza unei datorii ce aveau de plată, vînd prin mezat două odăi şi o cămăruţă în hanul Constantin Vodă, lui Nicolae Lazăr.

194. *1765 iunie 7.* Ana Ghiurginca împreună cu nepotul său Mihalache vînd lui Anton Dărstorean o casă în mahalaua Bălăceanului, cu 205 de taleri şi cu obligaţia de a plăti chiria locului, 9 taleri pe an.

195. *1765 iulie 10.* Ştefan Racoviţă voievod hotărăşte ca pe lîngă mănăstirea Glavaciog să fie scutită de dări şi mănăstirea Dealul, ca din venitul lor să fie plătiţi dascălii de la şcolile domneşti „făr de a-şi împărţi gîndul lor la purtarea de grije pentru leafă".

196. *1765 decembrie 20.* Mitropolitul şi marii boieri înaintează domnitorului o anafora în legătură cu pricina de neînţelegere pentru patru prăvălii şi o pivniţă (cîrciumă) din Uliţa Şelari, ce fuseseră puse amanet la paharnicul Canela de către Manda, soţia lui Mihai Măntica .

197. *1766 martie 6.* Şerban Greceanu şi Constantin Cocorăscu, din porunca domnitorului Scarlat Ghica, avînd şi carte de blestem, delimitează locul de prăvălii „de la scaunele de carne, cele vechi", proprietatea Mitropoliei, de locul banului Constantin Creţulescu.

198. *1766 aprilie 23.* Necula din Varna închiriază de la mănăstirea Plumbuita o prăvălie pe timp nelimitat, pentru care urmează a plăti, după 18 luni, cîte 68 de lei pe an, în două rate : jumătate din chirie la începutul anului, iar restul la jumătatea anului.

199. *1766 mai 12.* Şerban paharnic se învoieşte cu egumenul Romanos de la mănăstirea Plumbuita ca pentru cele două prăvălii ce se construiesc pe locul mănăstirii „din susul porţii domneşti" să plătească o chirie anuală de 9 taleri.

200. *1766 decembrie 17.* Ioan Chirul scrie din Bucureşti către hagi Pătru Luca din Sibiu să-i procure o trăsură („caretă") de la un meşter de acolo, la preţul de circa 54 de galbeni şi-i dă instrucţiuni amănunţite de felul cum să fie lucrată şi trimisă spre Bucureşti.

201. *1767 iulie 25.* Maria, soția răposatului Andrei al doilea pitar, împreună cu feciorii ei vînd marelui spătar Dumitrache Ghica casele ce au în mahalaua Bisericii Doamnei, cu 1 100 de taleri.

202. *1767 octombrie 15.* Alexandru Ghica voievod hotărăște ca șalvaragiii și găitănarii cu prăvălii în tîrg să se mute în „odăile ce sănt făcute", la mănăstirea Sf. Spiridon, urmînd a plăti chirie și a fi scutiți de fumărit.

203. *1768 aprilie 10.* State ceaușul împreună cu soția sa Maria vînd lui Iordache Mavrodin fost mare vistier o casă pe Podul Mogoșoaiei, în mahalaua Popa Cozma, cu 135 de taleri.

204. *1768 iunie 8.* Popa Badea cu soția sa Voica vînd lui Iordache fost vistier o casă în mahalaua Popa Cozma, cu 46 de taleri și jumătate, pe care o cumpăraseră de la Stan brutarul.

205. *1768 iunie 12.* Nița împreună cu fiica ei Maria vînd lui Radu și soției acestuia, Vladina, o casă în mahalaua Popa Dărvaș, cu 28 de taleri.

206. *1768 iunie 15.* Ștefan croitorul. împreună cu soția sa Dina, din mahalaua Vlădica, vînd diaconului Ioan o casă, cu 80 de taleri.

207. *1768 august 3.* Nedelcu cazacul și soția sa Ioana vînd lui Dumitrașco Racoviță mare vistier o casă in mahalaua Gorganului, construită pe locul mănăstirii Sărindar, cu 80 de taleri.

208. *1768 august 3.* Dumitrașco Racoviță mare vistier dăruiește nepoatei sale Elena, căsătorită cu Constantin cojocarul, casele din mahalaua Gorganului, cumpărate de la Nedelco cazacu cu 80 de taleri, pentru vitele trecute în foaia de zestre.

209. *1769 ianuarie 22.* Nastasia împreună cu fiul ei Tudorașco zăbunarul și cu ginerele ei Tudor căpitanul împrumută bani ca să neguțătorească, punînd zălog prăvălia ce are în Zăbunari, pe Ulița Mare.

210. *1772 [f.l.z.].* Maria Cărpinea roagă pe un sluger să-i dea o bucată de lemn sfînt, iar ea îi va dărui „o fărămiță dă loc" din fundul curții.

211. *1773 august 3.* Nița, soția răposatului Velicu căpitan, mărturisește în fața mitropolitului că prăvălia ce a avut-o soțul ei pe locul mănăstirii Cotroceni o lasă după moarte acesteia.

212. *1774 iulie 1.* Marica logofeteasa vinde lui Paraschiva dulgherul o casă lîngă biserica Sf. Ilie, din mahalaua Golescului, construită pe locul mitropoliei, cu 30 de taleri.

213. *1774 [f.l.z.].* Ana (Nița), soția lui Velico căpitan, mărturisește că după moartea ei lasă mănăstirii Cotroceni prăvălia ce o are clădită pe locul acesteia.

214. *1775 februarie 1.* Alexandru Ipsilanti voievod poruncește mitropolitului să cerceteze și să arate prin anafora care este situația școlii elinești și slovenești din București.

215. *1775 martie 17.* Alexandru Ipsilanti voievod întărește anaforaua marilor boieri pentru întocmirea școlilor și a cutiei de milostenie, din venitul mănăstirilor.

216. *1775 august 13.* Alexandru Ipsilanti voievod acordă scutiri de dăjdii celor doi dascăli slovenești de la școala domnească, precum și privilegiul de a ține cîte o pivniță pentru vînzarea vinului, apărate de orice fel de „angarii".

217. *1776 ianuarie 22.* Ianache Văcărescu mare vistier se adresează domnului cu rugămintea de a numi pe marele vornic al Țării de Sus și pe Badea Știrbei fost mare logofăt să aleagă locul caselor ce a cumpărat de la Manolache Vatați lîngă mănăstirea Sf. Ioan ; rezoluția domnului.

218. *1776 martie 14.* Nicolae fost mare pitar vinde lui Athanasie Dimu simigiul un loc de casă cu pivniță în mahalaua Popa Dărvaș, cu 80 de taleri, loc pe care el îl primise în dar de la unchiul său, mitropolitul Grigore.

219. *1776 mai 8.* Dumitrache medelnicer și Constantin fost logofăt al doilea, cercetează din porunca domnului, dreptul de proprietate ce are marele clucer Manolache Brîncoveanu asupra unui loc din mahalaua Popescului, lîngă podul lui Șerban Vodă și înaintează rezultatul cercetărilor.

220. *1776 iulie 11.* Carte patriarhală și sinodală prin care se aruncă mare blestem asupra acelora ce nu vor păzi întocmai orînduiala școlilor întocmită în Țara Românească de domnitorul Alexandru Ipsilanti.

221. *1776 septembrie [f.z.].* Radu Golescu mare pitar vinde un loc de casă cu pivniţă de piatră, în mahalaua Arhimandritului, lui Nicolae Dudescu fost mare vornic, cu 500 de taleri.

222. *1777 februarie 10.* Cîţiva boieri şi starostele de neguţători cer domnitorului să întărească lui Manolache Brîncoveanu fost mare clucer, dreptul de proprietate asupra unei case din hanul Şerban Vodă, făcută de Theodosie lipţcanul căruia i se vînduse averea la mezat pentru despăgubirea creditorilor.

223. *1777 mai 17.* Maria Greceanu mărturiseşte în faţa mitropolitului Grigorie că locul ce-l avea de la răposatul ei soţ postelnicul Ioniţă Greceanu, în mahalaua Fîntîna Boului, l-a dăruit cu 35 de ani în urmă bisericii Tuturor Sfinţilor.

224. *1777 iunie 7.* Hristea ceauşul împreună cu soţia, cumnatul său şi soacra sa vînd lui Mihai logofăt povarnagiu un loc ce-l primise de zestre, cu 29 de taleri.

225. *1777 iunie 25.* Mitrache fost mare medelnicer şi Constantin Neculescu polcovnic măsoară şi hotărnicesc din porunca domnitorului locurile părintelui vlădica Mireon din mahalaua Sf. Gheorghe Vechi.

226. *1777 noiembrie 20.* Divanul prezintă anafora domnitorului în legătură cu pricina dintre egumenul mănăstirii Văcăreşti şi Stan logofătul, pentru un loc ; rezoluţia domnitorului.

227. *1777 noiembrie 21.* Mai mulţi boieri aleg şi hotărnicesc locul de la Fîntîna Boului pe care stolniceasa Maria Greceanu îl dăruise mănăstirii Antim.

228. *1777 decembrie 11.* Maria Cantemiroaia dăruieşte lui Hagi Dimitrache Mehtupciu fost mare sluger o bucată din locul ce are alăturea, pentru multe faceri de bine ce i s-au făcut şi pentru pomenirea sufletului ei.

229. *1778 septembrie 17.* Anaforaua vorniciei către domnitor în pricina de neînţelegere dintre Hagi Dimitrache Mehtupciu fost mare sluger şi Toma Călinescu ; Călinescu e obligat să astupe umblătoarea, iar Mehtupciu să facă jghiaburi la casă.

230. *1778 noiembrie 10.* Alexandru Ipsilanti voievod hotărăşte ca pe un loc sterp al mănăstirii Colţea să se construiască carvasara, pentru şederea marelui vameş şi a neguţătorilor, iar mănăstirea să primească 180 taleri pe an de la marele vameş.

231. *1779 martie 1.* Pană Filipescu şi Ştefan, mari vornici, împreună cu Scarlat Greceanu mare logofăt cercetează din porunca domnului dreptul de proprietate ce are marele logofăt Manolache Brîncoveanu asupra unui loc din mahalaua Popescului şi înaintează anaforaua cu rezultatul cercetărilor.

232. *1779 iulie 29.* Mitropolitul Grigorie dă carte de blestem lui Ioanichie egumenul mănăstirii Radu Vodă pentru toţi aceia care n-ar mărturisi adevărul în legătură cu locul morii din mahalaua Gorgani, pe care l-au împresurat locuitorii vecini.

233. *1779 august 25.* Constantin Nenciulescu fost logofăt al doilea împreună cu alţi doi boieri, din porunca domnului, aleg şi delimitează cu pietre locul ce are Manolache Brîncoveanu fost mare logofăt, în mahalaua Broşteni, dînd cuvenita carte de hotărnicie.

234. *1780 martie 7.* Marii boieri ai divanului înaintează domnului anafora cu rezultatul cercetărilor ce au făcut în pricina dintre Constantin Brătescu, ginerele lui Chiriţă Doicescu şi Pană Cărpinişeanu pentru un loc din spatele mănăstirii Colţea.

235. *1780 martie 10.* Pulcheria (Profira) Brătăşanu păhărniceasa, fiica lui Antonache mare ban, lasă după moartea sa spitalului Colţea casele pe care le are în Bucureşti, în mahalaua Colţea, „aşa precum sănt".

236. *1780 iunie 13.* Radu ciohodar împreună cu soţia sa Safta vînd lui Tatu trîmbiţaş şi soţiei acestuia, Maria, o casă din mahalaua Popa Cozma, cu 140 de taleri.

237. *1780 iulie 12.* Ilinca Poenăreasa stărăstoaia vinde casa surorii sale, Elena (care, locuind în judeţul Vîlcea nu se putea ocupa de ea), lui Şerban „fost copil din casă", cu 230 de taleri, el avînd drept de protimisis.

238. *1780 iulie 30.* Marele vornic dă ordin lui Radu şi Necula vtorii vornici să preţuiască lemnele casei dascălului Dragomir ce este pe locul Mitropoliei, ca să i să plătească.

239. *1780 iulie 30.* Foaia de preţuire a caselor logofătului Dragomir. Se amintesc părţile componente ale construcţiei şi se arată pentru fiecare în parte preţuirea. Valoarea casei se ridică la suma de 293 de taleri.

240. *1780 septembrie 8.* Badea Ştirbei mare vornic şi Dumitraşco mare vornic arată domnitorului cercetarea ce au făcut în legătură cu pricina de neînţelegere dintre egumenul mănăstirii Radu Vodă şi mahalagii din Gorgani.

241. *1780 septembrie 16.* Dascălul Constantin arată că a primit banii ce a cheltuit cu repararea pivniţei de lîngă şcoala slovenească de la Sf. Gheorghe Vechi.

242. *1780 noiembrie 2.* Marii boieri hotărăsc în pricina de neînţelegere dintre Stana şi Ianache băcanul pentru chiria unei case din mahalaua Sf. Dumitru.

243. *1780 noiembrie 19.* Ignatie egumenul mănăstirii Cotroceni cere domnitorului ca să să cerceteze şi despre locul din apropiere ce-l are de danie mănăstirea, cu ocazia alegerii locului numit Livada domnească.

244. *1780 decembrie 15.* Dumitraşcu Racoviţă vornic şi Scarlat Greceanu logofăt, din porunca domnului, cercetează situaţia locului domnesc din mahalaua Fîntîna Boului înaintînd anafora cu rezultatul cercetărilor; rezoluţia domnitorului.

245. *1781 februarie 10.* Lulea Filip arnăutul dăruieşte mănăstirii Radu Vodă, după moartea sa, casele şi prăvăliile pe care le are în mahalaua Gorgani, pentru pomenirea lui şi a părinţilor săi.

246. *1781 martie 23.* Mitropolitul Grigorie scrie lui Dumitraşcu Racoviţă mare vornic că-i trimite cartea de danie făcută de monahia Pelaghia (Pulcheria) Brătăşanu către mănăstirea Colţea, spre a o păstra pînă va fi numit un epitrop.

247. *1781 mai 25.* Ştefan Pîrşcoveanu mare vornic, din porunca domnului, cercetează pricina de neînţelegere dintre mitropolie şi măcelari pentru un loc de la Scaunele de carne, pe care mitropolia îl primise în schimb de la stolnicul Ştefanache.

248. *1781 septembrie 1.* Tudor mătăsarul împreună cu soţia şi copiii vînd lui Iordache Neculescu fost mare medelnicer o casă cu grădină, în mahalaua Stejarului, cu 135 de taleri.

249. *1781 noiembrie 20.* Alexandru Ipsilanti voievod întăreşte stăpînirea lui Manolache Brîncoveanu mare logofăt asupra unui loc de case sub dealul mitropoliei, rămas de la părinţi şi din care o parte fusese împresurat de egumenii de la mănăstirea Sfînta Ecaterina.

250. *1782 ianuarie 28.* Radu Bărbătescu vinde lui Scarlat Greceanu mare vistier, pentru 5 000 de taleri, casele ce-i rămăseseră de la răposatul său părinte Mihai Bărbătescu, din mahalaua Enei.

251. *1782 martie 2.* Mitropolitul Grigorie roagă pe caimacamii ţării să aprobe dărîmarea unui grajd pe care sărdarul Canache l-a făcut pe locul băii, proprietatea Mitropoliei; rezoluţia caimacamilor.

252. *1782 aprilie 5.* Marin, fiul popii Şerbu şi soţia sa, Niţa, vînd lui Ştefan şalvaragiul o casă în mahalaua David Ceauş, ce o aveau de moştenire, cu 130 de taleri şi o pereche de şalvari.

253. *1782 iulie 13.* Din porunca domnitorului, boierii divanului judecă pricina dintre Ancuţa grămăticeasa şi ginerele său, Negoiţă fost logofăt al treilea, cu privire la casele şi via prevăzute în foaia de zestre a soţiei lui Negoiţă, ca şi la reparatul caselor; anaforaua cu hotărîrea judecăţii este înaintată domnului.

254. *1782 august 9.* Marii boieri ai divanului judecă pricina dintre Ancuţa grămăticeasa şi ginerele său, Negoiţă fost logofăt al treilea, în legătură cu cele prevăzute în foaia de zestre a soţiei lui Negoiţă, cu reparaţiile făcute de acesta şi o vie primită „paragină", nu lucrătoare; rezoluţia domnului.

255. *1782 octombrie 7.* Nicolae Caragea voievod porunceşte marilor vornici să aleagă şi să delimiteze cu pietre locul marelui logofăt Manolache Brîncoveanu, din mahalaua Popescului, dînd şi carte de hotărnicie.

256. *1783 ianuarie 12.* Hagi Chiriac, starostele de neguţători, roagă pe domnitor să dea întărire episcopului Filaret pentru casa ce a cumpărat la mezat, fosta proprietate a lui Mareş zidarul care nu şi-a plătit lucrătorii zidari şi lemnari cărora „le-au mâncat dreptul lor"; mai apoi episcopul dăruieşte casa lui Gheorghe logofătul „pentru slujba ce ne face".

257. *1783 iunie 6.* Costandina, soţia răposatului dascăl Constantin, jeluieşte mitropolitului în legătură cu o casă din mahalaua Sf. Ilie, ce i s-ar cuveni după socrul său Voinea logofăt de la mitropolie.

258. *1783 octombrie 30.* Din porunca domnitorului Mihail Suţu, boierii judecă pricina de neînţelegere dintre Oprea croitorul şi preotul Tudor de la biserica Stejarului, cu privire la casa pe care Oprea a construit-o pe locul bisericii şi a vîndut-o.

259. *1783 noiembrie 22.* Mihail Suțu voievod înnoiește și întărește milele și scutirile de dăjdii ale schitului Sf. Elefterie al mitropoliei, pe care le dobîndise de la Nicolae Caragea voievod.

260. *1783 decembrie [f.z.].* Mihail Suțu voievod întărește și înnoiește toate daniile și scutirile date mănăstirii Colțea de Mihai Cantacuzino fost mare spătar și de alții, pentru a se putea întreține spitalul de acolo.

261. *1784 februarie 1.* Marii vornici, prin anafora, arată domnitorului că vorniceasa Anița Știrbei cere pe bună dreptate chiria neplătită de ani de zile de la aceia care au case pe locul ei din mahalaua Golescu.

262. *1784 februarie 22.* Mihail Suțu voievod dăruiește lui Ștefan Prășcoveanu mare vornic de Țara de Sus un loc domnesc de lîngă poarta de sus a vechii Curți domnești.

263. *1784 martie 3.* Nicolae Basarab Brîncoveanu mare vistier dă lui Hagi Dimitrache Papazoglu un loc cu pivniță de piatră, în mahalaua Sf. Gheorghe Vechi, primind în schimb două locuri din mahalaua Șerban Vodă.

264. *1784 martie 9.* Marele vistier face cunoscut domnului că a schimbat un loc al său „cu pivniță de piatră" din mahalaua Sf. Gheorghe Vechi cu două locuri ale lui Hagi Dimitrache Papazoglu din mahalaua Șerban Vodă și cere ca boierii vornici să-i măsoare și să hotărnicească locul din mahalaua Sf. Gheorghe; rezoluția domnului.

265. *1784 septembrie 6.* Iordache fost mare stolnic vinde ierodiaconului Climent un loc pe Podul Mogoșoaiei, în mahalaua Popa Cozma, cu 230 de taleri.

266. *1784 septembrie 8.* Dumitru vătaful de trăistari vinde fratelui său Ifrim o casă din mahalaua Broștenilor, „pe loc megieșesc", cu 27 de taleri.

267. *1784 septembrie 19.* Gheorghe Mărgărit vinde ginerelui său Anastase Ghețea o pereche de case mari de zid cu locul lor, pe podul de la Hanul lui Șerban Vodă ce merge în jos spre Curtea domnească, în mahalaua Bălăceanu.

268. *1786 martie [f.z.].* Mihail Suțu voievod dă carte domnească de întărirea lui Grigore fost logofăt al treilea, ca epitrop și purtător de grijă al mănăstirii Sf. Spiridon.

269. *1786 aprilie 23.* Matei arhimandritul, egumenul mănăstirii Sf. Ecaterina, face înțelegere cu Sfetco sirbul, grădinar, ca acesta din urmă să plătească chirie 4 taleri pe an pentru casa ce a construit-o pe locul mănăstirii.

270. *1786 iunie 12.* Sorica mătăsăreasa și alți doi vînd neguțătorului Ioan Dionisiu o porțiune de loc din mahalaua Scaunelor, de doi stînjeni și două palme domnești, pentru suma de 620 de taleri.

271. *1786 iulie 1.* Nicolae Mavrogheni voievod hotărăște în privința apei pe care Filaret episcopul Rîmnicului o aduce la metohul 40 de mucenici.

272. *1786 august 4.* Nicolae Mavrogheni voievod dă carte domnească la mîna locuitorilor din mahalaua Popescului, „ca să fie în pace și nesupărați" de Manolache Brîncoveanu fost mare logofăt care nu are drept să le ceară chirie pentru locul pe care sînt casele lor.

273. *1786 august 29.* Nicolae Mavrogheni voievod hotărăște cum să ia sfîrșit pricina de neînțelegere dintre Negoiță fost logofăt al treilea și Ianache fost logofăt de vistierie, cu privire la casele ce au primit de zestre de la soacra lor, Ancuța grămăticeasa.

274. *1786 septembrie 4.* Catinca, soția lui Ianache fost logofăt de visterie, se învoiește să lase surorii sale Safta, soția lui Negoiță fost logofăt al treilea, jumătate din casele ce le-au fost date drept zestre de mama lor, Ancuța grămăticeasa, primind 2 500 de taleri, partea sa.

275. *1786 septembrie 24.* Nicolae Mavrogheni voievod reînnoiește și întărește dascălului Constantin și ipodidascălului de la școala domnească milele și privilegiile ce le-au avut date de alți domnitori mai înainte.

276. *1786 septembrie [f.z.].* Departamentul de Șapte judecă pricina dintre țiganii Radu, Călin și Oprea cu Manolache Brîncoveanu fost mare logofăt pentru casele ce au în mahalaua Popescului, de unde au fost îndepărtați; rezoluția domnului.

277. *[1786] noiembrie 2.* Nicolae Mavrogheni voievod acordă cuiumgiilor (argintarilor) dreptul de a se organiza în rufet și le întărește „cu privileghiu domnesc" vechile obiceiuri.

278. *1786 noiembrie 12.* Nicolae Mavrogheni voievod dă lui Ianache Moruzi fost mare vornic dreptul să ia pentru trebuința casei sale o măsură de apă de la cișmeaua ce aduce apele de la Crețulești.

279. *1786 noiembrie 21.* Nicolae Mavrogheni voievod întărește orînduielile ce a lăsat Hagi Dimitrache Papazoglu cu privire la hanul din fața mănăstirii Sf. Gheorghe Vechi, zidit cu cheltuiala lui.

280. *1786 decembrie 20.* Nicolae Mavrogheni voievod întărește privilegiile ce au avut mai dinainte rufetul blănarilor subțiri și al cojocarilor groși.

281. *1787 ianuarie 26.* Marin „copil din casă" primește de la Răducanu Golescu fost mare clucer un loc de casă cu patru stînjeni, pentru care plătește chirie 20 de parale de stînjen pe an.

282. *1787 februarie 24.* Barbu trăistarul și soția sa Mălina vînd lui Gospodin tabacul o casă, în mahalaua Broștenilor, cu 90 de taleri. Casa este luată de Dumitru trăistarul, pe baza dreptului de protimisis și revîndută lui Hagi Dimitrache Papazoglu, cu același preț.

283. *1788 octombrie [f.z.].* Nicolae Mavrogheni voievod hotărăște ca o moșie din județul Ialomița, a Caliței Doicescu plecată din țară, să fie dăruită la haznaua apelor de la biserica Izvorul Tămăduirii (Zoodohul Pighi).

284. *1788 decembrie 8.* Fotin cojocarul împreună cu soția sa Smaranda și cu fiica sa Anastasia vînd lui Constantin bogasierul o casă din mahalaua Oțetarului, cu 380 de taleri.

285. *1789 martie 1.* Constantin Crețulescu mare vornic face schimb de locuri cu mănăstirea Sf. Spiridon Vechi, pentru două prăvălii ce are în mahalaua Șerban Vodă și care erau clădite și pe o porțiune de loc al mănăstirii. Adeverit de mitropolitul țării.

286. *1789 noiembrie 30.* Constantin fost vistier al doilea dă logofătului Asanache și jupînesei Sanda, cu același așezămînt, locul luat cu chirie de la mănăstirea Radu Vodă, în curtea bisericii Stelea.

287. *1789 decembrie [f.z.].* Sanda preoteasa, soția răposatului preot Theodor de la biserica Sf. Gheorghe Vechi, vinde postelnicului Antonie casa ce a făcut-o pe locul școlii și al casei dascălului Stanco.

288. *1790 aprilie 12.* Caterina, soția răposatului preot Stan, împreună cu fiul ei Grigore vînd lui Ion postăvar o casă în mahalaua biserica Albă, pentru 155 de taleri, cu obligația de a da 17 parale chiria locului la mănăstirea Mihai Vodă.

289. *1790 aprilie 23.* Nicolae stolnicul vinde fratelui său Ioniță fost mare șetrar partea sa de vie și casele de la Cotroceni, adică jumătate din ce au moștenit amîndoi, pentru 250 de taleri.

290. *1790 aprilie 23.* Constantin, fiul lui Todor mărgelarul, vinde lui Drăghici căpitanul o prăvălie din mahalaua Scaune, cu 750 de taleri, cu obligația că dacă se va vinde și prăvălia alăturată, numai biserica să aibă protimisis.

291. *1790 mai 7.* Maria, soția răposatului vornic Pacu, vinde șetrarului Ioniță șase răzoare de vie pe deal și șase pe vale, lîngă Cotroceni, pe pămîntul mănăstirii Radu Vodă, cu prețul de 100 de taleri.

292. *1790 mai 10.* Dumitru, fiul popii Sima și mama sa, Maria soția răposatului popa Sima, vînd șetrarului Ioniță trei răzoare de vie pe deal și trei pe vale lîngă Cotroceni, pe locul mănăstirii Radu Vodă, cu prețul de 67 de taleri și jumătate.

293. *1790 iulie 5.* Divanul Țării Românești întărește mănăstirii Sf. Spiridon Nou daniile ce i-au fost făcute de domnitorii precedenți și care i-au fost recunoscute și de Coburg, „marele comandir al tuturor oștirilor și oblăduitorul țării".

294. *1790 iulie 5.* Divanul Țării Românești întărește mănăstirii Văcărești privilegiile ce i-au fost acordate de domnitorii „de mai nainte" și care i-au fost recunoscute și de prințul Coburg, comandantul armatelor austriece din Țara Românească.

295. *1790 august 25.* Ecaterina, soția lui Negoiță fost logofăt al treilea, vinde casele din mahalaua Crețulescu lui Stoica Urlățeanu cu 5 700 de taleri, iar acesta, primindu-și banii, le restituie lui Ioan fost logofăt de vistierie, pe baza dreptului de protimisis.

296. *1790 noiembrie [f.z.].* Zamfira, fiica lui Toma cizmarul, împreună cu soțul ei Petre vînd lui Pârvan cavaful o casă situată pe locul Mitropoliei, pe Podul Calicilor, în mahalaua Vlădica, pe care a moștenit-o de la părinți, cu 130 de taleri.

297. *[1790—1800].* Gherghina văduva înaintează a șasea jalbă domnului, în pricina de judecată ce are cu Panait logofătul care i-a împresurat locul și casa, pe nedrept.

298. *1791 februarie 13.* Catrina, fiica răposatului Nicolae grămăticul, se plînge marelui Divan împotriva logofătului Stoica ce a cumpărat de la sora ei o casă pe Podul Mogoșoaiei fără să respecte dreptul de protimisis; rezoluția Divanului.

299. *1791 aprilie 28.* Dumitrana, soția răposatului preot Apostol, împreună cu fetele sale vînd lui Ștefan șalvaragiul o casă cu loc în mahalaua Ceauș David, cu 590 de taleri.

300. *1791 iulie 24.* Șerban vornic al doilea împreună cu fiii săi vînd polcovnicesei Păuna, cu 600 de taleri, casele din mahalaua Gorgani, construite pe pămîntul mănăstirii Sărindar, pentru care chiria este de 20 de parale anual.

301. *1791 septembrie 10.* Badea măcelarul, din mahalaua Popa Rusu, se adresează domnitorului cu rugămintea de a fi pus în libertate din închisoarea în care este ținut pentru datorii; rezoluția domnitorului și rezultatul cercetărilor făcute de Departament.

302. *1791 octombrie 8.* Mitropolitul Cosma face cunoscut domnitorului, prin anafora, că are protimisis asupra casei construită de preoteasa Sanda, pe locul Mitropoliei, și pe care greșit și ilegal o vînduse postelnicului Antonie.

303. *1791 decembrie 17.* După poruncă domnească se face prețuirea casei făcută de preoteasa Sanda în curtea bisericii Sf. Gheorghe Vechi.

304. *1791 [f.l.z.].* Mihail Suțu voievod întărește lui Mihalache logofăt de vistierie, care slujește la Curtea domnească, dreptul de a fi scutit de o serie de dăjdii.

305. *1792 ianuarie 25.* Anafora întărită de Alexandru Ipsilanti voievod , pentru vînzarea la mezat a unui loc de casă din mahalaua Vișinii, pe Podul Mogoșoaiei, al Saftei Voineasca și Maria postelniceasa din Tîrgoviște.

306. *1792 ianuarie [f.z.].* Mihail Suțu voievod întărește stăpînirea lui Manolache Brîncoveanu mare logofăt asupra locului părintesc de sub Dealul Mitropoliei, ce-i fusese recunoscută de Alexndru Ipsilanti în urma judecății cu mănăstirea Sf. Ecaterina.

307. *1792 februarie 5.* Mihail Suțu voievod poruncește boierilor epitropi să dea dascălului slovenesc Constantin cîte 25 de taleri pe lună, drept leafă, începînd din septembrie trecut, de cînd n-a primit nici un ban.

308. *1792 februarie 10.* Mihail Suțu voievod înnoiește și întărește mănăstirii Colțea toate daniile și scutirile făcute de domnitorii de mai înainte pentru spitalul mănăstirii.

309. *1792 februarie 17.* Mihail Suțu voievod întărește mănăstirii Sf. Spiridon milele și scutirile pe care le primise de la domnitorii de mai înainte și, în special, de la Alexandru Ghica, cel care a terminat-o, a împodobit-o și înzestrat-o „precăt au putut", adăugînd și altele.

310. *1792 februarie 21.* Manolache Brîncoveanu mare logofăt arată domnitorului că pe locul ce are în mahalaua Popescului mulți oameni, fără voia lui, și-au făcut prăvălii, case și acareturi pentru care nu vor să plătească chirie. Se dă ordin ceaușului de aprozi să-i oblige a-și plăti chiria, iar cei care au vreun pretext, să fie înfățișați la marii vornici care le vor cerceta pricina.

311. *1792 februarie 25.* Mihail Suțu voievod înnoiește scutirea de dări pentru un scaun de carne din cele patru pe care le ține casa fiului său, Grigorașco Suțu.

312. *1792 martie 18.* Mihail Suțu voievod întărește lui Dositei, episcopul Buzăului, mila ce avea de a ține pentru casa epitropiei din București patru liude, doi zidari și doi lemnari, aduși din străinătate.

313. *1792 martie 23.* Mihail Suțu voievod acordă mănăstirii Sf. Spiridon Nou din București o serie de scutiri pentru scaunul de carne ce are.

314. *1792 martie 23.* Departamentul de Șapte dă carte de judecată în pricina ce are Sanda căpităneasa cu Apostol logofăt al treilea, pentru o prăvălie pe care acesta o cumpărase la mezat; pricina e rejudecată de mitropolit; rezoluția domnului.

315. *1792 mai 31.* Sanda căpităneasa se jeluiește domnitorului în pricina cu Apostol zaraful, pentru o prăvălie, arătînd că acesta nu aduce la îndeplinire hotărîrea Departamentului, iar zapciul nu-i scoate la judecată înaintea marilor boieri.

316. *1792 august 4.* Tudor polcovnic și soția sa, Nița, vînd lui Vintilă Prijbeanu fost mare serdar o casă pe Podul Mogoșoaiei, pe care vînzătorul o avea de zestre de la socrul său, Stanislav, copil din casă de divan, primind pentru ea 400 de taleri.

317. *1792 noiembrie 27.* Bălașa, soția lui Negoiță, lasă prin diată ginerelui său, Atanasie grecul și fiicei sale, Voica, bunuri mobile și imobile, spre a le stăpîni după săvîrșirea sa din viață.

318. *1793 martie 18.* Alexandru Moruzi voievod scutește pe Chiriță logofăt de divan, fiul lui Gheorghe, de toate dăjdiile și orînduielile vistieriei și ale cămării domnești.

319. *1793 iunie 30.* Alexandru Moruzi voievod acordă schitului Sf. Elefterie, metoh al mitropoliei, scutire de dări și alte privilegii, întărind vechile mile acordate de domnitorii de mai înainte.

320. *1793 septembrie 2.* Alexandru Moruzi împuternicește pe beizadea Grigore Suțu să stăpînească în oraș o pivniță, scutită de toate dările pe care alte pivnițe ar fi obligate să le dea.

321. *1793 septembrie 30.* Ianache Moruzi mare vornic înaintează domnitorului anaforaua în pricina ce are Casandra grămăticeasa cu Nicolae Fălcoianu fost logofăt al treilea, pentru un loc de casă de pe Podul Calicilor, cu concluzia că locul grămăticesei a fost încălcat de Fălcoianu.

322. *1793 octombrie 5.* Păuna polcovniceasa, soția polcovnicului Mărgărit, împreună cu fiii ei vînd lui State Petru lipscan, cu 600 de taleri, casele din mahalaua Gorgani, construite pe locul mănăstirii Sărindar, plătind o chirie anuală de 60 de bani.

323. *1793 noiembrie 27.* Alexandru Moruzi voievod cere mitropolitului Țării Românești ca să îndatoreze mănăstirile din București a înființa mori cu cai, necesare în vreme de îngheț sau secetă.

324. *1793 decembrie 15.* Marii boieri cercetează pricina fostului mare logofăt Radu Golescu care cere ca cei ce au case pe locul său să-i plătească chiria ce n-au „plătit-o unii dintr-înșii după vremi". Cei ce nu vor plăti la timp își vor pierde „binalele".

325. *1794 ianuarie 29.* Maria Bălăceanu și Dimitrie Polizu se judecă pentru un loc al celei dintîi pe care Dimitrie Polizu, ca chiriaș, clădise mai multe prăvălii. Nemulțumiți cu hotărîrea Departamentului de Nouă și a marilor vornici, ajung în fața Divanului domnesc care dă hotărîrea definitivă.

326. *1794 martie 16.* Filaret episcopul Rîmnicului hărăzește lui Radu cîntărețul, dascăl la Biserica 40 de mucenici, metoh al episcopiei, o casă ce fusese cumpărată de la Hristodor Niculescu.

327. *1794 aprilie 20.* Manole Atanasiu blănarul împreună cu soția sa Anița vînd lui Ioan Botezatu croitorul o casă în mahalaua Broștenilor, sub zidul Curții domnești, cu 100 de lei.

328. *1794 mai 1.* Iane, fiul lui Neculae croitor, împreună cu soția lui Minca vînd lui Ivan buluc-bașa o casă cu grădină, în mahalaua Sîrbească, cu 110 de taleri, fiind obligat cumpărătorul să plătească Mitropoliei o chirie de 5 taleri pe an , pentru loc.

329. *1794 mai 11.* Marii boieri înaintează domnitorului anafora în pricina de neînțelegere dintre Dimitrie șelaru (dezmoștenit de tatăl său Hagi Panait) și Stancu bogasierul pentru niște prăvălii de pe Ulița Șelari; rezoluția domnească.

330. *1794 iunie 5.* Maria, fata jupînesei Maria, împreună cu soțul său Constantin Berlescu postelnicel fac schimb cu Ilie Hagi Paraschiva, dînd acestuia casa din mahalaua Neguțătorilor și primind de la el o casă în mahalaua Oțetarului și 600 de taleri.

331. *1794 iunie 8.* Iosif neamțul ia cu chirie de la mănăstirea Cotroceni, prin arhimandritul David, două pogoane de loc, la Cărămidărie cu dreptul de a-și face casă și grădină, plătind anual cîte 4 taleri de pogon.

332. *1794 iulie 26.* Nicolae Fălcoianu fost logofăt al treilea dă soției sale, Safta, casele din mahalaua Antim, primind de la aceasta casa ce are de zestre în mahalaua Caimatei și opt pogoane de vie în județul Saac, spre a-și plăti datoria către Hristea Gheorghiu.

333. *1794 noiembrie 13.* Alexandru Moruzi voievod hotărăște în pricina de neînțelegere dintre Tudorache, fiul lui Hagi Tudor, și egumenul mănăstirii Nucetu, pentru o prăvălie pe care primul o moștenise de la tatăl său.

334. *1795 ianuarie 29.* Alexandru Moruzi voievod întărește orînduielile și obiceiurile rufetului blănarilor sau al cojocarilor „supțiri", deosebit de al rufetului cojocarilor bașcalii și a ișlicarilor.

335. *1795 ianuarie 30.* Alexandru Moruzi voievod înnoiește și întărește mănăstirii Colțea daniile și privilegiile date de înaintașii săi și-i acordă în plus 500 de taleri anual, din venitul ocnelor.

336. *1795 februarie 25.* Neagu și soția sa Catrina vînd lui Radu Trîmbițașul și soției sale, Dobrița, o casă pe Podul Calicilor, pe pămîntul Mitropoliei, pentru 160 de taleri.

337. *1795 octombrie 27.* Alexandru Moruzi voievod dăruiește lui Ianache Muruz fost mare vistier două măsuri de apă din apa ce se aduce din izvoarele de la Crețulești.

338. *1796 martie 14.* Alexandru Moruzi voievod dă carte domnească lui Filothei purtător de grijă la metohul episcopiei Rîmnic, să aibă dreptul a ţinea patru liude din dajnicii mahalalelor, care să fie scutiţi de orice dajdie şi porunceşte vistierului să-i scoată din catastihul Vistieriei şi al Vornicici.

339. *1796 mai 10.* Dima Athanasiu vinde lui Canela fost ceauş agiesc o pereche de case cu locul lor, în mahalaua Popa Dărvaş, cu 1 300 de taleri.

340. *1796 iulie 15.* Mirică (Marinică) muscalagiul împreună cu soţia sa Zmaranda vînd lui Voicu cojocarul o casă „făcută din pagişte", în mahalaua Caimata, cu 280 de taleri şi cu obligaţia de a plăti 9 taleri pe an chiria locului.

341. *1796 septembrie 12.* Nicolae Cazacu împreună cu soţia sa Dobriţa vînd lui Canela fost ceauş agiesc o casă cu locul ei, în mahalaua Popa Dărvaş, cu 290 de taleri.

342. *1796 noiembrie 8.* Alexandru Ipsilanti voievod scuteşte pe Chiriţă logofăt al Divanului de dăjdiile vistieriei, precum şi de toate angaralele.

343. *1796 noiembrie [f.z.].* Mănăstirea Sf. Ioan face schimb cu vorniceasa Ecaterina Grecianu, dîndu-i în proprietate locul de „supt casele" din mahalaua Gorgan şi primind de la ea moşia Urseasca, de 553 de stînjeni, în judeţul Buzău.

344. *1796 [f.l.z.].* Alexandru Moruzi voievod orînduieşte pe Isaia ieromonahul dascăl la şcoala slovenească de la Sf. Gheorghe Vechi, în locul răposatului dascăl Constantin.

345. *1797 ianuarie 13.* Iosif episcopul Argeşului vinde, cu aprobarea mitropolitului Dosithei, lui Vasile Ghica, ginerele lui Hagi Gheorghe, un loc cu case pe el, în spatele Curţii domneşti, pentru 2 700 de taleri.

346. *1797 februarie 22.* Alexandru Ipsilanti voievod, la cererea ce i s-a făcut, întăreşte vechile scutiri de dăjdii la 24 de neguţători pămînteni din Bucureşti.

347. *1797 martie 20.* Năstase tabacciul face aşezămînt cu Mitropolia ca pe locul acesteia, în apropiere de moara bisericii Sf. Elefterie, să-şi facă o moară de tabac, plătind chiria locului 100 de taleri pe an.

348. *1797 martie 22.* Alexandru Ipsilanti voievod, văzînd că mănăstirea Tuturor Sfinţilor, ctitoria fostului mitropolit Antim, nu poate a se „chivernisi precum să cuvine unii mănăstiri", hotărăşte să devină metoh al episcopiei Argeş, unde să fie şi şcoală pentru cei „ce vor veni la hirotonie".

349. *1797 aprilie 9.* Alexandru Ipsilanti înnoieşte şi întăreşte privilegiile ce are mănăstirea Colţea: a lua dijma de sare de la Ocna Slănic, judeţul Saac, a ţinea scutelnici dîrvari, lemnari, două pivniţe scutite de fumărit, a lua vamă de la tîrgul din Lichireşti, încasarea vinăriciului de la locuitorii de pe moşia Bucov şi a chiriei pentru carvasara de la marele vameş.

350. *1797 aprilie 30.* Exarhul mănăstirii Radu Vodă vinde polcovnicesei Evdochia Jianu o casă construită pe locul de lîngă Poarta cea mare, cu 1 850 de taleri, urmînd să plătească chirie pentru loc cîte 7 taleri pe an.

351. *1797 iulie 17.* Mihai pescarul vinde lui Constantin abagiu o casă cu „locul ei moştenesc", în mahalaua Oţetarului, cu 177 de taleri.

352. *1797 iulie 18.* Alexandru Ipsilanti voievod întăreşte marelui vornic Radu Golescu stăpînirea peste o prăvălie, în mahalaua Sf. Gheorghe Vechi, în faţa Podului Tîrgului de Afară, cumpărată de la mezat, cu 945 de taleri.

353. *1797 iulie 29.* Ioniţă meimar-başa se învoieşte cu Maria, soţia răposatului Dumitrache şelar, să-i construiască o prăvălie şi dependinţe, în mahalaua Sf. Nicolae Şelari, cu tot materialul lui, pentru 510 taleri „gata la verigă".

354. *1797 august 2.* Popa Ion vinde jupînului Ivan şi soacrei acesteia, Safta, o casă cu loc în mahalaua Lipscanilor, cu 575 de taleri, cu obligaţia pentru cumpărător de a plăti 45 de bani pe an mănăstirii Sf. Pantelimon, pentru loc.

355. *1797 august 20.* Ioniţă meimar-başa, împreună cu alţi meşteri, se învoieşte cu Maria (Mariuţa) soţia răposatului Dumitrache şelar, să-i construiască o bina deasupra prăvăliei pe care tot ei o făcuseră, pentru 180 de taleri, cu tot materialul lor.

356. *1797 septembrie 5.* Epitropii mănăstirii Colţea se învoiesc cu Radu Golescu mare vornic pentru plata chiriei locului pe care se află prăvălia ce a cumpărat-o la mezat, pe uliţa ce merge spre Curtea Veche.

357. *1797 septembrie 8.* Alexandru Ipsilanti dă carte domnească lui Filothei „purtător dă grijă la metohul" episcopiei Rîmnic, prin care înnoieşte şi întăreşte dreptul de „a ţinea lude patru" de orice dajdie, pentru curăţenia şi înfrumuseţarea grădinii.

358. *1797 septembrie 28.* Dumitrache Nicolau vinde lui Barbu Panita o casă, în mahalaua Scaunelor, cu 350 de taleri și cu obligația de a plăti 5 taleri chirie pe an la mitropolie, „ca să scap de datornici".

359. *1797 octombrie 3.* Alexandru Ipsilanti voievod dă privilegii și scutiri de dări dascălilor care predau la școala slovenească de la Sf. Gheorghe Vechi.

360. *1797 octombrie 8.* Dumitrașcu Racoviță mare ban scrie lui Dragomir fost vistier al treilea să vie să-și plătească chiria locului pe care are casele, în mahalaua Sf. Dumitru.

361. *1797 octombrie 26.* Alexandru Ipsilanti voievod înnoiește cele hotărîte de Hagi Dumitrache Papazoglu cu privire la averea sa care urmează a fi administrată de clironomi, stabilind, în amănunt, cum să procedeze.

362. *1797 octombrie [f.z.].* Mitropolitul Dosithei dă lui Matei grădinarul un loc de două pogoane și jumătate, în mahalaua Bărbătescu, „ca să-și pue sămănături de grădină", plătind chirie cîte 6 taleri pe an.

363. *1798 ianuarie 17.* Chiran cavaful împreună cu soția sa Maria vînd ginerelui lor, Dinu, o casă în mahalaua Lucaci, cu 1 000 de taleri.

364. *1798 martie 1.* Constantin Hangerli voievod întărește unei bresle de 24 neguțători pămînteni privilegiile ce le-au fost acordate de alți domnitori dinaintea lui.

365. *1798 aprilie [f.z.].* Constantin Hangerli voievod scutește pe Chiriță logofăt al Divanului de dăjdiile visteriei și de toate angaralele, precum a avut și mai înainte.

366. *1798 iunie 1.* Matei Cantacuzino mare sluger vinde șătrarului Dumitru Polizu un loc, în mahalaua Sf. Dumitru, unde se afla binaua cumpărătorului.

367. *1798 iunie 11.* Constantin Hangerli voievod acordă privilegii dascălilor de slovenie de la școala domnească de la Sf. Gheorghe Vechi.

368. *1798 iunie 14.* Dimitrie staroste înaintează domnului o anafora cu privire la vînzarea, prin mezat, a 20 de stînjeni și a băii de la Curtea domnească, către clucerul Grigorașco Ghica cu 4 940 de taleri; rezoluția domnului.

369. *1798 iunie 14.* Starostele de neguțători arată domnitorului că în urma licitației, pentru vînzarea unor parcele din terenul fostei Curți domnești, 6 stînjeni au fost cumpărați de Nicola, fiul lui popa Panait, cu 860 de taleri; domnitorul întărește vînzarea.

370. *1798 iunie 15.* Constantin Hangerli voievod înnoiește și întărește milele și privilegiile mănăstirii și spitalului Colțea, acordate de către domnitorii de mai înainte.

371. *1798 iulie 24.* Constantin Hangerli voievod poruncește egumenului mănăstirii Cotroceni, Visarion, să facă toate reparațiile ce sînt necesare.

372. *1798 iulie 25.* Constantin Hangerli voievod întărește cele arătate prin jalbă, de Hagi Dumitrache Papazoglu, cu privire la îndatoririle clironomilor săi cărora le lasă moștenire hanul din fața mănăstirii Sf. Gheorghe Vechi.

373. *1798 august 5.* Grigorie Greceanu vinde lui Vintilă Prijbeanu fost mare paharnic o pereche de case cu locul lor, în mahalaua Biserica Dintr-o Zi, ce le are de la răposat tatăl său Alexandru Greceanu fost mare stolnic.

374. *1798 august 15.* Dobre cazacul se învoiește cu Visarion, arhimandritul de la mănăstirea Cotroceni, să primească o jumătate de pogon pe moșia mănăstirii, în Cărămidari „lîngă moara Pălici", unde-și face casă, urmînd să plătească o chirie anuală de un taler și 20 de parale.

375. *1798 septembrie 6.* Constantin Hangerli voievod întărește mila ce a avut-o slugereasa Catrina Lăcusteanu de a ține patru poslușnici scutiți de dajdie și o pivniță scutită de „toate orînduielile".

376. *1799 februarie 5.* Mitropolitul Dosithei dăruiește doctorului Constantin Darvari, pentru serviciile făcute la fabrica de hîrtie „cît și cu meșteșugul dohtoricesc la oamenii casii", locul de sub prăvălia lui Pîrvu bărbierul, în mahalaua Sf. Dimitrie ce se mai numește și Bălăceanu.

377. *1799 [februarie 23].* Petre Sufragiul împreună cu soția sa Maria vînd lui Hristodor grămăticul o casă situată lîngă mănăstirea Antim, deoarece el se află „cu șederea și cu slujba într-alte pămînturi".

378. *1799 martie 2.* Cîțiva locuitori se angajează față de arhimandritul Visarion de la mănăstirea Cotroceni să construiască podul „dăn josul morii Grozăvești", în anumite condiții spre a fi ferit de venirea apei mari sau „năboiala gheții".

379. *1799 mai 20.* Mitropolitul Dosithei dă adeverință lui Stanciu fost mare paharnic că și-a plătit otaștina pentru viile ce le are pe pămîntul mitropoliei.

380. *1799 iunie 23.* Frații Halepliu vînd lui Theodosie Tomá casa părintească, din mahalaua Biserica Doamnei, pe Podul Mogoșoaiei, împreună cu o prăvălie aflată în vecinătate cu locul marelui logofăt Scarlat Cîmpineanu, pentru 8 000 de taleri.

381. *1799 iulie 31.* Alexandru Moruzi voievod dă dreptul lui Ioan polcovnic de seimeni să ia în stăpînire fabrica de fidea din dealul Bucureștilor, la Văcărești, fosta proprietate a domnitorului Constantin Hangerli, pe care a cumpărat-o de la sultan mezat cu 1 410 de taleri.

382. *1799 septembrie 13.* Anghel căpitan împreună cu soția sa Catrina vînd lui Mihai arnăutul o casă, în mahalaua Izvor, pe locul mănăstirii Radu Vodă, cu 130 de taleri.

383. *1799 octombrie 1.* Cinci boieri judecători întocmesc o anafora în pricina de neînțelegere dintre mănăstirea Tuturor Sfinților și mahalagii vecini pentru cotropirea unui loc din mahalaua Fîntîna Boului, proprietatea mănăstirii.

384. *1799 noiembrie 12.* Panait Țigara starostele negutătorilor roagă pe domnitor să dea cuvenita aprobare logofătului Nicolae care a cumpărat la mezat, cu 8 000 de taleri, casa din mahalaua Scorțarilor, a lui Grigore spițerul, pentru a-și plăti datoriile rămase de la răposatul său tată, Necula spițerul.

385. *1799 decembrie 28.* Teodor clucerul vinde un loc părintesc, în mahalaua Antim, căpitanului Tănasie Petrescu, pentru 1 500 de taleri, pe care i-a primit la facerea zapisului și dă cumpărătorului hotărnicia locului.

386. *1800 februarie 4.* Anaforaua marilor boieri, cu întărirea domnească, dată în pricina dintre Ioniță ișlicarul și epitropii bisericii Sf. Gheorghe Vechi pentru o prăvălie a bisericii pe care o avea luată cu chirie, vîndută acum marelui vornic Costache Știrbei.

387. *1800 martie 29.* Cererea epitropilor bisericii Sf. Gheorghe Vechi către mitropolit și marii logofeți de a aproba schimbul unei case cu prăvălie a bisericii dată marelui vornic Costache Știrbei, pentru 300 de taleri, ce dă pentru înnoirea altor prăvălii a bisericii; anaforaua marilor logofeți.

388. *1800 mai 1.* Ioniță ișlicarul vinde doctorului Constantin Darvari un coșar din pari, învelit cu trestie, construit pe locul acestuia, pentru 25 de taleri.

389. *1800 mai 4.* Moștenitorii răposatului mitropolit Filaret dau mănăstirii Căldărușani moșia Portăreasca, o prăvălie în București și „prostichiul'' și primesc, în schimb, moșia Dimieni.

390. *1800 mai 4.* Anaforaua marilor vornici către domnitor pentru reparația făcută de Ioniță ișlicarul unei prăvălii a bisericii Sf. Gheorghe Vechi pe care epitropii bisericii voiau s-o dea marelui vornic Costache Știrbei; cuprinde și prețuirea construcției și adeverința lui Ioniță ișlicarul de banii ce-a primit, pentru a nu mai avea nici o pricină de judecată.

391. *1800 iunie 19.* Voicu croitorul vinde lui Gheorghe, fiul lui Gheorghe, trei pogoane de vie în dealul Văcăreștilor, pentru 25 de taleri.

1. 1634 mai 20.

†*Ispisah az* Dumitru judeţul cu 12 părgari den oraş den Bucureşti aceasta a noastră carte acestui boiariu anume Stanciul vătahului jupăneasii lui Manie *(sic)* şi cuconilor lor Preda şi Dumitrache şi cu ai lor feciori căţi Domnezeu le va da.

Ca să le fie dooă locuri de case, cu case cu tot, aicea în oraş, în Bucureşti, cari locuri sănt lăngă mănăstirea Sărindariul lăngă uliţă de în jos de mănăstire, alăturea cu podul de în sus, între Dumitru zlătariul Botuşariul şi de în jos lăngă Iorgachie ce au fost vătah dă postealnici la Alexandru voivod Iliiaş.

Pentru că aceaste locuri de case fost-au unul al [lui] Costandin cel mare zlătariul cumpărătoare de la Oprea zlătariul Boldu de în zilele lu Şerban voivod, iar alt loc fost-au al [lui] Costandin cel mic zlătariul despre mătuşi-sa Stana încă mai denainte vreame.

Iar după aceaia cănd au fost acuma în zilele domnu[lui] nostru Io Matei voivod Băsărabă, iar Costandin cel mare de zlătari şi Costandin cel mic zlătariul ei au văndut aceste locuri de case cu casa cu tot Stanciului vătahul, a lu Tudosie logofătul, şi jupăneasii lui Manii, derept 4 de bani gata.

Şi au văndut ei de a lor bunăvoie făr dă nici o silă şi cu ştirea a tuturor vecinilor den mahala de în sus şi de în jos, şi denaintea noastră. Şi am văzut şi zapis de la lu [al lui] Costandin cel mare şi de la măna lu Costandin cel mic de vănzare, cu mulţi oameni buni mărturii scrişi în zapis.

Derept aceaia dat-am această carte a noastră la măna Stanciului vătahul ca să fie aceste locuri de case [vătahului] Stanciului şi jupăneasii lui şi coconilor lui şi nepoţilor şi strănepoţilor neclintit *vă veachi*, amin.

Şi mărturii am pus bătrănii oraşului anume popa Borcea clisearul domnesc, i popa Ivan, i Stanciul diiaconul, i Costea gram[atic] de la biseárica Domnească, i pop[a] Drăgoi, i pop[a] Manta, i Stanciul logofăt, i părintele Eftimie egumenul şi frate-său popa Roşiul de la mănăstirea Sărindariul şi Dumitru log[ofăt] *snă* Pană postelnic *ot* Bărbăteaşti, i Costandin zlătariul, i Stan vătahul de zlătari şi Lepădat ceauş şi Defta neguţătorul.

I na pisah az Lepădat log[ofăt] u grad u Bucureşti.
Measiţa mai 20 *dni*, *i ot Adama*, *vleat* 7142 [1634].

| L.P. |

[pe verso]:
Cartea judeţului i a părgarilor din Bucureşti.

Arh. St. Buc., M-rea Cîmpulung, LXIII-12.
Original, stare bună, hîrtie groasă, cu filigran; întărit cu pecetea oraşului în fum şi cu inscripţie românească: пєчєтє б[u]кирєщилор ; la mijloc două personaje (par femei) una stînd jos pe scaun, iar alta în picioare, în faţa ei.
Vezi G. Ionescu-Gion, *op.cit.*, p. 727.

2. [1643–1654].

†Adecă eu Dobre uncheșul de în oraş *ot* Bucureşti, feciorul Mircei vătahul carele au fost de grădinarii domneşti, scris-am al mieu zapis să fie de mare credinţă la sfânta mănăstire *ot* Argeş şi la mâna părintelui Leontie arhimandritul năstavnicul sfintei mănăstiri și a tot soborul.

Cum să să știe că am venit miren și am mers la sfânta mănăstire de am cerşut eu cu mare rugăminte de m-au călugărit părintele Leontie arhimandritul egumenul și m-am făgăduit eu. Întăi numele mi-a fost Dobre iară pre călugărie numele mieu s-au pus Dionisie. Şi am dat loc sfintei mănăstiri în oraş în Bucureşti, loc de casă cu pimniţ[ă], cu îngrădișul, carele am cumpărat de la Cazan în mahalaoa *[indescifrabil]*.

Şi o am dat această moșie de a mea bunăvoe pentru sufletul părinţilor mie *(sic)* și pentru a tot neamul mieu, cum să fie sfintei mănăstiri moşiia ohabnică, iar noă pomană în veac, ori să pociu lăcui la sfânta mănăstire ori să nu pociu, tot să fie sfintei mănăstiri moșie în veac.

Iară carele va vrea de în neamul nostru fie frate, fie soţ, fie nepot fiece rudă va fi şi va vrea să facă altele să fie blestemat de vlădica Hristos şi să să lăcuiască cu Iuda și cu Arie și 318 *svte oteți*.

Şi am pus și pecetea.

Pis measița ghenarie 25 *dni*, leat 7100 [?].

Dionisie
Mardarie

[pe verso]:

Zapisul cu locul de casă de la București.

Arh. St. Buc., Episcopia Argeș, XL-9.
Original, stare potrivită, hîrtie avînd în filigran o coroană; două semnături indescifrabile; rupt în colțul de jos unde este cifra anului, se vede numai 7100 dar, sigur, mai era încă o cifră.

3. 1645 ianuarie 25.

†Adecă eu Duca ceaușul şi cu frate-meu Dima și cu Enachii, feciorii lu Stamatii *ot* Piteşti, scris-am acesta al nostru zapis să fie dă mare credință la măna jupanului Costanden *vel* postelnic.

Ca sa să ştie cănd au fost în zilile domnului nostru Io Matei voevod văndut-am dumnealui postelnicului o pivniţă dă în Bucureşti cu loc dă doao prăvălii şi alt loc dă o prăvălie piste locul prăvălii a lu sveti Ioan și d-a latu pănă în chiliile bisericii a popei Mantăi.

Şi am văndut dă a noastră bunăvoe fără nici o silă dărept bani gata ughi 60, ca să fii dumnelui moșii ohabnică lui şi coconilor dumnelui. Şi am luat aceşti bani noi toţi gata în mănile nooastră, cu ştirea mumii noastre, anume Stanca.

Şi la tocmiala noastră fost-au mulţi boiari mărturii anume: Matei logofăt din Piscani, i Nedelco vătah de postelnicei, i Drăghici spătar fiul Papei logofăt, i popa Manta *ot* Bucureşti, i Costandin mătăsariul, i Calotă diiac, i Tatul cupeţ şi alți oameni mulţi care vor pune iscăliturile mai jos.

Şi păntru crădenţa ne-am pus şi peceţile. Am scris Duca ceauşul cu măna mea. Am scris în luna ghenarie 25 zile în anul 7153 [1645].

L. P.

Eu Duca ceauşul
× Eu Ianachie, fratele lui Duca ceauş
× Eu Dima, fratele lui Duca ceauşu
Drăghici spătar, mărturie
[indescifrabil], martur
× Eu popa Manta
L. P. Eu Tatul cupeţu, mărturie
[indescifrabil], martur

[pe verso]:
Zapisul Ducăi ceauş cu fraţii lui pentru pimniţa *ot* Bucureşti, cu prăvălii den sus.

Acad. R.S.R., XLIII-71.
Original, stare bună; trei peceţi inelare.

4. **1645 iulie 12.**

Milostieiu bojieiu Io Matei Basarab voevod i gospodin văsoi zemli Ungrovlahiscoe davat gospodstvo-mi sii povelenie gospodstvo-mi vearnomu pocitemu pravitel gospodstvo-mi pan Evstratie *vtori* vistier *i să sînovi emu eliţi bog darovah*, ca să-i fie lui neşte case în oraşul domnii meale, în Bucureşti, cu locul cât să va aleage în lung şi în larg. Pentru că aceaste case, ce scriu mai sus, fost-au ale Niculii vistiiariul.

Iară când au fost acum în zilele domnii meale, după ce s-au petrecut Necula vistier, iar fiiu-său Dumitraşco postelnic au vândut aceaste case boiarinului domnii meale Evstratie *vtori* vistier derept ughi 260, tot bani gata, de bunăvoia lui, făr nici o silă, cu ştirea tuturor boiarilor a mari şi mici. Şi au luat toţi banii din divan în măna lui.

Însă fiind Dumitraşco postelnic datoriu lu Iacov cliucer *ot* Cernaia ughi 160, bani n-au avut să-i plătească, ce au căzut cu rugăciune la Evstratie vistier de i-au făcut bine de i-au dat această [sumă] ughi 160, de s-au plătit de datorie de către Iacov cliucer şi i-au mai dat încă ughi 100 de s-au înplut ughi 260, cum scrie mai sus, cum am văzut domnia mea şi zapisul lu Dumitraşco postelnic de vânzare scris cu toţi boiarii divanului mărturii.

Derept aceaia, domnia mea încă am dat cinstitului boiarinului domnii meale Evstratie vistier ca să-i fie lui aceaste case cu tot locul cât vor ţinea, să-i fie lui şi coconilor de moşie în veac stătătoare.

I ni ot cogojdo nepocoleabim porizmo gospodstvo-mi sej sveditelii postavit gospodstvo-mi: pan Dragomir *vel* dvornic, i Radul *vel* logofăt, i Stroe *vel* vistier, i Diicul *vel* spătar, i Preda *vel* clucer, i Mihnea *vel* stolnic, i Radul *vel* comis, i Drăguşin *vel* peharnic, i Costandin *vel* postelnic, i ispravnic Radul *vel* logofet.

I na pisah az Părvul logofăt *u grad* Bucureşti, iulie 12 *dni*, *Adam lej* leat 7153 [1645].

Io Matei voevod *[m.p.]*.

| L. P. |

Acad. R.S.R., XLIII-76.
Original, stare bună, hîrtie groasă; pecete aplicată, în foarte bună stare.

5. **1654 iulie 5.**

†Adecă noi feciorii Oprii logofătul și a jupuneasii Mariei, nepoții Mitrei vornicul și ai banului Drăgușin, anume Dragomir și Ivan și cu Stroe văru nostru scriem și mărturisim cu acesta al nostru zapis ca să hie de mare credință la măna Albului fustașul și a jupuneasei lui, Dobrii, și a feciorilor căți Dumnezeu le va dărui.

Cum să se știe că i-am văndut un loc de casă aicea în București, den fundul pușcăriei spre soare-răsare, stănjăni 9 și den ulița despre Gherghina județul pănă în Radul iuzbașa de fustași, stănjăni 13 și alăturea cu pușcăria pre den sus pănă în uliță, pănă unde se întîmpină cu Radul iuzbașa și pre unde se vor pune semnele, ca să fie dumnealor moșăe stătătoare în veci, lor și coconilor lor, pentru că acest loc fost-au al moșălor noștri.

Derept aceia, i l-am văndut noi de a noastră bunăvoe derept bani gata ughi 22.

Și cănd am făcut acest zapis fost-au boiari și oameni buni și preoți anume: Gherghina județul și Preda iuzbașa și Radul iuzbașa de fustași și popa Tatomir de la besereca Mitrei vornicul și Spirea dărăbanțul din Tîrgoviște și Bogdan vătaf și Neagul șufariul și Dragomir călăraș Bolunul și Leca bărbiiariul.

Și pentru credința punem inelele și iscăliturile. Și am scris eu Vlădilă gramaticos de la biserica domnească.

Am scris iulie 5 *dni*, leat 7162 [1654].

| L. P. | Eu Dragomir
| L. P. | Eu Ivan
| L. P. | Stroe
| L. P. | Eu Radul iuzbașa
| L. P. | Eu Preda iuzbașa
| L. P. | Eu Spirea dărăbanțul
× Eu popa Tatomir
| L. P. | Eu Leca, vătaf, bărbiiar
| L. P. | Bogdan, mărturie
× Eu Dragomir călăraș

[Pe foaia a doua]:

Stanciul pîrîș prin Stan păntru un taler. De nu va da banii pănă într-o lună, să dea Stanciul de la casa lui. Mărturii Alexi.

S-a scris iulie 5 *dni*.

Arh. St. Buc., Mitrop. Ţ. Rom., CCXLIX-1.
Original, stare bună; nouă peceţi inelare, în tuş negru.

6. **1655 ianuarie 11.**

Milostieiu bojieiu Io Costandin Şărban voivod i gospodin davat gospodstvo-mi sie povelenie gospodstvo-mi.

Sfentii şi dumnezăeşti mănăstiri Argeşul unde iase hramul *Uspenie Bogorodiţe* şi părintelui egumenului Necolae şi tuturor călugărilor căţi sănt lăcuitori în sfănta mănăstire.

Ca să fie sfintei mănăstiri un loc de casă cu pimniţă în oraşul domnii meale în Bucureşti, în mahalaoa [*loc liber*]. Care loc de casă iaste dat şi închinat sfintii mănăstiri de unchiaşul Dobre, feciorul Mircei vătaf de grădinari, den Bucureşti. Pentru că au venit părintele egumenul Necola[e] naintea domnii meale de au spus cum că au mers unchiaşul Dobre la s-ta mănăstire Argeşul, încă cănd au fost părintele Liontie arhimandritul egumen, de s-au călugărit acolo la s-ta mănăstire şi au închinat acel loc de casă cu pimniţă sfintii mănăstiri, cu zapis de la măna lui, cum am văzut domnia mea şi zapisul unchiaşului Dobre la măna părintelui Necolae. Într-aceasta domnie[a] mea încă i-am dat den divan pre sluga domnii meale pe Ne[cu]la *vtori* portar de au mers acolo la acel loc de au străns [o]ameni buni, bătrăni den mahala, anume pop[a] Vladul, i Bobe vătaf *za* dărăbanţi, i *[loc liber]* şi alţi mulţi de au căutat şi au adevărat pentru acel loc de casă şi l-au ales, în lung stănjăni 15 şi în lat 12.

Drept aceaia domnii mea i-am făcut această carte a domnii meale ca să fie acel loc, ce scrie mai sus, sfentii mănăstiri Argeşul şi părintelui egumenului Nicolae şi tuturor călugărilor căţi sănt lăcuitori într-această sfăntă mănăstire moşie ohabnică şi stătătoare în veaci şi de către nimeni neclătit preste zisa domnii meale.

I i saam reci gospodstvo-mi.

Pis ghenarie 11 *dni*, *vleat* 7163 [1655].

Io Costandin voivoda *[m.p.]*.

|L.P.| a lui Dionisie *ot* Buc.[ureşti]

Bobe vătaf *za* dărăbanţi, i pop[a] Vlad

[pe verso]:

Cartea lui Costandin Vodă cu locul de casă *ot* Bucureşti.

Arh. St. Buc., Episcopia Argeş, XL-10.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; alături de semnătură, domnitorul îşi pune pecetea inelară, în tuş roşu.
Pe foaia a doua a documentului s-a început scrierea actului, dar greşindu-se, s-a renunţat.

7. **1656 aprilie 17.**

†Adică eu, Marco năstavnicul mănăstirii ce să che[a]mă hramul Svetii Neculai, făcută dă Mihai Vodă, scris-am şi mărturisim cu acest zapis al nostru.

Cum să să ştie, ca să fie de mare credinţă la sfănta mănăstire, ce să che[a]mă Babale *(sic)* şi iaste hramul Svetii Ion Cărstitele, cum să să ştie că au fost luoat un ţigan al nostru o ţigancă a mănăstirii Babale.

Deci, noi am dat ţigancă pentru ţigancă şi anume ţiganca a mănăstirii Babale, o che[a]mă Ne[a]cşa, iar pentru Ne[a]cşa, am dat noi pre o ţigancă, ce o che[a]mă Stana.

Aciasta am scris şi mărturisim.

Pis mesiţa aprilie 17 *dni*, văleat 7164 [1656].

× *Az* Marcos *[indescifrabil, greceşte]*

Arh. St. Buc., Mitrop. Ţ. Rom., CCL-2.
Foto.

8. 1656 aprilie 29.

†Adecă eu Liia, înpreună cu frate-meu Radul, scriem şi mărturisim cu acesta zapis al nostru ca să fie de mare credinţă la măna dumnealui jupan Costandin fost postelnic.

Cum să să ştie că i-am văndut dumnelui un loc dă casă cu grădină şi cu curteşoară. Care loc dă până în ceauş Pătraşco şi până în locul bisericii şi până în locul lui Mihai Doboş.

Şi l-am văindut noi dă bunăvoia noastră ca să fie dumnelui moşie stătător dă bunăvoia noastră. Şi l-am văndut drept ughi 2 şi *pol*. Şi la tocmeala noastră fost-au mulţi boiari şi neguţători anume: Nedelco fiul lui Tatul neguţător, i jupănul Cuţar, i jupănul Nica şi Lupul aprod, i Gherghe aprod, i Dima aprod, i Ilie stolnicul, Ion dă la temneţa domnească, Bădeca spătaru, Tudoran biglar, Pătraşco Pătură, Calen fiul Vărgatului, i Şărban văru-său, Dumitru Scaunul.

Şi pentru crediinţă pusu-ne-am peceţile şi degetele.

Şi am scris eu Ivan logofăt. Am scris în luna aprilie 29 *dni*, leat 7164 [1656].

L.P. Nedelco cupeţ
× Liia
× Radul
× Şărban
L.P. Nica, martor *[greceşte]*
L.P. Eu Cuţar cupeţ
× Lupul aprodul
× Gherghe aprod
× Dema aprod
× Ilie stolnic
× Bădica
× Ion
× Tudoran
× Dumitru
× Calen

Acad. R.S.R., XLIV-29.
Original, stare bună; trei peceţi inelare octogonale, în tuş negru.

9. **1660 martie 13.**

†*Milostiiu bojiiu Io Gheorghe Ghica voevod i gospodin văsoe zemle Ungrovlahiscoe davat gospodstvo-mi siiu povealenie gospodstvo-mi* cinstitului boiarinului domnii meale Şărban Cantacuzino *vtorago* logofet şi feciorilor lui căţi Dumnezeu i va dărui.

Ca să-i fie nişte ţigani, precum Bojin ţiganul şi cu ţiganca lui anume Stana şi cu copii anume Dumitru, i Stoica şi cu 2 copile anume Ilina i Stanca. Şi Dumitru ţiganul, fratele lu Bojin, cu ţiganca lui anume, iar Stana şi cu un copil anume Radul şi cu o fată anume Stanca. Şi Radul ţiganul viorariul, fratele lu Bojin, şi cu ţiganca lui anume Stancea şi cu tot sălaşul lui.

Pentru că aceşti ţigani şi cu ţigancele lor şi cu copii lor, carii scriu mai sus, fost-au ai Papei postelnic, feciorul Buzincăi cluceriul, cumpăraţi de tată-său Buzinca clucer încă mai dinainte vreame. Şi tot i-au ţinut pre seama lui cu bună pace, iară când au fost acum în zilele domnii meale, iară Papa postelnic el au vândut aceşti ce scriu mai sus ţigani boiarinului domnii meale Şărban logofătul, el de a lui bunăvoe, fără de nici o silă, derept bani gata ughi 190 şi cu zapis de vânzare den măna lui şi cu boiari mărturie carii scriu în zapis, precum am văzut domnia mea şi zapisul lui la măna boiarinului domnii meale Şărban logofăt.

Derept aceaia am dat şi domnia mea boiarinului domnii meale Şărban logofătul ca să-i fie aceşti ce scriu mai sus ţigani lui moşie ohabnici, şi feciorilor şi nepoţilor şi strănepoţilor.

I ne ot cogojdo nepoculeabimo porezim gospodstvo-mi sej ubo svedetelie postavleaim gospodstvo-mi: jupan Manul *vel* ban, i jupan Preda *vel* vornic, i jupan Stroe *vel* logofăt, i jupan Paan Filipescul *vel* vistier, i jupan Iordachi *vel* clucer, i jupan Chirca *vel* stolnic, i jupan Colţea *vel* comis, i jupan Drăghici Cantacuzino *vel* peharnic, i jupan Badea *vel* postelnic. I is. Stroe *vel* logofetu.

I na pisah az Dumitraşco logofăt *u* Bucureşti.

Measiţa martie 13 *dni*, i *ot Adama vleat* 7168 [1660].

L.P.

Io Gheorghe Ghica voevoda *[m.p.]*.

Stroe *vel* logofăt

[pe verso]:

Cartea Ghicăi Vodă pre nişte ţigani *ot* Papa Buzincăi.

Acad. R.S.R., XLIV-54.
Original, stare potrivită, pătat şi ros de umezeală; pecete aplicată, în ceară.

10. **1662 august 22.**

†Cu mila lui Dumnezeu Io Gligorie Ghica voevod şi domn a toată Ţara Românească am dat domnia mea porunca domniei mele svintei şi dumnezeeştii mănăstiri ce să chiamă Mihai Vodă den oraşul domnii meale

den Bucureşti, unde iaste hramul marelui svint şi de ciudese* făcătoriu Nicolae din Mira Lichia şi părintelui egumenului Gligorie şi tuturor călugărilor căţi vor fi lăcuitori la această svintă mănăstire.

Ca să fie svintei mănăstiri tot locul cu tot dealul cât au fost mai denainte vreame, vii, însă den hotarul Lupeştilor, de unde iaste locul viilor, de lăngă mănăstire în jos pre deal, pănă în Calea Mehedinţilor, unde sue calea la crucea lu Alexandru Vodă, cea de piatră.

Pentru că acest loc de deal fost-au mai denainte vreame loc domnesc şi au fost şi vii, iară den zilele Mihnei Vodă de când răuteţile, s-au pustiit acest deal de tot, n-au rămas nici o viţă pre acel loc, ci au rămas paziştea.

Drept aceaia, văzănd domnia mea această mănăstire, ce scrie mai sus, slabă şi săracă şi făr de nici un venit, dat-am domnia mea şi am miluit svănta mănăstire cu acest loc de deal, căt au fost mai denainte vreame vii, să fie al svintei mănăstiri moşie stătătoare şi cine vor vrea să facă vii pre acest loc să fie volnic a face, să să facă cu ştirea şi cu voia egumenului şi a călugărilor de la mănăstire.

Şi iară am mai dat şi am miluit domnia mea svinta mănăstire şi vinăriciul domnesc, ce se va face într-acel deal să ia călugării vinărici den zeace veadre o vadră, precum iaste leagea şi obiciaiul ţării, ca să fie svintei mănăstiri de-ntărire şi călugărilor de hrană, iară domnii mele să fie pomeană în veaci, iară altu nimenilea să nu mai aibă treabă cu acest loc de deal fără numai mănăstirea sveati Nicolae.

Şi încă am întărit domniia mea aceastä carte a noastră şi cu mare blestem, care domn îl va dărui domnul Dumnezeu a fi domn şi biruitoriu Ţărăi Rumăneşti în urma noastră, că-l rog cu numele lu Dumnezeu să aibă a înnoi şi a întări mila aceasta, cum scrie mai sus, pre acela domnul Dumnezeu să-l întărească şi să-l miluiască întru domniia lui şi să-i fie cu sufletul lui la răpaos.

Iar carele va călca şi va strica această milă a domnii meale, acela să fie blestemat de vlădica Isus Hristos şi treclet şi proclet şi anathema şi afurisit de 318 sfinţi carii sănt întru Nicheia şi să aibă parte cu Iuda şi cu Aria la un loc.

Şi iată mărturii punem domnia mea : paan Preda *vel* ban, paan Stroe *vel* vornic, paan Chirca *vel* logofăt, paan Mareş *vel* vistiariu, paan Toader *vel* spătariu, paan Badea *vel* clucеariu, paan Costia *vel* postelnic, paan Mihai *vel* stolnic, paan Costandin *vel* comis, paan Drăghici Cantacuzinu *vel* păharnic, paan Pătru *vel* slugeariu, paan Stoia *vel* pitariu. Ispravnic Şerban Cantacuzinu *vtori* logofăt.

Şi am scris eu Radul *sin* Gherghe logofăt *ot* Tîrgovişte. *Measiţa* avgust, zile 22, de la Adam 7170 şi de la mîntuirea lumii 1662.

Io Gligorie Ghica voevod [m. p.].

Procit Şerban *vtori* logofăt

Acad. R.S.R., XLIV-86.
Original, pergament, înflorit cu miniaturi ; iscălitura şi monograma domnului; loc păstrat pentru pecete aplicată care nu s-a mai pus.

11. 1663 aprilie 10.

†*Milostieiu bojieiu Io Gligorie Ghica voevod i gospodar zemle Vlaşcoe davat gospodstvo-mi sii povealenie gospodstvo-mi lu Şărban* nepotul Manii care au fost fecior Rusanii *ot [loc liber] ot sud* Vlaşca.

Ca să-i fie lui un loc de casă aici în orașul domnii meale în București. Care loc iaste alăturea cu locul lu Gherghe aprodul și pre lăngă locul boiarinul[ui] domnii meale Costandin *vel* comis feciorul Radului *biv vel* armaș.

Pentru că acest loc fost-au al Manii feciorul Rusanii, unchiul lu Șerban, deci el din trupul lui feciori n-au avut, nici alte rudenii mai aproape decăt Șărban. Ci au lăsat din ce au avut la moartea lui mult puțin nepotu-său lu Șărban și se-au căzut a fi și acest loc, ce scrie mai sus, iar pre partea lu Șărban.

Iar după aceaia cănd au fost în zilele răposatului Matei Vodă iar Dumitru iuzbașa și cu Coman căminar ei se-au făcut rudenie Manii feciorul Rusanii și se-au sculat de au fost văndut acest loc Radului armașul, tatăl lu Costandin comis, fără știrea lu Șărban nepotul Manii.

Într-aceia, Șărban deacă au prins de veaste, el se-au sculat cu pără și au venit înaintea domnii meale în Divan de se-au părăt de față cu Rada, fămeaia lu Dumitru iuzbașa, și cu fata lui, Anca.

Într-aceaia domnia mea am trimis den Divan pre sluga domnii meale Tănasie al doilea portar de au străns mahalagii și preoți și vecini carii au știut de știrea acestui loc ce scrie mai sus. Și au mărturisit întăi Drăgoi, vătah de lemnari, care au fost sluga Manii și se-au tămplat la moartea lui, cum au lăsat Manea ce au avut, mult puțin, și acest loc tot nepotă-său lu Șărban.

Și apoi și den vecini au mărturisit Gherghe aprod și popa Florea și popa Paraschiva, i popa Stoica, i Ștefan iuzbașa.

Dirept aceaia și domnia mea încă am dat lu Șărban această carte a domnii meale ca să-și ție acest loc cu bună pace și să-i fie moșie lui și feciorilor.

I naco de neast. I i. saam reci gospodstvo-mi.

Pis aprilie 10 *dni*, leat 7171 [1663].

L.P.

Io Gligorie Ghica voevoda *[m.p.]*.

Arh. St. Buc., M-rea Cîmpulung, LXIII-40.
Original, stare potrivită, hîrtie cu filigran; pecetea domnească, aplicată în ceară, stricată de umezeală.

12. **1665 februarie 4.**

†Adecă eu Evpracsiia Dudeasca logofeteasa a jupan Radul, denpreună cu fiiu-mieu Radul scriem și mărturisim cu acesta al nostru zapis să fie de bună credință la măna jupunului Deftii croitor.

Pentru să se știe că am văndut dumnealui un loc de prăvălie în Zăbunari, pre lăngă locul care am văndut frăține-său Manolie, derept galbeni patruzeci. Să fie dumnealui moșăe stătătoare în veaci, dumnealui și coconilor dumnealor căți Dumnezeu le va dărui.

Și am văndut de a noastră bunăvoe, făr de nici o silă, pentru că ne-au căutat și dumnealor la grija noastră. Am văndut să le fie dumnealor moșăe stătătoare.

Și cînd am făcut acest zapis fost-au mărturie jupunul Manole cupeț și Radul stegariul și Dima zăbunariul și Duca ceaușul și alți boiari care-și vor pune pecețile și iscăliturile mai jos.

Și noi ne-am pus, pentru credință, inelul și iscălitura.

Pis Vlădil Grama cu învățătura lor.

Fevruarie 4 *dni*, leat 7173 [1665].

×Eu Eprracsiia Dudeasca
Radul logofăt

Arh. St. Buc., Achiziții noi, XLI-1.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran; frumoasă semnătura originală a lui Radu Dudescu.

13. 1666 februarie 17.

Milostieiu bojieiu Io Radul voevoda i gospodin văsoe zemli Ungrovlahiscoe, snă velicago i preadobrago starago pocoinomu Io Leon Ștefan voevoda. Davat gospodstvo-mi siiu povealenie gospodstvo-mi pocitenomu pravitel gospodstvo-mi jupan Badea *biv vel* peharnic *i să sînovi i elițij bat[bog] daroval.*

Ca să-i fie un loc de casă aici în București, care au fost al lui Nedelco călărașul și al fămeii lui, Rusana. Care loc iaste pre lăngă Gherghie aprodul Ghindură și pre lăngă casele Boteanului, tot locul precum scrie zapisul lor de vănzare, în lung stănjeni 38 și în lat stănjeni 23. Pentru că l-au cumpărat de la Șărban den Rusceani și de la State, nepotul lui Gheorghie Spano cojocariul, derept bani gata ughi 16, cu zapis de vănzare și cu mărturii.

Și iar să fie Badii peharnic nește vii în Dealul Izvoranilor și cu un ciric de dealniță, den cămp, den pădure, den apă și den dealul cu viile, cu vinăriciul căt i să va veni, în hotarul oroșanilor. Pentru că le-au cumpărat de la Necola cojocariul Bosnalăi și de la fiiu-său Ianachi *ot* Tărgoviște, derept bani gata ughi 130, cu zapis de vănzare și cu mărturii. Și lor încă le-au fost de cumpărătoare ciricul de la Iorga cojocariul și viile de la Marin Bojoagă și de la Bățan și de la Gheorghie feciorul lui Băzgă, și căt au mai făcut ei. Care vii sănt toate între jupănul Iorga și între Ioachim.

Și iar să fie Badii peharnic o vie în Dealul Izvoranilor în groapele pietrilor, cu casă cu pimniță, care vie iaste pre lăngă viia lui Pătru și pre lăngă viia boiarenului domnii meale Badea peharnic pentru că o au cumpărat de la Marin din Izvorani derept bani gata ughi 21, cu zapis de vănzare și cu mărturii.

Și iar să fie Badii peharnic un ciric de dealniță în Dealul Izvoranilor cu tot venitul și cu vinăriciul căt i să va veni, pentru că l-au cumpărat de la Pătru și de la frate-său Alexie, feciorii lui Pan căpitan *ot* Budeasa, derept bani gata ughi 10, și cu zapis de vănzare și cu mărturii.

Și iar să fie Badii peharnic ocină în sat în Micești *sud* Mușcel, toată partea Cărstii și a fiiu-său lui Stan den Micești, den funea Zămonii de preste tot hotarul și cu tot venitul vericăt să va aleage partea lor, den răul Doamnii până în Valea Budeaschi, pentru că o au cumpărat de la Crăstea și de la fiu-său Stan, derept bani gata ughi 3, cu zapis de vănzare și cu mărturii.

Şi iar să fie Badii peharnic ocină în sat în Holbeşti *ot sud* Vlaşca, însă stănjăni 500, den cămp, den pădure, den apă, den şăzutul satului, în hotarul de sus, cu tot venitul vericăt să va aleage, pentru că au cumpărat de la Andrei spătar şi de la feciorii lui, Matei i Radul, derept bani gata ughi 50, cu zapis de vănzare şi cu mărturii.

Şi iar să fie Badii peharnic ocină în sat în Holbeşti stănjeni 40 de preste tot hotarul şi cu tot venitul vericăt să va aleage, pentru că au cumpărat de la Radul feciorul lui Gavril, nepotul lui Pangratie călugărul, stănjănul *po* bani 20 *cin* ughi 4, cu zapis de vănzare şi cu mărturii.

Şi iar să fie Badii peharnic ocină în sat în Căptăreştii de lăngă Neajlov, stănjeni 300 de preste tot hotarul şi cu tot venitul vericăt să va aleage, însă den jos despre moşiia boiarinului domnii meale Badii peharnic, pentru că o au cumpărat de la jupăneasa Neaga şi de la feciorii ei Matei, i Radul, i Badea, derept bani gata ughi 30, cu zapis de vănzare şi cu mărturii.

Şi iar să fie Badii peharnic o ţigancă anume Stanca ţiganca, pentru că o au cumpărat de la Staico, feciorul lui Chisar peharnic Rudeanul, şi de la jupăneasa lui, Vlădae, derept bani gata ughi 16, cu zapis de vănzare şi cu mărturii.

Şi iar să fie Badii peharnic un ţigan anume Marco ţigan care l-au cumpărat de la Gavril, feciorul Radului Corcodel *ot* Bucşani, derept bani gata ughi 15, cu zapis de vănzare şi cu mărturii, pentru că au fost văndut tată-său Radul Corcodel un ţigan, anume Slav, derept ughi 25 şi până au fost el viu nu l-au dat, ci după moartea lui au dat feciorii lui acest ţigan preţuit de boiarii cei mari din divan derept aceşti bani carii scriu mai sus, iar ughi 10 i-au întors înapoi pe vreame ci au fost boiarinul domnii meale capichihaia, când au fost viziriul la Belgrad. Şi au văndut aceşti oameni aceste moşii şi locuri de casă şi ţigani de a lor bunăvoe fără de nici o silă.

Derept aceaia, am dat şi domnia mea boiarenului domnii meale Badii peharnic ca să-i fie moşie ohabnică şi stătătoare şi coconilor lui în veci.

I ne ot cogojdo nepocoleabimo po rizmomu gospodstvo-mi sej ubo i sveditelі polagahom gospodstvo-mi: jupan Gheorghie *vel* ban, i Mareş *vel* vornic, i Radul *vel* logofăt, i Ianache *vel* vistier, i Drăghici *vel* spătar, i Neagoe *vel* cliucer, i Şărban *vel* postelnic, i Necula *vel* peharnic, i Dumitraşco *vel* stolnic, i Gheorghie *vel* comis, i Badea *vel* sluger, i Stoica *vel* pitar, i ispravnic Radu Năsturel *vtori* logofăt.

Pis az Goran logofăt Olănescul *u grad Bucureştiscomu, measiţa* fevruarie 17, vleat 7174 [1666].

L. P.

Io Radul voevoda *[m.p.]*.

Radu *vel* logofăt Creţulescul

Acad. R.S.R., XLIV-113.

Original, pergament, stare perfectă; semnătură autografă a domnitorului; pecete aplicată.

†Întru Hristos Dumnezeu binecredincios și preacinstit de Hristos iubitor și singur stăpînitor Io Radu voevod cu mila lui Dumnezeu și cu dumnezăiască dăruire, stăpînind și domnind peste toată Țara Ungrovlahii, încă și părților de peste plai. Amlașului și Făgărașului herțeg, binevoit-a domnia mea și cu a sa bunăvoință cu inima curată și luminată a domnii mele, a proslăvi pe Dumnezeu carele pe mine m-a proslăvit și cu slavă m-a înălțat pe tronul prea luminat răposaților părinți ai domnii mele, Io Leon Ștefan voevod.

Iată dăruește domnia mea acest decît toate mai cinstit și prea frumos și prea cinstit peste toată cinstitele daruri, acest de față hrisov al domnii mele sfintii și dumnezeeștii bisiareci den orașul domnii mial[e] din București, caria iaste făcută și înălțată din temelia ei de domnia mia, unde să prăznuiaște hramul sfîntul și marel[e] m[u]cenic Dimitrie izvorîtor de mir și preoților și diiaconilor și grăm[ă]ticilor carii să află de slujăsc sfintii bisiareci, pre nume popa Șerban și Nica diiaconul și Vlădil grăm[ă]ticul și Ivașco.

Pentru că această sfîntă și dumnezeiască biserecă, ce scrie mai sus, înălțîndu-o și rădicăndu-o domnia mia din temeliia ei, adaos-am domnia mia sfînta bisiarecă cu stupi, cu oi, cu boi, cu vaci, cu răm[ă]tori, cu vii și cu dichise de argint care sănt de triaba sfintii leturghii și cu toate cărțil[e] care trebuesc bisiarecii, puind domnia mia ispravnic pre cinstitul boiarenul domnii miale : jupănul Rad[u]l Creț[u]lescul *vel* logofăt de li-au scris tot anume pe catastih.

Și o am întărit domnia mia cu acest cinstit hrisov al domnii miale, ca să hie bucatele sfintii bisiareci și ale preoților și ale grămăticilor în pace și ertate de dijma de stupi, de goștina de rămători, de oerit, de vinărici și casele lor ertate de bir de împrumut și de sămbrie, de galben de fum, de camănă, de păhărnicie, de pimniță, de schimbul banilor, de podvoade, de mertici, de conace și de alte dăjdii de toate căte vor fi preste an în țiara domnii miale, de nimica val sau băntuială să n-aibă pentru că m-am milostivit domnia mia de am ertat bucatele sfintii bisiareci și casele preoților și ale grămăticilor de toate, cum scrie mai sus, ca să se răpaose cu bună pace în zilele vieții domnii miale, precum sănt ertate și alte bisiareci și preoți domnești.

Așijdiria am ertat și domnia mia ca să poată fi de treaba și de slujba sfintii bisiareci în zi și în neapte neprestaniu și să roage pre Dumnezeu pentru domnia mea și pentru creștinătate și să aibă a pomeni la sfinta și dumnezeiasca leturghie pre domnia mia și pre răposații părinții domnii miale și pre alalți pre toți cei pristăviți domni mai denainte vreame.

Și cine-l va aduce Dumnezeu și cine cel *[loc rupt]* miluiască și să adaoge la sfinta bisiarecă și miluind să va chema și acela ctitor înpreună cu noi. Așijdirea *[loc rupt]* domnii miale pre care-l va alege domnul Dumnezeu a fi domn și biruitor acestui cinstit scaun al domniei Țării Rum *[loc rupt]* numele domnului și măntuitorului nostru Isus Hristos ce e în troiță slăvit, să aibă a cinsti și a *[loc rupt]* întări acest hrisov al domnii miale pre tocmeală, cum scrie mai sus, ca pre acela domnul Dumnezeu să-l cinstească și să-l miluiască întru *[loc rupt]* lui și la acela veac să se afle judecata lui cu drepții naintea lui Dumnezeu. Iar carele nu va înnoi nici va întări, ce va călca sau va strica aciastă milă și ertăciune a domnii noastre, acela să fie supt blestem, anathema și afurisit de 318 sfinți părinți de la Nicheia, cinste să aibă cu Iuda și cu afurisitul Ariia la un loc, amin.

Iată dar și mărturii am pus pe domnia mea: jupan [Ghe]orghe *vel* ban și jupan Mareș *vel* vornic și jupan Radul Crețulescul *vel* logofăt și jupan Ianache *vel* vistier și pan Drăghici Cantacuzenno *vel* spătar și pan Necula *vel* cliucer și pan Șerban *vel* postelnic și pan Manolache *vel* peharnic și pan Gheorghie Ghiația *vel* stolnic și pan Gheorghie *vel* comis și jupan Matei *vel* slujer și pan Stoia *vel* pitar. Și ispravnic Radul Toma Năsturel *vtori* logofet.

Și am scris eu Goran Stanciovici logofăt, în orașul Bucureşti.

Measița mai 14 *dni*, în leat 7175 [1667].

Io Radul voevoda *[m.p.]*.

Arh. bis. Slobozia din București, inv. nr. 78.
Original, pergament, rupt în cîteva locuri; împodobit cu inițiale și o miniatură în culori; pecetea atîrnată în ceară roșie, căzută.

15. **1667 iunie 30.**

†Adecă eu Tudor croitoriul, feciorul Paraschivei croitoriul *ot* București, scriu și mărturisesc cu acesta al mieu zapis să fie de bună credință la măna jupunului Iorgăi Corbul negutătoriul și a jupunesii dumnealui Maricăi și a coconilor dumnealor căți Dumnezeu le va dărui.

Pentru să se știe că am avut niște loc de casă aicea în oraș în București, încă mai denainte vreame de la părinții miei, care loc iaste lăngă besearica Grecilor, preste uliță, între jupunul Dona.

Deci fiindu-mi astădată nevoe foarte mare, întrebat-am vecinii miei carii sănt den sus și den jos ca să-l cumpere și făcînd atăta zabavă aicea n-au vrut nimea să-l cumpere. Ce am mers și la dumnealui și m-am tocmit dă i l-am văndut derept bani gata galbeni cincizeci, ughi 50. Și i l-am văndut de a mea bunăvoe făr de nici o silă, ca să fie dumnealui moșie stătătoare în veci, dumnealui și coconilor dumnealor căți Dumnezeu le va dărui.

Însă să se știe locul despre uliță despre beseareca Grecilor în lat stănjeni 6 *pol* și în lung stănjeni 30 *pol*.

Și cănd am făcut acest zapis, pus-am și mărturii: Gherghina *biv* județ și Dragotă județul, i jupunul Manul starostea, i jupunul Nedealco *snă* Tatov cupeț *ot* București, i jupunul Iorga *biv* staroste, i jupunul Cuțar ginerele jupunului Tatului, i jupunul Nica iar ginerele jupunului Tatului, i jupunul Ianache *star*, i popa Partenie *ot* beseareca Grecilor, i Gherghe logofăt, feciorul popei Mantii cliseariul, și alți boiari și negutători cari-și vor pune pecețile și iscăliturile mai jos.

Și pentru credința, pusu-mi-am și inelul.

Pis Vlădil Gramma, cu învățătura lor.

Iunie 30 *dni*, leat 7175 [1667].

| L.P. | Eu Tudor croitoriul

Dumitrașco logofăt *ot* Dumbrăvile, martor
Popa Stoica *snă* popa Stanciului *star*
Eu popa Paraschiva de la Uspenie Bogorodiță
Eu popa Stoica sventi Neculai
Eu paan Ianache *star*
Stoica aga Berilescul, mărturie

Radu logofăt *ot* lumănărie, mărturie
Iorga logofăt, mărturie
Gherghe logofăt *snă* popa Manta *biv* clisier
Drăghici logofăt, mărturie
Dumitraşco stegar de aprozi, martor

Acad. R.S.R., C-177.
Original, stare potrivită, rupt la îndoituri; frumoasă pecete inelară; zece semnături greceşti, indescifrabile.

16. 1668 februarie 15.

Milostiiu bojiiu Io Radul Leon voevod vsoe zemle Ungrovlahiscoe sin velicago i predobrago starago i pocoinago Io Leon Ştefan voevod, davat gospodstvo-mi siiu poveleniiu, gospodstvo-mi.

Sfintei şi dumnezeeştii mănăstiri de aici den oraşul domnii meale, den Bucureşti, unde iaste hramul sfăntului şi marelui prooroc şi înainte mergătoriu Ioan şi părintelui egumenului Athanasie şi tuturor părinţilor călugări căţi vor fi lăcuitori într-această sfăntă mănăstire.

Ca să fie sfintei mănăstiri neşte locuri de aicea den Bucureşti, unde sănt acum tabacii. Care locuri sănt ale sfintei mănăstiri, bătrăne şi dreapte moşii, încă mai dinainte vreame date de milă de la ctitorii cei bătrăni, şi fiind aceaste locuri înpresurate de multă vreame de unii şi de alţii până acum în zilele domnii meale.

Deci când au fost acum, în zilele domnii meale, iar părintele egumen Athanasie el au venit înaintea domnii meale, în divan, de au spus domnii meale cum că să înpresoară aceaste locuri ale sfintei mănăstiri.

Într-aceia domniia mea trimis-am pe sluga domnii meale Tanasie *vtori* postelnic denpreună cu părintele Athanasie egumen, la Gherghina judeţul şi la alalţi oroşani bătrăni de aici, den Bucureşti, să facă adeverinţă şi să caute pentru rândul acestor locuri, să vază pe unde au ţinut mănăstirea mai denainte vreame şi pre unde le-au fost seamnele ceale bătrăne, pe acolo să ţie şi de acum înainte.

Deci sluga domnii meale Tanasie *vtori* postelnic mers-au de au strâns pre mulţi oroşani bătrăni den oraş şi au umblat de au căutat de rândul acestor locuri ale sfintei mănăstiri. Şi au adevărat foarte bine şi au aflat pe unde au fost seamnele ceale bătrăne.

Însă să să ştie despre oraş, den podul ce treace Dembovița spre mănăstirea lui Mihai Vodă, den capul podului despre oraş, pe lăngă gardul Papei comisul pre vale în sus, pre lăngă iar gardul lui Pană spătariul şi mearge pren grădina lui Dumitraşco logofăt, pănă în gardul Sărindăreanului, şi mearge pre den jos de cruce preste părău pănă în Dămboviţă, pănă în vadul cailor.

Şi au pus pietri şi seamne înprejur ca să să ştie moşiia sfintei mănăstiri cătă iaste. Precum am văzut domniia mea şi cartea oraşului întărită cu pecetea şi cu multe iscălituri mai jos.

Drept aceia am dat şi domniia mea această carte a domniei meale ca să fie aceaste locuri sfintei mănăstiri moşie stătătoare în veac şi călugărilor de hrană.

I ne ot cogojdo nepocoleabim porizomu gospodstvo-mi.

Iată și mărturii am pus domniia mea : pan Gheorghie *vel* ban, i pan Mareș *vel* vornic, i pan Radul Crețulescul *vel* logofăt, i Ianache *vel* vistier, i Drăghici Cantacuzino *vel* spatar, i Necula *vel* clucer, i Șărban *vel* postelnic i Manolache *vel* paharnic, i Ghețea *vel* stolnic, i Gheorghie *vel* comis, , Matei *vel* slugeariu, i Stoian *vel* pitar, i Toma Radul Năsturel *vtori* logofăti

I na pisah az Mihai logofăt vă na stol grada București.

Measița fevruarie 15 *dni*, 7176 [1668].

Acad. R.S.R., MLXXXV-5.
Copie în condica mănăstirii Sf. Ioan cel Mare, fost ms. 2 593.

17. 1668 martie 1.

† Cu mila lui Dumnezeu Io Radul Leon voevod și hospodar al Țării Românești scriem domnia mea voao tuturor carii șădeți pre locul bisăricei dă la Sveati Ion, cu case.

Cătră aceasta vă fac în știre domniia mea, că aici la domniia mea jăluit — au părintele egumenul cum nu vreți să vă dați chiriia, precum iaste obiceiul, de care lucru iată că i-am dat domnia mea voe egumenului dănpreună cu sluga domniia mele Naum *vtori* portar să vă tragă pre toți ca să vă dați chiriia, iar carii n-ar vrea să dea, să fie volnic a vă scoate den caase afară. Pentru că așa iaste porunca domnii mele. Și aceasta este porunca domniei mele.

Martie 1 *dni*, leat 7176 [1668].

Arh. St. Buc., M-rea Sf. Ioan cel Mare, XII-5.
Original, stare bună; pecete inelară octogonală, în tuș roșu și monograma domnului; la Acad. R.S.R., MLXXXV—55, copie în condica mănăstirii, fost ms. 2 593.

18. 1668 aprilie 20.

Ștefan cu mila lui Dumnezeu arhiepiscop și mitropolit al Țării Românești.

†Naintea smearenii noastre venit-au chir popa Grigorie egumenul de la sfenta mănăstire a lu Mihai Vodă, spuind cum are mănăstirea moșie aici în oraș în București, care moșie află-se înpresurată de oameni.

Deci derept aceasta viind la smeareniia noastră luănd această carte a smearenii noastre cu blestem asupra a tuturora mahalagiilor cari să află pre înprejurul acelor locuri, ca să mărturisească și să dăscopere aceale locure pre dirept, precum vor fi știind c-au avut mănăstirea locure.

Deci derept aceasta poruncim tuturora mahalagiilor bătrănilor bărbați, fămei și altora, știi [știind] cu adevărat sau dentr-alții înțelegînd și pre dirept nu ar mărturisi, nevrînd să se descopere aceaste moșii ale sfintei mănăstiri, unii ca aceia să fie procleți, afurisiți, anathema de domnul nostru Isus Hristos și de 318 sfinți părinți de la Nicheia și de toate sfintele săboare, așijderea și de smereniia noastră *[loc liber]*, ceriul și pământul să să treacă, hierul, piiatra să să topească, iar trupurile unora ca acelora să stea netopite, nedezlegate, neagre, umflate după moarte în veaci și să

aibă parte şi lăcaş cu Iuda şi cu Aria la un loc şi priste scurtă vreame să nu se aleagă de unii ca aceia, de casăle lor, de bucatele lor ca prahul. Iar carii vor mărturisi, cu tot adevărul descoperind această moşie, unii ca aceaia să fie blagosloviţi şi iertaţi de domnul nostru Isus Hristos, aşăjderea şi de smeareniia noastră.

Aceasta scriem, întărim, pecetluim, într-alt chip nu va fi.

Aprilie 20 *dni*, 7176 [1668].

Ştefan arhiepiscop

Arh. St. Buc., M-rea Mihai Vodă, VI—2.
Original, stare foarte bună.

19. **1668 iunie 8.**

†Adecă eu Dumitra, fata popei Dumitru *ot* Bucureştie, dat-am zapisul meu la măna dumnealui Stoie *vel* pitar ca să fie de bună credinţă.

Cum să să ştie că i-am văndut dumnelui un loc de casă de aice de în Bucureştie, de lăngă besereca Agneţei [Aga Niţă]. Deci l-am văndut de a me bunăvoi[e] şi fără de nici o silă şi cu şterea tuturor rudelor meale şi a tuturor vecenilor mei, drept bani gata ughi 6.

Şi cănd am făcut acest[e] tocmeli şi acest zapis şi s-au semnat locul, fost-au mulţi oroşanie bătrăne şi boiari şi toţi vecenei, anume Gherghina *biv* judeţ *ot* Bucureşti, i Radul pitar *ot tam*, i Antonii vătaf de şătrari *ot tam*, i Dumitraşco, i *vnuc* Glegoor logofăt *ot tam*, uncheşul Radul măcelarul *ot tam*, uncheşul Stoica *snă* Stan *ot tam*, i Cărstea clucer *ot* Căzăneşti, i Radul *vtori* stolnec *ot tam*.

Şi acest loc merge pănă în locul Manei şi pănă în locul lu Glegoor logofăt şi pănă în locul jupu[nului] Cuţar şi pănă în uliţă care uliţă merge pre lăngă acest loc. Şi iaste de ceia parte locul Cărstei clucer Căzănescul, le desparte uliţa.

Ca să fie dumnelui acest loc stătător şi coconilor dumnelui şi nepoţilor şi strănepoţilor în veac. Şi boiari marturi care sănt mai sus scrişi şi care vor iscăli mai jos.

Şi pentru adevărata credinţa mi-[a]m pus mai jos degetul.

Şi am scris eu Radul *snă* Iacov *ot* Căzăneşti.

Iunie *dni*, leat 7176 [1668].

L.P. Eu Dumitra
Az Radul *vel* logofăt Creţulescul
Stroe vornic
[indescifrabil], mărturie
Ivaşco postelnic, mărturie
Preda stolnic, martur
Antonie *vel* şătrar
Badea *vel* *[indescifrabil]*
L.P. Radul Mitrul *ot* Bocoreaşti

| L. P. | Eu Gherghina *biv* judeţ, mărturie
[indescifrabil] căpitan, martur
| L. P. | Eu unchiaşul Radul măcelarul *ot* Bucureşte, martur

[pe verso]:
Zapis Dumitri pentru locurile *ot* Bucureşti.

Acad. R.S.R., CD-7.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; trei peceţi inelare frumoase, în tuş negru.

20. **1669 mai 11.**

†*Cu mila lui Dumnezeu*, Io Antonie voevod şi *domn a toată Ţara Românească, dă domnia mea această poruncă a domniei mele*, sfintei şi dumnezeeştii mănăstiri ce să chiamă Mihai Vodă, de aici den oraşul domnii meale den Bucureşti, unde iaste hramul marelui sfântului şi de minuni făcătoriul svete Nicolae şi părintelui egumenului Grigorie şi tuturor călugărilor căţi vor fi lăcuitori întru acest sfânt lăcaş.

Ca să fie sfintei mănăstiri tot locul cu tot dealul cât au fost mai denainte vreame şi vii, însă din hotarul Lupeştilor în jos pre deal, până în Calea Mehedinţilor, unde sue calea la crucea lu Alexandru voevod, cea de piatră, şi de la crucea lu Alexandru Vodă, în jos până în hotarul cel de piatră al sfintei Mitropolii unde iaste hotărât de Constantin voevod şi den piatra hotarului în sus până în locul unde au fost viia mănăstirii Arhimandritului şi den viia Arhimandritului iar în sus până în gardul sfintei mănăstiri Mihai voevod, pentru că acest loc de deal, fost-au mai denainte vreame loc domnesc şi au fost şi vii, iar den zilele Mihnii voevod de când răutăţile, s-au pustiit acest deal de tot de n-au rămas nici o viţă pre acest loc, ce au rămas pajişte.

Deci Gligorie voevod, văzând această mănăstire slabă şi săracă şi fără de nici un venit, fost-au dat şi miluit pre sfânta mănăstire ce scrie mai sus cu acest loc de deal cât au fost vii mai denainte vreame, ca să fie sfintei mănăstiri moşie cu pace şi stătătoare în veaci. Şi cine va vrea să facă vii pre acest loc, să fie volnic a face cu ştirea şi cu voia egumenului şi a călugărilor de la mănăstire şi de la aceia să le ia mănăstirea vinărici den zeace vedre, o vadră, pe cum iaste obiceiul ţării, iar alt nimenile treabă să n-aibă, fără cât numai sfânta mănăstire, pentru că au adaos Grigorie voevod şi vinăriciul domnesc să fie al sfintei mănăstiri, precum am văzut domnia mea hrisovul lui Grigorie Vodă, făcut pre această milă şi-ntărit cu mare blestem şi cartea Radului vodă Leon de înnoire.

Drept aceaia şi domniia mea încă am întărit mila şi am înoit cartea cu această carte a domniei meale, ca să fie sfintei mănăstiri de întărire şi părinţilor călugări de hrană, iar domnii meale şi părinţilor domniei meale pomană în vecie. Aşijderea şi după petrecerea domniei meale, pre carele domnul Dumnezeu va milui cu domniia Ţărăi Rumâneşti veri dentru seminţiia noastră, ori dentru alt neam, încă să aibă a înnoi şi a întărit mila pre tocmeala cum scrie mai sus, ca şi Dumnezeu să-l miluiască întru domnia lui. Iar care s-ar ispiti a călca şi a strica mila aceasta,

unul ca acela triclet și proclet să fie de *318 sfinți părinți de la Nicheia* parte cu Iuda și cu Aria să aibă la un loc și *într-alt chip să nu fie căci aceasta este porunca domniei mele.*

Iată și mărturii punem domnia mea : jupan Mareș *vel* ban Cralevschi, i Neagoe Săcuian *vel* dvornic, i pan Radul Crețulescul *vel* logofăt, i pan Șărban *vel* spătar, i Hrizea *vel* vistier, i Ghețea *vel* clucer, i Mihai Cantacuzino *vel* postelnic, i Gheorghie *vel* paharnic, i pan Părdescul *vel* stolnic, i Vălcul *vel* slujer, i Tudoran *vel* pitar.

I ispravnic *vtori* logofăt.

Și am scris eu Mihai în orașul București, *measița* mai 11 *dni* și *de la Adam de la facerea lumii în anul* 7177 [1669].

Arh. St. Buc., Mitrop. Ț. Rom., I-2.
Copie.

21. 1669 iunie 14.

Prin acest zapis și adeverință mărturisesc eu egumenul, preotul Grigore, de la mănăstirea Banului, că am vândut lui chir Theodor mumgiul [lumînărar] locul din București, unde este casa cea nouă, și de la casa cea nouă, despre partea de jos, unde este casa cea veche cu grădina ei, cu lățime de stînjeni 15, iar lungimea de stînjeni 11. Care vînzare am făcut-o din bunăvoia noastră cu tocmeală de galbeni 25, care acești bani i-am primit și i-am dat la moară, drept care dau și această carte a mea înaintea marturilor vrednici de crezămînt iscăliți mai la vale.

Și dacă în urma mea se va găsi cineva, fie oricine, care să pornească ca să ceară ceva să fie anatema și sufletul lui să nu afle odihnă, căci banii aceștia nici i-a mîncat cineva, nici i-a băut, ci s-au dat pentru trebuința casei ce avea nevoie.

Și pentru aceasta pun chiar scrierea mea și pecetea mea spre credința adevărului.

1669 luna iunie 14.

Grigorie ieromonah
[L. P.]
Galaction ieromonah și egumen
L. P.
Gherghina *biv* județ, martor
L. P.
Dionisie ieromonah adeverez cele de sus
Mavrodin clucer
Az Paraschiva logofăt, mărturie
Eu Ianache *snă* Anghel

Acad. R.S.R., CCCLXXIV-249[1] și 249[3].
Original, grecesc și traducere românească, stare bună; hîrtie cu filigran; pecetea și semnătura lui Gherghina județul (la fel ca în doc. XLIV-139) precum și a ieromonahului Grigorie, clare și frumoase.

22. 1670 mai 3.

†Să să ştie boiarii adevărători ai părintelui Grigorie egumenul de la mănăstirea lu Mihai Vodă şi ai părintelui Gherasim egumenul de la sventa Catirina şi ai lui Dumitraşco căpitan cu fraţii lui, feciorii Ghiocăi, boiarii pre nume: Radul vornicul Popescul, i Vălcul *vel* peharnic, i Ivaşco *vel* stolnic, i Stoia pitar, i Matei sărdariul, i Ghidul părcălabul.

Ca să caute aceşti 6 boiari pentru morile mănăstirii lu Mihai Vodă den apa Dămboviţii, să vază den ce au nevoe de nu pot să umble, den morile feciorilor Ghiocăi, au den morile mănăstirii sventa Catirina, au den ce le iaste vina, să caute acum pre apă mare şi să pue zi deacă va scădea apa, iar să meargă să vază însă zioa aceaia la sventa Troiţă.

Deci de unde vor cunoaşte că au aceale mori nevoe, să tocmească morile să umble toate, să n-aibă nevoe una de alta, ca să poată umbla şi morile mănăstirii lu Mihai Vodă când vor umbla şi morile Ghiocăi, însă să caute cu meşteri buni de mori, pre nume Frănţi meşterul, i Neagul de la morile sventi Sava, i Stan de la morile Paraschii *vel* logofăt, precum vor afla aceşti boiari cu ale lor suflete, pre dirept să le tocmească morile şi zioa în mai 5. Şi aceasta este porunca domnii mele. *S-a scris* mai 3 *dni în anul* 7178 [1670].

| L. P. |

Arh. St. Buc., M-rea Mihai Vodă, XV-8.
Original, cu monograma şi pecetea domnului, aplicată în tuş roşu.

23. 1670 decembrie 30.

Theodosie bojiiu milostiiu arhiepiscop i mitropolit vseiu zemli Ungrovlahiscoi.

Înaintea smerenii noastre veni egumenul Athanasie de la mănăstirea Sfeti Ioan de spuse zicănd, pentru baia cea din susul oraşului Bucureştilor. Care bae o au făcut Istrat neguţătoriul. Deci cănd au fost la moartea lui lăsat-au baia pă seama jupăneasii lui, zicănd ca să să hrănească în viaţa ei cu acea bae. Şi să fie tot pă seama ei pănă la moartea ei, iar după moartea ei să o lase mănăstirii de la Sfeti Ioan, să fie pă seama mănăstirii.

Cănd au fost de s-au petrecut jupăneasa lui Istrate neguţătoriul, avănd şi o nepoată de soră, au lăsat să fie pă seama ei baia jumătate, iar jumătate de bae au lăsat pă seama sfintei mănăstiri.

Deci întâmplăndu-se moarte, de au murit şi jupăneasa lui Istrate neguţătoriul, s-au tăcut lucrul pănă acum. Iar acum adăvărănd egumenul Athanasie, ce iaste mai sus scris, de aciasta, veni înaintea smerenii noastre de făcură smerenia noastră această carte cu mare blestem şi legătură asupra preoţilor şi a altora oameni care să vor fi întâmplat la moartea jupăneasii lui Istrat neguţătoriul, ca să mărturisească cine cum va fi auzit lăsănd la moartea ei de această bae, cu sufletul ei, cu direptul.

Deci cine va mărturisi cu dreptul cum au zis din gura ei, la moartea ei, să fie ertaţi şi blagosloviţi, iar cine va fi auzit la moartea ei cum au lăsat de această bae ce scrie mai sus şi nu vor mărturisi cu dreptul, ci vor

fățări, veri spre o parte, veri spre alta, unii ca aceia să fie procleți, afuri-siți și anathima de domnul nostru Isus Hristos și de 318 *oteți* de la Nicheia, așijderea și de smerenia noastră, fierul, pietrile să putrezească, iar trupurile lor în veci să stea netopite și nedăzlegate. Parte și lăcaș să aibă la un loc cu Iuda și cu Ariia. Aceasta scriem.

Dechemvrie 30 *dni*, leat 7179 [1670].

Vlădica Theodosie

Acad. R.S.R., MLXXXV-56.
Copie în condica mănăstirii Sf. Ioan cel Mare, fost ms. 2 593.

24. 1672 ianuarie 4.

†Io Antonie voevod *din mila lui Dumnezeu* ... *domn stăpînitor a toată Țara Românească* ... *acest hrisov al domnii mele* sventei și dumnezeeștii Mitropolii den București care iaste zidită și înălțată de Io Costandin Șărban voevod, unde iaste sfîntul hram marele împărat sveati Costandin [și] Elinii și cinstitului părintelui nostru chir Theodosie arhiepiscopul și mitropolit a toată Ungrovlahiia și tuturor călugărilor căți vor fi lăcuitori într-această sfântă Mitropolie.

Ca să fie sfintii Mitropolii locul care iaste Mitropoliia și cu tot căt iaste înprejurul Mitropoliei. Însă să se știe hotarăle locului Mitropoliei den piatra de jos den colțu gardului mănăstirii lu Paan pre cale în sus, până în capul podului la poarta Predii vornic și pre gărlă în sus la piatra den capul Podului Turcului și pre uliță în sus la piatra derept Mitropolie și pre lăngă crucea doamnii Mircioaie, pre cale în sus până în piatra dirept Calici și până supt deal în gura văei și de acolea pre lăngă Puțul Calicilor în jos pre lăngă lacul de supt deal până în drumul Giurgiuvului la stălpul de piatră al armeanului în capul Troianului lăngă heleșteul lu Șărban voevod și pre drum în jos spre oraș la piatra derept cărămidie și la piatra derept cruce[a] lu Leon Vodă. Și de acolea în curmeziș dirept la piatra de supt deal, la colțul gardului mănăstirii lui Paan, și pre deal în sus până în piatra de la poarta Mitropoliei și pre deal în jos pre lăngă gardul mănăstirii lu Paan, până iar în piatra de unde se începe hotarul Mitropoliei.

Pentru că acest loc, ce scrie mai sus, iaste direaptă moșie a sfintii Mitropolii, iară după aceia când au fostu în zilele Radului Leon voevod, venit-au un episcup de la Sinaia, numele lui Ananiia.

Deci fiind mănăstirea lu Paan închinată metoh mănăstirii Sinaei, iară episcupul Ananiia el au rădicat pără pentru acest loc al Mitropoliei, zicând cum iaste Mitropolia pre locul mănăstirii sfînta Catrina. Și au avut pără de față episcupul Ananiia de la Sinaia cu cinstitul părintele nostru chir Theodosie mitropolitul, în divan, naintea Radului voevod pentru locul sfintei Mitropolii carii scrie mai sus.

Într-aceia Radul Vodă au căutat și au judecat pre dirept și pre lege dumnezeiască denpreună cu toți cinstiții deregătorii domnealui și au trimis pre toți boiarii cei mari ai divanului de au mers la sfînta Mitropolie de au căutat și au socotit și au adevărat precum au aflat pre direptate fiind locul pre care iaste zidit sfînta Mitropolie și cu tot căt iaste înprejurul sfintii Mitropolii, cu cari loc n-au fost avut mănăstirea lu Paan nici o

treabă şi l-au şi hotărît şi l-au înpietrit pre semne şi hotară, precum scrie mai sus şi au rămas episcupul Ananiia de la Sinaia de lege şi de judecată, precum am văzut domnia mea şi hrisovul Radului voevod de pără şi de rămas.

Aşijderea iar să fie sfintii Mitropolii dealul carele au fost deal cu vii de s-au luat vinărici domnesc, însă să se ştie den hotarul Mitropoliei de sus den gura văei până în hotarul de jos în drumul Giurgiuvului la stâlpul de piatră. Acest deal să hie al sfintii Mitropolii să aibă a lua vinărici de la tot omul oricarele ar face vii pre acest deal, veri boiari, veri slujitori sau oroşani sau verice om, de la toţi să ia vinărici den 10 vedre 1 vadră şi părpărul 12 bani. Iar vinăricerii den dealul Bucureştilor să n-aibă nici o treabă, nici cu părpăr nici cu nimic, pentru că această milă iaste dat şi adaos la sfînta Mitropolie de răposatul Radu Leon voevod.

Aşijderea şi domnia mea încă am noit şi am întărit cu acest cinstit hrisov al domniei noastre ca să poată fi acest deal sfintei Mitropolii de-ntărire, iară domniei mele şi răposaţilor părinţilor domnii mele în veci pomeană *[loc rupt]*: Mareş *vel* ban, Gheorghie *vel* vornic, Radu *vel* logofăt, Şerban Cantacozino *vel* spătar, Papa *vel* vistier, Ghieţea *vel* clucer, Mihai *vel* postelnic, Vălcul *vel* peharnic, Ivaşco *vel* stolnic, Stoian *vel* comis. Ispravnic Radul Nasturel *vel* logofăt. Dumitraşco logofăt a scris în Bucureşti. Luna ghenarie 4 zile şi în anul de la Adam de la facerea lumii 7180 [1672].

Io Antonie voevod *[m.p.]*.

Arh. St. Buc., Suluri, nr. 5.
Original, pergament, cu monograma şi iscălitura domnului; pecetea atîrnată, căzută.

25. 1673 iunie 3.

Adecă eu Leica *ot* Gherghеţi denpreună cu jupăneasa mea Anghelina, scris-am zapisul nostru ca să fie de bună credinţă la măna jupănului Iorgăi staroste.

Cum să să ştie că i-am văndut dumnelui 1 loc de casă în oraş, în Bucureşti, lăngă locul dumnelui, care loc l-au cumpărat dumnelui de la Tudor abagiul şi lăngă jupănul Statie comnatul nostru şi lăngă Ghenea fratele jupănului State.

Însă lungul den uliţa despre jupănul Tudor chiurci-başa pănă în uliţa despre Ghenea, stănjeni 16, şi latul den gardul Ghenei păn uliţa cea mare, stănjeni 13 şi meljocul stănjeni 8, şi în luleţi [?] spre jupănul Tudor chiurci-başa, stănjeni 7.

Şi l-am văndut noi de a noastră bunăvoe şi cu ştirea tuturor fraţilor miei şi a vecinilor, derept bani gata ughi 25 (25), pentru ca să-i fie dumnelui moşie stătătoare în veci.

Şi mărturie care-şi va pune mai jos iscălitura. Şi pentru credinţa, pusu-ne-am peceţile şi iscăliturile, ca să să crează.

Şi am scris eu Vasile Necula cu învăţătura dumnelor.

Iunie 3 *dni*, leat 7181 [1673].

× Eu Liica
× Eu Anghelina
Şi am iscălit eu popa Vintilă acest nume Anghelina

Eu Dumitru fra[tele] *ego* Leica
[două semnături grecești indescifrabile]

Acad. R.S.R., LXXIV-7.
Original, stare potrivită, hîrtie pătată de umezeală; scris cu cerneală rădăcinie; cifra 25 se repetă în numere slavone și arabe.

26. 1674 iunie 12.

†Adecă eu Mihul croitoriul, feciorul Tilii den Tărgoviște, dat-am zapisul mieu la măna părintelui egumenului ieromonah Partenie de la sfînta mănăstire de la Brad care iaste hramul sveti Dimitrie.

Pentru [ca] să se știe că i-am văndut un loc de casă și cu pimniță în București, care loc iaste lăngă svinta besiarecă hramul *Adormirii născătoarei de Dumnezeu*, alăturia cu mătușa Dumitra, den sus, care loc miarge alăturia cu locul mătușii Dumitrii pănă în Ulița cia mare de jos, care uliță miarge la sveti Ioan, însă despre uliță den jos stănjeni în larg 9 și *jumătate* și den sus despre mătușa Dumitra stănjeni 5 fără de o palmă și den portița care iaste despre bisiarecă în curmeziș, stănjeni 9.

Acest loc ne-au fost noao de cumpărătoare de la Tudor, feciorul Stanciului, den zilele lu Lion Vodă și zapisele au ars în zilele lu Grigorie Vodă dentăi, ale vănzătorilor, cum au mărturisit vecinii de pe înprejur.

Și am văndut acest loc drept bani gata taleri 65. Și l-am văndut de a mea bunăvoe fără de nici o silă ca să-i fie sfintei mănăstiri stătătoare moșie și ohabnică. Și mărturie cari își vor pune iscăliturile mai jos. Și eu Mihul, pentru credința, mi-am pus iscălitura și peciata, ca să se crează, mai jos.

Și am scris eu Hrizea diiaconul *fiul lui* popa Paraschiva.

Am scris în luna iunie 12 *dni*, leat 7182 [1674].

|L.P.| Eu Mihul
× *Az* popa Hrizea
Popa Paraschiva
Vladul trimbițaș, martor
Eu Ianache, martor
× Stan fecior mătușii Dumitrii, martur
× Mihai logofăt de la Părvul mare logofăt, mărturie
× Ion stegar, martor
× Hriza, martor
× Costandin *iscal*

Arh. St. Buc., M-rea Bradu, Hanul Greci și Codreni, X-5.
Original, stare bună; pecete inelară rotundă, aplicată în tuș negru.

27. 1674 decembrie 12.

†Io Duca voevod cu mila lui Dumnezeu *domn și stăpînitor al Țării Românești*.

Dă domnia mea această poruncă a domnii mele sfintii și dumnezeieștii mănăstiri den București unde iaste sfintul hraam sfintul și marele proroc

și înainte alergătoriul botezătoriul Ioan și părintelui egumenului popa Leontie și tuturor călugărilor căți vor fi ascultători într-această sfintă mănăstire.

Ca să fie sfintii mănăstiri ce scrie mai sus niște locuri de casse aici în București den sus de mănăstire unde au fost tabacii, care locuri sănt ale sfintii mănăstiri bătrăne și direpte moșii încă mai denainte vreme, date și miluite sfintii mănăstiri de ctitorii cei bătrăni și fiind aceste locuri înpresurate de multă vreme de unii și de alții.

Iară după aceia cănd au fost în zilele răposatului Radul Leon voevod iară părintele egumenul Tanasie carele au fost egumen atunce, el au fost mers naintea răposatului Radul Leon voevod la divan de au spus de aceste locuri ale sfintii mănăstiri cum sănt direpte moșii ale mănăstirii și sănt înpresurate de alții fără de nici o direptate.

Într-aceia dumnelui răposatul Radul voevod au socotit denpreună cu tot divanul și au trimis den divan pre Tanasie *vtori* portar denpreună cu părintele egumenul Tanasie, de au mers la un Gherghina județ, carele au fost județ aici pre tărg, și la alți oroșani bătrăni de aici den București să facă adeverință și să caute pentru răndul acestor locuri, să vază pre unde au ținut mănăstirea mai denainte vreme și pre unde le-au fost sămnele cele bătrăne pre acolo să ție mănăstirea. Deci acela Tanasie portariul fost-au mers de au străns pre mulți oameni oroșani bătrăni înpreună și cu Gherghina județul și au umblat de au căutat de răndul acestor locuri ale aceștii sfintii mănăstiri și au adevărat și au aflat pre unde au fost ținut mănăstirea și pre unde au fost sămnele cele bătrăne.

Însă să se știe de cătră oraș den podul ce trece preste Dămbovița spre mănăstirea lu Mihai voevod den capul podului dencoace pre lăngă gardul Papei fost mare vistier pre vale în sus, pre lăngă gardul lui Pană *biv vel* spătar și merge pren grădina lui Dumitrașco logofăt până în gardul mănăstirii Sărindariul și merge pre den jos de crucea, preste părău pănă în apa Dămboviții, în vadul cailor. Și au pus pietre și semne înprejur ca să se știe moșiia sfintii mănăstiri, ce scrie mai sus, cătă iaste și pre unde să ție, precum am văzut domniia mea și cartea răposatului Radului Leon voevod și cartea orașului de adeverință.

Derept aceia și domniia mea încă am noit și am întărit cu această carte a domnii mele și am dat domnia mea sfintii mănăstiri și părintelui egumenului și tuturor călugărilor ca să fie aceste locuri mănăstirii moșie ohabnică stătătoare în veac *și de nimeni neclintit după porunca domnii mele. Iată dar martori punem domnia mea*: Gherghe *vel* ban Craiovei, Radul Crețulescul *vel* vornic, Radu Năsturel *vel* logofăt, Vălcul *vel* vistier, Mihai *vel* spătar, Tudoran *vel* clucer, Lațcar *vel* postelnic, Ventilă *vel* peharnic, Preda stolnic, Barbul *vel* comis, i Pârvul Cantacozino *vtori* logofăt.

Și am scris *eu* Dumitrașco logofăt Copăceanul *în orașul de scaun al domnii mele în București, în luna dichemvriiu* 21-a zi și *în anul de la facerea lumii de la Adam* 7183 [1674] și *de la mîntuirea fiului lui Dumnezeu anul* 1673 *(sic)*.

Arh. St. Buc., Mănăstirea Sf. Ioan cel Mare, XII-6.
Original, pergament; pecete aplicată în ceară albă, monograma și iscălitura domnului.

28. **1675 aprilie 23.**

Eu Stoica logofăt Ludescul dat-am această scrisoare la mîna lui Chiriiac ceprăzariul.

Cum să să ştie că i-am dăruit un loc de casă în Bucureşti, ce iaste lăngă curtea bisericii ce iaste hramul Sventi Nicolae.

Care loc să trage din locul prăvăliilor meale care am cumpărat la Uliţa cea Mare. Însă loc cît îi ţine casa şi dinaintea casii încă doi stînjeni, ca să-i fie curtişoară, să-i fie de acum nainte lui şi feciorilor şi nepoţilor moşie stătătoare şi noaă de pomană, pentru că eu singur hărăzit-am de bunăvoia mea.

Şi pentru credinţa am iscălit eu cu mîna mea.

Leat 7183 [1675] aprilie 23 *dni*.

Az Stoica logofăt Ludescul

Arh. St. Buc., ms. 457, f. 117.
Copie.

29. **1675 iunie 7.**

†Adică noi mahalagii de la bisearica Săpunarilor anume Radeş bărbosul, i Stan armaş *ot* Vărăşti, i Dobre vătaf *za* puşcării, i Bratul aprodul din Lipoveţ, i Nedelco, i Radeş săpunarul, i popa Costandin, i Neagul *sin* Mitrii *ot* Bucureşti, i Mihai sărmaciul, i Gherghie Mustaţă, i Hristea Meghea, [şi] Iordache vătaf *za* măcelari, i Stoica cavaful, i Sava Cosac măcelarul, i Dobroslav logofăt *ot* Bucureşti.

Dat-am scrisoarea noastră la măna lu Stănilă, feciorul Neagului armeanul, ca să-şi ţie un loc ce au avut aici în Bucureşti, însă pă lăngă Bucureştioară, din dosul Scaunelor.

Deci mergănd Stănilă jăluindu-se cum i să înpresoară locul de nişte ţigani, venit-au dumnealui aga Pan de au văzut şi au zis să n-aibă treabă cu acel loc. Ş-au venit şi Nicula părcălabul *za* curte şi au văzut şi iar au zis ţiganilor să-şi spargă casele. Deci Stănilă au mers la dumnealui Radul Creţulescul *vel* vornic. Dumnealui au trimes pe Tudoraşco *vtori* vornic ce ne-a au străns pre toţi căţi săntem mai sus scrişi.

Deci noi, precum am ştiut cu sufletele noastre, am mărturisit naintea boiarinului mării sale lu vodă, Tudoraşco *vtori* vornic, cum acel loc iaste al lui de moşie cumpărătoare de la moşi de la strămoşi şi nimeni treabă cu acest loc n-au avut.

Într-a ceaia l-am căutat şi l-am şi stănjenit la fundu curţii, alăturea cu Dobrin, stănjeni 7 şi 4 palme; deci fundul curţii în lung păn la uliţă stănjeni 24 din locul Apostului pănă în Bucureştioară, stănjeni 19 palme 2.

Deci i-am dat scrisoarea noastră ca să-şi ţie acel loc cu bună pace pentru că iaste ocolit de cumpărătoare şi den sus şi den jos. Noi aşa ştim şi mărturisim cu sufletile noastre.

Şi pentru credinţa pusu-ne-am mai jos iscăliturile şi deagetile, ca să se crează. La acest lucru fost-au şi Toma judeţ.

Am scris iunie 7 *dni*, leat 7183 [1675].

× Eu Radeş bărbosul
× Radeş săpunarul
× Eu Sava Cosacu
× Eu popa Costandin
× Nedelco căpitan
× Stan armaş
× Eu Brat aprod, mărturie
× Iordache vătaf *za* măcelari
× Dobre vătaf *za* puşcării
× Eu Gherghie Mustaţă
× Dobroslav logofăt, mărturie

[pe verso]:
Cartea mahalagiilor de la biserica Săpunarilor pentru locul de casă al lui Stănilă *ot* Bucureşti, den dosul Scaunelor. 7183 [1675] iunie 7.

Arh. St. Buc., Mitrop. Ţ. Rom., CCLVII-2.
Original, stare bună.

30. 1676 iunie 18.

†Adecă [eu] egumenul Partenie *ot* sfânta mănăstire Radul Vodă, unde iaste hramul Sfânta Troiţă, scriu şi mărturisesc cu acest al nostru zapis, ca să fie de bună credinţă la mâna lui Stroe, feciorul lui Mihai neguţător.

Cum să să ştie că pentru o ţigancă, anume Muşa, care o [a]u vândut Gherghe, feciorul lui Bobe iuzbaşa, aici la sfânta mănăstire Radul Vodă, apoi s-au sculat de o [a]u luat jupâneasa jupânului Mecolem, zicând că iaste a lor.

Deci, noi am apucat cu mare strânsoare pe Gherghe, feciorul lui Bobe iuzbaşa, să ne plătească ţiganca, iar el au apucat pe Stroe, feciorul lui Mihai cupeţ, că acea ţigancă o [a]u vândut jupân Mihai lui Bobe iuzbaşa.

Deci, Gherghe au apucat pe Stroe de au plătit ţiganca la sfânta mănăstire. Deci pen[tru] credinţa, am făcut zapis la mâna lui Stroe, să fie în paace de cătră noi, că s-au plătit.

Şi când s-au făcut acest zapis, fost-a mulţi preoţi şi călugării mărturie, care-şi vor pune iscăliturile mai jos.

Pis mesiţa iunie 18 *dni*, leat 7184 [1676].

†Igumenul, *[indescifrabil, greceşte]*

Arh. St. Buc., Mitrop. Ţ. Rom., CCCXLIX-1.
Foto.

31. 1676 august 8.

Adică eu, Mihul vătah, înpreună cu fămeia mea, Mariica şi cu feciorii noştri Dumitraşco, i Iacov, scriem şi mărturisim cu acesta al nostru zapis

ca să fie dă bună credință la sfănta Mitropolie și la părinți carii vor fi lăcuitori în sfănta Mitropolie.

Cum să se știe că am văndut eu sfintei Mitropolii un țigan, anume Neicul, cu țiganca lui, Anca și cu o fată, anume Vlada, ca să fie sfintii Mitropolii acești țiganii, ce scriu mai sus, stătători și ohabnici și călugărilor dă hrană în veci, pentru că i-am văndut dă a noastră bunăvoe, fărdă nici o silă. Și i-am văndut drept bani gata, taleri 70. Și am luat acești bani toți în măinelea noastre. Într-acii[a] făcut-am și noi acest zapis sfăntii Mitropolii ca să[-i] ție cu bună pace.

Deci, și la acest zapis, fost-au mulți părinți și boerii mărturii : Iosef ermonah, ce-[a]u fost egumen *ot* Argeș, Rafail ermonah, Daneil ermonah, cliser sfintei Mitropolii și alți boeri, carii-și vor pune mai jos iscăliturile. Deci și noi, pentru mai adiverită credință, pusu-ne-[a]m pecețile și iscăliturile, ca să să cre[a]ză.

Și am scris eu, ermonah Parthenie

Pis mesița avgust 8 *dni*, leat 7184 [1676].

× Eu Mihul
× Eu Marie

Arh. St. Buc., Mitrop. Ț. Rom., CCCXLVII-6.
Foto.

32. 1677 ianuarie 8.

Întru numele tatălui și al fiului și al sfîntului duh, troiță de o ființă și nedespărțită, amin.

†Adecă eu Stan *vtori* vornic den oraș den București, scris-am cartea noastră la măna părintelui egumenul Zahariia *ot* sfănta mănăstire Nucetul, unde iaste hramul sfăntului și marelui mucenic Gheorghie.

Cum să să știe că au venit părintele egumenul înaintea dumnealui *vel* vornic Vălcul cu cartea Gherghinii județul și o au citit singur vornicul cel mare, pentru locul mănăstirii Nucetul ca[re] iaste la Ulița cea Mare între prăvăliile Plombuitii și între Statie lumănărarul.

Deci au trimis pe mine acolo pă Stan vornecul, de am luat seama precum am văzut și cartea Gherghinii județul. Și am tras cu sfoara și *[loc rupt]* stănjeni în lung 25 și în lat 3 *pol*.

Și cănd s-au tras această moșie, fost-au popa Tudor *ot* București și Neculae și *[loc rupt*] Tîrgoviște și Istodor șălariul și Chiriiac ceprăzarul ot *[loc rupt]* feciorul episcopului *ot* Buzău și alții carile își vor pune iscăliturile mai jos.

Și am scris eu Stoica peharnic *ot* Gherghița.

Pis ghenarie 8 *dni*, leat 7185 [1677].

| L. P. | Stan *vtori* vornec

Arh. St. Buc., M-rea Nucetu, XV-7.
Original, rupt în cîteva locuri, hîrtie groasă, pecete în tuș negru; formula inițială în limba slavonă.
Copie, cu multe greșeli, în ms. 457, f. 120.

33. 1677 februarie 5.

†Adecă eu Manul cupeţ care am fost staroste, denpreună cu fie-mieu Lamba, scriem şi mărturisim cu acesta al nostru zapis ca să fie de mare credinţă la măna jupanului Slavu abagiul.

Pentru ca să să ştie că i-am văndut un loc de casă aici în Bucureşti, care loc l-am cumpărat şi eu de la călugărul Ştefan monah care au fost ginere jupăneasii Calei Drăguleasi den Tărgovişte. Iar acum l-am văndut şi eu jupănului Slavu abagiul drept bani gata taleri 57 *pol*, ca să fie dumnealui moşie stătătoare în veaci, lui şi coconilor dumnealui căţi Dumnezeu i va dărui.

Care loc iaste alăturea cu locul sventaia troiţă şi alăturia cu locul jupănului Iorgăi odobaşa şi alăturea cu locul Radului Ţigănescul. Şi iaste în lat de în locul Radului Ţigănescul pănă în locul sventaia troiţă, stănjăni 10 *pol* şi de la Iorga odobaşa pănă la locul logofătului Neagoe Rătes[cu] stănjeni 13.

Şi l-am văndut de a noastră bunăvoe şi cu ştirea tuturor vecinilor den sus şi de în jos. Şi am luat toţi banii gata care scrie în zapis în măna noastră. Şi la aceasta tocmeală a noastră fost-au boiari şi preoţi anume: popa Teodor protopop şi alţii care-şi vor pune mai jos iscăliturile.

Si, pentru mai adevărată credinţă, ne-am pus mai jos iscăliturile.

Şi am scris eu popa Staico *ot* Sventăi Gheorghie, cu învăţătura lor.

Pis fevruarie 5 *dni*, leat 7185 [1677].

Manu starostea
Popa Teodor protopop
Gheorghie *[indescifrabil]*, martor *[greceşte]*
[semnătură grecească, indescifrabilă]
Neagoe logofăt Rătescul, mărturie
Costandin logofăt, martor

Arh. St. Buc., Mitrop. Ţ. Rom., CCXVI-1.
Original, stare bună, hîrtie groasă cu filigran; scriere frumoasă.

34. 1677 iunie 10.

Vă imea otţa i sina i sveantogo duha troiţă edinosuştna i nerazdealnoe.

†*Az ubo* Toma judeţul *ot* varoş Bucureşti cu 12 părgari, cu preoţi şi cu bătrănii oraşului, scriem şi mărturisim cu această carte a oraşului ca să fie de bună credinţă la măna dumnealui Costandin *vtorii* logofăt.

Pentru să se ştie că au fost avut dumnealui Preda vornicul Brăncoveanul neşte loc de grădini aicea în oraş în Bucureşti, moşnean însă mai denainte vreame. Iar căndu au fost în vremea răutăţilor în zilele lui Costandin Vodă şi a Mihnii Vodă, cănd robiia cea mare, spartu-se-au grădinele şi rămăind locul sterp făr de garduri, pus-au alţii pre acest loc case şi grădini.

Iar cănd au fost în zilele Radului Vodă, mers-au muma dumnealui jupăneasa Stanca şi cu fiiu-său Barbul la divan şi au spus măriei sale

de acel loc. Măriia sa trimes-au den divan omul mării sale la Gherghina judeţul şi la alţi bătrăni oroşani, carii ştiind foarte bine, de l-au ales şi l-au şi înpietrit preste tot.

Iar acum, cănd au fost în zilele măriei sale domnu nostru Io Duca voevod, iar dumnealui Costandin *vtori* logofăt Brăncoveanul mers-au la măriia sa domnu nostru în divanul cel mare de au spus cum şăd oameni pre acel loc fără de nici o întrebare. Măriia sa i-au făcut cinstită cartea măriei sale şi i-au şi dat om domnesc pre Tudosie *vtori* vornic.

Într-aceia venit-au la noi şi am străns oameni bătrăni oroşani carii au ştiut şi cănd l-au înpietrit Gherghina judeţul cu bătrănii oraşului, iar acum ne-am străns iară, anume Radul pitariul Bucurişteanul, i popa Stoica cel bătrăn de la Sti Nicolae, i Radul logofătul Ţigănescul, i Toma *biv vel* armaş Bucurişteanul, i Bogdan şătrariul, i Stanciul călăraşul *ot* Sărbi, i Vladul vătaf *za* fustaşi, i Stanciul grădinariul cel bătrăn care au fost grădinariu la Preda vornecul, i Radeş bărbosul cel bătrăn, i Stanil logofăt.

Deci noi cu toţii dacă am văzut cartea măriei sale domnu nostru şi cu sluga măriei sale Tudosie *vtori* vornic mers-am şi am aflat semnile şi pietrile care le-au fost pus şi Gherghina judeţul cu atăţia oroşani, şi umblănd din piatră în piatră, stănjenitul-am ca să se ştie den piatra den sus despre părul Ducăi diiaconul în jos pănă în drumul care mearge spre poarta Nicolai vistier, stănjeni 47, şi iar pre lăngă drum spre podul lu Şărban Vodă pănă în piatră stănjeni 35, şi iar curmezişul den drum pren grădina Stanciului grădinariul, pănă înaintea casii lui Mihai stegariul, stănjeni 43, şi iar den piatra den uşa lui Mihai stegarul curmezişul pănă iar în piatra den sus stănjeni 40.

Şi după ce l-am stănjenit cu toţii pre semnele ceale bătrăne, făcut-am şi cartea oraşului ca să fie dumnealui, jupuneasii dumnealui şi coconilor dumnealor moşie stătătoare în veci, ohabnică, precum au ţinut şi moşii dumnealui.

Şi cănd am făcut această carte fost-au mărturii carii sănt mai sus scrişi şi alţi boiari cari-şi vor pune peceţile şi iscăliturile. Şi pentru credinţa pus-am şi peceatia oraşului.

Pis Vlădil gramatic de la beseareca Domnească den Bucureşti.

Iunie 10 *dni*, vleat 7185 [1677].

Eu popa Stoica *ot sti* Neculai
Radul *star* şălarul, martor
Dionisie logofăt, martor
Andrei spătar, mărturie
Eu Coman ceauşul, martor
Eu Stanciul căl[ăraşul], martor
Eu Toma *biv vel* armaş, mărturie
El Vladul vătaf *za* fustaşi
Eu Stanciul grădinariul, mărturie
Radul logofăt Ţigănescul, mărturie
Eu Radeş cel bătrăn, mărturie
Eu Bogdan şătrar, mărturie
Eu Stăni[l] logofăt, mărturie

Colecţia Şerban Flondor.
Original, stare foarte bună, hîrtie groasă cu filigran, format mare; foarte clară pecetea oraşului, în tuş negru.

35. **1678 aprilie 4.**

†*Cu mila lui Dumnezeu Io Duca voevod și domn peste întreaga Țară Românească.*

A dat domniia mea această poruncă a domniei mele boiarinului domnii meale Ianăș *biv vel* jitnicearIu, ca să-i fie lui un loc de casă aici în orașul domnii meale în București, în mahalaoa Arhimandritului, preste Dămbovița de la capul podului Cilibiului, pre lăngă apă în jos, alăturea cu ulița, pănă în gărlișoara care vine despre deal, păn unde dă în apa cea curgătoare. Pentru că acest loc l-au cumpărat boiarinul domnii mele Ianăș jitnicearIu de la Matei păharnic Bărsescul, feciorul jupăneasii Dobrii Bărseasca, în bani gata ughi *[loc liber]* și un cal, precum am văzut domnia mea și zapisul de vănzare scris cu măna vănzătorului ce scrie mai sus și iscălit, înpreună cu pecetea lui, întărit cu mulți boiari mărturii.

Drept aceia și domniia mea încă am dat această carte a domnii mele boiarinului domnii meale Ianăș jitnicearIul ca să aibă a stăpăni acest loc cu bună pace, să-i fie moșie vecinică lui și coconilor lui căți Dumnezău îi va dărui *și de nimeni neclintit după porunca domniei mele.*

Iată dar și martori punem domnia mea: jupan Neagoe Săcuianul *vel* ban, i jupan Badea Bălăceanul *vel* dvornic, i jupan Chirca *vel* logofăt, i jupan Hriza *vel* vistiariu, i jupan Lascarache *vel* spătar, i jupan Stoian *vel* cliucer, i jupan Iordache *vel* postelnic, i jupan Curuia *vel* păharnic, i jupan Alixandru *vel* stolnic, i jupan Radul Știrbeai *vel* comis, i jupan Ghincea *vel* slujer, i jupan Pătrașco *vel* pitar. Și ispravnic Radu Ocăneanul *vtori* logofăt.

Și am scris eu Nedelco logofăt *în cetatea de scaun* în București.

Am scris 4 *dni*, *measița* aprilie, leat 7186 [1678].

L. P.

Io Duca voevod *[m.p.]*.

Acad. R.S.R., foto XXXV-43.
Fotografie după original românesc; pecetea domnului aplicată în ceară.

36. **1680 mai 24.**

†Adecă eu Radul *ot* Cărtojani *ot sud* Vlașca, scris-am zapisul mieu ca să fie de bună credință la măna dumnealui Grăjdan pitar.

Cum să să știe că mi-au făcut dumnealui bine de mi-au dat taleri 170 păn la Văznesenie și eu am pus la dumnealui zălog 3 prăvălii și o pimniță, care prăvălii sănt pre ulița care merge la scaunele de carne, drept poarta lui sventăi Gheorghe, cea de lemn. Care prăvălii și pimniță au fost la Hriza vistier văndute de cetașii miei pentru bir.

Deci cănd au fost acum în zilele măriei sale domnu nostru Io Șerban voevod, vrănd Hriza vistier să le vănză într-altă parte, eu nu mi-am lăsat moșiile să le vănză într-altă parte fiind ale mele, ci am luat bani de la Grăjdan pitar de am dat Hrizi vistier de am scos moșiia și am pus zi cu

dumnealui să aib a-i darea banii la zi și să-mi iau moșiile, iar nedănd banii la zi, să-i fie dumnealui aceste moșii stătătoare, precum scrie celalalt zapis.

Deci cănd au fost la zi, eu banii nu i-am avut, nici prăvăliile nu i le-am dat, ci iar mi-au mai pus dumnealui zi de la Văznesenie încă 3 luni înainte, iar de nu-i voi da dumnealui banii la zi, să aibă a-și face dumnealui și cartea mării sale lu Vodă pre aceste moșii și să-i fie moșie stătătoare ohabnică în veci.

Și pentru credința pusu-mi-am mai jos și iscălitura, ca să să crează; și mărturii carii vor iscăli mai jos.

Și am scris eu Fiera logofăt *sin* agăi Jupei *ot dol* Mărșe, cu învățătura lui.

Measița mai 24 *dni*, leat 7188 [1680].

×Eu Radul Cărtojanul
Az Dionisii logofăt, martor
Udrea logofăt *sin* Colții, cliucer, martor
Eu Negoiță postelnic, mărturie
Athanasie monah, mărturie
Az Ionașco, vătaf *za* brașoveni, mărturie
Az Enachi *treti* armaș văzănd între dănșii tocmeala, de bunăvoe am iscălit mai jos și puindu-mi și degetul
Apostol clucer, mărturie
Az Draghiia căpitan, mărturie
Socol clucer, mărturie
Az Neagul vătaf *za* tem[niță] am fost acolea cănd ș-au pus degetul
Pătrașco stolnic
Az Dumitrașco vătaf, mărturie
Preda logofăt Fălcoian
Costandin pitar, mărturie
Udrea călăraș, mărturie
Mihalache *snă* Corcodel stolnic *ot* Bucșani, martor
Fane, martor
Stanciul *ot* Ciocănești
Eu Nedelco, mărturie

Acad. R.S.R., CLXIII-21.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran.

37. **1680 iulie 21.**

†Adecă eu Ancuța care am fost fămeaia Mihului logofăt, înpreună cu copii miei făcut-am acesta zapis al nostru la măna dumnealui Stroe vătaful ca să hie de bună credință.

Cum să să știe că i-am văndut dumnealui casele din București, de lăngă curtea dumnealui, casele cu locul și cu grădina cu pomii și cu alte dichise căte sănt pre lăngă case, drept bani gata taleri 35. Care case le-au fost cumpărat bărbatul mieu Mihul logofăt de la Preda comisul Brătășanul, ca să-i fie dumnealui stătătoare și coconilor dumnealui. Că le-am văndut de a mea bunăvoe și fără de nici o silă.

Şi cănd am văndut aceaste case fost-au mărturie boiari carii vor iscăli [1] mai jos. Şi pentru credinţa ne-am pus numele şi peceţile mai jos, ca să să crează.

Pis iulie 21 *dni*, leat 7188 [1680].

Ancuţa fămeaia Mihului

Şi am luat eu Vasile, fratele Ancuţii, aceşti bani toţi în mîna me.

Acad. R.S.R., CD—9.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

38. **1680 septembrie 2.**

†Adecă eu Radul Mustăţea *ot* Cărtojani scris-am zapisul mieu ca să fie de bună credinţă la măna dumnealui Grăjdan pitar.

Cum să să ştie că am luat bani de la dumnealui taleri 170, de am fost răscumpărat trei prăvălii şi 1 pimniţă de la Hriza vistiiariul. Care prăvălii au fost ale meale şi am zis cătră dumnealui că-i voi da banii şi-mi voi lua prăvăliile, precum scrie şi zapisul mieu. Şi trecănd zioa m-au apucat ca să-i dau banii şi neavănd banii să-i dau la zi, am zis să ţie dumnealui prăvăliile stătătoare, precum scrie şi celalt zapis. Iar dumnealui zicănd că nu le va lua într-acei bani că sănt scumpe, m-am tocmit cu dumnealui de i-am dat ş-altă prăvălie care şade jidovul alăturea, cu pimniţa şi cu locul căt au ţinut Hriza vistier, să-i fie dumnealui moşie stătătoare ohabnică în veaci.

Iar de s-ar scula cineva cu vreo gălceavă să aib a trage eu gălceava, iar dumnealui să le ţie cu bună pace, că sănt ale meale dreapte moşii.

Şi la tocmeala noastră au fost Ianache *treti* armaş, i Neagul vătaful de puşcărie şi alţi carii să vor iscăli mai jos. Şi mi-am pus şi eu deagetul, ca să să crează.

Şi am scris zapisul eu Fiera logofăt din Mărşă cu zisa lui.

Septemvrie 2 *dni*, leat 7189 [1680].

× Eu Radul Cărtojanul
Az Leonichi logofăt, martur
Udrea logofăt *sin* Colţii clucer
Athanasie monah, mărturie
Eu Negoiţă postelnic, martor
Az Draghiia capitan, mărturie
Ion vătaf *za* braşoveani, mărturie
Preda logofăt Fălcoian, mărturie
Eu Şerban *ot* Băneşti, mărturie
Az Neagul vătaf *za* temniţă am iscălit şi sănt martor

---

[1] De multe ori se obişnuia să se scrie de către copişti această formulă, dar nu întotdeauna martorii îşi puneau semnăturile şi peceţile.

Fane martur
Az Ianachi armaş, martor
Eu Nedelco sluga ceauşului *za* aprozi, mărturiia
Ionaşco *[indescifrabil]*

Acad. R.S.R., CLXIII—22.
Original, stare foarte bună.

39. **1681 aprilie 17.**

†*Cu mila lui dumnezeu* Io Şărban voevod şi *domn a toată Ţara Romănească nepotul marelui şi prea bunului* Io Şărban voevod, slugilor domniei meale Dragomir iuzbaşa *snă* Cernicăi vornicul şi Danciul peharnicul *snă* Neagului pitariul, ginerile Paraschivei postelnicul, fratele Cernicăi vornicul şi jupăneasei lui Chiajnii şi cumnată-sa Elenii, featele Paraschivei postelnicul, feciorul lui Ionaşco comisul şi al jupănesii Neacşii şi cu feciorii lor căţi le va da Dumnezeu.

Ca să le fie nişte locuri de case aici în oraşul domnii meale, în Bucureşti, pre care loc iaste făcut biserica Săpunarilor şi cu alte locuri căte să ţin d-acest loc căte sănt înprejurul bisearicii. Şi sămnele acestui loc încă să se ştie pre Uliţa cea Mare, de către Mărgărit neguţătoriul, care mearge pre den locul bisearicii în dirept pre uliţă pănă în drumul Tărgoviştii cel vechi şi pre drum în jos pănă în vălceaoa ci să chiamă Bucuriştioara şi pre Bucuriştioara în jos pre scaunele de carne despre beseareсă, cu tot locul pre care au făcut Radeş bărbosul dughene şi pimniţi, iar despre besearică şi din colţul pimniţii ce au făcut Radeş bărbosul în dirept iar pănă în Uliţa cea Mare, despre Mărgărit neguţătoriul.

Pentru că aceaste locuri de caase fost-au dă moşie ale Cernicăi vornicul şi ale frăţine-său a Paraschivei postelnic de la părinţii lor Ionaşco comis şi jupăneasa Neacşa. Iar după aceaia dă la o seaamă dă vreame încoace, după moartea acestor boiari fostu-s-au sculat Radeş bărbosul de au fost înpresurat aceaste locuri şi au fost făcut case şi pimniţe cu dugheni şi au fost luund şi chirie dă pă la alţii ce i s-au fost hrănind pre acel loc şi n-au fost avut nici o treabă, ci numai aşa l-au fost înpresurat fără de nici o direptate.

Iară după aceaia, cănd au fost acum în zilele domnii meale, iară Dragomir iuzbaşa *snă* Cernicăi vornicul şi cu Danciul peharnic ei adevărănd acest loc cum că iaste al lor de moşie de la părinţii lor şi ţinîndu-l Radeş bărbosul neavănd nici o treabă, ei s-au sculat cu pără şi au venit naintea domnii mele la divan de s-au părăt de faţă cu Radeş bărbosul. Şi aşa pîrîia Radeş bărbosul zicănd cum că i l-au dăruit Cernica vornecul, tatăl lui Dragomir iuzbaşa, arătănd şi un zapis zicănd că iaste al Cernicăi vornecul.

Într-aceia domnia mea a căutat şi am judecat pre dirept şi pre leage denpreună cu toţi cinstiţii deregătorii domnii meale şi i-am dat domnia mea denaintea domnii meale den divan pre seama cinstitului deregătoriul domnii meale Badea Bălăceanul *vel* vornic ca să caute şi să adevereze fost-au dăruit Cernica vornecul acest loc lui Radeş bărbosul precum zice el, au n-au dăruit şi acel zapis ce zice Radeş bărbosul să fie a Cernicăi vornecul, iaste bun şi să fie adevărat, au nu iaste.

Deci boiarinul domnii meale Badea *vel* vornic au trimis pre sluga domnii meale Radu Bucurişteanul *vtori* vornic dă au mers acolo la acest loc, de au strâns pe toţi mahalagii dănprejurul locului, fiind oameni buni şi bătrâni, care au ştiut de rândul acestui loc şi cu Bratul judeţul, cu părgarii dă aici din Bucureşti de au căutat şi au adevărat pre direptate şi au mărturisit toţi precum au ştiut cu sufletele lor, cum că acest loc iaste preste tot al Cernicăi vornecul şi al frăţine-său Paraschivei postelnic, feciorii lui Ionaşco comis de la părinţii lor, iar Radeş bărbosul n-au avut nici o treabă, nici ştiut ei dă acest zapis cum să fie adevărat al Cernicăi vornecul, nici ştiut cum să-l fie dăruit Cernica vornecul lui Radeş bărbosul, ci l-au înpresurat Radeş bărbosul şi l-au ţinut fără de nici o direptate, făcând ei toţi cartea lor de adeverinţă la măna dumnealui Dragomir iuzbaşa şi a Danciului peharnic *[loc rupt]* locul lor ca să-l ţie ei cu bună pace, precum a văzut domnia mea şi cartea *[loc rupt]*. ... încă le-am dat ca să-şi ţie acest loc preste tot pre seamne, cum scrie mai sus, să le fie lor moşie şi feciorilor şi nepoţilor şi strenepoţilor moşie ohabnică stătătoare, pentru că au rămas Radeş bărbosul de leage şi de judecată denaintea domnii meale den divan, *căci aceasta este zisa domnii mele şi altfel să nu fie.*

Şi iată mărturii pus-am domnia mea: Radul Năsturel *vel* ban *al Craiovei*, Badea *vel* vornic, Vladul Cocorăscul *vel* logofăt, Barbul *vel* vistier, Mihai Cantacuzino *vel* spătar, Stoian *vel* clucer, Ghinea *vel* postelnic, Barbul *vel* peharnic, Alixandru *vel* stolnic, Papa *vel* comis, ispravnic Radul *vtori* logofăt.

Şi am scris eu Dumitraşco logofăt *ot* Bucureşti, aprilie 17 *dni* şi *de la Adam* în anul 7189 [1681].

L. P.

Şerban voevod [m.p.].

Az Vladul Cocorăscul *vel* logofăt

Arh. St. Buc., Mitrop. Ţ. Rom., CCLVII—5.
Original, pergament, pătat în partea dreaptă şi şters la îndoituri; pecetea aplicată în ceară albă, legată cu şnur roşu; monograma şi iscălitura domnului.

40. 1684 ianuarie 17.

Theodosie mitropolitul Ungrovlahiei

†Adecă eu Theofan schimonah dat-am zapisul mieu ca să fie de bună credinţă la sfănta şi dumnezeiasca mănăstire Argeşul şi la părintele egumenul ermonah Iosif.

Cum să să ştie că am dat o chilie care chilie iaste în capul chiliilor den sus, despre apus, lăngă besearica care eu o am zidit den temelie şi o am închinat sfintei Mitropolii, şi am zidit şi chiliile care sănt înpregiurul besearicii. Ca să fie sfintei mănăstiri chilie stătătoare în veaci, iar igumenului şi altor călugări când vor veni de odihnă.

Şi o am dat de pomeană pentru sufletul mieu şi ca să mi să scrie numele la pomeanec acolo la sfănta mănăstire. Iar igumenul care ar rândui Dumnezeu a fi acolo la sfănta mănăstire să aibă a purtarea grijă şi cu

alalţi călugări când s-ar strica ceva sau s-ar dăscoperi, să aibă a o direage şi a o acoperi.

Şi pentru adevărată credinţă am iscălit mai jos eu cu măna mea, ca să să crează. Şi mărturie toţi carii s-au iscălit mai jos.

Pis ghenarie 17 *dni*, vleat 7192 [1684].

Eu Theofan schimonah
[indescifrabil] episcop, mărturie
Grigorie episcop

[pe verso]:
Pentru chiliile *ot* Bucureşti, nu să ştie în ce loc iaste.

Arh. St. Buc., Episcopia Argeş, XL—11.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; frumoasă semnătură a mitropolitului Theodosie.

41. 1684 mai 11.

Adecă eu Grăjdan pitariul, feciorul Mircii spătar den Preajva, scris-am acest zapis al mieu ca să fie de mare mărturie şi de bună credinţă la cinstită măna mării sale doamnei Marii a mării sale domnului nostru Io Şerban Cantacuzino Basarab voevod.

Cum să să ştie că i-am văndut mării sale locu de şapte prăvălii şi cu pimniţa de lemn, care l-am cumpărat şi eu de la Radul Mustăţea den Cărtojani *ot sud* Vlaşca, fratele lui Stan tichigiul den Bucureşti, feciorii Danciului.

Care loc de prăvălii iaste pre lăngă locul Stănislavei, fata lui Stan tichigiul, şi mearge în lat până în prăvăliile lu Ion croitorul ce iaste pre uliţa de la scaunele de carne, dirept poarta cea de lemn a mănăstirii lui Sventii Gheorghie.

Şi se-au tras acest loc de se-au măsurat şi se-au aflat despre uliţă în faţă, în lat, stînjeni 12 *pol* şi-n dosul prăvăliilor, în capul locului, stînjeni 11, iar în lung se-au aflat loc de 5 prăvălii tot căte de stînjeni 12, iară locu de 2 prăvălii se-au aflat mai scurt în lung, de stînjeni 6.

Şi acest loc de prăvălii, căte scriu mai sus, le-am văndut mării sale de a mea bunăvoe în preţ dirept bani gata, taleri 130. Şi i-am dat mării sale şi zapisele Radului Mustăţii amăndoao, iar măriia sa încă mi-au dat toţi banii gata pre deplin în măna mea, căţi scriu mai sus.

Şi l-au dat măriia sa locul cu prăvăliile şi l-au închinat la svănta bisearică a mării sale unde iaste hramul *cestitnomu Văvedenie precistîia Bogorodiţii*, ce iaste în mahalaoa ce să zice Bisearica Doamnei, pentru ca să-i fie mării sale veacinică şi netrecută pomenire.

Şi la această tocmeală au fost mulţi boiari mărturii cari-şi vor iscăli numele lor den jos. Şi eu, pentru mai adeverită credinţă, am iscălit cu măna mea şi am pecetluit, ca să să crează.

Şi am scris eu Radul şufariul.

Vă measiţa mai 11 *dni*, leat 7192 [1684].

|L.P.| Eu Grăjdan pitar
Eu Prodan abagiul, mărturie
Ion croitoriul vecinul, mărturie
Nicola cuiumgi, martor *[grecește]*
[indescifrabil] fost staroste, martor *[grecește]*
Az Dionisie *[indescifrabil]*, mă[r]turie
Ghinea *biv* staroste, mărturie

Acad. R.S.R., CLXIII—23.
Original, stare foarte bună, hîrtie cerată, cu filigran; pecete inelară, interesantă; caligrafie foarte frumoasă.

42. 1684 mai 11.

Adecă eu Tudora, fata lui Dobre, vară premare Radului den Cărtojani, înpreună cu nepoată-mea Stănislava, nepoată Radului de văr premare, fata lui Stan cojocariul de București, scris-am acest zapis al nostru ca să fie de mare mărturie și de bună credință la cinstită măna a mării sale doamnei Mariii a mării sale domnului nostru Io Șerban Cantacuzino Basarab voevod.

Cum să să știe că rămăindu-mi mie Dobrei de la văru-mieu Radul și unchiu nepoată-mea Stănislavei, loc de patru prăvălii aici în București care iaste pre lăngă prăvăliile Neculii zlătariul și mearge pănă în locul lui Grăjdan pitariul. Și iaste dirept poarta cea de lemn a mănăstirii lui sventii Gheorghie, pre ulița ce mearge la Scaunele de carne.

Care loc de prăvălii se-a măsurat și se-a aflat în față despre uliță, stănjeni 6 *pol* și-n dos la cela căpătăi al locului, stănjeni 5 și-n lung stănjeni 9.

Acesta noi, de a noastră bunăvoe, l-am văndut mării sale în preț dirept bani gata, taleri 60. Și acești bani toți pre deplin și gata ni i-au dat măriia sa în măna noastră. Și noi încă am dat mării sale zapisul văru-mieu, unchiu nepoată-mea Stănislavei, și acest zapis al nostru ca să-i fie mării sale acest loc de patru prăvălii, precum scrie mai sus, de moșie și stătătoriu.

Iar încă și măriia sa l-au închinat și l-au dat la svănta biseărică a mării sale unde iaste hramul *cestnoe văvedenie preacistiia Bogorodiți*, care o au făcut măriia sa aici în București în mahalaoa ce să zice la Biseărica Doamnei, pentru ca să-i fie mării sale veacinică și netrecută pomenire.

Și la tocmeala aceasta au fost mulți boiari mărturie cari-și vor iscăli numele lor den jos.

Și noi pentru mai adeverită credință ne-am pus numele și am pecetluit, ca să să crează.

Și am scris eu Radul șufariul, *vă measița* mai 11 *dni*, vă leat 7192 [1684].

|L.P.| Eu Tudora fata lui Dobre
|L.P.| Eu Stănislava
Nicola cuiumgi, martor *[grecește]*
[indescifrabil] fost staroste, martor *[grecește]*
Eu Prodan abagiul, mărturie

Ghinea *biv* staroste, mărturie
Dumitrașco clucer Rătescul, martor
Az Dionisie *[indescifrabil]*, martor
Grăjdan pitar, martor

Acad. R.S.R., CLXIII 24.
Original, stare foarte bună, hîrtie cerată, cu filigran ; două frumoase peceți inelare ; caligrafie foarte frumoasă.

43. **1685 martie 10.**

†Adecă eu Ion zăbunariul *ot* București, înpreună cu frate-mieu Neacșul, feciorii lui Ivan zăbunariul, dat-am zapisul nostru ca să fie de bună credință la măna dumnealui Deftii croitoriul *ot* București.

Precum să să știe că i-am văndut dumnealui loc de o prăvălie și cu prăvăliia. Care prăvălie iaste între prăvăliia lu Alexe săpunariul, pă den jos și pă den sus, între a lui Roman croitoriul. Care ne iaste și noaă cumpărătoare dă moșie de la jupăneasa Pracsiia Dudeasca, însă și cu o ulicioară pă den jos, să-și lărgească prăvăliia pănă în stălpii prăvălii lui Alexe.

Și i-o am văndut dumnealui de a noastră bunăvoe și cu știrea tuturor vecinilor noștri și den sus și den jos, drept bani gata ughi 80. Și am loat acești bani toți deplin în măinile noastre. Și noi o am dat ca să-i fie dumnealui moșie stătătoare în veaci, dumnealui și coconilor dumnealui căți Dumnezeu îi va dărui și strănepoților dumnealui.

Și la tocmeala noastră fost-au boiari și oameni buni vecini mărturie cari-și vor pune mai jos iscăliturile. Și noi încă, pentru mai adevărată credință, ne-am pus mai jos peceții și iscăliturile, ca să să crează.

Și am scris eu Gherghie logofăt cu zisa lor a tuturor.

Pis martie 10 *dni*, leat 7193 [1685].

| L.P. | Eu Ion
Eu Manole zăbunar
| L.P. | Neacșul
× Eu Alexi
× Eu Ne[a]gul abagiul, mărturie
× Eu Roman croitoriul, mărturie
× Eu Marco zăbunariul, văr vănzătorilor, mărturie
× Papa, martor
× Eu Marin, martor
× Eu Radul lui Cuțan, mărturie
× Eu A[n]ghelache, martor
× Eu Iordache
× Ștefan, martor
× Udriște logofăt, martor

Arh. St. Buc., Achiziții noi, XLI—2.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran; două peceți inelare în tuș negru, pe prima fiind scris: „Radu *snă* Stoian", iar pe a doua: „Necș" [Neacșu].

44. 1686 noiembrie 14.

†Adecă eu Zota, feciorul Mihalcii croitoriul de aici den Bucureşti, dat-am zapisul mieu ca să fie de bună credinţă la cinstită măna măriei sale domnu nostru Io Şerban voevod.

Cum să să ştie că i-am văndut măriei sale un loc de prăvălie aici în Bucureşti între Stanciul Pustiul şi între casa Sofiicăi, în lat la uliţă, stănjeni 5 pănă în jumătatea porţii şi în lung stănjeni 7 *pol*, însă stănjenul *po* taleri 8, care fac peste tot taleri 40.

Şi mi-au dat măria sa toţi banii gata şi deplin în măinele meale.

Derept aceaia am văndut şi eu măriei sale acest loc de a mea bunăvoe fără de nici o silă şi cu ştirea tuturor rudeniilor meale şi a vecinilor miei denprejurul locului, ca să-i fie măriei sale moşie ohabnică şi stătătoare în veaci.

Şi mărturii boiarii carii vor iscăli mai jos.

Şi eu, pentru mai adevărată credinţă, mi-am pus peceatea şi iscălitura mai jos, ca să să crează.

Pis noiemvrie 14 *dni*, vleat 7295 [1686].

Zota fiul lui Mihalcea *[greceşte]*
Badea *vel* dvornic, mărturie
Radul Năsturel *vel* ban, mărturie
Costandin Brăn[coveanu] *vel* spătar, mărturie
Crăstea *vel* vistiar, mărturie
Ghinea *biv vel* cliucer, mărturie
Alixandru *vel* stolnic, martor
Papa *vel* paharnic, mărturie
Ştefan *vel* sluger, mărturie
Danciul *vel* armaş, mărturie
Cernica clucer, mărturie

Arh. St. Buc., Episcopia Argeş, XLVIII—7.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; frumoasă pecetea inelară, octogonală, a lui Zota; o însemnare grecească pe verso.

45. 1686 decembrie 15.

De vreme ce viaţa aceasta lumească este vremelnică şi pristăvită întru toate faptele ei şi cu anevoinţă trăind într-însa ca să poată cîştiga omul dragostea iubirii înpăratului ceresc şi măngăierea de omenire, aşa şi eu socotindu-mă că sînt muritor într-această lume ca să dobîndesc înpăcarea faptelor celor bune, m-am supus ca un adevărat creştin de am dat ascultare pravililor legii noastre şi m-am asemănat povăţuirii sfintelor scripturi şi am afierosit în viaţă trăind, neavînd nici rude, nici copii, la sfînta mănăstire Stavronichita, toată starea mea ce să coprinde în trei prăvălii din Bucureşti şi într-un codru de pămînt Reghiga numită şi Muiceanca, în sumă de stînjeni 468, adică patru sute şaizeci şi opt, ce îi am în judeţu Ialomiţii, dinpreună cu cele de mai sus acareturi rămase moştenire de la răposaţii miei părinţi.

Care avere să o stăpănească această sfăntă mănăstire după moarte-mi în bună pace, întotdeauna fără a să supăra de nimeni și după cum coprinde zapisele și cărțile de alegere să-și urmeze stăpănirea întocmai. Fiindcă eu am încredințat și toate sineturile în mîna stareţului acelei mănăstiri, înpreună cu această a mea legătură, spre a rămînea de acuși în ctitoricească pomenire atît eu cît și neamul mieu de la care s-au și coborît în stăpînirea părinților miei și a însumi această avere ce o afierosesc întocmai după legătura însemnată și după coprinderea sineturilor și a cărţii de alegere, ca să rămîie nesupărată și nestrămutată stăpînirea lor, precum s-au ocrotit de mine și de neamul mieu.

Deci hotărîi mai bine să trag asupră-mi sufletească pomenire, decît nemulțumirea blestemului omenesc ce nu-mi sînt de nici un folos, ci numai de o vătămare a sufletului, ce putea să-mi strice pomenirea cea de veci. Căci orice faptă înrăutățită mi-ar fi putut înpovăra spăsirea greșalelor păcatelor mele lumești. Și cu nimic alt mă gîndii că nu le pociu a mi le curăți și a mi le ușura, decît numai cu această săvîrșită facere de bine ce urmai către sfîntul și dumnezeescul lăcaș al mănăstirii Stavronichita. De a căruia pocăință, crez că s-au și bucurat aici cucernică mulțumire într-acest prinos ce i s-au închinat de un păcătos ce făgădui această mică avere casii cerești de a fi și el în neadormită pomenire pentru totdeauna, ca un muritor.

Așa dar dădui, supt a mea iscălitură și încredințată de patru martori, această a mea carte de danie la mîna cuviosului stariț al sfintii mănăstiri Stavronichita drept dovadă la a sa desăvîrșită stăpînire.

Dima sluger platnic și încredințător făgăduielii sale
Drăghi șetrar, martor
Ianache Hristodor *treti* logofăt, martor
Costandin Teișanu clucer *za* arie, martor
Preotu Gheorghie duhovnicul, adeverez

Comisia Văpselii Verde
Această copie protocolindu-să din cuvînt în cuvînt și găsindu-să întocmai după o altă copie, formăluită, să încredințează și de comisie cu pecetea și iscălitura.

1846 martie 28

L.P.

Comisar, Dimitrie Geanoglu

Nr. 359

Arh. St. Buc., Achiziții noi, CCXCIII—51.
Copie, stare bună, hîrtie verzuie.

46. **1687 aprilie 3.**

†Noi portarii carii ne-au trimes dumnealor boiarii cei mari ispravnici și cu porunca mării sale domnu nostru Io Șărban voevod ca să căutăm și să adăvărăm pentru moșiia sfintii mănăstiri Nucetului.

Deci noi, cu porunca mării sale lui Vodă și a dumnealor boiarilor celor mari, am mers la moșiia mănăstirii Nucetului aice în București, și am strâns mulți oameni buni de au fost înpreună cu noi și vecinii den sus și den jos au fost toți de față, care își vor pune mai jos și iscăliturile.

Deci noi am căutat cărțile părintelui egumenului Ignatie *ot* sfânta mănăstire Nucetul și am găsit în scrisorile igumenului Ignatie stânjeni în lung stânjeni 25 și în lat stânjeni 3 *pol*.

Deci noi am tras cu sfoară în lat stânjeni 3 *pol* și în lung stânjeni 25, tot pe scrisorile sfinții sale cele mai bătrîne, precum au fost scrisorile sfinții sale așa am aflat și noi și am așăzat și am pus și semne, ca să să știe.

Drept aceaia am dat această scrisoare a noastră la mâna sfinții sale părintele Ignatie egumenul *ot* Nucetu și a toți călugărașilor câți sânt lăcuitori la sfânta mănăstire ce să cheamă Nucetul, ca să stăpânească această moșie, cu prăvăliile cu tot, și să le fie moșie stătătoare în veci.

Și au fost și dumnealui Matei postelnic *vtori* postelnic aici cu noi, care l-au pus măriia sa Vodă ispravnic peste portari.

Și pentru mai adevărată credință ne-am pus mai jos iscăliturile, ca să să crează.

Și am scris eu Bratul *vtori* portar

Pis aprilie 3 *dni*, leat 7195 [1687].

Gligorie postelnic Băleanu, mărturie
Cârstea *vtori* vistiier
Ioniță paharnic Băleanu, martor
Az Bratul *vtori* portar
Az Gheorghie *vtori* portar
Pavel portar
Anica, martor
Vartolomei *ot* Panaghiia, igumenul mănăstirii
Eu Popa Tudor *ot* Sventi Nicolae
Stan croitor *zet* Tilișcăi
Cârstea vistiar, mărturie
Crâstea logofăt, martor

Arh. St. Buc., M-rea Nucetu, XV—8.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; cîteva semnături grecești, indescifrabile.
Copie XV—9 și cu multe greșeli în ms. 457, f. 120v.

47. 1687 aprilie 12.

†Adecă eu Hagi Costandin pârcălabul de la Filipești denpreună cu nepoatele meale anume Elinca, i Sora, featele gineri-mieu lu Mihai călărașul *za* Țarigrad.

Scriu și mărturisesc cu acest zapis al nostru ca să fie de mare credință la mâna sfinții sale părintelui Parthenie egumenul de la sfânta mănăstire a luminatului Io Șărban voevod, de la Cotrăceani.

Cum să să știe că avănd aceaste nepoate ale meale nește case cu loc de moșie, cu pimniță, în București, lângă sfânta mănăstire a mării sale a doamnii Marii care iaste închinată la mănăstirea *ot* Cotrăceani a mării sale lu Șărban Vodă.

Dat-am casele și pimnița pentru sufletul răposat gineri-mieu lu Mihai și a fii-mea Nedelca și altor pristăviți părinții lui și morți.

Iar locul, moșiia, fiind aproape de acea sfântă mănăstire, o am văndut sfinții sale drept taleri 52 care să face stănjeni *[loc liber]* în lung din locul mănăstirii până în uliță și în lat stănjeni *[loc liber]*.

Și i-am văndut sfinții sale de a noastră bunăvoe, cu știrea tuturor vecinilor după înprejuru locului și fără dă nici o silă, căci ne trebuia bani drept lipsa săracelor de nepoate.

Și am luat toți banii deplin în mâinile noastre.

Și când s-au făcut această dare și vânzare de acest pământ, la zapisul nostru fost-au mulți oameni bucureșteni și boiari de cinste mărturie carii vor iscăli în zapis cum o am văndut și am dat locul și casele sfintei mănăstiri ce să zice mai sus, ca să-i fie moșie stătătoare și ohabnică în veaci.

Și pentru mai adevărată credință pusu-mi-am peceatea și degetele și iscăliturile, ca să să crează.

I na pisah az Stoian grămătic *ot* Filipești, cu zisa lor.

Aprilie 12 *dni*, vleat 7195 [1687].

| L.P. | Costandin Hagiul părcălabul *ot* Filipești

× Eu Elinca fata lu Mihai călărașul de Țarigrad

× Eu Sora fata lu Mihai călărașul *za* Țarigrad

[trei semnături grecești, indescifrabile]

Arh. St. Buc., M-rea Cotroceni, XXX—4.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran; pecete inelară în tuș negru; copie în ms. 691, f. 107v.

48. 1687 aprilie 21.

†Adică eu popa Stoica înpreună cu preoteasa mea Grăjdana scriem și mărturisim cu acesta al mieu zapis ca să fie de bună cre[dință] la mâna mării sale doamnii.

Precum să să știe că i-am văndut un loc cu casa carii iaste pe lăngă bisearica mării sale, în lat stănjeni 12 și în lung stănjeni 10, carii loc fost-au de moșie al nostru.

Și l-am văndut de a noastră bunăvoe dirept bani gata taleri 11, ca să fie acesta loc stătători la sfânta bisearica mării sale, în veac.

Și l-am văndut cu știrea tuturor oamenilor noștri și a vecinilor de înprejur carii mai jos vor iscăli.

Și pentru bună credința pusu-mi-am mai jos iscălitura, ca să să crează.

Și am scris eu Ignat logofăt.

Aprilie 21 *dni*, leat 7195 [1687].

Az popa Stoica i Grăjdana
Alexandru *vel* clucer, martor
Eu State căpitan, martor
Az Ion stolnic, martor

Eu Necula căpitan, martor
[semnătură grecească, indescifrabilă]

Arh. St. Buc., M-rea Cotroceni, XXX—5.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran; copie în ms. 691, f. 107.

49. 1688 ianuarie 1.

Dionisie milostiiu bojiiu patriarhu Constantinopolios

†Scriem cartea patrierşiei noastre ţie chir Stavro staroste, i chir Manul, i chir Ghiorghie odabaş, i Dima Piperea, i Ghinea *snă* Iorgăi, i Mihai *vnuc* Zmaiul, i Stoica lui chir Bălan, i Marin sluga Ghinii Matraca, i Iorga cojocarul.

Cătră aceasta vă fac în ştire patrierşiia noastră, că aici înaintea patrierşiei noastre veni Iane nepotul Ghinii Matraca de spuse cum că avănd unchiu-său Ghinea Matraca o pimniţă de piatră şi cu loc aici în Bucureşti la uliţă, carii o au ţinut den doao cu Ianache vistiiariul Pitişteanul.

Deci întămplăndu-se moarte unchiu-său Ghinii Matraca şi fiind el copil mic şi şezănd în Ţara Turcească şi viind aici în ţară ca să caute de bucatele unchiu-său, umblănd şi întrebănd de ce ar hi rămas după moartea unchiu-său, altele ce au fost, s-au aflat şi le-au luat toate pre seama lui de le stăpâneaşte. Iar pentru pimniţa aceasta, fiind el copil mic şi perind zapisele n-au ştiut el să-şi mai caute. Iar cănd iaste acum înţelegănd el de la unii şi de la alţii cum că acea pimniţă o au ţinut Ianache vistier din doao cu unchiul lui Iane, Ghinea Matraca şi întrebănd şi pre dumneavoastră cum ştiţi poveastea acei pimniţe, voi încă aţi mărturisit naintea lui Iane cum că ştiţi şi aţi auzit den gura celor ce vor hi ştiut că au ţinut Ianache vistier acea pimniţă den doao cu Ghinea Matraca unchiul lui Iane.

Pentru care lucru, iată că am făcut această carte a patrierşiei noastre cu groaznec şi mare blestem într-acesta chip asupra dumneavoastră. Carii den voi veţi şti şi aţi mărturisit lui Iane, să veniţi să mărturisiţi şi înaintea patrierşiei noastre cum veţi şti cu sufletele voastre.

Deci carii den voi sau den alţii vor veni şi vor mărturisi înaintea patrierşiei noastre, să hie ertaţi şi blagosloviţi. Iar carii vor hi ştiind poveastea acei pimniţe, au cei ce vor fi auzit den gura celor ce vor hi ştiind adevărul şi nu vor vrea să vie să mărturisească înaintea patrierşiei noastre, unii ca aceiia să fie supt blestem, procleţi, afurisiţi, anathema de domnul Dumnezeul nostru Hristos şi de 318 sfinţi părinţi ce au fost la soborul în Nechea. Şi de agonisita lor să nu să aleagă nimic ca prahul naintea văntului şi să crape pămăntul să-i înghiţă de vii ca pre Dathan, şi Aviron, hierul, pietrele să putrezească şi să să topească, iar trupurile lor să stea întregi şi nedezlegate în veaci. Aceasta scriem.

Pis ghenarie 1 *dni*, leat 7196 [1688].

[pe verso]:
Cartea de afurisanie a patriarhului Dionisie pentru pimniţa şi răvaşul de la Vod[ă].

Arh. St. Buc., Episcopia Argeş, LXIX bis—19.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; frumoasă şi interesantă semnătura patriarhului, în greceşte.

50. 1688 iunie 15.

Adecă eu Gligorie igumenul dă la sfănta mănăstire Sărindarul, înpreună cu alalţi călugări, scris-am şi mărturisim cu acest al nostru zapis, ca să fie dă bună credinţă la măna Mantii portarul şi a fămeii lui, Mariia *ot* Bucureşti.

Cum să să ştie că i-am văndut noi o casă cu pimniţă şi cu locul, stănjăni 13, în lungul uliţii, despre colţul Sărindarului, dăn sus, care ne-au fost şi noao dă cumpărătoare dă la Bratul aprodul şi dă la fămeaia lui, Neaga.

Deci şi noi le-am văndut acest loc cu casa care scrie mai sus, dă a noastră bunăvoe, drept taleri 54, ca să-i fie moşie stătătoare în veaci. Şi i-am dat şi zapisul cel vechi dă cumpărătoare.

Şi cănd am văndut acest loc, fost-au mulţi boiari şi preoţi mărturie care-şi vor pune iscăliturile mai jos. Şi noi, pentru mai adevărata credinţă, ne-am pus peceţile şi iscăliturile mai jos, ca să să crează.

Şi am scris eu Ianache logofăt cu învăţătura lor.

Pis iunie 15 *dni*, leat 7196 [1688].

Grigorie veveios *[greceşte]*
[trei semnături greceşti, indescifrabile]

Acad. R.S.R., CXCV—28.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

51. 1689 octombrie 28.

Cum că toţi oamenii sănt datori a lăuda fieştecare neîncetat pre domnul Dumnezeu, aceasta iaste ştiută tuturor, pentru că fieştecare trebue să-l slăvească şi să să închine lui ca unui ziditor şi începător al vieţii şi ai fericitei făgăduinţei ce aşteptăm să o dobăndim. Mai vărtos dar şi mai mult să cuvine acelora carii s-au învrednicit de la atotputernicu Dumnezeu pămănteştilor măriri şi stăpăniri, adică înpărăţiilor, domniilor şi altor învredniciri, carii ca nişte făpturi ale lui Dumnezeu şi ca nişte încununaţi dă dănsul, aici într-această trecătoare lume, sănt datori, în orice chip să slăvească şi să mărească preacinstit numele sfintei troiţe şi d-apururea să propăvăduiască darurile şi ajutorul care au luat dă la dănsul. Pentru care în tot chipul pravoslavnicii aceia şi luminaţii înpăraţi i domni şi alţi boeri, unii au rădicat şi au făcut lăcaşuri spre primirea şi hrana streinilor, alţii sfinte mănăstiri şi alte asemenea lucruri plăcute lui Dumnezeu au făcut spre proslăvirea şi mulţumirea acelui mare nume a mântuitorului nostru Isus Hristos şi Dumnezeu şi al stăpănii mele născătoarei de Dumnezeu şi pururea fecioarii Mariei nădeajdea creştinilor.

După urmarea dar [a] acelora şi preaînălţatul mieu domn Io Şerban Cantacuzino voevod şi iubitul mieu soţ, spre mulţumirea şi neîncetată proslăvirea dă la care mare ajutor fără dă nădejde mării sale s-au arătat.

Au zidit şi măriia sa din temelie mănăstirea ce să vede afară din oraşu Bucureştilor ce să numeşte Cotrocenii, pă care au înzestrat-o pă cum au vrut şi după cum să cade sfintelor lavre domneşti.

Şi ca să să păzească totdeauna, au închinat-o la toate sfintele mănăstiri de la Sfăntul Munte al Athonului.

Datorie dar avănd şi noi, creştinească, şi de multe ori şi în multe rănduri ajutorată fiind dă Dumnezeu măntuitorul nostru şi dă maica lui şi stăpăna mea născătoare de Dumnezeu, am rădicat din temelie sfănta mănăstire aici în Bucureşti ce să zice biserica Doamnii, unde să cinsteşte şi să prăznueşte hramul *[loc liber]*, adică Intrarea în biserică. Care mănăstire după ce am împodobit-o pă dănlăuntru cu toate dă căte trebue sfintei mănăstiri, adică sfinte odăjdii, argintării, cărţi, i-am mai închinat şi i-am mai adaos şi toate prăvăliile ce sănt la uliţa cea dăspre poarta dă lemn a lui Sfete Gheorghie, şi locurile dă case şi casele şi moşiia ce sănt înprejuru aceştii sfinte mănăstiri ce le-am cumpărat atăt eu căt şi cuviosul egumen dă la mănăstirea Cotroceni, chir Parthenie.

Şi am închinat-o la sfănta mănăstire Cotroceni ca să-i poarte grija şi să să stăpănească dă numitu chir Parthenie şi dă cei din urma lui egumeni, păzind atăt cuvioşiia sa căt şi cei din urmă lui egumeni cele mai de jos:

1. Să orănduiască ieromonahi greci, veniţi de la Sfetagora, ca să slujească sfintele slujbe, oameni cinstiţi, învăţaţi, avînd toată învăţătura cinului călugării şi să urmeze toată orănduiala slujbei greceşte, întocmai ca la Cotroceni.

2. Egumenu să aibă a lua toate veniturile din care să facă toate cheltuielile bisericii. Şi cănd va trebui înnoire să aibă a purta grijă, întocmai ca la Cotroceni pentru oricare bine al său.

3. Locurile şi casele şi moşiia ce am cumpărat înprejuru aceştii sfinte mănăstiri, să nu aibă voie nici chiar Parthenie egumenu, nici alţii din urma lui egumeni să le dea cu chirie la unii alţii ca să facă case, ci numai din venitul mănăstirii, odăi să fie pentru primirea săracilor, rămăind locu înprejuru bisericii slobod dă a să îngropa creştinii.

Către acestea orănduesc pă numitu chir Parthenie egumenu să aibă grijă să-mi săvărşască găndu care am pus, dă nu mă voi sfărşi şi nu mă vor rădica din neputinţă, ca să zidească prăvălii şi odăi. Iar să nu dea locurile după cum la alte mănăstiri, ci să fie dă cheltuiala sfintei mănăstiri, ca să-i fie şi venitul mai mult.

Aşa am hotărăt şi am iscălit puindu-mi şi pecetea înaintea duhovnicului mieu preafericitului şi preasfinţitului patriarh al Ierusalimului Dosithie.

Iar care va călca acestea ce am hărăzit şi am legat, să fie anathemă şi să dea răspunsul la înfricoşat judeţ a nefăţarnicului Dumnezeu, amin.

Pis measiţa octomvrie 28, 7198 [1689].

| L.P. | Eu doamna Mariia, soţia răposatului Şerban voevod

Această copie s-au scos după *[indescifrabil]* vechi dă mine Stavri logofăt

1806 septemvrie 3.

Arh. St. Buc., M-rea Cotroceni, LXXIV—1.
Copie în ms. 691, f. 106.

52. 1690 mai 25.

†Adecă eu jupăneasa Sofiica care am fost jupăneasă a Măculei negutătoriul de la Pitești scriu și mărturisesc cu acesta al mieu zapis ca să fie de bună credință la măna lui Iane nepotul Ghinei negutătoriul Matraca.

Cum să să știe că avănd noi o pimniță aici în București, la uliță, deîmpreună cu Iane și cu locul în lat stănjeni *[loc liber]* și în lung stănjeni *[loc liber]*. Care pimniță au fost a unchiu-său Ghinei negutătoriul Matraca jumătate, iar jumătate au fost a Ghinei cojocariul vărul Ghinei Matraca.

Deci bărbată-mieu Măcula și înpreună cu frate-său Paan au fost cumpărat această jumătate de pimniță și cu locul iar jumătate, partea Ghinei cojocariul, încă mai denainte vreame.

Și tot o am ținut noi cu bună pace pănă acum, iar când au fost acum, în zilele măriei sale domnului nostru Io Costandin voevod, ajungănd eu la lipsă după moartea bărbatului mieu și rămăind eu cu 2 feate necăsătorite și neavănd cu ce le griji, am văndut moșiia de la Ciumești *ot sud* Argeși dumnealui Costandin stolnicul Cantacozino drept taleri 200, de am luat bani de mi-am grijit featele.

Iar apoi dumnealui stolnicul neplăcăndu-i acea moșie să o ție, precum o am văndut și apucăndu-mă ca să-i dau banii și eu neavănd banii de unde-i da și Iane fiind mai volnic a cumpăra această jumătate de pimniță căci iaste de la unchiu-său Ghinea cojocariul și căci ține și ceaialaltă jumătate partea unchiu-său Ghinei Matraca, m-am tocmit cu dumnealui de i-am văndut această jumătate de pimniță drept bani gata taleri 100. Și am luat acești bani toți deplin în măna mia, ca să fie dumnealui moșie stătătoare, dumnealui și coconilor dumnealui căți Dumnezeu ăi [îi] va dărui, moșie ohabnică în veaci.

Iar de s-ar scula cineva cu vreo gălceavă au din nepoții lui Enache vistier sau din featele meale sau din ginerii miei să aib eu a o trage gălceava, iar dumnealui să ție această jumătate de pimniță cu bună pace.

Și la tocmeala noastră fost-au mulți boiari care să vor iscăli mai jos.

Și eu, pentru mai adeverit credință, pusu-mi-am și deagetul în loc de peceate, ca să să crează.

Și am scris eu Pătru logofăt cu zisa ei.

Mai 25 *dni*, leat 7198 [1690].

Eu jupăneasa Sofiica
Șerban *vtori* logofăt, mărturie
Eu Ianachie *snă* Gavrilă păharnic, mărturie, *ot* Răfov
Az monah Athanasie, martor
Șerban *biv vel* comis, mărturie
Cazan cliucer, mărturie
Az Andrei martor *zet* Mihalcii
Az Zota mărturie *sin* Mihalcii

[pe verso]:

Zapisul jupăneasii Sofiicăi pentru pimnița *ot* București.

Arh. St. Buc., Episcopia Argeș, XLVIII—12.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; două semnături grecești, indescifrabile.

†Adecă eu Dima, care am ținut pre Bana săpunăreasa, dat-am acesta al mieu zapis, ca să fie de bună credință la măna dumnealui jupănului Deftei croitoriul.

Cum să să știe că m-am tocmit cu dumnealui de i-am văndut un loc de prăvălie, care iaste acolea lăngă dumnealui și pe din jos pe lăngă Manole croitoriul. Pentru care loc au fost bătut negoț și cu Bana, fămeaia mea, încă fiind ia [ea] cu suflet. Şi s-au fost și tocmit.

Şi întămplăndu-se de au murit fămeaia mea, Bana, au lăsat, cu sufletul ei, cum să vănz dumnealui acel loc de prăvălie, ca să o grijesc pe ia și pre bărbatul ei, precum și în diiata ei mărturisească.

Iar dupre moartea ei, avut-am și judecata pentru acest loc înnaintea sfinției sale părintelui mitropolitului Theodosie, cu rudele ei și cu rudele lui Alexe, bărbatul ei cel dentăi. Şi i-am rămas înnaintea sfinției sale Şi mi-au făcut și cartea sfinției sale de judecată, ca să țiu toate căte mi-au lăsat fămeaia mea Bana în diată, cu bună pace.

Drept aceaia, dupre cum au lăsat ia, cu sufletul ei, eu încă am văndut dumnealui acest loc de prăvălie, care scrie mai sus, dirept bani gata, taleri 70, care i-am luat toți, deplin în măinile meale, ca să fie dumnealui moșie stătătoare și ohabnică în veaci, dumnealui și coconilor dumnealui, căți Dumnezeu îi va dărui, pentru că l-am văndut de a mea bunăvoe și de nimenea silit și cu știrea vecinilor din sus și din jos. Iar de să va scula cineva cu vreo gălciavă pentru acest loc, să aib a o tragerea eu.

Şi cănd am făcut acest zapis fost-au și mărturii carii mai jos au iscălit.

Şi eu pentru mai adevărată credință, pusu-mi-am mai jos peceatea și iscălitura, ca să să crează.

Şi am scris eu Nicola logofăt cu zisa lui și mărturisesc. Şi mi-au făcut și măriia sa vodă carte de rămas pentru acest loc ce scrie mai sus.

Noemvrie 26 *dni*, leat 7200 [1691]

| L.P. | Eu Dima
Popa Pătrul protopop, martor
Az popa Tudor martor, *ot* Agnița
Az Popa Antonie, martor
Az Badea părcălabul, martor
Az Stefan părcălabul, martor
Az Grozea cojocar, martor
Az Popa Năstasie, martor
Az Popa Pătru, martor
Az Milea diiaconul, martor
Dobran logofăt, martor

Arh. St. Buc., M-rea Nucetu, XV—10.
Original, stare bună; pecetea inelară în tuș negru; copie, cu multe greșeli, în ms. 457, f. 119v —120.

54. 1691 decembrie [f.z.].

Camaradul Hamic din seimenii palatului imperial care a murit mai nainte la București, fiind fără moștenitori, averea lui a trebuit să treacă Petemalului (tezaurul public).

Fiind dară că eu am fost însărcinat prin epistolă din partea domniei sale Hamid aga, capul ienicerilor palatului, a lua această avere în posesiunea mea, pe seama Petemalului și fiindcă răposatul era proprietarul binalii cafenelii lui din București, care dorește s-o cumpere camaradul Ivaz [?], am și vîndut-o acestuia cu preț de lei 65, care l-am și primit de la el integral, dîndu-i sinetul de față, ca să nu fie supărat și urmărit pentru prețul cafenelei.

Rebiul Alhar 1103 (decembrie 1691).

Mustafa

Arh. St. Buc., M-rea Cotroceni, XXX—1.
Original turcesc, stare bună, hîrtie cerată; traducere de D. Argenti și regest de M. Guboglu.

55. 1692 ianuarie 24.

Adecă eu jupăneasa Aspra, care am fost jupăneasa lui Gavrilașco păharnic, nepotul lui Ianachie vistier *ot* Pitești, înpreună cu feciorii miei anume Ianachie, i Gligorașco, i Barbul, i Hrizea scriem și mărturisim cu acesta al nostru zapis ca să fie de bună credință la măna dumnealui jupănului Iane *ot* Stăncești.

Cum să să știe că avănd noi niște case cu pimniță de piatră și cu prăvălii aici în București, la Ulița cea Mare, și cu tot locul acestor case în lung și în lat precum[1] merg locurile și-altor prăvălii. Care pimniță și loc au fost mai dinainte vreame cumpărătoare de la dănșii, iar acum noi le-am văndut dumnealui jupănului Iane Stăncescul direpț bani gata taleri 185. Și am luat acești bani toți și deplin în măinile noastre.

Și am văndut de a noastră bunăvoe, nesiliți de nimeni și cu știrea tuturor fraților și a oamenilor miei și a tuturor vecinilor din sus și din jos, ca să-i fie dumnealui moșie stătătoare și ohabnică în veaci, dumnealui și coconilor dumnealui căți Dumnezeu i va dărui, în veaci.

Și cănd i-am văndut dumnealui această moșie fost-au și mărturii mulți boiari care vor iscăli mai jos.

Și, pentru mai adevărată credință, ne-am pus și noi pecețile și am iscălit mai jos, ca să să crează.

I pis az Costandin *ot* Stăncești cu zisa lor.

Ghenarie 24 *dni*, leat 7200 [1692].

Az Aspra jupăneasa a lui Gavril păharnic *ot* Răfov
Az Ianache *snă* Gavril păharnic
Gligorașco *snă* Gavril păharnic
Ion Ghiorghi, mărturie

[1] Se repetă în original.

Az Neacşul *[indescifrabil]*, mărturie
Eu Dragomir, mărturie

[pe verso]:
Zapisul jupâneasii Asprii dă vănzarea caselor *ot* Bucureşti.

Arh. St. Buc., Episcopia Argeş, XLVIII—11.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; două semnături greceşti, indescifrabile; o pecete inelară octogonală, interesantă, este pusă deasupra numelor vînzătorilor.

56. 1692 mai 20.

†Adecă eu, Tudorache făcut-am zapisul mieu ca să fie de marea credinţă la măna Radii, i Alexandrii, featele lui Stan Tililişcăi *(sic)*.

Precum să să ştie că le-am văndut dumnealor o prăvălie aici în Bucureşti, în Uliţa cea Marea, care iaste lăngă prăvăliia Sfeti Savii, pre dăn jos şi lăngă prăvăliia Lincăi Fărămiţă, pre dăn sus. Şi ne-am tocmit de a noastră bunăvoia dirept bani gata, lei 80 (80) [1].

Care prăvălie o am cumpărat de la Dima, ginerile lui Statie *ot* Stănceşti şi de la fămeia lui, Vochiţa, fata lui Statie. Şi le-am văndut dumnealor această prăvălie ca să le fie stătătoare dumnealor şi coc[o]nilor dumnealor moşiia în veaci.

Şi cănd s-au făcut aciastă tocmeală, fost-au mulţi oameni buni, carea vor iscăli mai jos. Şi pentru mai adev[ă]rat[ă] credinţă, mi-am pus şi iscălitura mai jos, ca să să crează.

Mai 20 *dni*, leat 7200 [1692].

Tudorache *[greceşte]*
× *Az* Irimie, şălariul, martor
× Eu Gligore şălariul, martor
× Eu Amza şălariul, martor

Arh. St. Buc., M-rea Nucetu, XV—11.
Foto, stare foarte bună.

57. 1692 august 5.

†Adică eu Iani, logofăt Cocorăscul scris-am zapisul nostru la măna sfăntului *(sic)* sali părintelui Nichitari *(sic)*, egumenul di la sfănta mănăstire a lu Sfeti Ioan şi a tuturor călugărilor cari sănt lăcuitori la acea sfăntă mănăstire.

Cum să să ştie că avănd noi nişte ţigănci la sfinţiia lui, anume Chirana, cu o copilă, anume Anca, care ţigancă o ţine Preda ţiganul de la cumnată-mea, Stana şi părinteli mi-au dat o fată a lu Dumitru ţiganul, anume Despa, fata Neacşăi, ţigancii lealii Stanii.

---

[1] Suma de 80 este scrisă cu literă slavonă şi cu cifră arabă.

Deci, murind mumă-sa și rămăind țiganul numai cu aciastă fată, s-au făcut schimb, fiind țiganul nostru, și fără mumă rămăind fata. n-am putut să o dăspărțim di tată-său, ci am făcut acest schimb.

Şi mărturie cari vor iscăli mai jos. Şi eu, pentru mai adivărată credință, am scris eu cu măna mea și mi-am pus pecetea și iscălitura mai jos, ca să să crează.

Avgust, 5 *dni*, leat 7200 [1692].

Az Iani logofăt Cocorăscul
Neagoe pitar Rătescul, mărturie

Arh. St. Buc., M-rea Sf. Ioan cel Mare, XVIII—1.
Foto.

58. 1692 august 15.

†Adecă eu Isaac dinpreună cu Rivca dat-am scrisoarea noastră în măna jupunului Zaharia ș-a Anei.

Pe cum să să știe că i-am văndut casa denaintea lumănării drept taleri 10, bani gata, însă numai casa, iar locul iaste a manaștirului *(sic)*.

Şi să-[i] fie casa statornică pentru că am văndut-o noi de bunăvoia noastră.

Şi pentru mai adevărata credință pus-am degetu și iscălitura mai jos, ca să să crează.

Şi cănd s-au făcut acest zapis fost-au oameni buni marturi cari vor iscăli mai jos.

Şi am scris eu Trandafir cantaragiu, cu învățătura lor.

Avgust 15, leat 7200 [1692].

[semnătură evreiască]
Eu Rivca
Matei cojocar, martor
Az Eftimie logofăt, martor

Arh. St. Buc., M-rea Cotroceni, XXX—6.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran, format mic; copie în ms. 691, f. 108.

59. 1692 august 25.

Cu mila lui Dumnezeu Io Costandin Basarab voevod și domn a toată Țara Românească.

Dat-am domnia mea această poruncă a domnii mele sfintei și dumnezeeștii mănăstiri a Radului Vodă din oraș din București, unde este hramul Sfănta Troița și părintelui Parthenie egumenul și tuturor călugărilor căți sănt lăcuitori în sfănta mănăstire, ca să fie volnici cu această carte a domnii mele, de să facă pre seama mănăstirii o moară în apa Dămboviții,

din susul orașului Bucureștilor, pre locul domnesc dăspre livedea domnească înpotriva morii mănăstirii lui Mihai Vodă, pentru că această moară a mănăstirii Radului Vodă fiind făcută mai sus înjugată cu moara mănăstirii lui Mihai Vodă ce este pre moşiia mănăstirii de către mănăstire, iar moara mănăstirii Radului Vodă au fost pre moșie domnească, dată și miluită de alţi răposaţi domni mai dinainte vreme și tot au ţinut sfănta mănăstire această moară cu vadul ei cu bună pace până acum în zilele domnii mele.

Deci când au fost acum stricându-să vadul mănăstirii lui Mihai Vodă şi vrănd să-și mute moara mai jos pre alt vad tot pre moșiia mănăstirii, deci mănăstirea Radului Vodă neputănd ţinea singură moara unde au fost pănă acum și neavănd alt vad mai jos, fiind tot moșie domnească, venit-au părintele Athanasie egumenul la domniia mea, cu mare rugăciune, ca să-i dau domniia mea voe să mute moara mănăstirii mai jos, înpotriva morii mănăstirii lui Mihai Vodă, să le facă înjugate precum au fost și mai sus.

Într-aceia, domniia mea văzănd cum că și alţi răposaţi domni mai denainte vreme au fost miluit la sfănta mănăstire cu acel vad mai din sus, domniia mea încă am socotit ca pentru să nu să strice mila și pomana de la sfănta mănăstire de am dat și am miluit și domnia mea cu acest vad după moșiia domnească să facă și mănăstirea Radului Vodă moară înpotriva morii mănăstirii lui Mihai Vodă și să fie sfintei mănăstiri acest vad stătător.

Şi pentru întărirea mănăstirii şi pentru vecinică pomenire a domnii mele *așa să fie, căci aceasta este porunca domnii mele.*

Measița avgust 25 *dni*, leat 7200 [1692].

Arh. St. Buc., M-rea Radu Vodă, LXV—1 și copie în ms. 256, f. 167v—168. Original și copie.

60. 1692 decembrie 12.

Cu mila lui dumnezeu, Io Costandin Basarab voevod și domn a toată Ţara Românească, dă domnia mea această poruncă a domnii mele sfintii și dumnezeiştii mănăstiri ce să chiamă Sărindarul, de aici, din orașul domniei meale, den București, unde iaste sfîntul hram *Adormirea născătoarei de Dumnezeu,* și părintelui Dionisie egumenul şi tuturor călugărilor care vor fi lăcuitori într-această sfăntă mănăstire.

Ca să fie sfintei mănăstiri moșie și locuri ce are aici în București pre luncă despre Dîmboviţa, unde a fost tabacii mai denainte vreame, dată și miluită la sfînta mănăstire de ctitorii cei bătrîni, și tot le-au ţinut pre seama sfintei mănăstiri cu bună pace. Iar după aceasta, cînd au fost în zilele răposatului Radului vodă Leon, coprinzînd aceste locuri ale mănăstirii unii şi alţii cu case și cu grădini, iar Mitrofan egumenul ce au fost atunce la sfînta mănăstire, împreună cu alalţi călugări, soborul sfintei mănăstiri și au mers în Divan naintea Radului vodă Leon, de au jăluit și au spus cum că au împresurat moșiia mănăstirii cu casele și cu grădinile.

Într-aceasta, Radul Vodă au fost trimis den Divan pre Ralea portar de au mers, împreună cu Gherghina judeţul den București, cu pîrgarii și cu oroșanii bătrîni, și au strîns oameni buni denprejur, împreună și cu popa Simion cel bătrîn, proegumenul sfintei mănăstiri, și au fost mers de au luat seama foarte cu amăruntul cum au fost mai pre direptate.

Şi au aflat, cu sufletele lor, moşia sfintii mănăstiri Sărindarul den hotarul mănăstirii Sfîntul Ioan despre Dămboviţa, stînjeni 3 şi despre mănăstirea Sărindarul, despre grădini, pînă în uliţa care pogoară în jos de către grădina Durii neguţătorul, stînjeni 66, şi grădina Durii iar iaste locul sfintii mănăstiri pînă în lac. Şi au fost hotărît atunce şi au pus seamne precum au fost şi mai denainte vreame de la ctitorii cei bătrîni.

Şi dupre cartea Radului vodă Leon au dat şi au miluit şi răposatul Gligorie Vodă cu acest loc ce scrie mai sus la sfînta mănăstire. Iar apoi, de la o seamă de vreame încoace, iar oamenii carei sînt şezători cu casele lor pre acest loc al sfintii mănăstiri, ei s-au făcut stăpîni locului acestuia, zicînd că iaste loc domnesc şi n-au treabă călugării.

Cînd au fost acum, în zilile domniei meale, iar părintele Dionisie, egumenul de la sfînta mănăstire Sărindarul, văzînd că ei împresoară moşiia mănăstirii, venit-au înaintea domnii meale în Divan, împreună cu alţi călugări de la sfînta mănăstire, de au jăluit şi au spus cum că acest loc iaste al sfintii mănăstiri, dat şi miluit de alţi răposaţi domni mai denainte vreame. Şi au scos şi cartea Radului vodă Leon, leat *[loc liber]* şi cartea lui Gligorie Vodă *leat* 7180 [1672] şi cartea Gherghinii judeţul, cu pîrgarii şi cu oroşanii de alesul acestui loc al sfintii mănăstiri, şi cum că alt venit nu iaste mai mult dupre acest loc decît numai dădea la sfînta mănăstire den an în an de casă, cîte oca de 1 de ceară, ca să fie de treaba sfintii mănăstiri.

Într-aceasta şi domnia mea, văzînd cărţile acelor răposaţi domni, mai denainte vreame făcute şi întemeiate pre acest loc la sfînta mănăstire, domnia mea încă am socotit, împreună cu toţi cinstiţii diregătorii domnii meale şi am trimis domnia mea den Divan pre cinstit boiarinul domniei meale Diicul Rudeanul, *vel* logofăt, ca să caute pentru acest şi să-l măsure precum scriu cărţile acelor răposaţi domni mai denainte vreame. Şi aflîndu-l că iaste locul sfintii mănăstiri moşie direaptă, l-au tras şi l-au măsurat, den hotarul mănăstirii Sfîntului Ioan, den piatră în sus, alăturea cu Dîmboviţa, spre Gorgan, pînă unde s-au plinit stînjeni trei şi au pus piatră, şi au pus den apa Dîmboviţei pînă în lac, despre locul Durii neguţătorul, care iaste iar al mănăstirii, fiind şi sluga domnii meale Marco văzător la măsurătoarea acestui loc, şi au pus pietrile.

Dirept aceia şi domnia mea, după alesul acestui loc, dat-am şi aciasta cartea a domnii meale sfintii şi dumnezieştii mănăstiri Sărindarul de aci den Bucureşti, ca să-i fie acest loc moşie stătătoare în veci şi să îi [ia] venitul pre tocmeală, cum scrie mai sus.

Iată dar şi martori punem domnia mea: pan Ventilă Corbeanu *vel* ban, i pan Alexandru *vel* vornic, i pan Diicul *vel* logofăt, i pan Mihai Cantacozeno *vel* spătar, i pan Matei Ciorogîrleanul *vel* vistier, i pan Costandin Ştirbeai *vel* clucer, i pan Dumitrache Caramanlăul *vel* postelnic, i pan Cornea Brăiloiul *vel* paharnic, i pan *[loc liber] vel* stolnic, i pan Şerban Cantacozeno *vel* comis, i pan Costandin Ciorogîrleanul *vel* sluger, i pan Mihalcea Cîndescul *vel* pitar. Ispravnic Şerban *vtori* logofăt.

Şi am scris eu, Mihai al lui Stan logofăt din Tîrgovişte, *în cetatea de scaun* în Bucureşti, luna dechemvrie 12, *leat* 7201 [1692].

Costandin voevod [m.p.].

Diicul *vel* logofăt, *procitoh*

Biblioteca soc. de ist. şi etnologie din Atena; catalogat de Sp. Lambros în „Neos Ellinomismon", VIII (1911), p. 492, sub nr. 202.
Original.

Radul Golescul *biv vel* comis înpreună cu copilele meale Zoiţa şi Ancuţa dat-am această a noastră scrisoare sfintii şi dumnezeeştii mănăstiri de aici, den Bucureşti, unde iaste hramul sfăntului proroc înainte mergător şi botezător Ioan.

Care mănăstire mai întăi, den temelia ei au fost făcută şi înălţată de strămoşii noştri Andrei vistierul, i Dumitru spătarul.

Deci cănd au fost acum în zile[le] preluminatului domnului nostru creştin Io Costandin Basarab voevod întămplăndu-se mare stricăciune sfintii mănăstiri. Deci fiind măriia sa fiind cu mare osărdie cătră sfintele biserici, pus-au făgăduinţă ca mai bună şi mai frumoasă, decăt au fost să o facă, care lucru au şi săvărşit.

Şi ştiind măriia sa că noi săntem den neamul acelor mai sus numiţi ctitori, nu ne-au lăsat ca să ne înstreinăm. Şi, din bunătatea şi blăndeţile mării sale, ne-au făcut şi pă noi părtaşi la cheltuiala zidirii aceştii mănăstiri. Şi foarte peste puţină vreme s-au întămplat şi soţii mele Marichii de ş-au dat datoriia cea obştească, de au odihnit cu părinţii ei.

Deci eu socotind mai mult folos şi răpaos să aibă sufletele noastre, am închinat sfintii mănăstiri viile noastre de la Viespeşti în care sănt 20 de pogoane îngrădite, cu pimniţe şi cu case căte sănt de treaba viilor.

Şi am mai dat 50 de oi cu miei şi 40 de mătăci *(sic)* de stupi ca să fie sfintii mănăstiri de adăogire şi părintelui Nictarie egumen înpreună cu alţi părinţi de hrană şi de înbrăcăminte. Numai şi sfinţii părinţi care s-or afla la mănăstire, datori să fie a păzi candela de la mormăntul soţiului mieu cu untdelemn ca să fie nestinsă în veci. Şi să aibă în toţi anii a ne face căte doaă sărindare, unul soţului mieu şi altul mie cu odraslile mele. Şi să facă în toţi anii, cănd ar veni vremea în care s-au pristăvit soţul mieu la luna lui ghenarie în 20 de zile, pogrebanie pe cum să cade cu un arhiereu, colivă cu înpărţire de făclii.

Aşijderea şi după petrecerea mea, iar la vremea aceia care va fi, să mi se facă şi mie asemenea şi aşa să urmeze sfinţii părinţi în veci.

Iar cine nu ar ţinea în seamă acest dar şi legături ce am făcut, au din neamul nostru, au din părinţii mănăstirii, să fie sufletile aceluia datori a da seama înaintea domnului Hristos şi să fie sfăntul proroc şi botezătorul Ion părăş, amin.

Şi pentru mai adevărată credinţă am întărit această credincioasă scrisoare cu pecetea şi cu iscălitura noastră şi cu bune mărturii, care s-au făcut la luna lui fevruarie 15 *dni*, leat 7201 [1693].

Radul Golescul *biv vel* comis
Zoiţa Goleasca
Ancuţa Goleasca

Acad. R.S.R., MLXXXV—165.
Copie în condica mănăstirii, fost ms. 2 593.

†*Milostieiu bojieiu Io Costandin Basarab voevod i gospodar vsoe zemle Ungrovlahiscoe davat gospodstvo-mi siiu povelenie gospodstvo-mi* cinstitului și credincios boiarinului domnii miale Cornea Brăiloiu *vel* paharnic și cu feciorii lui, câți Dumnezeu-i va dărui.

Ca să-i fie lui niște locuri de case aici în orașul domnii meale, în București, în prund priste Dămboviță, alăturea cu apa Dămboviții, însă de la podul agăi lu Iane în sus, pre marginea Dămboviții până în locul boiarinului domnii meale, Matei Ciorogărleanul *vel* vistiiar.

Care locuri fiind loc domnesc s-au fost pus pre dănsul unii și alții de au făcut case și grădini și au ținut cine căt au coprins pre seama lor și au și văndut unii la alții. Iar când au fost acum în zilele domnii meale, iar boiarinul domnii meale, Cornea *vel* peharnic neavănd loc de case aici în orașul domnii meale, în București, și vrănd ca să-și facă temei de case precum au și alți boiari, tocmitu-s-au cu oamenii căți au avut case pre acest loc domnesc den podul agăi lu Iane în sus, alăturea cu locul lui Matei *vel* vistiiar, până unde să cotește apa Dămboviții, de le-au cumpărat de la dinșii, anume de la Costandin, feciorul lui Iane căpitanul *ot* Tărgoviște, casa lui cu locul de lăngă podu den sus, în lung stănjăni *[loc liber]* și în lat stănjăni *[loc liber]*, derept bani gata, taleri 12, cu zapis de vănzare și cu mărturii; și de la jupăneasa *[loc liber]* a Ghinii căpitan și de la feciorii ei, Istratie armașul, i *[loc liber]* casele lor cu locul ce iaste alăturea cu locul de la Costandin pre den sus în lung, iar de la pod în sus până în locul lu Matei *vel* vistiiar stănjăni *[loc liber]* și în lat den colțul gardulu[i] despre poarta lui *vel* vistiiar până în apa Dămboviții, stănjăni *[loc liber]* și *pren* miljocul *(sic)* locului, iar în lat den uliță până iar în Dămboviță, stănjăni *[loc liber]* derept bani gata, taleri 100 și cu zapis de la măna lor, de vănzare și cu boiarii mărturii, iscăliți în zapis.

Și de la Ștefan căpitan de neamți, casa lui cu locul ce iaste alăturea cu locul de la jupăneasa *[loc liber]* a Ghinii căpitan pre den sus, în lung den locul de la Ghinea căpitan până în locul lui Coman dascalul, stănjăni *[loc liber]* și în lat, den locul Radului abagiul până în Dămboviță, stănjăni *[loc liber]*, derept bani gata, taleri *[loc liber]*, cu zapis de vănzare și cu mărturii.

Și de la Radul abagiul, casa lui cu locul ce iaste alăturea cu locul de la Ștefan căpitan în lung, iar den locul de la Ghinea căpitan până în locul lu Ianăș bucătariul, stănjăni *[loc liber]* și în lat, den locul lui Ștefan căpitan până în locul lui Naan pitariul, stănjăni *[loc liber]*, derept bani gata, taleri 48, cu zapis și cu mărturii.

Și de la Coman dascalul, grădina lui cu locul ce au ținut, în lung den locul lui Ștefan căpitan până unde să cotească apa Dămboviții, stănjăni *[loc liber]* și în lat, den apa Dămboviții până în locul lui Ianăș bucătariul și până în locul Radului abagiul, stănjăni *[loc liber]*, derept bani gata taleri *[loc liber]*, cu zapis de vănzare și cu mărturii.

Și de la Naan pitariul, casa lui cu locul și cu grădina, în lung den locul de la Ghinea căpitan, păntre locul Radului abagiul și alăturea cu locul lui Matei *vel* vistiiar, până în locul lui Banu cizmariul și a lui Ianăș bucătariul, stănjăni *[loc liber]* și în lat, den locul de la Radul abagiul până în locul lui *vel* vistiiar, stănjăni *[loc liber]*, pentru că l-au cumpărat

derept bani gata, taleri 40, cu zapis de la măna lui, de vănzare și cu mărturii.

Şi de la Ianăş bucătariul, locul lui în lung den locul de la Radul abagiul pre lăngă locul de la Coman dascalul pănă în apa Dămboviţii, stănjăni *[loc liber]* și în lat, de la locul lui Coman dascălul pănă în locul lu Banu cizmariul, stănjăni [*loc liber*], derept bani gata, taleri 60, cu zapis și cu mărturii.

Și de la Banu cizmariul, locul lui în lung den locul de la Naan pitar pănă în apa Dămboviţii, stănjăni *[loc liber]* şi în lat, den locul lui Ianăş bucătariul pănă în locul de la Naan pitariul şi pănă în locul lui Matei *vel* vistiiar, stănjăni *[loc liber]*, derept bani gata, taleri 10, cu zapis de vănzare și cu mărturii. Care s-au făcut aceaste cumpărători priste tot, taleri *[loc liber]*, precum am văzut domniia mea toate zapisele acestor vănzători ce sănt mai sus ziși, de vănzarea acestor case și locuri la măna boiarinului domnii meale, Cornea *vel* peharnic.

Făcăndu-se aceaste locuri toate căte scriu mai sus, înpreună priste tot, în lung de la Podul agăi lu Iane în sus, pănă unde să coteaște apa Dăm boviții, în căpătăiul locului den sus, stănjăni *[loc liber]* și în lat la acest căpătăi de sus, den apa Dămboviţii pănă în locul boiarinului domnii meale, Matei *vel* vistiiar, stănjăni *[loc liber]* și la mijlocul locului, iar în lat den apa Dămboviții pănă iar în locul lui *vel* vistiiar, stănjăni *[loc liber]*. Şi la căpătăiului locului den jos, despre Podul agăi lui Iane, iar în lat de la apa Dămboviţii pănă în *[loc liber]* stănjăni *[loc liber]*.

Şi după ce au cumpărat boiarinul domnii meale Cornea *vel* peharnic aceaste locuri toate și fiind loc domnesc, domniia mea încă i-am socotit pentru direaptă şi credincioasă slujbă ce slujaște domnii meale și țărăi și ca pentru să-şi facă temei de case aici în orașul domnii meale, în Bucureşti, precum au și alți boiari, de i-am dat și l-am miluit domniia mea cu acest loc căt iaste mai sus zis priste tot, ca să-i fie moştenire stătătoare în veaci, să-și facă case şi grădină și ce-i va trebui.

Derept aceaia, am dat domniia mea această carte a domnii meale cinstitului boiarinului domnii meale Cornii *vel* peharnic, ca să aibă a ţinerea și a stăpîni acest loc de case priste tot, după cum l-am miluit domniia mea şi după cum au şi cumpărat de la cei ci-au avut case pre acest loc, cum scrie mai sus, să-i fie moşie ohabnică dumisale şi feciorilor și nepoţilor și strănepoţilor neclătită în veaci.

Aşijderea şi în urma domnii noastre, pre care vă dărui domnul Dumnezeu a fi domn şi biruitoriu ţărăi aceştiia, încă-l rugăm, cu numele lui Dumnezeu, ca să aibă a întări şi a înnoi mila aciasta şi cu cartea domnii lui, ca şi domnul Dumnezeu să-l cinstească și să-l miluiască întru domniia lui cu bună pace. Şi ca şi ale domnii lui mile și direase ce ar face, să fie cinstite şi în seamă ţinute şi stătătoare.

I neotcojdo nepocoleabim poriznim gospodstvo-mi. Sej ubocvedeatel postavleaet gospodstvo-mi: pan *[loc liber] vel* ban, i pan Alexandru *vel* logofăt, i pan Diicul Rudeanul *vel* logofăt, i pan Mihai Cantacozino *vel* spătar, i pan Matei Ciorogărleanul *vel* vistiiar, i pan Costandin Ştirbeai *vel* cliucer, i pan Dumitrache Caramalău *vel* postelnic, i pan Mihalcea Căndescul *vel* stolnic, i pan Şerban Cantacozino *vel* comis, i pan Costandin *vel* slugear, i pan Barbul Fărcăşanul *vel* pitar, şi Şerban *vtori* logofăt.

I napisah az Mihai vă nă stol grad București, mesița iulie 12 dni, văleat 7201 [1693].

| L.P. |

Io Costandin voevod *[m.p.]*.

Șărban *vtori* logofăt, *procit*

Acad. R.S.R., XLV—84.
Original, pergament, stare foarte bună; sigiliul aplicat în timbru sec; iscălitura domnului, la începutul documentului, ca și inițiala, frumos înflorate, iar în mijlocul acestei înflorituri, stema Țării Românești, purtînd dedesupt data 1693.

63. 1693 august 3 (1104 zilhidge 1).

Astăzi 1 a lunei zilhidge anul 1104 (iulie 1693) subscrisul avînd în proprietate binaua unei cafenele zidite pe loc mănăstiresc, am cedat-o egumenului mănăstirei Cotroceni cu preț de lei aslanii 30, a cărora jumătate face 15.

Drept care i s-a dat acest sinet ca să fie apărat de orice intervenire streină.

Ivaz

| L.P. |

Martori: mumgi Hagi Vasile, mumgi Ioan, mumgi Milco, Cantargi Cîrsade

Arh. St. Buc., M-rea Cotroceni, XXX—2.
Original turcesc, stare foarte bună, hîrtie format mic; traducere de D. Argenti și regest de M. Guboglu.

64. 1694 august 4.

Io Costandin Băsărab voevod *[loc rupt]* slugii domnii meale lui Dănilă stolnicul neamțul și jupâneasii lui Anii și cu feciorii lor căți Dumnezeu le vor dărui.

Ca să le fie lor o casă aici în orașul domnii meale, în București, și cu tot locul căt ține îngrădișul curții și al grădinii.

Care loc iaste pre lăngă locul popei lui Theodor protopopul pănă în locul lui Muslu în picătura strașinii lui și de cătră locul popei lui Theodor iar pănă în picătura strașinii.

Și măsura locului încă să să știe, în lat despre uliță în față stănjeni 5 *pol* și în dos iar stănjeni 5 *pol* și în lungul locului stănjeni 9 *pol*, precum scrie și zapisul cel vechi al lui Bogdan croitoriu.

Pentru că această casă și cu tot locul, ce scrie mai sus, fost-au al lui Tudoran potcovariu de cumpărătoare de la Bogdan croitoriu și de la feciorii lui, Ion și Apostol, încă mai dinainte vreame de cănd au fost leat

7184 [1676] şi au ţinut pre seama lui cu bună pace până acum în zilele domnii meale.

Deci, când au fost acum iar Tudoran potcovariu înpreună cu fămeaia lui Tudora au făcut această casă cu locul vânzătoare.

Deci sluga domnii meale Dănilă stolnicul, el fiind om străin de altă ţară şi neavănd case aici în Bucureşti, s-au tocmit cu Tudoran potcovariu şi că fămeaia lui Tudora, cu ştirea tuturor vecinilor den sus şi den jos, de au cumpărat această casă cu tot locul cât ţine îngrădişul în lung şi în lat, cum iaste mai sus zis şi cu bani den osteneala lor, derept talere 45 şi cu zapis de la măna lor de vânzare şi cu mărturii.

Precum am văzut domnia mea şi zapisul lui Tudoran potcovariu înpreună cu fămeaia lui Tudora şi zapisul lui Bogdan croitoriu la măna lui Dănilă stolnicul neamţul.

Derept aceaia şi domnia mea încă am dat această carte a domnii meale slugii domnii meale lui Dănilă stolnicul şi jupâneasii lui Anii, ca să aibă a ţinearea şi a stăpânirea această casă cu tot locul ce scrie mai sus, precum l-au cumpărat cu bună pace, să le fie moşie stătătoare lor şi feciorilor şi nepoţilor neclătită.

Iată dar şi martori punem domnia mea: pan *[loc liber] vel* ban, i pan Alexandru *vel* vornic, i pan Diicul Rudeanul *vel* logofăt, i pan Miai *(sic)* Cantacuzino *vel* spătar, i pan Şerban *vel* vistier, i pan Costandin Ştirbei *vel* clucer, i pan Dumitrache Caramalăul *vel* postelnic, i pan Cornea Brăiloiu *vel* paharnic, i pan Mihalcea Cândescul *vel* comis, i pan Şerban Cantacuzino *vel* postelnic, i pan Costandin Ciorogărleanul *vel* sluger, i pan Costandin Corbeanul *vel* pitar. I ispravnic Toma Cantacuzino *vel* logofăt.

I na pisah az Mihai *sin* Stan logofăt *ot* Târgovişte *u varoş* Bucureşti

Measiţa avgust 4 *dni*, 7202 [1694].

Io Costandin voevod *[m.p.]*.

Toma Cantacuzino *vel* logofăt *procit*

Colecţia George Potra.
Copie modernă, din 1929, dată de paleograful M. Stăncescu.

65. 1695 februarie 5.

†O carte a boiariului domnii meale Vasilie *vel* căpitan *za* seimeani şi jupâneasii lui, Dospinii, fata jupâneasii Ilinchii, nepoata lui Pătraşco de aici din Bucureşti şi cu feciorii lor câţi Dumnezeu le va da.

Ca să le fie lor 12 pogoane de vie lucrate aici în dealul Bucureştilor pre moşiia sfintii Mitropolii, pentru că aceaste pogoane de vie fost-au ale lui Pătraşco unchiul lui Vasilie *vel* căpitan şi al jupâneasii lui, Dospinii, făcute de dânsul din ţealină încă mai denainte vreame. Şi tot le-au ţinut pre seama lui cu bună pace.

Iar după aceaia ajungând Pătraşco la lipsă şi puindu-l la cisla haraciului înpărătesc, aici în Bucureşti, ca să dea taleri 50 şi el neavănd aceşti bani să-i dea, au ajuns la mare nevoe şi au încăput şi la închisoare în puşcărie pentru aceşti bani.

Deci el neavând într-alt chip cum face, au fost mers la nepotă-sa, jupâneasa Dospina căpităneasa, de s-au fost rugat de i-au făcut banii de

i-au dat acești bani taleri 50, fiind Vasilie *vel* căpitan trimis de domniia mea la Beligrad în trebile înpărătești. Și apoi Pătrașco au fost dat acești bani, ce scriu mai sus, în măna boiarinului domnii meale Bunea *vel* armaș, fiind el ispravnic de banii haraciului din București.

Iar după ce au venit boiariul domnii meale Vasilie *vel* căpitan, el ș-au fost cerșut acești bani, taleri 50, la unchiu-său Pătrașco care l-au fost înprumutat jupăneasa lui Dospina căpităneasa. Și el neavănd banii să-i dea, de bunăvoea lui au fost făcut tocmeala cu boiariul domnii meale Vasilie *vel* căpitan de i-au fost văndut aceaste 12 pogoane de vie în preț derept taleri 200. Și priste taleri 50 ce i-au fost dat nepoată-sa jupăneasa Dospina căpităneasa, mai nainte, i-au mai dat și boiarinul domniei meale Vasilie *vel* căpitan taleri 150, de s-au plinit taleri 200, căt le-au fost tocmeala viilor. Și i-au făcut și zapis de vănzarea viilor la măna lui și cu multe mărturii.

Și au ținut boiarinul domnii meale Vasilie *vel* căpitan aceaste pogoane de vie pre seama lui cu bună pace, iar după aceaia sculatu-se-au Șerbu unchiul lui Pătrașco și cu fiiu-său Manole cu pără pentru aceaste vii. Și au venit de s-au întrebat de față în divan naintea cinstiților și credincioșilor boiarilor domnii meale cei mari ai divanului: pan Alixandru *vel* vornic, i pan Diicul Rudeanul *vel* logofăt, i pan Costandin *vel* cliucer, i pan Cornea Brăiloiul *vel* păharnic, i pan Costandin *vel* slujer.

Și așa au fost părăt Șerbu cu fiiu-său Manole cum că aceaști vii nu le-au văndut nepotă-său Pătrașco în viiața lui, nici i-au dat Vasilie căpitan nici un ban, ci după moartea lui Pătrașco au făcut Vasilie căpitan meșteșuguri de au înpresurat aceasti vii în silă fără de bani și zapisul nu iaste adivărat.

Iar boiarinul domniei meale Vasilie *vel* căpitan el au scos zapisul lui Pătrașco de vănzarea acestor vii de s-au citit naintea boiarilor domnii meale, ce sănt mai sus ziși, întru care s-au aflat multe mărturii adevărate iscăliți în zapis anume: Lefter *vel* șufar, i Necula căpitan, nepotul Predei stolnic, Poenariul, i Radoiță Stovrag căpitan, i Dumitrașco căpitan, i Isfan stolnic și alte mărturii.

Deci boiarii domnii meale fiind aceaste mărturii de față chematu-i-a în divan de au mărturisit cum că iaste zapisul lui Pătrașco adevărat și cum că au dat boiarinul domnii mele Vasilie *vel* căpitan acești bani ce scriu mai sus taleri 200 în măna lui Pătrașco. Și priste mărturiseala lor au mai mărturisit și boiarinul domnii meale Bunea *vel* armaș, cum că vănzarea viilor acestora iaste bună și adevărată și taleri 50 ce au luat Pătrașco mai nainte de la nepoată-sa, Dospina căpităneasa, i-au dat toți deplin în măna lui de s-au plătit de banii haraciului cănd l-au scos din pușcărie.

Deci au fost rămas Șerbu cu fii-său Manole de judecată dinaintea boiarilor domnii meale ce scriu mai sus. Și au luat Vasilie *vel* căpitan și cartea boiarilor domnii meale ci sănt mai sus ziși de judecată și de rămas la măna lui.

Și iar au stăpănit aceaste vii pre seama lui, precum le-au cumpărat și precum l-au ajuns judecata cu bună pace, iar apoi Șerbu cu fiiu-său Manoli nici pre această judecată nu s-au lăsat, ci iar s-au ridicat cu altă pără asupra vară-sa jupăneasii Ilinii, soacra boiarinului domnii meale Vasilie *vel* căpitan, zicănd cum că murind văru-său Pătrașco, pre măna ei au rămas de la el bani gata și scule și haine, cerșănd și ei ca să le facă parte.

Iar jupăneasa Ilina ia [ea] știind cum că alt n-au fost rămas nimic fără decăt au lăsat el cu sufletul lui bani gata taleri 70, ca să-l pomenească

după moartea lui. Și avănd judecată și pentru aceasta naintea boiarilor domnii meale celor mari ai divanului ce scriu mai sus și judecata au fost ajuns cum să jure jupăneasa Ilina cu sufletul ei că alt n-au rămas nimica la dînsa fără decăt numai ce au lăsat acești bani taleri 70, ca să-l grijască după moartea lui.

Și după judecata boiarilor domnii meale mergănd jupăneasa Ilina ca să jure știindu-se dreaptă, iar Șerbu cu fii-său Manole ei văzănd că vor să îngreuieze sufletul văru-său lui Pătrașco cu jurămăntul acesta și cunoscănd direptatea jupăneasii Ilinei, nu au lăsat ca să jure, ci au căzut ei cu rugăciuni de s-au înpăcat denaintea [a] mulți preoți și boiari de au mai dat jupăneasa Ilina văru-său lui Șărbu și fiiu-său lu Manole de în banii ce i-au lăsat văru-său Pătrașco de pomeană, taleri 10.

Și au făcut ei zapis la măna vară-sa jupăneasii Ilinii cu multe mărturii ca de acum înainte să aibă pace unii de către alții pentru ale văru-său lu Pătrașco închinăndu-se în zapisul lor și prad [?] de să vor mai scula cu vreo gălceavă să fie închinați judecății taleri 30.

Iar Șărbu, ca un om rău, nici pe această judecată nu s-au lăsat ci și priste zapisul lui iar s-au sculat cu pără și au venit și al treilea rănd de s-au întrebat de față naintea domnii meale în divan cu boiarinul domnii meale Vasilie *vel* căpitan pentru viile ce scriu mai sus și pentru altele multe ce zicea el că au rămas de la văru-său Pătrașco pre seama vară-sa jupăneasii Ilinii.

Iar boiarinul domniei meale Vasilie *vel* căpitan el au scos întăi zapisul lui Pătrașco de vănzarea acestor vii și cartea domnii meale ce i-au fost făcut mai nainte pre zapis de stăpănirea viilor și cartea boiarilor domnii meale, ce scriu mai sus, de pără și de rămas, de s-au citit toate pre rănd naintea domnii meale în divan. După aceasta au scos și zapisul lui Șărbu și al fii-său lu Manole care au fost făcut el după judecată la măna vară-sa jupăneasii Ilinii ca să nu mai aibă gălceavă între ei; de care tăgăduind Șerbu pentru acest zapis că nu iaste adevărat făcut de el, de care aflăndu-se de față în divan Stan *vtori* vornic mărturie, iscălit într-acest zapis, el au mărturisit naintea domnii meale cum că Șerbu cu fii-său Manoli după înpăcăciunea lor ce au făcut cu jupăneasa Ilina, de bunăvoea lor au făcut acest zapis la măna vară-sa jupăneasii Ilinii și zapisul iaste scris de el cu învățătura lui Șerbu și a fii-său lu Manole, iar nu sănt alte meșteșuguri.

Derept aceaia domniia mea văzănd cum că acest om Șărbu cu fii-său Manole sănt oameni răi și nu să țin nici de o judecată și umblă rău și fără de lucru și scrisorile boiarinului domnii meale Vasilie *vel* căpitan sănt bune și adevărate, judecat-am domniia mea și am dat această carte a domnii meale boiarinul[ui] domnii meale lui Vasilie *vel* căpitan și jupăneasii lui, Dospinii, ca să aibă a ținearea și a stăpăni aceaste 12 pogoane de vie cu bună pace și jupăneasa Ilina de acum nainte să fie în pace de către văru-său Șărbu și de către fii-său Manole, nici un val de către dănșii să n-aibă, pentru că au rămas Șerbu cu fii-său Manole de judecata dinaintea domnii meale, din divan, cum mai multă treabă cu boiarinul domnii meale Vasilie *vel* căpitan sau cu jupăneasa Ilina să n-aibă, *căci aceasta este porunca domnii meale și altfel să nu fie.*

Iată am pus și mărturii domnia mea: pan *[loc liber]* mare ban, pan Alixandru *vel* vornic, i pan Diicul Rudeanul *vel* logofăt, i pan Mihai Cantacozino *vel* spătar, i pan Șerban *vel* vistier, i pan Costandin Știrbei *vel* clucer, i pan Dumitrașco Caramanlăul *vel* postelnic, i pan Cornea Brăiloiul *vel* păharnic, i pan Mihalcea Căndescul *vel* stolnic, i pan Șerban Can-

tacozino *vel* comis, i pan Costandin Ciorogârleanul *vel* slujer, i pan Costandin Corbeanul *vel* pitar. Ispravnic Toma Cantacozino *vtori* logofăt.

Şi am scris eu Mihai *fiul lui* Stan logofăt *din Tîrgovişte în cetatea de scaun în Bucureşti.*

Measiţa februarie 5 *dni*, leat 7203 [1695].

Arh. St. Buc., ms. 705, f. 45v—47.
Copie.

66. 1695 iulie 1.

†Noi oroşanii care săntem înprejur vecini locului uncheaşului Stănilă dăn mahalaoa Măcelarilor anume Stoica cavaful, i Mihai sărmagiul, i Neagoe săpunariul, i Necula croitorul, i Mihul cizmariul şi alţii care vor iscăli mai jos. Fost-au făcut părintele vlădica o carte cu mare blestem şi cu afurisanie asupra noastră ca să meargem să căutăm şi să dăscoperim locul acela al uncheaşului Stănilă care iaste zis mai sus.

Deci noi văzănd acea cinstită carte a sfinţii sale cu mare blestem şi cu mare groaznică afurisanie, sculatu-ne-am cu toţii dă am mers dănpreună cu *vtori* portar anume Racoviţă dă am căutat şi am dăscoperit precum am socotit cu dreptul şi am măsurat cu stănjănul şi am găsit în lungul uliţii pă unde stau scaunele, stănjăni 20 şi s-au călcat şi o prăvălie care întră iar în cei 20 dă stănjăni, găsitu-s-au în lungul Căcainai în jos păn gardul jupănului Mihai sărmagiului şi pă lăngă gardul Condrii, stănjăni 30.

Şi aşa s-au socotit să hie gardul jupănului Mihai hotar; găsitu-s-au şi fundul dăn jos dăn gardul Condrii pănă în locul Ganii, stănjăni 12 *pol* şi alăturea pă lăngă grădina Ganii şi pă lăngă locul lui Neagoe săpunariul pănă în Uliţa Scaunilor, stănjăni 25.

Deci noi am făcut această carte a noastră la măna egumenului dă la mănăstirea dă la Mărcuţa, anume Onofrie, ca să ţie şi să stăpănească sfănta mănăstire, păntru că acest loc au fost dat dă unchiiaşul Stănilă dă pomană lui, sfintii mănăstiri.

Şi cănd s-au dăscoperit acest loc fost-au şi alţii care ş-or pune iscăliturile mai jos.

Şi am scris eu Fota zălariul cu învăţătura dumnealor.

Iulie 1 *dni*, leat 7203 [1695].

Popa Ion protopop, martor
Popa Coman *ot* Scaune, mărturie
× Eu Stoica cavaf
× Eu Necula
Mihai sărmagiul
Mihul cezmar

[pe verso]:

Cartea oroşanilor den Bucureşti de adevărăciunea locului unchiaş[ului] Stănilă *ot* mahalaoa Scaunelor de carne.

7203 [1695] iulie 1.

Arh. St. Buc., Mitrop. Ţ. Rom., CCLVII—7.
Original, stare bună.

67. 1696 februarie 8.

†Carte a boiarinului domnii meale Alixandru *biv vel* postelnic și cu feciorii lui ce-i va da Dumnezeu.

Ca să fie lui un loc de casă aici în orașul domnii meale, în București, în mahalaoa ce să chiamă a Olteanilor, pre lăngă locul Radului tabacul, în lung spre bisearică, stănjini 29 și în lat, din locul Radului tabacul, pre lăngă uliță, în jos pănă în ceaialaltă uliță ce mearge spre bisearica Tabacilor, stănjini 22. Și de acolea să alătură cu ulița care mearge la băcănie, pănă în gardul lui Iane copilul, fratele lui Neculae, stănjăni 30. Și de acolea, în curmeziș, pănă în gardul lui Stroe tabacul, stănjini 18, care să fac înpreună, peste tot stănjini *[loc liber]*.

Pentru că acest loc de casă, ce scrie mai sus, fiind loc domnesc și mai denainte vreame, s-au fost pus popa Negre de au făcut casă pre acest loc domnesc. Iar după aceaia, cănd au fost în zilele lui Gligorie Vodă, au fost văndut popa Negre casa lui, ce au fost făcut pre acest loc domnesc, Udrii șufariu. Și neputănd Udrea șufarul căuta dă aciastă casă, fiind și el la lipsă, au lăsat casa de s-au stricat și s-au dorovăit, făr de căt numai ce au rămas numai locul domnesc, făr de nici o stăpînire. Și au fost tot pre seama domnească făr de nici o stăpănire păn-acum în zilele domnii meale.

Deci, cănd au fost acum, întămplăndu-se a veni boiarinul domnii meale Alixandru *biv vel* postelnic aici în țară și aflăndu-se întru multe slujbe ale țărăi și ale domnii și pohtind loc de la domniia mea, aici în București, ca să-și facă casă și temei și fiind acest loc domnesc sterp și făr de casă, domniia mea am trimis pre sluga domnii meale, Stan *vel* vornic, de au străns oameni buni și vecini denprejurul locului, de au măsurat acest loc în lung și în lat, precum scrie mai sus.

Drept aceaia și domniia mea, după alesul acestui loc de casă, m-am milostivit domniia mea dă i-am dat și am miluit pre boiarinul domnii meale, Alixandru *biv vel* postelnic, cu acest loc de case, ce scrie mai sus, ca să-și poată face casă și temei pre acest loc și să-l stăpănească pre seama lui cu bună pace de cătră tot omul, în lung și în lat, precum scrie mai sus, să-i fie lui de moștenire și stătătoriu în veaci.

I neocogojdo nepocoleabim porizom gospodstvo-mi sej ubo sveditelie postavleaem gospodstvo-mi : pan Cornea *vel* ban, i pan *[loc liber]* *vel* vornic, i Diicul *vel* logofăt, i Mihai Cantacuzino *vel* spătar, i Șerban *vel* vistier, i Costandin *vel* clucer, i Dumitrașco *vel* postelnic, i Vergo *vel* păharnic, i Radul *vel* stolnic, i Șerban Cantacuzino *vel* comis, i Iorga *vel* slujer, i Costandin *vel* pitar. I is[pravnic] Toma Cantacuzino *vtori* logofăt.

I na pisah az Isar logofăt.

Fevruarie 8 *dni*, leat 7204 [1696].

Arh. St. Buc., ms. 705, f. 81v—82.
Copie.

68. 1696 iunie 15.

†Adecă eu Iosif călugărul care pre mirenie [m-am numit] popa Ivașco, den București, scris-am și mărturisit cu acest al mieu zapis ca să fie de bună credință la măna lui Costandin logofăt.

Cum să să știe că am făcut tocmeală cu dumnealui de i-am văndut casele meale, de aici den București, din mahalaoa noastră, cu tot locul curții, cu grădina cu pometul și cu pimnița din curte și cu jicnița și cu toate dichisile ce sănt pre lăngă case.

Care loc mi-au fost și mie de cumpărătoare de la popa Dumitrașco feciorul lui Vasilie *[indescifrabil]*, pentru că i s-au căzut dumnealui a cumpăra fiind alăturea pre lăngă locul dumnealui ce au fost cumpărat iar de la noi mai de nainte vreame. Şi am luat acești bani toți gata și deplin în măna mea.

Dirept aceiaia am dat acest zapis al mieu ca să aibă a ţinearea dumnealui aceaste case cu tot locul curții și al grădinii cu pimnița și cu toate namestiile, precum am ținut și noi până acum, cu bună pace. Să-i fie moșie stătătoare și coconilor în veaci.

Şi la tocmeala noastră [s-au] întămplat boiari carii să vor iscăli mărturie mai jos. Și noi, pentru mai adeverită credință, am iscălit cu măna mea, ca să să crează.

Şi am scris eu Mihai logofăt cu învățătura părintelui Iosif carii mai sus să numeale [numește].

Measița iunie 15 *dni*, 7204 [1696].

Eu monah Iosif
Eu popa Stoian, martor
Drăghici Săulescul, martor

[pe verso]:
Zapisele pentru locul cu casa ce au dat logofătului Costandin de pomeană la bisearica Tuturor Sfinților.

Arh. St. Buc., Episcopia Argeș, XLVIII—15.
Original, stare potrivită, pătat și șters în unele locuri din cauza umezelii, hîrtie cu filigran.

69. **1696 august 7**

†Noi 4 neguțători anume: Ianoș starostea, i Manul cupețul și Apostul cupețul, i Iane cupețul, dat-am cartea noastră sfintei mănăstiri Radu Vodă.

Ca să aibă a ţinea și a stăpîni aicia în București, din sus la Gorgani, un loc de vad de moară, den moșia domnească care i s-au dat schimb pentru locul mănăstirii ce au fost la poarta domnească din sus și s-au luat pre seamă domnească. Deci fiind pricină pentru acest loc, ne-au rănduit pre noi dumnealui Stroe *vel* vornic, i Vergul *vel* paharnic și Ianache Văcărescul *vel* agă, caimacanii scaunului mării sale domnului nostru Ioan Constandin Basarab voevod ca să căutăm și să măsurăm acel loc de vad de moară ce arată mai sus și să-l izbrănim de către moșia domnească.

Deci noi, după porunca dumnealor, am mers cu Manole *vtori* vornic şi am căutat şi am măsurat din jos de vad, din apa Dămboviţii pă lăngă podişor la deal păste ulicioară supt coasta Gorganului stînjeni 10 şi la mijloc, iar din apa Dămboviţii din dreptul morilor mănăstirii Mihai Vodă, asupra Gorganului din sus, stînjeni 13. Şi al treilea trăsură din susul morii, iar din apa Dămboviţii la delceluş, drept păste ulicioară stînjeni 17. Şi

lungul acestui loc iaste din jos de podișor ce vine despre Mihai Vodă pă lângă apa Dămboviții în sus, stînjeni 40 masă. Şi la toate trăsurile s-au făcut semne, ca să să știe acest loc pă unde să-l ție mănăstirea Radu Vodă, însă vadul înfundat după obicei.

Deci noi după cum am găsit cu cale și cu dreptate și după porunca dumnealor boerilor caimacani, am dat această carte a noastră sfintei mănăstiri Radu Vodă, ca să știe pă unde să stăpânească acest vad de moară.

Aceasta.

Avgust 7 *dni*, 7204 [1696].

Ianoș staroste *[în grecește]*
Ioan zeton *[grecește]*
Apostol al lui Lazăr *[grecește]*
Manole *[grecește]*

Arh. St. Buc., M-rea Radu Vodă, LXV–2.
Original, stare foarte bună.

70. 1696 noiembrie 8.

Întru Hristos Dumnezeu bunul credincios și bun cinstitoriu și de Hristos iubitoriu și însuși țiitoriu Io Costandin Basarab voevod, cu a lui Dumnezeu milă și cu a lui Dumnezeu dar biruitoriu și domnitoriu a toată Țara Rumănească.

Dat-am domniia mea acest cinstit hrisov al domnii meale sfintei și dumnezeeștii mănăstiri de la Rumele, den satul ce să chiamă Fița, unde să cinstează hramul sfântului și marelui prooroc Ilie, care iaste în eparhia mitropolitului de la Ianina. Şi tuturor călugărilor câți să vor afla lăcuitori acolo la Sventăi Ilie.

Ca să fie sfintei mănăstiri sfânta mănăstire den orașul domniei meale București, hramul cinstitului cap al lui Sventăi Ioan Preditici și cu toate moșiile și cu tot venitul de pretutindenea. Pentru că această mănăstire Sventăi Ioan să află zidită den temei de Andrei vistiiar, încă mai denainte vreame den zilele altor domni. Şi după ce au zidit-o și au fost săvărșindu-o, o au miluit și o au adaos cu moșii dupe părlejul lui.

După aceia fostu-o au închinat la sfânta mănăstire Sventăi Ilie care iaste mai sus scrisă. Ca să aibă a fi părinții de acolo purtători de toată grija. Trimițănd de acolo, de săborul acei sfinte mănăstiri, egumeni și călugări aici la Sveantăi Ioan dupe tocmeala și obiceaiul, precum au fost tocmit Andrei vistiiariul ctitorul sfintei mănăstiri ce s-au zis Sveantăi Ioan.

Iar după aceaia, după petrecania lui Andrei vistiiar, s-au tras ctitor Preda banul Buzescul ginerile lui Andrei vistiiar, și au fost adaos și Preda banul Buzescu în sfânta mănăstire Sveantăi Ioan multe de toate.

Şi precum au fost închinat socru-său Andrei vistiiar, acolo la Sveantăi Ilie, așa o au închinat și Preda banul Buzescu. Şi au fost făcut cărțile lor hrisoave domnești pentru închinăciunea mănăstirii Sveantăi Ioan, ca să poată fi tocmeala lor așăzată și neclătită în veac.

Şi tot au fost această mănăstire Sveantăi Ioan pe seama mănăstirii Sveantăi Ilie de au venit egumeni puşi de acolo şi călugări de ş-au luat adetul pe an, dupe tocmeala ctitorilor boiari carii scriu mai sus, de atunci şi până acum.

După aceaia, de la o seamă de vreame întâmplându-să a fi multe răotăţi aici în ţară, atuncea fost-au perit toate cărţile de pre toate moşiile ce au fost date mănăstirii lui Sveantăi Ioan de ctitorii mănăstirii ce scriu mai sus. Şi au fost perit şi cărţile ceale de închinăciunea mănăstirii.

Deci când au fost în zilele răposatului Ducăi Vodă, iar Leontie egumen de la Sveantăi Ioan de aici din Bucureşti, înpreună cu alţi călugări, ei au fost mers înaintea Ducăi Vodă la divan de au spus pentru această mănăstire Sveantăi Ioan, cum iaste închinată acolo la Sveantăi Ilie prooroc. Şi tot de acolo le-au venit egumeni şi călugări de ş-au luat hadetul după obiceai, fără de nici o opreală. Numai cărţile ce au avut de închinăciune au perit de răotăţi, pohtind de la răposatu Duca Vodă ca să li să înnoiască şi să li să facă hrisov pe tocmeala ce au avut de la boiarii ctitori sfintii mănăstiri Sfete Ioan.

Întru aceia răposatul Duca Vodă vrând şi cercând ca să adevereze pentru acel lucru, fost-au întrebat pe toţi boiarii divanului şi foarte bine au adevărat, cum că iaste închinată la Sveantăi Ilie prooroc ce iaste la Rumele.

Şi întâmplându-să atunci pe acea vreme aici şi un părinte numindu-să Chiril mitropolitul de la Ianina, care şi acela însuşi au mărturisit înaintea pomenitului Ducăi Vodă, cum că iaste închinată mănăstirea Sveantăi Ioan la mănăstirea Sveantăi Ilie prooroc. Şi după ce s-au adevărat că au fost lucrul aşa, le-au dat hrisoave la mâna lor precum am văzut domniia mea şi acel hrisov al răposatului Ducăi Vodă la mâna părinţilor călugări de la această sfântă mănăstire ce s-au zis mai sus.

Drept aceaia şi domniia mea încă am înnoit şi am întărit închinăciunea aceasta şi cu acest cinstit hrisov al domnii meale, ca să fie sfintei mănăstiri Sveantăi Ilie această mănăstire Sveantăi Ioan, de întărirea şi ajutoriul şi călugărilor de hrană şi de înbrăcăminte, iar domnii meale şi răposaţilor părinţilor domnii meale vecinică pomenire.

Aşijderea şi în urma domnii meale pre carele domnul Dumnezeu îl va milui a fi domn Ţărăi Rumâneşti, încă-l rugăm cu numele domnului şi mântuitoriului nostru Isus Hristos să-l înnoiască şi să-l întărească acest hrisov al domnii meale, pre această tocmeală şi aşăzare a sfintei mănăstiri Sveantăi Ilie proorocu. Precum au tocmit şi au aşăzat ctitorii sfintei mănăstiri Sveantăi Ioan. Ca şi pre acela domnul Dumnezeu să-l cinstească şi să-l miluiască şi să-l întărească întru domniia lui. Şi cinste să aibă de la Dumnezeu la acela veac, şi ertăciune de toate păcatele lui. Şi ale domnului şi direase ca aceaste să afle cinstite şi în seamă ţinute. Şi în celalalt veac ce va să fie la răpaos veacinic să fie sufletul lui, amin.

Şi am întărit acest hrisov cu tot sfatul şi credincioşii boiari divanului domnii meale: pan Cornea Brăiloiul *vel* ban, pan Stroe Leurdeanul *vel* dvornic, pan Diicul Rudeanul *vel* logofăt, pan Mihai Cantacuzino *vel* spatar, i pan Şărban Greceanu *vel* vistiar, pan Costandin Ciorogârleanul *vel* clucer, pan Dumitraşco Caramalăul *vel* postelnic, pan Vergo *vel* spatar, pan Radul Izvoranul *vel* stolnic, pan Şărban Cantacuzino *vel* comis, i pan Iorga *vel* sluger, pan Costandin Corbeanul *vel* pitar; şi ispravnic Toma Cantacuzino *vtori* logofăt.

Şi s-au scris acest hrisov în oraşul Bucureştilor, întru al noaălea an al domnii meale de Isar logofeţel den oraş den Bucureşti.

Measiţa noemvrie 8 *dni*, leat 7205 [1696].

Acad. R.S.R., MLXXXV—2.
Copie în condica mănăstirii Sf. Ioan cel Mare, fost ms. 2 593.

71. **1696 noiembrie 10.**

†Adecă jupăneasa Chiţa portăreasa înpreună cu nepotu-mieu Tanasie, dat-am acesta al nostru zapis ca să fie de bună credinţă la măna lu Ghiorghiţă părcălabul, pă cum să să ştie că i-am văndut o casă aicea în Bucureşti, în mahalaoa Broştenilor, drept taleri 22.

Care casă o am fost cumpărat şi noi de la Oprea diiaconul cu zapisul lui. Drept aceia să fie volnic să şi-o stăpânească cu bună pace, pentru că i-o am văndut noi de a noastră bunăvoie. Şi i-am dat şi zapisul de cumpărătoarea noastră.

Şi la această tocmeală a noastră fost-au mulţi oameni buni mărturie care vor iscăli mai jos. Şi pentru mai adevărată credinţă, ne-am pus şi noi iscăliturile şi peceţile, ca să [să] crează.

Şi am scris eu Gherghie logofăt cu învăţătura lor.

Noemvrie 10 *dni*, leat 7205 [1696].

| L.P. | *Az* Chiţa portăreasa

× Eu Tanasie nepotul jupăneasii Chiţii, cojocar
Eu Vladul, martor
Az Gherghi stegariul, martor
Pătru logofăt, martor
Az Iftinie cojocar, martor
Eu Stoica cojocar, martor

Colecţia Şerban Flondor.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran.

72. **1697 mai 21.**

Milosticiu bojieiu Io Costandin Băsărab voevod i gospodar vsoe zemlĭ Ungrovlahiiscoe, davat gospodstvo-mi sie povealenie gospodstvo-mi boiarinului domnii meale, lui Iane, vătaful *za* aprozi şi cu feciorii lui, căţi Dumnezeu-i va dărui.

Ca să-i fie lui nişte case aici, în oraşul domnii meale, în Bucureşti, în mahalaoa dă la bisearica Aga Niţii, însă casele cu pimniţa de supt case şi cu altă pimniţă la uliţă, făr de case şi cu tot locul curţii şi al grădinii şi cu tot pometul. Însă, locul în lung den podul de la uliţa cea maare pănă în fundul grădinii, în locul lui Vasilie căpitan, stănjăni *[loc liber]* şi în lat, den ulicioara cea mică pănă în gardul Măinii ceauşul, stănjăni *[loc liber]*.

Care case şi loc au fost ale lui Muşat logofătul de cumpărătoare de la Iane Zangoci sărbul şi de la fămeaia lui, Dobra şi de la alţi cumpărători, precum adeverează şi în scrisorile ceale vechi.

Pentru că acest loc mai denainte vreame au fost loc domnesc, iar apoi răposatul unchiul domnii meale, Io Şerban voevod, s-au fost milostivit de au dat şi au miluit pre Muşat logofăt, cu acest loc de case, căt scrie mai sus, pentru dreaptă şi credincioasă slujbă ce au slujit domnii şi ţărăi, precum am văzut domniia mea şi cartea răposatului unchiului domnii meale, Şerban Vodă, de milă făcută pre acest loc de caasă.

Şi tot au ţinut Muşat logofăt aceaste caase cu tot locul curţii şi al grădinii, în lung şi în lat, cum iaste mai sus zis, cu bună paace în viiaţa lui. Iar după petrecaniia lui Muşat logofăt, jupăneasa lui, Zmaranda, ia [ea] au fost dat aceaste case, cu pimniţile, ce scriu mai sus şi cu tot locul curţii şi al grădinii zeastre fie-sa, Ilincăi şi gineri-seu, lui Mihai, de le-au ţinut şi ei pre seaama lor cu paace.

Deci, cănd au fost acum, iar Mihai, ginerile lui Muşat logofăt, înpreună cu jupăneasa lui, Ilinca, ei den bunăvoia lor şi cu ştirea soacră-sa, jupăneasii Zmarandii, au făcut tocmeală cu boiarinul domnii meale, Iane vătaf de i-au văndut casele aceastea cu pimniţile şi cu tot locul curţii şi al grădinii, în lung şi în lat căt ţine îngrăditul, drept bani gata, taleri 135, precum am văzut domniia mea şi zapisul lui Mihai ginerile lui Muşat logofăt şi al jupăneasii lui, Ilincăi, de vănzarea acestor caase, cu locul, la măna boiarinului domnii meale, Iane vătaf, întărit cu iscăliturile lor şi cu boiarii cei mari ai divanului, mărturii, iscăliţi în zapis.

Drept aceaia şi domniia mea, încă am dat aciastă carte a domnii meale boiarinului domnii meale, lui Iane vătaful, ca să aibă a ţinea şi a stăpîni aceaste case cu pimniţile amăndoao şi cu tot locul curţii şi al grădinii, în lung şi în lat, cum iaste mai sus zis, precum scrie şi cartea pomenitului unchiul domnii meale, Şerban voevod şi în scrisorile ceale vechi, cu bună paace, să-i fie moşie stătătoare lui şi feciorilor, nepoţilor şi strenepoţilor, neclătită în veaci.

Şi am întărit cartea aciasta cu tot sfatul şi credincioşii boiarii divanului domnii meale: pan Cornea Brăiloiu *vel* ban Cralevschii, i pan Stroe Leurdeanu *vel* dvornic, i pan Diicu Rudeanul *vel [loc rupt]*, i pan Mihai Cantacuzino *vel* spătariu, i pan Şerban *vel* vistieriu, i pan *[loc liber] vel* cliucer, i pan Dumitraşco Caramalăul *vel* postealnic, i pan Vhergo *vel* păharnic, i pan Radul Izvoranul *vel* stolnic, i pan Radul Golescul *vel* comis, i pan Iorga *vel* slugeariu, i pan Costandin Corbeanu *vel* pitariu. Şi ispravnic, Toma Cantacuzino *vel* logofăt.

Şi s-au scris cartea aciasta în oraşul scaunului domnii meale, în Bucureşti, într-al noaolea an den domniia domnii meale, de Isar logofeţelul den Bucureşti, mai 21 *dni ot Adaama daj donnea tecenie leatom* 7205 [1697], iar de la naşterea lui Hristos leat 1697.

Io Costandin voevod *[m.p.]*.

Dicul Rude[a]nul *vel* logofăt, *procitenom*

Acad. R.S.R., CLXXXI—41 *a*.

Original, stare potrivită (rupt la îndoituri); pecetea căzută; frumoasă semnătura domnului, ca şi iniţiala, cu înflorituri.

Însoţit de o copie nouă cu scriere latină, cu unele greşeli de transcriere, CLXXXI—41 *b*.

73. 1697 mai 26.

†Adică eu Stoichița păharnic Golumbeanul dat-am scrisoarea mea la mâna dumnealui jupânului Tomei *ot* Bucureștii.

Cum să să știe că avănd dumnealui un țigan cumpărat de la unchiumieu Preda căpitan Zătreanul, anume Barbul Buni, drept taleri 35 și apoi întămplăndu-să de i-au fugit țiganul de aici de la dumnealui, au venit la mine de au luat o țigancă a mea și au făcut și un copil cu țiganca.

Deci aflăndu-și dumnealui țiganul la mine, au venit la casa mea de ș-au prins țiganul. Apoi i-au scăpat țiganul. Deci neîndurăndu-ne, ca să să mai desparță sălașul, ne-am voit amăndoi de a noastră bunăvoe de i-am dat schimb alt țigan pentru țigan, anume Petru feciorul Mircii țiganul, care îmi iaste și mie de zeastre de la Fălcoi.

Și pentru copilul de țigan, ce scrie mai sus, i l-am plătit dumnealui cu bani taleri 13 *pol.*

Deci drept aceaia i-am dat acest al mieu zapis ca să aibă a stăpăni dumnealui acest țigan, ce iaste mai sus zis, cu bună pace, ca să-i fie dumnealui stătătoriu și coconilor dumnealui în veaci.

Și când s-au făcut acest zapis de tocmeala noastră, fost-au mulți boiari mărturie carii vor iscăli mai din jos.

Și pentru mai adevărata credință și eu am scris cu măna mea și am iscălit din jos, ca să să crează.

Mai 25 *dni*, leat 7205 [1697].

Az Stoichița păharnic Golumbeanul
Az Preda Hurezanul, martor
Az Radul logofăt Vlădescul *ot vel* visterie, mărturie

Acad. R.S.R., XC—117.
Original, stare bună, pătat de umezeală.

74. 1697 iunie 5.

†Adecă eu Marco care am fost căpitan, den Broșteni, dat-am zapisul meu mării sale coconului Radului bezdadi *(sic) sin* răposatului Iliiaș Vodă.

Precum să să știe că avănd eu o grădină și fiindu-mi nevoe, o am fost văndut căpitanului Pătru Obedeanul, drept lei 35.

Apoi măriia sa bezdadi aflănd și trebuindu-i și mării sale, a fost mai volnic măriia sa, me-au dat banii și am dat căpitanului Pătru, iar măriia sa să ție grădina cu pomii și cu vii în pace și stătătoare, ohabnică în veci.

Și când s-au făcut acest zapis fost-au oame[ni] buni mahalagii care vor iscăli mai jos.

Eu Marco căpitan

Iunie 5 *dni*, leat 7205 [1697].

Colecția Șerban Flondor.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran.

†Adecă eu Simeon călugărul monah *ot* sfănta mănăstire a Radului Vodă, hramul sfintii troiţe, scris-am zapisul mieu ca să fie de bună credinţă la măna gineri-mieu Iorgăi şi a fii-mea Radii.

Scriu şi las cu sufletul mieu pentru prăvăliia care o am fost cumpărat de la Tudorachie postăvarul. Deci această prăvălie cănd o am cumpărat-o, o am cumpărat ca să o dau de zeastre fetelor amăndurora, anume: fie-mea Radei şi fie-mea Sandei, după cum scrie şi în żapisul cel de cumpărătoare.

Deci fiind fie-mea Rada dată la casa ei şi şăzînd în prăvăliia aceaia, viind vremea ca să dau şi pă fii-mea Sanda la casa ei. Iar cănd au fost la logodnă din toate ne-am tocmit, iar de partea de prăvălie au zis ginere-mieu Tanasie cum că lui prăvălie nu-i tribuiaşte, ci pohteaşte bani să i să dea.

Deci cerşind el bani, m-am sculat eu Simion călugărul înpreună cu gineri-mieu Iorga şi i-am dat bani gata taleri 50 în măna ginere-mieu lui Tanasie pentru prăvălie. Căci că zicea el că lui gălceavă cu cumnaţii nu-i tribuiaşte.

Drept aciasta am dat aciastă scrisoare a mea la gineri-mieu Iorgăi şi a fie-mea Radei şi a nepoţilor căţi Dumnezeu îi va dărui, ca să le fie prăvăliia a lor cu bună pace, de cătră nimenea gălceavă să n-aibă, nici de cătră cumnaţii lui, nici de cătră cumnatele lui, căci că aşa m-am îndurat şi am lăsat cu sufletul mieu.

Şi cănd am făcut acest zapis, fost-au oameni mulţi buni mărturii şi vecinii din sus şi [din] jos care-şi vor pune iscăliturile mai jos, ca să să crează.

Şi am scris eu Dumitru *sin* Irimii şălar şi mărturisesc.

Mai 15 *dni*, leat 7206 [1698].

Eu Simion călugărul socrul Iorgăi
Eu Vilae fata lui Simion monah, martor
Ştefan ieromonah clisiarh Mitropolii, martor
Eu Macarie monah, martor
Daniil ieromonah, martor
Eu popa Pătru, martor
Eu Irimiia şălarul, martor
Eu Hamza şălar, martor
Eu Gligore ceprăzar, martor
Defta croitor
Eu Hiera croitor, martor
Eu Istodor croitor, martor
Eu Stan vătaf *za* măcelari, martor
Nicola logofăt *ot* Mitropolie, mărturie

Arh. St. Buc., M-rea Nucetu, XV—12.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.
Copie, cu numeroase greşeli, în ms. 457, f. 119—119v.

†Adecă eu jupăneasa Mariia băneasa, care am fost jupăneasă a răposatului dumnealui Barbului banul Milescul, înpreună cu fii-mea Marica, scriim și mărturisim cu acesta al nostru zapis, ca să fii de bună și mare credință la măna lui Drăgușăn vistier Mereșanul.

Cum să să știi că am făcut tocmeală cu dumnealui, dă am făcut schimb de i-am dat viile no[a]stre de la Nucetul de Sus, în zăvoi, *ot sud* Olt. Care vii sănt alăturea cu viile lui Staico *biv vel* păharnic, fratele dumnealui, pe din sus, însă rozo[a]re 4, care ne sănt șă noao aceaste vii de cumpărăto[a]re de la Ghiinea logofăt *snă* Pătru logofăt *ot* Fălcoi, care i-au fost șă lui de cumpărăto[a]re de la Stoica Revelescul șă de la Florea, i Voinea, Naan, i Seriia, i Andrei.

Și iar i-am mai dat dumnealui 2 rozo[a]re de vie, care le-au fost cumpărat Ghinea logofăt de la Mihul șă de la soru-sa, Preda, careli sănt iar acolea în dealul Nucetul, unul la deal, altul la vale; cel de la vale iaste din partea lui Neguț șă cu toată moșăia a lui Tudor păharnic, ce să va aleage a patra parte de peste tot hotariul Nucetului de Sus, însă precum scrie șă zapisul cel vechi al nostru de cumpărăto[a]re, care l-am dat noi la dumnealui, ca să șă-l stăpănească cu bună paace, însă legănd *(sic)* trei părți din viile Reveleștilor, careli le-am dat noi de pomană lui Stan, sluga no[a]stră, careli sănt pre lăngă izvor, despre vali, despre apus, pre lăngă viile lui Tatomir și pre lăngă *[loc liber]*.

Iar dintr-aceasta în colo, am dat tot să fie pe seaama dumnealui Drăgușin vistier, precum scrii zapisul cel vechi, pentru că și dumnealui ne-au dat noao caseli dă aici din București, cu loc cu tot, care i-au fost și dumnealui de cumpărăto[a]re de la Matei postelnic *snă* Paan clucer Părdescul, precum scrii zapisul lui Matei postelnic, care ni-au fost dat dumnealui la măna no[a]stră.

Șă ne-am tocmit noi de a no[a]stră bunăvoe șă ne-am așăzat șă i-am dat dumnealui aceaste vii șă cu moșăia, pecum *(sic)* scrii mai sus, ca să li ție șă să li stăpănească cu bună paace dumnealui șă coconii dumnealui.

Pentru aceaia, ne-au dat dumnealui șă zapisul dumnealui la măna no[a]stră, ca să ținem și noi șă să stăpănim cu bună paace locul cu caseli.

Șă la tocmeala no[a]stră au fost mulți boiari mărturii, carii vor iscăli mai jos. Și noi, pentru mai adevărată credință, ne-am pus pecetea șă iscăliturile mai jos într-acesta zapis, ca să să crează.

L. P.

Iunie 22 *dni*, leat 7206 [1698].

Eu Mariia băneasa, înpreună cu fii-mea Marica
Dicul Rude[a]nul *vel* logofăt, mărturie
Stroe *vel* vornic, mărturie
Șerban *vel* vistier, martor
Șărban sluger Știrbei, mărturie
Ianache Văcărescul *vel* agă, mărturie
Barbul postelnic Golescu [?], martor
Popa căpitan Drăgănescul, mărturie

[pe verso]:

Zapisul dumneei Marii bănesei, care au fost jupăne[a]sa banului Barbului Milescu, rade viile *ot* Olt, *ot* Nucetul de Sus. Viia ce-i zic Băneasa.

Acad. R.S.R., LXXXVII–1.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecete inelară, în tuș negru, purtînd numele „Mariia".

77. **1698 iulie 5.**

†Sterii lumănărariul de aicea din orașul domnii meale, den București, și cu feciorii lui căți Dumnezeu îi va da, ca să-i fie lui niște case cu pimnița de supt case și cu 4 prăvălii în fața uliții ce mearge la Scaune și cu tot locul prăvăliilor și al casilor căt mearge până în ceaialaltă uliță den sus unde iaste poarta despre casile lui Andronachie *sin* Radeș săpunariul și iaste alăturea de o parte cu locul Grozii cojocariul și de altă parte alăturea cu locul Neagului fustașul, feciorul Văsiimeghii.

Pentru că aceaste case cu pimnița, cu locul și cu prăvăliile cumpăratu-le-au Sterie lumănărariul de la Paraschiva care au fost jupăneasa lui Tudor căpitan Odivoianul în preț derept taleri 400, cu zapis de la măna ei de vănzare și cu mărturii. Care locul acestor case și cu prăvălii fostu-le-au cumpărat Paraschiva împreună cu soțul ei Tudor căpitan încă mai dinainte vreame, leatul 7186 [1678] de la Rada fămeaia lui Nichifor stegarul și de la fie-sa Mariia, cu zapis de la măna lor și cu mărturii, fiind fost și lor de cumpărătoare de la Costandin *sin* Gherghe călăpodariul fustașul și de la fămeaia lui Stana, cu zapis și cu mărturii.

Și după ce au cumpărat ei acest loc, ei dintru osteneala lor și cu multă cheltuială au făcut aceaste case cu pimnița și cu prăvăliile. Și tot le-au stăpânit ia [ea] înpreună cu soțul ei, Tudor căpitan. Iar când au fost la moartea lui Tudor căpitan, el văzând că n-au feciori den trupul lor și știind cum că amândoi au cumpărat acest loc și au făcut casile și prăvăliile și altile ce mai sănt, așa au socotit și au lăsat cu sufletul lui și cu diiată întărită și cu mare blestem de la măna lui, fămei lui, Paraschivei, casile cu locul, cu pimnița, cu prăvăliile ca să le stăpânească ia și să facă ce-i va fi voia cu iale. Și le-au stăpânit și ia după petrecaniia lui multă vreame cu bună pace.

Iar când au fost acum, rămăind ia la lipsă, ca o fămiae neputincioasă, neavănd dă ciale ce i-ar trebui, le-au făcut vănzătoare și au făcut cu Sterie lumănărariul tocmeală de i le-au văndut în prețu ce mai sus iaste zis. Și luîndu-și ia toți banii deplin, dat-au lui Sterie diiata și toate zapisele ceale vechi înpreună și cu o carte a răposatului Ducăi Vodă iscălită, ce iaste făcută pre acest loc și case, precum dovedește și zapisul ei cel de vănzare.

Și iar să fie lui Sterie lumănărariul 12 rozoare de vie în dealul Bucureștilor pre locul sfintii Mitropolii de aicea den București, cu livadea ce-i iaste la vale căt ține îngrădișul, pentru că le-au cumpărat Sterie dentrănsile de la Tudorachi neguțătoriul și de la frații lui Gherghe și Dumitrașco, feciorii lui Tudor neguțătoriul, însă de la dănșii pogoane 6 derept bani gata taleri 110, cu zapis de la măna lor și cu mărturii și de la cumnatul lor Radul logofăt den Tărgoviște și de la Preda fămeia lui, sora

lui Tudorache negutătoriul, iar rozoare 6, iar în preţ derept taleri 110, care să face cumpărătoarea acestor vii rozoare de vie taleri 220, cu zapise de la mâinile lor de vânzare şi cu mărturii, leatul 7204 [1696], care şi Radului logofetul[ui] aceaste 6 rozoare de vie i-au fost date de zeastre de la cumnatu-său Tudorachie neguţătoriul şi fiind toate la un loc, ei cu toţii le-au vîndut de odată. Şi aceaste vii, rozoare 12, sânt alăturea cu viile sfintii Mitropolii de o parte, iar de altă parte, cu viile lui Leundar neguţătoriul, precum am văzut domnia mea zapisul Paraschivei căpităneasii de vânzarea casilor cu locul, cu prăvăliile, cu pimniţa şi zapisul lui Tudorachie neguţătoriul cu fraţii lui şi cu zapisul Radului logofăt, cumnatul lui Tudorachie neguţătoriul de vânzarea acestor vii, întărite cu iscăliturile sfinţii sale părintelui nostru chir Theodosie mitropolitul ţărăi şi cu iscăliturile lor, înpreună şi cu alte multe mărturii, toate la mâna lui Sterie.

Derept aceia şi domnia mea încă am dat această carte a domnii meale lui Sterie lumânărariul ca să aibă a ţinerea şi a stăpânirea casile cu locul, cu pimniţa, cu prăvăliile, cu tot locul cât ţine îngrădişul şi aceaste 12 răzoare de vie cu livadea lor ce iaste de la vale, toate precum le-au cumpărat cu bună pace, să-i hie moşie stătătoare lui şi feciorilor [şi] nepoţilor în veaci.

Şi am întărit cartea aceasta cu tot sfatul şi credincioşi boiarii divanului domnii meale : pan Cornea *vel* ban, i pan Stroe *vel* vornic, i pan Diicul *vel* logofăt, i pan Mihai Cantacozino *vel* spătar, i pan Şerban *vel* vistier, i pan Vergo *vel* clucer, i pan Dumitrache *vel* postelnic, i pan Scarlatul *vel* păharnic, i pan Radul Izvoranul *vel* stolnic, i pan Radul Golescul *vel* comis, i pan Iorga *vel* slujer, i pan Costandin Corbeanul *vel* pitar. Şi ispravnic Ştefan Cantacozino *vtori* logofăt.

Şi s-au scris cartea aceasta în oraşul scaunului domniei meale, în Bucureşti, într-al noaolea an den domnia domniei noastre, de Isar logofeţelul din Bucureşti.

Iulie 5 *dni*, leat 7206 [1698].

Arh. St. Buc., ms. 705, f. 158v—159v.
Copie.

78. 1699 mai 4.

†Adecă eu Ion Tărăbuceanul *ot* Focşani dat-am zapisul mieu ca să fie de bună credinţă la cinstită mâna măriii sale Radului beizadea.

Precum să să ştie că eu de a mea bunăvoe am vândut mării sale o casă aicea în Bucureşti, în mahalaoa Broştenilor, casa cu locul cu pomi cu tot. Care casă şi loc iaste între gârlele Dâmboviţii, de în jos de grădina mănăstirii Radului Vodă de în pod în sus până unde se desparte gârlele Dâmboviţii, alăturea pre den sus cu grădina măriii sale care au fost cumpărat măriia sa mai dinainte vreme de la Marco căpitan.

Şi întâmplându-să această casă de o au dat Ghiorghiţă care au fost a lui mai denainte la mâna unchiu-său lui Ion, însă eu sânt Ion unchiu lui Ghiorghiţă. Şi fiind nepotă-mieu Ghiorghiţă dator cu zapis, şi eu fiind chezaş platnic, mi-au dat zapis de la mâna lui şi zapisul de cumpărătoare care a fost cumpărat el această casă, să fiu volnic să o vînz stătătoare.

Şi o am văndut măriii sale lui beizade să-i fie stătătoare, însă drept taleri. Şi când s-au văndut această casă şi cu locul, au fost mulţi oameni buni mărturie, mahalagii şi împrejureni. Şi i-am dat şi zapisele la măna măriii sale. Şi pentru mai devărată credinţă mi-am pus numele meu şi degetul din jos ca să să crează.

Şi am scris eu *mnogo greaşnic* monah Serghie cu învăţătura lui Ion Tărăbuceanul.

Pis mai 4 *dni*, leat 7207 [1699].

× Eu Ion Tărăbuceanul

L. P. | Eu Chiţa portăreasa, mărturie

× Eu Marco căpitan, mărturie

× *[indescifrabil]*

× *[indescifrabil]*

× Eu popa Stan *ot tam*

Colecţia Şerban Flondor.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran.

79. **1700 ianuarie 20.**

Adică eu Iorga, feciorul Ducăi, *biv* staroste de aici din Bucureşti, scriu şi mărturisesc cu acest al mieu zapis ca să fie de mare credinţă la cinstită măna mării sale Radului beizadea, feciorul răposatului Iliaş vodă.

Precum să să ştie că întâmplându-mi-se de am rămas mic şi sărac de părinţi şi împresurat de bir şi nemaiavănd cu ce-mi plăti birul, căzut-am la măriia sa cu mare rugăminte pentru a mea sărăcie ca să mă scoată de la bir. Deci şi măriia sa gândind ca să-şi facă pomeană săvărşită, grăit-au mării sale domnului nostru Io Costandin Basarab voevod şi pentru a mărieí sale voe m-au scos de la birul negustoresc căt am fost la visterie, însă ughi trei *pol*. De care şi eu, pentru această mare milă ce am văzut de la măriia sa beizadea, socotitu-m-am denpreună cu maică-mea, jupăneasa Ancuţa, de am dat şi am dăruit pre măria sa den moşiia ce să chiamă Tătăranii, ce iaste pre lăngă hotarul moşiei ce să numeşte Tunarii carii sănt a mării sale, cu stănjăni de moşie trei sute.

Care această ocină iaste şi maicăi, jupănesii Ancuţii, dată de zestre de moşu-mieu Dima Piperea, dănd noi mării sale această ocină cu tot venitul ce ar fi de prestre tot hotarul, den cămp, den pădure, den apă, den hotar, ca să fie mării sale moşie stătătoare şi coconilor mării sale neclătită în veac. Iar încă şi măriia sa, uitându-se la a mea multă lipsă de sărăcie, dintru toată inima mării sale, au gândit pentru multe datorii ce sănt asupra mea şi a maicăi meale, de care şi măriia sa s-au milostivit dă mi-au dăruit bani gata, taleri o sută ca să mă plătesc şi eu de datornici.

Drept aceia şi eu, înpreună cu maica, am dat acest al nostru adevărat zapis la cinstita măna mării sale ca să ţie şi să stăpănească această sumă de ocină, ce scrie mai sus, cu bună pace de cătră toate rudeniile noastre. Şi mărturii, boiari carii vor iscăli mai jos.

Şi eu încă, pentru mai adevărată credinţă, i-am întărit zapisul acesta cu peceţi şi cu numele noastre, ca să să crează.

Şi am scris eu Isar logofăt cu voia lor.

Ghenarie 20, leat 7208 [1700].

| L. P. | Eu Iorga al lui Duca *[greceşte]*
Eu Ancuţa, jupăneasa Ducăi staroste
| L. P. | Ianache al lui Dima, mărturie *[greceşte]*
Cornea *vel* ban, mărturie
Stroe *vel* vornic, mărturie
Andrei *[greceşte, indescifrabil]*
Radul Izvoreanul *vel* stolnic, mărturie
Radul postelnic Dudescul, mărturie
Az Neacşul Piteşteanu, mărturie
Şerban Vlădescul *biv vel* comis, mărturie
Şerban *vel* vistier, mărturie
Lazăr, mărturie
Luca vistier, mărturie
Grigorie Băleanu postelnic, mărturie
Socol medelniceru, mărturie
Radu Hriza *biv vel* clucer, mărturie
Gheorghe *vel* căpitan *za* dărăbanţi

Arhiva Ana şi Nicolae Lahovari.
Copie.

80. [1700].

†Adică, eu Mihai bărbier dat-am zapisul mieu la cinstită măna dumneaei cocoanii Stănchiţii sărdăresii.

Precum să să ştie că mi i-au dat dumneaei un loc ca să-mi fac casă, însă locul pă gunoi, lăngă Dămboviţă şi să dau chirie dumneaei pă an, taleri 3 şi să aib a şădea păn în zece ani pă acel loc şi la soroc să-mi iau lemnile. Iar vrănd dumneaei ca să mă mai lase de la soroc înnainte, să aib a purta chirie.

Pentru aceia, am dat aciastă adeverinţă la cinstită măna dumneaei, ca să să crează.

× Eu Mihai bărbier, dinpreună cu o soţiia mea, Stratica, adăverim
Şi ne-am pus şi degetile ca să [să] crează
Eu Tudor croitor, martor
Eu popa Dumitrache, martor
Eu Voico bărbiiar, martor

Arh. St. Buc., M-rea Sf. Ioan — Bucureşti, XII—14.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran, format mic.

81. 1701 iulie 6.

Adecă eu Ianache *vel* agă şi eu Ivan vătaf Văcăreşti, dat-am acesta al nostru zapis ca să fie de bună credinţă la cinstită măna sfinţiei sale

părintelui nostru chir Theodosie mitropolitul Ungrovlahiei şi la sfănta şi dumnezeiasca Mitropolie din Bucureşti, unde să prăznuesc sfinţii şi tocma cu apostolii împăraţi Costandin şi Elena.

Cum să să ştie că avînd sfinţiia sa 1 ţigancă şi 1 ţigan ai sfintei Mitropolii la noi, anume Drăgana ţiganca, i Manea ţiganul, feciorii Oprei Gurban, care au fost închinaţi la sfînta Mitropolie împreună şi cu alţi ţigani, de Stroe Văcărescul vărul nostru.

Şi fiind şi la Mitropolie 2 ţigance ale noastre, anume Neaga, fata Simanei ţigance, şi Mira fata lui Dumitru ţiganul, ce li-au fost luat sfinţiia sa de la Căldăruşani, care au fost iară ale lui Stroe Văcărescul văru nostru şi n-au fost închinat Mitropoliei cu ceialalţi ţigani.

Deci ni-am tocmit cu sfinţiia sa de am făcut schimb, cap pentru cap, de am lăsat ţigăncele noastre, ce scriu mai sus, să le stăpănească sfănta Mitropolie. Şi sfinţiia sa au lăsat ţiganii ce semnează mai sus să-i stăpănim noi. Şi aşa ni-am plătit unii de cătră alţii, de nu mai avem nici noi la sfinţiia sa, nici sfinţiia sa la noi.

Şi pentru mai adevărată credinţă am iscălit mai jos cu măinile noastre, ca să să crează.

Iulie 6 *dni*, leat 7209 [1701].

Ianachi Văcărescul *vel* agă
Ivan Văcărescul vătaf

[pe verso]:

Zapisul lui Ianache Văcărescul *vel* agă i *brat ego* Ivan vătaf pentru schimbul unor ţigance cu Mitropoliia.

Arh. St. Buc., Secţia istorică, mapa răzleaţă cu doc. 1 726—1 849.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

82. 1702 februarie 22.

†Theodosie mitropolitul

Adecă eu Părvul Mutul zugravul împreună cu fămeia mea anume Tudora scrim şi mărturisim cu acesta al nostru zapis ca să fie de mare credinţă la măna dumnealui Radului *vel* clucer *za* ariia şi a dumnealui Iordache *vel* cămăraş Creţulescul.

Precum să să ştie că i-am văndut o casă aci în Bucureşti, dumnealor. Care casă ne-au fost şi noaă de cumpărătoare de la Anca Trufăşoae.

Şi i-am văndut de a noastră bunăvoie derept taleri 45 şi cu ştirea tuturor vecinilor den sus şi den jos, ca să fie dumnealor stătătoare şi să stăpănească dumnealui cu bună pace, precum am stăpănit şi eu. Şi la această tocmeală întămplatu-se-au mulţi boiari care vor iscăli mai jos.

Şi noi, pentru mai adevărată credinţă, ne-am pus degetele, ca să să crează.

Şi am scris eu Tudoraşco logofăt cu zisa lor.

Fevruarie 22 *dni*, leat 7210 [1702].

× *Az* Părvul zugravul Mutul
× *Az* Tudora
Vlaicu căpitan, mărturie
Ion cupeț, mărturie
Az Trifan zugravul, mărturie

Acad. R.S.R., DXCIV—37.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

83. **1702 martie 21.**

Theodosie milostiiu bojiiu arhiepiscop i mitropolit vsei zemli Ungrovlahiscoi.

†Dat-am cartea vlădiciei meale de întărire popei lui Iosif clisiariul și Stancului logofăt ca să aibă a ținearea și a stăpănirea loc sterp de 3 prăvălii aici în București. Care iaste pe din jos alăturea cu podul cel mare care mearge la Tărgul de Afară și pă despre gardul viei mănăstirei Stelii, drept unde se despart ulițile, pre lăngă prăvăliile jupănului Pătru abagiul, în lat stăngeni 5 și în lung stănjeni 7, care li-au dat popa Bogdan *snă* popei Nicăi clisiariul domnesc de pomeană popei lui Iosif și Stancului logofăt, de a lui bunăvoe și cu știrea fraților și a tuturor rudeniilor lui, precum mai pre larg arată în zapisul lui de danie, care iaste iscălit de dănșii de toți, întărit încă și cu blestem asupra avericui s-ar scula să strice această pomeană, care și vlădicia mea l-am văzut.

Care loc de prăvălii iaste din 8 prăvălii ce li-au fost răscumpărat popa Bogdan de la Anastasie Verioti, care i li-au fost văndut văru-său Șerban *snă* Ion logofăt *za* vistierie.

Ca să le fie lor de moștenire și stătător în veaci, să-și facă prăvălii au ce vor vrea pe dănsul. Iar lor și părinților lor veacinică pomenire, luăndu-le popa Iosif și numele lor și ale părinților lor scrise, ca să le pomenească la sfănta liturghie căt va trăi.

Pentru care lucru am întărit și vlădiciia mea daniia aceasta, cu această carte a vlădiciei meale, cu mare blestem și groaznică afurisanie, ca vericine s-ar scula, au popa Bogdan, au din frații lui, au din neamul lui, au din alți streini, măcar orice fel de om ar fi, ca să strice această danie și pomeană ce au făcut. Unii ca aceiia să fie procleți, afurisiți, anathema de domnul nostru Isus Hristos și de 318 sfinți părinți de la Nichea și de alte toate sfinte săboară. Așijderea și de vlădiciia mea, hierul, pietrile să putrezească și să se topească, iar trupurile unora ca acelora să stea întregi în veaci, netopite și nedezlegate, parte și lăcaș să aibă la un loc cu Iuda și cu afurisitul Ariia.

Întărind mai jos și cu iscălitura vlădiciei meale. Aceasta scriem.

Martie 21 *dni*, vleat 7210 [1702].

Theodosie mitropolitul

[pe verso]:

Cartea părintelui vlădichii de blestem celor ce vor strica daniia a 3 prăvălii.

S-au dat la Mitropolie schimb de Manolache cupariul pentru locul de la bae.

Arh. St. Buc., Mitrop. Ț. Rom., CCXXIV—2.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; caligrafie splendidă; interesantă și frumoasă semnătura mitropolitului.
Copie în ms. 131, f. 64v.

84. **1702 iunie 6.**

†Adecă eu, Marina, sora a maicăi călugăriţii Ghervasăi scris-am şi mărturisesc cu acesta al meu zapis, ca să fie de bună credinţă la măna a dumnealui jupăn Mihai neguţătoriul *ot* Bucureşti.

Precum să să ştie că i-am văndut dumnealui o ţigancă, anume Rada, fata a Bogdanii ţigancii, care au fost aceaste ţigance de la părinţii miei de moşăe. Şi o am văndut dumnealui derept taleri 35, ca să-i fie dumnealui stătătoare, de moşăe, în veaci. Şi o am văndut de a mea bunăvoe şi cu ştirea a tuturor rudeniilor meale.

Iar cine să ar scula den rudeniia a mea ca să facă fro *(sic)* gălceavă acestui neguţător, ce scrim mai sus, eu să fiu să dau seaama.

Şi cănd se-au făcut acest zapis şi aciastă tocmeală, fost-au mulţi boiari şi oameni buni care-şi vor pune numele mai jos. Şi pentru mai bună credinţă, mie-[a]m pus şi eu dăgetul şi numele mai jos, ca să să crează.

Şi am scris eu, Matei, soţul Marinii, cu măna a mea.

Iunie 6 *dni*, leat 7210 [1702].

× Eu Mariina, sora răposatii Ghervasii călugăriţii
Ioan Ghiorghi, mărturie
Iane Stăncescul, mărturie

Arh. St. Buc., Mitrop. Ț. Rom., CCCXLIII—18.
Original, stare foarte bună.

85. **1703 ianuarie 6.**

†Theodosie mitropolitul

Adecă, eu Apostol vornicul Poenariul, dat-am acesta al mieu credincios zapis la sfănta şi dumnezeiasca mănăstire Hurezii, unde să prăznuesc sfinţii şi întocma cu apostolii marii înpăraţi Costandin şi Elena şi la măna sfinţiei sale părintelui Ioan arhimandritul şi la tot săborul sfinte[i] mănăstiri.

Precum să să ştie că avănd eu o casă aici în Bucureşti, lăngă apa Dămboviţei, care casă mi-au fost şi mie cumpărătoare de la chir Parthenie, egumenul de la mănăstirea Radului Vodă, care casă o am cumpărat cu loc cu tot, precum scrie în zapisul cel de vănzare, cu pimniţă, cu grădina şi cu grajd şi cu cuhniia şi cu tot îngrăditul locului.

Deci, ajungăndu-mă pre mine vreame de slăbiciune şi de mare lipsă, socotit-am dintru bun găndul mieu şi cu toată voinţa mea, pentru că mai

dănd eu la sfănta mănăstire Hurezii pentru pomeană, stănjini 300 den Belciugatul şi 50 de oi cu miei, de ne-am scris numele părinţilor şi ale noastre la sfăntul pomeanic, ca să ne pomenim în veaci.

Drept aceaia, am socotit de am închinat pentru cumpărătoarea noastră ce au fost a aceştii case, preţ de taleri 50, iar pe ceaialtă parte de cumpărătoare, tocmitu-m-am cu părintele Ioan de mi-au dat taleri 150. Şi am luat aceşti bani toţi şi deplin în măinile noastre.

Drept aceaia, am dat acesta al nostru zapis, ca să aibă a stăpăni sfănta mănăstire aceaste case, cu tot locul lor şi cu ce scrie mai sus, în veaci, şi părinţilor de la mănăstire, case de odihnă şi moşie ohabnică, iar noao şi părinţilor noştri veacinică pomenire.

Şi la aciastă danie şi vănzare a noastră, fost-au sfinţiia sa părintele mitropolitul a toată Ungrovlahiia, chir Theodosie şi mulţi părinţi egumeni şi boiari, carii îşi vor iscăli numele mai jos. Şi eu, mai pentru adevărată credinţă, am întărit mai jos cu peceatia şi cu iscălitura noastră, ca să să crează.

Mesiţa ghenarie 6 *dni*, leat 7211 [1703].

| L. P. | *Az* Apostol vornicul *ot* Poinari
Eu Apostol *vnuc* vornic[ului]
Demaschin episcopu Buzăului
[două semnături greceşti, indescifrabile]

Arh. St. Buc., M-rea Sf. Ioan din Bucureşti, XII—17.
Original, stare foarte bună, hirtie cerată; pecetea inelară a lui Apostol vornicul, în tuş negru.

86. 1703 septembrie 15.

Adecă eu popa Mitrea de la besearica Dentr-o Zi scris-am acesta al mieu zapis, ca să fie de bună credinţă, la măna jupănului Iane cupeţ.

Cum să să ştie că i-am văndut o casă de aici den Bucureşti de[n] mahalaoa bisearicii, cu tot locul căt iaste îngrădit, derept taleri 47. Şi o am văndut de a mea bunăvoe, cu ştirea tuturor vecinilor ca să-i fie dumnealui moşie stătătoare.

Şi la tocmeala noastră, cănd am văndut această casă şi am luat aceşti bani şi am făcut această scrisoare, fost-au de am pus mulţi oameni buni mărturie anume carii să vor iscăli mai jos.

Şi eu, pentru mai adeverită credinţă, am iscălit mai jos cu măna mea, ca să să crează.

Şi am scris eu Radul dascălul cu zisa lor.

Septemvrie 15 *dni*, leat 7212 [1703].

× *Az* popa Mitrea am iscălit cu măna mea
× *Az* Gheorghie, martor
× Matei logofăt
× Drăghici postelnic Perşanu
× *Az* Năstase Sculul1s [?] vecinul, martor

Acad. R.S.R., XII—244.
Original, stare bună.

†Adecă eu jupâneasa Marica, care am fost jupâneasă răposatului Staico păharnic Merişanul, scriu şi mărturisesc cu acesta al mieu zapis ca să fie de bună credinţă la mâna nepotu-mieu Barbului păharnic *snă* Drăguşin vistiiariul.

Cum să să ştie că, de a mea bunăvoe, i-am dăruit locul de casă din Bucureşti, care loc au fost al mieu de moşie şi cu alte cumpărători care au fost cumpărat boiariul mieu de la Radul banul Năsturel, locul Hrizei vornicul, şi de la Mariia care au ţinut Lupul aprod şi de la Anghelina şi de la alalţi.

Care loc după ce am mers la judecată naintea sfinţii sale părintelui vlădicăi chir Theodosie şi la boiarii care am avut daţi din porunca mării sale lui Vodă: Stroe *vel* vornic, Diicul *vel* logofăt, Şerban *biv vel* comis Vlădescul, Iordache vistier Dedulescul, judecându-ne înaintea sfinţii sale părintelui vlădicăi şi naintea dumnealor boiarilor cu cumnatu-mieu Drăgoşin vistiiar pentru zeastrele meale şi în socoteala zeastrelor meale, mi s-au dat acest loc de casă din Bucureşti cât au fost cumpărătoarea boiarului mieu Staico păharnic, care loc iaste în mahalaoa Popei lui Ivaşco.

Deci eu când s-au însurat nepotu-mieu Barbul păharnic i l-am dăruit, toate cumpărătorile ce au fost cumpărat boiarul mieu şi toată partea câtă au fost a mea de moşie şi cu tot locul cât să va alege ca să-i fie nepotu-mieu Barbului moşie stătătoare dumnealui şi coconilor dumnealui câţi Dumnezeu îi va dărui şi ohabnică în veaci şi mie veacinică pomenire.

Şi când s-au făcut acest zapis fost-au mulţi boiari mărturii carii vor iscăli mai jos. Şi eu, pentru mai adevărată credinţă, am întărit zapisul acesta cu peceatea mea şi cu iscălitura, ca să să crează.

Fevruarie 13 *dni*, leat 7212 [1704].

Marica păhărniceasa
Costandin Brâncoveanul beizadea, mărturie
Ştefan Brâncoveanul beizadea, mărturie
Şerban Cantacuzino *biv vel* păharnic, mărturie
Cornea *vel* ban, mărturie
Şărban *vel* vistier Bojoreanu, mărturie
Costandin *vtori* clucer Ştirbeaiu, mărturie
Iordache Cantacuzino *vel* cămăraş, martor
Şerban *vel* stolnic
Stancul Benjescul, mărturie
Az popa Dumitraşco clisear, martor

[pe verso]:

Zapisul jupâneasii Maricăi a lui Staico păharnic pentru locul din Bucureşti ce au dat nepotu-său Barbului păharnic Merişanul.

Arh. St. Buc., Episcopia Argeş, XLVIII—16.
Original, stare bună, hîrtie cerată, cu filigran.

88. 1705 ianuarie 9.

†Adică eu Dumitrașco *snă* Ion iuzbașa *za* fustași dă înpreună cu jupăneasa mea anume Ilina și cu fii-mieu Neagoe dat-am zapisul nostru la măna părintelui egumenului dă la sfănta mănăstire Nucet, ca să-i fie sfinții sale dă bună credință.

Precum să să știe că i-am văndut sfinții sale o prăvălie dă aici dăn București, care prăvălie iaste alăturea cu prăvălia Nucetului, care și mie îmi iaste dată dă zestre de la socru-mieu Liica dă la Ghirghiță, care și dumnealui i s-au tras iar dă zeastre dă la jupăn Costandin lumănărarul dă în Tărgoviște.

Și am văndut dă a noastră bunăvoe și cu știrea tuturor vecinilor și dă în sus și dă-n jos. Și o am văndut drept bani gata taleri 190. Care acești bani i-am luat noi toți în măinile noastre. Și o am dat sfinții sale și sfintei mănăstiri moșie [oh]abnică, stătătoare în veci, pentru ca să avem și noi pomană și moșii noștri să fie pomeniți la sfănta mănăstire în veaci.

Și cănd am făcut acest zapis fost-au mulți boeri mărturie care să vor iscăli mai jos anume.

Și noi, pentru mai adăvărată credință, ne-am pus iscăliturile și deagitile mai jos, ca să să crează.

Și am scris eu Tatul logofăt cu zisa lor.

Ianuarie 9 *dni*, leat 7213 [1705].

| L. P. | Eu Dumitrașco *sin* Ion iuzbașa
Eu Ilinca fămeaia mea
Eu Liica *ot* Gherghița
Az popa Bunea *ot* bisearica Domnească, martor
Eu Irimiia șăl[ar], martor
Eu Defta croitor, martor
Eu Amza șălariul, martor
Eu Dobrin arcariul, martor
Eu Oprea croitor
Mihăilă bărbiar, martor
Eu Gligorie ceaprazar, martor

Arh. St. Buc., M-rea Nucetu, XV—13.
Original, stare bună; pecete inelară, în tuș negru; copie în ms. 457, f. 117.

89. 1706 mai 8.

†Adică eu Șărban înpreună cu fimeaia mea Vișana și cu copii mei anume Drăghici și Vintilă scrim și mărturisim cu acest al nostru zapis ca să fie de bună credință la măna dumnealui Neagul postelnicu.

Cum să să știe că i-am văndut dumnealui lucul *(sic)* cu pometul căt am ținut, cu casa noastră de aicea din București, la mahalaoa bisearicii Dintr-o Zi, care case ne-au fost din susul caselor lu Faico.

Ca să[-i] fie dumnealui stătător pentru că l-am văndu[t] noi de bunăvoe, fără dă nici o silă și cu știrea tuturor vecinilor și de în sus și de

în jos, drept bani gata taleri 20. Şi am luat toţi banii gata deplin întru măi[ni]le meale.

Deci să fie dumnealui şi coconilor dumnealui căţi i va dărui Dumnezeu acest loc stătător în veci.

Şi cănd am văndut acest loc cu pometul, întămplatu-se-au la tocmeala noastră mulţi boeri şi oameni buni, mahalagi[i] mărturie cari-şi vor pune peceţile şi iscăliturile mai jos.

Şi pentru mai adevărată credinţă pusu-ne-am peceţile şi iscăliturile ca să să crează.

Şi am scris eu Duca logofăt, cu învăţătura lor.

Pis mai 8 *dni*, leat 7214 [1706].

×Eu Şărban, i Vişan[a]
Neacşul căpitan, martor
Az popa Gheorghie, martor
Az Daniil *[indescifrabil]*, martor
Az Isar logofăt, mărturie
Az popa Toma, martor

Arh. St. Buc., M-rea Glavaciog, XXXIV—63.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran.

90. **1706 iunie 12.**

†Adecă eu Matei pitar Dobrice[a]nul scris-am zapisul mieu ca să fie de bună credinţă la măna dumne[a]lui pan Stroe *vel* vornic.

Precum să să ştiie că i-am văndut dumne[a]lui casa me[a] de aici, din Bucureşti, cu locul şi cu grădina şi cu pomii, pănă în gardul Radului Cun [?], care iaste naintea porţii dumne[a] lui.

Şi i-am văndut dumne[a]lui în bani gata, taleri 18 făcănd locul, să-i fie dumne[a]lui stătător dumne[a] lui şi coconilor dumne[a] lui.

Şi pentru mai adevărată credinţă, am scris eu cu măna me şi am iscălit, ca să să crează.

Iunie 12, leat 7214 [1706].

Matei pitar Dobrice[a]nul
[pe verso]:

Zapisul dumnealui Matei Dobriceanul pitar pentru locul casilor din Bucureşti.

7214 [1706].

Acad. R.S.R., CD 12.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

91. **1708 aprilie 12.**

†Adică eu Caplea, ce am fost fămeae lui Marin zugravul, înpreună cu feciorii miei: Clement, i Ianache, i Radul dat-am acesta al nostru zapis

ca să fie de bună credinţă la cinstită măna sfinţii sale părintelui chir Ştefan egumenul sfintei mănăstiri Glavaciogul.

Cum să să ştie că întămplăndu-se soţului mieu Marin zugravul moarte şi neavănd de cheltuială cu ce să-l grijesc, şi într-alt chip neavănd cum face, am mers la sfinţiia sa de a mea bunăvoe de i-am văndut casele noastre drept taleri 45, care bani i-am luat toţi deplin gata în măinile noastre. Ca să fie sfintei mănăstiri şi sfinţiei sale stătatoare în veaci, pentru că sfinţiei sale s-au căzut să le cumpere.

Şi la tocmeala noastră fost-au şi mărturii care s-au iscălit mai jos.

Şi noi, pentru mai adevărată credinţă, pusu-ne-am mai jos deagetele în loc de peceţi şi iscăliturile, ca să se crează.

Şi am scris eu popa Nicola, cu învăţătura soru-mei Caplei şi mărturisesc.

Aprilie 12 *dni*, leat 7216 [1708].

× Eu Caplea cu feciorii miei
× Clement
× Ianache
× i Radul
Iordache căpitan martor
Eu popa Ioan *ot sventii* Ilie, martor
Eu Necula frate lui Marin zugrav, martur

[pe verso]:
Zapisul caselor de la Bucureşti, de la Marin zugravul.

Arh. St. Buc., M-rea Glavaciog, XXXIV—64.
Original, stare foarte bună, scriere frumoasă, hîrtie cu filigran.

92. **1708 aprilie 14.**

†Ioan arhimandritul al sfintei şi dumnezeeştii mănăstiri Hurezii dat-am zapisul nostru la măna dumnealui jupan Grigoraşco *vel* cioodar, ca să fie de mare credinţă.

Pentru că, cumpărănd eu nişte case în Bucureşti, în mahalaoa lui *Sveantăi* Ioan, în malul Dămboviţii, de la Apostol vornicul Poenar, însă casele cu locul şi cu grădina, drept taleri 200. Şi fiind casele vechi şi stricate, am făcut altele noao, de iznoavă, precum să văd: 3 case cu foc şi cu cămară, avănd şi foişor şi despre grădină. La care case, am chieltuit taleri 110. Şi fiindu-ne noao depărtate de mănăstire şi trebuindu-ne bani la facerea unui han, ce-l facem sfintei mănăstiri în Craiova, făcutu-le-am vănzătoare. Şi trebuind dumnealui jupănului Grigoraşco cioodar, ne-am tocmit cu dumnealui, de a noastră bunăvoe, drept taleri 310, precum ne-au ţinut şi pe noi. Şi am luat aceşti bani toţi, deplin, de la dumnealui în măinile noastre.

Şi noi, pentru mai adevărată credinţa, am întărit mai jos cu iscălitura. Şi la aciastă tocmeală a noastră fost-au mulţi boiari, carii-şi vor iscăli numele mai jos.

Aprilie 14 *dni*, leat 7216 [1708].

Ioan arhimandritul Hurez[eanul]
Costandin Ştirbei *vel* ban, mărturie
Şerban *vel* logofăt, martor
Radul Golescul *vel* clucer, mărturie
Bunea Grăjdeanul *biv vel* comis, mărturie
Petru *vel* armaş, mărturie

[pe verso]:
Zapisul părintelui egumen Hurezeanul pentru casele den Bucureşti.

Arh. St. Buc., M-rea Sf. Ioan din Bucureşti, XII—18.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; interesante semnăturile.

93. 1708 aprilie 16.

†*Milostiiu bojiiu Io Costandin voevod, i gospodar zemli Vlahiscoe.*

Davat gospodstvo-mi siiu poveleniiu gospodstvo-mi credinciosului boiariului domnii meale Costandin Greceanul *vel* căpitan *za* Cerneţi, ca să aibă a stăpăni nişte case aici în oraşul domnii meale, în Bucureşti, în mahalaoa lui Svetii Ioan, în malul Dămboviţii, cu tot locul caselor şi cu grădina. Care case, fiind ale părintelui Ioan arhimandritul de la mănăstirea domnii meale, Hurezii, cumpărăndu-le şi el mai denainte de la Apostol vornic Poenariul şi fiind dăpărtate de mănăstire, făcutu-le-au vănzătoare şi le-au fost văndut boiariului domnii meale Gligoraşco *vel* ciohodar, tocmindu-le drept taleri 310, precum am văzut domnia-mi şi zapisul Hurezeanului cel de vănzarea caselor.

Deci, lu Gligoraşco ciohodariul netrebuindu-i, de bunăvoia lui s-au tocmit cu boiariul domnii meale, Costandin căpitan, de i-au văndut casele aceastea, iar într-acel preţ, drept taleri 310. Şi am văzut domnii-mi şi zapisul ciohodarului, făcut şi iscălit, la măna boiarului domnii meale, ce scrie mai sus.

Drept aceaia, domniia-mi încă am întărit cu aciastă carte a domnii meale, ca să aibă a stăpăni boiariul domnii meale, Costandin căpitan aceaste case, cu tot locul, cu bună paace, să-i fie stătătoare lui şi feciorilor lui.

I naco danest. I is. saam reci gospodstvo-mi.

Aprilie 16 *dni*, leat 7216 [1708].

[L. P.]

Io Costandin voevod *[m.p.]*.

procit vel logofăt

Arh. St. Buc., M-rea Sf. Ioan din Bucureşti, XII—20.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecetea inelară a domnului, în tuş roşu.

94. 1708 iunie 15.

†Adecă eu Coanda căpitan Cernăianul dat-am zapisul mieu ca să fie de bună credinţă la cinstită măna mării sale, domnului nostru Io Costandin Basarab voevod.

Cum să să știe că avănd eu niște țigani de la vară-mea, Caplea Părdeasca, care mi s-au venit în partea mea, afară den partea unchiu-mieu lui Drăghici Cătunariul și a verilor miei. Și fiindu-mi acești țigani de vănzare, venit-am de a mea bunăvoe de m-am tocmit cu măriia sa.

Și i-am văndut mării sale pe acești țigani ce scriu în jos anume: Manea țiganul, cu țiganca lui, Tudora și pe Dragomir, feciorul Manii, cu țiganca lui, Stana și cu fiiu-său, Băjan și pe fie-sa, Călina; și pe Ion, feciorul Manii, cu țiganca lui, Iudita și pe fiiu-său Stepan și pe Giurgiu cu țiganca lui, Tiha și pe fiiu-său, Ionașco. Care să fac peste tot, suflete 12. Și am tocmit cu măriia sa capul de țigan *po* taleri 17, care fac taleri 204. Și am luat acești bani toți gata și deplin de la măriia sa în măinele noastre.

Drept aceaia, am dat și eu acest zapis al mieu mării sale, ca să stăpănească măriia sa și coconii mării sale în veaci.

Și cănd am făcut aciastă tocmeală cu măriia sa, fost-au cu știrea tuturor rudelor meale. Și mărturie, boiarii carii să vor iscăli mai jos. Și pentru credința, am iscălit cu măna mea, ca să să crează.

Și am scris eu Radul logofăt *snă* Radul șufariul cu bunăvoia lui.

Pis iunie 15 *dni* leat 7216 [1708].

Canda *(sic)* căpitan Cernăianul
Vasilie Cernăianul, martor
Drăghici căminar, martor
Nicula căminar, martor
Șerban Cantacozino *vel* vornic, mărturie
Șerban *vel* logofăt, martor
Toma Cantacuzino *vel* spatar, mărturie
Radul Golescul *vel* clucer, mărturie
Ianachi Văcărescul *vel* paharnic, mărturie
Pătrașco Breazoianul *vel* sărdar, mărturie
Pană *vel* comis, mărturie
Iordache Crețulescul *vel* agă, mărturie
Pătru *vel* armaș, mărturie
Barbul Brăiloiul *vtori* logofăt, martor
Vasilie logofăt Poenarul, martor

[pe verso]:
Zapisul Coandei pe 12 suflete de țigani.

Arh. St. Buc., Doc. muntenești, XXV—42.
Original, stare foarte bună, hîrtie cerată, cu filigran; foarte frumoasă semnătură.

95. 1709 martie 29.

†Anthim, cu mila lui Dumnezeu, arhiepiscop și mitropolit a toată Țara Rumănească.

Faptele ceale bune carele să fac cu gănd creștinesc, pentru folosul cel sufletesc, sănt cinstite, sfinte și lăudate de Dumnezeu și de oameni. La care nu iaste cu cale și cu dreptate a le zătinci nimeni niciodată veri cu ce mijloc.

Drept aceaia, cinstitul și de bun neam boiar *vel* spătar dumnealui Mihai Cantacuzino, întru duhul sfânt iubit fiiu al smereniei noastre, fiind pornit de dumnezeiasca răvnă, cu călduroasă inimă și cu creștinească și bună socoteală, s-au îndemnat dintru a dumisale dreaptă agoniseală să facă bolniță întru a dumisale veacinică pomenire și casă de streini, spre odihna și măngăiarea întru Hristos fraților noștri celor săraci carii pătimesc de boale, vrănd ca să înplinească cuvântul (celuia ce pentru măntuirea noastră au pătimit Hristos Dumnezeului nostru celui adevărat), carele au zis în sfănta evanghelie că ,,ce ați făcut unuia dintr-acești frați mai mici ai miei, mie ați făcut''.

Și cercând loc ca acela îndemănatec de acea treabă, ca să isprăvească acel de Dumnezeu plăcut lucru, aflat-au locul unde să numeaște al Colței, întru care era și besearică de lemn în numele sfintei preacuvioasei maicei noastre Paraschivii. Și fiind besearica aceaia, cu loc cu tot, închinată (metoh sfintei Mitropolii din București, unde iaste hramul sfinților marilor înpărați și întocma cu apostolii, Constandin și Elena) de Colțea clucceariul, au cerșut voe și blagoslovenie de la răposatul starețul nostru chir Theodosie mitropolitul țărăi, de au rădicat întăi besearică de piatră, în locul bisearicii cei de lemn, în slava veacinicului Dumnezeu și întru cinstea sfinților marilor învățători și arhierei Vasilie cel Mare, Grigorie Bogoslav și Ioann Zlatonst. Și apoi au făcut și case înprejur pentru odihna celor neputincioși.

Și neapucând dumnealui încă să dea în viața sfinției sale altceva schimb pentru locul acela sfintei Mitropolii, au socotit, din bunăvoința dumisale, de au dat în seama noastră bani gata, taleri opt sute, pentru ca să fie pomeana dumisale cu pricină dreaptă desăvărșit. Care bani i-am priimit cu dragoste și i-am luat deplin. Și s-au rănduit să se cheltuiască pe alt lucru trebuincios al sfintei Mitropolii, pentru ca să nu să stingă nici pomeana celor ce au fost închinat acel metoh, scriindu-să și în sfăntul pomea[l]nec aciastă tocmeală pentru neuitarea.

Iar metohul, ce scrie mai sus, cu tot locul și cu o viișoară ce iaste lăngă dănsul, să fie de acum înnainte în veaci nemișcat și neschimbat sub stăpănirea și chivernisirea dumisale și celor dupe urma dumisale. Și să aibă volnicie a face și a lucra ce va vrea într-acel loc. Iar Mitropoliia noastră să nu mai aibă treabă, pentru că i-au dat dumnealui prețul. Și nimenea din arhierei care-i va rândui Dumnezeu, de vor fi în urma noastră sau altcineva, să n-aibă a[-l] trage [în] judecată pentru besearica cu tot locul ei și cu viia de lăngă dănsa, nici să supere cumva pre dumnealui, au pre cei ce vor rămănea în urma dumnealui.

Iară preoții carii vor fi la besearica aceaia, ori pre ce vreame ar fi, să fie datori a pomeni canonicescul numele nostru și al arhiereilor carii vor fi în urma noastră, după porunca sfintei pravile.

Iară zapisul cel de închinăciune la sfănta Mitropolie al metohului, ce scrie mai sus, pentru căci au perit în zilele neamților, înpreună cu alte scrisori, n-au fost să i să dea. Așijderea și o carte patrierșască ce să află în sfănta Mitropolie, de întărire acelui metoh, nu s-au dat dumisale pentru căci scrie într-ănsa și o moșie.

Iar de s-ar întămpla carea cumva vreodată să se afle undeva niscare zapise ca acealia veri la ce om, să nu să ție în seamă, ci să se spargă ca niște netrebuincioase.

Drept aceaia, spre dovedirea şi adevărarea acestor ce s-au zis mai sus, s-au făcut aciastă carte, întărită cu peceatea sfintei Mitropolii şi cu iscălitura noastră. Şi s-au dat în măna dumnealui spre încredinţare.

La leat 7217 [1709], martie 29 *dni*.
Dat în oraşul Bucureştilor.

Smeritul mitropolit al Ungrovlahiei, Anthim

[pe verso]:

Cartea mitropolitului Anthim pentru schit[ul] ce-au fost mai înainte aici la mănăstirea Colţea şi dum[nealui] răposat ctit[or] au dat Mitropolii taleri 800, adecă opt sute.

Acad. R.S.R., CCCLXXIX—32.
Original, stare foarte bună, hîrtie cerată; foarte frumoasă semnătura mitropolitului Antim, cu tuş negru (circa 30 cm lungime) în colţul din stînga sus, parafa cu majuscule (legenda: ,,1709, Cu mila lui Dumnezeu, mitropolit al Ungrovlahiei, Anthim"); frumoasă crucea şi iniţiala F.

96. 1709 iulie 1.

†*Milostieiu bojieiu Io Costandin voevod i gospodar zemle Vlahiscoe, davat gospodstvo-mi siiu poveleniiu gospodstvo-mi* slugii domnii meale Fotei, ce au fost părcălab de curte şi feciorilor lui, căţi Dumnezeu-i va da.

Ca să fie volnic cu aciastă carte a domnii meale de să aibă a ţinea şi a stăpăni casele Iorgăi Perdecula din oraşul domnii meale, în Bucureşti, în mahalaoa Sfcti Niculae, cu tot locul lor cât ţine curtea şi grădina cu bună paace de cătră Necula neputul *(sic)* Iorgăi Perdecula. Pentru că au avut întrebăciune de faţă sluga domnii meale, Fota părcălab, pentru aceaste case înnaintea domnii meale, la divan, cu Necula, nepotul Iorgăi Perdecula. Zicănd sluga domnii meale, Fota părcălab cum că ţiind mumă-sa, jupăneasa Marica de al doilea bărbat pe Manul, fratele Iorgăi Perdecula, şi fiind Manul dator frăţine-său, Iorgăi Perdecula, taleri 800, au apucat Iorga Perdecula pe Manul cu strănsoare să-i dea banii ce i-au fost dator. Şi neavănd el de unde să dea banii frăţine-său, au luat sculele măne-sa, jupăneasei Maricăi, căte au avut ia [ca], de la părinţii ei de zeastre, şi le-au dat frăţine-său, Iorgăi Perdecula, de s-au plătit de acei bani ce i-au fost dator.

Iar apoi, cănd au fost la moartea Manului, el au dat diiată la măna măne-sa, jupăneasei Maricăi, să apuce pe frate-său, Iorga să le plătească aceale scule cu taleri 800, că n-au avut el nici o treabă cu sculele ei de zeastre să le dea pentru datoriia lui. Şi atunce în graabă s-au întâmplat şi Iorgăi Perdecula de au murit, n-au apucat ca să le plătească sculele şi ce au rămas de al Iorgăi Perdecula, neavănd feciori, au luat tot nepotu-său, Necula.

Şi rămăind ei să fie păgubaşi de sculele lor, au făcut jalbă mumă-sa, jupăneasa Marica, înnaintea domnii meale, la divan. Şi domniia mea le-am fost dat cartea domnii meale ca să stăpănească aceaste case, ce scriu

mai sus, neavănd alt ce lua. Şi după cartea domnii meale, au fost mers şi înnaintea sfinţii sale părintelui Theodosie ce au fost mitropolit ţărăi şi au [a]dus şi pe duhovnicul tatăne-său, Manului, de au mărturisit cum că așa au lăsat el la moartea lui, cum să apuce pe frate-său, Iorga Perdecula, să plătească sculele, că n-au avut el treabă cu dînsele să le dea pentru datoriile lui.

Şi sfinţiia sa încă au dat carte ca să stăpânească aceaste case de la Bucureşti, pentru aceale scule, scriind în carte de va veni cineva den rudeniile Iorgăi Perdecula, să dea banii şi să-şi ţie casele; iar nedănd banii, să-şi stăpânească casele cu pace.

Iar cănd iaste acuma, să scoală Necula, nepotul Iorgăi Perdecula să-l scoaţă den case şi banii nu va [vrea] să-i dea şi zice cum că i să cade lui să le ţie şi au scos amăndooă cărţile de s-au cetit înnaintea domnii meale.

Într-aaceaia, domniia mea am căutat de am judecat înpreună cu toţi boiarii domnii meale şi am dat aciastă carte a domnii meale slugii domnii meale, Fotei părcălabul, ca să aibă a ţinea şi a stăpăni aceaste case ce scriu mai sus, în preţul acelor scule, cu bună pace de către Necula, nepotul Iorgăi Perdecula, să-i fie de moştenire în veaci, căci că n-au avut treabă Manul cu sculele fămeii lui ce au avut de zeastre, fiindu-i fămeae de a dooa, să le dea să-şi plătească datoriile lui.

Şi au rămas Necula, nepotul Iorgăi Perdecula de judecată denaintea domnii meale din divan.

I pac danest. I is. saam reci gospodstvo-mi.

Iulie 1 *dni*, leat 7217 [1709].

L. P.

Io Costandin voevod

procit, vel logofăt

Arh. St. Buc., CXCVIII—76.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran; pecetea inclară şi semnătura domnului, în tuş roşu.

97. 1709 octombrie 13.

†Adică eu Stoica, jupăneasa dumnelui comisul Dumitraşco, dat-am zapisul mieu la măna dumnelui Stroe vornic să fie de mare credinţă pe cum să să ştie că fiind o casă a unei slugi al dumnealui, anume Miloş, înainte porţii dumnelui şi întămplăndu-se noa[ă] a găzdui la dînsul pănă au fugit el şi au năpustit casa.

Şi fiind el dator măne-mi taleri 18 şi neavănd ce-i lua pentru acei bani, ne-[a]u fost a ţine casa pănă acum. Iar căn[d] au fost acum, mie netrebuindu-mi, o am dat-o dumnelui Stroe vornic şi mi-au dat banii acei taleri 18 care au fost dator Miloş măne-mi, d-acum înainte s-o ţie cu pace dumnelui, coconii dumnelui căţi Dumnezeu îi va dăru[i].

Şi pentru mai adevărată credinţă, mi-am pus şi pecete mai jos, ca să să crează.

Octomvrie 13 *dni*, 7218 [1709].

L. P.

Eu Stoica comesoaia a Dumitraşco comisul

[pe verso]:

Zapisul jupăneasii Stoicăi a comisului Dumitraşco de la locul din Bucureşti.

Acad. R.S.R., CD—13.
Original, stare bună, format mic.

98. **1710 mai 17.**

Adecă eu Rizea *snă* Ilie abagiul înpreună cu fraţii miei anume Ion, i Tudosie dat-am zapisu nostru la măna dumnealui jupănului Apostolui, ca să fie de bună credinţă.

Precum să să ştie că de a noastră bunăvoe am mers la dumnealui de ne-am tocmit, de i-am văndut casa noastră de aici din Bucureşti. Însă cu tot locul înprejur căt scrie, anume: den uliţă pănă în gardu călugăresc stănjeni 55 *pol* şi den bolovanii jupănului Apostolui pănă în grădina jupăneasii Sandii stănjeni 14 *pol*.

Care loc şi noaă ne iaste rămas de la părinţi. Şi cănd s-au văndut aceaste case fost-au cu ştirea tuturor vecinilor den sus şi den jos.

Şi am văndut dumnealui drept bani gata taleri 70. Şi am văndut moşie stătătoare şi ohabnică în veci dumnealui, şi coconilor dumnealui căţi Dumnezeu îi va dărui.

Şi cănd s-au făcut acest zapis fost-au mulţi boiari şi neguţători mărturie care mai [jos] să vor iscăli. Şi noi, pentru mai bună şi adeverită credinţă, ne-am pus numele şi deagetile mai jos, ca să să crează.

Leat 7228 [1710] mai 17.

× Eu Rizea mătăsar *sin* Ilie
× Eu Tudosie *sin* Ilie abagiul
× Eu Mariia fămeaia Hrizii
× Eu Ion *snă* Ilie abagiul
Eu Ioan Cazolis Veneţianul adeveresc cele de mai sus *[greceşte]*
Eu Ghioca a Nicăi Ţărigrădeanul
Az popa Ştefan, martor

Acad. R.S.R., CCCLXXIX—1.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran.

99. 1710 august 4.

Scrisoarea noastră la măna dumnealui Radul *vel* slugear.

Precum să să știe că ne-am rugat dumnealui de ne-au făcut bine de ne-au dat taleri 60 împrumut. Şi pentru aceşti bani i-am pus zălog locul nostru dăn Bucureşti care iaste dănpreună, care loc iaste pe lăngă dumnealui și pe lăngă Buicescul. Şi ne-au dat aceşti bani toţi gata în măinile noastre.

Drept aceaia am dat şi noi această scrisoare a noastră şi am pus zi cu dumnealui de acum pănă Sventii Dimitrie. Şi cănd va fi atunci să meargem să măsurăm locul şi îndreptăndu-să locul să ne tocmim cu dumnealui să ne dea toţi banii și să-i dăm şi alte zapisă, căt să va aleage locul.

Şi pentru credinţă, am iscălit mai jos, ca să să crează.

Avgust 4 *dni*, leat 7218 [1710].

Costandin Fărcăşanul
Toderaşco Fărcăşanul
Iordache Fărcăşanul
Mihai căpitan Fărcăşanul, mărturie

Acad. R.S.R., XII—245.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

100. 1711 martie [f.z.].

†Adecă eu Hrizea mătăsariul dinpreună cu fămeaia mea anume. Armeanca de aici din Bucureşti, fata mătuşăi Şărbanii, nepoata lui Chiriiac cep[răzariul] dat-am zap[isul] nostru la măna sfinţii sale părintelui egumenului *ot* sfănta mănăstire Nucetul unde iaste hramul sfăntului marelui măcinic Gheorghie.

Precum că să știe că i-am văndut sfinţii sale o casă cu loc cu tot şi cu 2 stănjeni dinaintea casei, care iaste loc de curtişoară şi în lungul casei înpotriva porţii Nucetului.

Deci fiind denaintea locurilor caselor şi a prăvăliilor sfinţii sale şi căzăndu-i-să sfinţii sale a-l cumpăra, iată că i l-am văndut de bunăvoia noastră.

Care loc au fost dat de pomană lui Chiriiac cep[răzariul] de dumnealui răposatul logofăt Stoica Ludescul ca să fie dumnealui pomană şi a tot neamul dumnealui.

Şi pănă acum tot am ţinut cu pace, iar cănd au fost acum ne-am voit cu fămeaia mea Armeanca de l-am văndut sfinţii sale drept bani gata taleri 15. Şi i-a[m] luat aceşti bani toţi pre deplin în mănile noastre şi cu ştirea dumnealui comis Mihai şi cu ştirea a tuturor vecinilor care vor iscăli mai jos.

Şi pentru mai adevărată credinţă ne-am pus degitile şi iscăliturile mai jos, ca să să crează.

Martie [f.z.], leat 7219 [1711].

× Eu Hrizea
× Eu Armeanca
Eu popa Mihul *ot sventi* Neculae, martor

Arh. St. Buc., M-rea Nucetu, XV—14.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran; copie în ms. 457, f. 117.

101. **1711 aprilie 9.**

†Adecă eu Iorga croitorul dinpreună cu fămeaia meà anume Rada, de aici din Bucureşti, scriem şi mărturisim cu acesta al nostru zap[is] şi ca să fie de credinţă la măna sfinţii sale părintelui Ignatie egumenului sfintei şi dumnezeeştii mănăstiri Nucetul unde iaste hramul sfăntului marelui măcenic Gheorghie.

Precum să să ştie că ne-am rugat sfinţii sale de ne-au făcut bine cu bani gata taleri 100, fără nici o dobăndă. Şi noi pentru credinţă am pus zălog la sfinţiia sa o prăvălie care ieste alăturea cu prăvăliile sfinţii sale, cu loc cu tot şi cu zapisile ceale vechi dinpreună. Iar neputănd da banii la zi, să avem a preţui prăvăliia precăt ar fi cu dreptul pentru că fiind această prăvălie tot într-o funie înjugată şi de la un moş i să cade sfinţii sale a o cumpăra.

Pentru aceia ne-am legat cu sfinţiia sa, ca umblănd noi cu niscare meşterşuguri să o vindem într-altă parte şi să o înstreinăm, sfinţiia sa să aibă a-şi lua de la noi banii cu dobănda lor de acest an ce scrie mai sus fără de dobăndă, zeace a doisprezeace, pentru că aşa ne-am tocmit şi ne-am aşăzat cu sfinţiia sa.

Iar întămplăndu-să vreo cheltuială sau vreo zeciuială să fie tot de la noi.

Şi când s-au făcut acest zap[is], fost-au boieri care vor iscăli mai jos. Şi pentru mai adevărată credinţă am iscălit eu cu măna mea şi ne-am pus şi deagetile, ca să să crează.

Aprilie 9 *dni*, leat 7219 [1711].

× Eu Iorga
× Eu Rada
Eu popa Mihul, martor
[semnătură grecească, indescifrabilă]

Arh. St. Buc., M-rea Nucetu, XV—15.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; copie în ms. 457, f. 118.

102. **1711 mai 24.**

Adecă eu Dima, ginerele lui Statie *ot* Stănceşti, înpreună cu soţul mieu Voichiţa scris-am zapisul nostru la mîna dumnealui jupînului Tudorachie, să fie de mare credinţă.

Precum să să ştie că i-am vîndut dumnealui o prăvălie din Bucureşti, care iaste din sus de călugării Nucetului, care iaste din dos de Liica Fărîmiţă.

Şi i-am vîndut dumnealui pe bani gata taleri 80. Şi aceşti bani i-am luat noi toţi în mîinile noastre.

Deci noi într-aceaia am dat acest zapis al nostru, ca să fie dumnealui moşie stătătoare în veci, dumnealui şi coconilor dumnealui şi nepoţilor cîţi Dumnezeu îi va dărui.

Şi pentru mai adevărată credinţă am iscălit şi ne-am pus degetele mai jos, să să crează.

7119 [1711] mai 24.

Eu Iorga
Rada
Marica
Ştefana
Popa Mihul *ot* Sventăi Nicolae, martor
[semnătură grecească, indescifrabilă]

Arh. St. Buc., ms. 457, f. 118v.
Copie.

103. 1712 martie 24.

Milostiiu bojiiu Io Costandin Basarab voevod i gospodin văsoe zemle Ungrovlahiscoe dat-au domniia mea această poruncă a domnii meale sfintei şi dumnezeeştii mănăstiri de aici den oraşul domnii meale, den Bucureşti, unde să prăznuiaşte hramul Tăiarea capului sfăntului slăvitului prooroc, înainte mergătoriu şi botezătoriului Ioan şi părintelui Athanasie egumenul şi tuturor părinţilor călugări căţi să vor afla la această sfăntă mănăstire.

Ca să fie sfintei mănăstiri milă de la domniia mea, să aibă a luarea mertic de sare de la ocna Telega pre an bolovani 100, la vremea cănd vor lua şi alte sfinte mănăstiri merticele ce au milă de la domniia mea de iau pre an.

Pentru că această sfăntă mănăstire era făcută mai nainte, de un Andrei vistier cu frate-său Dumitru, foarte mică şi întunecoasă. Şi aşa au fost multă vreame pănă în zilele domnii meale. Deci văzăndu-o domniia mea aşa mică şi întunecoasă făr de turn, den dumnezeiască răvnă pentru minunile ce să făceau întru această besearică, izbăvind pre mulţi din greale boale ce avea, îndemnăndu-mă am pus de i-au făcut turn ca să o mai dăşchiză şi să o mai lumineze. Ci fiind zidul slab şi vechi s-au surpat bolta cu totul. Deci zidul ce mai rămăsese am pus domniia mea de l-am spart de tot şi de iznoavă den temei o am zidit şi o am făcut-o, înfrumuseţăndu-o cu toate, precum astăzi tuturor iscusită să vede.

Şi o am înnoit cu de toate ce trebuesc sfintei besearici. Şi pre lăngă toate acelea ce am dat, am mai adaos la sfănta mănăstire şi cu mila aceasta ca să ia de la ocna Telega bolovani de sare ce sănt mai sus scrişi. Să fie sfintei mănăstiri de întărire iar domniei meale şi răposaţilor părinţilor domnii meale, în veaci pomenire.

Aşijderea şi în urma domnii meale pre care va alege domnul Dumnezeu a fi domn şi biruitoriu ţărăi aceştia cu glasul nostru cel de rugăciune îl pohtim şi-l rugăm ca să înnoiască şi să întărească această milă a sfintei

mănăstiri pre tocmeala ce scrie mai sus. Ca şi a lui mile şi direase să fie cinstite şi în seamă ţinute şi în cela veac sufletul lui să fie la răpaos veacinic.

Şi am întărit cartea aceasta cu tot sfatul cinstiţilor şi credincioşilor boiarii domnii meale : pan Costandin Ştirbei *vel* ban, i pan Radul Golescul *vel* dvornic, i pan Şărban *sin* Şărban Greceanu *vel* logofăt, pan Ştefan Cantacuzino *vel* spatar, i pan Şărban Bojoreanu *vel* vistier, i pan Ianache Văcărescu *vel* clucer, i pan Iordache Creţulescu *vel* postelnic, i pan Radul Dudescul *vel* paharnic, i pan Pană Negoescul *vel* stolnic, i pan Radul Cantacuzino *vel* comis, i pan Grigorie Băleanul *vel* slugear, i pan Neago Topliceanu *vel* pitar. Şi ispravnic Costandin Conţescu *vtori* logofăt.

Şi s-au scris cartea aceasta întru al 24 den anii domnii meale, aici în oraşul domnii meale în Bucureşti, de Gheorghie *sin* Ianache logofăt *vnuc* Gheorghie şufar *ot* Tărgovişte.

Martie 24 *dni*, leat 7220 [1712].

Acad. R.S.R., MLXXXV—3.
Copie în condica mănăstirii Sf. Ioan (fost ms. 2 593).

104. 1712 iunie 1.

Adecă eu Iorga croitoriul cu fămeaia mea Rada şi cu fetele mele Marica şi Ştefana scris-am şi mărturisim cu acesta al nostru zapis şi ca să fie de mare credinţă la mîna sfinţii sale părintelui Ignatie igumenul de la sfînta mănăstire Nucetul, unde iaste hramul sfântului marelui preaslăvitului mucenic Gheorghie.

Precum să să ştie că i-am văndut sfinţii sale o prăvălie de aici din Bucureşti. Care prăvălie fiind alăturea cu ale sfintei mănăstiri şi fiind tot într-o funie cu altă prăvălie, care au cumpărat sfinţiia sa încă mai denainte vreme de la Liica Fărîmiţă şi căzăndu-i-să sfinţii sale să o cumpere, o au cumpărat.

Şi am vîndut-o sfinţii sale de bunăvoia noastră, nesilit de nimenea. Şi i-am dat şi zapisile cele vechi toate în mîinile sfinţii sale, care merg în lungul lor precum şi alalte prăvălii.

Şi am vîndut cu ştirea tuturor vecinilor din sus şi din jos, drept taleri 160, care bani i-am luat noi toţi pe deplin în mîinile noastre. Deci şi noi am dat acest zapis de credinţă, precum scrie mai sus, ca să fie sfinţii sale şi sfintii mănăstiri moşie stătătoare în veci.

Şi cînd s-au făcut acest zapis fost-au boiari carii vor iscăli mai jos, să să crează.

Şi pentru mai adăvărată credinţă am iscălit şi ne-am pus degetele mai jos, să să crează.

7220 [1712] iunie 1 *dni*.

Eu Iorga
Rada
Marica
Ştefana

Popa Mihul *ot Sventăi* Nicolae, martor
[semnătură grecească, indescifrabilă]

Arh. St. Buc., ms. 457, f. 118–118v.
Copie.

105. **1713 mai 17.**

†Dat-am scrisoarea noastră sfinţiei sale părintelui nostru mitropolitul chir Anthim, pentru că avănd sfinţiia sa nişte loc, lăngă grădina noastră, şi neajungăndu-i ca să facă ce pohteaşte sfinţiia sa, i-am dăruit de la noi un codru de loc din colţul grădinei noastre despre pod, în lung stănjeni 2 *pol* şi în lat stănjeni 8 unde iaste şi un păr în capul locului, ca să-i fie sfinţiei sale şi besearicii sfinţiei sale moşie stătătoare în veaci, pentru că l-am dat de pomeană de bunăvoia noastră.

Şi pentru credinţa am întărit mai jos cu iscălitura noastră.

Mai 17 *dni*, leat 7221 [1713].

Diicul *biv vel* logofăt

[pe verso]:

Zapisul Diicului Rudeanul *vel* logofăt pentru locul ce au dat pomană la bisearica Tuturor Sfinţilor unde s-au zidit magaziia cea de piatră.

Leat 7221 [1713] mai 17 d*ni*.

Arh. St. Buc., Episcopia Argeş, XLVIII–18.
Original, stare foarte bună, format mic, hîrtie fără filigran.

106. **1713 mai 25.**

†Adecă eu Matei diiaconul dat-am zapisul mieu la măna dumisale Lefter vornicul precum să să ştie că avănd eu doao răzoare de vie aici în dealul Bucureştilor, între dumnealui şi lăngă socru-mieu pop[a] Bunea, am văndut dumnealui unul care iaste lăngă dumnealui drept bani gata taleri 8.

Şi o am văndut de a mea bunăvoe ca să stăpănească dumnealui cu paace.

Şi pentru mai adevărată credinţă m-am iscălit mai jos, ca să să crează.

Mai 25 *dni*, leat 7221 [1713].

Az Matei diiaconul
Az pop[a] Bunea, martor

Arh. St. Buc., Episcopia Argeş, XLVIII–25.
Original, stare bună, format mic, hîrtie fără filigran.

107. **1713 iulie 1.**

†Adecă eu Costandin logofăt, care am fost sluga dumneaei jupăneasii Marii băneasii care au fost jupăneasă răposatului Barbul banul Milescul, înpreună cu fămeaia mea Zmaranda dat-am zapisul nostru ca să fie de

bună și mare credință la cinstită măna sfinții sale părintelui nostru chir Anthim mitropolitul țărăi și al sfintii biserici al Tuturor Sfinților care iaste zidită de sfinția sa aici în București.

Pé cum să să știe că avănd noi un loc de casă aici în București, cu grădină cu pomi cu tot, și iaste cu casă cu pimniță. Ci locul l-am dat cu totul, numai locul, iar casa, pimnița n-am dat. Care casă am făcut eu, și pimnița și locul l-am cumpărat eu cu bani gata și cu zapise de la popa Ivașco care au fost tot dintr-acea mahala, care au fost preot mai înainte aici în București într-această mahala. Și popii Ivașco i-au fost de cumpărătoare și lui pe cum scriu zapisele cele vechi.

Care loc iaste de în bolovanii jupăneasii Marii băneasii Mileascăi pănă în ulița despre Tudorachie spătar zis spătar Mihai și dă încoace pănă în ulița dispre bisearica care să face acum.

Deci cănd au fost acum, sfinția sa părintele Anthim mitropolitul, care scrie mai sus, zidind sfinția sa această sfîntă și dumnezeiască bisearică, acolea pe locul lu Drăgușin vistiariul fratele lu Staico păharnic, fiind aproape de acest loc care să loveaște în cap cu locul acela, eu încă cu îndemnarea tuturor sfinților și a domnului Hristos și a maicăi sfinții sale, m-am îndemnat împreună cu fămeaia mea Zmaranda, care scrie mai sus, de am dat acest loc căt iaste și am ținut eu, cu pomi cu tot, pentru sufletul meu și al fămeii meale Zmaranda. Și ne-am scris la sfăntul pomeanic al sfintii bisearici, noi și părinții noștri, ca să-i fie pentru pomenirea sufletelor noastre, că copii n-avem, pentru că eu sănt închinat și la darul călugării au la sfănta Mitropolie la București, au unde va pohti sfinția sa părintele.

Ci să n-aibă nici o gălceavă despre nici o parte, pentru că locul l-am cumpărat eu cu bani și cu zapise, și le-am dat la sfințiia sa părintele, iar casa și pimnița n-am dat, ci să-l iau după loc să-l dau cui voi vrea eu.

Și am dat și acest zapis al nostru la cinstită măna sfinții sale părintelui, care scrie mai sus, să-l stăpănească cu paace.

Și cănd am făcut această danie și acest zapis au fost mulți boiari mărturii care vor iscăli mai jos.

Și noi, pentru credința, am scris cu măna mea și am iscălit mai jos, ca să să crează.

Iulie 1 *dni*, leat 7221 [1713].

Eu Costandin logofăt împreună cu fămeaia mea Zmaranda

Arh. St. Buc., Episcopia Argeș, XLVIII—20.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

108. 1713 august 1.

†Adecă eu Neacșul starostea de neguțători, ginerile jupănului Manului neguțătoriul, înpreună cu Jăpa *snă* Ianuț starostea, dat-am zapisul nostru la măna dumnealui jupan Radului Dudescul *vel* paharnic, ca să fie de bună credință.

Precum să să știe că avănd noi loc de doao prăvălii în Ulița Bărbiiarilor, păntre prăvăliia Radului neguțătoriul și păntre prăvăliia bésearicii Domnești, care loc l-au cumpărat socru-mieu jupănul Manu, înpreună cu Ianuț starostea de la Toma *biv vel* armaș și și de la jupăneasa lui, Rada și cu feciorii lor, anume Pană și Radul.

Deci, locul unii prăvălii fiind dat mie de zeastre de jupănul Manul şi locul altii prăvălii rămăind pă seama Jăpei *snă* Ianuţ starostea, noi dă a noastră bunăvoe i-am văndut dumisale locul acestor doao prăvălii căt ţine la uliţă, stănjeni 3 *pol* şi în lung de[n] uliţă pănă în locul Voicului căldărariul, stănjeni 8, tocmind acest loc păste tot drept taleri 75. Şi după tocmeală, ne-au dat dumnealui aceşti bani toţi, deplin în măinile noastre.

Drept aceaia, am dat şi noi acesta al nostru zapis, ca să fie dumisale şi coconilor dumisale moşie stătătoare în veaci.

Şi la aciastă tocmeală fost-au mulţi boiari mărturii, carii vor iscăli mai jos. Şi noi, pentru mai adăvărată credinţă, am iscălit mai jos, ca să să crează.

Avgust 1 *dni*, leat 7221 [1713].

Neacşul starostea
Jipa *sin*, Ianuţ
[semnătură indescifrabilă]
Pătraşco Brezoianul *vel* sărdar, mărturie
Şărban [?] Năsturel *vel* sluger, mărturie
C[onstantin] Grăcean *vel* şătrar, martor
Drăghici ciauş Strănbeanul, mărturie

[pe verso]:

Zapisul chir Neacşului, i al Jăpei pentru loc de 2 prăvălii ce au văndut.

Acad. R.S.R., XII—202.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

109. 1713 august 10.

†Adecă eu Manea ciauşul *ot* Bucureşti, înpreună cu frate-mieu Dumitru părcălabul *ot* Clinceani, scris-aam zapisul nostru, ca să fie de bună credinţă la cinstită măna sfinţii sale părintelui vlădicăi chir Anthim mitropolitul şi a bisearicii sfinţii sale din Bucureşti, a Tuturor Sfinţilor.

Precum să să ştie că i-am văndut sfinţiii saale casa noastră cu locul căt au fost al nostru, aicea în Bucureşti, în mahalao Popii lui Ivaşco, care ne-au fost şi noao de la părinţii noştri rămas. Şi l-am văndut de a noastră bunăvoe, făr de nici o silă, în bani gata, taleri 25, ca să-i fie sfinţii sale şi bisearicii sfinţii sale moşie stătătoare în veaci.

Şi cănd am făcut acest zapis, fost-au mulţi boiari mărturie, carei să vor iscăli mai jos. Şi noi, pentru mai adevărată credinţă, ne-aam pus iscăliturile mai jos, ca să [să] crează.

Avgust 10 *dni*, leat 7221 [1713].

Eu Manea ciauş
Dumitru părcălab
[semnătură grecească, indescifrabilă]
Şi am scris eu popa Ghiorghi, cu zisa lor.

[pe verso]:

Zapisul Manii ciauşul, pentru locul casii lui ce ne-au văndut, unde s-au zidit magaziia.

Leat 7221 [1713] avgust 10 *dni*.

Arh. St. Buc., Episcopia Argeş, XLVIII—21.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran, format mic.

110. **1714 aprilie 8.**

†*Milostiiu bojiiu Io Ştefan voevod i gospodin zemli Vlahiscoi davat gospodstvo-mi sie poveleanie gospodstvo-mi* slugii domnii meale lui Andronie căpitan *za* sarageale.

Ca să fie volnic cu această carte a domnii meale să aibă a ţinea şi a stăpâni casele ce-au fost ale lui Voico care au fost căpitan de seimeani la coconii lui Costandin Vodă, cu grajdiul, cu curtea şi cu toate dichisele câte sânt înprejurul acei case.

Pentru că murind Voico căpitan de câtăva vreame şi nerămâindu-i nici fămeae, nici fecior şi neavând sluga domnii meale Andronie căpitan case aici în oraşul domnii meale, în Bucureşti, domnia mea m-am milostivit de i-am dăruit aceale case ale lui Voico căpitan. Cari case sânt în mahalaoa Sfintei Ecaterinei, să le stăpânească cu bună pace, de câtră tot neamul lui Voico căpitan, de nimenea nici un val şi nici o supărare să n-aibă. Că aşa iaste porunca domnii meale. *I pis saam reci gospodstvo-mi.*

Aprilie 8 *dni*, leat 7222 [1714].

| L. P. |

Io Ştefan voevoda *[m.p.]*.

procit vtori logofăt

Arh. St. Buc., Mitrop. Ţ. Rom., CCXVI—2.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran; pecetea domnească inelară, în tuş roşu; frumoasă semnătura domnului.

111. **1714 mai 24.**

†Sava *vtori* portar, înpreună şi cu preoţi şi mahalagii care să vor iscăli mai jos, dat-am cartea noastră sfinţii sale părintelui Dimiian egumenul dă la mănăstirea Nucetul.

Pentru că având egumenul întrebăciune de faţă la divan înaintea mării sale domnului nostru Io Ştefan Cantacuzino voevod, înpreună cu părintele *[loc liber]* egumenul dă la Sventi Sava pentru nişte loc dă prăvălii dă aici den oraş din Bucureşti, la Uliţa cea Mare, că având multă pricină întru dânşii pentru locul prăvăliilor din dos.

Deci măriia sa vodă din divan mi-au poruncit dă am mers acolo la aceale prăvălii şi am strâns preoţi şi mahalagii dimprejur, fiind şi egumenii amândoi dă faţă. Şi le-am citit zapisele şi scrisorile ce au avut.

Şi având mănăstirea Nucetului 2 prăvălii şi mănăstirea Sventi Sava 1 prăvălie, măsuratu-le-am cu sfoara, întîi prăvăliile şi le-am potrivit cu stânjenul şi cu palma.

După aceaia am măsurat locul din dos şi fiind locurile din dos mai înguste, noi încă am scăzut şi de la unul şi de la altul, ca să nu să facă înpresurare şi altor locuri dă prăvălii ce mai sânt dân sus.

Şi pă căt am ales locul acestor trei prăvălii, l-am făcut în trei părţi. Şi am dat să ţie mănăstirea Nucetul stănjeni 2 şi 7 palme pă prăvălii şi aceşti stănjeni i-am lipit iar pă lăngă prăvăliile mănăstirii Nucetului. Şi să ţie mănăstirea Sventi Sava stănjeni 1 şi 3 palme şi jumătate, însă în capul locului dăspre bisearica lui Sventi Neculae.

Şi precum le-am ales, le-am pus şi seamne şi le-am dat această scrisoare a noastră la măinile lor, ca să ţie pă cum le-am ales şi să nu mai fie gălceavă întru dănşii de acum nainte.

Aceasta scriem.

Mai 24 *dni*, leat 7222 [1714].

Sava *vtori* portar
Az popa Mihul *ot Sventi* Nicolae, martor
Iorga croitoriul vănzător
Gligorie ceaprăzariul domnesc
Dumitru striin, mătăsar
Stan croitoriul domnesc
Enache croitoriul *zet* lui Stan croitoriul
Eu Vladul logofeţelul, *snă* Tănase postelnic, i-am iscălit cu voia lor

Arh. St. Buc., M-rea Nucetu, XV—16.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; copie XV—16 şi în ms. 457, f. 121.

112. 1715 februarie 16.

†Adecă eu Chirca Rudeanul *biv vel* sluger, feciorul răposatului Diicului Rudeanul *biv vel* logofăt, dat-am acesta al mieu zapis ca să fie de bună credinţă la cinstită măna sfinţii sale părintelui chir Anthim mitropolitul Ţărăi Rumăneşti şi la bisearica sfinţii sale din Bucureşti, a Tuturor Sfinţilor.

Cum să să ştie că încă mai denainte vreame de la leatul 7221 [1713] fiind tată-mieu Diicul logofăt cu viiaţă au fost dăruit la această sfăntă besearecă de pomeană un codru de loc din colţul grădinii noastre despre pod, cu zapis de la măna dumisale, pre care au zidit sfinţiia sa părintele mitropolitul şi magazie de piatră.

Deci cănd au fost acum, eu încă m-am îndemnat de am mai dăruit şi de la mine sfinţii sale şi sfintei bisearici de pomeană pre lăngă locul ce au dat tată-mieu, iar din grădina noastră, alt codru de loc, în lung stănjeni şapte şi lat stănjeni 12, pentru sufletul nostru şi al părinţilor noştri, de ni s-au scris numele la sfăntul pomeanic, să să pomenească în veci la sfăntul jărtveanic. Ca să fie sfinţiei sale şi sfintei bisearici, ce scrie mai sus, moşie stătătoare şi ohabnică în veaci, pentru că am dat eu de bunăvoiia mea şi de nimenea silit. Şi mărturii boiari carii s-au iscălit mai jos.

Şi eu, pentru adevărata credinţă, am întărit mai jos cu peceatia noastră şi am iscălit cu măna mea, ca să să crează.

Şi am scris eu Nicula logofeţelul dumnealui, cu învăţătura dumnealui.

Fevruarie 16 *dni*, leat 7223 [1715].

Chirca Rud.[eanul] *biv vel* sluger
Barbul spătar Bojoreanul, mărturie

[pe verso]:

Zapisul Chircăi *vel* slugear *snă* Diicului Rudeanul *vel* logofăt, pentru locul ce-au dat de pomană din grădina dumisale de s-au mai lărgit locul magaziei.

Leat 7223 [1715] fevruarie 16 *dni.*

Arh. St. Buc., Episcopia Argeș, XLVIII—24.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

113. **1715 februarie 17.**

†Adecă eu Barbul slugeariul Merișanul, *snă* vistiiarului Drăgușin Merișanul, dat-am acesta al mieu zapis ca să fie de bună credință la cinstită măna sfinției sale părintelui chir Anthim mitropolitul Țărăi Rumănești și la bisearica sfinției sale, din București, a Tuturor Sfinților.

Cum să să știe că locul pre carele iaste zidită besearica fiind al mieu, dăruit de răposata mătușă-mea jupăneasa Marica a unchiului mieu Staico păharnecul, încă de când m-am însurat, cu zapis de la măna dumneaei. Care loc au fost al dumneaei de moșie și cu alte locuri împrejur ce au fost mai cumpărat boiarinul dumneaei unchiu-mieu, Staico păharnicul.

Deci pohtindu-ne sfinția sa ca să i-l vindem pentru ca să facă pre dănsul besearica, noi n-am vrut să-l vindem. Ci au socotit dumnealui tată-mieu, Drăgușin vistiiarul, înpreună cu noi de l-am dat sfinții sale de pomeană pentru sufletul nostru și al părinților noștri. Pre care loc, cu ajutorul lui Dumnezeu, au și zidit sfinția sa besearică frumoasă în numele Tuturor Sfinților. Și ni s-au scris și numele în sfîntul pomeanic *(sic)* al bisearicii, ca să să pomenească în veaci la sfîntul jărtvenic.

Și neapucînd să facem zapis înpreună cu tată-mieu Drăgușin vistiiariul până au fost viu, când au fost acum, eu ca un stăpăn și moștean am făcut acest zapis al mieu și l-am dat în măna sfinției sale ca să fie sfinției sale și sfintei besearici, ce scrie mai sus, moșie stătătoare și ohabnică în veaci, pentru că au fost locul mieu de la mătușă-mea, precum mai sus arată. Și l-am dat noi de pomeană de a noastră bunăvoe și fără de nici o silă. Și am dat în măna sfinției sale și zapisele ceale vechi ce am avut pre acest loc : un zapis al Mariei, fata Lupului aprodul, de la aprilie 22 *dni* leat 7178 [1670] ; alt zapis al lui Dragostin *snă* Pătru iuzbașa, de la mai 7 leat 7179 [1671]; alt zapis al mătușă-mi Maricăi păhărniceasca, de la fevruarie 13 leat 7212 [1704].

Iar de să vor mai afla căndva pentru acest loc niscai zapise vechi în casa noastră, să avem a le darea iară la sfănta besearică, sau de s-ar fi întămplat de vor fi încăput niscai zapise pentru acest loc în mănile altora, au oameni streini, au rudenii de ale noastre, și după vremi ar eși la vreo judecată să nu să crează, nici să se ție în seamă, ci să le ia judecătoriul de la dănșii și să le dea la sfînta besearică, pentru că acest loc l-am dat peste tot sfintei besearici, căt au ținut și au stăpănit mătușă-mea Marica păhărniceasca și nimenea treabă cu dănsul n-are.

Și mărturii boiari, arhierei și alții carii s-au iscălit mai jos. Și eu, pentru mai adevărata credință, mi-am pus mai jos pecetea și am iscălit cu măna mea, ca să se crează.

Și am scris eu popa Nicola cu învățătura dumnealui.

Measița fevruarie 17 *dni*, leat 7223 [1715].

Barbul sluger *sin* Drăguşin vistier Mărişanul
Costandin Ştirbei *vel* ban, mărturie
Bunea *vel* vornic, mărturie
Radul Dudescul *vel* logofăt, mărturie
Şărban Bj [Bujoreanu] *vel* vistiiar, martor
Radul Golescu *biv vel* vornic, mărturie
Şărban *vel* clucer, martor
Mihai Cantacuzino *vel* comis, martor
Şărban *vel* pitar, martor
Radul Hrizea *vel* vornic Tărgovişte, mărturie
Barbul Greceanul *vel* agă, mărturie
Ilieş *vel* armaş, martor

[pe verso]:

Zapisul slugeariului Barbului *snă* vistier Drăguşin Merişanul pentru locul ce-au dat de pomană, pre care s-au zidit bisearica Tuturor Sfinţilor, la leat 7223 [1715] fevruarie 17 *dni.*

Arh. St. Buc., Episcopia Argeş, XLVIII—25.
Original, stare foarte bună, hîrtie groasă, cerată, cu filigran; pecetea inelară, în tuş, a lui Barbu Merişanu.

114. 1715 martie 21.

Adecă eu Şerban *snă* lui Iane Stăncescul, dat-am acest adevărat al mieu zapis ca să fie de bună credinţă la cinstită măna preasfinţitului mitropolit al Ungrovlahiei chir Anthim şi sfintei mănăstiri, de aciia din Bucureşti, a Tuturor Sfinţilor ce iaste făcută de sfinţia sa.

Precum să să ştie că avănd eu de la părinţii miei o pimniţă de piiatră şi cu prăvălii deasupra pimniţii şi cu hanul din dosul pimniţii, care pimniţă iaste în Uliţa cea Mare şi mearge lungul locului pănă în locul Perdiculii, care sănt stănjeni *[loc liber]* şi în lat sănt stănjeni *[loc liber]*. Care să hotăraşte locul despre răsărit cu nişte prăvălii ale mănăstirii Radului Vodă, iar despre apus să hotăraşte cu o pimniţă care s-au numit că au fost a unui Mihalce croitoriul şi acum o stăpăneaşte jupănul Iorga Ismail *biv* staroste; şi puţin mai jos să ajunge locul hanului şi cu nişte prăvălii ale mănăstirii Sărindariului.

Care pimniţă şi han le-au cumpărat şi le-au făcut părinţii miei după cum dovedesc şi zapisele ceale vechi. Şi eu neavănd putere ca să le mai ţiu, au mers la sfinţiia sa, dintru a mea bunăvoe şi de nimenea silit, de le-am văndut sfinţii sale drept bani gata taleri o mie trei sute şi cincizeci, care bani i-am luat toţi şi deplin în măna mea.

Drept aceaia şi eu am dat acest adevărat zapis împreună şi cu zapisele ceale vechi care sănt de toate *[loc liber]*, ca de acum înainte să le stăpănească sfinţia sa cu bună pace de către mine şi de către tot neamul mieu. Şi să fie moşia stătătoare şi ohabnică în veaci sfintei mănăstiri a Tuturor Sfinţilor ce iaste mai sus zisă.

Şi cănd am făcut acest zapis fost-au cu ştirea tuturor vecinilor din sus şi din jos şi alte obraze cinstite mărturii care să vor iscăli mai jos anume.

Şi, pentru mai bună credinţă, întărit-am acest zapis cu a mea iscălitură şi peceate, ca să să crează.

Leat 7223 [1715] martie 21 *dni.*

Şărban *sin* Iane Stăncescum am vândut şi adeverez
Costandin *[indescifrabil] vel* spatar, mărturie

Gheorghie a lui Vasilie, martor
Neacşul sluga Stăn.[cescului], martor
Neacşul cupeţ, martor

[pe verso]:

Zapisul lui Şerban *snă* Iane Stăncescu pentru hanul ci ne-au vândut.

Leat 7223 [1715] martie 21.

Arh. St. Buc., Episcopia Argeş, XLVIII—26.
Original, stare foarte bună, hîrtie groasă, cerată, cu filigran; pecetea inelară, în tuş, A lui Şerban Stăncescu; trei semnături greceşti, indescifrabile.

115. 1715 iulie 20.

Anthim cu mila lui Dumnezeu arhiepiscop şi mitropolit a toată Ţara Rumânească şi exarh plaiurilor.

Ceia ce iau darul vredniciei cei arhiereşti de pren toată lumea şi să aşază purtători de grije la besearica cea sfântă a lui Dumnezeu, au datorie mai cu de-adinsul a păstori turma lor cea pravoslavnică ce li s-au încredinţat de la Hristos, cu cuvinte folositoare de suflet şi cu învăţătura cea evanghelicească, şi cu ochi priveghialnic să păzească oile ceale cuvântătoare de lupii cei grei carii nu cruţează turmei şi de păşunile ceale stricăcioase sufletului, carele zăticnesc mântuirea lor.

Această învăţătură dă fericitul Pavel miliseanilor zicând: „luaţi aminte de sine-vă şi de toată turma pre care pre voi v-au pus duhul sfânt episcop a păstori besearica lui Dumnezeu care au căştigat-o prin sîngele lui".

După aceasta au altă datorie următoare aceştiia, în tocma trebuincioasă, adică a purta grije pentru zidirea, înălţarea şi adaosul sfintelor lăcaşuri şi dumnezeeştilor case. Că de ar lipsi sfintele besearici, unde s-ar aduna norodul ca să asculte duhovniceştile şi evangheliceştile cuvinte şi cântări, sau unde s-ar săvârşi sfintele şi înaltele ale lui Dumnezeu taini, mai ales încă că şi proorocul David ne porunceşte, în besearici bine să cuvântăm pre Dumnezeu şi să iubim podoaba casei lui.

Drept aceaia şi smereniia noastră, de vreame ce den mila lui Dumnezeu ne-am înălţat la treapta cea înaltă a arhieriei şi am primit grija a păstori oile ceale cuvântătoare, ştiind aceaste doao datorii ce sânt asupra noastră n-am lipsit până acum, după putinţa noastră, a învăţa turma cea cuvântătoare ceale de folos şi mântuitoare, şi cu laptele cel dulce al cuvântului a o hrăni.

Aşijderea şi spre rădicarea, adaosul şi podoaba sfintelor lăcaşuri multă pohtă şi răvnă dumnezeiască am avut, care răvnă cu nastavul şi cu ajutoriul dătătoriului de bune Dumnezeu s-au lucrat, şi la săvărşire bună au venit. Că dintru ostenealele meale ceale multe, din tipăritul cărţilor, şi din milosteniile îndurătorilor creştini ne-am învrednicit de am înălţat din temelie besearică frumoasă aici în Bucureşti, întru slava şi mulţumita însuşi celui ce întru Troiţă să proslăveaşte Dumnezeu, şi întru cinstea şi lauda tuturor sfinţilor denpreună încăt să fie şi să se numească cinstită mănăstire a Tuturor Sfinţilor, cărora am şi închinat-o, şi pe numele lor o am zidit-o ca să se prăznuiască întru ia [ea] cu mărire şi să se cinstească necontenit cu laude şi cu căntări ca nişte priiateni ai lui Dumnezeu şi ajutători şi sprijenitori tuturor pravoslavnicilor creştini.

Zidit-am şi împrejurul ei chilii destule şi alte lăcaşuri pentru odihna egumenului care va fi după vremi şi [a] acelora ce vor vrea să aleagă viaţa sihăstrească, adăogănd întru ia [ea] şi altele multe trebuincioase.

La care am închinat multe de toate căştiguri mutătoare şi nemutătoare pentru îndestularea celor ce vor lăcui întru ia : adecă moşii, vii, mori, stupi şi dobitoace de tot fealiul.

Încă şi besearica am împodobit-o şi am înfrumuseţat-o cu ajutoriul lui Dumnezeu pe dinafară şi pe din lăuntru cu multe odoară de argint, şi cu veşminte scumpe, cu cărţi de multe fealiuri şi cu altele ce să obicinuiesc a să înzestra zidirile ceale cuvioase.

Şi pentru ca să se chivernisească toate nestrămutat după cugetul mieu şi după socoteala cea bună şi dreaptă, am aşăzat 32 de capete în scris, întru carele mai pre larg rănduesc toată îndreptarea mănăstirii, precum se veade în condicul cel iscălit al besearicii. Adecă, să se afle de-apururea la acea casă 14 oameni pentru slujba mănăstirii, doi preoţi mireani să slujească besearicii fieştecarele cu plata lui, să se facă milostenie la săraci în toate duminicele, să aibă oarecare milă în toate simbetile cei ce vor fi în temniţă, să se îmbrace în zioa de joi mari, trei săraci şi trei fete sărace. Să se înzestreze pre an o fată săracă, a dooa zi de Sventi Dimitrie. Să se odihnească în trei zile streini nemearnici cu măncare şi cu sălăşluire peste toată vremea. Să se îngroape cu cheltuiala casei săracii ce-i scot prin uliţe morţi, cerşind milă pentru îngroparea lor. Să se hrănească trei copii ce ar învăţa carte şi dascalul lor să-şi ia plata ostenealei din mănăstire. Să arză trei candile necontenit în besearică peste toată vremea. Să se prăznuiască pre an pomenirea a patru sfinţi : a Sfăntului Anthim la 3 zile a lui septemvrie, a ciudotvoreţului Nicolae în 6 zile a lui dechemvrie a sfintei muceniţe Agathia la 5 zile a lui fevruarie, şi a Sfăntului Alexie, omul lui Dumnezeu, la 17 zile a lui martie, şi într-aceaste zile să se facă milostenie la săraci după cum s-au scris în condică.

Să se prăznuiască sărbătoarea tuturor sfinţilor pre an cu cinste cuviincioasă după obiceaiul ţărăi. Şi într-această zi să dăruiască pre mitropolitul ţărăi ca să săvărşească sfănta liturghie şi în zioa aceia şi a doao zi.

Să se facă sărindare şi liturghii în toţi anii pentru sufletele celora ce au miluit sau vor milui sfănta mănăstire, după cum s-au însemnat mai chiar în condică.

Să se străngă într-o lăcriţă osebită zeciuiala banilor din căţi să vor agonisi de pe veniturile mănăstirii şi de la milostenii, ca să se afle la vreame de mare păs al ei.

Să se ţie doao tipografii, una grecească şi alta rumănească, pentru folosul obştii şi pentru agoniseala casei.

Pre lăngă aceastea, mai marele mănăstirii și purtătoriul de grija trebilor ei, să fie egumenul cel după vremi, chivernisind și îndreptănd toate veniturile ei, și pre călugări cu frica lui Dumnezeu și cu dreptate, carele căt va trăi să-şi aibă cuviincioasa cinste și după moarte pomenirile ceale obicinuite, precum s-au însemnat în condică.

Încă să mai fie şi cinci epitropi din ceata neguţătorească, obraze de cinste, pre carii i-am pus şi i-am așăzat, ca să poarte grijă pentru buna chiverniseala și adaosul casei și ca să ia socoteală egumenului, pre an de doao ori, pentru tot venitul şi cheltuiala.

Şi când ar lipsi egumenu, ei să aleagă pre altul, cu ştirea luminatului domn și blagoslovenia a preasfinţitului mitropolit carele va fi după vremi.

Însă voesc ca această sfântă mănăstire care am înălţat-o și am înfrumuseţat-o cu a mea cheltuială, să fie slobodă, singură sieşi ei şi legiuitoare, singură stăpănitoare, şi nimănui supusă, fără numai lui Dumnezeu și sfinţilor tuturor cărora am și închinat-o. Să nu fie supt vreo stăpănire patrierşască, nici supt vrednicie domnească, nici supt stăpănirea arhiereului ţărăi, nici supusă vreunui boiariu, nici vreunii mănăstiri veri mari veri mică. Ci numai numele cel canonicesc al preafinţitului mitropolit să se pomenească întru ia, după rănduiala cea bisericească. Iar mănăstirea să se stăpănească şi să se îndrepteaze întru toate numai de egumenul şi de cei cinci epitropi cu un gănd întru toate, după rănduiala ce am aşăzat ceale 32 de capete.

Iară de va vrea cineva din cei de acum, sau din cei mai de pre urmă, ori din ce rănduială ar fi, să supue această slobodă a noastră mănăstire altui obraz sau altei mănăstiri, sau va strămuta cevaşi din ceale ce s-au hotărăt de a noastră bunăvoe în ceale 32 de capete, unul ca acela să fie afurisit de Dumnezeu atotţiitoriul, și proclet, și neertat şi în lumea aceasta şi în cea viitoare, să aibă părăşi la zioa judecăţii cei înfricoşate pre toţi sfinții, și procopseală să nu vază în toate zilele vieţii lui.

Şi pentru aceasta s-au făcut acest arhieresc hrisov întărit cu iscălitura şi cu pecetea smereniei noastre spre adeverinţa, întemeiarea şi nestrămutarea aşezămănturilor şi învăţăturilor noastre ce s-au zis mai sus.

Iulie 20 *dni*, leat 7223 [1715].

Dat în scaunul Mitropoliei noastre, în Bucureşti.

Smeritul mitropolit al Ungrovlahiei, Anthim *[m.p.]*.
Şi s-au scris de mine Nicola ierei notareșul Mitropoliei

Arh. St. Buc., Suluri, nr. 13.
Original, stare foarte bună, pergament lung alcătuit din două bucăţi lipite; splendide ornamentaţii aurite: în partea de sus, într-o ornamentaţie florală, mănăstirea, Isus Hristos, heruvimi; jos, o semnătură mare, minunat caligrafiată a mitropolitului Antim, într-un cartuş aurit. Lipsă pecetea care atîrna; se văd numai găurile şnurului.

116. 1715 octombrie 25.

Adecă eu Lefter vornic dat-am acest al mieu adăvărat zapis ca să fie de bună credinţă la cinstită măna preasfinţitului mitropolit al Ungrovlahii chir Anthim şi la sfănta mănăstire ce să chiamă a Tuturor Sfinţilor care au zidit-o sfinţiia sa.

Precum să să ştie că am mers eu dăntru a mea bunăvoe dă am dăruit sfintei mănăstiri şase răzoare de vie dă aice dăn dealul Bucureştilor, care sănt pre moşia sfintei Mitropolii. Care vii, trei răzoare mi-au fost şi mie dă zestre dă la fămeia mea Chiţa, iar 2 răzoare le-am fost pus eu dăn ţelină, iar 1 răzor l-am fost cumpărat dă la popa Matei, feciorul popii Fotii cliseriul.

Drept aceia le-am dat sfintei mănăstiri dă pomană ca să mă pomenesc eu şi fămeia mea Chiţa la sfăntul jărtvenic.

Deci, pentru mai buna şi adevărata credinţă, am dat şi acest al mieu adăvărat zapis întărit cu iscălitura mea, ca să să crează.

Octomvrie 25 *dni*, leat 7224 [1715].

Lefter vornic

[pe verso]:

Zapisul vornicului Lefter pe şase rozoare de vie în dealul Bucureştilor, ce au dat de pomeană la mănăstirea Tuturor Sfinţilor.

Arh. St. Buc., Episcopia Argeş, XLIX—20.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

117. 1716 februarie 2 [Buzău?].

†Adecă eu Mariia băneasa Mileasca înpreună cu ginere-mieu Dumitraşco Brăiloiu *vel* căpitan *za* Cerneţi, dat-am scrisoarea noastră la cinstită măna sfinţii sale părintelui nostru chir Anthim mitropolit al Ungrovlahiei.

Precum să să ştie că avănd noi un loc în oraşu scaunului Tărgovişte, în mahalaoa Popii lui Lungu, lungu stănjeni 40 şi în lat stînjeni 16.

Deci noi pentru sufletele noastre, ca să fim pomeniţi în veci aşa am socotit şi am dat acest loc sfintei mănăstiri carii este hramul Tuturor Sfinţilor în oraşu scaunului Bucureştilor, în mahalaoa Popii lui Ivaşco, care o au făcut şi o au zidit din temeliia ei sfinţiia sa chir Anthim mitropolit ţării, ca să fie sfintei Mitropolii loc stătător în veac.

Şi când am dat acest loc şi am făcut acest zapis au fost şi alţi boeri care să vor iscăli.

Şi noi, pentru mai adevărata credinţă, am întărit zapisul cu iscăliturile şi cu peceţile mai jos, ca să să crează.

Fevruarie 2, leat 7224 [1716].

Maria băneasa Mileasca
Dumitraşco *biv vel* căpitan al Cerneţilor
Radul Golescul *biv vel* vornec, mărturie
Ghenadie egumen *ot* Argeş, mărturie
Neacşu proin-staroste, mărturie

Acad. R.S.R., CXXVII—104.
Copie de epocă, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.
În copia păstrată la Arh. St. Buc. se spune că locul din Tîrgovişte era situat „în mahalaoa Pop[i] lui Dragomir, de la Danciul postelnic Părăianul de moştenire, şi aflîndu-să în lung stănjeni 40 şi în lat stănjeni 16".

La urma documentului se află următorul adaos:

„Acest zapis s-au găsit la măna lui Costandin logofăt *ot* Tărgovişte, ce este ispravnic la viile sf. părintelui episcop Buzău. Şi măcar că în zapis

nu să arată de s-au făcut vreun schimb, dar zice cu gura cum că s-au făcut schimb acest loc cu episcopia Buzăului, dănd o vie de la Vespeşti.

Cercetănd în zapisele sfintei mănăstiri s-au găsit schimbu şi iaste acest zapis bun al sfintei episcopii Buzăul.

Neofit igumen Sfinţeanu".

Arh. St. Buc., Episcopia Argeş, XLVIII—22.
Copie.

118. **1716 mai 23.**

† *Milostiiu bojiiu Io Necolae Alixandru voevod, i gospodin zemli Vlahiscoe.*

Davat gospodstvo-mi siiu poveleaniiu gospodstvo-mi sfinţii sale părintelui Athanasie egumenul *ot* Sveantăi Ioan.

Ca să fie volnic, cu aciastă carte a domnii meale, pentru toţi oamenii căţi să află şăzători pe locul sfintei mănăstiri ce iaste în mahalaoa Trănbiţaşilor, aici în oraşul domnii meale, în Bucureşti. Pentru că aici la domniia mea, la divan, să jălui părintele egumenul cum că cerănd unii, alţii loc să-şi facă căte o căşcioară pe locul mănăstirii şi să-şi dea chiriia precum dau şi alţii, le-au fost dat loc şi întăi ş-au făcut case micşoare pe potriva chirii. Iar de la o vreame încoace, au început a-şi face case mari, cu pimniţe şi a-şi face temeae pe locul mănăstirii şi-şi vănd vinurile lor, precum le iaste voia. Şi nici o-ntrebăciune de la egumen nu vor să ia, ci ei fac ce le iaste voia, tocma ca când ar fi locul lor. Şi unii nici chiriia nu vor să-şi dea.

Deci, domniia mea cunoscănd că nu iaste cu dreptate a fi ei mai volnici a-şi face case fără de întrebăciunea şi voia egumenului şi a-şi vinde vinurile lor pe locul mănăstirii, am dat aciastă carte a domnii meale părintelui egumen pre unii ca aceia să nu-i îngăduiască nici a-şi vinde vinurile lor, nici a-şi face case mari cu pimniţe pe locul mănăstirii, fără decât să-şi facă case mici pe potriva chirii şi numai vinurile mănăstirii să să vănză acolea. Iar cui nu-[i] va plăcea aşa şi nu ş-ar da chiriia dupe obiceai, să-şi rădice casele şi să şi le mute pe loc domnesc. Pentru că aşa iaste porunca domnii meale.

I is. saam reci gospodstvo-mi

Mai 23 *dni*, leat 7224 [1716].

L.P.

Io Nicolae voevoda *[m.p.]*.

procit vel logofăt [1]

Arh. St. Buc., M-rea Sf. Ioan din Bucureşti, XII—21.
Original, stare foarte bună; pecetea inelară octogonală, în tuş roşu.

---

[1] Cuprinsul acestui document se găseşte aproape exact în următoarele documente: 1717 mai 16, XII—22; 1731 mai 27, XII—24; 1733 ianuarie 12, XII—25; 1748 iunie 4, XII—27; 1753 noiembrie 21, XII—28.

119. **1718 iunie 7.**

Adeca eu Ianache cîntărețul *ot* București dat-am scrisoarea mea la mîna dumnealui jupînului Oprii Florea *ot* Brașov.

Cum să să știe că cumpărînd dumnealui jupînul Oprea o vie de la Nicodim călugărul, și rozorindu-să acea vie cu o vie a mea, nu l-am îngăduit ca să ție dumnealui acea vie, fiind eu mai volnec.

Deci întîrziindu-se vremea și lucrînd dumnealui acea vie, m-am sculat să-i întorc banii jupînului Oprii. Și fiind multă pricină între noi am fost și la judecată înaintea dumnealui căpitanului Zamfir *ot* Ploești. Deci dinaintea dumnealui căpitanului ne-am [în]voit de bunăvoia noastră precum să ție jupîn Oprea via pînă la toamnă și vinul ce să va face într-acea vie să-l înpărțim den două, noi amîndoi cu jupîn Oprea. Și banii cîți vor intra la lucrul vii de primăvară pînă la cules să fie iar din două. Așijderea și banii care au dat dumnealui jupînul Oprea pre acea vie cînd o au cumpărat, precum va fi scriind zapisul, să aib a-i da la toamnă dumnealui, cînd vom vrea să intrăm cu hărdăul în vie.

Și cîți butași va fi băgat și haraci și ori altă cheltuială cîtă va fi făcut dumnealui să aib eu a-i înturna cîndu-i voi da banii dupre vie. Și să-i dau și dobînda acelor bani negutătorești zeace la doi de an. Iar nedîndu-i eu banii în toamnă, precum ne-am așezat, să aibă dumnealui jupînul Oprea a stăpîni via cu bună pace de cătră mine, precum scrie și cartea dumnealui căpitanului cea de judecată.

Pentru aceasta am scris eu cu mîna mea și am iscălit mai jos, ca să să crează.

Iunie 7, 7226 [1718].

Az Ianache cîntărețul
Az popa Andonie *ot* București
Az [indescifrabil] Marcea, martor

Acad. R.S.R., XCVI—93.
Original, hîrtie, stare bună, format mic.

120. **1718 octombrie 24.**

†Adecă, eu Dospina a răposatului Rodnii căpitan, dat-am zapisul mieu, ca să fie de bună credință la măna gineri-mieu, Staico logofăt.

Precum să să știe că i-am văndut toată parte me de casă și grădina și locul curții jumătate în mahalaua Scaunilor, care case sănt toate într-o curte care i-am dat zestrea, pentru că vănzăndu-le eu altoara striini, anume lui Ivan căpitan Dicii, gineri-mieu neîngăduind pe Ivan căpitan ca să stăpănească, i-au lepădat banii înnapoi, precum au fost tocmit cu Ivan căpitan, taleri *[loc liber]*.

Drept aceia, i-am dat aciastă scrisoarea a me, ca să-i fie moșiie stătătoare în veaci dumne[a]lui și feciorilor dumne[a]lui, căți Dumnezeu îi va dărui, căci că le-am văndut de a me bunăvoe și cu știrea fraților miei și [a] tuturor rudilor și vecinilor după înprejur, căci că aceste case sănt cunpărate cu osteneala me și a bărbatului mieu.

Şi pentru mai adevărată credinţă, mi-am pus şi iscălitura mai jos, ca să să crează. Şi mărturii care mai jos să vor iscăli.

Şi am scris eu popa Costandin, cu zisa dumniaei.

Octombrie 24 *dni*, leat 7227 [1718].

× Eu Dospina căpităneasa, vănzătoare
Eu popa Nicola preot
Eu Mihalcea
Eu popa Datco [?]

[pe verso]:

Zapisul soacră-mia Dospinii căpităneaschii *za* casile *ot* Scaune.
7227 [1718] octombrie 24.

Arh. St. Buc., Mitrop. Ţ. Rom., CCXVIII—1; ms. 131, f. 212v.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

121. **1719 decembrie 4.**

†*Milostieiu bojieiu Io Nicolae Alixandru voevod i gospodin davat gospodstvo-mi siiu poveleaniu gospodstvo-mi*, credinciosului boiariului domnii meale Tudorache *biv vel* comis, i lui Hrisand cămăraşul.

Ca să fie volneci cu aciastă carte a domnii meale, să ţie şi să stăpânească nişte case şi cu tot pământul lor ce ar fi avănd aicea în oraşul domnii meale, în Bucureşti. Care case sănt lăngă bisearica ce o au făcut părintele Anthim vlădica. Şi iară să mai ţie şi să stăpănească şi casele dă la Crăngu *ot sud* Saac şi cu toată moşiia lor. Şi să-i ia tot venitul dupre tot hotarul, veri dăn ce ar găsi pă dănsa, cu bună pace dă către feciorii lui State paharnic Leurdeanul, însă ce au fost paharnic mare, şi dă către soru-sa Stanca.

Pentru că aceaste case dănpreună cu moşiile lor au fost ale lui State paharnic şi trebuindu-i lui neşte bani, pentru ale lui trebuinţe, s-au fost rugat unui turc anume Ibraem Cilibi dă la *[loc liber]* dă i-au dat o sumă dă bani.

Deci viind vreamea banilor, l-au fost apucat Ibraem Cilibi ca săi dea banii şi i-au dat dintr-ănşii, iar taleri 500 neavănd ca să-i dea, l-apus [în] închisoare foarte tare. Şi State paharnic alt neavănd cum facu şi dă unde ca să-i dea aceşti bani, s-au fost rugat dă-nchisoare cu multe rugăminte la aceşti doi boiari ce mai sus sănt numiţi, dă le-au fost dat State paharnic zapis la măna dumnealor, puindu-şi aceaste case cu moşăile lor zălog pănă în trei luni dă zile să aibă a le darea aceşti bani taleri 500, iară nedăndu-le banii la zi, să le fie casele şi cu moşăile stă[tă]toare şi să facă ce le va fi voia.

Şi dumnealor cu acest feal dă aşăzămănt şi cu acel zapis, l-au scos dă-nchisoare şi au dat zapisul dumnealor la măna lui Ibraem Celibi pănă în trei luni dă zile dă nu i va da State paharnic banii la zi, să-i dea dumnealor.

Iar cănd au fost la zi, State paharnic n-au putut ca să dea banii. Deci Ibraem Celebi au apucat pă dumnealui Tudorache comisul şi pă Hrisand cămăraşul, şi i-au dat toţi banii taleri 500. Şi după ce i-au dat toţi

banii, au trecut multă vreame şi State paharnic nu le-au mai dat nici un ban, până ce au venit vreame dă au murit şi după moartea lui încă au mai adăstat aceşti boiari, ce scriu mai sus, mai mult dă căte 2 ani ca doară le vor da banii feciorii lui State paharnic, au soru-sa, şă-n multe rănduri au fost mers şi la ei ca să le dea banii şi tot nu le-au dat, fără căt aşa le-au răspuns, cum că n-au puteare ca să le dea banii.

Ci dupre cum le scrie zapisul tată-ne-său State paharnic să ţie şi să stăpânească casele şi cu moşiile ce scriu mai sus, la care lucru dumnealui Tudorache comisul şi cu Hrisand cămăraşul nici pă acel cuvănt nu s-au lăsat, ci au eşit în Divan înaintea domnii meale cu zapisul lui State paharnic şi citindu-l înaintea domnii meale, şi scriind după cum mai sus iaste zis, domniia mea nu i-am lăsat ca să fie păgubaşi, ci aşa am judecat cu dreptate, dă am dat peste acel zapis această carte a domnii meale credinciosului boiariului domnii meale Tudorache *biv vel* comis, şi lui Hrisand cămăraşul ca de acuma nainte să aibă să ţie şi să stăpânească aceaste case cu moşiile lui şi să le ia tot venitul ori den ce s-ar găsi, cu bună pace, dă către feciorii lui State paharnic şi de către soru-sa. Iar oricănd ar putea copii lui State paharnic au dăn neamul lor să dea banii, să fie volnici a darea banii şi să-şi ia casele cu moşiile înapoi şi de cătră nimenea nici o opreală să n-aibă, că aşa iaste porunca domnii meale.

I i saam reci gospodstvo-mi.

Dechemvrie 4 *dni*, leat 7228 [1719].

| L.P. |

Io Nicolae voevoda *[m.p.]*.

procitenomu Costandin Văcărescu *vel [loc rupt]*

Acad. R.S.R., CD—14.
Original, stare potrivită, pătat de umezeală; pecetea inelară a domnului, în tuş roşu.

122. 1720 mai 5.

Milostiiu bojiiu Io Nicolae voevod i gospodar zemli Vlahiscoe davat gospodstvo-mi siiu poveleniiu gospodstvo-mi.

Sfintei şi dumnezeeştii mănăstiri unde să prăznuiaşte hramul lui Sfete Ioan, de aicea din oraşul domniei mele, din Bucureşti, şi părintelui egumenului chir Timothei.

Ca să fie în pace şi ertată de acum înainte de calul domnesc ce iaste obiceaiu de dau mănăstirile pe an. Pentru că această mănăstire neavănd obiceaiu nici mai nainte vreame a da calu domnesc, ca celelalte mănăstiri, m-am milostivit domniia mea ca şi de acum înainte să fie ertată, să n-aibă supărare de calu domnesc.

Drept aceia am dat domniia mea această carte a domniei mele întru adeverinţă.

I i saam rece gospodstvo-mi

Mai 5 *dni*, leat 7228 [1720].

Acad. R.S.R., MLXXXV—48.
Copie în condica mănăstirii, fost ms. 2 593.

†De vreame ce întâmplarea cea viitoare iaste nevăzută și însăși îngerilor necunoscută, pentru că numai la Dumnezeu toate sănt cunoscute, drept aceaia și eu robul lui Dumnezeu, Ianachie, văzănd că lumea aceasta iaste trecătoare și sfîrșitul vieții meale să apropie, socotit-am mai nainte până îmi sănt minţile întregi și sănătoase, de am făcut așăzământ cu hotărâre printr-această adăvărată a mea diiată la care au fost de faţă și dumnealui jupănul Tănasie starostea de neguțători și alţi neguțători, obraze de cinste, ce să văd mai jos iscăliţi.

Pentru că neavănd eu alt moștenitoriu în urma mea am socotit de bunăvoia mea și cu tot sufletul mieu, de am lăsat toate aceastea ce să văd însemnate mai jos, în seama cinstitului și preasfinţitului mitropolit al Ungrovlahiei chir Daniil și asupra sfintei și dumnezeeștii Mitropolii din București, ca după petrecaniia mea să mă grijască cu pomeniri și cu sărindare până la trei ani.

Iar ceale ce am lăsat sănt aceastea:

1 contoș roșu cu pănteci de vulpe;

1 contoș negru-vearde, ponosit, cu spinare de sîngeap;

1 dulamă turungie de tabin;

1 dulamă de canavăț ghiurghiulie, fămeiască, blănită cu *[loc liber]*, purtată;

1 dulamă de canavăț vearde, blănită cu pacea de jder, cu nasturi de Ţarigrad;

1 ghiordie de fringhie roșie blănită cu sandraci;

1 zăbun de sandal de Veneţiia, galben;

1 dulamă bărbătească vearde de tabin, cu nasturi de sărmă;

1 roche de belacoasă turungie cu gurile de sărmă;

1 belacoasă roșie; 1 cearșaf de răţeale; 1 iie cu mătase roșie umplută cu fir; 1 cearșaf, ponosit, cusut cu mătăsuri; 1 iie cu sărmă; 1 iie cu mătase albastră umplută cu fir; 1 iie neponosită cu mătase roșie umplută cu fir; 1 faţă de perină aleasă, cu alb; 2 brăsce roșii, unul mare altul mai mic, cu flori de fir; 2 perine mici cusute cu fir; 1 măhramă fămeiască dinainte cusută cu fir; 1 peșchir vărgat împrejurul measii; 1 masă de pănză vărgată cu alb; 1 oglindă de ceale mari.

1 roche de ataiia albastră, cu flori roșii; 1 faţă de perină albă vărgată; 1 alagea roșie vărgată; 1 peșchir vărgat; 2 bucăţi de pănză groasă; 3 scoarțe de Ţarigrad;

2 coţi de postav roșu; 1 păreache de gure de sărmă galbene; 1 măhramă de obraz mică; 1 peșchir mai lung; 1 păreache de cercei de aur cu robinuri; 1 inel de aur cu robin; 2 ineale de argint, poliite de Lipţca; 1 foae de cearșaf nesfărșită; 1 mahramă fămeiască aleasă; 1 măhramă de mătase cu ţinte de fir; 4 perine de Ţarigrad pestriţe; 2 punguliţe cu zapise; 1 toc de șa albastru; 1 păreache de cuţite cu sedef; 1 păreache de cuţite cu prăseale albe; 2 săbii cu argint pe la munuche [mînere]; 4 săhane de aramă; 13 tipsii de aramă; 4 căldări și doao tingiri; 1 căldare de rachiu cu capacul și cu ţeava ei; 3 tigăi de aramă; 1 leghin [lighian] și doao ibrice; 1 clondir de fier alb; 1 solniţă de fier alb; 1 clondir mic de fier alb; 1 chipcel de fir alb; 18 talere de cositoriu și de aramă; 1 șcatulcă; 1 cazan mare și o funie.

Aceastea toate căte coprind într-această diiată le las cu sufletul mieu asupra sfinţiei sale părintelui mitropolitului al Ungrovlahiei chir Daniil,

ca să să vănză şi din banii ce să vor agonisi să să chieltuiască pentru sufletul mieu, la pomeniri şi la sărindare, pănă în trei ani, taleri 200; să dea şi la Cămpina unde iaste îngropat frate-mieu Stamate taleri 100 şi la Cămpulung unde iaste îngropată soţiia mea Sanda taleri 50.

Iar casele din Bucureşti (afară dintr-un loc de casă ce l-am dat lui Stan şi 7 pogoane de vie din dealul Bucureştilor le-am lăsat osebit sfintei Mitropolii pentru îngroparea, ca să mi să pomenească numele la sfăntul jărtvenic.

Las şi la mănăstire la Colţea să mi să facă doao sărindare, taleri 20; las şi la Sărindariu, taleri 10.

Iar pentru zapisele de datorie şi pentru datoriile ce scriu în catastihul mieu, pe urmă după moartea mea, carei din datornici vor primi blestem de la părintele cum că nu sănt datori, să fie în pace, iar carii nu vor putea lua blestem, să dea banii pe căt vor scrie zapisele, şi să-mi facă ceale ce am rănduit.

Iar carele din neamul mieu, după moartea mea, s-ar scula cu vreo judecată găndind să strice această diiată a mea, au mumă-mea, au altcineva să fie supt blestemul sfinţilor părinţi ce au fost la săborul de la Nicheia şi să-i fie părăş la înfricoşata judecată a lui Hristos, prea curata maica sfinţiei sale. Şi să aibă a dea seama pentru păcatele meale. Căci că mumă-mea ş-au luat partea ei şi au fugit de m-au lăsat pe măinile striinilor.

Şi pentru încredinţarea aceştii dieţi, mi-am iscălit numele mieu şi am pus peceatea mea mai jos, ca să să crează.

Noemvrie 1 *dni*, 7230 [1721].

Însă la viile din Bucureşti sănt 9 pogoane, ci 6 pogoane să fie ale sfintei Mitropolii, precum le-am lăsat, iar 3 pogoane le-am lăsat lui Stan pentru căci m-au căutat la boala mea.

L.P. | Eu Ianachie slugear

Popa Nicola prot.[opop], martor
Ghiorghie al lui Vasilie, martor

[pe verso]:

Diiata lui Ianache cupeţul pentru ceale ce au lăsat asupra sfintei Mitropolii, cum arată înlăuntru.

Danii *[indescifrabil]* casă în Bucureşti, i pogoane vie şasă în dealu Bucureştilor.

Diiata lui Enache slugear pentru casele din Bucureşti şi 6 pogoane de vie.

7230 [1721] noiembrie 1.

Arh. St. Buc., Mitrop. Ţ. Rom., CCVI—12.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran; frumoasă peceta inclară; două semnături greceşti, indescifrabile.

124. 1725 mai 4.

†Dat-am cartea noastră dumisale logofătului Staico, pentru că din porunca dumnealor boiarilor celor mari fost-am trimişi la un loc al dumnea-

lui logofătului Staico din mahalaoa Scaunilor, care să-l dovedim și să-l aleagem de către locul vătașilor de măcelari, anume Necula *[loc liber]*.

Deci, după poruncă, am mers la acest loc și am străns preoți și alți vecini mahalagii bătrăni de penprejur. Și fiind de față și vătașii de măcelari, ne-au dat Staico logofăt scrisori ce au avut. Și vătașii de măcelari încă ne-au dat și ei scrisori ce au avut.

Și citindu-le foarte cu amăruntul, am tras tot locul. Și după bune și dreapte zapise ce au avut Staico logofătul, am ales să-și ţie locul dumnealui, a patra parte. La care, alegăndu-i partea de loc, l-am și tras după obicei, cum semnează din jos anume trăsurile. Însă în faţa despre pod, să ţie stănjăni 7 și *[loc liber]* palme. Și din dosul casilor, să ţie stănjăni 8 și 2 palme. Și la mijloc, în faţa despre Scaune, să ţie stănjăni 8 și o palmă, însă opt. Și să să ţie și pe lăngă Cănaţă[?]stănjăni 7.

Și avănd poruncă ca să și înpietrim la aceaste trăsuri, ce scriu mai sus, la toate am pus pietri, de am ales locul lui Staico logofăt de către locul vătașilor de măcelari.

Drept aceaia, i-am dat aciastă scrisoare a noastră ca să ţie și să-l stăpănească acest loc, după cum l-am ales și l-am înpietrit, cu bună pace de către vătași de măcelari, pentru că acest loc au fost al lui Staico logofăt dat de zeastre de la soacră-sa, jupăneasa Dospina ce au fost a lui Robe căpitan de cazaci.

Aciasta scriem.

Mai 4 *dni*, leat 7223 [1725].

Az popa Iordache *ot* mahalao Popa Hierăi, martor
Az popa Dobrin *ot* Iana, martor
Az Neculae *vtori* vistier
Az Stoica *vtori* vornic
Eu Coman portar
Tudorache brutarul, martor *[grecește]*
Leondaris, martor *[grecește]*

Arh. St. Buc., Mitrop. Ţ. Rom., CCXVIII—3; ms. 131, f. 213—213v. Original, stare potrivită (rupt la îndoituri).

125. 1726 martie 20.

†Eu roaba lui Dumnezeu, Mariia, fata Radului logofăt, căzănd la multă boală și aju[n]gănd la slăbiciune și temăndu-mă dă înfricoșatul cias al morţii, păn-unde mi-am avut minţile întregi și limba dășchisă, am cugetat ca să-mi fac diiată și să-mi așăz toate ale mele, mult, puţin, căt am dăn mila lui Dumnezeu și dă [la] părinţii miei.

Întăi, mă rog tuturor creștinilor ca să mă iarte, oricui ce voi fi greșit și ert și eu pă toţi fraţii lor creștini. Și las cu sufletul mieu, să mă îngroape la sfănta bisearică unde să cinstește și să prăznuiaște hramul mai marilor voivozi cetelor îngearești, Mihail, i Gavriil și hramul acelui dăntru sfinţi, părintele nostru, Athanasie cel Mare.

Martie 20 *dni*, 7234 [1726].

Întăi, casa cu locul căt ţine, dă aici dăn București, care casă îmi iaste și mie dă la părinţii miei. Ci, aciasta las cu sufletul mieu, să să vănză, să să facă sărindare și pomenire sufletului mieu și al părinţilor miei.

Aşijdere şi o carătă a mea. Şi aciasta să să vănză, să să dea milostenie la fete sărace.

Şi am şi cinci cai telegari; iar să să vănză, să fie pentru pomenirea sufletului mieu şi al părinţilor miei.

Am şi o moşie dă la Greci, care moşie îmi iaste dă la părinţi, însă cu zece suflete dă ţigani. Ci, aciastă moşie şi ţiganii dănpreună o las cu sufletul mieu la sfănta bisearică unde voi să mă îngrop.

Am şi o moşie ce să chiamă Puranii. Şi aciasta o las cu sufletul mieu la sfănta Mitropolie dă aici dăn Bucureşti, ca să fie pentru pomenirea sufletului mieu şi a părinţilor miei.

Mai am şi viile dă la Sărata, pogoane 21, cu casile lor, cu cramă, cu slomn, cu toate dichisile dănprejur. Aceste să să preţuiască şi să să dea la Marica părcălăboe, pentru taleri doao sute, care îi sănt datoare. Şi preţuindu-să şi căţi bani va mai rămănea, să fie pentru pomenirea mea şi a părinţilor miei.

Şi mai am noao pogoane dă vie în dealul Bădeanilor. Ci, aciasta vie o las cu sufletul mieu, nepoatii meale dă soră, Păunii, ca să mă pomenească.

Şi am o păreche dă cercei căte un picior dă balş *(sic)* şi cu luminile dă zmaragd. Care cercei sănt la Ghiorghe hangiul zălog drept taleri doaozeci şi doi, bani noi.

Şi mai am o păreche dă cercei cu luminile dă balaş, căte cu trei picioare, dă mărgăritar, care sănt la Stamate vameşul, zălog drept taleri şase, bani noi.

Şi am noao şiruri dă mărgăritare la jupăn Hriste, drept taleri patruzeci, zălog de pă cum scrie zapisul.

Şi să să dea taleri trei şi jumătate vechi pentru casile clisearilui dă Mitropolie, căt am şăzut fără chirie.

Şi să să dea şi Neacşului ficiorul, taleri doaozeci şi un cal vinecior, pentru simbriia lui. Iar pentru un rumăn al dumnealui neanii, lui Costandin, să i să dea un copil di ţigani. Şi doao vaci să să dea la fetile Ancuţii. Iar celelalte să să vănză pentru datorii. Care vite căte sănt, le ştie căte sănt Niacşul ficiorul.

Iar pă Stanca ţiganca o las văru-mieu Matei Băleanul; iar pă Dobra ţiganca şi pă un copil al ei, anume *[loc liber]*, o am ertat, pentru că m-au căutat la vreame boalii meale.

Iar pentru căte moşii şi alte lucruri ce ar mai fi, au dă la părinţii miei şi au dă la bărbatul mieu, să să vănză, să să plăte[a]scă datoriile. Şi ce ar mai rămănea, să fie pentru pomenirea sufletului mieu şi al părinţilor miei şi al socră-mieu, Sterii şi al soţului mieu, pentru că n-am putut să le fac nici o pomenire.

Iar o masă şi un peşchir le las părin[telui] Stavropoleos.

Deci, la aceste toate, mult, puţin căt am, ce scrie mai sus, las epitropi pă duhovnicul mieu, părintele Stavropoleos, chir Ioanichie şi pă nenea Barbul Merişanul şi pă neane Gligoraşco *biv* sărdar, să să chivernisească şi să-mi facă pomenirea sufletului mieu şi al părinţilor miei.

Iar care dăn rudele meale, au dăn neamul mieu, au dăn neamul bărbatului mieu s-ar scula şi ar strica şi ar strămuta aciastă adăvărată diiată a mea şi ar face altă supărare, unii ca aceia să fie neertaţi şi să fie supt blestemul sfinţilor părinţi dă la Nicheia şi să n-aibă unde veni dăpă mine.

Și cănd am făcut aciastă adiiată, fost-au cu toată voia mea. Și o am întărit cu numele și cu pecete, mai jos, ca să să crează, iscălindu-să și alte obraze dă cinste, pentru încredințare.

Și am scris eu, Iorga, cu zisa dumneaei.

| L.P. | Eu Mariia, fata Radului logofăt Grecianu, adeverez

Eu popa Calini protopop mărturie
Barbul Merișanu *vel* clucer, mărturie
Grigorie *biv vel* sărdar, mărturie
Barbul *biv vel* stolnic, mărturie
Costandin Băleanu *biv vel* comis, mărturie
Radul *vtori* postelnic, mărturie
Matei *[indescifrabil]*, mărturie
[rezoluția mitropolitului la începutul documentului]
Daniil mitropolitul Ungrovlahiei, adiverez

Arh. St. Buc., Doc. muntenești, XXV—48.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecete inelară, în tuș negru; însoțit de o copie modernă din 1898.

126. 1727 august 24.

†Adecă eu, Cara Mustafa, dinpreună cu soțiia, Hava și cu feciorii miei, anume, care să vor iscăli mai jos, dat-am zapisul nostru la măna lui Ștefan cazacul, i a fămei lui, Ilina, ca să fie de bună credință.

Precum să să știe că le-am văndut o casă în mahala, drept taleri 10 *pol*, bani noi. Care casă iaste în mahalaua Popii Rusului, însă ca[sa] cu locul ei. Și om [am] văndut di a noastră bunăvoe, nesiliți de nimini și cu știrea mahalagiilor.

Drept aceia, să aibă dumnealor a o stăpăni cu pace di cătră noi și [de] cătră tot neamul nostru.

Și pentru mai adevărată credință, ne-am iscălit mai jos, ca să să crează.

Avgust 24 *dni*, 7235 [1727].

× Eu Mustafa vănzător
× Eu fămeaia lui, Hava vănzătoare
× Eu Meameș *(sic) sin* lui Mustafa, vănzător
× Eu Hotea *sin ego* Mustafa
× Eu Mustafa *sin ego*
× Eu popa Eftenie *ot* mahala, martur
× Eu Radul lifegiu, martor
× Eu Radul aprod, martor
× Eu Stoica cazacul, martor
× Eu Bălăceanu cazacu, martor
× Eu Dima fustașu, martor
× Eu Chirul cazacul, martor
× Eu Apostol cazacul, martor

Și am scris eu popa Pătrașco, cu zisa lor.

Arh. St. Buc., Doc. muntenești, XXV—49.
Original, stare potrivită, hîrtie cu filigran.

127. **1728 decembrie 20.**

†Adecă eu Radul ţiganul dat-am zapisul mieu la măna părintelui igumenului *ot* Sventăi Ion.

Precum să să ştie că m-au lăsat pe locul al mănăstirii în Scaune să-mi fac casă şi pimniţă şi ce voi vrea. Şi m-au tocmit cu sfinţiia sa să-i dau chirie pe an taleri vechi 2. Şi dănd chirie să şez să mă hodinesc, iar nedănd chirie, din an în an, să aibă sfinţia sa a veni să-mi strice casa şi să mă scoaţă, că aşa m-am aşăzat cu a me[a] bunăvoe.

Şi pentru credinţa am pus deagetu mai jos, ca să să crează.

Dechemvrie 20 *dni*, 7237 [1728].

Eu Radul ţiganul croitoriul, platnic
Eu Costandin cojocariul, martor
Am scris eu Toma cu învăţătura Radului şi martor

Arh. St. Buc., M-rea Sf. Ioan, XII—23.
Original, stare foarte bună, format mic.

128. **1729 august 1.**

Matei Cantacuzino *vel* armaş dat-am acest adevărat zapis al mieu sfintii şi dumnezeeştii mănăstiri unde iaste hramul sfăntului proorocului şi mergătoriului înainte Ioan botezătoriul de aici din oraş, din Bucureşti, şi sfinţii sale părintelui Timothei năstavnecul aceştii mănăstiri.

Ca să fie de bună credinţă, pentru că din voia lui Dumnezeu dăndu-şi sfărşitul vieţii soţiia mea Păuna şi mai avănd şi alţi răposaţi morţi îngropaţi la această sfăntă mănăstire, s-au îngropat şi ia acolo.

Drept eu, dintru a mea bunăvoe pentru sufletului *(sic)* răposatului soţii mele şi pentru a mea pomenire, am dat la această sfăntă mănăstire un sălaş de ţigani, anume Pănugul ţiganul cu ţiganca lui anume Voica şi cu trei copii anume Neagoe, i Paraschiva, i Slanona, ca să fie mănăstirii danie şi robi în veaci, să-i stăpănească de cătră noi şi de cătră tot neamul nostru în veaci, cu bună pace. Şi aceşti ţigani au fost ai noştri de la părinţi.

Şi pentru mai adevărată credinţă am iscălit şi am pus peceatea, ca să să crează.

Avgust 1 *dni*, leat 7237 [1729].

L.P. | Matei Cantacuzino *vel* armaş
Neagoe logofăt Buceanul martor şi am scris

Acad. R.S.R., MLXXXV—203.
Copie în condica mănăstirii, fost ms. 2 593.

129. 1729 septembrie 29.

†Scrisoarea noastră la cinstită măna dumnealui Grigorie Grecianul *vel* sărdar.

Precum să să știe că ne-a dat dumnealui puțin loc dăn curtea dumnealui, în lung stănjeni *[loc alb]* și în lat stănjeni *[loc alb]* dă am mai lungit altariul sfintii biserici.

Deci cu acest loc am făcut cu dumnealui schimb cu alt loc dă lăngă grădina dumnealui, în lung stănjeni *[loc alb]*, în lat stănjeni *[loc alb]*, care loc ne iaste și nouă dă schimb dă la Mantheu egumenul *ot* mănăstirea Codreanii, cu niște suflete dă țigani, după cum adăvărează zapisul sfinții sale.

Drept aceia am dat acest adăvărat zapis al smerenii noastre dănpreună și cu zapisul dă schimbul locului la măna dumnealui, ca de acum înainte să aibă dumnealui a-l stăpăni cu bună pace dă către smerenia noastră. Și să-i fie dumnealui moșie ohabnică și stătătoare în veaci, dăndune și dumnealui zapis la măna noastră de stăpănirea locului ce e mai sus zis.

Și pentru întărirea zapisului am iscălit mai jos, ca să să crează.

Arh. St. Buc., M-rea Stavropoleos, XII—31.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran; pe verso se află textul documentului cu data de mai sus, prin care egumenul mănăstirii Codreani dăruiește mănăstirii Stavropoleos locul amintit.

130. 1730 iulie 1.

Adecă eu jupăneasa Calița a răposatului Matei vistier, fata lui Drăghici Cantacuzino *vel* spatar, dat-am scrisoarea mea la măna sfinții sale părintelui egumenului chir Timothei de la sfănta mănăstire ce să prăznuiaște Sti Ioan butezătoriul și la măna tuturor călugărașilor ce să află lăcuitori acolo și celor ce să vor afla de acum înainte năstavnic la această sfăntă mănăstire.

Precum să să știe că avănd eu un fecior din trupul mieu anume Costandin și întămplăndu-să moarte, au lăsat la sfărșitul lui, cu sufletul său, ca să-l îngroape acolo la mănăstire unde mai sus s-au zis. Și au lăsat din partea lui ce i să cuvenise din țigani, trei suflete ca să să dea la sfănta mănăstire pentru pomenirea sa.

Deci și eu din partea lui am dat trei suflete de țigani anume : Sandul țiganul și pe soru-sa țiganca c-un copil al ei anume Vasile, ca să fie sfintei mănăstiri aceste trei suflete stătătoare în veci și de către nimenea să n-aibă nici o băntuială. Ci sănt din țiganii lui ce i s-au cuvenit și lui parte de la tată-său.

Drept aceia am dat și eu această scrisoare ca să-i stăpănească cu bună pace.

Și pentru mai adevărată credință, am întărit cu această scrisoare și cu iscălitura mea și cu pecetea mai jos, ca să să crează.

Iulie 1 *dni*, leat 7238 [1730].

L.P. Caliţa Cantacozina Cămpineanca
Părvul căpitan Cămpinean, martor

Acad. R.S.R., MLXXXV 204.
Copie în condica mănăstirii, fost ms. 2 593.

131. **1731 aprilie 4.**

†Adecă eu Bucur siim[ean] *ot* steagu lui Drăghici căpitan, dat-am zapisul mieu la măna dumnealui jupănul Ianache dascal.

Cum să să ştie că i-am văndut dumnealui o casă aici în mahalaua Broştenilor. Care casă şi eu am cumpărat-o dă la un Dobre abagiul şi iaste alăturea cu grădina dumnealui şi cu casa lui Iene căpitan. Şi i-am v[în]dut-o dumnealui drept bani gata, taleri 3. Şi am luat aceşti bani toţi dăplin în măna mea. Deci, şi eu am dat acest zapis al mieu la măna dumnealui, ca să aibă a stăpăni aciastă casă, cu locul căt ţine, în veci.

Şi, pentru mai adevărată credinţă, mi-i-am pus numele şi degetul mai jos, să să crează.

Aprilie 4 *dni*, 7239 [1731].

× Eu Bucur siim[ean] vănzător

Arh. St. Buc., Episcopia Argeş, XLVIII—36.
Original, stare foarte bună, format mic.

132. **1732 iulie 23.**

† Adecă eu, Leftera, fămăia Grozii măcelarul, dat-am zapisul mieu la măna lui Negoe măcelarul.

Precum să să ştie că întănplăndu-se de au perit soţul mieu, Groze, au rămas datorie multă în urma lui şi apucăndu-mă datornicii pe mine, alt n-am avut ce vinde făr-decăt iaste văndut scaunul lui de carne ce l-au avut în Scaune, lui Negoe măcelarul, ce s-au scris mai sus, în taleri 29 noi.

Şi aceşti bani i-am dat în măna datornicilor, de m-am plătit, iar Negoe măcelarul să-şi stăpănească scaunul care i l-am văndut, cu bună pace, de nimeni nici un fel de val să n-aibă. Iar de s-ar scula, de acum înnainte, niscai o[a]meni cu niscai pricini, să-şi caute cu mine. Şi acest scaun este pus între Once şi între Opre.

Şi cănd s-au făcut acest zapis, au fost mulţi omeni buni, mărturie, care mai jos să vor iscăli.

Şi pentru mai adevărată credinţă, m-am iscălit şi mi-am pus şi degetul mai jos, ca să să crează.

Iulie 23 *dni*, leat 7240 [1732].

× Eu Leftera, soţiia Grozii măcelarul, vănzătoare
Eu Iane vistier, martor
Eu Neagul vătaf, martor
× Eu Iane logofăt, martor
× Eu Necula, martor

× Dumitru Colţe, martor
Eu Oprea Poamă, martor
× Gheorghe orbul, martor
× Pădure vătaf, martor
Eu Ivan Spinare, martor
× Andrei, martor
× Stan Rede, martor
Eu Once, martor
× Stan, bătrănu, martor
× Tudor Osman, martor
Eu Crăciun căpitan erbar, martor
× Avram, martor
× Gheorghe Roşu, martor
Şi am scris eu, Stan logofăt, cu z[is]a lor.

Arh. St. Buc., M-rea Sf. Spiridon Vechi, VIII—1.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran.

133. **1733 aprilie 12.**

†Adică eu jupăneasa Ioana, soţiia stegarului Andronache, i *brat* popii Dobrin, şi dănpreună cu feciorii noştri anume Nistor, i Tudor, i frate-meu Nistor, dat-am acest adăvărat zapis al nostru la măna dumnealui jupăn Tudor, nepotul dumnealui jupănului Manii mătăsariul.

Precum să să ştie că i-am văndut dumnealui un loc cu pomet în taleri şase şi jumătate bani noi, însă [în] mahalaoa lui Lucaci. Pentru că aşa au lăsat soţiia mea şi cumnatu mieu popa Dobrin la mo[a]rtea lor, ca să să vănză acest loc, să-l dau pentru suflete[le] lor.

Şi locul, cănd l-am văndut, au fost neîngrădit şi făr de case. Şi l-am văndut de a noastră bunăvoe, după cuväntul răposaţilor şi cu ştirea mahalagiilor şi dăn sus şi dăn jos, care să vor iscăli mai jos. Ca să fie dumnealui şi coconilor dumnealui căţi Dumnezeu îi va dărui moşie stătătoare. Iar altcinevaşi dăn neamul nostru să nu fie volnic a strica acest aşăzămănt.

Şi cănd am făcut acest zapis, au fost mulţi oameni buni martori.

Şi pentru mai adevărată credinţă ne-am iscălit mai jos, să să crează.

Aprilie 12 *dni*, leat, 7241 [1733].

× Eu jupăneasa Ioana, soţiia stegarului Andronache, vănzătoare *ot* mahalaoa Vergului

× Nistor, i Tudor *snă* Andronache stegar, i jupăneasa Ioana vănzători

× Eu Nistor *brat* jupăneasa Ioana, vănzători
× Eu Florea cazacul, martor
× Eu Badea lemnar, martor
× Eu Neagoe Catana, martor
× Eu Radul lefegiu, martor

Şi acest zapis l-am scris eu popa Ioan cu zisa jupănesii Ioanii *ot* mahalaoa Vergului.

Arh. St. Buc., Mitrop. Ţ. Rom., CCXXVI—11.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

Adecă eu Iordache logofătul *za* vistierie, înpreună cu frate-mieu Costandin postelnicul, feciorii răposatului dumnealui Asan *vel* sluger, dat-am acest al nostru adevărat zapis, ca să fie de bună adeverință, la cinstită mîna preasfinţitului mitropolit al Ungrovlahiei chir Ştefan.

Precum să să ştie că avînd noi un loc aici în Bucureşti, alăturea cu locul caselor noastre şi alăturea cu locul Sfîntului Gheorghie cel Vechi, care loc mai denainte vreame au fost al sfintei Mitropolii, fiind beserica Sfîntului Gheorghie mitropolie veache. Iar după vremi mutîndu-să Mitropolia unde iaste şi acum şi locul pre carele iaste Mitropolia zidită, fiind moșiia a Sfintei Ecaterinei, s-au dat schimb la Sfînta Ecaterina acest loc, pentru locul sfintei Mitropolii. Şi l-au stăpănit Sfînta Ecaterina de atunci pănă în zilele răposatului mării sale Ioan voevod. Iar atunci pe acea vreame, fiind igumen la Sfînta Ecaterina sfinţiia-sa părintele Filotheu, au făcut locul vănzătoriu, care loc fiind alăturea pe lîngă casele noastre, dumnealui răposatul părintele nostru Asan *vel* sluger, s-au tocmit cu sfinţia sa şi l-au cumpărat preste tot, precum adeverează zapisul cel de vînzare al sfinţii sale şi pănă acum l-am stăpănit şi noi, iar acum, nemaitrebuindu-ne, l-am făcut vănzătoriu. Şi am mers la sfinţiia-sa părintele vlădica chir Ştefan, căzîndu-să sfinţii sale a-l cumpăra şi l-am tocmit de bunăvoia noastră drept taleri şasă sute noi, întru care loc intră şi pivniţa, cea de piatră veche.

Numai dintr-această vănzare, ne-am mai oprit și noi loc, alăturea cu locul nostru cel vechi al caselor, în lung stănjeni 17 *pol* și în lat stănjeni 20 *pol*. Însă să să ştie şi stănjănii locului acestuia precum merg şi în lung şi în lat, duprecum s-au măsurat cu stănjenul domnesc și după cum îl va înpietri sfinţiia sa, din locul nostru cel vechi de la vale despre viia domnească, în lat alăturea cu podul, pănă în poarta dascălului Şerban căntărețul domnesc, stănjeni 32 *pol*. Şi în lung, din poarta dascălului Şărban în sus alăturea cu locul Sfîntului Gheorghe cel Vechi pănă în locul jupănului Panait, feciorul Nicăi zaraful, stănjeni 40 *pol*, palme trei şi din locul Sfîntului Gheorghie în lat la căpătăi despre locul jupănului Panait, pănă în locul nostru cel vechi, stănjeni 14, palme cinci. Şi iar din pod de la vale despre jupînul Iamandi chiurciu-başa la deal, pănă în locul ce l-am oprit noi și pănă dinnaintea casii lui Ianache telal, stănjeni 10.

Deci, să aibă sfinţiia sa a stăpăni acest loc cu bună pace de către noi şi de care tot neamul nostru, pentru că l-am vîndut de bunăvoia noastră şi nesiliţi de niminea şi am luat toţi bani deplin şi gata în mîinile noastre, dînd sfinţii sale şi zapisul cel vechi de cumpărătoare.

Drept aceaia şi noi, pentru mai buna întemeiare, am întărit zapisul acesta, cu peceţile și iscăliturile noastre, ca să să crează.

Dechemvrie 10 *dni*, leat 7343 [1734].

| L.P. | Iordache Micşenescul

Costandin postelnic *sin* Asan slugeariu, martor
Misail episcopul Buzăului, mărturie
Coman ieromonah igumen sfînta Ecaterina, martor

Foiţa de trăsura locului, ce l-au cumpărat preasfinţiia sa preacinstitul părintele chir Ştefan mitropolitul de la dumnealui Iordache Micşănescul logofătul de vistierie, *sin* răposatului Hasan *vel* sluger, care loc la înpăr-

ţeală, cînd s-au înpărţit Costantin postelnicul cu fratele dumisale Iordache logofătul, căzut-au acest loc numai partea logofătului Iordache, însă osebit, după cum trăsurile din jos arată anume.

Mai 3 zile, leat 7243 [1735].

Trăsura dintîi

Au tras din ceale doao pietri ce le-am pus din jos şi de marginea podului şi în capul bolovanilor locului curţii dumnealui Iordache logofăt drept în sus pe podul uliţii ce mearge la Tărgul din lăuntrul, până la cealelalte doao pietri, ce le-am pus iar de marginea podului şi lîngă bolovanul porţii locului dascălului Şerban s-au găsit stănjeni 33 *pol.*

A dooo trăsură

Au tras din ceale doao pietri curmeziş spre şcoală, însă şi pe din jos alăturea pe lîngă ulucile curţii dascălului Şărban, până în locul al bisericii Sveatăi Gheorghie, s-au găsit stănjeni 15. Şi am pus piiatră în capul locului dascălului Şerban lîngă bolovanul ulucilor.

A treia trăsură

A tras dintr-acea piiatră pe din susul şcoalei şi pe lîngă locul besericii lui Sveatii Gheorghie, pînă în locul jupînului Panait *sin* Nicăi zaraful, stănjeni 26 *pol*, palme una. Şi am pus doao pietri, însă la sfărşitul gardului lui Sveatăi Gheorghie şi lîngă gardul locului [lui] chir Panait.

A patra trăsură

A tras din ceale doao pietri în jos alăturea, pe lîngă gardul locului [lui] chir Panait până aproape de grajdiul postelnicului Costandin, am găsit stănjeni 14 *pol*, palme una. Şi am pus piiatră lîngă gard şi de către locul lui chir Panait şi de către locul postelnicului Costandin, însă după cum arată dînsul aproape de colţul grajdului din jos.

A cincea trăsură

Au tras dintr-acea piiatră alăturea pe lîngă locul postelnicului Costandin şi pe din jos de pimniţa de piiatră ce iaste pre acest loc, am găsit stănjeni 13 *pol*, palme una. Şi am pus piiatră din jos de pimniţă, însă înpotriva gărliciului pimniţii.

A şasea trăsură

Am tras dintr-acea piiatră spre vale, tot pe lîngă locul postelnicului Costandin şi aproape pe din sus de mărul cel mare, până în gardul ulicioarei ce mearge la beserică la Sveatăi Gheorghie, am găsit stănjeni 13 şi am pus doao pietri lîngă gard.

A şaptea trăsură

Am tras dintr-aceale doao pietri curmeziş iar pe lîngă locul postelnicului Constantin, până din josul colţului grajdului [lui] Ianache telalul, am găsit stănjeni 8, palme 1 şi jumătate şi am pus piiatră în colţul grajdului din jos.

A opta trăsură

Am tras dintr-acea piiatră drept pin curtea şi aproape pe dinaintea caselor lui Ianache telal, până în bolovanii curţii locului dumnealui Iordache logofăt, am găsit stănjeni 10, palme una *pol*. Şi am pus piiatră lăngă bolovani, şi cum zicem mai sus, aproape pe din susul caselor lui Ianache.

A noaolea trăsură

Am tras dintr-acea piiatră spre pod, tot alăturea pe lîngă bolovanii curţii dumnealui Iordache logofătul pînă la ceale doao pietri ce să numesc la trăsura dintîi, care sînt puse de marginea podului, am găsit stănjeni 10, palme doao şi jumătate. Şi la aceaste pietri s-au încheiat tot locul şi cu trăsurile şi cu pietrile.

Şi cînd am tras şi am pus aceaste zise pietri, au fost de faţă dumnealui Costantin postelnicul şi despre partea sfinţii sale mitropolitului trimişi Ştefan logofătul, i Voinea logofătul şi despre partea besericii Sveatăi Gheorghie pre omul popa Călin, i dascălul Lungu şcolaşul.

Vladul logofetul *sin* Tanasie *vtori* portar trimis de dumnealui Mihalache *vel* portar, de am tras şi am înpietrit acest loc, cum din sus arată.

Arh. St. Buc., ms. 131, f. 109—110v.
Copie.

135. **1735 ianuarie 14.**

†Adecă eu popa Ion *sin* popa Iane şi denpreună cu preotesa me, Dragna, dat-am zapisul nostru la măna dumnealui logofăt Costandin *sin* popa Bogdan cliserul domnesc.

Precum să să ştie că avănd socră-mieu Gheorghie staroste de cavafi o pimniţă şi cu case pe pimniţă şi cu o prăvălie alăture şi dentr-acestea mi-au dat dumnealui mie zestre pimniţa jumătate şi cu casile, i cu locul.

Deci, murind socră-mieu şi rămăind parte dumnealui asupra socră-me pentru zestre dumne[a]ei, dumneaei o au făcut vănzătoare şi de la dumneaei, într-ace vreme o am cumpărat eu, precum va arăta şi zapisul dumneaei.

Şi acum, neputănd eu ţine, trebuindu-mi bani, o am văndut eu dumnealui logofătului Costandin pimniţa toată şi cu casile după pimniţă şi cu prăvălie ce este alăture şi cu tot locul căt este, precum va răspunde şi zapisul cel vechi şi cel de cumpărătoare de la socră-me, care am dat şi acele zapise tot la măna dumnealui.

Însă aciastă pimniţă şi cu locul merge pe di o parte, alăture cu locul dumnealui Comănescului şi pe de alta, alăture cu pimniţa dumnealui jupăn Maxi. Şi om văndut dumnealui de a me bunăvoe, nesilit de nimeni, drept bani gata, taleri patru sute noi, pentru că căzăndu-i-se dumnealui ca să o cumpere, fiind dumnealui şi neamul dupre preotesa me. Şi am luat aceşti bani ce scriu mai sus, toţi gata şi deplin în măna me.

Drept aciasta, am dat şi noi acest adeverit zapis, ca să stăpănească dumnealui şi coconii dumnealui, nepoţii, strenepoţii cu pace de către noi şi de către tot nemul nostru.

Şi cănd s-au făcut acest zapis, fost-au cu ştire tuturor vecinilor. Şi au fost şi alţi om[eni] mar[tori], care să vor iscăli mai jos.

Şi pentru credinţă, ne-[a]m pus şi noi iscăliturile şi peceţile cu măinele noastre, mai jos, ca să să crează.

Ghenarie 14 *dni*, leat 7243 [1735].

Popa Ion *sin* popa Iane, vănz[ător]
Dragna preotesa, vănz[ătoare]

L.P.

Arh. St. Buc., M-rea Sf. Ioan, XIII—2.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecete inelară, în tuş negru.

136. 1737 decembrie 15.

†Adică, eu Despa, soţiia dumnealui Iane Boldescu cupeţ *ot* Buzău, ce am fost mai nainte soţie răposatului Staico logofăt despre măriia sa doamna, dat-am zapisu mieu la măna dumnealui Ştefănache *vel* clucer *za* arie.

Precum să să ştie că i-am văndut dumnealui trei prăvălii de lemn, pe locu nostru, în faţa Scaunilor, în oraşu Bucureştilor, în taleri 350. Care prăvălii au fost cumpărat răposat soţul mieu Staico logofăt, loc de la dumnealui Bărcă *vel* medelnicer, în taleri 125 şi am făcut casele cu cheltuiala noastră, din temelie. Şi i-am dat dumnealui şi zapisu vătaşilor de măcelari, care după ce am cumpărat locul la leat 7229 [1721] şi fiind amestecat cu ei, l-au înpărţit cu ei cum să vede.

Şi i-am maĭ dat dumnealui şi o carte de hotărnicie, care s-au hotărăt şi s-au înpietrit mai în urmă, precum arată în scris anume. Şi am stăpănit de atunci şi pănă acum tot cu pace ani 17, după cum s-au înpietrit şi să vede locul.

Iar căt pentru zapisu dumnealui Bărcă medelnicer, de întămplarea vremilor, au fost pierdut, ci nu i l-am dat. Ci dar, unde să va întămpla de să va găsi, să nu să ţie în seamă acel zapis, că acest loc mi l-au lăsat răposat soţul mieu la moartea dumnealui. Şi l-am văndut dumnealui de a mea bunăvoe, să stăpănească cu pace.

Şi pentru credinţa, m-am iscălit mai jos ca să să crează, puindu-mi şi pecetea.

Dichemvrie 15 *dni*, leat 7246 [1737].

| L.P. | Eu Despa vănzătoare

Arh. St. Buc., Mitrop. Ţ. Rom., CCXVIII—4; ms. 131, f. 213v—214.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecetea inclară a vînzătoarei.

137. 1741 martie 15.

†Adecă eu Părvul diiaconul *snă* Alixandru diaconul şi *vnuc* jupănului Mihai cupeţul, înpreună cu verii miei anume Barbul, i Şărban, feciorii Radului unchiului mieu, înpreună cu Oprea, dat-am scrisoarea noastră la măna dumnealui Afendule *biv vel* căpitan *za* margine.

Precum să să ştie că murind unchiul nostru Mihai cupeţul care au ţinut pă jupăneasa Ilinca, fata lui Muşat logofătul şi a jupănesii Zmarandii, şi au trăit amăndoi ani 19 şi la moartea jupănului Mihai ş-au fost făcut diiata de au lăsat den căştigul strădanii dumisale, iar nu de la părinţii rudeniilor lui, cui ce s-au îndurat. Aşijderea şi jupănesii dumnealui Ilincăi den căştigul opştesc ce au căştigat amăndoi, afară den zestrele ce au avut dumneaei, i-au dat iar ce s-au îndurat.

Deci, căte au fost lăsat rudeniilor lui cu diiata, dumneaei jupăneasa Ilinca căt au fost văduvă în patru ani le-au plinit tuturora păn la una, luănd şi zapise de la măna fieştecăruia cum că căte i-au lăsat jupăn Mihai cu diiata lui i le-au plinit jupăneasa Ilinca, precum le arată şi zapisele ce sănt la măna căpitanului Afendule.

Iar peste patru ani, după moartea lui Mihai unchiul nostru, vrând jupăneasa Ilinca ca să-şi facă casa a dooară *(sic)* au luat pe dumnealui Afendulea căpitanul şi trăind amândoi ani opt şi făcând şi coconi, au murit jupăneasa Ilinca şi au rămas pe urma dumneaei un cocon de şapte ani, anume Andronache şi au moştenit toată avuţiia mume-sei jupănesei Ilincăi, iar peste doi ani murind şi Andronache, ne-au îndemnat unii den nevoitorii de binele nostru ca să ne sculăm să apucăm pe dumnealui căpitanul Afendule să mai cerem moştenire de ale unchiului nostru.

Deci noi, ca nişte oameni fără de minte, am urmat şi ne-am sculat în zilele mării sale lui Mihai Vodă de am işit la divan cu dumnealui Afendule căpitanul. Şi măriia sa ne-au rănduit la sfinţiia sa răposatul chir Daniil mitropolitul ţării de ne-au luat seama pe amăruntul şi s-au găsit dreptatea dumisale căpitanului Afendule şi i-au făcut şi carte de judecată după pravilă, precum arată cartea. Iar noi nici cu aceia nu ne-am odihnit, ci iar după îndemnările unora ne-am sculat şi în zilele mării sale lui Gligorie Vodă de am tras pe Afendule căpitanul şi la divanul mării sale de ne-am judecat.

Şi măriia sa luăndu-ne seama pă dreptate şi citind şi cartea răposatului chir Daniil mitropolitul ne-au scos din divan afară, dând şi cartea mării sale de judecată dumisale căpitanului.

Iar când fu acum şi în zilele preînălţatului domnului nostru Io Costandin Neculae voevod, noi după îndemnările unora şi altora, iar ne-am sculat cu păra asupra dumnealui Afendule căpitanul de l-am tras şi la divanul mării sale şi ne-am apucat de pările cele vechi cerându-i şi un loc de la Scaonile cele vechi ce au fost pă el pimniţă şi magazie şi şapte prăvălii, zicând noi şi năpăstuind cum că pe acel loc unchiul nostru Mihai nu l-au fost dat jupănesii Ilincăi la moartea lui, ci l-au fost lăsat frăţine-său lui Costandin şi ceream noi acel loc de la căpitanul Afendule.

Deci măriia sa rănduindu-ne la dumnealor veliţii boiarii ca să ne aleagă şi nefiind diiata unchiului nostru la Mihai de faţă, ca să să dovedească lucrul pentru acel loc, au otărât boiarii să primească dumnealui Afendule căpitanul carte de blestem a părintelui vlădicăi cum că acel loc este lăsat de jupânul Mihai cupeţul jupănesii Ilincăi cu diiata lui, iar nu lui Costandin unchiului nostru, şi aşa să stăpânească locul.

Şi dumnealui căpitanul Afendule au primit să ia blestemul. Iar noi ştiind adevărul cum că acel loc a fost al jupănesii Ilincăi lăsat de unchiul nostru şi l-a stăpânit cu pimniţa, cu magazie şi cu prăvălii până le-au ars focul de au rămas locul sterp, iar nu altuicuiva şi după ce s-au ars prăvăliile şi pimniţa şi s-au măritat şi jupăneasa Ilinca de au luat pe Afendule căpitanul i l-au dat scris în foaia de zestre, precum îl vedem şi noi acum.

Şi pentru una ca aceia n-am vrut să ne punem sufletele să lăsăm pe dumnealui Afendule căpitanul să ia blestemul şi am dat această carte a noastră la măna dumnealui ca să stăpânească locul cu bună pace şi altele câte au stăpânit până acum de către noi şi de către tot neamul nostru. Iar care să va scula din noi de acum înainte ca să supere pe dumnealui căpitanul Afendule, să-şi ia plata de la judecătoriul.

Şi pentru credinţa ne-am pus iscăliturile şi degitile mai jos înainte boiarilor care să vor iscăli mărturii.

Martie 15 *dni*, leat 7249 [1741].

Şi am scris eu Gheorghe, cu zisa lor.
Eu Părvu diiacon *sin* Alixandru diiacon

Eu Oprea *sin* Ion
Eu Şerban *sin* Radu
Eu Barbu *sin* Radu
Pop[a] Moisi, martor
Pop[a] Anton, martor
Eu Mihai cojocar, martor
Popa Mănăilă protopopa al Bucureştilor, martor
Eu Luppul dascălul slovenesc, martur

[însemnare pe verso]:

Zapisul Părvului diacon *vnuc* lui Mihai postelnic, Bar[bu], i a altor rudeniilor lui ce mi-au dat după ce ne-am judecat den porunca mării sale lui Costandin Vodă la boiari şi rămăindu-l, mi-au dat acest zapis.

Arh. St. Buc., Episcopia Argeş, XLVIII—37.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; o semnătură grecească indescifrabilă.

138. 1741 martie 16.

Milostiiu bojiiu Io Costandin Nicolae voevod i gospodar zemli Vlahiscoi davat gospodstvo-mi siiu povelenie gospodstvo-mi prea cuviosului sfinţii sale părintelui egumenul de la mănăstirea lui Mihai Vodă, chir Grigorie, şi tuturor părinţilor, săborul sfintei mănăstiri.

Ca să fie volnic cu cartea domnii meale să ia întru stăpănirea mănăstirii biserica Albă din mahalaoa Bisericii Albe, să fie metoh al mănăstirei, după cum s-au adeverat din hrisoavele ceale vechi ale mănăstirei şi de nepurtare de grijă a egumenilor ce vor fi fost după vremi s-au fost părăsit de către stăpănirea mănăstirei.

Drept aceaia, să fie volnic egumenul, ce s-au numit mai sus, să o ia iarăşi întru stăpănire [a] mănăstirei, cum au fost şi mai înainte, în vremile trecute.

Şi această biserică să fie egumenului şi părinţilor călugări vatra de şădere la dănsa în vreame ce iaste domnia şăzătoare la mănăstire. Şi de către nimeni opreală să n-aibă, că aşa iaste porunca domnii meale.

I i saam reci gospodstvo-mi.

Martie 16 *dni*, 7249 [1741].

L.P.

procit vel logofăt

Arh. St. Buc., M-rea Mihai Vodă, III—6.
Original, stare foarte bună, monograma şi pecetea inelară a domnului, în tuş roşu.

139. 1741 mai 19.

Avînd mare pricină sfinţiia sa preasfinţitul părintele nostru mitropolitul ţării, chir Neofit, cu părintele egumenul chir Grigorie de la sfînta mănăstire Mihai Vodă, pentru dealurile cu viile de aici din dealul Bucureşti

ce are sfînta Mitropolie danie de la răposatul Radu Leon voevod şi are şi mănăstirea Mihai Vodă iar danie de la răposatul Grigorie Ghica voevod, între care dealuri să întindea egumenul mai mult, neurmînd seamnelor ce scriia hrisoavele şi intra în dealul Mitropoliei.

Pentru care pricină dînd jalbă sfinţiia sa peasfinţitul mitropolit la măriia sa preaînălţatul domnul nostru, Io Costandin Nicolae voevod, măriia sa ne-au orînduit pre noi ca să meargem acolo, să căutăm şi să adeverim care sînt hotarele şi seamnele ceale adevărate, după cum scriu în hrisoave.

Deci mergînd noi acolo, au fost despre partea sfinţii sale părintelui mitropolitului, eclisiarhul Onufrie al sfintei Mitropolii şi Climent ieromonahu dichiul, şi protopopul Emanuil. Aşijderea şi despre partea mănăstirii Mihai Vodă, au fost doi din epitropii mănăstirilor, anume arhimandritul Ghenadie, proigumenul Cozii, şi sfinţiia sa Cozma proegumenul Mărginenii şi Theofan dichiul mănăstirii Mihai voevod.

Şi aşa, am cetit hrisovul mănăstirii Mihai Vodă care era de la Antonie voevod, întru care scriia seamnele hotarului mănăstirii Mihai Vodă, unde zicea să aibă a stăpîni mănăstirea Mihai Vodă din hotarul Lupeştilor în jos spre deal, până în Calea Mehedinţilor, care cale sue drept la crucea lui Alexandru Vodă, cea de piiatră. Şi de la crucea lui Alexandru Vodă iar în jos, adecă pe drumul acesta pănă în hotarul cel de piiatră al sfintei Mitropolii, unde au fost hotărît de Constantin vodă Şerban, care hotar iaste în Gura Văii, unde să numiia şi puţul Calicilor. Şi din piiatra hotarului în sus, pănă în locul unde au fost viia arhimandritului şi din viia arhimandritului iar în sus pănă în gardul mănăstirii Mihai Vodă.

Deci fiind aceaste seamne toate, atît drumul ce să numiia al Mehedinţilor, cît şi piiatra lui Costandin Vodă şi puţul astupat din vremi, cu aceaia să întindea părinţii călugări de la Mihai Vodă preste aceaste seamne ale hotarurilor.

Iar după ce am mers noi acolo, pe cum mai sus s-au zis, şi cercetînd cu amăruntul, încă şi cu carte de blestem la cei după acolea, am descoperit şi am dovedit că drumul Mehedinţilor acela au fost după cum scriia în hrisoavele lui Mihai Vodă, că urcă drept la crucea lui Alexandru voevod. Şi cercîndu-să şi în Gura Văii, s-au găsit şi piiatra care s-au zis că au fost hotar pus de Constantin voevod şi măcar că piiatra era ruptă şi încă şi înpresurată supt o talpă a unii case.

Aşijderea şi puţul care să numiia că au fost al Calicilor, fiind astupat, s-au cercat şi dovedind din oamenii de acolea locul unde au fost, au săpat şi s-au găsit. Şi după această cercare s-au cunoscut că aceale seamne dintr-acel loc, sînt seamnele ceale adevărate ale hotarălor. Dar egumenul de la Mihai Vodă tot nu să odihniia pe aceale seamne dintr-acela loc, ci zicea că sînt mai jos. Şi aşa şi noi i-am zis de au mers egumenul însuşi dinpreună cu părintele epitropul Macarie proegumenul mănăstirii Radului Vodă, să găsească şi să arate de ştie într-alt loc acest feliu de seamne ce scriu mai sus.

Şi mergînd şi căutînd şi ei, au dovedit şi au adevărat că aceastea sănt seamnele ceale adevărate, la acel loc unde am adevărat şi noi, iar alte seamne n-au putut să găsească. Şi întorcîndu-se egumenul dinpreună cu epitropul, au venit la sfinţiia sa părintele şi la noi de ne-au spus, că acelea sînt semnele ceale adevărate şi ş-au cerut şi ertăciune pentru greşala ce făcea.

Deci noi aşa am izbrănit pentru ca să nu mai fie pricină de acum înnainte la acest hotar, de s-au pus altă piiatră întreagă în Gura Văii în locul pietrii ceii ce s-au găsit fărîmate, şi unde au fost puţul s-au pus cruce de piiatră, scriindu-să şi pricina puţului care au fost într-acel loc.

Drept aceaia dar am dat şi noi această carte a noastră preasfinţitului părintelui nostru mitropolitul ţării chir Neofit şi a tot soborul sfintei Mitropolii, ca să aibă a stăpîni sfînta Mitropolie de acum înnainte dintr-aceale seamne în jos dealul cu viile, după cum cuprinde hrisovul răposatului Radu vodă Leon, cel de danie pentru aceastea, iar părinţii călugări de la mănăstirea lui Mihai Vodă, să nu să mai întinză din seamnile aceastea în jos, pentru că aşa am ales cu dreptate.

Mai 19, leat 7249 [1741].

Iordache Creţulescu *vel* dvornic
Matei Cantacuzino *biv vel* ban
Nicolae Roset *biv vel* logofăt
Antonache *vel* clucer

Arh. St. Buc., Mitrop. Ţ. Ro.n., I—5.
Original, stare foarte bună.

140. 1741 mai 20.

Dat-am cartea noastră de adeverinţă preasfinţitului părintelui nostru mitropolitul ţării chir Neofit, pentru că avînd mare pricină cu părintele egumenul chir Grigorie de la sfînta mănăstire Mihai Vodă, pentru dealurile cu viile de aici din dealul Bucureştilor, ce are sfînta Mitropolie danie de la răposatul Radu Leon voevod şi are şi mănăstirea Mihai Vodă iar danie de la răposatul Grigorie Ghica voevod, între care dealuri să întindea egumenul mai mult neurmînd sămnelor ce-i scriia hrisoavele şi întra în dealul Mitropolii.

Pentru care pricină dînd jalbă sfinţia sa preasfinţitul mitropolit la măria sa preaînălţatul domnul nostru Io Costandin Nicolae voevod, măriia sa au orînduit pe dumnealor patru: anume Iordache Creţulescu *vel* dvornic, i Matei Cantacozino *biv vel* ban, i Nicolae Roset *biv vel* logofăt, i Antonache *vel* clucer, ca să meargă acolo să caute şi să adevereaze care sînt hotarăle şi seamnele ceale adevărate după cum scriu în hrisoave.

Deci mergînd dumnealor acolo, au fost despre partea sfinţii sale părintelui mitropolitul eclisiarhul Onufrie al sfintei Mitropolii şi Climent ieromonahu dichiul şi protopopul Emanuil. Aşijderea şi despre partea mănăstirii Mihai Vodă, au fost doi din epitropii mănăstirilor, anume: arhimandritul Ghenadie proegumenul Cozii şi sfinţiia sa Cozma proegumenul Marginenii şi Theofan dichiul mănăstirii Mihai Vodă.

Şi aşa citind hrisovul mănăstirii Mihai Vodă, care era de la Antonie voevod, întru care scriia seamnele hotarului mănăstirei Mihai Vodă, unde zicea să aibă a stăpăni mănăstirea Mihai Vodă, din hotarul Lupeştilor în jos pre deal, pănă în Calea Mehedinţilor, care cale sue drept la crucea lui Alexandru voevod, cea de piiatra, şi de la crucea lui Alexandru voevod iar în jos, adecă pe drumul acesta, pănă în hotarul cel de piiatră al sfintei Mitropolii, unde au fost hotărît de Costandin voevod Şerban, care hotar

iaste în Gura Văii, unde să numia și puțul Calicilor. Și din piatra hotarului în sus, pănă în locul unde au fost viia arhimandritului și din viia arhimandritului iar în sus până în gardul mănăstirii Mihai Vodă.

Deci fiind aceaste seamne toate, atăt drumul ce să numia al Mehedinților, cît și piiatra lui Costandin voevod și puțul astupat din vremi, cu aceia s-au fost întinzînd părinții călugări de la Mihai Vodă peste aceaste semne ale hotarului lor. Iar după ce au mers dumnealor boerii cei orînduiți acolo, pecum mai sus s-au zis și cercetînd cu amăruntul, încă și cu carte de blestem la cei după acolea, au descoperit și au dovedit că drumul Mehedinților acela au fost, după cum scriia în hrisoavele lui Mihai Vodă, că urcă drept la crucea lui Alexandru voevod. Și cercăndu-să și în Gura Văii, s-au găsit și piiatra care s-au zis că au fost hotar pus de Costandin Vodă și măcar că piiatra era ruptă și încă și înpresurată supt o talpă a unii case, așijderea și puțul care să numiia că au fost al Calicilor, fiind astupat s-au cercat și dovedind din oamenii de acolo locul unde au fost, au săpat și s-au găsit.

Și după această cercare s-au cunoscut că aceale semne dintr-acel loc, sînt seamnele ceale adevărate ale hotarălor. Dar egumenul de la Mihai Vodă, tot nu s-au fost odihnit pe aceale seamne dintr-acel loc, ci au fost zicînd că sînt mai jos. Și așa dumnealor boerii i-au zis, de au mers egumenul însuș dinpreună și cu părintele epitropul Macarie proegumenul mănăstirii Radului Vodă, ca să găsească și să arate de știe într-alt loc acest feliu de seamne ce scriu mai sus. Și mergînd și căutînd și ei, au dovedit și au adevărat că aceastea sînt semnele ceale adevărate, la acel loc unde au adevărat dumnealor, iar alte seamne n-au putut să găsească.

Și întorcîndu-să egumenul dinpreună cu epitropul, au venit la sfinția sa părintele și la dumnealor boerii de le-au spus că acealea sînt seamnele ceale adevărate și ș-au cerut și ertăciune pentru greșala ce făcea.

Deci dumnealor boerii cei orînduiți așa au izbrănit pentru ca să nu mai fie pricină de acum înainte la acest hotar, de au pus altă piiatră întreagă în Gura Văii, în locul pietrii ceii ce s-au găsit fărîmată și unde au fost puțul s-au pus cruce de piiatră scriindu-să și pricina puțului care au fost într-acel loc.

Drept aceaia dar după cum s-au ales și s-au îndreptat hotarul sfintei Mitropolii, s-au dat cartea dumnealor boerilor acelor orînduiți de aleagere. Și am dat și noi această carte, ca de acum înainte să aibă sfinția sa preasfințitul părintele nostru mitropolitul țării chir Neofit, și tot soborul sfintei Mitropolii a ținea și a stăpîni cu bună pace, dintr-aceale semne în jos, dealul cu viile, să-și ia venitul pămîntului după obiciai, după cum cuprinde hrisovul răposatului Radului voevod Leon, cel de danie pentru aceasta, iar părinții călugări de la mănăstirea lui Mihai Vodă să nu să mai întinză din seamnele acelea în jos.

Și după cum au curs pricina aceștii hotărîri, adeverim și noi printr-această carte a noastră, ca să fie de adeverință.

Mai 20, leat 7249 [1741].

Costandin Dudescul *vel* logofăt
Grigorie Greceanul *vel* vistier
Iane *vel* spatar
Barbul Văcărescu *vel* paharnic
Andronache Palada *vel* stolnic
Mihai Bărbătescu *biv vel* comis

Radul Comăneanu *vel* comis
Dumitraşco *vel* agă
Toma *vel* medelnicer
Sculi *vel* sluger
M[ihai] Roset *biv vel* sluger
B[arbu] *biv vel* sluger
Pavel *vel* pitar
Ştefan Văcărescu *vtori* logofăt *procit*

[rezoluţia domnului]:
Io Costandin Nicolae voevod milostiiu bojiiu gospodar zemli Vlahiscoi.
Această hotărîre ce au făcut dumnealor cinstiţii şi credincioşii veliţii boeri ai Divanului domnii meale, pentru pricina dealului cu viile ce au avut sfinţia sa părintele mitropolitul şi cu egumenul de la mănăstirea lui Mihai Vodă, după aleagerea şi hotărîrea ce au făcut boerii cei orînduiţi de domnia mea, adeverindu-să şi printr-această carte de toată obştimea veliţilor boeri ai domnii meale, s-au cunoscut că iaste bună şi pe dreptate. Pentru aceaia dar întăritu-o-am şi domniia mea, cu pecetea şi iscălitura domnii meale.

Mai 21, leat 7249 [1741].

Costandin voevoda *[m.p.]*.

L.P.

Arh. St. Buc., Mitrop. Ţ. Rom., I—6.
Original, stare foarte bună, pecetea domnului în tuş roşu.

141. 1741 iulie 12.

Foiţa pentru mahalagii de la beserica Albă, fieştecare precum au mărturisit pentru hotarul sfintei Mitropolii, cel din Gura Văii pe lîngă puţul Calicilor, la vale pe drumul Mehedinţilor, precum vor arăta în jos anume:

Spirea mahalagiul aşa au mărturisit, că din Gura Văii la vale pe drumul Mehedinţilor pănă în nuc, în curtea lui Tudori postăvariul. Au mărturisit şi Vişa soţia lui Alexandru mahalagiul, zicîndu-i Mulge-Vacă, pă acest hotar, fiind o piatră acolea în curtea lui, care mărturisanie au mărturisit şi unchiaş Costandin, că au auzit şi el din gura lui Alexandru.

Sandul mahalagiul au mărturisit că din Gura Văii şi la puţul Calicilor, precum vine din sus drumul Mehedinţilor la vale, iar pănă în curtea lui Tudori, unde au mărturisit Vişa ce este numită mai sus, Hrizea mahalagiul au mărturisit că tot au auzit şi el.

Şi Ivana, soţia lui Nicolae, au mărturisit că au băut apă din puţul Calicilor, care iaste din Gura Văii la vale, iar de acolea înainte la vale, precum vor aleage dumnealor boierii cei mari şi după cum vor răspunde hrisoavele sfintei Mitropolii. Noi aşa ştim şi mărturisim cu sufletele noastre, care mai jos ne vom iscăli anume:
Eu Spirea mahalagiul, mărturisesc,
Eu Sandul mahalagiul, am mărturisit

Eu Radu postelnic, am mărturisit
Eu Hrizea postelnic mahalagiul, am mărturisit
Eu popa Matei *ot* mahalaoa bisericii Albe, mărturisesc
Eu popa Iane *ot* biserica Albă, mărturisesc
Eu popa Lăpădat, mărturisesc
Eu Vişa, am mărturisit
Eu Ivana, am mărturisit

Valea părcălabul din mahala au mărturisit că au auzit din bătrîni că au fost drumul Mehedinţilor pe acolea, tot pe Gura Văii, iar Calicii i-au pomenit şi ei tot acolea jos în Gura Văii cu şăzămîntul lor, unde s-au găsit şi puţul ce să chiamă al Calicilor.

Arh. St. Buc., ms. 128, f. 25—25v.
Copie.

142. **1741 iulie 22.**

†Noi boiarii hotarnici, carii am fost orînduiţi de măria sa prealuminatul şi înălţatul domnul nostru Io Costandin Nicolae voevod, Matei Cantacuzino *biv vel* ban, Nicolae Rossit *biv vel* logofăt, Costandin Dudescul *vel* logofet, Grigorie Greceanul *vel* vistier, Antonache *vel* clucear, Barbul Văcărescul *vel* paharnic, Andronache Palada *vel* stolnic, Mihai Bărbătescul *biv vel* comis, Thoma *vel* medelnicer, Sculi *vel* slugear, i Barbul *biv vel* slugear.

Ca să meargem să cercetăm hotarăle sfintei Mitropolii, aici în oraşul scaunului domnesc den Bucureşti, care loc iaste înprejurul sfintei Mitropolii, însă începând de la piatra ce iaste în uliţă drept Mitropolie, care iaste în colţul curţii dumnealor boiarilor Dudeşti (pentru că căuta dumnealui Matei Cantacuzino *biv vel* ban, i Andronache *vel* stolnic boiarii ce au fost orânduiţi mai întâi de măria sa prealuminatul nostru domn ca să caute toate pietrile ce arată în hrisoavele sfintei Mitropoliii şi să le adevereze şi pă unde ar fi vreunul dentru aceale seamne lipsă, de znoavă alte pietre să pue).

Deci, viind pănă la acest loc, îndreptând seamnile şi puind pietri, iar când au fost la acest loc, văzând că în hrisoavele sfintei Mitropolii arată că de la această piatră înainte meargi locul sfintei Mitropolii pre lângă crucea domnii Mircioaei pre cale în sus pîn-în piatra de drept Calici şi de la aceasta înainte păn-în piatra den Gura Văii.

Şi fiind multă pricină la mijloc pentru că nu s-au putut găsi nimeni ca să poată şti şi să arate unde au fost crucea doamnei Mircioaei şi sfinţia sa părintele mitropolitul ţării, chir Neofit, după scrisul hrisoavelor căuta de la această piatră ce iaste în colţul curţii dumnealor boiarilor Dudeşti să tragă drept la piatra ce s-au pus de ceialalţi boiari hotarnici în Gura Văii, când au hotărât de către mănăstirea Mihai Vodă dealul cu viile.

Şi acei doi boiari hotarnici văzând că iaste lucru cu pricină, au venit până la acest loc îndreptând cealelalte seamne şi au stătut până ce iarăşi preasfinţitul mitropolit au făcut ştire măriei sale lui Vodă şi măria sa de iznoavă ne-au rănduit pe noi toţi de am mers şi ne-am adunat la locul unde iaste pusă această mai sus numită piatră de-drept Mitropolie.

Deci dumnealor boiarii Dudeşti au arătat hrisovul răposatului Costandin vodă Brăncoveanul de la leat 7222 [1714] de acel loc căt coprinde casele cu curtea şi grădina dumnealor, că iaste hărăzit de Costandin vodă Brăncoveanul arătând că au fost loc domnesc, iar nu al sfintii Mitropolii.

Așijderea și boiarii Leurdeni au arătat hrisovul răposatului *[loc liber]* de la leat *[loc liber]* și lîngă locul boiarilor Leurdeni, locul Radului cupariul și locul lui Costandin Brăiloiul, care l-au fost cumpărat de la Otetelesani și locul lui Dositheu Brăiloiul care au fost al Părăianilor, după cum au arătat hrisovul răposatului *[loc liber]* de la leat *[loc liber]* și iarăși alăturea locul Diiculului Rudeanul *biv* logofăt, cu hrisov de la răposatul Antonie voevod de la leat 7178 [1670]. Care aceste hrisoave toate arătând că au fost aceste locuri hărăzite de mai sus pomeniții răposații domni acestor boiari, numindu-le tot locuri domnești.

Și văzându-le noi aceste hrisoave, n-am putut mearge așa în dreptu locului, precum cerea sfinția sa părintele mitropolitul, de vreame ce să tăia aceste locuri toate și să coprindea în hotarul sfintei Mitropolii. Care și sfinția sa preasfințitul mitropolit văzând una ca aceasta au lăsat această socoteală jos și s-au învoit sfinția sa cu toți boiarii cei cu hrisoavele înaintea noastră ca să să pue pietri unde mai jos va însemna. Și au făcut mare cercetare ca să dovedească drept ce loc să fii fost acea piatră ce să numește în hrisoavele Mitropoliei, piatra drept Calici. Și multă cercetare făcându-se și cu carte de blestem, s-au aflat Spirea mahalagiul și Vișa soția lui Alixandru de au mărturisit cum că au fost piatra în curtea lui Tudori postăvariul și cum că ar fi zis Alixandru bărbatul Vișăi, să să ferească de acea piatră, fiind hotarul sfintei Mitropolii. Și ș-au fost mutat casa dupre acel loc pentru că era chiria mai mare la Mitropolie.

Aseamene mărturisind de acest hotar și unchiaș Costandin că și el au auzit den gura lui Alexandru căruia i-au fost hotarul înaintea ușii. Așijderea au mărturisit și Sandul mahalagiul, i Hrizea, i preoții de la biserica Albă, popa Ilie și popa Matei și Velea pârcălabul înpreună cu alți mulți mahalagii, cum că așa au auzit, că piatra în curtea lui Tudori au fost și calicii mai la vale den Gura Văii, cu șăzământul lor i-au pomenit și puțul Calicilor acela iaste unde s-au pus crucea de piatră.

Unde mergînd cu toții acolo, după mărturisania lor, și arătîndu-ne locul și văzînd noi că au trecut toate locurile boiarilor căte sănt cu hrisoave domnești de nu să calcă, s-au pus o piatră în colțul curții Diiculului logofăt Rudeanul, lăngă pod, însă decurmeziș, care caută de acolo drept la piatra ce s-au pus în curtea acestui Tudori postăvariul, unde s-au dovedit că au fost piatra drept Calici. Și tot lăngă aciastă piatră den curtea lui, s-au pus altă piatră alăturea care caută drept prin crucea de piatră la piatra den Gura Văii, care cruce o au rădicat preasfințitul mitropolitul țării chir Neofit, scriind în cruce și pricina ce au avut cu mănăstirea Mihai Vodă, pentru dealul cu viile, în locul unde au arătat dumnealor boiarii hotarnici, că au fost puțul Calicilor.

Deci noi într-acestași chip așăzăm lucrul și pietrile puindu-le cu sluga domnească Costandin *vtori* portar pre la locurile care mai sus arată. Am dat această carte de adeverință la măna preasfințitului mitropolit chir Neofit, ca să să știe pă unde s-au așăzat să fie hotarăle locului acestuia al sfintei Mitropolii, adeverind cartea aceasta cu iscăliturile noastre.

Measița iulie 22 *dni*, leat 7249 [1741].

Matei Cantacuzino *biv vel* ban
N. Roset *biv vel* logofăt
Costandin Dudescul *vel* logofăt
Grigorie Greceanul *vel* vistier

Antonie *vel* clucer
Barbul Văcărescu *vel* paharnic
Andronache Palada *vel* stolnic
Toma G. *vel* medelnicer

[pe verso]:

Cartea de hotărnicia moșii Mitropolii din București, de către partea Dudescului, 7249 [1741] iulie 29 *(sic)*.

Arh. St. Buc., Mitrop. Ț. Rom., I—8.
Original, stare foarte bună.

143. 1741 septembrie 1.

Școalele domnești cele din București și cele dupin orașele dupre afară, ce s-au orănduit din porunca mării sale preaînălțatului domnului nostru Io Mihai Racoviță voevod și cu tot sfatul boerilor celor mari ai divanului mării sale, împreună și cu preasfințitul mitropolit al Ungrovlahiei, chiriu chir Neofit.

Septemvrie 1 *dni*, leat 7250 [1741].

— dascalul cel mare la învățătura filosofească, în orașul București pe lună	taleri	30
— și pentru măncarea lui	taleri	15
— doi dascali carii dau mathimă la gramatică, pe lună fieștecarele căte	taleri	20
— și pentru măncarea lor fieștecarele căte	taleri	5
— la 12 ucenici carii sănt orănduiți pentru preoție, cu toată cheltuiala lor peste an	taleri	400
— un dascăl ce învață la italiinească, pe lună	taleri	15
— și pentru măncarea lui	taleri	5
— doi dascali la carte slovenească, pe lună fieștecarele căte	taleri	10
— un dascal care învață carte grecească pe copii de *[indescifrabil]* la biserica Tuturor Sfinților, pe lună	taleri	5
— un dascal la Focșani, la carte elinească i la carte grecească, pe lună	taleri	10
— un dascal slovenesc la Buzău, înlăuntru la episcopie, pă lună	taleri	5
— un dascal slovenesc la Rămnec, la episcopie, pe lună	taleri	3
— un dascăl slovenesc la Tărgoviște, pe lună, ...	taleri	3
— un dascăl la Craiova, la carte elinească și grecească, pă lună	taleri	10
— un dascăl slovenesc la Cămpulung, pe lună	taleri	3
— un dascăl slovenesc la Slatină, pe lună	taleri	3
[total], taleri	2 515	

Arh. St. Buc., ms. 139, f. 175.
Copie.

144. 1742 ianuarie 22.

†*Milostiiu bijiiu Io Mihai Racoviță voievod, i gospodin davat gospodstvo-mi sie povelenie gospodstvo-mi* părintelui igumenului chir Daneil, năstavnecul de la sfănta mănăstire Sventăi Ioan.

Ca să fie volnec, cu aciastă carte a domnii meale, să aibă a-și [s]cuti o pivniță aicia, în orașu domnii meale, în București, de fumărit, dă cămănărit, de vamă de vin domnesc și de alte calabalicuri oricăte sănt la pivnițe, pentru că m-am milostivit domniia mea de i-am ertat aciastă pivniță de toate căte scriu mai sus, ca să-i fie pentru vănzarea vinurilor sfintii mănăstiri.

Drept aceaia, porăncesc domniia mea și voao, fumarilor, i cămănarilor, i vameșilor, i voao celor ce înpărțiți vin domnesc pe tărg, dacă veți vedea cartea domnii meale, iar voi toți să vă feriți de aciastă pivniță ce scrie mai sus, că cine i-ar face vreun val peste cartea domnii meale, unii ca aceia vor petreace scărbă și certare de către domnia mea, că așa iaste porănca domnii meale.

I is. saam reaci gospodstvo-mi.

Ghenarie 22 *dni*, leat 7250 [1742].

L.P.

Io Mihai voevoda *[m.p.]*.

Arh. St. Buc., M-rea Sf. Ioan din București, XXI—14.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecetea inelară, octogonală, în tuș roșu.

145. 1742 martie 2.

Noi doi boeri hotarnici care am fost orînduiți de măriia sa prealuminatul și înălțatul domnul nostru Io Mihail Racoviță voevod, Radul Crețulescul *vel* stolnic și Andronache Palada *biv vel* stolnic, ca să mergem și să cercetăm toate hotarăle sfintei Mitropolii de jur înprejur și pe unde vor fi lipsă să punem alte pietri hotară în locul acelora, după cum vor fi scriind în hrisoavele sfintei Mitropolii de hotărniciia veche și să punem și hotară la piiatra cea din Gura Văii, unde au avut mare pricină sfinția sa părintele mitropolitul țării, chir Neofit, cu egumenul Grigorie de la mănăstirea Mihai Vodă, pentru înpresurătura ce făcea dealului cu vinăriciul, care l-au fost mai adaos la sfinta Mitropolie răposatul Radul vodă Leon, precum scrie hrisovul domniei lui, cel de hotărnicie și de danie.

Și după alegerea dumnealor celor patru boeri, să punem hotară în Gura Văii și cruce de piatră în locul puțului Calicilor, unde l-au adevărat patru boeri, ce au fost mai întăi orînduiți de măriia sa Costantin voevod, de au iscodit aceaste seamne și au dovedit puțul Calicilor și piatra din Gura Văii și drumul Mehedinților, care urcă drept la crucea lui Alexandru Vodă cea de piiatră, după cum scrie în hrisoavele mănăstirii Mihai Vodă, ca să stăpănească mănăstirea Mihai Vodă, numai din hotarul Lupeștilor în jos pre deal pănă în drumul Mehedinților și pănă în piiatra Mitropoliei din Gura Văii.

Şi la această hotărnicie, fiind mai întîi orînduiţi de măriia sa Costandin voevod, răposatul Matei Cantacuzino *biv vel* ban, dinpreună cu mine Andronache Palada *biv vel* stolnic de am mers şi am pus cruce de piiatră hotar, în locul unde s-au dovedit că au fost puţul Calicilor, scriind în cruce şi pricina şi de la cruce din sus am pus piiatră în Gura Văii în locul pietrii ce s-au găsit înpresurate supt o talpă a unii case, fiind la punerea pietrii şi dicheul mănăstirii lui Mihai Vodă, anume Theofan. Care piiatră mai denainte vreame au fost pusă hotar de răposatul Costantin voevod Şerban ctitorul sfintei Mitropolii, pe cum arată de această piiatră şi hrisoavele mănăstirii Mihai Vodă şi în hrisoavele sfintei Mitropolii. Şi dintr-această piiatră drept la deal pă dărăpătura drumului celui vechi ce să numeaşte al Mehedinţilor, care drum mearge pintre viia răposatului Gheorghie Ghiorgiul *biv vel* medelniceriu, până deasupra în căpătîiul viei unde dă iar în drum, care drum tae pe drumul Mehedinţilor deacurmeziş şi mearge pe deasupra dealului în jos pentre vii şi s-au pus piiatră în curmeziş. Şi dintr-această piiatră nainte pe drum, până în piiatra ce s-au pus hotar de către mănăstirea Radului Vodă, fiind de faţă în locul egumenului, dicheul Parthenie al mănăstirii Radului Vodă şi cu Vasilie sluga, carele luînd acest Vasilie groaznic blestemul sfinţii sale părintelui mitropolitului ţării chir Neofit, înaintea noastră, au arătat cu mîna lui unde au fost hotarul cel vechi al Mitropolii de către moşiia mănăstirii Radului voevod.

Şi săpînd într-acel loc, s-au pus hotarul în răspîntii şi de acolo drept înainte, iar în răspîntii s-au pus piiatră, unde să hotăraşte cu moşiia mănăstirii Radului Vodă şi cu moşiia maicilor de la schitul Hagi Dinei. Şi de acolo iar drept pre lîngă lac, pe drum în jos, până în drumul Giurgiovului şi s-au pus piiatră, care piiatră caută pă acest drum al Giurgiovului în jos asupra Bucureştilor tot pe drum până în capul Văii şi s-au pus piiatră.

Şi de la această piiatră înainte pe drum spre Bucureşti până la stîlpul Armeanului în capul Troianului lîngă hileşteul lui Şerban Vodă. Şi de la stălpul Armeanului, scrie hrisovul, pe drum în jos spre oraş, până în piiatra drept cărămizii şi negăsindu-să această piiatră, am pus alta şi dintr-această piiatră nainte tot pe pod, până în piiatra drept crucea răposatului Leon Vodă, care piiatră negăsindu-se după urmarea hrisovului, am pus piiatră lîngă pod în dreptul crucii. Şi de la aceasta în curmeziş nainte am pus iar piiatră, care piiatră în locul zidului sfintei Mitropolii despre clopotniţă şi de la aceasta în sus drept la deal la poarta sfintei Mitropolii s-au pus piiatră şi de la aceasta pre deal în jos pre lîngă gardul mănăstirii lui Pană, până iar în piiatra de către Preda dvornicul, de unde să înceapă hotarul sfintei Mitropolii şi s-au pus piiatră.

Şi de la aceasta pă apa Dămbovicioarei în sus, până la piiatra din capul podului Turcului, care negăsindu-se după scrisul hrisovului ce arată că au fost, am pus alta. Şi de la aceasta înainte pe pod, până la o piiatră din dreptul Mitropolii, care iaste în curtea dumnealor boerilor Dudeşti, lîngă pod. Şi de la această piiatră înainte, fiind pricină pentru locul cu casele boerilor, am stătut cu hotărniciia, până ce de iznoavă au făcut în ştire sfinţiia sa părintele mitropolitul mării sale lui Costandin Vodă. Şi măriia sa au orînduit mai mulţi boeri dinpreună cu noi, ca să îndreptăm pricina aceasta.

Şi după luminată porunca mării sale adunîndu-ne cu toţii, am pus de s-au citit hrisovul sfintei Mitropolii. Şi de la această piiatră din curtea dumnealor boerilor Dudeşti, scriia pe cale în sus pre lîngă crucea doamnei Mircioaei până în piiatra drept Calici.

Şi făcînd mare cercetare, nu s-au putut afla nimic ca să poată şti unde au fost crucea doamnei Mircioaei şi calea care mergia pe lîngă cruce pînă în piiatra drept Calici. Şi cetindu-se şi hrisoavele boiarilor ce avea pentru locurile cu casele hărăzite de răposaţii domni, arătînd aceeale hrisoave că au fost tot locuri domneşti, iar nu al Mitropoliei.

Deci văzînd şi sfinţiia sa părintele mitropolitu una ca aceasta, au lăsat acea socoteală jos, care căuta după cuprinderea hrisovului să tragă drept la piiatra din Gura Văii. Şi s-au învoit sfinţiia sa cu boerii cei cu hrisoavele şi de la piiatra aceasta am mers tot pe pod drept înainte, până ce s-au trecut toate casele boerilor cîte au fost cu hrisoave, până în colţul curţii Diicului Rudeanul *biv vel* logofăt. Şi s-au pus piiatră lîngă pod şi de la aciastă piiatră în curmeziş, drept în crucea lui Tudori postăvariul, unde s-au dovedit, cu carte de blestem, că au fost piiatra drept Calici, care o numeaşte în hrisov, s-au pus doao pietri, însă una în locul aceiia ce au fost şi au lipsit, şi alta tot într-acel loc alăturea, care caută drept prin crucea de piiatră la piiatra din Gura Văii.

Deci întâmplându-să de s-au bolnăvit dumnealui banul Matei Cantacuzino, dintru care boală şi sfîrşitul s-au dat şi întîmplîndu-să şi mării sale lui Costantin Vodă schimbare, au rămas până acum de nu s-au făcut carte de la noi de adeverinţa hotărniciei aceştiia. Pentru care dar sfinţiia sa părintele mitropolitul făcînd în ştire măriei sale prealuminatului şi înălţatului domnului nostru Io Mihai Racoviţă voevod, măriia sa au orânduit pe dumnealui Radul Creţulescul *vel* stolnic, dinpreună cu mine, fiind fost eu atuncea dinpreună cu răposatul Matei banul Cantacozino la punerea hotarălor.

Şi după luminată porunca mării sale, am mers de iznoavă cu dumnealui înpreună, de am văzut toate hotarăle aceastea pe unde sînt puse, pe cum mai sus arată. Drept aceaia dar într-acestaşi chip încungiurînd toate hotarăle până la locul de unde am început, am dat această carte a noastră de adeverinţă la mîna sfinţii sale preasfinţitului mitropolit chir Neofit, ca să să ştie pe unde s-au aşezat să fie hotarăle locului sfintei Mitropolii, adeverind cartea aceasta cu iscăliturile noastre.

Measiţa martie 2 *dni*, 7250 [1742].

Radul Creţulescul *vel* stolnic
Andronache Palada *biv vel* stolnic

Arh. St. Buc., Mitrop. Ţ. Rom., I—9.
Original, stare foarte bună.

146. **1742 septembrie 17.**

†*Milostiiu bojiiu Io Mihai Racoviţă voevod i gospodin davat gospodstvo-mi sie povelenie gospodstvo-mi.*

Părintelui Meletie egumenul de la sfănta mănăstire Plumbuita ca să aibă a ţinea aci în oraşu domniei meale, în Bucureşti, în mahalaoa Bălăceanului o pimniţă ca să vănză vinul mănăstiri. Şi această pimniţă să fie în pace de fumărit, de cămănărit, de vamă de vin domnesc şi de alte angarii ce să pun pe cărciume, de nici unele nici un val şi nici o bântuială să n-aibă.

Drept aceia poruncim domniia mea şi voaă fumarilor, i cămănarilor, i vameşilor, i altora care veţi fi orănduiţi să înpărţiţi vin domnesc, sau

oricare cu ce orănduieli vor fi pe cărciume, toţi să aveţi a vă feri de aciastă pimniţă a sfintei mănăstiri, nicidecum nici o supărare să nu-i faceţi. Că oricare nu va urma poruncii domniei meale, bine să ştie că să va pedepsi de către domniia mia. Într-alt chip să nu fie că aşa iaste porunca domniei meale.

I i saam receh gospodstvo-mi.

Septemvrie 17 *dni*, 7251 [1742].

[adaos mai tîrziu]:

Mănăstirea Plumbuita fiind mănăstire domnească din cele doaăsprezece şi mila ce o are pentr-aciastă carte a mării sale Mihai Vodă ca să scutească o pimniţă de toate angariile, care milă iaste începută încă mai dinainte de răposatul Ştefan Vodă cu o carte *ot* leat 7222 [1714] mai 26, găsim cu cale ca aciastă milă să să întărească şi de către înălţatul nostru domn.

Aciasta scriem.

Fevruarie 17 *dni*, 7255 [1747].

Vel ban, *vel* vornic, *vel* logofăt, *vel* clucer, *vel* stolnic, *vel* medelnicer
De Gheorghe logofăt şi trecută la condică

Io Costandin Nicolae voevod bojiiu milostiiu gospodar zemli Vlahiscoi.

†Dupe cum au găsit cu cale dumnealor veliţii boeri, am întărit şi domniia mea ca aciastă milă să să păzească nestrămutat, într-alt chip să nu fie.

Tolico pisah gospodstvo-mi.

L.P.

Fevruarie 17 *dni*, 7255 [1747].
procit vel logofăt

Arh. St. Buc., M-rea Plumbuita, XVI—23.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran.

147. 1743 februarie 11.

†Milostiiu bojiiu Io Mihai Racoviţă voevod i gospodar zemle Vlahiscoiia davat gospodstvo-mi sie poveleanie gospodstvo-mi.

Sfintii şi dumnezeeştii mănăstiri Sărindariul de aici din oraşul domnii meale, den Bucureşti, unde să cinsteaşte şi să prăznuiaşte hramul Adormirei preasfintei stăpânei noastre, născătoarei de Dumnezeu, şi pururea fecioarei Mariei şi sfinţii sale părintelui egumenul chir Sofronie şi tuturor părinţilor călugări câţi vieţuesc într-această sfântă mănăstire.

Ca să fie sfintei mănăstiri unsprezece suflete de ţigani, însă anume: Stan *sin* Stanciului, cu un copil al lui, Draghina *sin* Neagului cu un copil al lui, Neagul *sin* Stănică cu ţiganca lui Rada, Petco *sin* Stanciului, Toma *sin* Draghinei, Dumitrache sin Draghina, Crăciun *sin* Mitrei, Dan *sin* Mitrei.

Care ţigani i-au dat şi i-au închinat la sfânta mănăstire danie Anton căpitanul de la Buzău, pentru pomenirea lui şi a neamului său la sfântul jărtvenic, dupe cum am văzut domniia mea şi cartea lui de danie ce au dat-o la sfânta mănăstire, întărită cu iscălitura lui. Intru care carte adeverează că şi lui aceşti ţigani îi sânt lăsaţi de la nepotu-său Şărban în diiată dinpreună şi cu altele.

Deci fiind acest Șărban nepotu-său ctitor la schitul Balamocii den *sud* Elfov, și acest schit fiind închinat tot la o mănăstire cu sfănta mănăstire Sărindariul, din răvnă dumnezeiască, s-au îndemnat și Anton căpitanul, pentru pomenirea sufletului său, de au dat și au închinat la sfănta mănăstire Sărindariul acești țigani ce s-au zis mai sus.

Care de acum înainte să aibă a-i ținea și a-i stăpăni sfănta mănăstire cu bună pace și nezăticnit de către nimeni din neamul lui Anton căpitanul. Pentru că din bunăvoință a inemii lui i-au afierosit sfintei mănăstiri, ca să fie pururea pomenit la sfăntul jărtvenic.

I naco da nest, i i saam reace gospodstvo-mi.

Fevruarie 11 *dni*, leat 7251 [1743].

L.P.

Io Mihai Racoviță voevod *[m.p.]*.

Drăghici [?] *biv vel* logofăt *procitenomu*

Arh. St. Buc., M-rea Sărindar, VI—4.
Original, stare foarte bună, hîrtie groasă, format mare, cu filigran; pecetea inelară domnească, în tuș roșu.

148. **1743 noiembrie 26.**

†Adecă eu Costandin logofăt, *sin* popa Bogdan clisiarhu, dinpreună cu fii-mieu, Matei, scris-am zapisul nostru, ca să fie de bună credință la măna ginere-mieu, Matei Condre.

Precum să să știe că i-am văndut dumnealui o casă cu pivniță dedesuptul casilor, lăngă Ulița ce[a] Mare, alăture cu pivnița lui jupăn Maxin, care aciastă pivniță am cu[m]părat și noi de la staroste Gheorghe, de cavafi. Și am văndut de a nostră bunăvoia, nesiliți de nimene, drept taleri cinci sute. Și am luat acești bani toți, gata, în măinile nostre, ca să fie dumnealui moșie stătătoare, dumnealui și coconilor dumnealui, căți Dumnezeu îi va dărui.

Și cănd s-au făcut aciastă tocme[a]lă și acest zapis, fost-au mulți boeri și negutători mărturii, care să vor iscăli mai jos. Și pentru mai adevărată credință, am iscălit și noi mai jos, și ne-[a]m pus peceţile, ca să [să] crează. Și i-am dat și zapisile ceale vechi.

Noemvrie 26 *dni*, leat 7252 [1743].

Costandin *sin* popa Bogdan clisiarhul, vă[n]zător
Matei *sin* Costandin logofăt, vă[n]zător
Az popa Androne *ot* Neguțitori, martor
Sandu zarafu, martor
Eu Gheorghe, nepot, martor
Jupăn Matei căpitan

Arh. St. Buc., M-rea Sf. Ioan din București, XIII—3.
Original, stare foarte bună.

149. 1745 februarie 5.

†Adecă eu, Neagul măcelariul dat-am zapisul mieu la măna dumnealui jupănului Dimitrache.

Precum să să știe că au luat un scaun de carne, cu pămăntul lui, drept taleri 50, adecă ci[n]cizăci. De a mea bunăvoe l-am dat, ca să-l stăpănească dumnealui cu bună pace de cătră mine și de către copii miei și de către rudile mea[le].

Și pentru mai adăvărată credință, am iscălit mai jos, ca să să crează.

Fevruarie 5 *dni*, leat 7253 [1745].

Eu Neagul măcelaliur *(sic)*, pentru mai [a]dăvărată credință, am iscă[li]t

Eu Ghinea, între scaunul Ghinii măcelariului

Eu Manea măcelariul din jos

[urmează un text în limba greacă, pe față și pe verso].

Arh. St. Buc., M-rea Sf. Spiridon Vechi, VIII—2.
Original, stare bună.

150. 1746 mai 5.

Părintele egumen Cotrocean chir Grigorie cere din Livedea domnească de la Gorgan un codru de loc care iaste închinat mănăstirii cu un hrisov al Radului voevod. Leon de la leat 7175 [1667] i cu alt hrisov al lui Antonie voevod cu leat 7178 [1670], întru care acest hrisov mai prisosește păste acel codru de loc stănjeni treizeci, cerăndu-i egumenul și pe aceia.

Dumnealui *vel* comis răspunde cum că găsind acest loc coprins în celalalt Livede domnească cere ca să-l stăpănească domniia dupe hrisoavele ce arată părintele egumen, să cunoaște că acel loc iaste al mănăstirii.

Am găsit și noi cu cale ca să meargă doi boeri mari anume dumnealui Fiera Breazoianu *biv vel* vistier, i dumnealui Mihai Bărbătescu *biv vel* paharnic și dupe hrisoave să aleagă acel petec de loc al mănăstirii i acei stănjeni 30 din Livedea domnească.

Aceasta scriem.

Mai 5 *dni*, 7254 [1746].

Barbu Văcărescu *vel* logofăt
Costandin Brăncoveanu *vel* clucer

procit vtori logofăt

Trecut în condică de Gheorghe logofăt

Arh. St. Buc., M-rea Cotroceni, XXVII—3.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; copie în ms. 691, f. 119.

151. 1747 iunie 14.

† [Neofit] al Ungrovlahiei mitropolit, adeverez *[grecește]*

†Adecă eu Marica Comăneanca dat-am aciastă scrisoare a mea la măna dumnealui nepotului Ianachi polcovnicul.

Cum să să știe că rămăind eu epitrop și clironoamă peste toată casa răposatului nepotului mieu, Anthim monahul Călinescul și fiindcă au avut aici, în București, și o casă în mahalaoa lui Sfeti Ioan, lăngă Dămboviță, la podul de nuiale și lăsănd în diată ca să să vănză aceaste case și să să dea pentru pomenirea sufletului lui.

Deci, m-am învoit cu dumnealui, nepotul Ianachi polcovnicul de i le-am văndut dumnealui, drept taleri doao sute și cincizăci. Și am luat în măna mea bani gata, taleri doao sute, iar cincizăci de taleri s-au dat danie nepoati-mii meale, Stancăi, fiind soră cu răposatul nepotu-mieu Anthim, ca să-i fie de pomenirea sufletului ce s-au răposat.

Ci, să aibă dumnealui și coconii dumnealui a stăpăni aceaste case, cu tot locul lor, cu bună pace, dăndu-i și zapisele ceale vechi de cumpărătoarea acestor case.

Și, pentru mai adevărata credință, am întărit cu iscălitura și cu peceatea, ca să să crează.

Iunie 14 *dni*, leat 7255 [1747].

| L. P. | Eu Marica Comăneanca

Arh. St. Buc., M-rea Sf. Ioan din București, XII—26.
Original, stare foarte bună; pecetea inelară în tuș negru.

152. 1748 iunie 20.

Neofit al Ungrovlahiei

†Din porunca mării sale preaînălțatului nostru domn Io Grigorie Ghica voevod, avut-au întrebăciune de față înaintea noastră Ioniță postelnicul Brătășanu, ginerile răposatului Dumitru doftorul, vechil fiind în locul copiilor doftorului Dumitru, cu Iane epitropul copiilor lui Mihai fratele Mănticăi.

Zicănd Ioniță postelnic Brătășanul cum că cumpărănd Dumitru doftorul socră-său 4 prăvălii cu locul lor în ulița cea mare a Șălarilor, de-a dreaptu Focii lăngă zăbunari, de la Mariia sora Mănticăi cu zapis dă la leat 7241 [1733] mai 24, drept taleri 400 vechi, le-au stăpănit ani 11 *pol*. Iar cănd au fost în domniia mării sale Costandin Vodă sculăndu-să Iane, epitropul copiilor lui Mihai, pentru aceste 4 prăvălii și întăi au fost zis că rău le-au văndut Mariia, că prăvăliile ar fi fost numai ale lui Mihai, iar nu ale Marii. Și a doao spuind el înaintea boerilor judecători, cum că are mărturii pe Dumitrașco *vel* vameș și pe Costandin boltaș starostea dă negutători, dă mărturisește că aceste prăvălii sănt 2 ale lui Mihai și 2 ale Marii sora lui.

Atuncea boerii judecători n-au fost chemat nici pe Dumitrașco vameșul, nici pe starostea Costandin față, ca să auză mărturiia dăn gura lor. Ci numai după zisele lui au fost hotărăt cum că sănt 2 prăvălii ale lui Mihai și 2 ale surorii lor.

Și dă atunci au stăpănit copii lui Mihai acele patru prăvălii pănă acum în ani 3 *pol*, luîndu-le și toată chiria.

Deci cănd au fost acum, eșind Ioniță Brătășanu înaintea noastră față cu numitul Iane epitropul copiilor lui Mihai și arătănd Ioniță zapisul dă cumpărătoare și alte scrisori și diiata Marii, sora lui Mihai, i a Măn-

ticăi, în care adevereează cum că acele prăvălii au fost câte patru ale ei și ale surorilor ei, fiind date dă zestre dă la părinți. Și surorile ei, la moartea lor, lăsându-le Marii, ia le-au vândut drept acei taleri patru sute vechi, cu care bani au făcut surorilor pomenire și au plătit și datorii.

Deci noi, pentru ca să adevărăm mai bine, ale cui au fost prăvăliile, s-au făcut și carte dă blestem dă la sfinția sa părintele mitropolit asupra înprejurenilor vecini dă lângă aceste prăvălii și pă alții care vor fi știind ale cui au fost prăvăliile și cine au luat chiriia.

Și din porunca sfinții sale părintelui mitropolit mergând Emanuil protopop al Bucureștilor, cu cartea de blestem, pă la acei vecini înprejureni, toți au mărturisit cum că prăvăliile le stăpânea numai Mariia și le lua și chiriia, precum și mărturiia fieștecăruia, supt iscălitură, s-au luat în scris în dosul cărții de blestem.

Și după aceasta am adus față înaintea noastră și pe Dumitrașco, *vel* vameș și pe starostea Costandin boltaș, mărturiile ce au fost zis Iane către boerii judecători.

Și întrebându-i ce știu pentru acea mărturie ce au fost zis Iane, iar dumnealor au tăgăduit cum că nici înaintea boerilor judecători față n-au fost, nici că au mărturisit nici într-un fel. Ci mai vârtos că și dumnealor au mărturisit acum înaintea noastră, cum că prăvăliile știu că le stăpânea Mariia și le lua și chiriia. Și mai vârtos dumnealui *vel* vameș au mărturisit și aceasta că ar fi auzit den gura Marii și dintr-a Manii mătăsaru că au fost câte 4 prăvăliile ale surorilor date dă zestre dă la părinți, iar nu ale fraților.

Și încă au mai mărturisit că Mariia, cât au trăit întru viiața ei, au văzut făcând în toate sîmbetele parastasuri și pomeniri cu arhierei, nelipsind surorilor ei.

Deci, după zapisul dă cumpărătoare al doftorului Dumitru și după diiata Marii, sora lui Mihai, i a Mănticăi, și după mărturisaniia dumnealui Dumitrașco *vel* vameș, i a dumnealui starostii Costandin și a vecinilor ce sânt înprejuru acelor prăvălii, s au cunoscut că Deli Iane au umblat tot cu meșteșuguri.

Pentru aceia așa am găsit și noi a fi cu cale și cu dreptate și am hotărât ca copii doftorului Dumitru să stăpânească aceste 4 prăvălii cu locul lor, cu bună pace, de acum înainte dă către copii lui Mihai fratele Mănticăi și dă către tot neamul lor și să-i întoarcă copii lui Mihai și chiriia prăvăliilor ce au luat într-acei ani 3 *pol*.

Aceasta scriem.

Iunie 20 *dni*, 7256 [1748].

Grigorie Greceanul *vel* vornic
Barbul Văcărescul *vel* vistiier

Arh. St. Buc., M-rea Cotroceni, XXIX—1.
Original, stare bună, hîrtie format mare, cu filigran.

153. **1748 iunie 23.**

Milostiiu bojiiu, Io Grigorie Ghica voevod, i gospodin zeamle Ungrovlahiscoe, davat gospodstvo-mi sie povelenie gospodstvo-mi.

Dănd jalbă la domniia mea dumnealui Matei Roset *vel* stolnic, zicănd că sănt acum 8 ani, de cănd au fost făcut un schimb cu egumenul de la mănăstirea Cotroceanii, anume Daniil, dănd mai sus numitul boiariu mănăstirii Cotroceanii 400 de stănjăni de moșie de cămp la Cornățelu după baltă de la *sud* Elhov. Și egumenul de la mai sus zisa mănăstire, pentru acești stănjeni de moșie i-au fost dat casile dinnapoia bisearicii Doamnei a răposatului Șărban vodă Cantacozino de aici den București. Care case au fost ale răposatului arhiereu chir Climent Odriianul și la moartea sa le-au fost lăsat la această bisearică, unde s-au și îngropat fiind bisearică supusă mănăstirii Cotroceanii.

Și s-au stăpănit casele 8 ani. Care case, fiind vechi, stricate și dărăpănate, fără dă îngrădiș și fără dă alte nameastii, s-ar fi apucat de ar fi dres și pivnița și casile, făcănd și îngrădișul înprejur și alte înprejmuiri căte i-au fost dă trebuință, cheltuind pănă la 500 de taleri. Iar domniia sa Costandin Vodă i le-au luat de supt stăpănire-i și le-au dat în seaama unui preot mireaan grec, anume *[loc liber]*, puindu-l epitrop. Și au luat de la mănăstire și i-au dat-o înnapoi. Și au rămas păgubaș și de case și de cheltuiala ce au făcut-o și de venitul moșăi de 8 ani.

Domniia mea dar, după jalba dumnealui *vel* stolnec, chemănd pă igumenul Cotroceanul, chir Grigorie și stănd de față înnaintea domniei meale în divan, fiind și sfinția sa părintele mitropolitul țării, chir Neofit și toți cinstiții și credincioșăi deregătorii domnii meale, cei mari, am întrebat domniia mea pe igumenul Cotroceanul, chir Grigorie, cum au curs pricina și cu ce mijloc s-au făcut schimbul și peste atățea ani s-au strămutat și s-au întors de la unul la altul. El au răspuns că schimbul cănd s-au făcut, știe, că încă și el iaste iscălit în zapisul schimbului ce s-au dat la măna dumnealui *vel* stolnic, fiind pe acea vreame dicheu. Și cum că schimbul s-au făcut cu voia igumenului Daniil și cu a tuturor părinților călugări căți să află lăcuitori la mănăstirea Cotroceanii, știind că de la casele acealea nu avea mănăstirea nici un venit și nici un folos.

Iar de la moșiia ce i s-au dat de la dumnealui *vel* stolnic, fiind moșie de cămp, cunoștea că va avea pururea folos și bun venit, precum au și avut căt au stăpănit. Pentru aceaia, s-au făcut schimbul de bunăvoe.

Iar la întoarcerea schimbului, nici i-au fost cu voe, nici s-au amestecat, fără căt atăta știe că chiemăndu-l domniia sa Costandin Vodă i-au poruncit ca toate ceale ce sănt ale bisearicii: arginturi, odăjdii și alte odoară să le aducă și să le dea toate în seama mai sus zisului preot ce-l pusease epitrop, înpreună și cu casele și cu niște prăvălii de aici den București și cu niște moșii ale bisearicii, dănd și cartea domniei sale la măna preotului, ca să-i fie toate acealea pă seaamă. Care carte, însumi domniia mea o am văzut-o, orănduind domniia sa ca să străngă tot venitul. Și acel venit să fie pentru chiverniseala părinților călugări ce vor veni aici de la mănăstirea Sfetagorii (fiindcă mănăstirea Cotroceanii iaste închinată la c. *(sic)* de mănăstiri de la Sfetagora) și să găzduiască într-aceale case. Și preotul să-i căpuiască, să-i hrănească și să-i chivernisească. Și igumenul, după porunca ce zicea că i s-au dat, așa au și făcut. Și au rămas și mănăstirea păgubașă de moșie și de venitul prăvăliilor.

Întrebănd domniia mea pă igumenul: dar aciastă orănduială ce o au făcut domniia sa, Costandin Vodă, fost-au prin rugăciunea și cearerea părinților sfetagoreți, au n-au fost? Și pe acest preot ce s-au pus epitrop,

despre partea egumenului iaste pus, au dăspre cine? Răspuns-au egumenul că nici au fost acea orănduială prin rugăciunea şi cearerea părinţilor, nici au ştiut şi nici pă preot el nu l-au pus, fiindcă nu e călugăr sfetagoreţ, ci un preot dă mir, Iani *ot [loc liber]*.

Am întrebat domniia mea în divan : dar din ce pricină s-au îndemnat domniia sa, fratile Costandin Vodă de a au făcut aciastă orănduială? Sfinţiia sa părintele mitropolitul au dat seaama zicănd că mergănd domniia sa la acea bisearică, în zioa praznicului ce să prăznuiaşte Vovedeniia, şi suindu-se şi în case văzănd că sfăntul oltar al sfinţei bisearici iaste în grădina caselor, ar fi zis domniia sa că acolea fiind case de mahala şi aproape de oltariu, iar nu chilii călugăreşti înprejur, nu i să cade a lăcui mirean într-aceale case, că pot să facă necurăţii înprejurul oltariului. Nici n-au egumenii voe să facă aceale afirosite şi date danie la mănăstiri, a le vinde şi a le dărui cuivaş, fiind lucruri închinate lui Dumnezeu.

Şi aciasta, cu adevărat bine au zis domniia sa, după cum şi pravila opreaşte pă igumeni ca nicidecum ca din ceale afirosite şi închinate la mănăstiri, să nu cuteaze nici a vinde, nici a dărui, încă nici a schimba pă fieştece. Iar când vreun lucru mănăstiresc ar fi mai mic şi cu puţin venit, or moşie de va fi, or vie sau verice şi va găsi a face schimb cu alt lucru mai mare şi mai cu mult şi bun venit şi ar fi mai de mare folos mănăstirii, statornic şi neclătit, slobozeaşe pravila a-l face schimb când, i când va găsi lucru ca acela precum zicem mai sus, a da puţin pe mai mult şi statornec.

Deci, dar adeverind domniia mea de la igumenul Cotroceanul, chir Grigorie, căt şi de la alţii, că moşiia ce au dat dumnealui Matei Roset *vel* stolnic schimb mănăstirii pentru casele acealea, iaste mai de mult folos şi adaos sfintei mănăstiri, iar de la case nu avea nici un fel de venit şi văzănd domniia mea că egumenul, pentru mai bun folosul şi ajutoriul mănăstirii, trage mai mult a lua moşiia decăt casele şi de vreame ce acea orănduială ce o făcuse domniia sa, fratile Costandin Vodă, n-au fost făcut-o prin rugăciunea şi cearerea părinţilor călugări sfetagoreţi nici preotul acela epitropu n-au fost pus de egumenul Cotroceanul ci l-au fost pus domniia sa şi fiind şi om striin, mirean din altă eparhie.

Aşa am socotit şi am găsit cu cale, înpreună cu sfinţiia sa părintele mitropolitul ţării şi cu toţi cinstiţii şi credincioşăi veliţii boiari, mai mult pentru folosul mai sus pomenitei mănăstiri, ca dă va vrea Matei Roset *vel* stolnic să priimească casele, căci că şi ceale ce cheltuise şi dresease şi făcuse, s-au stricat întru stăpănirea acelui preot şi să dea acei 400 de stănjeni de moşie iar la mănăstire, precum făcuse întăi schimb.

Să aibă volnicie a le stăpăni şi mănăstirea să stăpănească acei 400 de stănjeni de moşie de la Cornăţel ce i să dedease pentru case, cu bună pace. Iar părinţii călugări ce să vor întămpla a veni aici cu trebile lor, fiindcă sănt aici mănăstiri metohuri ale mănăstirilor Sfetagorii, vor sălăşlui la metohurile lor. Iar pentru oltarul bisearicii, fiindcă oltariul răzbate în grădina caselor, acel loc să rămăe iar al bisearicii şi să tragă gardul grădinii şi să rămăe oltariul bisearicii afară den grădină.

Drept aceaia dar, vrănd dumnealui Matei Roset *vel* stolnic de au priimit casele, i-am dat domniia mea cartea aciasta a domnii meale ca să şi le ţie şi să le stăpănească cu bună pace şi să-i fie statornice şi neclătite.

I naco danest porecem gospodstvo-mi. I is. sam rece gospodstvo-mi.

Iunie 23 *dni*, leat 7256 [1748].

L.P.

Io Grigorie Ghica voevod *[m.p.]*.

procit vel logofă

Acad. R.S.R., LXIX—110.
Original, stare bună, hîrtie cerată; interesante pecetea inelară şi semnătura domnului, în tuş roşu.

154. 1748 iunie 25.

Milostiiu bojiiu Io Grigorie Ghica voevod i gospodar zemli Vlahiscoe davat gospodstvo-mi sie poveleniiu gospodstvo-mi.

Sfintei şi dumnezeeştii biserici de aici din oraşu domnii mele, din Bucureşti, unde să cinsteşte şi să prăznueşte hramul Sft. Spiridon, episcopul Grimithudului *(sic)* făcător de minuni, care este zidită şi înnălţată de domnia sa Io Costandin Nicolae voevod şi înnaintea domniei sale metoh sfintei patriarhi a marii lui Dumnezeu cetăţi Antiohii şi năstavnicului de la acest metoh, carele este orînduit de sfinţia sa, preafericitul patriarh al Antiohii, chir *[loc liber]*.

Ca să fie sfîntului şi mai sus numitului metoh, o parte de moşie din moşia domnească după marginea oraşului Bucureştii de Sus, care parte de moşie este între moşia lui Antonache *biv vel* logofăt şi între moşiia mănăstiri Sf. Sava, pentru că aciastă moşie fiind domnească, domniia mai sus pomenitului domn, Costandin Necolae voevod o au fost închinat danie la Sf. Spiridon, încă şi cu cîteva mahalale de oraş ce sînt pe loc domnesc, ca să-şi dea fieştecare om chiriia locului, după cum dau alţii la alte mănăstiri.

Însă după aceia, cănd au fost în zilele domnii sale Io Mihai Racoviţă voevod, aceşti mahalagii nesuferindu-se a da chirie pă an pentru locurile caselor, au fost eşit înnaintea domnii sale, de a dat jalbă şi rugăciune, zicănd că nici moşi, nici strămoşi lor, nici ei chirie de locuri n-au dat, iar acum i-ar fi supărînd cel ce este năstavnic la Sf. Spiridon să le ia chirie. Şi domniia sa, Mihai Vodă, după jalba şi rugăciunea lor, au socotit de le-au rădicat acea chirie de-asupră-le, ci să fie purururea în pace şi nesupăraţi de chiriia locului, fără numai după cîtă moşie va fi afară din casele oraşului, la cîmp, să aibă metohul a luoa dijmă de toate bucatele şi sămănăturile cîte să vor afla în cîmp, p-acea parte de moşie, dînd şi cartea domnii sale, iscălită şi pecetluită, la mai sus zisul metoh pe acea tocmire ce au făcut, după cum însumi domniia mea am văzut acea carte care s-au şi citit înnaintea domnii mele.

Deci, fiindcă din năstavul prea înnaltului şi cerescului Dumnezeu, prea puternica înpărăţie şi acum al doilea rînd ne-au miluit iarăşi cu domniia Ţării Rumâneşti şi întîmplîndu-să a fi aici în ţară şi sfinţiia sa preafericitu patriarh Antiohianu, chir Silivestru, al nostru întru Hristos domn sufletesc părinte şi aducîndu-ne sfinţia sa aminte pentru aciastă pricină

şi rugînduni-se ca şi cu cartea domnii noastre să întărim aciastă mai sus zisă danie, am orînduit pă credinciosu boer al domnii mele Iane Dîmboviceanu *vel* clucer *za* arie, poruncindu-i să meargă şi să vază acea parte de moşie cîtă este şi unde este. Şi, după ce o va vedea, să o şi tragă şi să-i puie semne şi petre, ca să să ştie dă unde şi pînă unde să stăpînească sfîntul metoh.

Şi după porunca domnii mele, înpreună cu sluga domnii mele, anume *vtori* portar, mergănd în faţa locului, au ales şi au hotărît moşiia, după obicei, puind şi pietre de jur înprejur, fiind moşiia în trei colţuri. Însă să să ştie şi semnile moşii pă unde sînt şi cîţi stînjini au eşit din semn în semn, înprejuru moşii, de la un colţ pînă la altu.

Semnul cel din jos şi dintîi este din marginea caselor oraşului dă unde ese din Bucureşti drumul cel mare al Hierăstrăului, unde şi doă pietri în colţ s-au pus şi merge în sus pe drum, alăturea cu moşiia lui Antonache *biv vel* logofăt, din peatră în peatră pe drum, pînă în peatra moşii mănăstiri Sf. Sava, la paru cel de lemn, unde iar doă pietre în colţ s-au pus, s-au aflat stînjeni 650; i din peatră în peatră, pînă în marginea caselor oraşului, după drumu Mogoşoai.

Şi acolea făcîndu-se colţ, s-au pus doă pietre în colţ s-au pus *(sic)*, s-au aflat stînjini 615. De acolea, să întoarce pă un drum ce merge spre apus, către drumu Podului Mogoşoai, alăturea cu moşiia Sf. Sava, din peatră în peatră, pînă în marginea caselor oraşului după drumul Mogoşoai şi acolea făcîndu-se colţ, s-au pus doă pietre în colţ. Şi pînă acolea s-au aflat stînjini 534. Şi moşiia Sf. Savi trece înnainte către apa Dîmboviţi, iar hotaru aceştii moşii să întoarce şi merge pe dinafară de casele oraşului, în jos, din peatră în peatră pînă iarăşi în cele doă pietre din colţ, la semnu cel dintîi, ce s-au pus în marginea drumului Fierăstrăului, despre capu moşii lui Antonache *biv vel* logofăt. De marginea caselor oraşului şi pînă acolea s-au aflat stînjini 450. Care, fiind moşiia în trei colţuri, precum s-au zis mai sus, s-au pus pietri de jur înprejur.

Drept aceia dar, după alegerea şi hotărîrea aceştii părţi de moşie ce s-au făcut prin porunca domnii mele, de mai sus zisu boer al domnii mele, am dat acest hrisov al domnii mele sf. metoh ce să numeşte Sf. Spiridon, ca de acum înainte să fie moşie stătătoare şi neclintită şi să-şi ia venitu după tot hotaru ver de ce semănături de bucate s-ar afla pă aciastă aleasă parte de moşie, iar la mahalalele să nu să întinză.

Şi am întărit hrisovul acesta cu tot sfatul cinstiţilor şi credincioşilor veliţilor boeri ai divanului domnii mele: pan Costand[in] Dudescu *vel* ban, pan Grigorie Greceanu, pan Costandin Brîncoveanu *vel* logofăt, pan Barbu Văcărescu *vel* vistier, pan Costandin Creţulescu *vel* spătar, Ştefan Văcărescu *vel* clucer, pan Enache Hrisosholeu *vel* postelnic, pan Toma Guliiano *vel* paharnic, pan Matei Roset *vel* stolnic, pan Grigoraşcu Ghica *vel* comis, pan Ianache Halepliu *vel* sluger, pan Stavru *vel* pitar.

Şi s-au scris hrisovul acesta întru a doa domnie a domnii mele în Ţara Rumânească, de Mihai logofăt

Vleat 7256 [1748], iunie 25.

Io Grigorie Ghica voevod

Costandin Brîncoveanu *vel* logofăt *procitenom*

Arh. St. Buc., M-rea Sf. Spiridon Vechi, I—2.
Copie, stare bună.

155. 1748 august 1.

Neofit, cu mila lui Dumnezeu, arhiepiscop și mitropolit al toată Ungrovlahiia

†Scriem cartea smereniei noastre voao tuturor oamenilor de la Poarta domnească den sus, care veți ști locul cel domnesc, pe care loc l-au fost dat măria sa Costandin Vodă danie la Sventi Spiridon, i voao celora ce sănteți pănprejurul locului acestuia.

Cătră aciasta, de obște vă facem în știre că la smereniia noastră ne-am înștiințat cum că fiind dat acest loc de măria sa Costandin Vodă, n-au apucat ca să-l hotărască de cătră unii, alții, nici carte de danie, dar știindu-se cu adevărat cum că iaste loc domnesc și l-au închinat măria sa.

Pentru ca să să dăscopere cu adevărat tot locul căt veți ști că iaste domnesc și să nu să înpresoare nici de cătră voi, lăcuitorilor după înprejur, iată că vi s-au făcut de la smereniia noastră aciastă carte cu mare blestem și cu groaznică afurisanie asupra voastră. Ci, de va fi așa și pentru ca să nu rămăneți în păcat pierzătoriu de suflet, de veți mărturisi adevărul pă unde calcă locul domnesc și căt iaste și nu vă veți tinde și nici voi lăcuitorilor de lăngă acel loc a înpresura locul domnesc, să fiți ertați și blagosloviți.

Iar cine de[n] voi, care veți ști locul .căt iaste domnesc și cu ficleșug sau cu voe veghiată veți face vreo asupreală sau înpresurare, sau din voi lăcuitorilor de nu veți mărturisi adevărul, să fiți procleți și afurisiți de domnul nostru Isus Hristos și de 318 sfinți părinți de la Nicheea și de toate sfintele soboară, așijderea și de smereniia noastră. Fierul și pietrile să să topească, iar trupurile voastre netopite. Parte și lăcaș să aveți la un loc cu Iuda și cu afurisitul Aria; să moșteniți bubele lui Gheeza și să vă lovească tremurul și suspinul lui Cain; să crape pămăntul și să vă înghiță de vii, ca pe Dathan și Aviron și să nu să aleagă ca praful. Și păn-nu veți mărturisi adevărul, dovedind locul căt va fi, ertăciune nu veți lua.

Aciasta vă scriem.

Avgust 1 *dni*, 7256 [1748].

Smeritul mitropolit al Ungrovlahiei, Neofit.

Arh. St. Buc., M-rea Sf. Spiridon Vechi, VIII—3.
Original, stare foarte bună; jos semnătura mitropolitului, cu parafă, în tuș negru.

156. 1748 octombrie 11.

†*Milostiiu bojiiu Io Grigorie Ghica voevod, i gospodin davat gospodstvo-mi siiu poveleniiu gospodstvo-mi.*

De vreme ce aici, în București, fiind biserica sfăntului părintelui nostru și de minuni făcătoriu Spiridon, arhiepiscopul Trimithundului, care biserică fiind metoh la sfănta patrierșie a marii lui Dumnezeu cetăți a Antiohiii, preafericitul părintele pătriiarh al Antiohiii, chir Silvestru făcănd han cu hodăi, ca să șază neguțători, de la carii să aibă sfănta bisearică ajutoriu pentru bună starea și chiverniseala.

Deci, domniia mea, pentru multa evlavie ce avem la sfăntul și de minuni făcătoriu Spiridon și pentru dragostea preafericitului patriiarh al Antiohiii, al domnii meale întru Hristos părinte chir Silivestru și pentru rugăciunea preafericirii sale, milostivitu-m-am domniia mea printr-aciastă

carte a domnii meale, ca neguțătorii cei ce vor fi șăzători într-acest han al Sfântului Spiridon, să fie în pace și nesupărați de schimbul banilor, de cai de olac, de podine, de alte cheltueli și de toate orânduelile câte ar iși peste an pe alți neguțători dentr-alte hanuri, fără numai de fumărit, fiind obicei a da toate prăvăliile, iar de altele de toate să fie acei neguțători dentr-acel han apărați, ca să fie pentru ajutoriul sfintei bisearici și pentru folosul apostolicescului scaun al Antiohiii.

Drept aceaia, poruncesc domniia mea și dumitale, *vel* agă, i *vel* căpitan *za* dorobanți, i altor zapcii ai târgului Bucureștii să aveți în grijă pentru acei neguțători dentr-acel han ca de toate orânduelile să fie nesupărați. Într-alt chip să nu fie, că așa iaste porunca domnii meale.

I is. saam rece gospodstvo mi.

Octomvrie 15 *dni*, leat 7257 [1748].

| L. P. |

Io Grigorie Ghica voevoda *[m.p.]*.

procit vel logofăt

Arh. St. Buc., M-rea Sf. Spiridon Vechi, I—7.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecetea inelară, în tuș roșu.

157. 1749 aprilie 24.

†*Milostiiu bojiiu Io Costandin Nicolae voevod i gospodin, pisah gospodstvo-mi*, voao aprozilor de la ceata ceaușului.

Vă facem domniia mea în știre că pentru ca să puteți fi și voi odihniți pe la casele voastre și să vă căutați de lucru și nici rândul de paza curții domnești să nu lipsească, am socotit domniia mea ca să faceți de la toate crucile câte veți fi la aciastă ceată câte un om pentru paza curții, alegând om bărbat de slujbă și de credință și ceiialalți cetași de la crucea aceluiia să-i dea cal de călăriie și sabiie, pușcă, ca să fie de slujba curții domnești totdauna.

Și pentru cheltuiala ce veți face cu dânșii să fiți în pace și ertați de toate dăjdiile și orânduialele țării oricâte ar eși de la vistieriia domnii meale peste an în țară au pă bresle.

Așijderea și de alte angarii ale țării, de chierăsteale, de cară de oaste, de zahaerea, de cai de minzil, de cal de olac, încă să fiți nesupărați.

Deci, îndată ce veți lua cartea aciasta a domnii meale, numaidecât să vă sculați să veniți aici, ca să vă [vi] să facă alt tac[rir] și așăzământ. Și pentru oamenii ce veți fi având fugiți și supuși pe la alte părți, vă dăm domniia mea volnicie să-i luați de oriunde să vor fi aflând, măcar de ar fi slugă în casa domnii meale.

Ci, dar, după cum vă poruncim domniia mea, așa să urmați. Într-alt chip să nu fiie că așa iaste porunca domnii meale. *Tolico pisah gospodstvo-mi.*

Aprilie 24 *dni*, 7257 [1749].

L. P.

procit vel vistier

Acad. R.S.R., XII—101.
Original, stare potrivită, hîrtie cu filigran; pecetea domnească inelară, octogonală, în tuş roşu.

158. **1749 mai 1.**

Dat-am scrisoarea mea de adeverinţă la sfănta şi dumnezeiasca mănăstire Sărindar unde să cinsteşte şi să prăznueşte sfănta Adormire a preasfintei de Dumnezeu născătoare şi pururea fecioarei Mariei şi la măna sfinţii sale preacuviosului părintelui egumenului chir Anthim.

Pentru că întămplăndu-se moarte mamii mele Despii, a răposatului tată-mieu Ilie Ştirbei *biv vel* vistier, şi îngropăndu-se oasele dumneaei în sfănta mănăstire Sărindar, au lăsat dumneaei la petrecanie dumneaei, în diată, danie sfintei mănăstiri cincizeci mătci de stupi, i patru suflete dă ţigani, anume Dima cu frate-său Iancul feciorii Radului ţigan şi a Penii, şi cu ţiganca Dimii anume Dumitrana, i cu o fată a lor anume Iana. Şi mai avănd Dima o fată anume Călina, am aşăzat cu părintele egumen de s-au făcut doaă sărindare răposatii măni-mea aicea la sfănta mănăstire, pentru această fată.

Drept aceaia, după cum au lăsat răposata mumă-mea cu sufletul dumneaei, dat-am sfintei mănăstiri, cu toată inema mea ca să fie pomenire sufletelor răposaţilor părinţii miei şi ale noastre în veci.

Drept aceia am dat această scrisoare a noastră la sfănta mănăstire şi la măna părintelui egumen, ce este mai sus zis, ca să aibă a stăpăni sfănta mănăstire cu bună pace de cătră noi şi de cătră tot neamul nostru aceşti ţigani i stupi.

Şi eu pentru mai adevărată credinţă, am întărit cu iscălitura mea şi cu pecete mai jos, ca să să crează.

Mai 1 *dni*, 7257 [1749].

L. P. Nicolae Ştirbei adeverez

Arh. St. Buc., M-rea Sărindar, VI—5.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecetea inelară octogonală, în tuş negru.

159. **1749 august 31.**

— *Az* popa Florea dascăl slovenesc am luat

— *Az* Lupp dascăl slovenesc am luat

— Am luat eu popa Florea, i Lupul, dascalii sloveneşti, de la sfinţiia sa părintele mitropolitul leafă de şase luni, de lună *po* taleri 10, însă de la luna lui martie pîn la sfîrşitul lui avgust taleri 120.

Avgust 31 *dni*, 7257 [1749].

Eu popa Florea, *az* Lupp, dascali slovenești

— Luat-am noi amăndoi dascalii slovenești simbriia noastră de șase luni, de lună căte taleri zeace de om, care fac taleri o sută doaozeci la amăndoi, însă de luna lui septemvrie, octomvrie, noemvrie, dechemvrie, ghenarie, i fevruarie.

Și acești bani i-am luat de la sfinția sa părintele mitropolitul.

Iunie 12 *dni*, leat 7258 [1750].

Az popa Florea, *az* Lupp, dascalii slovenești

— Luat-am noi amăndoi dascalii slovenești simbriia noastră de șase luni, de lună cîte taleri 10 de om, care fac taleri o sută doaozeci la amăndoi, însă de luna lui martie, aprilie, mai, iunie, iulie, avgust.

Și acești bani i-am luat de la sfinția sa părintele mitropolitul.

Octomvrie 20 *dni*, leat 7259 [1750].

Eu popa Florea, i Lupp, dascali slovenești.

— Luat-am noi amăndoi dascalii slovenești simbriia noastră de șase luni, de lună cîte taleri 10 de om, care fac taleri 120 la amăndoi, însă de luna lui septemvrie, octomvrie, noemvrie, dechemvrie, ghenarie, fevruarie.

Și acești bani i-am luat de la sfinția sa părintele mitropolitul.

Mai 27 *dni*, leat 7259 [1751].

Eu popa Florea, i Lupp, dascali slovenești

Arh. St. Buc., ms. 139, f. 179—180.
Copie.

160. 1749 octombrie 1.

†*Milostiu bojiiu Io Grigorie Ghica voevod, i gospodar zemli Vlahiscoe, davat gospodstvo-mi sie povelenie gospodstvo-mi.*

Sfintei și dumneze[ie]știi mănăstiri den București, unde să numeaște și să prăznuiaște hramul sfăntului arhiereu Spiridon de la Trimithunda, făcătorul de minuni, care iaste zidită și înnălțată din temelie de domniia sa Costandin Nicolae vodă și cuviosului Neofit ieromonahul, egumenul de la aciastă sfăntă mănăstire.

Ca să aibă a ținea și a stăpăni doao case ce sănt la poarta Curții domnești din sus, pe locul mai sus numitii sfinte mănăstiri, lăngă vad, unde să măsoară buțile, pentru că s-au judecat de față, la divan, înnaintea domnii meale, Neofit ieromonah cu Stan bărbieriul, zicănd egumenul că pe acel loc al sfintii mănăstiri au făcut Stan bărbieriul doao case, ca să șază el într-ănsile și să-și dea chiriia pămăntului, pe an, la mănăstire Iar acum nu șade el într-ănsele, ci o casă dentr-aceale doao au văndut-o la Pashale, ce să află acum în Țarigrad, făr-de știrea și voia egumenului, în taleri 90 și ceaelaltă au dat-o cu chirie la alții. Și de cănd le-au făcut, chiriia locului la mănăstire n-au plătit.

Întrebăndu-să și Stan bărbieriul ce are să răspunză, el au zis cum că acel loc fiind domnesc, pănă a nu-l închina Costandin Vodă la mănăstirea Sfetii Spirithon *(sic)*, i-au dat domniia sa voe de ș-au făcut aceale doao case și cum că o casă dentr-aceale doao n-au văndut-o, ci au pus-o zălog la acel Pashal, iar pentru ceaelaltă casă nici el n-au putut tăgădui cum că n-au dat-o cu chirie.

Deci, domniia mea cerăndu-i lui Stan vreo scrisoare sau dovadă să arate de i-au dat domniia sa Costandin Vodă voe ca să-și facă aceale case și el nici o dovadă n-au avut ca să arate, ci s-au cunoscut că zisele lui sănt într-o nimic.

Și den divan cunoscănd domniia mea că nu iaste cu cale a face cinevaș case pe loc striin și a le vende la altă mănă sau să le dea cu chirie făr de știrea și voia stăpănului locului și să facă negutătorie cu case pe locul mănăstirii și, mai vărtos, că de cănd au dat domniia sa domniia sa *(sic)* Costandin Vodă acel loc cu aceale case danie la mănăstire, el chirie n-au plătit.

S-au orănduit Vladul și Ivan vornicei de poartă, i Șărban și Stan, vătașii de lemnari și Simion vătaf de zidari, de au mers și au prețuit amăndoao aceale case drept taleri 180, adecă fieștecare casă căte taleri 90, după cum am văzut domniia mea și foaia de prețuirea caselor, iscălită de acei mai sus orănduiți prețuitori.

Și den divan am hotărăt domniia mea de au întors egumenul toți banii lui Stan bărbieriul, pe o casă taleri 90, după cum s-au prețuit, iar pentru casa care au zis Stan că au pus-o zălog la Pashale, nefiind el aici, să stea bani la mănăstire și verícănd va veni acel Pashale să i-i dea și să-i ia acel zapis de zălojire și casele să rămăe amăndoao supt stăpănirea mănăstirii, să facă cu iale ce-i va fi voia.

Drept aceaia, am dat domniia mea aciastă carte a domniei meale sfintii mănăstiri Sfetti Spirithon și cuviosului Neofit iermonah, egumenul sfintii mănăstiri ca, de acum înnainte să stăpănească aceale doao case cu bună pace de către Stan bărbier și de către acel Pashale, ce au fost luat aceale case și să facă cu iale ce-i va fi voia.

I is. saam rece gospodstvo-mi.

Octomvrie 1 *dni*, 7258 [1749].

L. P.

Io Grigorie Ghica voevoda *[m.p.]*.

procit vel logofăt

Arh. St. Buc., M-rea Sf. Spiridon Vechi, VIII—4.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecetea inelară, în tuș roșu; interesantă semnătura domnului.

161. 1752 octombrie 23.

Io Matei Ghica voevod bojieiu milostieiu gospodar zemli Vlahiscoi.

De toți este știut că din cîte lucruri împodobesc pre om întru această viață trupească, învățătura iaste mai aleasă și mai naltă, pentru aceaia iaste și mai lăudată de cei ce au numele înțelepciunii cei din afară (adică cei elinești), și acei bisericești și cu multe cununi de laudă să încoronează, încît și Pavel cel înălțat pănă la ceruri la o a treia orînduială o pune, socotind numărul darurilor care s-au dat oamenilor de la Dumnezeu și zicănd că pre unii i-au pus Dumnezeu în besearică, întîi pre apostoli, a doao pre prooroci, a treia pre învățători.

Mărirea aceștia vrînd să o arate și Aristotel filosoful către cel ce l-au întrebat cu ce să osebește cel învățat de cel neînvățat, au răspuns cu ceea ce să osebesc cei vii de cei morți. Și ca să zicem mai în scurt, atîta întreace învățătura pre toate bunătățile ceale omenești cu cît întreace și sufletul pre trup, că aceasta iaste podoaba sufletului și trupului, fiind pricină celor patru verhovnice bunătăți, dupre înțelepciunea lui Solomon care zice: aceasta învață curățenie și minte și dreptate și bărbăție, de care mai de trebuință nimica nu iaste întru viiața oamenilor. Și de poftească cineva multă știință, știe ceale trecute și ceale ce vor să fie le semuiește, știe tălmăcirea cuvintelor și dezlegările vorbelor celor ascunse, seamne și întîmplări ale vremilor și ale anilor și tuturor iaste sfeatnec bun.

Pentru aceasta dar și stăpînul nostru Is. Hs. însemnînd folosința învățăturii cei către mîntuire, întîi au înțelepțit pre ucenicii săi prin pogorîrea sfîntului duh, apoi i-au trămis la propovăduire, încă și noao tuturor ne-au poruncit să cercăm dumnezeeștile scripturi, cîți poftesc să afle viața cea nemuritoare.

Deci cum ar putea neștine să cearce dumnezeeștile scripturi, nepedepsindu-să mai nainte cu învățătura. Ci dar trebuința și folosul acestui lucru sfînt și de mîntuire știindu-l împărații și domnii cei de demult și avînd și grija supușilor lor, au întărit școala prin multe locuri și orașe ca prin învățătură să le pricinuiască lor bună viețuire. Cărora urmînd și cei mai denaintea noastră blagocestivii domni și strămoși carii au otcărmuit trebile prea luminatului scaun al țării aceștia, au întărit doao școale una elinească și alta slovenească care amîndoao sînt de mare folos nu numai lăcuitorilor Țării Rumânești ci și tuturor celor streini carii vin pentru dragostea învățăturii.

Deci de vreame ce din voia atotțiitorului Dumnezeu viind al doilea rînd domn Țării Rumânești răposatul întru fericire părintele domnii meale Io Grigorie Ghica voevod pre lăngă alte multe griji ce au avut, multă purtare de grijă au arătat și pentru aceaste mai sus numite școale, că văzîndu-le că sînt cu orînduială nestatornică și făr de îndreptare și cunoscînd și grija dascălilor care avea spre a cere și a-și lua plata lor cea rînduită, pentru că fiind mai nainte obiceaiu de să da plata dascălilor de la vistierie și fiindcă vistieria are multe trebi și deosebite cheltuieli, de multe ori nu le-au fost viind rînd dascăiilor a-și lua plata cîte patru-cinci luni.

Ci pentru ca să-și ia plata mai cu lesnire făr de purtare de grijă, să poată să dea învățăturile ucenicilor făr de a nu-și împărți gîndul lor la purtarea de grijă pentru plată, ca să ușureze și pre dascalii cei după vremi de această grijă turburătoare și zăticnitoare lucrului lor și ca să așaze cuviincioasa bună rînduială și starea școalelor, socotind domniia sa a fi cu cale să rănduiască asupra lor ispravnec și purtătoriu de grijă vrednec ca să le poarte grija pentru toate cîte ar avea trebuință și să împarță fiecăruia din dascali plata ce i s-ar cădea despre potriva lor, au ales vreadnec aceștii purtări de grijă pre preasfințitul mitropolit al Ungrovlahiei, chir Neofit, ca pre unul ce iaste păstoriu și părinte duhovnicesc a toată împlinirea cea cu numele lui Hs. carea să păstorească de sfințiia sa, fiind și cu voia arhieriei sale și a tuturor cinstiților și credincioșilor boiari ai divanului, hotărînd prin domnescul măriei sale hrisov ca să aibă arhiereasca purtarea de grijă a școalelor strîngănd de la preoții țării darea cea de pre an carea s-au orănduit lor. Și dintr-aceia să să împarță dascalilor simbriile ceale tocmite. Din carii dascalului celui dintîi al învățăturilor celor filosofești de la școala cea elinească simbria cea

de pe tocmeală iaste de fieşcare lună cîte taleri patruzeci şi cinci, iar dascalului al doilea de învăţăturile gramaticii cîte taleri doaozeci, iar şcoalii sloveneşti la doi dascali iaste plata a fieşcăruia dascal de lună cîte taleri zeace care să fac toată suma banilor într-un an taleri o mie doaozeci.

Acum de vreame ce iarăşi din voia prea bunului şi prea înaltului Dumnezeu ni s-au încredinţat şi noao strămoşăscul şi părintescul scaun al aceştii lăudate şi de Dumnezeu păzită ţară şi domnie a Ungrovlahiei, sfinţiia sa preasfinţitul mai sus numitul mitropolit ne-au arătat acel cinstit hrisov al răposatului întru fericire părintelui domniei meale de aşezămîntul ce s-au zis mai sus. Care hrisov citindu-să înaintea domniei meale şi văzănd multa purtare de grijă ce au avut domniia sa asupra acestui lucru sfînt şi plăcut lui Dumnezeu, şi cunoscînd domniia mea cum că toate sănt cuviincioase şi cu bună orînduială şi spre statornicie nestrămutată, domniia mea încă am înnoit şi am întărit acest bun aşezămînt printr-acest domnesc hrisov al domniei meale. Hotărînd şi domniia mea ca să aibă a-şi lua dascalii plata lor pentru învăţătură iarăşi de la sfinţiia sa părintele mitropolitul ţării, din dajdea ce să strînge la sfinţiia sa de la preoţi şi o dă la vistieria domniei meale, iar nu de aiurea.

Însă şi dascalii să să afle pururea cu multă purtare de grijă şi cu priveghiare pentru procopseala ucenicilor la învăţătura cărţii. A cărora luare de seamă şi cercetare am dat şi domniia mea a să face iarăşi de către sfinţiia sa, fiind lucru sufletesc şi a păstoriei sfinţiei sale.

Şi pentru ca să să păzească nestrămutat acest lucru cuvincios şi folositoriu şi vieţii creştineşti, s-au întărit hrisovul acesta cu iscălitura domniei meale şi cu domneasca pecete şi cu toţi cinstiţii şi credincioşii boiarii cei mari ai divanului domniei meale: pan Barbul Văcărescul *biv vel* ban, pan Costandin Dudescul *vel* dvornic, pan Ioniţă Roset *vel* ban, pan Ştefan Văcărescul *vel* logofăt, pan Costandin Creţulescul *vel* spatar, pan Matei Roset *vel* vistiiar, pan Toma Creţulescul *vel* cliuceariu, pan Alexandru Suţul *vel* postelnic, pan Matei Cantacuzino *vel* paharnic, pan Radul Văcărescul *vel* stolnic, pan Dimitrachi Ghica *vel* comis, pan Costandin *vel* pitariu şi ispravnec pan Ştefan Văcărescul *vel* logofăt.

Şi s-au scris hrisovul acesta în anul dintîi al domniei domniei meale de popa Florea dascalul slovenesc de la şcoala domnească cea slovenească, în anul de la zidirea lumii 7261, iar de la naşterea domnului nostru Is. Hs. 1752, în luna lui octomvrie 23 *dni*.

Io Matei Ghica voevoda *[m.p.]*.

Ştefan Văcărescul *vel* logofăt *procitoh*

Arh. St. Buc., Diplomatice, nr. 25.
Original, stare bună, hîrtie groasă, cerată, format mare, împodobit cu frumoase ornamentaţii; pecete timbrată deteriorată.
O copie cu unele greşeli la Acad. R.S.R., XLVIII—170.

162. 1753 iunie 21.

Adecă eu Polihron căpitan de drăgani [dragoni?] făcut-am zapisul meu la măna dumnealui Iancul Farfaraoglu baş-bulucbaş din Curtea *gospod*, să-i fie dumnealui de credinţă.

Că avănd eu la Bucureşti o casă în mahalaoa Bălăceanului, lăngă logofătul Drăgoi şi lăngă Sima croitor, care casă am cumpărat şi eu de la

dumnealui Mehmet aga și dumnealui încă au cumpărat de la Ibriiam odobaș, iar Ibriiam au cumpărat de la Marie Greaca și de la fiu-său Costandin, după cum pri larg arată zapisile cele vechi care le-am dat la măna dumnealui.

Această casă am văndut mai sus numitului Iancul baș-bulucbaș Farfaraoglu drept 250 lei bani gata. Și me-[a]u făcut dumnealui plata deplin în măinile mele. Pentru aceasta i-am dat și eu acest zapis al meu ca să-și stăpănească dumnealui casa. Și nim[eni] alt să nu să amestece.

Și în tocmala noastră s-au tămplat și alți boeri care mai jos s-au iscălit. Și, pentru credință, mi-am pus pecete me.

Leat 7261 [1753], iunie 21.

L. P. | Polihron capitan de dragani, vănzător
Și eu Matei căpitan am scris zapis
Ion Puroșnic, martor
[indescifrabil], martur
[două semnături grecești, indescifrabile]

Arh. St. Buc., Achiziții noi, LXXIX—3.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecetea octogonală, în tuș negru, a lui Polihron.

163. 1753 iunie 23.

†Dat-am aceasta scrisoarea noastră de bună adeverință la măna Stanchii ce au fost ro[a]ba noastră, i a fiică-si Sofiicăi ca să le fie de bună încredințare.

Precum să să știe că avănd eu o casă însă cu grăd[ină] și cu vie și cu alte nămeștii înprejur, căte trebue casii, în mahalaoa bisericii de la Ștejar. Care casă am cumpărat-o și eu de la *[loc liber]* pe cum dovedesc și zapisele ce am luat *[indescifrabil]*, însă și cu știrea tuturor mahalagiilor după înprejur.

Deci fi[ind] aceasta casă la mahala și nedăndu-mi măna ca să șăz eu într-ănsa, așa bine s[o]cotind, n-am vrut ca s-o mai vănz și am dat-o de pomană aceștii mai sus numitei Stancăi ro[a]bei noastri, i fiică-si Sofiicăi pentru sufletul mieu și a părinților miei, înpreună și cu o vacă cu vițel.

Și să aibă a le stăpăni ele, cele mai sus numite, cu bună pace, pe cum le-am stăpănit și eu. Iar de către părinți și frați și rudenii de ale noastre nici un val și băntuială să n-aibă. Pentru căci că nimeni nicio treabă n-au, pentru că eu le-am cumpărat din strădania mea.

Ci și Stanca, de s-ar întămpla și ar vrea ca să să mărite, de aceia Dumnezeu să-i fie de ajutor. Iar de care cumva va cugeta Stan[ca] ca bărbatul ei a vindere casa au de ale casii și să lase copila înstriinată de la partea ei, de aceia nicidecum să nu fie volnici ea, nici bărbatul ei. Așijderea și copila viind la vărste și s-ar mărita, nici ei [ea] încă să nu fie volnică să vănză, nicidecum, fără decăt să ție ele și să stăpănească neam de neamul lor și pe noi să ne pomenească.

Ci cum mai sus am zis, fără de știrea și voia noastră să nu fie vol[nici] nimeni, din cei mai sus numiți, a să îndrăzni a vinde, ci numai să le stăpănească.

Drept aceia le-am dat aceasta scrisoarea noastră la măna ei i a fiică-si, întărind-o cu pecete și cu iscălitura noastră și cu mari vrednici de credință.

Iunie 23 *dni*, 1753.

[L. P.] Hagi Chiriac adeverez
Popa Ioan *ot* mahalaoa Stejarului, martor
Eu popa *[indescifrabil] ot tam*, martor

[P.S.].
Şi i-am mai dăruit o casă mai din sus ce este în mahalaoa Făntănii Boului, cu voia mea.
Şi am scris eu Grigorie *ot* dumnealui *vel* spatar, cu zisa dumnealui Hagi Chiriac.

Arh. St. Buc., Mitrop. Ț. Rom., CCXVII—1.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran.
Copie în ms. 131, f. 178v—179.

164. 1753 octombrie 18.

Io Costandin Țehan Mihai Racoviță voevod bojieiu milostiiu gospodar zemli Vlahiscoi.

De toți iaste știut că din cîte lucruri împodobesc pre om, întru această viață trupească, învățătura iaste mai aleasă și mai naltă, pentru aceaia iaste și mai lăudată de cei ce au numele înțelepciunii cei dinafară, adică cei elinești și acei bisericești, și cu multe cununi de laudă să încoronează încît și Pavel cel înălțat pănă la ceriuri, la a treia orănduială o pune socotind numărul darurilor care s-au dat oamenilor de la Dumnezeu și zicînd că pre unii i-au pus Dumnezeu în besearică : întîi pre apostoli, a doao pre prooroci, a treia pre dascali.

Mărirea aceștiia vrănd să o arate Aristotel filosoful către cel ce l-au întrebat cu ce se usebește cel învățat de cel neînvățat, au răspuns, cu ceea ce se usebesc cei vii de cei morți. Şi ca să zicem mai în scurt, atîta întreace învățătura pre toate bunătățile ceale omenești cu cît întrece și sufletul pre trup, că aceasta iaste podoaba sufletului și a trupului, fiind pricină celor patru verhovnice bunătăți, de pre înțelepciunea lui Solomon carele zice : aceasta învață curăție și minte și dreptate și bărbăție, de care mai de trebuință nimica nu iaste întru viața oamenilor. Şi de pohtește cineva multă știință, știe ceale trecute și ceale ce vor să fie la semuiaște, știe tîlmăcirea cuvintelor și dezlegările vorbelor celor ascunse, seamne și întîmplări ale vremilor și ale anilor, și tuturor iaste sveatnic bun.

Pentru aceasta dar și stăpînul nostru Is. Hs. însemnînd folosința învățăturii cei cătră măntuire, întîi au înțelepțit pre ucenicii lui prin pogorîrea duhului sfînt, apoi i-au trimis la propoveduire. Încă și noaă tuturor ne-au poruncit să cercăm dumnezeeștile scripturi cîți pohtesc să afle viiața cea nemuritoare.

Deci cum ar putea neștine să cearce dumnezeeștile scripturi nepedepsindu-să mai nainte cu învățătura. Ci dar trebuința și folosul acestui lucru sfănt și de măntuire știindu-l împărații și domnii cei de demult și avănd și grija supușilor lor, au întărit școale prin multe locuri și orașe,

ca prin învăţătură să le pricinuiască bună vieţuire. Cărora urmând şi cei mai dinaintea noastră blagocestivi domni carii au ocărmuit trebile prea luminatului scaun al aceştii de Dumnezeu păzită ţară şi domnie a Ungrovlahiei, au întărit doao şcoale, una elinească şi alta slovenească carii amăndoao sănt de mare folos, nu numai lăcuitorilor Ţării Rumăneşti ci şi tuturor celor streini care vin pentru dragostea învăţăturii.

Dar fiind că mai nainte era obiceai de să da plata dascalilor de la vistierie şi fiindcă vistieria are multe trebi şi deosebite cheltueli, de multe ori nu le-au fost viind rîndu dascalilor a-şi lua plata cîte patru-cinci luni, până când viind domniia sa răposatul Grigorie vodă Ghica, cu a doao domnie a ţării aceştiia, şi vrănd să pue aşăzămăntul şcoalelor în bună orănduială, au socotit împreună cu dumnealor veliţii boiari şi au găsit cu cale ca (pentru să-şi ia dascalii plata mai cu lesnire să poată să dea învăţăturile ucenicilor făr de a-şi împărţi gîndul la purtarea de grijă pentru plată) să li să dea plata lor cea de pre tocmeală, a fieştecăruia, prin mîna şi purtarea de grijă a mitropolitului ţării (carele pe vremi ar fi), din banii dăjdiilor ce să strîng de la preoţi la mitropolitul.

Şi într-acest chip s-au urmat atît în domniia domniei sale Grigorie Vodă cît şi în domniia domniei sale Matei Vodă fiiul domniei sale.

Acum de vreame ce din voia marelui şi preaînaltului Dumnezeu ni s-au încredinţat şi noao domnescul şi părintescul scaun al aceştii lăudate şi de Dumnezeu păzită ţară şi domniei a Ungrovlahiei, sfinţia sa părintele mitropolitul Ungrovlahiei, chir Filaret, ne-au arătat atît hrisovul răposatului mai sus pomenitului domn, cît şi hrisovul fiului domniei sale Matei Vodă dă aşăzămăntul dupre cum scrie mai sus.

Care hrisoave citindu-să înaintea domniei meale şi văzănd acest lucru sfînt şi plăcut lui Dumnezeu, de aşăzămăntul acestor şcoale, şi cunoscănd şi domniia mea cum că iaste lucru cuviincios şi cu bună orănduială şi următoriu de statornicie nestrămutată, domniia mea încă bine am voit de am înnoit şi am întărit acest bun aşezămănt şi printr-acest hrisov al domniei meale. Şi domniia mea orănduim vreadnic aceştii purtări de grijă pre sfinţiia sa părintele mitropolitul Ungrovlahiei, chir Filaret, ca pre un păstoriu şi părinte duhovnicesc a toată împlinirea cea cu numele lui Hs. carea să păstoreaşte de sfinţiia sa, fiind şi cu voiia arhieriei sale. Ca să aibă arhieria sa purtarea de grijă a şcoalelor strângănd de la preoţii ţării darea cea de pre an carea se-au rănduit lor. Şi dintr-acealea să împarţă dascalilor simbriile ceale tocmite.

Din carii dascalului celui dentăi a învăţăturilor filosofeşti din şcoala cea elinească simbria cea de pre tocmeală iaste de fieşcare lună cîte taleri 45, iar dascalului al doilea de învăţăturile gramaticii căte taleri 20, iar şcoalei sloveneşti, la doi dascali iaste plata a fieşcăruia dascal de lună *po* taleri zeace. Care să fac toată suma banilor într-un an taleri o mie doaăzeci.

Însă şi dascalii să se afle pururea cu multă priveghiare şi purtare de grijă pentru procopseala ucenicilor la învăţătura cărţii, a cărora luare de seamă şi cercetare am dat şi domniia mea a să face iarăşi de către sfinţiia sa, fiind lucru sufletesc şi a păstoriei sfinţiei sale.

Şi pentru ca să să păzească nestrămutat acest lucru cuviincios şi folositoriu sufletului şi vieţii creştineşti, am întărit hrisovul acesta cu iscălitura domniei meale şi cu domneasca peceate şi cu tot sfatul cinstiţilor şi credincioşilor boiarilor celor mari ai divanului domniei meale: pan Barbul Văcărescul *vel* dvornec, pan Costandin Năsturel *vel* ban, pan

Costandin Brâncoveanul *vel* spatar, pan Ştefan Văcărescul *vel* logofăt, pan Costandin Strâmbeanul *vel* vistier, pan Radul Creţulescul *vel* cliucer, pan Iordachie Geanet *vel* stolnic, pan Dimitrachi Ghica *vel* paharnec, pan Drăghici Greceanul *vel* postelnic, pan Lascarachi Geanit *vel* comis, pan Badea Ştirbei *vel* sluger, pan *[loc liber] vel* pitar; ispravnec pan Ştefan Văcărescul *vel* logofăt.

Şi s-au scris hrisovul acesta în anul dintîi al domniei domniei meale aici în Ţara Rumânească, la anii de la zidirea lumii 7262, iar de la naşterea domnului Dumnezeu şi mântuitorului nostru Is. Hs. 1753 în luna octomvrie 18 *dni*, de popa Florea dascalul slovenesc.

Io Costandin voevoda *[m. p.]*.

Ştefan Văcărescu *vel* logofăt *procitoh*

[pe verso]:

Costandin Mihai Ţehan Racoviţă voevod, pentru şcoale, 7262 [1753].

Eforos mitropolitul prin care să să plătească lefile dascalilor din dăjdiile preoţilor.

Arh. St. Buc., Diplomatice, nr. 26.
Original, stare foarte bună, hîrtie groasă, cerată, cu filigran, format mare; frumoase ornamentaţii aurite; pecete timbrată.

165. 1754 martie 2.

†Adică eu Smaragda Bălăceanca, fiica răposatului Ion Bălăceanu, dat-am zapisu mieu la mâna dumnealui Necolae Dudescu *vel* paharnic.

Precum să să ştie că m-am tocmit cu dumnealui dă am vândut doao fete dă ţigani anume: Despa i Stanca, fete ale Păunii ţiganci, care Păuna ţigancă o ţine Dima *[indescifrabil]* răposatului Tomii Guliano *biv vel* paharnic.

Şi dă vreme că această Păună ţigancă, care mai sus să numeşte, mi-au fost rămas de la răposaţii părinţii miei şi le-am vândut dumnealui drept taleri 30, adică treizeci, dă a mea bunăvoe şi cu ştirea tuturor rudelor mele.

Şi mi-au dat dumnealui toţi banii dăplin în mâna mea. Deci şi dumnealui să aibă a stăpâni aceste 2 fete dă ţigan, care mai sus să numesc cu bună pace dă către mine şi dă către tot niamu mieu. Şi să-i fie dumnealui stătătoare în veci şi coconilor dumnealui câţi Dumnezeu îi va dărui. Iar care s-ar scula cu vreo pricină dă judecată, să aib a răspunde eu.

Şi pentru mai adevărată credinţă, mi-am pus pecete şi iscălitura mai jos, ca să să crează.

Martie 2 *dni*, 1754.

L.P. Smaragda Bl. [Bălăceanca]
Maria Bl. [Bălăceanca]
Ilinca Bl. [Bălăceanca]
Safta Băln. [Bălăceanca]
Şi am scris eu Preda logofăt cu învăţătura dumneaei, martor

[pe verso]:

Fetele de ţigan ce s-au cumpărat de la dumneaei Smaragda Bălăceanca.

Martie 31, 1754.

Acad. R.S.R., XI—83.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecete inelară în tuş, avînd la mijloc blazonul familiei, sus literile M.N. iar jos A şi P.

166. **1754 martie 22.**

†*Milostiiu bojiiu Io Costandin Mihai Ţehan Racoviţă voevod i gospodin davat gospodstvo-mi sie povelenie gospodstvo-mi.*

Sfintei şi dumnezeeştii biserici ce să numeaşte a Grecilor de aici din oraşul domnii meale, Bucureşti, unde să cinsteaşte şi să prăznuiaşte hramul Naşterii domnului şi măntuitorului nostru Isus Hristos, care iaste închinată la mănăstirea de jos ce să chiamă Pogoniani.

Ca să aibă a ţinea şi a stăpăni zeace pogoane de vie în dealul Scăenilor *ot sud* Saac şi nişte case de aici din Bucureşti cu locul lor, pentru că aceste vii şi case fost-au ale lui Athanasie, ce au fost staroste de neguţători, carele mai nainte de moartea lui cu căţiva ani ajungănd la mare sărăcie şi lipsă încăt trăia cu mila du pe la creştini. Iar când au fost să-şi dea sfărşitul au fost mers un popa Antonie duhovnicul său, i popa Procopie de la mai sus numita biserică Grecilor, i alţi preoţi tot de acolea şi întrebăndu-l după ce va muri unde va să să îngroape, el au zis că va să să îngroape la această biserică unde-i iaste şi soţia şi copii lui îngropaţi. Şi aceale zeace pogoane de vie i casele de aici, din Bucureşti, cu locul lor le lasă bisearicii pentru pomenirea sufletului lui. Dar diiată nu şi-au făcut.

Iar după moartea lui Tănasie starostea s-au sculat un Dimitrie comisul, nepotul lui, de au luat şi viile şi casele supt stăpănirea lui şi n-au îngăduit pe biserică să stăpănească.

Pentru care pricină dănd jalba la domnia mea preoţii de la această biserică a Grecilor, cum că acest Dimitrie nu-i îngădueşte să stăpănească, după jalba lor i-am orănduit la sfinţia sa părintele mitropolitul ţării, chir Filaret, ca să le ia seama cu Dimitrie comisul. Şi după cum va găsi sfinţia sa cu cale să ne facă ştire cu anafora.

Deci sfinţia sa aducănd pe amăndoaă părţile faţă înaintea sfinţii sale, unde fiind şi popa Antonie duhovnicul mortului, i popa Procopie, i un Zamfir bogasieru pe care puindu-i sfinţia sa la groaznic blestem, au mărturisit cum că la moartea acelui Tanasie starostea fiind acolo [au] auzit din gura lui cum că casele şi viile le lasă bisearicii Grecilor. După a cărora mărturisanie ne-au făcut sfinţia sa părintele mitropolitul anafora pentru toată pricina aceasta.

Dupe care anafora cercetănd şi noi pricina aceasta cu amăruntul şi cunoscănd a fi adevărată mărturisaniia mai sus numitelor mărturii fiind şi duhovnicul la mijloc unul din marturii căruia i să ţine mărturisaniia tocmai ca şi o diiată. Şi mai vărtos că mai pe urmă când să afla Tănasie starostea la scăpătare şi la mare lipsă încît şi pe uliţă cerea, Dumitru comisul n-au avut nici un fealiu de milă spre dănsul ca să-l caute şi să-l ajutoreaze cu căt de puţin chiverniseală, bine au lăsat aceale lucruri bi-

sericii fiind de folos și de ajutoriu sufletului său, pentru că el au vrut mai întăi să să grijască de ceale sufletești decît ceale pământești.

Întru aceia și domnia mea am dat această carte a domnii meale sfintei beserici ce să numeaște a Grecilor, i preoților de la această sfântă beserică ca să aibă de acum înainte a stăpâni aceale zeace pogoane de vie din dealul Scăenilor, i casele de aici din București, cu locul lor, cu bună pace de către Dimitrie comisul sau veri de către alt neam a lui Tănasie starostea.

Într-alt chip să nu fie că așa iaste porunca domnii meale. *I i saam receh gospodstvo-mi.*

Martie 22 *dni*, 1754.

Io Costandin voevoda *[m.p.]*.

procit vtori logofăt

[pe verso]:

Trecută în condică de Vasilie logofăt

Martie 13, 1756.

Colecția prof. Petre Nistor.
Original, stare foarte bună, hîrtie groasă, cerată, cu filigran; pecetea domnească, în tuș roșu.

167. **1754 mai 15.**

†Din porunca prealuminatului și preaînnălțatului domn Io Costandin Mihai Țehan Racoviță voevod, avut-au judecată dă față, la divan, înnaintea noastră, dumnealui Pascal *treti* vistiiar cu sfinția sa Neofit, egumenul al mănăstirii Arhimandrit, carele mai nainte au fost egumen la mănăstirea Sfântului Spiridon.

Zicând vistierul Pascal că în domnia mării sale Costandin vodă Mavrocordat, la leat 7255 [1747], au cumpărat o prăvălie la poarta Curții domnești den sus, lăngă vad, unde să măsoară buțile, dă la un Stan bărbier. Și după ce o au tocmit în taleri 92, fiindcă locul era al mănăstirii Sfîntului Spiridon și mai căzăndu-să mănăstirii de a o cumpăra, au mers de au întrebat pă popa Costea, carele era ca un epitrop al mănăstirii, nefiind alt egumen.

Și așa, nevrînd popa Costea să dea bani, ca să o cumpere, au dat dumnealui bani, luînd zapis de vănzarea prăvălii de la numitu bărbier. Și căt au fost aicea, au stăpănit-o cu cape. Apoi, înstreinăndu-să vistieriul Pascal și rămăind zapisu prăvălii la frate-său, Radu capitan și în urmă făcăndu-să făcăndu-să *(sic)* egumen la mănăstirea Sfântului Spiridon, Neofit, au luat prăvălia supt stăpănirea mănăstirii. Și dumnealui au rămas păgubaș și de bani și de prăvălie.

Iar Neofit egumen ne-au arătat o carte de judecată a mării sale răposatului Grigorie vodă Ghica, *ot* leat 7258 [1750], cănd s-au fost judecat, părintele Neofit cu Stan bărbier înnaintea mării sale. Și zicănd atunci că Stan bărbier, cănd s-au pus de au făcut case pă locul mănăstirii, s-au așăzat pentru chiria locului ca să și-o dea pă an și să șază el într-ănsele, iar să nu le vănză altuia. Și chiria locului nu ș-au plătit-o nicidecum.

Nefiind Pascal vistieriul aicea, ca să răspunză la divan, măriia sa au fost rănduit vornicei și zidari de au prețuit atăt casa lui Stan bărbier, căt și prăvălia ce o au cumpărat vister Pascal, nedîndu-și nici chiria pe an și

visteriul Pascal, făr-de ştirea şi voia egumenului celui ce au fost atunci, au fost cumpărat prăvălia. Şi dănd egumenu lui Stan bărbieriul, pă casa lui taleri 90, au rămas a mănăstirii, iar pe prăvălia lui Pascal vistierul au hotărăt să şază banii la mănăstire. Şi cănd va veni dumnealui, atuncea să-i dea egumenu banii. Dar au răspuns egumenul că şi acei taleri 92 i-au dat Radului căpitan şi au luat zapisul acei prăvălii, de cumpărătoare.

Deci, acum viind Pascal vister şi eşind la divan, am cercetat judecata şi dovedindu-să că cumpărătoarea visteriului Pascal iaste mai nainte, până a nu fi Neofit egumen la mănăstirea Sfăntului Spiridon şi chiria ş-au luat tot deplin, hotărăm ca Neofit egumen să aibă a-şi lua banii, acei taleri 92 înnapoi de la Radu capitan, iar Pascal vister să-şi stăpănească prăvălia, după cum au cumpărat-o dă la Stan bărbier.

Aciasta scriem.

Mai 15 *dni*, leat 1754.

B[arbu] Văc[ărescu] *vel* vornic

Arh. St. Buc., M-rea Sf. Spiridon Vechi, VII—2.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

168. 1754 septembrie 17.

Adică eu Şteful vătaf de ceprăzari dinpreună cu soţiia mea Neacşa dat-am zapis[ul] nostru la măna Stoicăi şălar, ca să fie de bună credinţă.

Precum să să ştie că avănd noi o prăvălie în Uliţa Şălarilor, însă leamnile noastre, iar locul iaste al sfintei bisearici Sft. Necolaie. Şi chiria locului iaste pe an taleri patru.

Deci eu, căt am putut, am ţinut-o şi i-am purtat chiriia, dar acum văzănd şi eu atăta greutăţi, nu pociu să o mai ţiu. Ci i-am văndut-o eu de a mea bunăvoe, nesilit de nimeni, înpreună cu soţiia mea drept bani gata taleri 120, adică o sută şi doaăzeci. Şi mi-au dat toţi banii în măna mea.

Deci dumnealui să aibă a o stăpăni înpreună cu jupăneasa dumnealui şi cu coconi căţi Dumnezeu îi va dărui, de către noi şi de către tot neamul nostru.

Şi cănd s-au văndut, au mai fost şi alţii, obrazuri de cinste, care mai jos să vor iscăli.

Şi pentru mai adevărată credinţă [am] întărit zapis[ul] cu iscăliturile şi cu peceţile mai jos, ca să să crează.

Septemvrie 17 *dni*, leat 7263 [1754].

Eu Ştefan cep[răzar], Neacşa fămeia Ştefului, vănzători
Popa Antonie, martor
Popa Gheorghe, martor
Popa Stereian, martur
Eu Diţa a lui Andrei şălar
Stan şălarul *pis*, i martor

Arh. St. Buc., M-rea Cotroceni, XXIX—12.
Original, stare potrivită, deteriorat de umezeală pe margini.

169. 1754 octombrie 13.

†Adecă eu, Toader, cu soţiia mea, Andreiana, dat-am al nostru adevărat zipis *(sic)* la măna dumnealui Iane cojocar, i a jupănesii dumnealui Ilincăi.

Precum să [să] ştie că am văndut dumnealor o casă, drept taleri 64, care casă iaste în mahalaua Popii Rusului. Şi o am văndut cu ştirea preoţilor den mahala, i a vecinilor după înprejur. Care casă ne-a fost şi noao de cumpărătoare de la Ştefan cazacul.

Să o stăpânească dumnealor şi coconii dumnealor, cu pace de către noi şi de către tot neamul nostru. Însă casa, cu locul căt ţine gardurile înprejur.

Şi cănd s-au făcut acest zapis, au fost preoţii den mahala, i vecini după înprejur, care mai jos să vor iscăli. Şi pentru mai adevărată credinţă, ne-am pus şi iscăliturile şi degitile, mai jos, ca să [să] crează.

Octomvrie 13 *dni*, leat 7263 [1754].

× Eu Toader, cu soţiia mea, Andreiana, vă[n]zători
× Eu Costandin, *brat* Andreiana, martor
Eu popa Cozma, martor
Şi am scris eu, popa Măinia, cu zisa dumnealor şi martor

[adaos pe marginea din stînga]:
Şi am dat dumnealor şi zapisile cele vechi.

Arh. St. Buc., Doc. munteneşti, XXV—66.
Original, stare potrivită, hîrtie cu filigran.

170. 1754 noiembrie 20.

†Adecă eu Şteful vătaful de ceprăzari dinpreună cu soţiia mea Neacşa, dat-am zapisul nostru la măna lui Panait şălariul.

Precum să să ştie că am văndut eu această prăvălie, însă lemnele, fiind pământul sfintei bisearici Sventi Nicolae. Chiriia [la] sfânta besearică, pe an chiriia locului taleri patru.

Şi această prăvălie iaste în Uliţa Şălarilor. Ci i-am văndut-o eu de a mea bunăvoe, nesilit de nimenea, înpreună cu soţiia mea.

Deci dumnealui să aibă a o stăpăni de către noi şi de cătră tot neamul nostru şi de către copii noştri.

Şi cănd s-au văndut, au fost şi alte obraze de cinste carii mai jos să vor iscăli.

Şi pentru mai adevărată credinţă am întărit cu iscăliturile şi cu peceţile mai jos, ca să să crează.

Şi s-au văndut această prăvălie în taleri o sută doaăzeci, însă cu ştirea tuturor vecinilor.

Noemvrie 20, 7263 [1754].

Eu Şteful ceprăzar înpreună cu soţiia mea Neacşa, vănzători
Popa Antonie, martor
Popa Sterian, martor

Vlad *vtori* vornec
Eu Grigore vătaf, martor
Costea *vtori* vornec, martor
Ivan *vtori* vornec, martor
Eu Nan vătaf de șălari martor
Eu Petre ceprăzar, martor

Arh. St. Buc., M-rea Cotroceni, XXIX—13.
Original, stare bună.

171. **1755 februarie 21.**

†Adecă eu Smaragda Bălăceanca, fiica răposatului Ioniță Bălăceanu, dat-am acest adevărat al mieu zapis ca să fie de bună credință la măna dumnealui Neculae Dudescu.

Precum să să știe că m-am tocmit cu dumnealui dă i-am văndut 1 sălaș de țigani, anume Neagul meșter de fier și cu țiganca lui Lepădata și cu un copil și c-o soră a lui anume Nedelea.

Care acești țigani îmi sănt și mie de schimb de la dumneaei Sanda paharniceasa *[loc liber]*. Și alt sălaș de țigani anume Lepădat căr[ă]-midar și cu țiganca lui Dobra și cu 2 copii.

Și am văndut sălașu drept taleri 100, care fac peste tot taleri 200. Care acești țig[ani] ce scriu mai sus, i-am văndut de a mea bunăvoe nesilită de nimenea și cu știrea tuturor rudelor meale și vecinilor după înprejur.

Care acest țigan Lepădat îmi iaste și mie rămas de la părinții miei, mai denainte vreme. Și mi-au dat dumnealui toți banii deplin în măna mea.

Drept aceasta am dat acest zapis al mieu la măna dumnealui ca să stăpănească acești țigani cu bună pace, de către mine și de către tot neamu mieu și să-i fie stătători în veci dumnealui și coconilor dumnealui, nepoților, strenepoților căți Dumnezeu îi va dărui.

Și cănd s-au făcut acest zapis fost-au mulți boiari mărturie.

Și pentru mai adevărată credință m-am iscălit mai jos, ca să să crează, puind și pecete.

Fevruarie 21 *dni*, 1755.

| L. P. | Smaragda Bl. [Bălăceanca]
Costandin Brăncoveanu *vel* logofăt, martor
Ion Băleanu logofăt *za* vistierie, mărturie
Ștefan Văcărescu *vel* spatar, mărturie
Și am scris eu Preda logofăt cu învățătura dumneaei și martor.

Acad. R.S.R., XI—84.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; semnături interesante.

172. **1755 iulie 14.**

†*Milostiiu bojiiu Io Costandin Mihail Țehan Racoviță voevod i gospodin davat gospodstvo-mi sie povelenie gospodstvo-mi* credincios boiarinului

domnii mele Toma Cantacuzino *vtori* logofăt, fiiul răposatului Gheorghie beizadea al răposatului domnii sale Şărban voevod Cantacozino.

Ca să aibă a ţinea şi a stăpâni pe Radul ţigan cu fraţii lui i cu feciorii lor căţi să va trage din Dragne ţiganul Stăngăcescul, cu bună pace de către dumnealor boiarii Creţuleşti. Pentru că fiind acest Radul ţigan, cu fraţii lui, supt stăpânirea dumnealor boiarilor Creţuleşti de multă vreame şi acum dovedindu-i Toma Cantacozino *vtori* logofăt în ţigăniia dumnealor, eu eşit la judecată înaintea dumnealor veliţilor boiari, cu dumnealui Costandin Creţulescul *vel* ban şi nici o scrisoare sau dovadă n-au avut, fără numai au zis că de când au dat domniia sa răposatul Nicolae voevod părintelui dumisale răposatului Iordache Creţulescul *biv vel* vornec toată casa Tomei spatar supt stăpânire, prin hrisovul domnii sale, au găsit şi pe acest Radul ţigan cu fraţii lui în ţigănie. Şi cu aceia i-au stăpânit până acum.

Dar Toma logofăt au arătat un catastih de împărţeala fraţilor al domnii sale răposatului Şărban Vodă de la leat 7177 [1669] i o carte şi o foae de la leat 7222 [1714] a unui Procopie logofeţelul, ce l-au avut răposatul beizadea Gheorghie, isprăvnicel peste moşii i ţigani, fiind dumnealui dus în Ţara Ungurească. În care carte scrie acel Procopie cătră beizadea Gheorghie, pentru Pătru lăcătuşul, feciorul lui Dragne ţiganul Stăngăcescul, arătând într-acea foae şi neamul lui Pătru, din cine să trage şi al cui fecior iaste. Şi aducându-se şi Radul ţiganul faţă l-au întrebat dumnealor veliţii boeri, al cui fecior iaste şi din cine să trage şi pe tată-său, pe moşă-său cum i-au chemat. Şi tot asemenea au spus, după cum şi în foaia lui Procopie logofeţelul arată, pe cum că el iaste fecior lui Pătru ţiganul lăcătuş, nepot lui Dragne Stăngăcescul. Şi căutându-se şi la catastih s-au găsit că Dragne iaste ţigan al domnii sale Şărban Vodă.

După care cercetare şi judecată ce au făcut dumnealor veliţii boiari şi neavând dumnealui Costandin Creţulescul *vel* ban nici o scrisoare sau dovadă ca să arate înpotriva catastihului şi a foii lui Procopie logofeţel, au hotărât prin cartea dumnealor ca să ia Toma logofăt pe Radul ţigan cu fraţii lui i cu feciorii lor, căţi să vor trage din neamul lui Dragne Stăngăcescul.

Care carte văzându-o şi domniia mea şi cunoscând că bine şi pe dreptate au judecat dumnealor veliţii boiari, am întărit-o şi cu pecetea domnii mele. Şi am [dat] şi această carte a domnii mele Tomei Cantacozino *vtori* logofăt ca să aibă a lua pe Radul ţiganul cu fraţii lui i cu feciorii lor căţi să va trage dintr-acel Dragne ţiganul Stăngăcescul. Şi să-i stăpânească cu bună pace de acum înainte de către dumnealor boiarii Creţuleşti.

Într-alt chip să nu fie, că aşa iaste porunca domnii mele.

I is. saam receh gospodstvo-mi.

Iulie 14 *dni*, 1755.

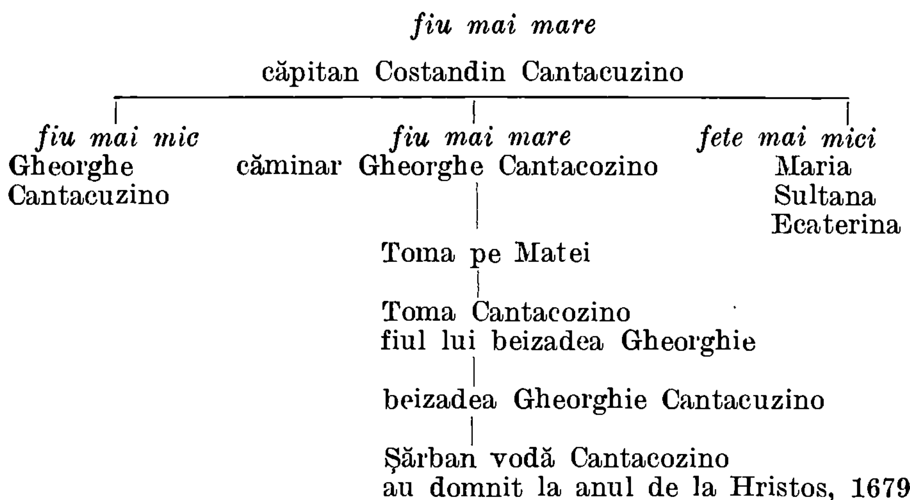
Io Costandin voevoda *[m.p.]*.

L.P.

Drăghici [?] *vel* logofăt *procitenomu*

[pe verso]:

Genealogia adăvăraţilor Cantacozineşti



Acad. R.S.R., CCII—15.
Original, stare foarte bună, hîrtie groasă, cerată; frumoasă şi mare semnătura domnului.

173. 1755 august 6.

Lucrurile cele de suflet folositoare ce cu bunăcuviinţă prin iubirea de Dumnezeu să fac şi săvărşesc de blagocestivii domni şi oblăduitori, cării de la cerescul Dumnezeu sănt aleşi şi orănduiţi a fi stăpănitori de ţări şi de politii, măcar că să pot arăta şi a să cunoaşte la toată obştimea şi prin alte mijloace de fapte bune, iar mai aleasă pliroforie şi mai întărită încredinţare să vede la toţi a fi evlaviia şi cuceriia lor către sfintele şi dumnezeeşti lăcaşuri, unde apururea şi totdeauna să laudă şi slăveşte numele marelui şi preaînnălţatului Dumnezeu. Şi prin săvărşiri ca acelea următoare voi[i] şi plăcerii lui Dumnezeu, nu numai laudă vrednică le pricinueşte, ci după petrecaniia lor, le rămăne nume nemuritoare şi pomeniri vecinice.

Drept aceia dar, şi eu robul marelui şi cerescului Dumnezeu, Io Costandin Racoviţă voevod, fiiul mării sale fericitului şi deapururea pomenit Io Mihai Racoviţă voevod, de vreme ce deapururea fiind cu acest gănd cucernic către sfintele lui Dumnezeu lăcaşuri a le păzi şi a le da măna de ajutor spre folosul şi întărirea lor şi spre vecinica pomenire domnii mele.

Socotit-am dar domniia mea şi pentru sfănta şi dumnezeiasca biserică *ot* Cotroceni, ce este afară din Bucureşti, unde au fost sat, hramul sfăntului mare ierarh Nicolae, făcătorul de minuni, care sfănta biserică fiind de lemn şi învechindu-se şi neavănd nici enorie, nici altă chiverniseală dă nici o parte, rămăsese la dărăpănare de tot, încăt nici preot n-avea să slujască sfintele slujbe. Asupra căriia sfintei biserici milostivindu-ne domniia mea, i-am făcut meremet, înnoindu-o cu toate căte au fost învechite şi stricate şi cu învăliş de tot de iznoavă.

Dar socotind domniia mea, ca un bun al doilea ctitor ce ne-am făcut, cu ce mijloc s-ar putea ca să nu mai rămăe mai sus numita biserică la acest fel de hal, ci apururea să fie cu preoţi şi preoţi să-şi aibă chiverniseala lor ca să poată sta şi cănd iarăşi să va mai strica cevaş, să poată drege la loc

şi să nu să pustiască un sfănt lăcaş dumnezeesc ca acesta, acest mijloc am găsit şi printr-acest cinstit şi domnesc hrisov am dat şi am închinat sfintii aceştii biserici moşiia domnească, adică care să numeşte Livadea domnească, din Bucureşti, toată şi cu căt apucă din mahalale, al căriia moşiie latul îi merge din apa Dămboviţii din potriva mănăstirii Mihai Vodă, merge păn-în marginea lacului de lăngă casa unui Enache şi dă cu un cap în Podu Mogoşoai şi merge pă lăngă pod păn-unde să hotăraşte cu moşiia mănăstirii Sărindar şi la capul din sus, lăturiş, să hotăraşte cu moşiia mănăstirii Cotroceni, iar în cap să loveşte cu moşiia sfintii Mitropolii, de la moara din fund şi cu moşiia mănăstirii Sfăntului Sava, însă afară din alte danie de niscareva locuri ce vor fi avănd mai dinnainte alte mănăstiri sau altcinevaşi cu cărţi domneşti, fiindcă această moşie nici este închinată de alţi domni nicăiri, nici avea domniia vreun folos de la dănsa.

Drept aceia, am închinat-o domniia mea aceştii sfintei biserici, dăndu-i atăt biserica, căt şi moşiia asupra cuviosului chir Ioanichie, egumenu mănăstirii Cotroceni, ca şi după vremi orice egumeni să va afla la această mănăstire, să aibă a strănge venitu ce va fi după această moşioară, ori dijmă de va fi, ori din chiriia caselor ce sănt pe dănsa, precum dau şi alţii ce au case pe alte moşii mănăstireşti.

Şi cu acest venit să aibă a purta grija ca oricănd să va mai strica cevaşi, să dreagă la loc şi totdeauna să păzească sfănta biserică cu preoţi nelipsiţi ca să slujească sfintele dumne[ze]eşti slujbe şi ierurghie [liturghie] neîncetat rugăndu-să milostivului Dumnezeu pentru ertarea păcatelor domnii mele şi ale părinţilor domnii mele şi pentru sufletele celor [ce] în urma noastră, din mila lui Dumnezeu, să vor învrednici oblăduitori domnii acestui creştinesc scaun al Ţării Rumăneşti şi vor întări şi vor păzi şi domniia lor mila aceasta.

Şi pentru ca să să păzească nestrămutat, am întărit domniia mea hrisovul acesta cu toţi cinstiţi şi credincioşi boeri cei mari ai divanului domnii mele: pan dumnealui Dudescu *vel* vornic, pan dumnealui Creţulescu *vel* ban, pan dumnealui Brăncovean *vel* spătar, pan Dumitraşcu *vel* logofăt, pan Mihai Cant[acuzino] *vel* vistier, pan dumnealui Căndescu *vel* clucer, pan Laţcarache Geani *vel* comis, pan Matei Cant[acuzino] *vel* paharnic, Iorgache Micşunescu *vel* stolnic, Iorgache Caragea *vel* pitar, *vel* sluger *[loc liber]*, şi ispravnic Dumitraşco Racoviţă *vel* logofăt.

Şi s-au scris hrisovu acesta într-al doilea an de domniia domnii mele aici în oraşu scaunului domnii mele, Bucureşti, de Radu Velescu logofăt *za* divan, la anul de la zidirea lumii 7263 [1755], iar de la naşterea domnului măntuitorului nostru Isus Hristos, 1755 avgust 6.

Arh. St. Buc., M-rea Cotroceni, CXI—3
Copie, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pe verso o însemnare în limba greacă.

174. 1755 august 24.

†Al Ungrovlahiei Grigorie am văzut *[greceşte]*

Adecă noi preoţii de la sfănta biserică a sfăntului ierarh Necolae din Şălari, dat-am acest credincios zap[is] la măna dumnealui jupăn Panait şălar.

Precum *[loc rupt]* întâmplându-i moarte lui Matei şălar *sin* Stase şălar şi la moartea lui au lăsat prăvăliia lui danie sfintei biserici, prin diiată.

Care prăvălie să văzu pusă zălog cu zapisele ce le văzum de cumpărătoare, la dumneaei jupâneasa Marica, a dumnealui logofăt Radu de visterie, drept taleri 200, cu dobânda lor, care să făcuse peste tot taleri 400.

Şi apucându-ne dumneaei pă noi preoţii, ne-au dus înaintea preasfinţii sale părintelui mitropolitului ca să plătim aceşti bani.

Sfinţia sa cu cercetat şi văzând că datoriia este bună ca să plătim aceşti taleri 400, sfinţia sa iar au făcut mi[j]locire către numita datornică de ne-au ertat taleri 100 dintr-aceşti bani şi au rămas bani buni taleri 300, adecă trei sute.

Şi noi neavând aceşti bani ca să-i dăm şi neavând de unde, ne-am învoit cu acest neguţător anume Panait şălar, care acest Panait având o prăvălie pă locul sfintei biserici, însă lemnele ale dumnealui, iar locul [al] bisericii, cu chirie pă an taleri 4, care n-avea sfânta biserică vreun folos mare de la acest loc. Ne-am învoit noi preoţii prin ştirea sfinţii sale părintelui mitropolitului cu numitul neguţător ca să dea aceşti taleri 300 şi să răscumpere prăvăliia ce o lăsase răposatul Matei şălar de la dumneaei logofeteasa Marica şi dumnealui jupân Panait şălar să stăpânească locul cu bună pace de către sfânta biserică, i câţi căconi i va dărui Dumnezeu milostivul, i neamul dumnealui care va fi, însă şi de către noi preoţii, i şi de ceialalţi fraţi preoţi ce vor fi pă urma noastră, fiindcă acest zapis s-au făcut cu ştirea şi pre cinstita voe a preasfinţii sale părintelui mitropolitului, întărindu-l şi sfinţia sa cu iscălitura sfinţii sale, iscălindu-ne şi noi preoţii sfintei biserici i alte obraze de cinste.

Avgust 24 *dni*, 1775.

Popa Dimitrie *ot* Sfete Necolae din Şălari
Popa Gheorghie *ot tam*
Popa Todiraş *ot* Sfe[te] Necolae
Popa Toma schevofilax, mărturie
Popa Ioan hartofilax, mărturie
Popa Grigorie, proin, mărturie

Arh. St. Buc., M-rea Cotroceni, XXIX—11.
Original, deteriorat de umezeală, lipit pe o altă hîrtie.

175. **1757 iunie 12.**

Adică eu Ion Trâmbiţaş dinpreună cu soţiia mea anume Ana, dat-am acest adevărat şi credincios zapis al nostru la cinstită mâna sfinţii sale. părintelui Vlădicăi Mireon chir Grigorie.

Precum să să ştie că având noi o casă a noastră de vânzare aicea în mahalaoa Popei Dârvaş, însă casa cu locul ei, cu pivniţă, cu grădină, cu curte după cum s-au văzut, şi după cât îi ţin gardurile înprejur. Care acest loc jumătate îmi iaste de zestre al soţiei mele Ana, iar jumătate l-am cumpărat eu de la Vasile, după cum arată zapisul cel de cumpărătoare; şi casele cu pivniţă le-am făcut iar eu.

Şi o am văndut-o sfinţii sale în bani gata în taleri 200, adică talere doaă sute. Şi aceşti bani i-am luat toţi deplin în măinile noastre. Şi o am văndut-o de a noastră bunăvoe, nesiliţi de nimenea, cu ştirea preoţilor din mahala i a mahalagiilor ce sănt vecini, i din sus i din jos, care mai jos să vor iscăli.

Drept aceasta, am dat acest adevărat şi credincios zapis al nostru la cinstită măna sfinţii sale, ca să aibă a stăpăni de acum înainte cu bună pace de către noi şi de către tot neamul nostru sfinţia sa şi tot neamul sfinţii sale, nepoţi, strănepoţi căţi Dumnezeu va dărui. Şi să fie sfinţii sale moşie ohabnică şi stătătoare în veci.

Şi pentru mai adevărată credinţă ne-am pus pecetea şi iscăliturile mai jos, ca să să crează.

Iunie 12 *dni*, 1757.

| L.P. | Eu Ion Trămbiţaş, înpreună cu soţiia mea anume Ana, vănzător

× Eu Ilinca mătuşa Anii, vănzătoare
Pătraşco *[indescifrabil]* vornec, martor
Eu popa Fotino *ot* Dărvaş, martor
Popa Trandafir *ot tam*, martor
Eu popa Costandin *ot tam*, martor
Eu Stan Seima copilulul *(sic)*
Şi am scris eu popa Anghel cu zisa lor şi martor

Colecţia Şerban Flondor.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran; pecete inelară, octogonală, foarte frumoasă.

176. 1757 septembrie 13.

† *Milostiiu bojiiu Io Costandin Nicolae voevod i gospodin davat gospodstvo-mi siiu poveleniiu gospodstvo-mi* cinstitului şi credinciosului boiarului domnii meale Costandin Dudescul *vel* vornic, ca să aibă a ţinea şi a stăpăni pă un ţigan anume Vlăşcean.

Că ne-au înştiinţat dumnealui cum că răposata domniţa Mariia, soţiia dumnealui l-au avut între ţiganii mold[oveni] ai dumneaei şi crescut în casă însurăndu-l după o ţigancă iar a dumnealor anume Rada, iar acum l-ar fi trăgănd ţiganii domneşti, cu pricină că ar fi domnesc.

Deci i-am dat domniia mea această carte ca să-l apere. Iar de ar avea cinevaşi a răspunde cevaşi pentru dănsul, fără de divan să nu-l supere.

I i saam receh gospodstvo-mi.

1757 septemvrie 13 *dni.*

| L.P. |

biv treti logofăt

Acad. R.S.R., XI—89.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecetea inelară, octogonală, a domnului, în tuş roşu.

Io Scarlat Grigorie Ghica voevod bojieiu milostiiu gospodar zemli Vlahiscoi.

Oblăduitorii cei de Dumnezeu aleşi şi înălţaţi la treapta cea înaltă şi proslăvită a domniei spre stăpîniri de ţări şi de politii, după cuviincioasa şi netăgăduita datorie ce au cătră îndreptarea şi otcărmuirea cea bună şi de folos asupra supusului său norod, cade-li-să cu adevărat şi li să cuvine a urma la toate şi pentru toţi după canoanele legii şi ale dreptăţii, precum domnul Dumnezeu voiaşte şi ne şi porunceaşte.

Dar pre lîngă aceale multe fapte bune şi dreapte ce săvărşesc întru oblăduirea sa cătră supusul său norod, mai sănt şi alte osebite bunătăţi şi sînt şi acelea folositoare sufletului întru pomenire veacinică şi numelui întru laudă necurmată, cari să văd şi să cunosc de toţi chiar şi aiavea că sănt plăcute şi lui Dumnezeu şi oamenilor, plăcute lui Dumnezeu de la carele li să socoteaşte întru dreptate, plăcute oamenilor de la carii li să pricinuesc laudă, mărire şi pomeniri necontenite.

Adecă cănd şi spre slugile sale carii să cunosc că să arată cu credinţă şi cu osărdnică nevoinţă asupra slujbei întru care să află, a-i căuta şi a-i milui cu ceale din domneştile lor mile şi daruri şi cu priveleghii de asidosii şi de scuteală. Şi încă pre unul ca acela să-l şi mai apropie înmulţindu-i mila şi cinstea ca să-l facă pildă şi altor supuşi spre a să arăta şi aceia cu credinţă şi cu slujbă plăcută înaintea domnilor săi.

Unul dar ca dintru aceia fiind şi boiariul domniei meale Theofilact *vel* cliucer *za* arie, carele de mică vîrsta sa s-au aflat slujind domnilor şi Curţii tot cu credinţă şi cu dreptate ca şi părinţii şi fraţii lui a căruia dreaptă şi osărdnică slujbă şi de domniia sa unchiul domniei meale Costandin vodă Mavrocordat cunoscăndu-să (precum şi de noi acum), s-au fost milostivit domniia sa de i-au făcut hrisovul domnii sale făcăndu-l asidotos pre el şi toată casa lui.

Care hrisov văzăndu-să şi de domnia mea şi şi cunoscăndu-l pre el că şi acum să află la trebile şi poruncile domniei meale cu osărdnică priveghiare, fiind procopsit şi cu ştiinţa învăţăturii elineşti.

Domniia mea încă m-am milostivit asupra dreaptei slujbei lui, hotărănd printr-acest cinstit hrisov al domniei meale ca el şi toată casa lui să fie în pace de tot fealiul de dăjdi şi orănduiale oricăte s-ar întămpla să iasă peste an în ţară. De nici unile nici un val şi nici o supărare să nu aibă.

Aşijderea şi ale lui dreapte bucate să fie în pace şi nedajnice, vinul cît va face în viile lui de vinărici, stupii şi rămătorii de dijmărit; să scutească şi de oerit oi trei sute, i de văcărit vite treizeci. Şi să ţie şi zeace oameni carii să fie în pace şi ertaţi de toate dăjdiile vistieriei. Şi să scutească şi o pivniţă aici în oraşul domniei meale Bucureştii, de fumărit, de căminărit, de vamă domnească i agească, de vin domnesc, de ortul vătăşăsc.

Pentru care poruncim domniia mea şi dumneavoastră boiari i alţi zapcii ce veţi fi orănduiţi cu acest feliu de slujbe, ce scriu mai sus, să căutaţi să vă feriţi de casa şi de bucatele mai sus numitului credincios boiar dom[niei meale] Theofilact *vel* cliucer *za* arie, nimeni de nimic supărare să nu-i faceţi.

Şi am întărit domniia mea hrisovul acesta şi cu iscălitura domniei meale şi cu domneasca peceate şi cu toţi cinstiţii şi credincioşii boiarii cei mari ai divanului domniei meale: pan Costandin [*loc şters*] *vel* dvornic, pan Costandin Creţulescu *vel* ban, pan Costandin Brăncoveanu *vel* logofăt,

pan Ştefan Văcărescu *vel* spatar, pan Mihai Cantacozino *vel* vistier, pan Nicolae Dudescul *vel* cliucer, pan Alexandru *[loc şters]* *vel* postelnic, pan Iordache *vel* comis, pan pan Pantazi Cămpineanul *vel* paharnic, pan Sandu Bucşănescu *vel* stolnic, pan Ianacache *vel* sluger, pan Ioniţă Guliano *vel* pitar. Şi ispravnic pan Costandin Brăncoveanul *vel* logofăt.

Şi s-au scris hrisovul acesta în anul dintîi al întîiei domnii al domniei domniei meale aici în scaunul oraşului domniei meale Bucureştii, în anii de la zidirea lumii 7267 [1758], iar de la naşterea domnului Dumnezeu şi măntuitoriului nostru Isus Hristos 1758 în luna dechemvrie 5 *dni*, de popa Floru dascalul slovenesc, de la domneasca şcoală *ot* Sventi Gheorghie Vechi.

Io Scarlat Ghica voevoda [*m.p.*].

| L.P. | Costandin Brăncoveanu *vel* logofăt *procitenomu*

Andrei *vtori* logofăt *procitoh*

Trecut în condică
Stanciu logofăt

Acad. R.S.R., LI—8.
Original, pergament, stare foarte bună; ornamentaţii aurite; interesantă semnătura domnitorului.

178. 1759 mai 1.

†Adecă eu, Roman băcanul dat-am zapisul mieu, ca să fie de adevăr şi de bună încredinţare, la măna sfinţiei sale părintelui egumenului chir Daniil de la sfănta mănăstire Toţi sfinţii şi a tot soborul sfintei mănăstiri.

Precum să să ştie că găsindu-se un muşteriu şi vrănd ca să mă scoaţă den prăvăliia mănăstirii unde şăz eu şi am plătit chiria, de sănt 30 de ani, au dat el danie la sfănta mănăstire taleri 150 şi au înnălţat şi chiria prăvăliei cu taleri zeace pe an, adecă unde dam eu căte taleri 20, el au făcut pe an căte taleri treizeci.

Deci, eu am eşit la divan, înnaintea măriei sale prealuminatului domn Io Scarlat voevod şi jăluind măriei sale cum că şăz de atăta vreame întru acea prăvălie şi am cheltuit de am dres-o şi am şi făcut-o cu a mea cheltuială, măriia sa au hătărăt ca să dau şi eu danie taleri 100, după cum dedease acel muşteriu şi chiriia pe an căte taleri 30. Iar taleri 50 au rămas din danie, după cum dedease acel muşteriu, să fie pentru cheltuiala ce am făcut-o la dresul prăvăliei.

Şi după aciastă hotărăre a măriei sale, am fost şi eu odihnit şi am dat şi eu taleri o sută danie şi să fac şi prăvăliia boltită de piatră, cu toată cheltuiala mea şi căt voi trăi eu să stăpănesc şi mai mult decăt aceşti taleri 30, chiria pe an, să nu dau.

Aşijderea copiii miei, după moartea mea, dănd Dumnezeu să trăiască ei, încă să o stăpănească cu acest aşăzămănt şi cu aciastă chirie păn la moartea lor, iar după moartea lor să rămăe a sfintei mănăstiri bună şi statornică cu toată ce voi face şi cu înprejmuiri voi mai lucra, atăta eu, căt şi copii miei.

Şi, pentru mai adevărata credinţă, am dat acest zapis la sfănta mănăstire, iscălindu-mi numele, ca să să crează, fiind şi alte mărturii de credinţă.

Mai 1 *dni*, 7267 [1759].

Eu Roman băcan, adeverez
Samuil arhimandrit eclisiarh, martor
Cozma egumen, duhovnic, martor
Popa Stavru Sachelios, martor
Şi am scris eu, Neacşul logofătul sfintei Mitropolii.

Arh. St. Buc., Episcopia Argeş, XLVIII—42.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

179. **1759 iulie 17.**

†De vreme ce întâmplarea cea viitoare iaste nevăzută şi însăşi îngerilor necunoscută, pentru că numai la Dumnezeu toate sănt cunoscute.

Drept aceia eu, Spirea doftorul de la Corful am socotit, mai înainte până a nu mă coprinde sfârşitul vieţii meale şi până îmi sănt minţile întregi şi sănătoase, să fac diiată şi să dovedesc găndul meu către moştenitorii mei cei aleşi cu care voesc să moştenească şi să chivernisească ei averea mea mutătoare şi nemutătoare după petrecearea mea din viaţă.

Ce întăi mă rog la Dumnezeu ca unui milostiv să-mi iarte mulţimea păcatelor meale, cele ce am greşit ca un om într-această lume.

Aşijderea mă rog şi tuturor creştinilor, cui ce voi fi greşit să mă erte, şi de mine să fie ertaţi toţi căţi îmi vor fi greşit şi verice rău mi-ar fi făcut.

După aceasta întămplăndu-mi-să moarte, las cu sufletul meu ca să mi să îngroape păcatoase oasele mele la s-ta biserică ce este hramul sfăntului erarh şi făcătorului de minuni Spiridon. Care biserică s-au făcut prin multa osteneala mea şi a altor pravoslavnici creştini, la care las şi acum la sfârşitul vieţii mele, aceştii s-te biserici, viia şi casa ce este acolo înprejurul sfintei biserici, iar pămăntul iaste al sfintii Mitropolii.

Iarăşi mai las sfintei biserici taleri trei sute ca să să cumpere vreo prăvălie, sau ce să va socoti, pentru chiverniseala s-tei biserici şi a preotului ce va fi acolo, după vremi.

Las şi pentru pogrebaniia mea şi la toate soroacele până la un an, taleri 110.

Eu nu sănt dator nimunui nici un ban, făr decăt taleri 60 lui jupăn Zanfir pogasierul *(sic)* după marfă, să să dea.

Caliţii, soţii mele, îi las taleri trei sute dinpreună cu fiul meu Dimitrache, adecă taleri 150 Caliţii şi 150 lui Dimitrache.

Las şi lui Costandin fie-meu taleri o sută, măcar că multe necazuri me-au făcut, dar fiind sfinţia sa părintele Erapoleos la mijloc şi cuscrul popa Theodosie, i cuscrul popa Necola de m-au pohtit şi l-am ertat. Şi într-acesta chip i-am făcut această părticică. Şi iar las cu sufletul meu de va ascula pre mumă-sa şi o va cinsti şi-şi va lăsa năravurile ce au avut mai denainte, să-şi ia parte ca şi frate-său celălalt Enache, iar de nu, să fie lipsit şi de ce i-am lăsat.

Fie-meu lui Enache îi las iarăşi taleri 100 şi parte la casă şi la petice ce să va afla.

Casele ce sănt la poartă să să dea cu chirie şi ce să va luoa chiria de la dănsele să aibă a să da căte taleri 10 un sărindar, din an în an, la mănăstire la Stavropoleos unde este îngropată soţiia mea cea dintăi Mariia şi copiii mei.

Iar casele celelalte, cea de sus şi cea de jos, le las ca să se odihnească Caliţa cât va avea viaţă și copiilor. Așijderea o las stăpânitoare pe toate ce mai sănt ale casii, căt va trăi ea.

Las să se dea părintelui Erapoleos, duhovnicului meu, taleri 20 ca să mă pomenească şi să aibă sfinţiia sa a sluji căte trei leturghii pe an pentru taleri zece ce am lăsat că ia din an în an de la casele de la poartă.

Las ca să să dea părintelui mitropolitului taleri zece ca să-mi slujască o leturghie unde va vrea sfinția sa.

Las să să dea un sărindar la biserică la s-tii Ilie, un sărindar taleri opt.

Las să să dea și la biserică unde mă îngrop, care am făcut eu, iar un sărindar taleri opt, ca să să facă leturghie până la patruzeci de zile și cu molifta la mormănt.

Pentru acestea sărindare să să vănză caräta cu telegari i cu hamuri și să să plătească.

Bani ce s-au făcut părți la s-ta biserică și Caliţii cu copii sănt daţi cu dobăndă după cum scrie zapisele. Și aceste zapise sănt date la măna părintelui Erapoleos duhovnicului meu, pentru ca să stea acei bani să nu să dea la măinile lor, ci numai den dobănda ce să face să să chivernisească şi să li să dea fieştecăruia după cum îi scrie partea lui, căt i să va veni.

Petecele ce sănt să le înparță Calița copiilor după cum am învățat-o, fiind și epitropi faţă.

Stoica ţiganul îl las Caliţii i lui Dumitrache fie-meu ca să le slujască căt va trăi ei și să le fie rob al lor.

Şi la acestea toate las epitropi şi purtători de grijă pe iubiți ginerii mei popa Costantin cel domnesc şi pe dumnealui Gheorghiță logofăt de taină, ca să facă după moartea mea precum cu dreptatea minții mele am rănduit și limba mea au grăit înaintea acestor mărturii vrednice de credinţă, carii s-au aflat de față.

Iar oricare din moștenitorii mei, care am zis mai sus, au den judecători şi din boeri, sau din cei bisericești sau din cei lumeşti ar vrea să întoarcă sau să strice această diiată a mea, să aibă a da răspuns și seama la înfricoşata zioa aceia a răsplătirii înaintea judecătorului celui drept și nefăţarnic domnului nostru Isus Hristos Dumnezeului celui adevărat, Amin.

Iulie 17 *dni*, 1759.

Spirache doftorul [1]
Matei Erapoleos, martor
Popa Theodosie *[indescifrabil]*, martor
Popa Nicolas schevofil, martor

Arh. St. Buc., Mitrop. Ț. Rom., CCCXL—2.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran.

---

[1] Dr. Spirea (Spirache, Spiridon) Cristofi, din Corfu, poate bolnav și bătrîn, semnează foarte tremurat. A murit în 1765 și a fost înmormîntat în biserica pe care a ctitorit-o.

Vezi V. Gomoiu, *Repertor de medici, farmaciști, veterinari*, Brăila, 1938, p. 88, 382, 405; N. Iorga, *Inscripții din bisericile României*, vol. I, p. 336; Fr. Sultzer, *Geschichte des Transalpinischen Daciens*, vol. III, p. 52—53.

180. **1760 aprilie 10.**

Adică eu, Sora, soţiia lui Dumitru brutar, dinpreună cu fii-meu, Păun, dat-am zapisul mieu la măna fii-mieu, Nidelco, i soţii, dumneaei Ioni.

Precum să să ştie că i-am văndut o casă în mahalao Gorganului, pe locul sfinti mănăstiri Sărindarului şi cu tot coprinsul cas[ei].

Şi am văndut-o de a noastră bunăvoe, nesiliţi de nimea şi cu ştirea preoţilor, i mahalagii şi din sus şi din jos, însăşi am tocmit-o în drept taleri 50 tocma. Şi eu, Sora, muma lui Nidelco, să şăz în casă păn-oi muri.

Şi pentru mai adevărată credinţă, ne-am iscălit mai jos, ca să [să] crează. Şi ne-am pus şi degitile.

Aprilie 10 *dni*, 1760.

× Eu Ion, adevănzătoriu *(sic)*
× Eu Sora, soţiia lui Dumitru, vănzătoare
× Eu Păun, ficiorul lui Dumitru, i al Sorii, vănzător
Iordache *biv treti* vistier, martor
× Eu Dima, brut[ar], martor
Popa Manole *ot* Gorgan, martor
Popa Gheoca *ot tam*, martor
× Dumitru brut[ar], martor
× Stoian cărcium[ar], martor
× Stanciu brut[ar], martor
Pătraşco *vtori* vornic, martor
Stan Roată căpitan *za* cai [?], martor
Eu Nica logofăt, martor
× Eu Mihai iuzbaşa, martor
Eu D. logofăt *za* dv[ornicie], martor
Şi am scris eu Tudorea logofăt, cu zisa lor, martor.

Acad. R.S.R., CCLXXXI—28.
Original, stare potrivită, hîrtie cu filigran.

181. **1760 octombrie 1.**

†Adecă eu Anastase Diamandi, dinpreună cu soţiia mea anume Anastasia dat-am acest al nostru adevărat zapis la măna dumnealui Hagi Ştefan armean.

Precum să să ştie că avănd noi o casă pe locul sfintei mănăstiri Radului Vodă, în mahalaoa Sfete Gheorghe Vechi, care casă am cumpărat-o de la feciorii noştri cei vitregi, anume Tănasie, i Costandin, i Ştefanache.

Şi casa iaste pe locul mănăstirii Radului Vodă şi chiriia locului iaste pe an căte taleri trei. Şi nefiindu-ne noaă trebuincioasă şi vrănd ca să o vindem, am strigat-o la mezat cu ştirea tuturor rudelor noastre. Şi nimenea din rude nu s-au sculat ca să o cumpere, fără decăt s-au găsit Hagi Ştefan armean muştiriu. Şi de la mezat am tocmit cu dumnealui în taleri 200, adecă doaă sute. Şi am luat aceşti bani toţi dăplin în măna noastră. pentru care am dat acest al nostru adevărat zapis la măna dumnealui, ca

să o stăpânească cu pace de către noi și de către tot neamul nostru, dumnealui și tot neamul dumnealui.

Drept aceia ne-am pus și noi iscăliturile mai jos, ca să să crează.

Și când s-au făcut acest zapis, au fost și alți oameni streini față, carii mai jos să vor iscăli.

Și când s-au vândut aceste case, au fost cu știrea preoților și a mahalagiilor.

Octomvrie 1 *dni*, leat 1760.

Anastasie Diamandi înpreună cu soția mea Anastasia adeveresc cele de mai sus *[grecește]*

Raduliotul Dionisie *[grecește]*

Tănasie *sin* Hagi, adeverez

Arhimandrit *[indescifrabil]* Raduliotu *[grecește]*

Pană Sava, martor *[grecește]*

Cosma Caramihas, martor *[grecește]*

× Eu Ștefan adeverez

× Eu Drace, martur

× Eu Manea cavaful, martor

× Eu Pilibiu ibrișingiul, martor

× Eu Andrei cavaful, martor

× Hagi Ianache, martor

Acad. R.S.R., CLXV—41.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran.

182. 1761 ianuarie 28.

†Adecă eu Ștefăni cojocariul dat-am acest adevărat și credincios al mieu zapis la cinstită și blagoslovitoare dreapta sfinției sale părintelui mitropolitului chiriu chir Grigorie și la sfănta Mitropolie din București.

Precum să să știe că avănd eu niște case cu pivniță de lemn și cu prăvălie la uliță și cu o cășcioară ce iaste din dos, alăturea cu primblarea și din ulucile din dos mearge locul pănă la pod. Care loc iaste tot al mieu, iar nu cu chirie și fiind sfinția sa vecin cu acest loc al mieu cu locul sfinției sale ce iaste despre Scaune, care îl are de la dumnealui stolnic Ștefănache.

Și fiindu-mi mie de vănzare aceaste case, cu locul lor și mai căzăndu-se sfinției sale a cumpăra, am făcut tocmeală cu sfinția sa de i le-am văndut în bani gata, taleri trei sute noi. Și am luat acești bani toți, deplin și gata în măinele meale. Care case și loc îmi iaste și mie de cumpărătoare de la Bărcă coj[ocarul], dănd sfinției sale și zapisele ceale vechi, ce sănt pentru acest loc. Iar pe din jos să hotăraște acest loc cu locul văt[afului] Manciului.

Deci, să aibă a stăpăni sfinția sa și sfănta Mitropolie aceastea case și cu locul lor, după cum să coprinde mai sus, cu bună pace de către mine și de către tot neamul mieu, să-i fie moșie stătătoare și ohabnică în veaci.

Și pentru mai adevărată încredințare m-am iscălit într-acest zapis cu măna mea mai jos, [ca] să să crează.

Ghenarie 28 *dni*, leat 7269 [1761].

[adaos]:

Măcar că pe aceaste case mi-au mai fost dat un armean, ca să i le vănz, taleri 350, pe cum arată zapisul lui, ce l-am dat la părintele, dar eu acei taleri 50 i-am lăsat sfintei Mitropolii, ca să mă pomenească scriindu-mi și numele în pomea[l]nicul cel mare.

Ștefan Hristea, vănzător *[grecește]*

Gheorghie ierei, martor *[grecește]*

Eu Dimcea, martor *[grecește]*

Șărban coj[ocarul], martor

Și am scris eu Mușat logofăt *ot* Mitropolie, cu învățătura lui Ștefăni și martor.

Arh. St. Buc., Mitrop. Ț. Rom., CCXVIII—7; ms. 131, f. 215.
Original stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

183. 1761 martie 16.

Copie scoasă întocmai după cea adevărată foae de zestre ce dau fiicii noastre Ilincăi, pe cum mai jos arată.

1761 martie 16.

Un left de aur cu două robinuri mari, nevăpsite, i cu 2 robinuri de mijloc, curate nevăpsite, i cu 9 mai mici iar curate nevăpsite.

Un inel de aur cu un robin iarăși nevăpsit, i cu două diamanturi.

Un inel de aur cu un robin mai mic, iar cu două diamanturi.

Un inel de aur cu un diamant mare și cu două mici.

Un inel de aur cu două diamanturi.

Un inel de aur cu smaragde, mare.

Una păreche cercei de aur, în scaun, cîte un diamant și picerile cu cîte un zamfir.

O salbă de douăzeci galbeni împărătești

O păreche paftale cu mărgăritar, cu colanu saia de fir.

O păreche paftale de argint cu colanul lor de fir.

Douăsprezece șire mărgăritar.

Șase linguri de argint, la coadă, jos, poleite.

Șase părechi de cuțite de Lipsca, cu plăselile lor de argint.

Taleri 200 pentru vii.

Taleri 120 pentru rădvan, i pentru telegari, i hamuri.

Magazie de piatră, cu locul ei, la poarta Hanului lui Zamfir.

Una roche de lanbră, cu gurile saia de fir.

Un anteriu asemenea.

Una roche de belacoasă, asemenea roșie cu flori de fir, i cu naturale și gurile saia de fir.

Una roche de hataia de Veneția, cu flori de fir, i naturale.

Un biniș de stofă, cu șăreturile de fir, cu zagarale de cacom, înlăuntru cu lațcă și cu blană [de] cacom.

Una tivilichie de lambră, cu zagarale de cacom și înlăuntru cu blane cacom.

Una roche de ghermesut, cu gurile de litar, i cu fir.

Una iie saia cu sărmă nouă, cu rându pă mănecă.

Patru ii cusute cu mătase și umplute cu fir.

Patru ii cusute cu mătase

Rănduiala mesii.

O masă cusută cu tiriplic, i umplută cu mătăsuri.
12 șervete cusute cu tiriplic și umplute cu fir.
12 șervete al doilea cusute cu tiriplic și umplute cu mătăsuri.
1 peșchir de obraz, ales și umplut cu fir.
1 peșchir de măini, ales, cu tiriplic și umplut cu mătăsuri.
1 masă vărgată.
1 lighean cu ibric.
1 toc tipsii de cositor.
1 toc talere de cositor.
2 sfeșnice de alamă i cu mucările lor.
2 tingiri de aramă mai mari.
2, al doilea
2, al treilea

Așternutul cel dintăi

Un cearșaf cusut cu mătase verde și umplut cu fir.

2 perne mari, fețile de papură și rățelile saia de fir și îmbrăcate cu sandal.

4 perne mici, două cusute, saia de fir, i două urzite cu mătase albă și umplute cu fir.

1 pilotă îmbrăcată fața cu atlaz.

1 plapomă de hataia, cu cearșeafu ei, cu colți de rățele și umplute cu fir.

Al doilea așternut

Un cearșaf ales cu tiriplic și umplut cu mătase.

Una pernă mare cu rățele de ibrișin, fața cusută cu tiriplic și umplută cu mătase.

4 pernițe asemenea
1 scoarță de Țarigrad
1 covor
4 perne de flanelă și cu macatul iar de flanelă

Și acestea sănt toate nouă; și mai mult decăt acestea darul lui Dumnezeu și blagoslovenia părinților [1].

Mărgărit staroste [2]
Grigorie Ghica *vel* logofăt

Răducan sluger

Și am scris eu cel mai jos iscălit, din cuvănt în cuvănt după cea adevărată foae.

Efthimie logofăt.

Colecția Al. Saint-Georges.
Condica de zapise (1699—1841) a familiei Darvari, doc. 125.
Copie.

---

[1] În condica de zapise, la începutul și la sfirșitul acestei foi de zestre, doctorul Const. Darvari face următoarele însemnări: „Zapise și scrisori pentru un loc unde am făcut eu circiumă lingă Hanu lui Zamfir, la București. Această casă arzănd, locul l-au luat Statu, fără voia mea și mi-au dat numai 12 500".

Copie scoasă din cuvănt în cuvănt după cea adevărată foae de zestre a Ilincăi Fusoaicăi ce-i zice acum Elisaveta monahia, care după cererea dohtorului Costandin pentru un loc ce au cumpărat de la numita, am adeverit-o și eu cu iscălitura.

1806 iunie 12.

[2] Ilinca fata starostelui Mărgărit a fost căsătorită cu Negoiță Fusea. Cu cumnată-sa Maria a avut nenumărate pricini de judecată; Negoiță și Maria erau copiii lui Șerban Fusea.

184. 1762 martie 23.

Adică eu, Gheorghe Furtună, *zet* Vladul, înpreună cu soţiia mea Safta, dat-am zapisul nostru ca să fie de bună credinţă la măna dumnealui Matei paharnic Cărpenişanul.

Cum să să ştie că i-am văndut dumnealui o casă a noastră ce o am avut aici, în oraşu Bucureştii, în mahalaua Breazoianului, casa cu locul ei, cu grădină, cu curte şi cu tot coprinsul ei, după cum să vede, pe loc domnesc, făr de chirie. Care coprins l-am avut şi noi de la numitul mai sus al mieu socru şi l-am stăpănit mulţi ani cu pace. Iar acum l-am văndut dumisale de a noastră bunăvoe, nesiliţi dă nimeni, în bani gata, taleri 110.

Deci, luînd aceşti bani toţi, deplin în măinile noastre, am dat şi noi acest al nostru încredinţat zapis ca, de acum înnainte, să aibă dumnealui a stăpăni acest loc şi casă cu bună pace de către noi, dumnealui şi coconii, nepoţii, strănepoţii în veaci. Şi cînd am făcut aciastă tocmeală, au fost cu ştirea tuturor vecinilor şi din sus şi din jos.

Şi pentru mai adevărată credinţă, am întărit acest zapis cu numele şi degetile noastre şi cu boeri marturi, care mai jos să vor iscăli.

Martie 23 *dni*, 1762.

× Eu Gheorghe Furtună, vănzător
× Eu Safta, soţiia lui Gheorghe vănzătoare
Scarlat Fălc[oianu] postelnic, martor
Popa Gheorghe *ot tam*, martor
Pavel cupeţ *ot tam*, martor
Ştefan, copil din casă, martor
× Mariia, soţiia mea
Iordache postelnic Cărpenişan, martur, cănd au iscălit
Scarlat Fărcăş[anu]
Mincul paharnic, martor
Velicu Caloianu, martor *[greceşte]*

Şi am scris eu, Radu paharnic Rătescul, cu zisa lor şi sînt şi mărturie

Acad. R.S.R., MXVIII—43.
Copie.

185. 1762 iulie 5.

Adică eu Nicolau Udricanul dat-am adevărat şi credincios zapisul mieu la măna lui jupăn Călin lăcătuşul, i la măna soţii dumnealui anume Mariia.

Precum să să ştie că i-am văndut o casă a mea ce o am pă ulicioara ce coboară de la Bărăţie la vale spre Curtea domnească, ce să vecineşte despre apus cu Boşnă papistaşul. Despre răsărit să vecineşte cu jupăneasa Stăncuţa a lui Părvan boiangiu la care şi eu am avut de cumpărat. Am văndut-o dumnealui, ce mai sus scrie, cu tocmeală în taleri 190, adică o sută noaăzeci şi banii i-am luat toţi deplin în măna mea, iar chiriia pământului să plătească la biserica Domnească pe an taleri şase.

Şi dumnealui, jupăn Călin lăcătuşul, să aibă a stăpăni cu bună pace de către mine şi de către tot neamul şi rudele mele, că i-am văndut

din bunăvoia mea şi cu ştirea tuturor vecinilor şi a mahalagiilor şi a preoţilor din mahala, care mai jos să vor iscăli marturi, să stăpânească dumnealor şi copii dumnealor câţi va dărui Dumnezeu.

Şi pentru mai adevărata credinţă m-am iscălit, ca să să crează.

1762 iulie 5.

Nicolae Udricanu adeveresc cele de mai sus şi vănzător *[greceşte]*
Eu popa Radul *ot* Sfete Gheorghe Vechi, martur
Eu popa Tudor *ot tam*, martur
Eu Gheorghe bărbierul, martor
Eu Costandin boiangiu, martor
Eu Gheorghe croitorul, martor
Eu Nistor ceauş *za* copii, martor
Şi am scris eu Costandin logofăt cu zisa [dumnealui] şi martor.

Acad. R.S.R., MXL—5 *a*.
Copie.

186. **1763 iunie 26.**

Io Constandin Mihai Ţehan voevod bojiiu milostiiu gospodar Vlahiscoie.

Fapta bună cu căt iaste mai mare şi la mai de sus treaptă, cu atăt cei ce să nevoesc a o căştiga sănt vreadnici de laudă şi de cinste. Dar de căt aceştea mai de mare laudă sănt vreadnici cei ce cu orice feal de mijloace să nevoesc a da ajutoriu spre paza, întărirea şi buna întemeiare a unii fapte bune, dănd lesnire celor ce o doresc făr de zăticneală a o căştiga.

Întru acesta chip fiind întemeiarea şi întărirea şcoalelor întru care să căştigă darul cel nepreţuit, adecă învăţătura cărţii carea nu numai iaste de mare folos şi podoabă vieţii omeneşti, ci încă şi lauda domnezeiască printr-însa să săvărşeşte, învrednicindu-să omul prin mijlocirea ei cu însuşi Dumnezeu a vorbi şi a sta împotriva celor ce cu meşteşugirea cuvintelor vor să răzvrătească pravoslavnica credinţă.

Toţi dar cei ce să nevoiesc cu orice fel de mijlocire a da ajutoriu spre întemeiarea şi buna chiverniseala şcoalelor, pe lăngă lauda, nemuritoriul nume şi veacinica pomenire ce le rămîne în lumea aceasta, aşteaptă făr de îndoire şi răsplătire de la începătoriul înţelepciunii Dumnezeu ca unii ce sănt pricinuitori unii de obşte faceri de bine.

Ci dar trebuinţa şi folosul acestui lucru sfînt şi de măntuire ştiindu-l împăraţii şi domnii cei de demult şi avănd şi grija supuşilor lor, au întărit şcoale prin multe locuri şi oraşe ca prin învăţătură să le pricinuiască lor buna vieţuire. Cărora urmănd şi cei dinaintea noastră blagocestivii domni carii au ocărmuit trebile prea luminatului scaun al ţării aceştiia, au aşezat doao şcoale, una elinească şi alta slovenească carii amăndoao sănt de mare folos nu numai lăcuitorilor ţării aceştiia, ci şi tuturor celor streini carii vin pentru dragostea învăţăturii.

Deci de vreame ce din voia atotputernicului Dumnezeu viind al doilea rănd domn Ţării Româneşti şi înştiinţăndu-ne cu anafora dumnealor cinstiţii şi credincioşii boiarii cei mari ai divanului domniei meale, cum că fiind mai nainte obiceaiu de să da plata dascalilor de la vistierie şi fiindcă

vistieria are multe și deosebite cheltuieli, de multe ori nu le-au fost viind rând a-și lua plata câte patru-cinci luni, au fost găsit dumnealor cu cale ca să să scoață de la bir mănăstirea Glavaciogul și să să dea asupra sf. părintelui mitropolitul țării și sfinția sa din venitul mănăstirii să dea lefile dascălilor și cheltuiala bisericii domnești. Care așezământ s-au fost întărit și de domniia sa Costandin vodă Mavrocordat.

Deci domniia mea încă cunoscând că iaste cu cale și cu cuviință făcut acest așezământ și pentru ca să-și ia dascalii plata mai cu lesnire făr de purtare de grijă, să poată da învățăturile ucenicilor, așijderea și sfînta besearică domnească să-și aibă cuviincioasa podoabă pă deplin, m-am milostivit domniia mea hotărând printr-acest cinstit și bine închipuit hrisov a domniei meale ca să fie această mai sus zisă sfântă mănăstire Glavaciogul în pace și ertată de toate dăjdiile și orânduialele vistieriei ce dau alte mănăstiri, încât de nimic să nu fie supărată.

Și orânduim vreadnic aceștii purtări de grijă iarăși pre preasfinția sa părintele mitropolitul țării chir Grigorie fiind și cu voia arhieriei sale și a toată cinstita boerime ca să aibă arhieria sa prin epitropul arhieriei sale a strânge tot venitul aceștii mănăstiri și dintr-acela să împarță pe fieșcare lună simbriile dascalilor, adecă dascalului celui mare de la Sveantăii Savva pe lună taleri 40, dascalului al doilea taleri 30, dascalului al treilea taleri 10; și întâiului dascal slovenesc taleri 15 și la al doilea taleri 10. Și cheltuiala besericii domnești pentru untdelemn, ceară i tămâe pe lună taleri 20, carii să fac toată suma banilor pe an taleri 1 500.

Însă atâta dascalii să să afle cu priveghiare pentru procopseala învățăturii ucenicilor, cât și preoții besearicii domnești să aibă purtare de grijă pentru podoaba sfintei besearici, și pentru ca să să păzească nestrămutat acest lucru cuviincios și folositor sufletului și vieții creștinești am întărit domniia mea hrisovul acesta cu însăși credința domniei meale Io Costandin Mihai Țehan voevod și cu domneasca noastră peceate și cu tot sfatul cinstiților și credincioșilor boiari celor mari ai divanului domniei meale: pan Costandin Crețulescul *vel* ban, pan Dumitrașco Racoviță *vel* dvornec de Țara de Sus, pan Părvul Cantacuzino *vel* dvornec de Țara de Jos, pan Matei Ghica *vel* spatar, pan Mihai Cantacuzino *vel* logofăt, pan Badea Știrbei *vel* vistier, pan Nicolachi Caragie *vel* postelnic, pan Costandin Catargiul *vel* cliucear, pan Imari *vel* paharnic, pan Grigorașco Băleanul *vel* stolnic, pan Costandin *vel* comis, pan *[loc liber] vel* sluger, pan *[loc liber] vel* pitar, Ispravnec pan Mihai Cantacuzino *vel* logofăt.

Și s-au scris hrisovul acesta în anul dintăi din domniia a doao a domniei domniei meale aici în scaunul orașului domniei meale București, în luna iunie 26 la leat 1763, de popa Florea dascalul de la școala domniei meale cea slovenească *ot* Sf. Gheorghie cel Vechi.

Io Costandin voevoda *[m.p.]*.

Mihai Cantacozino *vel* logofăt *procitenomu*

[pe verso]:

Închinarea mănăstirii Glavaciogului la școale, de Costandin Vodă Țehan. 1763.

Arh. St. Buc., Diplomatice, nr. 34.
Original, stare bună, hîrtie cerată, format mare, cu filigran; frumoase ornamentații aurite; pecete timbrată.

187. **1764 februarie 20.**

Adică, eu Marica, ce am fost soţiie răposatului Matei Condre, dat-am zapisul miieu la măna dumnealui logofătului Stan Urlăţeanu.

Precum să să ştiie că i-am văndut dumnealui o prăvălie, ce iaste în tărgul cel mare, în răndul cojocarilor, care prăvăliie mi-au rămas şi miie de la numitul soţul miieu cel dăntăi. Şi fiindcă am avut trebuinţă dă bani la nunta copilii cei mici, care am avut-o făcută cu numitul, soţul miieu, i-am văndut-o dumnealui, drept bani gata, taleri 410, adică patru sute şi zece.

Care prăvăliie, ne iaste şi soţului miieu de cumpărătoare de la Cărste cojocarul, ce iaste pă locul sfintii mănăstiri a Radului Vodă şi iaste între prăvăliia jupăn Radului Polente cojocarul şi între prăvăliia jupăn Costandin Safa.

Şi i-am văndut-o dumnealui dă a mea bunăvoe, nesilită dă nimene şi cu ştire tot neamului miieu, ca să o stăpănească dumnealui cu pace, dumnealui şi coconii dumnealui, căţi Dumnezeu îi va dărui, fiindcă ne iaste şi neam.

Şi pentru mai adevărată credinţă, am iscălit mai jos, ca să crează. Şi i-am dat dumnealui şi zapisul cel vechi dă cumpărătoare.

Fevruarie 20 *dni*, 1764.

Eu Marica vănzătoarea
[indescifrabil], mărturie
Costandin Safa, martor

Colecţia George Potra.
. Original, rupt la îndoituri.

188. **1764 martie 10.**

†Noi cei ce vom adăvăra mai jos cu iscăliturile, fiind orănduiţi din porunca dumnealui Radul Văcărescul *vel* dvornic de Ţara de Jos ca să hotărăm şi să înpietrim un loc al sfintei Mitropolii, ce iaste în mahalaoa Totoescului, în Uliţa cea Mare a Podului Vergului. Care loc ăl are sfănta Mitropolie de danie de la răposata jupăneasa Bălaşa Blejoianca.

Deci cănd au fost la zi şi la soroc, strănsu-ne-am cu toţii la acest numit loc, fiind şi Tudor *vtori* vornic. Şi am străns vecinii denprejurul locului şi le-am cetit cartea sfinţiei sale de blestem, ca să mărturisească pe unde ştiu că au fost locul al acei jupănease.

Şi aşa fiind cu toţii strănşi, au mers odobaşa Mihai, fiind om vechi şi mahalagiu bătrăn şi vecin cu acest loc pe din sus, şi ne-au arătat tot locul în lung şi în lat. Şi am început a sforă după obicei. Şi întăi am pus piatră în colţul gardului lui Vişan croitoriul, de marginea uliţii Podului Vergului unde au mărturisit toţi vecinii că au fost grajdul Blejoiancii.

Şi am tras cu sfoara den piatra aceasta în sus, latul locului pe lăngă Podul Vergului pănă în piatra ce am pus-o în colţul gardului lui Mihai odobaşa aproape de puţ, de marginea uliţii. Şi s-au găsit stănjeni treizeci.

Şi lăngă această piatră au mai pus şi altă piatră de cautâ în lungul locului. Şi am tras den piatră lungul alăturea cu locul lui Mihai odobaşa şi alăturea cu locul lui Ivan siimeanul, pănă în colţul gardului Sandii. S-au găsit stănjăni patruzeci şi unul, palme trei. Şi am pus doaă pietri, una

caută înapoi la piatra ce iaste pusă de marginea uliţii aproape de puţ, iar alta caută în curmezişul locului, pe lăngă gardul Sandii. Şi am tras acest curmeziş şi s-au găsit stănjeni patrusprezece şi jumătate.

Şi am pus piatră în colţul gardului iar al Sandii, de marginea uliţii ce vine despre Uliţa Vergului şi mearge spre besearica lui Lucaci. Şi de la piatra aceasta în jos pe uliţă pănă în piatra ce am pus de marginea uliţii ce vine den lăuntru despre besearica lui Lucaci. Şi s-au găsit stănjeni în lung patruzeci şi unul şi jumătate.

Şi iar am pus lăngă această piatră şi altă piatră, ce caută pă uliţă în jos pănă la piatra ce s-au pus în colţ de marginea uliţii ce merge la Podul Vergului. Şi din piatră pănă în piatră s-au găsit latul locului stănjeni treizeci şi doi şi jumătate. Şi din piatra aceasta, am tras pe marginea uliţii înpotriva casii lui Dragomir Pleşa pănă în colţul gardului lui Pandeli copilul din casă. S-au găsit stănjeni patruzeci şi patru palme una. Şi am pus piatră în colţul gardului, în dreptul porţii casii lui Iordache călăraşul. Şi din piatra aceasta am tras alăturea cu locul lui Panteli în fundul locului lui alăturea cu gutuii pănă în piatra ce am pus-o iar lăngă gardul lui Panteli, în dreptul caselor Blejoiancii unde iaste gaura pivniţii. Şi s-au găsit stănjeni doaăzeci şi opt şi jumătate palme una.

Şi dentr-această piatră în lung, alăturea cu gardul lui Panteli şi alăturea cu locul Bălaşii şi alăturea cu locul lui Vişan croitoriul pănă în piatra ce s-au pus întăi în colţul gardului lui Vişan croitoriul de marginea uliţii Vergului şi s-au găsit stănjeni patruzeci şi unul şi jumătate.

Şi aşa s-au încheiat acest loc despre toate părţile cu pietre şi s-au măsurat cu stănjenu, după cum să arată mai sus.

Deci şi noi după cum am adeverit şi am ales acest loc, fiind faţă şi toţi vecinii ce au locuri împrejurul acestui loc şi fiind vechili orănduiţi despre partea sfinţiei sale părintelui mitropolitului chiriu chir Grigorie al Ungrovlahiei, părintele iconomul Athanasie şi Muşat logofăt, am dat această carte a noastră de adeverinţă sfintei Mitropolii şi sfinţiei sale părintelui mitropolitului să ţie şi să stăpănească acest loc de acum înainte cu bună pace de către vecinii cu locurile denprejur, după seamnele şi pietrile ce s-au ocolit de jur înprejur şi după trăsura stănjenilor ce să coprinde mai sus, întărind cartea aceasta cu iscăliturile noastre.

Aceasta scriem.

Martie 10 *dni*, leat 7272 [1764].

Tega *biv* logofăt *za* vistierie
Hristea *biv treti* armaş
[indescifrabil] vtori vornic

După cercetarea ce au făcut aceşti mai sus numiţi, la acest loc, al preasfinţiei sale părintelui mitropolitului, prin carte de blestem, fiind şi toţi mahalagii de faţă când s-au hotărât acest loc şi s-au pus pietri, o întărim şi noi cu iscălitura noastră.

Radu Văcărescu *vel* dvornic

[pe verso]:

Hotărnicie pentru un loc al Mitropoliei, ce iaste în mahalaoa Totoescului, ce să numeaşte acum mahalaoa Lucaci.

Danie de la Blejoianca.

Arh. St. Buc., Mitrop. Ţ. Rom., CCXXVI–13.
Original, stare foarte bună; hîrtie cerată, cu filigran, format mare; scriere frumoasă.

189. 1764 mai 3.

†Adecă eu Petre hagiul *ot* Rusciuc dat-am zapis[ul] mieu la măna jupăn Măinii cavafu.

Precum să să știe că i-am văndut o prăvălie aici în răndul altor prăvălii de cavafie în mahalaua Sfăntului Nicolae în Ulița cea Mare, însă cu casile din dos, cele de sus și cele dedesubt pănă în zidul hanului lui Zamfir. Și iaste prăvăliia cu casile, precum s-au zis mai sus, cu pămînt cu tot și ulicioara care merge în dos iaste iar a prăvălii.

Și am văndut de a mea bunăvoe și nesilit de nimeni această prăvălie și cu casile și cu pămînt, ce s-au numit mai sus, drept taleri opt sute. Și am luat acești bani deplin în măna mea.

Drept aceia i-am dat acest credincios zapis la măna dumnealui ca să-i fie moșie stătătoare dumnealui și coconilor dumnealui.

Și cănd s-au făcut acest zapis, au fost și alți negutători și alți oameni marturi care mai jos să vor iscăli. Și eu, pentru mai adev[ă]rată credință, am iscălit mai jos, puind și pecetea pentru întărirea, ca să să crează.

Mai 3 *dni*, 1764.

| L.P. | Eu Petre hagiul vănzător

×Eu căpitan Stăn[i]că m-am iscălit mai jos din bunăvoința mea ca să stăpănească Măinea sănătos această prăvălie ce este dăspărțită de moșia mia.

Și am scris eu popa Iordache *ot* Sveti Nicolae și martor
Eu Fațatan Dumitru, martur

M.I.M.B., nr. 37 425.
Original, stare foarte bună; pecete inelară, în tuș negru.

190. 1764 mai 30.

Io Ștefan Mihai Racoviță voevod bojieiu milostiiu gospodar.

Fapta bună cu cît iaste mai bună și la mai de sus treaptă, cu atîta cei ce să nevoesc a o căștiga sănt vrednici de laudă și de cinste. Dar de căt aceștia sănt vreadnici de mai mare laudă cei ce cu orice feal de mijlocire să nevoesc a da ajutoriu spre paza și întărirea și buna întemeiare a unii fapte bune dînd lesnire celor ce o doresc a o cîștiga. Intru acesta chip fiind întemeiarea și întărirea școalelor întru care să căștigă darul cel nepreţuit, adecă învățătura cărții, care nu numai iaste de mare folos și podoabă vieții creștinești, ci încă și lauda dumnezeiască printr-însa să săvărșaște, învrednicindu-să omul prin mijlocirea ei a vorbi cu însuși Dumnezeu, și asta împotriva celor ce cu meșteșugirea vorbelor vor să răzvrătească buna credință.

Toți dar cei ce să nevoesc cu orice fel de mijlocire a da ajutoriu spre întemeiarea și buna chiverniseală a școalelor, pre lăngă lauda, nemuritoriul nume și veașnica pomenire ce le rămăne în viața aceasta, așteaptă făr de îndoire și răsplătire de la începătoriul înțelepciunii Dumnezeu, ca unii ce sănt pricinuitori unii de obște facerii de bine.

Ci dar trebuința și folosul acestui lucru sfănt și de măntuire știindu-l împărații și domnii cei mai de demult și avănd și grija supușilor lor, au întărit școale prin multe locuri și orașe ca prin învățătură să le pricinuiască lor

buna vieţuire. Cărora urmănd şi cei mai denaintea noastră blagocestivi domni carii au otcărmuit trebile prealuminatului scaun al ţării aceştiia, au aşăzat doao şcoale, una elinească şi alta slovenească, care amăndoaă sănt de mare folos nu numai lăcuitorilor ţării, ci şi tuturor streinilor carii vin pentru dragostea învăţăturii.

Deci din voia atotputernicului Dumnezeu viind noi acum domn Ţării Rumăneşti, ne-am înştiinţat de la sfinţiia sa părintele mitropolitul ţării, chiar Grigorie, pentru orănduiala ce au aceaste şcoale, cum că mai nainte fiind obiceaiu de să da plata dascalilor de la vistierie şi fiindcă vistieria avea multe trebi de împlinit, de multe ori n-au fost luînd leafă cîte patru-cinci luni.

Aşijderea şi besearicile din curte avănd de luat cheltuială pentru untdelemn, tămăe, ceară de la vistierie, neputănd lua să lipsiia de podoaba lor, au fost găsit cu cale dumnealor veliţii boiari ca să scoaţă de la bir mănăstirea Glavaciogul şi să să dea asupra mitropolitului şi din venitul mănăstirii să plătească şi lefile dascalilor şi cheltuiala besearicilor. Şi cu anafora înştiinţănd dumnealor pe domniia-sa Costandin voevod Mavrocordat, şi domniia sa încă cunoscănd cuviincioasă izbăvirea dumnealor, au fost întărit şi cu hrisovul domnii sale care mai în urmă s-au întărit şi de răposatul fratele domniei meale Costandin Mihai Racoviţă voevod şi cu hrisovul domniei sale ce să văzu de noi.

Dar fiindcă în zilele domniei sale răposatului frate, unul din dascalii elineşti nemulţămindu-să numai cu taleri 30 *po* lună leafă sa, i s-au fost orănduit de domniia sa de i s-au mai sporit leafa cu taleri 20, care bani taleri 10 s-au luat din partea celuilalt dascal şi taleri 10 ce lua dascalul al treilea ce au lipsit. Şi au rămas un dascăl cu taleri 50 şi altul cu taleri 30, care şi acesta acum nemulţumindu-să numai cu taleri 30 leafa sa, ne-au adus aminte sfinţiia sa părintele mitropolitul şi pentru mănăstirea Tuturor Sfinţilor, cum că pentru datorie şi lipsă, neavănd nici visteria de unde să ia dajde s-au scos de la bir încă din zilele domniei sale Costandin voevod Mavrocordat. Ci fiindcă iaste făr de bir să ajute la leafa acestui dascal pe lună cu taleri 10.

Deci şi domniia mea cunoscănd că iaste cuviincios acest ajutor, ca şi dascalul să să mulţămească şi mănăstirea încă pentru aceasta să nu mai intre în dajdea vistieriei, printr-acest cinstit şi bine închipuit hrisov al domniei meale izbăvim şi horărîm ca să fie această mai sus zisă sfăntă mănăstire Glavaciogul şi mănăstirea Tuturor sfinţilor în pace şi ertată de toate dăjdile.

Şi orînduim vreadnic aceştii purtări de grijă iarăşi pe sfinţiia sa părintele mitropolitul, fiind şi cu voia arhieriei sale şi a toată cinstita boerime. Ca să aibă arhieria sa, prin epitropul arhieriei sale, a strănge tot venitul acestor doao mănăstiri şi dintr-acela să împarţă simbriile pe fieşcare lună, adecă la un dascăl elinesc pe lună taleri *[loc liber]* şi celuilalt taleri *[loc liber]* şi dascălilor sloveneşti unuia taleri 15 şi altuia taleri 10. Şi cheltuiala besearicilor domneşti taleri 20 pentru untdelemn, tămăe şi ceară, care să fac toată suma într-un an taleri 1620. Însă atăta dascalii să să afle cu priveghiare pentru procopseala învăţăturii ucenicilor, căt şi preoţii domneşti pentru podoaba besearicilor.

Şi pentru ca să să păzească nestrămutat şi în toată vreamea acest lucru cuviincios şi folositor sufletului şi vieţii creştineşti, am întărit domniia mea hrisovul acesta cu însăşi credinţa domnii meale Io Ştefan Racoviţă voevod şi cu credinţa preaiubiţilor domniei meale fii Mihai voevod, Costan-

din voevod și cu tot sfatul cinstiților și credincioșilor boiarilor celor mari ai divanului domniei meale : pan Toma Crețulescul *vel* ban, pan Dumitrașco Racoviță *vel* dvornic de Țara de Sus, pan Radul Văcărescul *vel* dvornic de Țara de Jos, pan Costandin Căndescul *vel* logofăt, pan Athanasie Ipsilant *vel* spătar, pan Mihai Cantacozino *vel* vistiiar, pan Antioh Muruzi *vel* postelnic, pan Răducanul Cantacozino *vel* cliucer, pan Dimitrie *vel* paharnic, pan Gheorghie Caragea, *vel* stolnic, pan Ioan Roset *vel* comis, pan Mihalache *vel* pitar, ispravnec pan Costandin Căndescul *vel* logofăt.

Și s-au scris hrisovul acesta în anul dintăi al domniei domniei meale, la leat 1764 mai 30 *dni*, de popa Florea dascal slovenesc.

Io Ștefan voevoda *[m.p.]*.

Costandin Căndescul *vel* logofăt *procitoh*

Arh. St. Buc., Diplomatice, nr. 36.
Original, stare foarte bună; hîrtie groasă, cerată; frumoase ornamentații aurite; pecete inelară, octogonală, în tuș roșu.

191. 1764 iulie 22.

Io Ștefan Mihai Racoviță voevod bojiiu milostiiu gospodar Vlahiscoe.

Domnii cei pravoslavnici și înțelepți, de vreame ce prin facerile de bine care săvărșesc cătră supușii lor, arată bunătatea cea părintească și stăpănească, mai mult să măresc și-și aduc laudă numelui său, cănd arată bunătatea facerii de bine cu întărirea domneștilor mile cătră cei ce să arată cu slujbe vreadnice și credincioase domnului său și țării.

Căci că multe mijloace sînt în măna domnilor cănd va căuta cu milostivire asupra supușilor săi celor credincioși. Dar încă cu mult și mai mare bunătate iaste cănd să cunosc cei vreadnici cinstii de oblăduitoriul său, hărăzind fieșcăruia darul după vredniciia cinstii sale.

Aciastă dreaptă și credincioasă slujbă fiind cunoscută și de domniia mea de la cinstitul și credinciosul boiariul domniei meale pan Badea Știrbei *biv vel* vistier, domniia mea încă i-am dăruit cu acest cinstit hrisov al domniei meale, ca să aibă a ținea și a stăpăni dumnealui casele în care șade acum, ce sănt în mahalaoa Golescului, în fața podului lui Haidăm, cu tot locul lor căt cuprinde îngrăditul curții și cu toate namestiile ce sănt înlăuntru.

Care case, fiindcă au fost rămas mai nainte domnești, luîndu-să schimb de la răposatul Costandin Brancoveanul *vel* logofăt pentru casele spatariului, Tomei, ce i s-au dat dumisale, domniia sa Costandin vodă Mavrocordat întru cunoștința slujbei ceii credincioase ce au fost cunoscut de la boiariul domniei meale, ce s-au numit mai sus, ca un lucru ce era domnesc, i le-au fost hărăzit prin hrisovul domniei sale ce să văzu de noi.

Drept aceaia, și domniia mea îi întărim și-i adeverim și asemenea îi hărăzim acest domnesc dar ce l-au căștigat după vredinciia slujbei sale, ca să le aibă de baștină și ohabnice dumnealui și fii dumnealui, căți Dumnezeu îi va dărui, întărind domniia mea hrisovul acesta cu însăși credința domniei meale *Io* Ștefan Mihai Racoviță voevod și cu credința preaiubiților domniei meale fii, Mihai voevod, Costandin voevod.

Și mărturii punem pe toți cinstiții și credincioșii boiarii cei mari ai divanului domnii meale : pan Toma Crețulescul *vel* ban, pan Dumitrașco Racoviță *vel* dvornic de Țara de Sus, pan Radul Văcărescul *vel* dvornic

de Țara de Jos, pan Costandin Căndescul *vel* logofăt, pan Athanasie Ipsilant *vel* spătar, pan Mihai Cantacozino *vel* vistier, pan Thoma Rafail *vel* postealnic, pan Ioniță Guliano *vel* cliucer, pan Dimitrie Fotachi *vel* paharnic, pan Iordache Caragea *vel* stolnic, pan Ianacachi Roset *vel* comis, pan Mihalachi *vel* pitar. Ispravnec, Costandin Căndescul *vel* logofăt.

Şi s-au scris hrisovul acesta în anul dintăi din domniia domniei meale aici în scaunul oraşului Bucureşti, la anul de la zidirea lumii 7272 [1764] iulie 22 *dni*, de popa Florea dascalul slovenesc *ot* Sfăntul Gheorghie cel Vechi.

Io Ştefan voevoda *[m. p.]*.

L.P.

Costantin Căndescul *vel* logofăt *procitoh*

Acad. R.S.R., XCIV—29.
Original, stare bună, hîrtie cerată; pecetea domnească, în timbru sec; frumoasă semnătura domnului; în capul documentului, desenată în aur stema țării, purtînd în jur inițialele: I. Șt. M.R. V.V. [Io Ștefan Mihai Racoviță voievod], cu alte două figuri la dreapta și stînga, cu chenar frumos.

192. 1764 noiembrie 22.

Preaînălţate doamne,

Dupe luminată porunca înnălţimei tale, au adus dumnealui vătaf *za* aprozi înnaintea judecăţii (fiind și preasfinţiia sa părintele mitropolitul) pe Marin ce au fost staroste de bărbieri, cu igumenul de la sfănta mănăstire Plumbuita chir Romanos, avănd pricină pentru o casă cu prăvălie din mahalaoa Bălăcianului, de la poarta domnească din sus.

Zicănd Marin că aciastă casă cu prăvălie au fost făcută de dănsul pe locul sfintei mănăstiri Plumbuitei. Dar întîmplăndu-să de au încăput la datorie, au vrut să-și dea prăvăliia cu chirie, să se plătească.

Iar igumenul i-au zis ca să i le vănză cuvioşiei sale. Şi el arată că nefiind atuncea în fire, i le-au văndut în taleri 230 şi acum cerea să-i întoarcă banii înnapoi şi să-şi ia casa cu prăvăliia întru a lui stăpînire.

Întrebănd noi şi pe igumen, au răspuns cum că acest Marin de a lui bunăvoe ş-au făcut casa cu prăvăliia vănzătoare. Şi găsindu-să alt muștiriu ca să o cumpere, n-au îngăduit a vinde la alţii, fiind pe locul mănăstirii, ci au dat jalbă mării tale. Și fiind orănduit la preasinţiia sa părintele mitropolitul, au mers amăndoao părţile faţă şi s-au învoit între dănșii, de au dat numai pă lemne taleri 230, fiind locul mănăstirii, arătăndu-ne şi zapisul de vînzare *ot* leatul 7272 [1764] mai 24, adeverit cu 5 mărturii, preoți și alţii şi încredinţat cu pecetea preasfinţiei sale părintelui mitropolitului. Care de atunci pănă acum iaste trecut la mijloc o jumătate de an.

Şi mai ales că zise igumenu cum că casa şi prăvăliia aciasta le-au stricat şi le-au prefăcut de au chieltuit alţi taleri 230, încă şi mai mult. Care nici Marin n-au mai putut să mai tăgăduiască.

Ci, noi găsim cu cale să se întărească anaforaoa aciasta și de către înălţimea ta, ca să stăpănească igumenul şi sfănta mănăstire casa și prăvăliia aciasta cu pace de către Marin, de vreame ce să dovedi cum că de a lui bunăvoe şi fiind cu minţile întregi au văndut. Şi igumenu, diosibit de banii ce i-au dat lui pă lemnile acei case, i prăvălii, au făcut altă chieltuială de

le-au prefăcut. Iar hotărârea cea desăvărşită rămăne să se facă de către înnălţimea ta.

Noemvrie 22 *dni*, 1764.

Grigorie al Ungrovlahiei
R. Văc[ărescu] *vel* dvornic
Costandin Cănd[escu] *vel* logofăt
B. Şt[irbei] *biv vel* vistier

[rezoluţia domnului]:

Io Ştefan Mihai Racoviţă voevod, i gospodin

†Aciastă anafora a preasfinţiei sale părintelui mitropolitului şi a dumnealor veliţilor boeri citindu-o şi domniia mea şi fiindcă hotărărea pă dreptate iaste făcută, poruncim şi domniia mea aşa să să urmeze. Şi să stăpînească igumenul şi mănăstirea aciastă casă şi prăvăliia cu pace de către Marin bărbieriul, dupe cum să coprinde mai jos.

Tolico pisah gospodstvo-mi.

Dichemvrie 3 *dni* 1764.

L.P.

Arh. St. Buc., M-rea Plumbuita, XV—49.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecetea inelară, domnească, în tuş roşu, purtînd data 1764.

193. 1764 decembrie 15.

Prin prezenta carte de mărturie declarăm noi cei mai jos subsemnaţi că în anul 1764 decembrie 15 Baba-Dimo [Papadima?] şi tovarăşul lui Manole Salonicheanul, cojocari de meserie, rămîind datori şi neavînd să-şi răspundă datoria, creditorii cari avea să ia de la dînşii au pornit jalba către sprea înălţatul domn Ştefan Vodă şi prin luminată poruncă s-a orînduit starostea de neguţători domnul Gheorghe.

Şi toată marfa cîtă s-a găsit, a celor de mai sus zişi, au înpărţit-o prin analoghie. Şi nefiind marfa lor de ajuns pentru răfuirea datoriilor, au scos la mezat şi două odăi ale lor cu o cămăruţă ce le aveau la hanul Constantin Vodă în partea de jos a porţii cei mari, lîngă spiţeria de jos, şi zicînd ei că ar fi cheltuit înaintea lor Gheorghe portarul 500 lei pentru facerea acestor odăi.

Şi adjudecăndu-se la mezat domnului Nicolae Lazaru au rămas asupra lui în lei 230, adică două sute treizeci, împreună şi un drept de plată de lei 24 care peste tot ce însumează în lei 254, adică două sute cincizeci şi patru, pe cari i-a şi dat numitul d. Nicolae şi au rămas zisele odăi sub stăpînirea lui.

Deci să aibă să plătească pe an numai chiriia egumenului de lei 24, după cum plăteau şi predecesorii săi.

Drept aceasta s-a făcut şi prezenta carte subscrisă de marturi, ca să fie spre dovada adevărului.

1764 decembrie 15.
Bucureşti

Gheorghe starostea, martor
Cosma Cara-Mihai, martor
Baba-Dimo Petru, martor și neștiind să scrie l-am subscris eu Theodosie Plameniu și martor
Radu logofătu stărostii, martor
State Porfili, martor

Arh. St. Buc., M-rea Văcărești, XXXVI—1.
Copie românească după o copie grecească ce s-a făcut după originalul prezentat la Arhivele Statului.

194. **1765 iunie 7.**

†Adecă eu Ana Ghiurginca, dinpreună cu nepotă-mieu Mihalache, dat-am acest adevărat și credincios al mieu zapis ca să fie de bună credinţă la măna dumnealui jupănului Anton Dărstorean și la măna jupănesii dumnealui anume Nuţa.

Precum să să știe că avănd noi o casă în mahalaoa Bălăceanului, pe locul Bălăceanului, care casă iaste cumpărată de feciorul mieu răposatul Gheorghie armaș, tatăl nepotă-mieu ce s-au numit mai sus, ce-și are chiriia locului pe an căte taleri 9. Şi să vecineaște această casă cu Zahariia condoragiul din sus, iar din jos să vecineaște cu Costandin croitoriul.

Noi, din bunăvoinţa noastră, nesiliţi de nimenea, o am văndut dumnealui mai sus numitului neguţătoriu în bani gata taleri 205, adecă doao sute cinci, luînd acești bani toţi deplin în măna mea.

Şi iaste această casă cu poartă scoasă în pod în faţa uliţii, pe uliţa ce mearge de la hanul lui Şerban Vodă la vale spre Curtea domnească.

Şi am dat la măna dumnealui și zapisele ceale vechi de cumpărătoarea aceștii case. Deci să aibă dumnealui și jupăneasa dumnealui și copiii dumnealui căţi Dumnezeu îi va dărui, ca să stăpănească cu bună pace, atăta de cătră noi cât și de cătră tot neamul nostru, de cătră nimeni nici un fel de supărăre să nu aibă. Iar ori acum, ori măcar cănd după vremi, de să va scula cineva, au din neamul nostru, au din alţii streini pentru această casă, orice ar fi pricină, noi să avem a răspunde, iar dumnealui, după cum am zis, să n-aibă nici un fel de supărare.

Şi o am văndut dumnealui cu ştirea preoţilor de mahala, i a vecinilor din sus şi din jos carii mai jos să vor iscăli.

Şi noi pentru mai buna încredinţare am întărit zapisul acesta cu iscăliturile numelor noastre, puindu-ne și degetele în loc de peceţi, să să crează.

Iunie 7 *dni*, 1765.

Eu Ana *[indescifrabil, grecește]*
Eu Mihalache *[indescifrabil, grecește]*
Maria H. Bălăceanu
[semnătură grecească, indescifrabilă]
Popa Istrate *ot* Sfăntu Dimitrie, martor
Popa Preda *ot* Sfete Dimitrie
Popa Antonie *ot* Sfete Dimitrie
Popa Neagu *ot* Sfete Dimitrie
Zahariia condoragiu, cu ştirea mea, vecin, martor

Stan bărbiiar vecin, martor
Şi am scris eu Costandin *vtori* dascal slovenesc, cu zisa dumnealor

Arh. St. Buc., Achiziţii noi, LXXIX—5.
Original, stare foarte bună, hîrtie cerată.

195. **1765 iulie 10.**

Io Ştefan Mihai Racoviţă voevod bojeiu milostiiu gospodar vsei zemli Ungrovlahiscoi.

De toţi iaste ştiut că din cîte lucruri împodobesc pre om întru această viiaţă, învăţătura iaste mai aleasă şi mai înaltă. Pentru aceia iaste şi mai lăudată de cei ce au numele înţelepciunii cei din afară (adecă acei elineşti) şi acei bisericeşti. Şi cu multe cununi de laudă să încununează încăt şi Pavel, cel înălţat pănă la ceriuri, la a treia orănduială o pune, socotind numărul darurilor care s-au dat de la Dumnezeu oamenilor, şi zicănd : că pre unii i-au pus Dumnezeu în besericâ, întăi pre apostoli, a doao pre prooroci, a treia pre dascali.

Mărirea aceştiia vrănd să o arate şi Aristotel filosoful cătră cel ce l-au întrebat, cu ce să osebesc cei învăţaţi de cei neînvăţaţi, i-au răspuns cu ceia ce se usebesc cei vii de cei morţi. Şi ca să zicem mai în scurt, atăta întreace învăţătura pre toate bunătăţile omeneşti cu căt întreace şi sufletul pre trup. Că aceasta iaste podoaba sufletului şi trupului, fiind pricină celor patru verhovnice bunătăţi, de pre înţelepciunea lui Solomon care zice : aceasta învaţă curăţie şi minte şi dreptate, şi bărbăţie, de care mai de trebuinţă nimica nu iaste întru viiaţa oamenilor.

Şi de pohteşte cineva multă ştiinţă, ştie ceale trecute şi ceale ce şi vor să fie le semuiaşte, ştie tălmăcirea cuvintelor şi dezlegările vorbelor celor ascunse, seamne şi întămplări ale vremilor şi ale anilor, şi tuturor iaste sfetnic bun.

Pentru aceasta dar şi stăpînul nostru Is. Hs. însemnănd folosinţa învăţăturii cei către măntuire, întăi au înţelepţit pre ucenicii săi prin pogorărea sfăntului duh, apoi i-au trimis la propoveduire. Încă şi noao tuturor ne-au poruncit să cercăm dumnezeeştile scripturi cîţi pohtesc să afle viiaţa cea nemuritoare.

Deci cum ar putea neştine să cearce dumnezeeştile scripturi nepedepsindu-să mai nainte cu învăţătura.

Ci dar trebuinţa şi folosul acestui lucru sfănt şi de măntuire ştiindu-l împăraţii şi domnii cei dă demult, şi avănd şi grija supuşilor lor, au întărit şcoale prin multe locuri şi orăşe, ca prin învăţătură să le pricinuiască bună vieţuire, cărora urmănd şi cei mai denaintea noastră blagocestivii domni carii au ocărmuit trebile prealuminatului scaun al ţării aceştiia, au întărit doao şcoale, una elinească şi alta slovenească, care amăndoao sănt de mare folos, nu numai lăcuitorilor Ţării Româneşti, ci şi tuturor celor streini carii vin pentru dragostea învăţăturii.

Deci de vreame ce din voiia atotţiitorului Dumnezeu viind domniia mea domn Ţării Româneşti, pre lăngă toate grija ce o avem de supuşii noştri, în tot chipul ne nevoim dorind ca şi aceaste doao şcoale să fie în stare bună, spre procopseala ucenicilor, spre luminarea norodului şi spre pohvala şi a aceştii creştineşti politii.

Dar ne înștiințăm de la dascalii mai sus numitelor școale cum că mai nainte vreame pre când li s-au fost dând leafa de la vistierie, cu multele trebi și deosebitele cheltuieli ce are vistieria, de multe ori s-au fost păgubind dascălii de simbriia lor. Iar de când s-au scos mănăstirea Glavaciogul de la visterie și s-au dat supt stăpânirea sfinției sale părintelui mitropolitului spre plata lefii dascălilor au fost odihniți și mulțămiți până acum. Iar acum li să zăticnează și acea lesnire de luatul lefii, arătându-le sfinția sa mitropolitul că din păsurile mănăstirii ce i-au pricinuit întâmplarea vremii și din înmulțirea dobânzii ce să dă la datoriia ce iaste, nu să ajunge venitul a da și simbriia dascălilor așa cu lesnire ca mai nainte și deplin pe fiecare lună.

De care și domniia mea cercetând ne-am pliroforisit de la sființia sa părintele mitropolitul iarăși într-acestași chip, după jalba ce ne arătase dascălii mai sus numitelor școale.

Însă domniia mea știind trebuința și folosul acestui lucru sfânt și de mântuire, și din multa râvnă ce avem spre săvârșirea unui bine ca acesta, pre lângă alte multe griji în care ne aflăm, bine vrem domniia mea ca cu oareșicare prilej să-și ia dascalii simbriia lor mai cu lesnire, ca să poată da învățăturile ucenicilor, făr de a-și împărți gândul lor la purtarea de grijă pentru leafă. Și ca să-i ușurăm de această grijă turburătoarea și zăticnitoare lucrului lor, și ca să așezăm iarăși cuviincioasa bună orânduială, orânduim vrednec purtătoriu de grijă aceștii trebi iarăși pre sfinția sa părintele mitropolitul chir Grigorie ca pre cel ce iaste păstoriu și părinte duhovnicesc a toată împlinirea cea cu numele lui Hs, carea se păstorește de arhieria sa, fiind și cu voia arhieriei sale. Ca și de acum înainte această mănăstire Glavaciogul să fie tot supt iconomiia sfinției sale, scutită de toate dăjdiile și orânduialele vistieriei și în pace cu toate daniile și domneștile ei mile, pentru darea simbriei dascalilor.

Dar pentru neajungerea până la împlinirea simbriilor și pentru că am socotit domniia mea că ar mai fi trebuință de un al treilea dascăl la școala elinească pentru învățăturile gramaticii, ne-am milostivit domniia mea de am mai orânduit iarăși supt purtarea de grijă a arhipăstoriei sale și sfânta mănăstire Dealul, carea și aceasta să fie iarăși scutită de toate dăjdiile vistieriei și în pace cu toate bucatele și domneștile ei mile. Și sfinția sa să așaze epitropi părinți iscusiți, oameni cu frica lui Dumnezeu, să strângă venitul acestor doao sfinte case, luîndu-le seama cu amăruntul pe tot anul, ca și dascălii să-și aibă simbriia lor cu lesnire și făr de scădeare, și și sfintele acestea mănăstiri cu prisosul să să ușureze de povara datoriilor.

Și sfinția sa pe toată luna să împarță simbriile dascalilor, din carii la doi dascali ce dau învățăturile filosofiei să dea de lună câte taleri *[loc liber]* la unul, i la al treilea taleri *[loc liber]*, i școalii slovenești unui dascal taleri *[loc liber]*, i al doilea taleri *[loc liber]*.

Așijderea să dea și la amândoao bisericile domnești de aici din Curte pentru untdelemn, ceară și tămâie, pe lună taleri *[loc liber]*, carii să fac pe lună banii dascalilor i ai besearicilor taleri *[loc liber]*, iar într-un an taleri *[loc liber]*.

Însă și dascălii să să afle cu priveghiare spre procopseala ucenicilor la învățătura cărții. Și pentru ca să să păzească nestrămutat acest lucru cuviincios și folositor sufletului și vieții creștinești, întărim domniia mea hrisovul acesta cu însăși credința domn. Io Ștefan Mihai Racoviță voevod și cu credința preaiubiților domniei meale fii Mihai voevod, Costandin voevod.

Şi mărturii pusem dom[niia mea] pe toţi cinstiţii şi credincioşii boiarii cei mari ai divanului domniei meale: pan Toma Creţulescu *vel* ban, pan Radul Văcărescul *vel* dvornic, pan *[loc liber] vel* logofăt, pan Athanasie Ipsilant *vel* spatar, pan *[loc liber] vel* vistier, pan Thoma Rafail *vel* postelnic, pan Ioniţă Guliano *vel* cliucer, pan Dimitrie Fotachi *vel* paharnic, pan Iordache Caragea *vel* stolnic, pan Ianacachi Roset *vel* comis, pan Mihalachi *vel* pitar.

I i saam reci gospodstvo-mi.

S-au scris la leat 1765 iulie 10 *dni*, de popa Florea dascalul slovenesc *ot* Sf. Gheorghie Vechi.

Io Ştefan voevoda *[m.p.]*.

Şărban *vtori* logofăt *procitoh.*

Arh. St. Buc., Diplomatice, nr. 39
Original, stare bună, hîrtie groasă cu filigran; frumoase ornamentaţii aurite; pecete inelară, în tuş roşu.

196. 1765 decembrie 20.

Preaînălţate doamne,

Dupe luminată porunca mării tale, au adus dumnealui ceauşul *za* aprozi înaintea noastră pe Costandin postelnic, vechil fiind dumneaei sărdăresii Ilincăi mumă-si, dă am luat seama jălbii ce au dat la măriia ta, pentru Manda Craioveanca ce au fost soţie lui Mihai Măntica şi pentru fiu-său Costandin Măntica de aici în Bucureşti.

Zicănd că în multe rănduri au avut judecată cu dănsa pentru patru prăvălii şi o pivniţă din Uliţa Şălarilor, care le-au fost avut cumpărate dumneaei sărdăreasa de la Mariia sora MănticHi la leat *[loc liber]* şi era puse zălog de Manda soţiia lui Mihai drept taleri 750 la dumnealui paharnic Canela, pentru care au eşit şi acum la Divan înaintea mării tale.

Şi neputăndu-să dovedi ale cui au fost acele prăvălii, ale surori MănticHi, sau ale lui Mihai bărbatul Mandi, într-alt chip nu li s-au putut hotără, ci au rămas lucru la înpăcăciune între dumnealor. Şi ne orăndueşte măriia ta ca să le luăm seama şi să să odihnească amăndoaă părţile.

Faţă fiind şi dumnealui paharnic Canela ne arată o anafora dă judecata ce au fost avut înaintea a tuturor dumnealor veliţilor boeri, fiind şi sfinţia sa părintele proin episcop al Rămnicului, întărită cu pecetea mării tale din ceialaltă domnie, prin care să hotăraşte şi de către înălţimea ta, ca dumnealui paharnicul să dea dumneaei sărdăreasa banii cu căt va fi cumpărat prăvăliile şi să le ia dumnealui, ori dă nu, dumneaei sărdăreasa să plătească datoriia dumnealui paharnicului şi să ia şi pivniţa, să le stăpănească.

Şi însuşi sărdăreasa au fost primit ca să plătească paharnicul dumneaei banii cu căt le-au cumpărat şi cheltuiala ce au făcut la meremetisitul lor.

Dupe aceia neodihnindu-să sărdăreasa, au mai fost eşit şi înaintea mării tale la Divan, cerănd ca să-şi stăpănească prăvăliile şi nici dumneaei să nu întoarcă banii paharnicului, nici paharnicul să nu-i întoarcă pe prăvălii.

Dar măriia ta văzănd că dă va rămănea după cererea sărdăresii, paharnicul să păgubeşte mult, iar cu hotărărea ce s-au zis mai sus, nici o parte nu păgubeşte. Asemenea hotărăre li s-au făcut şi atunci, întărind

iarăşi cu pecetea mării tale, după care hotărăre neavănd dumneaei sărdăreasa putere ca să-i dea acei taleri 750 paharnicului şi să ia prăvăliile şi pivniţa, aşa s-au învoit acum între dumnealor şi au cerut să-i întoarcă banii pe prăvălii.

Deci noi stănd mijlocitori către dumnealui paharnic din taleri 500 ce era să-i dea pe acele patru prăvălii, i-au mai ertat 100 şi cu bunăvoia dumnealui au primit să-i dea taleri 400 şi să-şi ia prăvăliile supt stăpănire. Care aceşti taleri 400 cei dă acum şi cu alţi taleri 400 ce au dat la cumpărătoare, să văd că-l ţin preţul prăvăliilor drept taleri 800.

Şi nu au mai rămas altă pricină dă a mai zice Manda ceva pă urmă. Iar pentru taleri 250, dă vreme ce nu au putut să-i înplinească şi să ia şi pivniţa, au rămas supt stăpănirea paharnicului.

Şi aşa s-au învoit şi s-au odihnit amăndoaă părţile. Şi dănd acei taleri 400, acum cu luminată porunca mării tale să să ia toate cărţile dă pricina acestor prăvălii, atăt dă la dumnealui paharnic, căt şi dă la Manda să să dea la măna dumneaei sărdăreasa ca dă acum înainte să le stăpănească cu bună pace.

Şi după cum s-au învoit arătăm mării tale, iar hotărărea rămăne la măriia ta.

Dichemvrie 20 *dni*, 1765.

Grigorie al Ungrovlahiei
D. *vel* vornic
Radu Văcărescu *vel* dvornic
Costandin Dudescul *vel* logofăt
[semnătură indescifrabilă]
Pană *vel* clucer
Iordache *vel* stolnic

[rezoluţia domnului]:

Io Scarlat Grigorie Ghica voevod bojiiu milostiiu gospodar zemli Vlahiscoi

†De vreme ce înaintea preasfinţii sale părintelui mitropolitului şi a dumnealor veliţilor boeri, cu mijlocire s-au învoit amăndoaă părţile şi s-au înpăcat, precum mai jos într-această anafora să adeverează. Şi fiindcă paharnicul ş-au luat şi banii acei taleri 400, întărim şi domniia mea ca de acum sărdăreasa Ilinca să aibă a stăpăni acele prăvălii cu bună pace. Şi s-au luat şi scrisorile şi zapisile atăt de la măna paharnicului Canelii căt şi din [de la] Manda Craioveanca şi s-au dat tot la măna sărdăresii ca altădată mai multă pricină între dănşii, pentru aceasta, să nu mai fie.

I i saam reci gospodstvo-mi.

Iulie 28 *dni*, 1766.

L.P.

Arh. St. Buc., M-rea Cotroceni, XXIX—3.
Original, stare foarte bună, hîrtie cerată, format mare; frumoasă semnătura mitropolitului; pecetea inelară a domnului, în tuş roşu.

Din luminată porunca măriei sale preaînălţatului nostru domn Io Scarlat Grigorie Ghica voevod fost-am orînduiţi ca să tragem locul de prăvălii, de aici din Bucureşti, de la Scaunele de carne ceale vechi ale sfintei Mitropolii şi ale sfintei mănăstiri sfîntul Ioan de la Focşani şi ale dumnealui banul Costandin Creţulescul.

Deci mergînd acolo în faţa locului şi adunînd pre toţi vecinii şi cetindu-le scrisorile ce au avut fieştecarele, fiind la mijloc şi cartea preasfinţiei sale părintelui mitropolitului, de blestem, şi cerînd ca să ne arate pietrile ce au fost hotară ale sfintei Mitropolii, ce au fost hotorît în zilele mării sale Nicolae Vodă *ot leat* 7236 [1728] ghenarie 15 *dni* şi aflîndu-se doi preoţi de la beserica Scaunelor, anume popa Nicola şi popa Stavru care au şi ei o prăvălie acolea şi au primit carte de blestem, cum că tot acolo au fost şi piatra cea veche în colţul prăvăliilor unde iaste şi acum. Şi am cercetat ca să se mai găsească şi alţi davaţi să ştie piatra unde au fost mai nainte şi să ia cartea de blestem şi nu s-au mai găsit alţii să ştie mai bine decît acei doi preoţi numiţi.

Drept aceia văzînd şi noi că acea piatră din colţul prăvăliei preoţilor s-au dovedit prin carte de blestem că este hotar bun şi adevărat, după a lor mărturisanie, am tras întîi locul sfintei Mitropolii în faţă despre uliţă pre lîngă pod, puind sfoara dintr-acea piatră am tras în jos spre Bucureştioară şi s-au înplinit stînjeni doaozeci ai sfintei Mitropolii, după cum scriu în cărţile ceale vechi de hotărnicie, şi au venit pînă în casa pivniţi a lui Petre cojocaru *zet* lui Ilie mărgelarul, ce i-au dat-o zestre, căzînd toată tinda cîrciumei pă locul Mitropoliei. Şi am pus piatră unde s-au înplinit stînjeni, lîngă talpa casii de marginea podului.

Altă piatră am pus din josul uşii grajdului lui Petre cojocarul ce este din dosul casii, în marginea stîlpului uşii grajdului, fiind faţă şi vechilii preasfinţiei sale părintelui mitropolitului chiriu chir Grigorie, anume, sfinţiia sa părintele arhimandrit chir Mihail proegumen şi sfinţiia sa părintele arhimandrit chir Samoil, dicheul sfintei Mitropolii Tîrgoviştii şi părintele chir Athanase iconomul şi Muşat logofăt şi doi *vtori* vornici anume Tudor şi Radul.

Şi pentru această hotărnicie ce au făcut, precum să coprinde mai sus, am dat această carte de adeverinţă la sfînta Mitropolie şi la cinstita mîna a preasfinţiei sale părintelui Mitropolitului, ca să ţie şi să stăpînească acest loc, ce arată mai sus, stînjeni 20 pe cum iaste înpietrit, cu bună pace de către vecinii cei din sus şi cei din jos, fiind dreaptă şi adevărată moşie a sfintei Mitropolii, după dreapte şi adevărate scrisori ce are.

Şi am întărit şi noi cartea aceasta cu iscăliturile noastre mai jos să se crează.

Martie 6 *dni*, *ot leat* 7274 [1766]

Şerban Greceanu *vel* medelnicer
Costandin Cocorăscul *biv vel* sluger

Arh. St. Buc., ms. 131 f. 210—210 v.
Copie.

198. 1766 aprilie 23.

†Adică eu, Necola *ot* Varna, dat-am zapisul mieu de bună credinţă la măna părintelui egumenului de la sf[ănta] mănăstire Plumbuita.

Precum să să ştie că m-am aşăzat cu sfinţiia sa şi me-au dat prăvăliia care au ţinut-o Gheorghe, ginerile Părvului băcanu, cu acest aşezămănt: de acum pănă la optsprizece luni să n-aibă sfinţiia sa a cere de la mine nici un ban pentru chirie. Iar plin[in]du-să sorocul acesta, să aibă sfinţiia sa a-şi cere chirie de la mine, pe an, căte taleri 68, adică şaizeci şi opt.

Care bani să aibă sfinţiia sa a-i lua jumătate la începutul anului şi jumătate la o jumătate de an, fără nici o pricină. Şi căt îmi va fi voia mea, să aib a şădea în prăvălie tot cu aciastă chirie, ce scrie mai sus. Şi cele ce voi face eu în prăvălie, i dănafară să fie tot de la mine, fiindcă am făcut cum me-au fost mie voia, stricănd alte lucruri.

Şi pentru mai adevărată credinţă, m-am iscălit mai jos, ca să să crează.

Aprilie 23 *dni*, 1766.

× Eu Nicola *[indescifrabil, greceşte]*
Şi am scris eu, popa Antonie *ot* Sf. Dimitri
Eu popa Sion *ot* Sf. Dimitrie, martor

Arh. St. Buc., M-rea Plumbuita, XV—51.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran, format mic.

199. 1766 mai 12.

Adică eu Şerban paharnic dat-am zapisul mieu la măna părintelui igumen chir Romanos *ot* sfănta mănăstire Plumbuita.

Precum să să ştie că avănd eu doă prăvălii, numai lemnele pe locul sfintei mănăstiri, ce este din susul porţii domneşti, despre Dămboviţă, întru [pentru] care dam chirie la mănăstire pe an căte taleri 5 *pol*, 20. Şi vrănd ca să le fac de izno[a]vă, am eşit cu sfinţiia lui înaintea preasfinţii sale părintelui mitropolitul şi preasfinţia sa aşa ne-am hotărăt, fiind locul mănăstiresc, să aibă a-mi plăti lemnele, sau să ne învoim amăndoi.

Şi nedăndu-i măna sfinţii sale ca să cumpere lemnile, s-au învoit sfinţia lui cu mine de a mea bunăvoe şi am mai înălţat chiriia locului, ca să dau la mănăstire pe an chiriie pentru amăndoaă prăvăliile căte taleri noaă, iar mai mult supărare să nu aibă. Şi eu să aib a-m[i] preface prăvăliile precum îmi va fi voia, ori de lemn ori de zid, cănd îmi va da măna şi cănd voi putea.

Sănt volnic să le fac după cum dovedeşte şi zapisul sfinţii lui.

Şi pentru mai adevărată credinţă, m-am iscălit mai în jos, ca să să crează.

Mai 12, 7274 [1766].

Şerban paharnicul, adeverez
Popa Mihai *ot* Dm. [Domniţa] Bălaşa, martor
Popa Antonie *ot* Sfeti Dimitri[e], martur

Nicolai staroste de bărbieri, martor
Voico bărbier, martor
Ştefan croitor, chiriaş, martor
Şi am scris eu Stan logofăt cu zisa dumnealui şi martor.

Arh. St. Buc., M-rea Plumbuita, XV—52.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

200. **1766 decembrie 17.**

Cinstite şi al mieu mai mare, dumneata arhon hagi chiriie chir Petre cu multă sănătate, mă închin dumitale şi rog pe milostivu Dumnezeu ca să păzească pe dumneata cu întreagă sănătate, dinpreună cu toată cinstită casa dumitale.

†Cu scrisoarea către dumneata, de alt, n-avusei fără decât noi, cu mila lui Dumnezeu, am venit aicea în Bucureşti sănătoşi. Al doilea, te pohtesc pe dumneata pentru o caretă care am mers amăndoi de am văzut-o, ce ziceai dumneata că iaste tocmită dă o face jupănu Ianache Cincu. Cănd va fi gata, să mă înştiinţezi dumneata cu o scrisoare, ca să trimiţ om de aicea, dinadins, cu cai şi cu banii înpreună la lazaret, la Boiţă.

Şi te pohtesc ca să pui silinţă să o facă frumoasă cu văpseală săngipiie şi cu postav bun, iar săngipiu; şi să fie cu pervazurile cu aur. Şi de vei putea, ca să o iai cu preţ mai jos decât 54 de galbeni, după cum mi-ai spus dumneata. Iar dă nu să va putea mai jos, să o iai şi cu preţu acela, numai să fie lucru bun, curat, în scurt, după cum îţi va plăcea dumitale, ca să aib [am] şi eu cinste de către dumnealui starostea şi dumneata laudă de la dumnealui, care şi dumnealui să închină dumitale, cu sănătate.

Ci, iarăşi te pohtesc ca să faci dumneata această osteneală să-mi isprăveşti acest lucru după cum te-ai făgăduit ca să cunosc dragostea dumitale. Şi eu, iarăşi, voi sluji dumitale la cele ce mă vei pohti. Iar dă nu vrea meşteru să o facă cu aur, tot cu acel preţ, peste tot, măcar să-i facă pervazurile coşului. Iar nevrănd nici aşa, fie şi cu văpseală, numai văpseală bună, frumoasă. Şi coşu să fiie înbrăcat cu piiele, iar nu zugrăvit. Şi la ce zi să să afle cai în lăzăret, să aib [am] răspuns, să ştiu şi pentru vamă dă vei putea dumneata, să faci chiverniseală, ca să o scoţi mai eftină. Şi ce vei mai cheltui dumneata, pănă să va aduce în lăzăret, vom plăti dumitale, cu mulţumită.

Numai, te rog, ca să nu rămăe, că iaste trebuincioasă aceasta. Şi rămăn,

Al dumitale, mai mic şi de binevoitor,
Ioan Chirul
Dichemvrie 17, 1766, Bucureşti.

[însemnare ulterioară]:
1767 ianuarie 12.
Am dat [?] răspuns: preţu 58 #, arvună am scris 18 # bani 15 şi rămăne să vi-i scad.

[adresa pe verso]:

Cinstitului și al mieu mai mare dumnealui domnului chir hagi Pătru Luca, cu multă sănătate.

Să să dea la Sibiiu.

Colecția George Potra.
Original, stare foarte bună.

201. **1767 iulie 25.**

†Adică eu Mariia pităreasa, ce am fost soție răposatului Andrei *vtori* pitar, înpreună cu feciorii miei, carii mai jos să vor iscăli, adeverez cu acest zapis al mieu la cinstită măna dumnealui Dumitrache Ghica *vel* spatar.

Precum să să știe că avănd eu niște case aicea în București, ce mi-au fost și mie de cumpărătoare de la răposații unchii miei Gheorghie și Costandin boltașul, frații tătăni-mieu, după cum zapisul cel vechi de cumpărătoare arată. Deci, de a mea bunăvoe, le-am făcut vănzătoare, care case sînt în mahalaoa Bisericii Doamnii între casile dumnealui clucerului Pantazi, și între casile dumnealui șatrariului Costandin Costescul.

Deci învoindu-mă cu dumnealui mai sus numit *vel* spatar Ghica, ne-am așăzat între noi, fiind și alți boeri marturi, vănzăndu-le dumnealui în bani gata taleri 1 100, adică o mie o sută, tocmai. Care bani numărăndu-mi-i dumnealui, i-am luat toți deplin în măna mea. Și eu i-am dat acest adevărat zapis ca să aibă a stăpăni cu bună pace, dumnealui și coconii dumnealui căți Dumnezeu i-au dăruit și-i va dărui, despre mine și despre tot neamul mieu, dăndu-i și zapis[ul] cel vechi.

Și pentru mai adevărată credință, mi-am iscălit numele înpreună și cu feciorii miei, fiind și alți oameni marturi, ca să să crează.

Iulie 24 *dni*, leat 1767.

Eu Maria pităreasa am văndut
Eu Barbul logofăt *sin* Andrei pitar, vănzător
Eu Andrei *sin* Andrei pitar, vănzător

[pe verso]:

„Zapisul casilor din București, ce am făcut schimb cu dumnealui. Dumitrache Ghica *vel* spătar, în zilele mării sale Grigore vodă Ghica"

Arh. St. Buc., Achiziții noi, CVII—53.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

202. **1767 octombrie 15.**

Io Alexandru Scarlat Ghica voevod bojieiu milostiiu gospodar.

Din răvnă dumnezeiască îndemnăndu-să măriia sa răposatul întru fericire părintele domniei meale, zidit-au din temelie dumnezeesc lăcaș aici în orașul Bucureștii și pănă a nu să săvărși pe deplin toate ceale de trebuința sfîntului lăcaș după obșteasca datorie, dăndu-și sfărșitul,

au rămas de s-au săvărşit sfintul acesta lăcaş cu ajutoriul lui Dumnezeu, prin silinţa domniei meale, unde să cinsteaşte şi să prăznuiaşte hramul sfintului şi făcătoriului de minuni Spiridon al Grimithundei.

Şi între altele ce s-au socotit şi s-au făcut de folosul sfintei mănăstiri, făcut-am domniia mea şi aciasta pentru liudi : *[loc liber]*, şalvaragii, i găitănari, carii ţinea în tărg prăvălii streine şi să neguţătoriia cu postav de ţară, pre care îl cumpăra de la postăvarii de ţară şi-l vindea ei din prăvălii cu bucata şi cu cotul, făcea şi haine, dulămi, şalvari, de le vindea gata.

Aceştea, din porunca domniei meale, s-au adus faţă înnaintea dumnealui Dimitrachi Ghica *vel* spathar şi a dumnealui Badea Ştirbei *vel* vistier. Şi fiind întrebaţi de le dă mîna ca să-şi lase prăvăliile de acolo din tărg şi să să mute la odăile ce sănt făcute la mănăstirea aciasta, priimiră cu toţii să să mute cu toată marfa lor şi acolo să-şi facă neguţătoriia lor.

Drept aceaia, şi domniia mea am făcut milă cu dănşii, întăi, pentru chiriia prăvăliilor, de s-au tocmit pe uşor ce să dea pe an de odae, care tocmeală s-au trecut în foaia epitropului mănăstirii, unde să cuprind şi alte venituri.

Asemenea milă am făcut domniia mea ca, căte prăvălii vor ţinea ei, să fie scutite de fumărit.

Şi fiindcă arătară cum că li să face mare nedreptate de cătră neguţătorii streini de la Moldova şi din alte ţări, carii vin de cumpără postav de acesta de ţară, că după ce vin aicea pentru postav, umblă pen mahalale, pe la cei ce lucrează postav şi cumpără fără a le da şi lor în ştire.

Pentru care, hotărăm domniia mea [ca] toată vănzarea şi cumpărarea postavului de ţară să fie la numita mănăstire, iar nu la altă parte, nici în tărg, nici prin mahalalele, nici altundevaşi; că oricarele să va prinde vănzănd postav ori în tărg, ori prin mahalale, ori fieşiunde, afară de la numita mănăstire, acel vănzător şi acel cumpărător să să cearte amăndoi căte cu 100 de beaţe pe talpe şi să dea şi taleri 50, gloabă rufetului.

Ci, oricarele va avea postav de vănzare să-l ducă la mănăstire şi oricarele va fi muşteriu, să meargă acolo să cumpere şi totdeauna acestea să să protimisească a cumpăra postav de la cei ce-l lucrează, decăt alţi neguţători streini, însă cu preţul ce vor da acei streini, iar nu mai jos. Şi din postăvarii pămănteani ce lucrează postav, carii vor vrea să aibă prăvălii de a vinde şi a ţinea postav la numita mănăstire, să fie volnici a prinde prăvălii, tocmindu-să pentru chirie cu epitropul mănăstirii şi să fie şi aceia iarăşi apăraţi de fumărit, precum şi aceştea.

Şi pentru a să păzi ca să nu să întămple vreo primejdie de pag[u]bă la vreo prăvălie, poruncim domniia mea dumitale *vel* spatar, să să facă răspăntie de strajă noao în poarta mănăstirii, unde să să păzească zioa şi noaptea streajă, ca să nu să întîmple spargere vreunii prăvălii : că toate aceastea fiind spre podoabă şi folosul sfintei mănăstiri, am dat domniia mea acestor neguţători postăvari priveleghiul acesta al domnii meale, întărit cu însăşi credinţa domniei mele Io Alexandru Ghica voevod şi cu a preaiubit domniei mele fiiu Grigorie voevod, ca să li să păzească aceastea ce să cuprind mai sus, nestrămutat.

Pentru care pohtim domnia mea şi pe alţi fraţi domni carii, după vremi, să vor milui de domnul Dumnezeu cu domniia ţării aceştiia, au din fii şi neamul domniei mele, au din alţii, să întărească şi să păzească mila aciasta, ca şi ale domniilor sale priveleghiuri şi mile să să păzească, iar mai

vărtos să să proslăvească la rugăciunea ce face sfănta bisearică în toate zilile, zicănd : Pre cei ce iubesc podoaba casii tale, doamne, tu pre aceia îi proslăveşti cu dumnezeiască puterea ta.

Şi mărturii, toţi cinstiţii boeri ai divanului domniei mele : pan Ianachi Hrisosculeul *vel* ban, pan Dumitraşco Racoviţă *vel* dvornic de Ţara de Sus, pan Nicolae Dudescu *vel* dvornic de Ţara de Jos, pan Dimitrachi Ghica *vel* spatar, pan Părvul Cantacozino *vel* logofăt, pan Badea Ştirbei *vel* vistier, pan Ianachie *vel* postelnic, pan Ianache Văcărescul *vel* cliucer, pan Nicolae Ştirbei *vel* paharnic, pan Ianachie Muruz *vel* comis, pan Iordache Caragea *vel* stolnic, pan Alexandru Greceanu *vel* sărdar ; ispravnec *vel* vistier.

S-au scris hrisovul acesta în anul dintăi al domniei domniei meale aici în oraşul Bucureştii, la leat 7276 [1767] octomvrie 15, de popa Florea dascalul slovenesc.

Io Alexandru Ghica voevod *[m.p.]*.

L.P.

Părvul Cantacozino *vel* logofăt, *procitelim*
Badea Ştirbei *vel* vistier, *procitoh*

Acad. R.S.R., CCCXCVI–1.
Original, pergament, stare foarte bună; semnătura domnului foarte frumoasă, urmată (jos) de stema ţării, aurită, în timbru sec; în fruntea documentului, stema ţării frumos colorată, aurită, avînd pe dreapta şi stînga: Io Al. Sc. Gc. vv. VI. [Io Alexandru Scarlat Ghica voievod Ungrovlahiei] şi chenar aurit.

203. 1768 aprilie 10.

†Adecă eu State ceauş dinpreună cu soţie mea Marie i cu copii miei care mai jos să vor iscăli, *ot* mahalaoa Popi Cozmei, dat-am credincios zapisu nostru la cinstită măna dumnealui Iordache Mavrodin *biv vel* vistier.

Precum să să ştie că avănd o casă cu pivniţă alăturea şi şăndrilite, cu uluce, şi cu alte nămestii care sănt penprejur şi cu locul ei răscumpărat, după cum arată gardurile, şi cu pometu lor. Care casă iaste în Podul Mogoşoaii [1].

Şi fiindu-ne vănzătoare, o am văndut-o dumnealui drept bani gata taleri 135, adecă o sută treizeci şi cinci.

Şi am văndut-o de a noastră bunăvoe şi de nimeni siliţi ; care bani i-am luat toţi dăplin în măinile noastre.

Deci să aibă dumnealui o a stăpăni această casă cu bună pace de către noi şi de către tot neamul nostru în veci, dănd şi zapisele cele vechi la măna dumnealor.

Şi cănd am văndut această casă fost-au cu ştirea preoţilor şi a mahalagiilor dupe înprejur, care mai jos să vor iscăli.

Şi noi, pentru mai adevărata credinţă, am întărit cu iscăliturile noastre, puindu-ne şi degetile în loc de peceţi, ca să să crează.

Aprilie 10, 1768.

---

[1] Locurile menţionate în acest document şi în celelalte din 1768 iunie 8, 1784 septembrie 6, 1818 decembrie 11, 1819 ianuarie 16 se cuprind astăzi pe Calea Victoriei între str. Nicolae Iorga (fostă str. Română) şi biserica Sf. Nicolae Tabaci.

Însă eu State vânzător să aib a isprăvi gardul cel din mijloc ce iaste început şi să trag şi 2 pletere la gardul de după casă, ce merge pă uliță spre mahala, pentru că aşa ne-au fost aşăzământul.

Eu State ceauş denpreună cu soție mea Maria şi cu copii miei anume Marie, i Costandin, i Dragnea, vânzători

Eu Ichim *zet* State, martor

Popa Ştefan, martor

Popa Ivan, martor

Popa Stoica, martor

Popa Badea, martor şi vecin

Stan odobaşa, martor

Eu Radu vecin, martor

Muşat cântăreț, martor

Toader tâmplar, martor

Eu Radul Talpoş, martor

Eu Dan călăreț martor

Şi am scris eu Dobrin logofăt, cu zisa şi învățătura lui State ceauş şi a soții lui Marie, mărturie

Arh. St. Buc., Credit. Func. Urban, nr. 630.
Original, stare bună, pătat de umezeală; cu o copie modernă.

204. 1768 iunie 8.

Adică eu popa Badea din mahalaoa Popa Cozmii, dinpreună cu soția mea anume Voica, dat-am acest adevărat şi credincios zapis al nostru la cinstită mâna dumnealui Iordache *biv* vistier.

Precum să să ştie că având eu o casă aici în mahalaoa Popa Cozmii, însă casa este veche şi cu alte lemne de casă noaă. Care această casă am cumpărat-o de la Stan brutar, înpreună cu meşteru Toader şi am împărțit locu în doaă.

Şi fiindu-mi de vânzare, o am vândut dumnealui drept bani gata taleri 46 *pol*, adică patruzeci şi şase şi jumătate. Care aceşti bani i-am luat toți deplin în mâna mea. Şi dumnealui să stăpânească cu bună pace de către tot neamul mieu, dumnealui şi coconii dumnealui câți Dumnezeu îi va dărui, fiindcă eu am vândut de a mea bunăvoe, nesilit de nimeni, ca să-i fie dumnealui ohabnică în veci.

Şi când am făcut acest zapis au fost preoți şi mahalagii martori.

Şi pentru mai adevărată credință, m-am iscălit mai jos, puindu-ne şi degetu în loc de pecete, ca să să crează.

Iunie 8 *dni*, 1768.

Eu popa Badea înpreună cu soțiia mea Voica, vânzători

Eu popa Ivan, martor

Eu popa Stoica, martor

Eu Toader lemnar şi vecin, martor

Eu Barbul călăraş, martor

Eu State lefeciu, martor

Arh. St. Buc., Credit. Func. Urban, nr. 630.
Original, stare bună; cu o copie modernă.

205. **1768 iunie 12.**

Adică noi care mai jos ne vom iscăli dat-am acest zapis al nostru la măna dumnealui Radu i a soţii dumnealui Vladina.

Precum să să ştie că i-am văndut o casă în mahalaoa Popa Dărvaş, care casă am răscumpărat-o de la baba Sanda Curuţoae, dupe cum va arăta şi cărţile de judecată.

Şi i-am văndut-o de a noastră bunăvoe, nesiliţi de nimenea, şi i-am văndut-o drept taleri 28, adică doaăzeci şi opt, să fie casa dumnealui stătătoare şi a tot neamu dumnealor, despre noi şi despre tot neamu nostru, casa cu loc căt ţine prinprejur, dupe cum arată gardurile.

Şi cănd s-au făcut acest zapis au fost preoţii mahalalii i mahalagii care s-au întămplat. Şi pentru mai adevărată credinţă, ne-am pus şi degitele în loc de pecete, ca să să crează.

Iunie 12 *dni*, 1768.

Eu Niţa i fii-mea Maria, vănzători
Eu popa Costandin *ot* Dărvaş, martor
Eu popa Nicolae *ot tam*, martor
Eu Cărstea vătaf, martor
Eu Dobre căl[dărar], martor
Eu Şerban brutar, martor
Eu Anghel *[indescifrabil]*, martor
Şi am scris eu popa Nicolae *ot tam* cu zisa dumnealor, fiind faţă şi martor

Colecţia Şerban Flondor.
Original, stare bună.

206. **1768 iunie 15.**

L.P.[1]

†Adecă eu Ştefan croitoru dinpreună cu soţia mea Dina *ot* mahalaoa Vlădica, dat-am acest al nostru adăvărat zapis la măna părintelui diiaconul Ioan *ot* sfînta Mitropolie.

Cum să să ştie că de a noastră bunăvoinţă, i-am văndut sfinţii sale o casă a noastră ce o avem făcută tot într-această mahala, pe locul sfintei Mitropolii. Însă casa şi cu toate nămestiile ce sănt înprejur, i-am văndut-o în bani gata taleri optzeaci.

Şi după tocmeală ne-au dat toţi banii deplin în măinile noastre. Ci să aibă a stăpăni sfiinţiia sa şi soţiia sfinţii sale şi copii cu bună pace de către noi şi de către tot neamul nostru, pentru că noi am văndut cu ştirea tuturor rudelor noastre şi a vecinilor, fiind şi alţi oameni faţă, carii mai jos să văd iscăliţi.

Şi pentru credinţă am iscălit mai jos puindu-ne şi degetele, ca să să crează.

1768 iunie 15 *dni*.

---

[1] Pecetea inelară a mitropolitului Grigorie din 1760, în tuş negru.

×Eu Ştefan croitor } vănzători
×Eu Dina soţiia sa }
Eu Alexie tipsier, martur
Eu Drăghici băcan, martur
Eu Costandin brutar, martur
Grigorie, martur
Eu Antonie cizmar, martur
Eu Tudoran postăvaru, martur
Eu Dumitru cojocar, martur
Eu Costandin dascal, martur,
Eu Drăghici băcan martor
Eu Sandu *sin* Drăghici, martur
Antiohie logofăt am scris cu zisa lor şi martur

[pe verso]:

Din totalu loc al acestor case a trecut în posesia d-lui C. Lupescu şase stînjeni, cu act întărit de sf. Mitropolie la 22 fevruarie 1860, n.4.

Al. Mecescu

Gref. Tribunal Ilfov secsia III

Din nemişcătorul coprins aici şi din cel cu leatu 7282 [1774] a trecut prin cumpărătoare în posesia d-lui Costache Lupescu şase stînjeni loc, prin actul legalizat la nr. 190 în 14 mai 1860.

I. Marinescu

Colecţia Matei Cazacu.
Original, stare foarte bună.

207. 1768 august 3.

Adecă, eu Nidelco cazacu, înpreună cu soţiia mea, Ioana, dat-am încredinţat zapisul nostru la cinstită măna dumnealui Dumitraşco Racoviţă *vel* vistier.

Precum să să ştie că avănd noi o casă aici în mahalaua Gorganului şi fiindu-ne de vănzare, o am văndut dumnealui de a noastră bunăvoe, în bani gata, taleri optzeci. Care casă iaste pe locu mănăstirii Sărindar; însă casa cu tot cuprinsul ei căt să vede. Care şi nooă ne iaste de cumpărat de la maica noastră, Sora, după cum să vede şi zapisul ei, ce l-am dat iar la măna dumnealui.

Deci, să aibă dumnealui a stăpăni aciastă casă cu bună pace, dumnealui şi coconii dumnealui, căţi Dumnezeu îi va dărui.

Şi cănd am făcut acest zapis, au fost şi alţii din mahalagii, care să vor iscăli mai jos. Deci şi noi ne-am pus numele mai jos şi degetile, ca să să crează.

Avgust 3 *dni*, 1768.

×Eu Nedelco cazacu, vănzător
×Eu Io[a]na, soţiia lui, vănzătoare
Eu popa Udrea *ot* Gorgan, martor
Eu popa Ion *ot* Gorgan, martor
Costandin coj[ocarul], mărturie

Şi am scris eu, Radu logofăt de la vistierie, cu zisa şi învăţătura lor şi martor

Acad. R.S.R., CCLXXXI—30.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

208. 1768 august 3.

Aceste case ce le-am cumpărat de la acesta, cum arată zapisul, le-am dat Elenii, nepoatii noastre, care o am măritat-o din casa noastră după jupănul Costandin cojocarul. Care între altele, de ale casii ce m-am îndurat de i-am dăruit, cum arată foaia de zestre, puindu-i în foe 2 boi, 2 vaci, 2 epe, 10 stupi, 10 oi. Care aceste, socotindu-le cu bani, s-au făcut taleri 80, aceste vite toate, căte arăt în sus.

Şi pentru ca să nu să prăpădească vitele, i-am cumpărat aciastă casă cu aceşti bani. Însă aceste sănt din mila noastră, afară din măruntişuri ce i-am dat, cum arată foaia de zestre. Iar cele ce are ia [ea] de la părinţii ei: moşii, vii sănt însemnate iarăşi în foia de zestre. Iar aceste, cum am zis, sănt toate dăruite de mine pentru pomană.

Deci, să aibă a stăpăni aciastă casă cu pace, fiind dată de noi zestre pentru vite.

Şi pentru credinţa, am iscălit,

Avgust 3 *dni*, 1768.

Dumitraşco Racoviţă *vel* vistier

Acad. R.S.R., CCLXXXI—30 *a*.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran (scris pe verso documentului cu nr. CCLXXXI—30); frumoasă semnătura vistierului.

209. 1769 ianuarie 22.

†Adecă eu, Nastasiia, dinpreună cu fii-mieu Tudoraşco zăbunarul şi cu ginere-mieu Tudor căpitan, adevărăm cu acest credincios al nostru zapis, ca să fie de bună credinţă la măna *[loc liber]*.

Precum să să ştie că avănd noi trebuinţă de bani ca să ne neguţătorim, ne-am rugat de *[loc liber]* şi ne-au făcut bine de ne-au dat taleri 100, adecă o sută, de acum păn-într-un an, să unble cu dobăndă zecea în doi. Şi pentru bani aceştiia, i-am pus zălog o prăvălie ce avem în Zăbunari, pe Uliţa cea Mare, cu pămăntul ei şi cu lemnele ale noastre şi cu pivniţă dedesupt şi cu altă căşcioară în dos.

Şi merge lungul locului pănă în uliţa zidului grădini domneşti, dănd şi patru zapise ale aceştii prăvălii şi alt zapis de cumpărătoarea casii ginere-mieu lui Tudor căpitan, ce este pe locul sfintei Mitropolii pe Uliţa Bărbierilor, ca să stea acest zapis amanet, înpreună cu prăvăliia pănă să vor da bani la anul. Şi înplinindu-se anul, să avem a da bani la zi, cu mulţumita şi cu dobănda lor ce s-ar face, să ne luăm zapisul acesta, înpreună şi cu zapisile prăvălii şi al casii.

Iar de nu vom da bani la zi, să să preţuiască prăvăliia, cu locul ei şi lemnele casii ginere-mieu Tudor căpitan şi căţi bani vor trece mai mult

la prețuială, peste bani *[loc liber]*, cu dobânda cât să va face, să ni-i întoarcă noaoă.

Şi *[loc liber]* să stăpînească prăvăliia cu tot locu ei şi cu toate namestiile ei, sau să să vânză la mezat, să ia *[loc liber]* întăi banii cu dobânda lor.

Şi pentru credință, ne-am pus numele şi pecețile mai jos, să să crează, iscălindu-se și alți vecini mărturii, pentru încredințare.

Ghenarie 22, leat 7277 [1769].

×Eu Nastasiia, platnică
× Tudoraşco *sin* Nastasii, platnic
×Eu Tudor căpitan *zet* Nastasii, platnic
×Tudor cojocaru, martor
Şi am scris eu, Mușat logofăt, cu învățătura lor și mărturie

[pe verso]:

Această copie de zapis iaste scoasă din cuvănt în cuvănt, după zapisu cel adevărat al celor arătați în zapis. Şi fiindcă zapisu cel adevărat ce iaste dat supt zaptu dumnealui *biv treti* logofăt Apostole saraf, înpreună şi cu alte scrisori pentru prăvăliia ce i-am văndut prin mezat, fiindu-mi trebuincios acest zapis ca să-mi caut judecata ce am cu cumnată-mea, l-am cerut la dumnealui de mi l-au dat şi pănă a ne izbrăni judecata, i-am dat dumisale această copie întărită și cu alte mărturii de credință.

Şi pentru credință, mi i-am pus numele și degetu mai jos, în loc de pecete.

1793 mai 30.

×Eu Sanda căpităneasa, adeverez
D.M. *[indescifrabil, grecește]*

Acad. R.S.R., CXXIII—118.
Copie, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

210. 1772 [f.l.z.].

†Pohtesc pe dumneata arhon sluger să-mi faci acest har, să mă îndatorești cu foarte puțin, căt de puțin din sfânt lemnu al dumitale, fiindcă noru-mea Marghiolița este aproape să [să] uşureze. Să-l trimiți unde iaste fii-mo la Prahova, la isprăvnicie.

Şi cu jurământ voi da o fărămiță dă loc dăn fund, măcar că tot îți sănt să-ți dau dăn porunca răposatului soțului mieu. Ce după cum îți scriu, mă rog, și viind fii-mo Scarlat, negreşit dau.

Şi pentru încredințare mă iscălesc, pui și pecetea, ca să să crează.

1772.

Mariia Cărpinca

Arh. St. Buc., Achiziții noi, CVII—55.
Original, stare foarte bună, format mic.

211. 1773 august 3.

După jalba ce au dat la Divan egumenul chir Neofit *ot* mănăstirea Cotrocenii că avănd mănăstirea o prăvălie dată de alt egumen, căpitan Velico bărbată-mieu și den porunca Divanului trimiţăndu-ne la preaosfinţia sa părintele mitropolit ca să cerceteze.

Şi viind faţă cu egumenu înaintea preasfinţii sale, mi-au poruncit ca în ce chip voi şti de răndul aceştii prăvălii, în frica lui Dumnezeu, fiind blestem la mijloc, să dau mărturisanie în scris.

Aşa ştiu şi mărturisesc că am cumpărat lemnile cu bărbatul mieu şi nelăsănd vecinii pă bărbatul mieu ca să facă prăvălie, s-au dus bărbatul mieu Velicu căpitan cu Manole hierariul la egumenu ce era atuncea ca să-i dea voe să facă prăvălie, fiind locul mănăstirii. Şi au zis răposatul căt va trăi să stăpănească el, iar după moartea noastră, să rămăie leamnile danie sfintei mănăstiri. Şi căt vom trăi, să avem [a] da pă an chirie pentru loc căte taleri 12 şi 2 ocă ceară şi untdelemn ocă 2.

Şi bărbatul meu trăind o au dat de zestre fiicii noastre Păuna. Aşa ştiu şi mărturisesc cu sufletul mieu.

Avgust 3 *dni*, 7281 [1773].

×Eu Niţa, soţiia răposatului Velicu căpitan, adeverez

Arh. St. Buc., M-rea Cotroceni, XXX—7.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; în partea superioară pecetea inelară a mitropolitului, în tuş negru.

212. 1774 iulie 1.

Dat-am scrisoarea mea la măna chir Paraschivii dulgher.

Precum să să ştie că i-am văndut o casă ce este lăngă *Sfeti* Ilie, din mahalaoa Golescului, pe locul sfintei Mitropolii, cu gardul ei cu o argea şi cu altele ce sănt înprejuru ei, drept taleri 30, adică treizeci, însă locul cu chirie pe an o ocă de ceară la sfănta Mitropolie.

Care aciastă casă au fost a unii sărace de fămeie, anume Mihalcea şi întămplăndu-i-să moarte şi neavănd copii, nici alte rude, la sfărşitul vieţii ei, m-au rugat pe mine, fiind de casa noastră, ca să să vănză aciastă casă şi să-i grijăsc sufletul, neavănd altcevaşi după sufletul ei.

Şi aceşti bani i-am priimit toţi deplin în măna mea, însă jumătate bani de argint şi jumătate bani roşii.

Şi cănd i-am văndut aciastă casă, au fost cu ştirea preoţilor bisericii şi a vecinilor după înprejur şi a altor obraze de cinste, care mai jos să vor iscăli.

Deci, dumnealui şi soţiia dumnealui şi copilaşi, căţi Dumnezeu îi va dărui, să aibă să stăpănească cu bună pace de către noi şi de către tot neamul nostru.

Şi pentru mai adevărată credinţă, m-am iscălit mai jos, ca să să crează.

Iulie 1, 1774.

Marica logofetiasa, adeverez
Popa Nicolae protonotarie, mărturie
Popa Barbul *ot Sfeti* Ilie, martor

Mariia vistieriasa a răp[osatului] Tănase, vecină de lăngă casă, martoră

[semnătură grecească, indescifrabilă]

×Eu Anastase cojocaru mahalagiu, martor

Acad. R.S.R., XCI—109.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

213. 1774 [f.l.z.].

În zilele egumen[ului] Ioanichie ce au fost mai înainte, eu muerea lui Velico băcan am cumpărat binao unii prăvălii ce era pă locul mănăstirii, cu această tocmeală, ca după moartea mea și a bărbatului mieu să rămăe prăvăliia supt stăpănirea mănăstirii. Și chiriia ei pă an să plătesc taleri doisprezece și doaă ocă lumănări de ceară și două ocă untdelemn.

Dar pierzîndu-se zapisele despre amăndoaă părțile, căutam să tăgăduesc acel așezămănt, zicănd că acea tocmeală ar fi fost făr de soroc de stăpănire. Deci puindu-mă la jurămănt bisericesc, am mărturisit tocmeala cea adevărată, precum în sus s-au arătat, adecă numai pănă după moarte [a] amăndoror obrazelor, a bărbatului mieu și a mea, dar nu mai mult.

Deci socotindu-să chiria cea neplătită de 18 ani cu undelemn și cu ceara s-au făcut taleri noazeci. La care bani răspunzănd eu soțiia numitului Velicul, iar am luat prăvăliia de la sfinția lor supt stăpănirea mea, dupe tocmeala cea vechie, pănă la moartea mea.

Dar pentru ca să nu să strice prăvăliia de tot, ne este tocmeala ca să o dreg și să nu o las să să dărăpănească, ca să-mi rămăe ceva după moartea mea. Că într-alt chip de nu voi păzi făgăduința, nici voi plăti chiriia la vreme, să aibă mănăstirea toată stăpănirea prăvăliei, neavănd eu nici un fel de îndreptare.

1774.

×Eu Ana, soția răposatului Velico căpitan, adeverez

Neștiind dumneaei să iscălească, am iscălit-o eu popa Nicolae protonotarie și sănt și martor.

Neacșul logofăt sfintei Mitropolii, martor

Ioan logofăt, martor

Arh. St. Buc., M-rea Cotroceni, XXX—8.
Original, stare foarte bună; pecetea inelară a mitropolitului, în tuș negru.
Copie în ms. 691, f. 108 v.

214. 1775 februarie 1.

Io Alexandru Ipsilant voevod i gospodar.

Preasfinţiia ta părinte mitropolite vrănd domniia mea a vedea școala elinească la starea cea mai bună care poate a fi, cu dascali buni și cu ucenici mulți carii prin silința dascalilor să să procopsească, atăt feciorii dă boeri căt și alții dă mai jos, iată rănduim pă preasfinția ta să cercetezi ce rănduială avea școala elinească, adică căți dascali era, căți ucenici avea, ce mathimata le paradosea, căte clasii, căte cătă leafă avea dascalii și dă unde anume li să da.

Asemenea și pentru școala slovenească, căți dascali era, pănă la căți ucenici avea, ce învățătură le da, și leafa dascălilor de unde și căte cât li să da.

După aceasta să faci preasfinția ta cercetare dă starea dă acum la ce rănduială să află, atât elinească cât și slovenească, căți dascali sănt și dă sănt buni învățați și dă să silesc spre procopseala ucenicilor, căți ucenici au și ce învățături le paradosesc anume, cum am zis mai sus, căte cătă leafă să dă dascalilor, de unde anume și de au școale la ce locuri anume.

De toate cercetând preasfinția ta, cu anafora să înștiințezi domnii mele.

Tolico pisah gospodstvo-mi.

1775 fevruarie 1.

biv vtori logofăt

Arh. St. Buc., Diplomatice, nr. 51.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

215. **1775 martie 17.**

Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod cu mila lui Dumnezeu domn și oblăduitor a toată Ungrovlahiia.

Nici un lucru nu iaste care să pricinuiască podoaba cea de apururea la politiile cele mai deosebite decât învățătura și aflarea științelor, de vreme ce aceasta iaste podoaba cea adevărată a sufletului, aceasta luminează mintea cu cunoștința și privirea ființelor, aceasta îndreptează ethile [?] și bine orănduiește faptele și nu numai sistima politicească o înpodobește și o înfrumusețează, ci mai vărtos cea bisericească și în scurt toate printr-însa să orănduesc și să țin.

Pentru aceia și toate cetățile cele bine prăvăluite făcând providență de acest bine de obște folositoriu sistisescu și întemeiază cu tot cuviinciosul mijloc luminate acadimii de științe. Văzut lucru este cum că și fapta milostenii cei de obște la locuri scăpătate și vrednice de a să ajutori iaste din ceale trebuincioase a să lucra pururea ca un plăcut lui Dumnezeu și pricinuitoriu de multe bune răsplătiri.

Pentru aceia pe lăngă toate celelalte ce sănt urmate la folosul de obște a celor ce să află supt stăpănirea noastră a cărora și a griji este de trebuință și ostenelile noastre sănt neîncetate, luănd grijă mare și pentru întărirea și buna starea acestor doao de obște folositoare și plăcute lui Dumnezeu fapte și aducăndu-ne aminte cu măhnire de stricăciune ce pricinuește acum lipsirea școalelor și cum că mulți neînvățați și lipsiți de cunoștința sfintelor scripturi să înalță la vredniciia sfințenii și a preoții care în loc de folos pricinuesc stricăciune la norodul cel bine credincios, căzănd din neștiință în lucruri netrebnice care nu să cuvine nici a le zice.

Am socotit din ceale trebuincioase să sistisim și întărim întâi și mai desăvărșit școală în București, la scaunul stăpănirii noastre, și să o arătăm în cât va fi prin putință ca o academie pentru ca să să învețe într-însa neîncetat și cu toată silința atât mathimile cele încercuite ale gramaticii, loghicii, retoricii cât și ale filosofiei, mathematicii și bogoslovii theologhie și dialectnile grecească, latinească, franțozească, slovenească și rumănească. Să orănduim plata din destul la doi dascăli ce-i vom alege, încă și ceale trebuincioase spre hrana vieții ucenicilor celor scăpătați ce vor fi afară din blagorodnicii tineri și a tuturor celor ce vor avea dragoste a învăța și a

procopsi, atăt pămănteni căt şi streini, pentru ca să nu-şi piarză scoposul şi pricina lipsii celor trebuincioase şi fiind măntuiţi de trebuinţa hranii vieţii lor, să fie stătători şi silitori pănă îşi vor trece toate mathimile.

Către acestea să mai sistisim şi alte doao şcoale de mathimi greceşti şi rumăneşti, una la Craiova în episcopia Rămnecului şi alta în episcopia Buzăului, la Buzău, la carele pedepsindu-să ucenicii şi făcăndu-să din dăstul la ale gramaticii să să mute de acolo la şcoalile de aici din Bucureşti la învăţăturile ştiinţei, adică a celor epistimoniceşti şi altor diialicte.

Deci atăt la mai sus zisele doao episcopii căt şi la politiile judeţelor să întemeiem şcoale deosebite de limba slovenească şi rumănească. Carele toate pentru ca să-şi aibă sistasia şi dăstularea dupe mai sus zisul mijloc, urmează a să cere spre curgere de apururea ca la treizeci de pungi de bani pe fieştecarele an, afară însă de banii cei pentru mila de obşte, carele este să să facă pururea la scăpătate obraze şi perso[a]ne ce au trebuinţă prin mijlocul epitropilor ce să vor orăndui.

Deci de vreme ce aceste dooă de obşte folositoare lucruri, atăt ceşti pentru şcoale căt şi cel pentru milostenie făr de nici un fel de îndoială sănt nu numai dăruite lui Dumnezeu, ci şi dumnezeeşte, am găsit cu cale ca să orănduim cele ce sănt trebuincioase pentru sistima şi aşezămăntul lor.

Iarăşi din cele ce sănt afierosite lui Dumnezeu, adică din veniturile sfintelor mănăstiri celor ce să află în toată stăpănirea domnii mele atăt celor din Bucureşti, căt şi celor de afară, atăt celor mari căt şi celor mici, atăt celor de ţară căt şi celor ce sănt metoaşă, cu scopos ca tot într-aceiaşi vreme să să sistisească şi ceste deobşte folositoare lucruri, să să săvîrşească şi găndul răposaţilor întru fericire ctitorilor acestor sfinte mănăstiri, care ceale mai multe din veniturile lor le-au rănduit să să dea spre faceri de bine.

Cu acest scopos am hotărăt ca să facem toate aceste sfinte mănăstiri cu totul nedajnice şi făr de cerere de orice dare spre partea domneştii noastre visterii, şi slobode de orice slujbă domnească. Socotind această dare ce da la visteria domnii mele ca un lucru netrebnic şi necuviincios şi ca un lucru ce cănd urma să tăia toate cele orănduite a să da spre faceri de bine.

Deci asidosiia mănăstirilor şi afierosirea lor la şcoale, vrînd a le sistisi ca să să păzească deapururea cu mijloc întărit şi nestrămutat, iată orănduim pe preasfinţiia ta al nostru întru Hs. părinte mitropolit, împreună cu iubitorii de Dumnezeu părinţii episcopi şi pe dumneavoastră cinstiţilor blagorodnicilor credincioşi veliţilor boeri ai domnii mele, de la dumnealui *vel* ban păn la dumnealui *vel* vistier care adunăndu-vă denpreună cu răvnă călduroasă pentru binele de obşte al patrii şi cercetănd cu amăruntul starea fieşteşicăriia mănăstiri, şi căt da mai nainte la domneasca noastră visterie pe an, să orănduiţi, dupe analoghie, suma ce trebuie să dea fieştecare, făcănd deosebire în cea [a] mănăstirilor celor ce sănt închinate la alte mănăstiri, cu singatavasis dintre mănăstirile de ţară, ca unile ce acestea sănt datoare a da ajutoriul pe fieşicare an la mănăstirile unde sănt închinate, de vreme ce sănt supuse în grele datorii şi au trebuinţă de ajutoriul lor.

Într-acestaşi chip să orănduiţi suma ce au să dea pe fieşcare an, să să facă orănduială pe căt trebuie, să să urmeze pururea. Iar estimp fiindcă unele mănăstiri, atăt din cele închinate căt şi din ceale de ţară, să află stricate şi în multă pagubă de nevoile răzmeriţii ce au fost şi le trebuesc cheltuială a să drege şi a să pune la stare sfintele lor biserici, pentru aceasta să să facă cu oareşicare scăzămănt. Să căutaţi să vedeţi şi hrisovul cel pentru milostenie al domnii sale fratelui Ştefan voevod Racoviţă cu datul. Şi ale-

gănd și dintr-ănsul cele ce sănt cu cale și cu putință a să aduna, după ce să vor deosebi cheltuielile școalelor carii să să adune ca la treizeci de pungi, ce va prisosi din datul mănăstirilor să să orînduiască la ale milostenii, de vreme ce acelea care să vor aduna din mai sus zisul hrisov socotim că nu sănt din destul la facerile de bine cele de obște.

Urmănd dar, după cum poruncim și rănduim printr-această carte, să ne faceți anafora în scris de orănduiala ce veți face, ca să o vedem și așăjderea să întărim cu mijloacele cele trebuincioase spre întemeiere atăt pentru ale școalelor căt și a milostenii asupra cărora vom orăndui efori și înpreună epitropi pe preasfinţiia ta și prea sfinții episcopi, iar epitropi pe dumneavostră boerii domnii mele spre chiverniseala și păzirea cea de apururea a amăndurora acestor deobște folositoare bunătăți ale patrii.

Socotim a fi de trebuință de a să orăndui și unul sau doi dintre cei de cinste neguțători pentru căutarea grija în toată vremea a aceștii trebi. Ci să faceți alegere pe care veți socoti și iarăși să mi-i înștiințați.

Iar pentru săvărșirea aceștii trebi, acum să orănduiră purtători de grijă de la divanul domnii mele *treti* logofăt, i vătaf *za* copii de divan.

Ci dar fără de zăbavă să avem domniia mea prin anafora arătare pre larg de toate.

S-au dat la veleatul 1775 martie 17, în anul dintăi al domnii noastre, în București.

Pană Filipescu *vel* logofăt *procitoh*.

[urmează anaforaua]:

Preaînălţate doamne,

Luminată porunca mării tale unde bine să vestește scoposul mării tale pentru sfintele mănăstiri și să arată așăzămăntul pentru forma Academiei și a altor școli, cu multă bucurie citindu-o am văzut doă materii dintru care fieștecare auzindu-le, să îndatorează a-și deșchide gura sa spre laudă megalopsihii și filanthropii mării tale.

Megalopsihiia să arată unde măriia ta nicicum n ai suferit a face vreo ı părtășăre din prisosul mănăstirilor, ci tot ai binevoit ca să să orănduiască pentru luminarea ţării și podoaba obștii ce să căștigă prin învățătură. Iar filanthropia strălucește unde înălțimea ta ne poruncește să ne îngrijim a căuta un hrisov al mării sale Ștefan voevod Racoviță pentru rănduiala cutii de milostenie ca să să așeze cel mai cu cale tropos de unde să să străngă trebuinciosul ajutor pentru obrazele cele scăpătate.

Noi îmbrățișănd această treabă cu prothimie și căutănd unde ne poruncești măriia ta ca să luăm perilipsis din darea ce da mănăstirile la domneasca visterie și să cumpănim cele închinate mănăstirii să poată să dea ajutorul lor, și cele dărăpănate să să prefacă.

Deci întăi căutănd datul mănăstirilor ce-l da, care pănă la Ștefan voevod Racoviţă l-am văzut la patru ciferturi și o îndoială. Iar atunci cu toată iuţimea vremii văzăndu-să mănăstirile cu din greotatea dărilor, că și-au pierdut rănduiala chinoviilor, au căzut la grele datorii încăt și-au pus vasele lor pe la datornici; și a unora mănăstiri du peste Olt moșiile să stăpănea de turci, pentru datorii, nemaiavănd ipostasica a da pentru datorii, s-au așezat toate mănăstirile să dea pe an o îndoială cu nume de poclon steagului, i al mucarelului, a căruia sumă să rădica pănă la taleri 9 000, care această într-un an odată dăndu-să așa s-au păzit pănă acum la răzmiriţă.

În care această dovadă vedem mai curat din socotelile mănăstirilor ce-și da, unde arată numai atăta plătea pe an.

Al doilea cumpănind c-acele închinate să poată să ajute scaunele patrierşăşti şi mănăstirile unde este legat ajutor prisosului lor. Iar al treilea puind ochii noştri la jalnicele dărăpănări atăt a celor închinate căt şi a celor neînchinate şi ştiind că unele au trebuinţă acum de iznoavă a plămădi începere de ipostatica, care acestea este trebuinţă a începe din anul acesta a să drege şi a să preînnoi.

Pentru aceste trei pricini am cisluit pe toate mănăstirile din toată ţara, atăt închinate căt şi neînchinate, taleri 9 575 care la această sumă ce am pus-o pentru ajutorul şcoalelor trece peste suma ce da mai nainte de vremea răzmiriţii.

Şi neputănd mai mult apăsa şi a cere ajutor de la mănăstiri, am socotit acum în anul acesta să să ia această sumă şi fiindcă într-acest an vor isprăvi şi socotelile mănăştirilor să va vedea unde puindu-să şi darea aceasta ce vor să facă mănăstirile la şcoale, să va arăta căt le rămăne prisosul care acela tot iarăşi să va adăogi la această faptă bună pentru shoale. Însă numai prisosul mănăstirilor de ţară să aibă a să adăoga la ajutoru shoalelor, iar prisosul ce va mai eşi de la mănăstirile cele închinate să rămăie igumenii datori a-l trimite la locurile acelea unde fieştecarele este legat.

Şi pentru ca să poată mănăstirile să dea ajutoru acesta la shoale şi să-şi poată drege dărăpănările, aducem aminte mării tale cu rugăminte ca să li să înnoiască mănăstirilor hrisoavele de mili, avănd trebuinţă fieştecarele mai vărtos de oameni a să ajuta la trebile mănăstireşti.

Deci ca să să străngă aceasta sumă dupe la mănăstiri, ca să să plătească dascalilor dupe cum să vor tocmi ca să chivernisească ucenicii dupe cum să va socoti, ca să să dreagă şi oareşicare chilii pentru ucenici pe căt să va putea, am orănduit purtători de grijă şi grămătici shoalelor de aici din Bucureşti pe carii anume îi vom arăta mării tale. Carii să aibă a-şi da socoteala la anul de tot luatul şi datul. Şi pentru osteneala lor, din venitul casii shoalelor şi a cutii, să aibă a lua căte taleri 30 fieştecarele pe lună, afară din priveleghiurile ce le vei face măriia ta. Să mai răndui purtător de grijă şi grămaticu shoalelor Craiovii i cutii de acolo, iarăşi pe cel ce îl vom arăta mării tale, carele la fieştecarele an să fie dator a veni să-şi dea socoteala la cei de aici purtători de grijă şi grămătici, de luat i de dat. Şi pentru osteneala lui să aibă a lua pe lună căte taleri 25, afară din priveleghiurile cu carele îl vei milui măriia ta.

Şi după ce să va săvărşi forma Academiei găsindu-să toţi dascălii întru ştiinţele şi limbile ce pohteşte cel cu învăţătură împodobit sufletul mării tale şi după ce să vor aşeza pe la locurile cele trebuincioase de purtători de grijă, cu anafora vom înştiinţa prea înălţimea ta.

Am cercetat şi orănduelile hrisovului mării sale Ştefan Vodă pentru cutia milostenii şi căte mijloace am găsit cu cale de la care să ceară să dea milostenie pentru cutie, le arătăm cu foaie deosebită la măriia ta, care şi aceşti bani a să strănge şi a să da pe unde va fi porunca, am orănduit iarăşi pe acei purtători de grijă, ca să poarte grija să străngă de la toate acele obraze şi de la toate acele întămplări dupe cum arată în foaie milostiia cea orănduită.

Deci atăt, atăta pentru începerea întăririi shoalelor căt şi pentru încredinţarea şi îndemnarea fieştecăruia pentru cutia milostenii, ne rugăm ca să să dea luminat hrisov al mării tale, pentru care să şi rămănem pururea îndatoraţi a ne ruga fierbinte pentru prea îndălungirea anilor mării tale.

1775 aprilie 2.
Bucureşti

Ai mării tale fierbinți rugători către Dumnezeu,
Grigore al Ungrovlahiei
[indescifrabil] episcop Buzău
Chezarie episcop Rămnic
și plecate slugi
[zece semnături indescifrabile]
Nicolae
Pană Filipescu
Iancu Văcărescu *vel* vistier

[rezoluția domnului]:

Io Alexandru Ioan Ipsilante voevod bojiiu milostiiu gospodar zemli Vlahiscoi.

De vreme ce din mănăstiri unele au trebuință de a să drege și a să îndrepta atăt iele căt și moșiile lor, pentru ca să aibă mijloc de îndreptare să să adune de la toate acestea într-acest an dupe anafora, sumă de 9 575 care s-au orănduit dupe analoghia și puterea a mănăstirilor de țară, iar la cele închinate cu scăderea ce să cuvine.

Şi făcăndu-să catastih să să arate la domniia mea spre a să întăr. Banii să să adune la Mitropolie și făcăndu-să de către noi orănduială pentru dregerea shoalelor și plata dascalilor, iar luatul și datul să să lucreze prin măna orănduiților purtători de grijă, după alegerea preasfinții sale părintelui mitropolitul, a iubitorilor de Dumnezeu episcopi și a cinstiților blagorodnicilor și credincioșilor boerii domnii mele epitropilor. Care purtători de grijă în totu anul să dea socoteală curată la mai sus numiții epitropi și să să arate la noi catastih lămurit.

Înplinindu-să anul dintăi întru care vor lua săvărșit și socotelile întrărilor și cheltuielile mănăstirilor, care din poronca domnii meale să caute și catagrafia moșiilor și averilor la cele închinate mănăstiri să se orănduiască o parte pentru cheltuielile shoalelor, ce sănt să să facă pe an. Iar de la celelalte după ce să va vedea venitul pe fieștecare an, să să împlinească celelalte cheltuieli ale shoalelor.

Către aceasta orăduim să să facă începere zidirii și dregere celor trebuincioase sălășluiri ale shoalelor, cu mijloc după cum să va putea da această dată. Iar pentru plata cea pe an a fieștecăruia dascăl și pentru învățătura a fieștecărora chip de mathime și pentru hrana ucenicilor celor scăpătați vom orăndui anume în cinstitul domnescul nostru hrisov ce să va da pentru aceasta.

Aprilie 28, 1775.

Arh. St. Buc., Suluri, nr. 36.
Original, stare bună, hîrtie cerată, groasă, format sul, din două bucăți lipite.

216. 1775 august 13.

De vreme ce școala sloveneaseă domnească ce este așezată aici în orașul domnii mele în București, la Sfete Gheorghe cel Vechi, care este de învățătura cărții slovenești unde nu numai din copii pămîntești să aflâ la această școală ci și alții streini dupren alte țări sănt veniți, care școală este foarte trebuincioasă la toată opștea aceștii țări pentru învățătură,

fiind metaherisit tot norodul cu această învăţătură la toate trebuinţele, spre a căror dare de învăţătură de vechii şi bătrănii răposaţii domni sănt orănduiţi cu plată domnească doi dascăli ca să să afle în toată vremea să înveţe copiii. La care şcoala să află Costandin întăiul dascal, i Dragomir al doilea dascal care fiind pămănteni cu case, socotitu le-am domniia mea trebuinţa ce ar avea şi nu i-am lăsat să fie de tot lipsiţi, a nu fi atinşi de mila domnească, mai vărtos ca fiind în linişte, pururea să fie cu mintea slobodă şi să poată a pune toată nevoinţa a să sărgui şi a sta nepristan spre învăţătura şi pricopseala copiilor scholasnici şi pentru streini şi pentru pămănteni, a căror dar nevoinţă şi strădanie nu le-am trecut domnia mea cu vederea nici am lăsat-o întru uitare, ci m-am milostivit şi printr-acest hrisov al domnii mele hotărăm ca ei şi toată casa lor, în toată vremea, să fie apărată de tot felul de dăjdii, dă nimic nici odinioară val şi supărare să nu aibă. Aşijderea şi drepte bucatele ale lor încă să fie scutite şi de tot nedajnice, stupii i rămătorii de dijmărit şi vinul de vinăriciu şi să ţie căte o pimniţă aici în Bucureşti apărată de fumărit, i căminărit i de vamă, de vin domnesc, de ortul vătafului de cărcimari şi de toate altele orice angarii vor eşi pe pimniţe, ori în credinţă de va fi vinăriciul şi dijmăritul şi dările pivniţelor, ori în credinţă de va fi vinăriciul şi dijmăritul şi dările pivniţelor, ori de să vor vinde, sau măcar vreodată de s-ar întămpla ca să plătescă şi cei ce vor avea cărţi şi hrisoave domneşti, iar mai sus numiţii dascali nici atunci să nu plătească, ci totdeauna să fie scutiţi.

Asemenea pentru ajutorul aceştii şcoale să aibă şi lude cinci scutiţi şi apăraţi de tot felul de dăjdii şi orănduelile ce vor eşi de la visteriia şi de la cămara domnii mele peste an în ţară. De nici unile val şi supărare să nu aibă.

Pentru care dar poruncim domniia mea şi dumneavoastră ispravnicilor i dumneavoastră boeri sau slugi, care după vremi veţi fi orănduiţi cu orice fel de dăjdii şi slujbe, de toate căte scrie mai sus să aveţi a vă feri şi nimenea întru nimică val şi supărare să nu le facă, pentru că dascalii de la numita şcoală pururea au avut aceste mili şi mai denainte de la alţi fraţi răposaţi domni ce au stătut oblăduitori creştineştii aceştii ţări, precum ne-am adeverit domniia mea din hrisoavele altor răposaţi domni.

Şi pentru ca să să păzească această milă neclintită şi nestrămutată am întărit domniia mea hrisovul acesta cu însuşi credinţa domnii mele Io Alexandru Ion Ipsilant voevod şi cu credinţa preaiubiţilor domnii mele fii Constantin voevod, Dumitraşco voevod şi cu tot sfatul credincioşilor şi cinstiţilor boerilor celor mari ai divanului domnii mele: pan Dumitrache Ghica *vel* ban, pan Nicolae Dudescul *vel* vornec de Ţara de Sus, pan Radu Văcărescul *vel* vornec de Ţara de Jos, pan Pană Filipescul *vel* logofăt de Ţara de Sus, pan Ştefan Prişcoveanul *vel* logofăt de Ţara de Jos, pan Ştefan Mişolo [Mişoglu] *vel* spătar, pan Ianache Văcărescu *vel* vistier, pan Scarlat Caragea *vel* postelnic, pan Dumitraşco Racoviţă *vel* clucer, pan Constantin Geannolo *vel* paharnic, pan Neculae Bărsescul *vel* stolnic, pan Manolache Creţulescul *vel* comis, pan Barbul Ştirbei *vel* sluger, pan Neculae *vel* pitar. Şi ispravnec pan Pană Filipescul *vel* logofăt de Ţara de Sus, i pan Iordache Mavrocordat *vtori* logofăt.

Şi s-au scris hrisovul acesta în anul dintăi al domnii mele aici în Ţara Rumănească, în oraşul Bucureşti, la anii de la zidirea lumii 7283,

iar de la naşterea domnului Dumnezeu şi măntuitorului nostru Isus Hristos 1775 în luna avgustului, în 13 zile.

Arh. St. Buc., ms. 3, f. 122 v—124; V.A. Ureche, *Ist. rom.*, III, p. 168—169. Copie.

217. **1776 ianuarie 22.**

Preaînălţate doamne,

†Fiindcă în fericite zilile mării tale am cumpărat locul caselor dumnealui Manolache Vataţi, ce iaste lăngă mănăstirea Sfăntului Ioan, aici în Bucureşti. Zapisul de cumpărătoare scrie că din cât loc va eşi din zidul mănăstirii Sfăntului Ioan pănă în locul răposatului spatar Pârvul Cantacozino (ce l-au cumpărat preasfinţiia sa părintele mitropolitul), doaoă părţi iaste locul mieu şi a treia parte a luminatei domniţii Ecaterinii.

Deci, pentru ca să să aleagă acest loc pănă iaste şi vănzătorul aici de faţă, mă rog mării tale să să orănduiască dumnealui *vel* dvornic de Ţara de Sus şi dumnealui *biv vel* logofăt Badea Ştirbei, ca să-l aleagă. Şi după alegerea dumnealor, să mi să întărească şi cu luminat hrisovul mării tale şi alegerea şi cumpărătoarea.

1776 ghenarie 22.

Al mării tale preaplecată slugă,

Ianache Văcărescu *vel* vistier

[rezoluţia domnului]:

Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod i gospodar zemli Vlahiscoi.

Poruncim domniia mea dumitale *vel* dvornice [de] Ţara de Sus, i dumitale *biv vel* logofăt Bade Ştirbei mergănd în faţa locului şi după scrisori şi zapisul vănzării să trageţi acel loc, puind şi semne, după obicei. Şi aşa să daţi şi carte de hotăruicie iscălită de dumneavoastră, ca să ştie pe unde să stăpănească şi căt. După care, i să va face şi hrisovu domnii mele de stăpănire.

1776 ghenarie 26.
procit vel logofăt

L.P.

Acad. R.S.R., CLIV—215.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecetea domnească, ovală, în tuş roşu.

218. **1776 martie 14.**

Încredinţez cu zapisul mieu la măna lui chir Athanasie Dimu simigiul.

Precum să să ştie că avănd un loc cu casă cu pivniţă şi alte namestii în mahalaoa lui Dărvaş, care loc îl am danie de la preasfinţia sa părintele mitropolit al Ungrovlahiei chiriu chir Grigorie unchi-mieu, cu deosebită carte, şi preasfinţia sa l-au avut iar cumpărat de la un Ioan Trămbiţaşul dupe vreme cănd era preasfinţia sa mireon şi cu şăderea la mănăstirea Colţea.

Care din pricina răzmiriţii ce au trecut, stricăndu-se toate nemestiile ce au fost pe dănsul, l-am făcut vănzător şi găsindu-să muşteriu cel mai sus

zis, l-am tocmit și l-am văndut acest loc drept bani gata taleri 80, adică optzeci, care bani i-am luat pe toți deplin în măna mea.

Și semnile locului iaste dupe cum arată dejur împrejur urma gardului care au fost, precum am stăpănit și eu.

Și l-am văndut de a mea bunăvoe și cu știrea preasfinții sale părintelui mitropolit, dăndu-i și zapisele cele vechi ce am avut pentru acest loc.

Deci să aibă a-l stăpăni acest loc de acum înainte cu bună [pace] și să-i fie stătător dumnealui și neamului dumnealui, ohabnic în veci.

Și pentru mai adevărată credință m-am iscălit mai jos, ca să să crează.

1776 martie 14.

Nicolae *biv vel* pitar.

Zapisile vechi ce i le-am dat pentru acest loc sănt acestea : leat 7248 [1740] mai 15, un zapis al lui Vasile i Stoiana soția lui cu care au văndut acest loc lui Ioan Trămbițaș

1757 iunie 13, alt zapis al lui Ioan Trămbițaș i Ana soția lui, cu care au văndut acest loc preasfinț[it] părintelui mitropolit.

Colecția Șerban Flondor.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran; pecetea inelară a mitropolitului Grigorie.

219. **1776 mai 8.**

Preaînălțate doamne,

†Din luminată porunca măriei tale fiind noi orănduiți prin pitac și cu mumbașir vătaf *za* păhărnicei, ca să alegem și să hotărăm un loc al dumnealui *vel* clucer Manolache Brancovean, ce-l are aici în București pe lăngă pod[u] lui Șărban Vodă, în mahalaoa Popescului, unde mergănd în fața locului am cerut să ne arate dumnealui cărți și dovezi, iar dumnealui scoase o carte de hotărnicie a Gherghinii județului din București, dă ani 99 *ot* leat 7185 [1677] iunie 10, din care carte alt nu ne-am putut adevăra fără numai că au avut boeri[i] brancoveni stăpănire la acel loc, stînjeni 100, dar de unde să începe și pănă unde merge nici într-un chip nu ne-am putut adeveri, pentru că toate acele semne și pietri ce scrie la acea carte, nu să poate găsi om să le ție minte, sau să le fie pomenit, căci toți cei ce să află cu case pă acest loc sănt primeniți de la o mănă la alta. Și unii mărturisesc singuri cum că știu că le sănt casele pe locul dumnealor boerilor brancoveni, iar alții zic că nu știu al cui iaste locul acela, cum și alții zic că iaste locu al lor de moștenire.

Pentru aceasta le-am cercetat stăpînirea să vedem cum am fost. Și ne adeverim atăt din spusele oamenilor casii dumnealor boiarilor brancoveni, căt și de la unii din bătrăni ce să află șăzători pă acel loc, cum că niciodată n-au pomenit să le ceară cineva chirie.

Deci neputănd într-alt chip să ne adeverim, am făcut și această cercetare, care cercetare o arătăm mai jos în patru dăosebiri, adecă : întrul o dăosebire arătăm casele celor ce mărturisesc însuși cum că sănt pă locu boerilor brancoveni, dar chirie nu li s-au cerut ;

și întru a doaa osibire arătăm casele ce le-am dovedit că au fost ale țiganilor boerilor brancoveni, și ale unora din turcii mehteri, și ei le-au văndut, întru a cărora vănzare nu pomenește de loc nimic, fără numai zice : că i-au văndut casa ;

şi într-al treilea osebire arătăm pe unii ce au case şi zic că să pomenia cum că să chiema locul domnesc, iar alţii cum că nu ştiu al cui iaste, că chirie nimenea nu le-au luat;

iar într-al patrulea osebire arătăm pă cei de la zece şi 15 ani încoace, şi au văndut casile şi scriu în zapise că le-au văndut cu pămăntul lor, precum au stăpănit părinţii lor; şi la sfărşitu a fieştecăriia stări, arătăm şi proastă părerea noastră cum iaste. Şi rămâne a să face hotărărea de cătră mălţimea ta.

Usebirea dintăi, ce să mărturiseşte că iaste locul boiarilor brăncoveni:

case

1 a Chiţii cu coprinsul ei
1 Despa ce au fost din vechime a lui Stan, ţigan boiarilor brăncoveni, şi spune însăşi ea că iaste pe locul boeresc.
1 Tudor Botezatul însuşi mărturiseşte că iaste pe locul boeresc.
1 Stanca asemenea mărturisi
1 Petre saraci-başa să dovedeşte din zapis că iaste locul boeresc
1 Hagi Apostol asemenea
1 a Mariei armencii, botezata, asemenea

Un loc de casă ce iaste aproape lăngă casile ţiganilor boereşti, pe care loc cănd era casă, acea casă au fost cumpărat-o Dumitru doftorul în taleri 16, dar el aici nu iaste să-şi dea mărturiia, fără numai din cei ce ştiu ne-am adeverit că iaste loc boeresc.

Aceste locuri fiind dovedite că sănt ale boerilor brăncoveni, dreptatea îi dă a le stăpăni cu bună pace.

— Usebirea a dooa, ce au fost case ale ţiganilor boereşti, şi ale unora din turcii mehteri.

1 Duţul brutariul ce au fost din vechime al lui Isuf fecior Dincăi.
1 Necula Botezatul, să dovedi că această casă au fost a lui Gologan turcul Borozanul.
1 Petre argintariul, zapise şi cărţi nu are, fără numai să dovedeşte că au fost a unui arap, iar de la arap au rămas la un popă Costandin de la beserica Domnească.

Cu aceste nume de streini ce să numesc, cunoscut iaste că pămănt nu au putut avea, fără numai binaoa, iar locul să cunoaşte că iaste din locul boerilor brăncoveni.

— Usebirea a treia, ce arată unii că s-au numit loc domnesc, iar alţii că nu ştiu al cui loc iaste.

1 Ilinca, zapise şi scrisori nu are, fără numai zice că n-am pomenit pă nimeni stăpăn pă acest loc.
1 Neaga fata lui Dumitru Toboşul, asemenea.
— Casa lui Apostol jimblariul, iaste pe locul Sărindariului, iar o bucată de loc din locul curţii lui, însuşi mărturiseşte că iaste loc strein, dar al cui iaste, nu ştie.
1 Ioan jimblariul, trei ani sănt de cănd au făcut casa, dar al cui iaste locul, nu ştie.
1 Tudora fata Neacşii zice: că pă al cui loc iaste, nu ştie.
1 Daniil sticlar, această casă au fost a unui ţigan al Canelii şi nepoata Canelii moştenind pe ţigan, i-au văndut casa, iar locul al cui iaste, nu ştie.
1 Gheorghie saraci-başa, la căte măini s-au văndut, nici la un zapis nu pomeneaşte de loc nimic, nici el al cui iaste zice că nu ştie.

1 Cazan ceauș
1 Tudor furdagiul
1 Costandin *zet* odagiul
1 *ipac* a lui Costandin

Aceste case căte 4 sănt pe un loc, care loc dintr-un zapis vechi, spălat de apă să dovedi, că au fost al Paraschivei lăutariul, și cum că iaste loc domnesc.

În București loc fără stăpăn nu poate fi, ci trebue a fi dat de domn după vremi la mănăstiri sau la boer; deci stăpănii împrejurași ce sănt, nimeni dava nu face: să cunoaște că iaste loc al boerilor brăncoveani.

— Usebirea a patra, ce au văndut casele cu locul lor, ca stăpănire de la părinții lor.

1 A Voicăi ce au fost a lui Ivașco seimean, și să văzu zapisul dres, de au pus cu slovă streină, și zice: cu locul ei.
1 Tudorii șalvaragiul ce o au cumpărat în anul trecut, la leat 1775, de la Anghel *i sin ego*, și zice în zapis: că i-au văndut casa cu tot cuprinsul ei.
1 Tudor furdagiul, au cumpărat locul în taleri 60 de la Anghel croitoriul, iar Anghel că au fost locul lui n-are să arate, fără numai zice: că i-au fost dată de zeastre, dar nici foaie de zeastre n-are.
1 Stoian căpitan ce au cumpărat casa cu locul ei de la Tudorache vornicelul la leat 1771, iar Tudorache însuși mărturisi că nu știe al cui iaste, pentru că mai nainte au fost un lac și după vremi astupăndu-să, au făcut el locul zapt.

1776 mai 8 *dni.*

D[umitrache] medelnicer
Costandin *biv vtori* logofăt

Colecția Șerban Flondor.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran, cerată, in-folio.

220. **1776 iulie 11.**

Sofronie cu mila lui Dumnezeu arhiepiscop al Constantinopolei, Romei celei nouă și patriarh ecumenic.

Pe lîngă altele și aceasta este de trebuință și toate datoriile, precum este știut, cu dreptate au căzut asupra celor de pe vremuri ai noștri sufletești înaintași ai acestui prea sfînt patriarhicesc și ecumenic scaun, carii toate bine socotindu-le și obștescul folos al mulțimii creștinești în seamă luînd, le-au adunat și întărit cu cărți patriarhicești și sinodicești. Și dăinuirea acestora, precît cu putință este, a întărit, pentru ca în veci trăinicie să aibă și în toată vremea viitoare neclintite să rămîie, ci mai mult să se înmulțească și de folos să fie.

Și pe deoparte pe stăpînitorii și cunoscătorii celor bune cu laudă și cu încurajare și binecuvîntare îndemnîndu-i și acoperindu-i, iar pe de altă parte pe dușmanii acestora și pe călcătorii, sau pe cei ce în orice chip avîndu-le la îndemînă, le vor da la o parte pe acestea. Pe unii ca aceștia sinodiceștile și bisericeștile cele mai grele blesteme să-l atingă și să-l robească după cum se cuvine și după dreptate.

Fiindcă dar și de Dumnezeu iubitorul preaînălțatul strălucitul domn și stăpînitor a toată Ungrovlahia Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod, al smereniei noastre întru duhul sfînt fiu iubit și dorit, din a lui mare rîvnă pentru învățătură și folosul obștesc al neamului și progresul lui, grije nobilă avînd, a vrut ca cele aflatoare să le organizeze din temelie.

Şcoala din Bucureşti, scaunul său domnesc, a mărit-o şi orînduind mijloacele potrivite a întocmit-o astfel încît cei ce se ostenesc pentru aceasta niciodată să nu înseteze şi să caute alt izvor. Şi îndemnat de aceasta a organizat puţin cîte puţin alte două case pentru învăţătură, una la Craiova, iar alta la Buzău, în ţara domniei lui, unde se cultivă dragostea învăţăturii celei nouă, prin învăţarea lecţiilor de gramatică şi poetică. Apoi cine vrea trece la şcoala aflată în Bucureşti unde urmează toate lecţiile.

Însă şi în fiecare oraş din ţara domniei lui aşezat-a dascali băştinaşi pentru limbă slovenească, spre a învăţa pe copii slovele cele vechi, pentru ca într-adevăr să nu fie necunoscători a acestor, în vîrstă ajungînd.

S-a dat şi hrisov domnesc a cărui neschimbată copie şi nouă ni s-a arătat. Într-acesta se cuprind următoarele capitole:

1. Dascalii să se aşeze totdeauna în număr de şase, învăţaţi fiind pentru fiecare fel de obiect, însă: doi pentru gramatică, unul pentru matematică sau aritmetică, geometrie şi astronomie încă şi istorie; unul pentru ştiinţele naturale, unul pentru religie şi unul pentru limba latină veche şi italiana. Ştiinţele naturale să se înveţe în limba elină, urmînd pe Aristotel şi pe comentatorii lui, iar matematicele, de nu se va putea să se înveţe cum se cuvine în limba elină, să fie predate şi în limba latină sau în limba italiană, care din ele se va socoti mai preţioasă.

Iar fiecăruia din aceşti dascăli i se va da drept plată anuală, după predare şi valoarea lui personală, după judecata şi hotărîrea înălţimii sale.

2. Elevilor celor lipsiţi de mijloace (pentru ca lipsiţi de orice altă grijă şi nepreocupaţi de cele necesare pentru viaţă să aibă neîntrerupt în vedere învăţarea lecţiilor) înălţimea sa orîndueşte să se dea cele trebuincioase pentru întreţinerea şi îmbrăcăminte, peste tot la şasezeci din elevi, cari să fie interni în cele cinci clase, adecă căte doisprezece în fiecare clasă, iar grija acestora şi luarea aminte să o aibă cei de pe vremuri epitropi.

Să îndemne la aceasta pe oränduiţii epistaţi, pregătind la vremea trebuitoare şi fiecare după datorie urmînd şi masa pentru fiecare dascal cu elevii orănduiţi să se aşeze, iar pentru cei şasezeci de elevi, aflaţi acolo, îmbrăcămintea trebuitoare să fie asemenea una cu alta.

Iar pentru toate acestea se dă anual poruncă orînduiţilor epitropi. Epistaţii orînduiţi şi la alte treburi obşteşti să aibă a lua plata lor precum s-a poruncit. Însă în fiecare clasă să fie şi cîte un pedagog, bărbat destoinic, modest, care să fie întrebuinţat la supravegherea tuturor mişcărilor şi faptelor, încît nici unul din elevi să nu facă neorîndueli sau să fie neglijent pentru învăţarea lecţiilor. Iar în fiecare dormitor al elevilor (care trebuie să fie încăpătoare, încît mai mulţi într-însele să locuiască) pentru cele ale locuinţii slujbe cîte o slugă şi pentru celelalte slujbe trebuitoare ale elevilor.

3. Elevii cari intră şi sînt îmbrăcaţi de şcoală să nu fie mai mici de vîrstă de şapte ani; să nu fie însă nişte proşti şi leneşi încît pe alţii sîrguitori să-i lenevească, ci de neam bun, adică copii boerilor în lipsă, sau urmaşii boerilor numiţi mazili, sau străini săraci, nu însă şi ai ţăranilor cari se îndeletnicesc cu plugăria şi păstoria; rîvna lor este de folos întru lucrarea pămîntului şi creşterea vitelor.

Iar copii neguţătorilor sau ai meşteşugarilor cari dintre aceştia îi vor trimite pentru învăţarea numai a gramaticii, aşa încît plecînd de la şcoală să intre fiecare la meşteşug, ca şi părinţii lor, să fie îndrumaţi, fiecare, spre fireasca lui înclinare.

Afară de elevii lipsiţi de mijloace, cari vor fi hrăniţi şi îmbrăcaţi de școală, după cum s-a zis, cîţi alţii din cei bogaţi ar vrea să rămîie cu obştea elevilor interni şi să se aşeze la masa obştească, din venitul acestora epistatul școalei va procura hrana pentru ei asemănătoare cu mîncările orînduite.

4. În cei trei ani de la începutul elevilor, după obicei, să se exersese numai cu gramatica, tot asemenea să se facă începutul şi la limba latină. Apoi trei ani astfel exersîndu-se încît să înveţe elineasca şi latineasca din autorii cei mai buni. Iar după împlinirea a cinci ani, de aci înainte trei ani să se ocupe cu poetica şi retorica, cu exerciţii elineşti şi latineşti, studiind totodată şi pe imitatorii lui Aristotel.

Iar după aceia să înveţe foarte bine, cine doreşte, şi limba italiană.

Astfel dar, cu sîrguinţă exersîndu-se, în nouă ani stăpînind şi gramatica şi obiectele înrudite, căpătînd totodată experienţă şi în alte limbi, să progreseze şi la studiul ştiinţelor.

Şi întîi, în toţi cei trei ani să se înveţe pe deoparte aritmetica şi geometria, pe de alta foarte bine istoria politică şi istoria geografică cari sînt în mai sus zisele limbi, iar după acestea să se familiarizeze cu filosofia lui Aristotel, cu prea buna astronomie, folosindu-se de exerciţii din fiecare ştiinţă pentru ca lăsînd restul şcoalei, să aleagă cît mai repede vrea fiecare, sau cele bisericeşti sau cele politiceşti.

Iar cele cinci clase mai sus numite, fiecare din ele avînd cîte doisprezece elevi lipsiţi de mijloace să fie astfel : I-ia, trei ani începători să fie ocupaţi numai cu studiul gramaticei. A II-a, apoi înaintînd, în trei ani să înveţe elineşte şi latineşte. A III-a, iar trei ani de elineşte şi latineşte cu gramatică, poetică şi retorică cu exerciţii, precum şi limba italiană. A IV-a, aritmetica, geometria şi istoria cu geografia. A V-a şi ultima, ştiinţele naturale şi astronomia.

Iar pentru cei destinaţi în ale religiei, a aşezat înălţimea sa la sfînta Mitropolie, un dascăl de teologie sfîntă, încercat în ale iubirii şi a dogmelor ortodoxe, pentru ca să se ducă aici aceştia şi cîţi alţii din elevii eşiţi din şcoală aducîndu-şi aminte de ea se vor reîntoarce, alt dascal de muzică. Fiecăruia porunceşte a-şi împlini dăscălia preasfînta Mitropolie neîntrerupt, cerînd părerea pentru aceasta şi a preasfîntului mitropolit al Ungrovlahiei, carele nutreşte zel pentru învăţătura şi a prea cinstitei tagme bisericeşti.

Iar pentru distracţie şi pentru modesta şi regulata viaţă a elevilor, acestea porunceşte înălţimea sa. După ce se vor scula dis-de-dimineaţă cu toţii, la ora ceasta îmbrăcîndu-se, apoi să-şi aranjeze toate şi să se ducă la sfîntul lăcaş ca să asculte sfînta slujbă, şi întorcîndu-se să înveţe în parte pînă la orînduita oră a ascultării lecţiilor, apoi eşind, să se ducă la locul orînduit.

Astfel dar învăţînd, apoi alegîndu-se unii de alţii să se ducă la obşteasca masă. Iar apoi, cei mai buni elevi din clase cu pedagogii lor preumblîndu-se, să vorbească între ei, sau să facă exerciţii, exersîndu-se pînă la o oră. Astfel dar învăţînd fiecare în parte pînă la vremea ascultării lecţiilor, să vie să asculte pe dascali, pentru ca apoi întorcîndu-se înapoi iar să înveţe fiecare în parte.

Iar duminicile şi zilele de sărbătoare să nu întîrzie prea mult acolo, ci după ce vor învăţa lecţiile ascultate, să fie îndrumaţi de dascali în sfintele învăţături ale credinţii noastre ortodoxe. (Iar în zilele acestea şi în cursul săptămînii, odată sau de două ori, să se ducă cu eforii lor şi cu

dascalii lor undeva în apropiere pentru exerciţii corporale). Iar seara întorcîndu-se să cineze la masa obştească cu toţii împreună, şi după cină care are să fie simplă, o oră să se distreze. Să nu fie însă vremea pierdută, ci dimpotrivă, discutînd să se folosească. Apoi să se ducă cu toţii în biserică şi în obşte închinîndu-se să intre fiecare în locuința lui ca să se odihnească în pat, și sau vrea să doarmă, ori nu. Și toate aceste la orînduitele ceasuri să se facă prin clopot.

Iar cine vrea, să înveţe iarăși cu lampa de noapte, ce se află în fiecare locuinţă pentru noaptea întreagă. Şi toate acestea să le supravegheze numitul pedagog îngrijindu-se de conduita și prea orînduita purtare şi regulă a elevilor, în chipul cel mai sever. Iar dacă vreunul din ei pare neorînduit și turburător al ordinii celorlalţi, pe unul ca acesta să-l îndrepteze, nu însă cu injurii şi cu biciul, ci cu mijloace atrăgătoare pe care pedagogia le arată, de la cele mai ușoare către cele mai grele înaintînd.

Iar intrarea elevilor lipsiţi de mijloace, aranjarea lor în școală, sau îndepărtarea unuia din aceștia să se facă cu pricini binecuvîntate, cu știrea și voia scrisă a domniei.

Aceste dar aşa s-au orînduit de înălţimea sa cu privire la dascali și la elevi, la purtarea lor şi înaintarea la învățătură. Mici o măsură însă nu era luată pentru îndelungata dăinuire și orînduire a acestor case de învățătură. Trebuie dar să li se găsească venituri îndestulătoare şi neschimbate. Privind deci toate sfintele mănăstiri din ţara domniei sale şi scopul acelor nemuritori ctitori în seamă luînd, cari pentru faceri de bine le-au înzestrat cu averi nemişcătoare și socotindu-le nu numai nedrepte ci şi ne la locul lor, poruncit-a ca de aici înainte să fie venituri ale vistieriei domnești pentru îndestularea numai a celor sfinte. Şi nedreptatea aceasta, ce este de demult, a vrut să o îndrepteze şi să împlinească scopul ctitorilor, precum de ei s-a orînduit pentru ca acele sfinte danii, la lucruri întru adevăr de Dumnezeu iubite, să fie folosite.

Întîi făcînd dajnice toate sfintele mănăstiri din ţara domniei sale, aşezat-a rînduială la veniturile lor pentru economie precum în domnescul hrisov dat de înălţimea sa pre larg se arată, ca să dea dajdii pentru lucruri de Dumnezeu iubite şi obştei folositoare, precum este cea de aci înfiinţată casă de învăţătură.

A orînduit pentru ca fiecare din mănăstirile pămîntene să împlinească o sumă oarecare potrivită cu veniturile cunoscute. Și adunîndu-se suma de la toate mănăstirile pămîntene face lei şase mii. Iar pe cele adaose la alte mănăstiri, slobode făcîndu-le ceea ce vărsau întîi la visteria domnească, pentru împlinirea celor bisericeşti, să aibă a da anual cîte lei patru mii. Pe lîngă acestea făcînd dajnici şi pe preoții aflători în ţara domniei sale, socotiţi ca la trei mii cinci sute, după catastişele înfăţişate înălţimii sale de preasfinţia sa mitropolitul Ungrovlahiei şi al nostru frate chir Grigorie şi de Dumnezeu iubitorii episcopi, s-a orînduit să dea anual fiecare din ei cîte trei lei, din cari o jumătate pentru cutiile de milă, iar jumătatea cealaltă pentru şcoală, precum mai pe larg cuprinde privitor la dadjia preoţilor hrisovul domnesc ce s-a dat.

Iar toate adunîndu-se la un loc fac cincisprezece mii două sute șasezeci lei, scoţînd dintrînşii pentru zisa casă de învăţătură, pentru învăţătură şi facerea de haine pentru elevii săraci şi pentru celelalte cheltuieli trebuitoare. Iar socoteala lor se face anual şi se trece în aceiași condică în care se scriu veniturile şi cheltuielile, pecetluindu-se cu pecetea domnească. În condică se scriu de asemenea şi cărţile şcoalei şi cîte alte de iubitori şi

de Dumnezeu cinstitori bărbaţi se dăruesc şcolii, sau în bani, ori în lucruri, şi se chivernisesc de epitropi bine şi cu iubire de Dumnezeu. Iar cărţile se încredinţează unui bibliotecar cu credinţă ce este orînduit avînd a le păzi în siguranţă spre a fi de folos celor de la şcoală, dîndu-le să se folosească de ele, în schimbul unei adeverinţe, luîndu-le apoi iar înapoi.

Acestea dar, astfel, poruncindu-le înălţimea sa şi lucrînd pururea cu nestrămutată voinţă, orînduit-au efori pe preasfîntul mitropolit al Ungrovlahiei şi pe cei doi de Dumnezeu păziţi episcopi al Buzăului şi al Rîmnicului, şi de acum în veci, precum şi pe cei de bun neam boeri ai prea luminatei înălţimi, de la marele ban pînă la marele postelnici, cari sînt datori a supraveghea ca cele ale şcoalei, de epitropi şi epistaţi după chipul orînduit să se împlinească aşa încît nimic dintr-aceste cu vedere să nu se treacă. Asemenea obşteasca ştire a mitropolitului, a episcopilor şi boerilor cele trebuitoare cheltuieli ale şcoalei se fac, de cari are ştire înălţimea sa, care porunceşte cele cuvenite.

Datoria dascalilor este a trimite îndată înălţimii sale înştiinţare despre starea şcoalei şi a elevilor şi a lecţiilor şi apoi aşa să păzească şi să împlinească toate rînduielile cari într-însul s-au poruncit. Luînd dar în fiecare an socoteală şi înfăţişînd catastişele împreună cu condicile înălţimii sale, cu prisosinţă se vede acolo sau venitul orînduit sau daniile din cari înălţimea sa chibzuieşte să orînduiască după trebuinţă, sau să-i ţie pentru nevoia acestei şcoli, sau făcînd ajutoare pentru elevii săraci, întărirea tuturor acestora şi neschimbata lor împlinire o dă înălţimea sa de Dumnezeu iubitorul cu hrisov domnesc care toate aceste le cuprinde.

Iar pentru mai îndelungată la dăinuire şi cei după înălţimea sa cu scaunul Ungrovlahiei învredniciţi domni nestrămutate să le păzească toate cele în hrisov cuprinse, ca folositoare obştei socotindu-le şi întru slava domniei celor iubitori ai Ungrovlahiei domni.

Astfel dar, se întăreşte şi de acest al nostru patriarhicesc şi sinodicesc pecetluit hrisov, toate. Deci învrednicirea înălţimii sale prea bună fiind şi de rîvnă sfîntă fiind insuflată, pentru obşte este folositoare, precum bine se arată şi scrie în acest de faţă, sinodiceşte. Intru duhul sfînt împreună cu fraţii noştri şi conslujitorii din inimă părinteşte pe înălţimea sa de Dumnezeu iubitoare a binecuvîntăm şi Dumnezeu să-l păzească pe prea strălucitorul său tron, ferit de boală, vesel, sănătos şi cu viaţă lungă, cu dăinuire neclintită şi tărie neclătită, în fericire, şi cu împlinirea tuturor celor de Dumnezeu mîntuitoare cereri întru creşterea şi îmbunătăţirea binecuvîntatei ţări şi folosul obştii neamului.

De aceia dar despre aceste de Dumnezeu iubite fapte ale înălţimii sale bune nădejdi avînd şi înştiinţaţi şi asiguraţi şi de alte multe îndreptări şi alte multe folositoare lucruri pentru nefericitul nostru neam, din fireasca lui înclinare către aceasta şi din creştineasca lui dragoste, rîvnă a arătat întru orînduirea şi mărirea şcolii acesteia, precum în capitalele mai sus arătate, cuprinse în hrisovul domnesc al înălţimii sale, se vede.

Întărirea nestrămutată şi neschimbată în toţi vecii şi în viitor pururea să aibă. Iar cei ce vor fi pe vremuri stăpînitori, precum şi creştini fie clerici sau mireni, mic sau mare, tînăr sau bătrîn, dregători şi puternici din orice stare şi treaptă va fi, sau cei de pe vremuri epitropi ce vor chivernisi la şcoală, sau alţii, de vor cuteza să strice şi să schimbe ceva din cele de mai sus scrise capitale, sau să lenevească întru împlinirea acestora, sau neîntrerupta dăinuire şi fiinţă să oprească, şi pricina stricării, micşorării, şi deşarte lucrări să se facă, sau direct sau indirect, sau cu cuvîntul sau cu fapta sau

printr-alt chip ori cale, unii ca aceştia ca nişte duşmani ai folosului obştesc şi ai unirii, afurisiţi să fie de sfînta şi de o fiinţă şi de viaţă dătătoare şi nedespărţită treime a unei firi a lui Dumnezeu, şi blestemaţi şi neiertaţi şi după moarte nedeslegaţi. Pietrele şi fierul să se topească, iar ei nicidecum. Să moştenească lepra lui Ghezi şi spînzurătoarea lui Iuda, să rătăcească şi să tremure pe pămînt ca şi Cain, să se deschidă pămîntul şi să-i înghită pe ei ca pe Dathan şi pe Avir, mînia lui Dumnezeu să fie peste capetele acestora şi partea lui cu a trădătorului Iuda şi cu a iudeilor ce au ucis pe domnul, şi cei ce l-au răstignit pe el, averile şi lucrurile şi agoniseala lor să fie în desăvîrşită nimicire şi distrugere, ca valul să se lupte împotriva vîntului şi ca un vîrtej să se învîrtească în aer şi toată agoniseala lor să fie hrana şi hrăpirea hoţilor; domnul Dumnezeu să trăsnească casele lor şi din durere în durere să cadă şi să sufere ziua şi noaptea, îngerul domnului să distrugă toate ale lor şi să-i izgonească pe ei în tăişul săbiei şi chip de mîntuire să nu fie, numele loc ca o injurie şi blestem înaintea tuturor să fie, într-o singură generaţie să se stingă pomenirea lor şi nici un folos să nu vază în toată viaţa lor din tot ce lucrează, să fie cu desăvîrşire distruşi de viaţa aceasta din dreptatea sfîntă, să fie lipsiţi de viaţa pururea nemuritoare şi de vecinica fericire, ci vecinicului blestem să fie supuşi şi de focul Gheenei mistuiţi şi de blestem şi legătură nedespărţiţi, să aibă şi blestemele celor trei sute optsprezece de Dumnezeu purtători părinţi de la Nicheia şi a celorlalte sfinte sinoade carii vor străluci în ziua înfricoşată a judecăţii.

Deci pentru întărire s-a făcut şi această de faţă a noastră patriarhicească, sinodicească pecetluită carte cojnică de adeverire, a celor date întru orînduirea din temelie a şcoalei din Ungrovlahia.

În anul una mie şapte sute şaptezeci şi şase luna iulie 11 zile.

Sofronie cu mila lui Dumnezeu arhiepiscop al Constantinopolei Romei celei nouă şi patriarh ecumenic.

Avram cu mila lui Dumnezeu arhiepiscop al sfintei cetăţi a Ierusalimului şi a toată Palestina.

Al Efesului, Meletie
Al Halchidonului, Parthenie

Arh. St. Buc., Diplomatice, nr. 61.
Traducere din 1916 făcută de L.T. Boga după originalul grecesc.

221. 1776 septembrie [f.z.].

Adeverez cu acest zapis al mieu la măna dumnealui nenii Nicolaie Dudescu *biv vel* dvornic.

Precum să să ştie că avănd un loc de case cu pivniţă de piiatră aici în Bucureşti, în mahalaua Arhimandritului, alăturea cu locul casilor dumnealui, tot într-un ocol, care locul mieu iaste deosebit şi vine pe din sus, pănă în mănăstirea Arhimandritului, unde să prăznueşte hramul Sfinţilor Apostoli şi pe din jos, vine alăturea cu zidul hodăilor al grajdului dumnealui, pănă în malul Dămboviţii.

Care loc de case îmi iaste şi mie de la părinţii miei, dupe cum scriie zapisile cele vechi de cumpărătoare, care zapise le-am dat dumnealui. Şi făcăndu-l vănzător altuia nu-i i s-au căzut fără decăt dumnealui.

Şi l-am văndut acest loc în taleri 500, adică cinci sute, bani gata, care bani, i-am luat toţi deplin, în măna mea. Însă locul căt scrie mai sus ocolul, căt au fost îngrădit, casile cu pivniţă, dupe cum să văd, afară din locul ce iaste de fraţi, de luăm chirii dupe dănsul.

Deci, să aibă dumnealui a stăpăni acest loc cu bună pace de către mine şi de către tot neamul mieu, dumnealui, coconii dumnealui, căţi Dumnezeu îi va dărui.

Şi pentru mai adevărată credinţă, am iscălit mai jos, întărind şi cu pecetea mea, ca să să crează.

1776 septemvrie.

| L.P. | Radu Golescu *vel* pitar, adeverez
C[alinic] episcop Buzăului, mărturie
Dumitrache *biv* vistier, mărturie

Acad. R.S.R., III — 127.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; frumoasă pecetea lui Radu Golescu, în tuş negru.

222. 1777 februarie 10.

Preaînălţate doamne,

†Dupe porunca înălţimii tale pentru avutul lui Theodose lipţcanul dupe catagrafi[e], făcăndu-se mezat, i s-au înpărţit lucrurile pă la datornicii lui, precum sănt arătate la comisionurile ce s-au dat la măna fieştecăruia din datornici, între cari fiind şi dumnealui Manolache Brăncoveanul *biv vel* clucer i s-au dat o casă ce este făcută dă Theodose lipţcanul în Hanul lui Şerban Vodă pe locul mănăstirii Cotrocenilor.

De aceasta înştiinţăm ca să i să întărească stăpănirea cu luminată pecetea înălţimii tale.

1777 fevruarie 10.

[indescifrabil] paharnic
D[u]m[itru] medelnicer
Iorga staroste
Gheorghe Canales *[greceşte]*

[rezoluţia]:
Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod i gospodar.
Întărim şi domniia mea ca să o stăpănească cu pace.

1777 martie 20.

Trecut în condica Divanului

Gheorghe condicar

[pe verso]:
Un loc cu casa la Hanu Şerban Vodă.

1777.

Arh. St. Buc., M-rea Cotroceni, LXIII—1.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

223. 1777 mai 17.

Eu Mariia stolniceasa Greceanca dau mărturisanie în frica lui Dumnezeu și înaintea preasfinții sale părintelui mitropolit al Ungrovlahiei chirio chir Grigorie, pentru un loc ce iaste la Făntăna Boului, care loc au fost bun al răposatului soțului mieu Ioanniță stolnic Grecianu rămas și dumisale de la părinții dumnealui Ene portar, i Mariia portăreasa. Și îngropăndu-să părinții răposatului soțului mieu la sfănta mănăstire Toți Sfinții, atăt răposatul soțul mieu stolnic Ioaniță căt și eu, ne-am îndemnat dăn răvnă dumnezeiască și le-am dat danie numitii sfintei mănăstiri, de sănt acum ani 35, care din vreme în vreme începănd a să împresura acest loc de mahalagii înprejureni și sfinția sa părintele egumen, chir Neofit, vrănd ca să-l descopere și negăsind la mănăstire carte de danie, fiindcă au vrut Dumnezeu de am trăit pănă acum, dau această mărturisanie cu sufletu mieu, pentru acest loc, că iaste bun al sfintei mănăstiri, fără de nici o pricină.

1777 mai 17.

| L.P. | Eu Mariia stolniceasa Greceanca, adeverez
Grigorie arhimandrit Deleanu, mărturie
Popa Toma eclesiarh, mărturie
Popa Ioan hartofilax, mărturie
Popa Ioan protopopa, martor

Grigorie milostiiu bojiiu arhimandrit i mitropolit Ungrovlahii.

Viind și înaintea noastră dumneaei stolniceasa Mariia Greceanca în frica lui Dumnezeu asemenea mărturisanie dete, după cum în jos anume să arată.

Și spre încredințare, adeverim și noi,
Al Ungrovlahii Grigorie epiveveois *[grecește]*

1777 mai 18.

[pe verso]:

Adeverința dumneaei stolnicesii Marii Greceancăi pentru locul *ot* Făntăna Boului, din București, care loc este danie sfintei mănăstiri dat de dumneaei, fiind îngropați socri[i] dumneaei aici la sfănta mănăstire, anume Iene portaru și Mariia portăreasa.

Arh. St. Buc., Episcopia Argeș, XLVIII—50.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecetea inclară a Mariei Greceanca, în tuș negru; o semnătură grecească indescifrabilă.

224. 1777 iunie 7.

Adecă eu Hristea ceauș dinpreună cu soția mea Lațcarina i cu soacră-mea Ioana, i cu Stan cumnată-mieu, dat-am credincios și adevărat zapis al nostru la măna dumnealui Mihai logofăt povarnagiu.

Pentru ca să să știe că i-am văndut dumnealui un loc, care loc ne-au fost dat și noaă de zestre de la numita mai sus soacră-mea, ce este tot înpreună cu al casii dumneaei. Și l-am văndut de a noastră bunăvoe, nesiliți de nimenea.

Și dumnealui să aibă [a] stăpăni dumnealui și coconii dumnealui, căți Dumnezeu îi va dărui, cu bună pace de către tot neamu nostru. Și

tocmeala ne-am tocmit drept taleri bani gata 29. Şi când s-au făcut această tocmeală şi zapis, au fost toţi vecinii şi preoţi din mahala care mai jos să vor iscăli.

Şi pentru mai adevărată credinţă ne-am iscălit mai jos, ca să fie de mare credinţă. Şi am pus şi degetile în loc de pecete.

Iunie 7 *dni*, 1777.

×Eu Hristea ceauş, dinpreună cu soţiia mea Laţcarina, vânzători

×Eu baba Ioana dinpreună cu Stan fiiu-mieu, i cu Mariia fii-mea, adevărăm

Eu Radu cizmaru, martor

Eu Dan podaru, martor

Popa Marin, martor

Şi am scris eu popa Iorga *ot* mahalaoa Oţetari, cu zisa dumnealor

Arh. St. Buc., Cred. Func. Urban, nr. 1 206.
Original, stare bună, format mic.

225. 1777 iunie 25.

Din porunca mării sale preaînălţatului nostru domn Io Alexandru Ipsilant voevod şi cu *vtori* vornici anume Neculae, am tras locurile preasfinţii sale părintelui vlădica Mireon ce le are în mahalaoa Sfeti Gheorghie cel Vechi, cum arată mai jos.

Stânjeni, palme

1777 iunie 25.

15— 1 Adică cincisprezece şi o palmă trăsura dintâi pe faţa podului unde au fost vechile cară cu peşte, s-au pus sfoară din chiotoarea casii lui Ianache Tămăşăscul nepotul de fată al răposatului popei Pârvului cel domnesc. Şi s-au tras către răsărit până în locul mănăstirii Radului Vodă, pe care are casă Petco căpitanul, ajungând sfoara în pragul portiţii ce răspunde în dos, pă lângă peretele aceştii case a lui Petco. Unde în pragul aceştii portiţe s-au pus acum piatră (măcar că după o carte de alegere *ot* leat 1769, ce fu la mâna preasfinţii sale, să arată că acolea au fost piatră vechi hotar, deosibind locul numitii mănăstiri, iar de această dată nu să găsi) rămâind din piatră ce s-au pus acum şi până în chiotoarea casii lui Petco căpitan, palme patru. Iar suma acestor stânjeni sânt eşite de la doaă mâini, adecă de la dumneaei Zoiţa stolniceasa Păduroaie i de la răposatul Gheorghiţă *sin* Costandin boltaşul, avându-l şi ei luat cu schimb şi pă bani de la răposatul Ioniţă Psimenos *zet* Udrican clucer. Intinzându-se aceste locuri şi în dos până în uliţa ce urmează în Başcalii, unde acolo sânt mai late, după cum să va arăta mai jos la a doua trăsură.

Însă:

stânjeni, palme

12 —Adică stânjeni doisprezece partea dumneaei stolnicesii Zoiţii, cu stânjeni doi ai uliţii de cară ce era pă lângă casa lui Marco ovreiul, însă nu uliţă a obştii, ci din însuşi locul stolnicesii lăsat de dumneaei pentru trebuinţa a celor ce avea namestii pe această parte a dumneaei, i cu stânjeni unul ce iaste peste acel loc

de uliță spre răsărit, carele l-au fost dat stolniceasa în chirie unui Haim ovreiul pă când avea casă, precum ne-am pliroforisit din cea mai sus zisă carte, leat 1769.

3 1 Adică stănjeni trei și o palmă partea boltașului, pă care stănjeni trei i o palmă i pă cel din sus zis stănjin *ot* stolniceasa au stătut casa i o magazie ale acelui Haim ovreiul.

24 *pol* Adecă stănjeni doaăzeci și patru și o jumătate de palmă a doua trăsură pe ceialaltă față de pod, ce să zice Ulița Bașcaliilor, despre zidul hanului lui Sfeti Gheorghie cel Nou, din talpa chiotoarei casii lui Gheorghie Strugariul, ce iaste pe locul bisericii lui Udrican, s-au scos către apus stănjeni doi, locul Radului Vodă, unde fu o groapă de casă ce au avut-o un Vasilie croitoriul.

Și după scoaterea acestor stănjeni, unde au ajuns măsura lor s-au pus acum piatră și dintrănsa s-au tras iar spre apus până în locul acesta de acum al lui Ioniță lumănărariul carele au fost iar al preasfinții sale vlădicăi Mireon și l-au dat schimb pe alt loc ce-l avea Ioniță pre din josul acestuia, fiind totdeopotrivă. Sau pentru mai buna știință să descoperim mai pe larg, zicem că pe lăngă temelia zidului Hanului lui Piper (însă partea cea despre răsărit) pe lung să înjugă hanul cu doaă locuri de prăvălii ale dumneaei comisoaii Safta Speteanca. Și pă din josul acestora al treilea loc, era acesta al preafinții sale, iar al patrulea, cel mai din jos, era al lui Ioniță lumănărariu.

Ci învoindu-să de au rămas acel al patrulea loc al lui Ioniță la preasfinția sa și al preasfinții la Ioniță, acolea între dănsele la uliță s-au pus acum piatră cu înplinirea sumii stănjenilor ce să văd în sus, la răstal [?]. Întru această a doua trăsură rămăind ca de acum înainte acela să se numească locul lui Ioniță, iar acest de acum, zis loc al lui Ioniță și cu aceale doaă ale comisoaii Saftii sănt căte trele până în Hanul lui Piper, de stănjeni patru și jumătate și o jumătate de palmă.

Zicem latul lor la fața acestui pod al Uliții Bașcaliilor, iar în dos sănt mai înguste, cum să va arăta mai jos, la a treia trăsură, nici că răspunde în celălalt pod al vechilor cară cu pește, ci să întind numai până în dreptul luminii hanului, drept partea cea din dos și într-acel drept să scurtează.

26, 6 *pol* Adică stănjeni doaăzeci și șase și palme șase și jumătate, a treia trăsură prin mijloc, din Hanul lui Piper, din colțul cel despre răsărit, prin căpătăiul locurilor comisoaii Saftii i a lui Ioniță (că acolea li să sfărșăsc lungul lor și acolea latul la căte trele, iaste numai de stănjeni doi și o jumătate de palmă) s-au tras până în mijlocul locului Radului Vodă, între dosul casii lui Petco căpitan și între groapa pivniții lui Vasile croitoriul s-au pus piatră.

Așijderea și pentru știința a tot locul preasfinții sale, s-au mai pus alte patru pietri, una la chiotoarea casii lui Ianache Tămășăscul, de unde s-au făcut începere cu trăsura dintăi, pe fața uliții vechilor cară cu pește, iar doaă pietri la un loc s-au pus în dosul locului lui Ioniță, în colț, cu una însemnănd cum să desparte în lung locul ce au rămas la dănsul, cu deosibire de către al preasfinții sale, iar cu alta însemnănd scurtarea lor în

dreptul dosului hanului, cum s-au arătat mai sus. Şi al patrulea piatră s-au pus în dosul casii lui Ianache Tămăşăscu între doaă tulpini de poartă, peste care fără tăgăduială trecuse Tămăşăscul cu îngrădişul de acum, în locul presfinţii sale, palme cinci şi doaă degete.

Iar de la această de acum pusă piatră şi până la chiotoarea casii Tămăşăscului la faţa podului, unde s-au pus acum piatră, sănt stănjeni patrusprezece şi jumătate, fără un pumn. Iar din piatra care s-au pus la tulpini înapoi până iar în colţul Hanului lui Piper sănt stănjeni doisprezece şi jumătate.

Mitrache *biv vel* medelnicer
Constandin Neculescu polcovnic

1777 iulie 11.

[pe verso]:

Hotărnicia locului ce s-au cumpărat de la dumnealui păharnic Matei Pădure, 1777.

Arh. St. Buc., Achiziţii noi, XXXIX—31.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran; cu două copii moderne.

226. 1777 noiembrie 20.

Preaînălţate doamne,

Neodihnindu-să cuviosul igumen al sfintii mănăstiri Văcăreşti pă cercetarea ce au făcut dumnealor boeri judecători *ot vtori* departament, au făcut apelaţie la Divan şi ni să porunceşte de către măriia ta ca să cercetăm şi noi jalba igumenului, căruia cerăndu-i dovadă cum că au stăpănit mănăstirea vreodată acest loc şi au luat chirie, nici o dovadă n-au putut să ne arate făr, de numai tot acel hrisov al mării sale răposat domn ctitorul.

Iar Stan logofăt împotriva cererii igumenului, osebit dă sineturile ce au arătat la judecata departamentului care sănt în urma hrisoavelor mănăstirii, adică zapise cu care în 3 rănduri s-au văndut acest loc eşind la trei măini. Şi igumenu tot de faţă aici fiind şi acestea văzăndu-le, au tăcut. Şi osebit şi de dovada mahalagiilor vechi de acolo.

Ne mai aduse şi o mărturie de la omu ce au slujăt multă vreme la însuşi mănăstirea Văcăreştii în vremea celor de mai nainte igumeni, anume Albul logofăt, ce iaste acum epitrop mănăstirii Domniţii Bălaşii, cum şi altă mărturie iarăşi vrednică credinţii anume Neacşul Pitişteanul *biv* logofăt *za* vistierie ce iaste orănduit de măriia ta între boerii epitropi opştii.

Şi arată numitul Albul logofăt că mănăstirea Văcăreştii au fost avut şi alte moşii cu sate i cu ţigani de ale Cantacuzino i de ale Bălăcenilor, carii pribejind din ţară, le dedesă măriia sa răposat domnu ctitorul, la mănăstire cu hrisoave domneşti, cum s-au întâmplat şi acest loc.

Iar după ce au venit numiţii boeri la patrie şi căştigănd ertare, ce s-au dat la toţi deobşte, ş-au luat şi toate moşiile, satele şi ţiganii întru a lor stăpănire de la mănăstire înapoi.

Asemenea şi pentru acest loc zice numitul, omul mănăstirii, că între cărţile şi scrisorile mănăstirii vedea şi hrisovul de casile cu locul lui Stan

căpitan Opincă, și întrebănd pe răposat igumenul Iona unde sănt aceste case cu loc, îi răspunse că sănt nimicuri.

Vedem și jalba ce au dat igumenul de acum către măriia ta, că însuși scrie cum că nici cuvioșiia sa de cănd igumenește, care sănt atățea ani, n-au știut de această casă și loc, n-au căutat nicicum a lua chirie, zicănd că pentru hatăr și pentru oareșicare slujbă n-au căutat.

Care cu aceasta ce zice că au tăcut pentru hatăr și n-au căutat întratăția ani, însuși cade din cererea sa, măcar și dreptate de ar fi avut mănăstirea, cu căt mai vărtos că nici alți igumeni mai dinainte n-au stăpănit niciodată, nici au luat chirie.

Deci după cercetarea ce am făcut și noi, neavănd igumenul nici o dreptate peste cincizeci de ani a face cererea aceasta, care iaste și înpotriva pravelilor și obiceiului pămăntului, găsim cu cale să fie apărat numitul Stan logofăt și să stăpănească locul cu bună pace.

Iar hotărărea rămăne la măriia ta

Leat 1777 noemvrie 20.

Părvu Filipescu *vel* dvornic
Ștefan Prășcoveann *vel* dvornic
Vel logofăt
Scarlat [?] *vel* logofăt
[indescifrabil] *vel* clucer

[rezoluția domnului]:

Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod bojiiu milostiiu i gospodar zemli Vlahiscoie.

Dănd jalbă domnii mele Stan logofăt cerănd întărirea dreptății lui. Și văzănd domniia mea că peste sorocul de șaizeci de zile ce cu sfat de obște s-au pus la cei ce au să facă apelație, în urma hotărării dumnealor boerilor au mai trecut zece luni și igumenul nu s-au arătat în urmă cu jalbă la Divan și văzănd și cercetarea dumnealor boerilor că arată bune dovezi la măna lui Stan logofăt și stăpănire de atăta sumă de ani, am întărit dar și domniia mea să stăpănească cu pace, nesupărat de chirie.

1778 dichemvrie 6 *dni.*

L.P.

Acad. R.S.R., CD—147.
Original, deteriorat, lipit pe altă hîrtie.

227. 1777 noiembrie 21.

Din prea cinstită porunca dumnealor veliți boeri dumnealui *vel* vornic Nicolae Brăncoveanu, i dumnealui *vel* vornic Badea Știrbei, orănduindu-să dumnealor din porunca mării sale preaînălțatul nostru domn Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod ca să meargă la Făntăna Boului să cerceteze pentru un loc al sfintei mănăstiri Tuturor Sfinților, care loc să înpresurase de mahalagii ce șăd pe dănsul.

Deci mergănd dumnealor acolo, în fața locului, înpreună și cu dumneaei Mariia Greceanca care au dat acest loc sfintei mănăstiri, și citindu-să și cartea de blestem a preasfinții părintelui mitropolit, unde fiind față toți mahalagii cei bătrăni și cei noi, prin cartea de blestem s-au dovedit

locul al sfintei mănăstiri prin arătarea căpitanului Vasile, i a Radului copilul din casă, i a lui Duminecă neamţ din poartă, i a lui Pandele ceauşului de lefegii, i a Neacşului puşcaşului ce este la dumnealui armaş, i a unii babe bătrâne anume Catalina ce au fost fată în casă la Maria portăreasa.

Şi aşa dovedindu-să bun loc al sfintei mănăstiri, ne-au rănduit dumnealor veliţi boeri pe noi *vtori* vornici ca să tragem locul şi să-l alegem.

Şi aşa noi, după poruncă, l-am ales, înpreună cu cei mai sus numiţi şi cu părintele egumenul al sfintei mănăstiri, chir Neofit. Şi s-au tras locu cu stănjănu, faţa locului pe lăngă drum dăspre povarnă de la Radu copil din casă de unde să începe locul mănăstirii până la Pandeli ceauşul de lefecii în colţul gardului lui. Şi s-au pus semne şi au eşit trăsura din faţa locului în lat stănjeni 49 *pol* şi de la Pandeli s-au tras şi lungu locului dăspre apus, pe supt straşina casii lui Pandeli ceauşul ce merge pe lăngă gardul lui Grigorie stegar şi prin grădina Neacşului puşcaş, care însuşi acel Neacşu au arătat hotaru şi s-au pus semne în grădina Neacşului şi merge până în drum dăspre poarta căpitanului Vasile stănjeni 60; şi s-au tras din grădina Neacşului pelăngă drum fundul locului, care merge până în gardul lui Dumitru ciohodar saraci-başa şi au venit stănjeni 26 *pol*. Şi s-au pus semne în grădina lui Ilie cizmaru lăngă colţul gardului numitului ciohodar, ce să hotăraşte cu locu lui Ilie cizmarul. Şi din semnul acesta s-au tras lungu dăspre soare-răsare şi merge trăsura prin semnul ce s-au pus în grădina lui Enache lefeciu păntre gutui. Şi de acolo merge trăsura pe lăngă talpa pivniţii Radului copil din casă până în drum, ce s-au pus semne dăspre povarnă, stănjeni 90.

Şi am tras şi mijlocu moşii din semnu ce s-au pus în grădina lui Enache lefeciu până în semnul ce s-au pus în colţul gardului lui Grigorie stegar, dinafară, lăngă drum stănjeni 31 *pol*, palme 2.

Şi aşa am găsit cu cale şi cu dreptate.

1777 noemvrie 21.

Chiţul *vtori* vornic de Ţara de Jos
Nedelco *vtori* vornic de Ţara de Jos
Năstase *vtori* vornic de Ţara de Jos
Radu *vtori* vornic de Ţara de Sus
Badea *vtori* vornic de Ţara de Jos
Nicolae *vtori* vornic de Ţa[ra de] Sus
Ion *vtori* vornic
Radu *vtori* vornic
Radul copilul din casă dă divan, adeverez
Eu căpitan Vasile, adeverez
Eu Pandele ceauş căpitan, martor
Eu Duminică neamţul de poartă, martor
Eu Neacşul puşcaş, martor

Arh. St. Buc., Episcopia Argeş, XLVIII—57.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran.

228. 1777 decembrie 11.

Din cele plăcute facerii de bine ce sănt primite lui Dumnezeu, va fi şi acesta ce mai jos arată, că în vecinătatea mea, ce să află dumnealui Hagi Dimitrache *biv vel* sluger Mehtupciu cu casile dumisale şi în fundul

curţii dumnealui, din tot locul ce iaste făcut schimb cu casile mele cele de zestre, văzându-l că iaste stenahorisit de a-şi mai lărgi curtea dumnealui, şi fiindcă şi dumnealui la multe faceri de bine s-au aflat cu slujbe şi cu osîrdie, spre slujbele mele, din bunăvoia mea ca să fie pomenit sufletul mieu *[indescifrabil]* i-am dăruit şi i-am dat dintr-acel loc, în lung stînjeni patru şi jumătate şi în lat stînjeni cinci şi jumătate ca să-şi facă iconomiia casii dumisale.

Ci ca să nu fie supărat de către neamul mieu, am întărit cu pecetea şi cu iscălitura mea această danie, ca d-acum înainte să stăpânească dumnealui şi coconii dumnealui căţi Dumnezeu îi va dărui, aceşti stînjeni ce mai în sus arată.

1777 dichemvrie 11.

| L.P. | Mariia Cantemiroaia

Constandin *vel* comis, martor

[indescifrabil] biv vel sărdar, mărturie

Şi am scris eu Panait logofăt *za* divan cu învăţătura dumneaei, şi mărturie.

[pe verso]:

Zapisul Mariuţii Cămpineancăi pentru locu ce l-au dăruit în fundu curţii; *[altă însemnare mai nouă]:*

Actul Mariuţii Călineasca prin care face danie lui Hagi Dimitrache slugerul Mehtupciul 6 1/2 stînjeni în lat şi 5 1/2 în lung, din locul său.

Arh. St. Buc., Achiziţii noi, CVII—59.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran; foarte frumoasă şi interesantă pecetea Mariei Cantemiroaia; două semnături indescifrabile.

229. 1778 septembrie 17.

Preînălţate doamne,

†Dumnealui Hagi Dumitrache *biv vel* sluger au jăluit înălţimii tale cum că lăngă casa ce o are luată cu schimb de la sfănta mănăstire Zlătarii, fiind puţintel locşor sterp, despre partea casilor dumneaei Marii Călineascăi, şi numita Călineasca vrănd să ia acel locşor zicănd că este al ei, cu rugăciune rugăndu-se i l-au lăsat. Dar la facerea prăvăliilor ce au făcut Călineasca cu zor zice că iar i l-au luat, şi pentru ca să nu mai facă supărare divanului au făcut tăcere.

Deosebit de aceasta zice că vrănd ca să deosebească locu pe care şi-au făcut temelia casilor s-au învoit cu Călineasca, cum că după ce îşi va face casile, fiindcă trece zideala casilor mai sus decăt prăvăliile, pentru ca să nu curgă picătură pe învelişu prăvăliilor să aducă stricăciune, îşi va pune jghiab. Şi aşa zice că au şi primit Călineasca.

Iar acum, după ce au înălţat zideala casilor şi le-au isprăvit, fiul dumneaei Călineascăi vătaf de paharnici nu-l îngădueşte co să-şi scoaţă straşina, după cum s-au învoit cu muma sa.

Aşijderea mai zice slugeru că aproape de casile ce le are Călineasca, au pus de au săpat umblătoare foarte adăncă şi largă, care văzându-o şi meşterii toţi au zis că este înspre stricăciune temeiului casii.

Şi după jalba dumnealui slugerului ni să porunceşte de către înălţimea ta ca să cercetăm la faţa locului şi să îndreptăm. Şi faţă fiind atăt slugeru Dumitrache căt şi Toma Călinescul vătaf de paharnici, fiul Marii Călineascăi, căt pentru umblătoare au arătat înaintea noastră că va astupa-o, iar pentru straşina ca să o scoaţă d-asupra prăvăliilor nu-l îngădueşte, fiindcă curgănd picătura streaşinii aduce stricăciune înveliş[ului] prăvăliilor ce le are. Care aceasta trebuia să nu fi îngăduit pe numit sluger dintru început până a nu-şi pune temelia casilor lăngă prăvăliile Călineascăi, iar nu tocmai acum după ce s-au cheltuit şi au isprăvit toată zidirea casilor.

Ci noi, după obicei, fiindcă toţi cei ce au case şi prăvălii, pentru ca să nu curgă picătura în curtea vecinul[ui] său, îşi pun jghiaburi. Pentru care şi noi asemenea găsim cu cale, dumnealui slugeru să-şi pue jghiab. Dar pentru locşoru acela ce zice că i l-au înpresurat, îşi va căuta cu deosebită judecată, cănd va veni de afară numita jupăneasă.

Noi aşa am găsit cu cale, iar hotărârea cea desăvărşit rămăne a să face de către înălţimea ta.

1778 septembrie 17.

Pană *vel* dvornic
Ştefan *[indescifrabil]* *vel* dvornic

trecut în condică,
treti logofăt

Arh. St. Buc., Achiziţii noi, CVII—60.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran.

230. **1778 noiembrie 10.**

Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod i gospodar zemli Vlahiscoi.

Dă vreme că aici în oraşul domnii mele, Bucureştii, nefiind cea mai dă trebuinţă ce iaste, adică carvasara, pentru şăderea vameşului celui mare, care carvasara trebue să să afle la un loc ca acela în mijlocul tărgului şi umblănd carvasaraoa din loc în loc le era foarte peste mănă atăt vameşului şi oamenilor carvasaralii, căt şi neguţătorilor ce vin cu marfă cu cară cu povări grele.

Deci, văzănd domniia mea şi aciastă discolie, atăt a vameşului că şi a neguţătorilor şi vrănd ca să facem să să ştie unde să fie carvasaraoa şi să fie şi neguţătorilor mai cu lesnire, am poruncit domniia mea ca să găsească un loc ca acela. Şi găsindu-se un loc sterp al sfintii mănăstiri Colţii, în mijlocul tărgului şi vrănd domniia mea ca să facem venit al mănăstirii, au priimit şi epitropul sfintii mănăstiri de au zidit şi au făcut case cu magazii şi cu toate cele trebuincioase.

Şi aşa, pentru folosul mănăstirii şi ajutoriul spitalului, am binevoit şi am legat printr-aciastă carte a domnii mele ca, de acum înnainte în toată vremea să fie nestrămutat aceste case carvasara şi să aibă a lua mănăstirea de la *vel* vameşul, pe tot anul, căte taleri una sută optzeci, nelipsit.

Pentru care, am dat cartea domnii mele sfintii mănăstiri de întărire pe aciastă hotărăre.

I i saam receh gospodstvo-mi.

1778 noemvrie 10,

L.P.

Scarlat Greceanu *vel* logofăt, *procitoh*
Costandin *biv vel* logofăt, *procitoh*
trecut în condică de d-lui Gheorghe logofăt, condicar

Acad. R.S.R., CCCLXXIV—356.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecetea domnească, ovală, în tuș roșu

231. **1779 martie 1.**

Preaînălţate doamne,

Din porunca înălţimei tale am mers în faţa locului ce-l are dumnealui Manolache Brăncovean *vel* logofăt în mahalaoa Popescului unde au fost ţigăniia mării sale răposatului Costandin vodă Brăncovean, ce au căzut acel loc cu moștenire în partea dumisale la împărţeala casii, pe care loc și dumnealui are ţigănie.

Și fiindcă după întăia jalbă a dumisale au fost orănduit dumnealui Dumitrache *biv vel* medelnicer, i dumnealui Costandin *biv vtori* logofăt carii iar în faţa locului făcănd cercetare, văzum că au fost înștiinţat înălţimei tale prin anafora, dupe care și noi acum mergănd la numitu loc, am chemat pe toţi spre cercetare care pe anume să coprind la acea anafora, afară din ţiganii dumnealor boerilor brăncoveni ce să află șezători pe acest loc. Și de iznoavă făcănd cercetare, unii din lăcuitori singuri mărturisindu-să că este locu al dumnealor boerilor brăncoveni, iar alţii ne-au arătat sineturi de cumpărătoare ce scrie numai namestiile cumpărate de la mehterii turci i dupe la ţiganii boerilor brăncoveni, iar pentru loc nu pomenește.

Unii zic că au auzit că să numia loc domnesc și cei mai mulţi din lăcuitorii ce sănt șezători pe acest loc zic că nu știu al cui iaste locu, ci de vreme că și acum ţigănia dumnealor boerilor brăncoveni iaste tot pe locul acesta, nu poate fi altă stăpănire, ci să cunoaște că este locul boerilor brăncoveni, măcar că unii arată și sineturi de cumpărătoare ca de moștenire, dar nu scrie cu locu ci numai casa cu coprinsul ei.

Deci mai la toţi nu să văzu nici un sinet cu vreun temei, fără de numai la o fămee anume Voica, a lui Ivașco siimean, văzum un zapis în care scrie casa cu locu ei, dar și acesta este cu alt condei dres unde zice casa cu locul ei.

Și fiindcă acest loc să încunjură cu vecinătatea despre o parte cu locul sfintei Mitropolii, despre alta cu mănăstirea Sărindarului, despre alta cu locul sfîntului Pandeleimon, și despre alta cu drumul ce să coboară de la Jitniţa domnească în podul lui Șerban Vodă, dupe care celălalt loc căt rămăne în mijloc să cunoaște că este tot al boerilor brăncoveni. Și nici este vreo îndoială că de ar fi fost domnesc, s-ar fi închinat la vreo mănăstire dupe vremi de domnii care au făcut în urma răposatului Costandin vodă Brăncovean mănăstiri.

Al doilea că preoţii Curţii domnești au hrisoave de la domni, ca oriunde vor găsi loc domnesc să-l ia supt a lor stăpănire.

Al treilea că stăpănirea n-au lipsit din măna dumnealor boerilor brăncoveni, ci mai vărtos că măriia sa răposat Costandin vodă Brăncovean au avut acest loc mai denainte şi făcăndu-se domn, s-au numit locul domnesc, după cum şi alte moşii ce mai stăpănesc dumnealor boeri brăncoveni acum unele să numesc domneşti.

Şi pentru mai bună descoperire văzum la dumnealui *vel* logofăt Brăncovean şi veche hotărnicie a acestui loc încă pănă a nu fi domn răposat Costandin vodă Brăncovean. Pe lăngă aceasta ne arată dumnealui *vel* logofăt şi un pitac pe numele taicăi dumisale al mării sale răposat Scarlat Ghica voevod cu leat 1759 de sănt ani 20 iarăşi pentru acest loc, fiind orănduiţi spre cercetarea locului şi a caselor ce au fost pe acest loc, iarăşi dumnealui Dumitrache *biv vel* medelnicer i dumnealui Sandul *biv vel* pitar cu *vtori* vornic de au cercetat atunci în faţa locului. Şi văzum înscris şi foaie de arătarea semnelor i a caselor ce au fost pe locul acesta, şi cum că pănă în vremea răzmiriţii era supuşi şi de multe ori li s-au luat zăloage pentru chirie. Şi viind cu rugăminte că sînt săraci, li s-au dat zăloagele înapoi. Dar pentru că din lungirea trecerii de vremi şi întămplările răzmiriţii, pierzîndu-se acelea semne şi ştiinţă de oameni bătrăni, cum şi din însuşi aceia ce avea atuncea case nu este semn de unde a să face începere cu tragerea acestui loc, fără numai cum zicem şi mai sus, rămăne ca toţi aceştia căţi sănt numiţi la anaforaoa medelnicerului Dumitrache şi a logofătului Costandin, fiind încungiuraţi cu vecinătatea locurilor ale mai sus numitelor mănăstiri, rămăn ei că sînt lăcuitori buni pe locul dumnealor boerilor brăncoveni şi să să aşaze cu dumnealui *vel* logofăt ca să-i plătească chirie dupe starea caselor şi dupe cum vor fi plătit alţi lăcuitori dupe locurile numitelor mănăstiri, de vreme ce lucrul cunoscut iaste că acest loc tot au fost ţigănie a casii dumnealor boerilor brăncoveni, încă din zilele răposat Costandin vodă Brăncovean şi după vremi au văndut ţiganii casele lor pe la rumăni i pe la mehterii turci dupe cum arătăm mai sus, făr de ştirea dumnealor.

Dar cu toate acestea găsim cu cale ca de chiria trecuţilor ani nici unul să nu să supere, ci de acum înainte să se aşaze cu dumnealui *vel* logofăt, dupe cum arătăm mai sus, ca să plătească chirie.

Mai socotim şi aceasta de vreme ce semnele cele vechi ce să numesc în cartea ce are dumnealui de hotărnicie s-au pierdut de nu să poate găsi şi ca să nu aibă cu vreme dumnealui gălceavă cu vecini, nici vecinii cu dumnealui, a să întinde ca să coprinză locu unul de la altul, găsim cu cale de a să trage acest loc cu stănjenul domnesc din hotarele vecinilor ce sănt ştiute înprejur, căt ţine locul acesta şi să să puie semne şi pietri deosebindu-se ca să ştie căt să stăpănească.

Deci noi, după multă cercetare ce am făcut şi la faţa locului, într-acestaşi chip găsim cu cale, iar hotărărea cea desăvărşită rămăne a să face de înălţimea ta.

1779 martie 1.

Pană Filipescu *vel* dvornic
Ştefan *vel* dvornic [Prăşcoveanu]
Scarlat Greceanu *vel* logofăt

Această copie protocălindu-o şi fiind asemenea scoasă din cuvănt în cuvănt după cea adevărată, pentru credinţă am întărit-o cu iscălitura.

1784 avgust 5 *dni*

Ştefan *vel* dvornic
[indescifrabil] vel dvornic

Colecţia Şerban Flondor.
Copie de epocă, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

232. **1779 iulie 29.**

Grigorie, cu mila lui Dumnezeu, arhiepiscop şi mitropolit a toată Ungrovlahiia

†De vreame că la smereniia noastră au dat jalbă cuviosul arhimandrit chir Ioanichie egumen sfintei mănăstiri Radu Vodă, precum că moara mănăstirii după apa Dămboviţii, *ot* mahalaoa Gorgani, au avut acel loc vad de moară dat schimb de măriia sa Costandin vodă Brăncoveanul, pentru alt loc al mănăstirii de la poarta domnească den sus. Şi acel loc iaste şi hotărât şi cu stănjenii ce arată în cartea de hotărnicie *ot* leat 7204 [1696].

Şi văzănd egumenul că după vreme s-au întins lăcuitorii de la Gorgan de au înpresurat locul morii mănăstirii, au dat jalbă la măriia sa Vodă şi măriia sa, spre îndreptarea locului, au orănduit pă dumnealor veliţi dvornici ca să meargă în faţa locului să îndrepteze.

Şi mergănd dumnealor *veliţii* boeri acolo şi cu vornicei, după trăsuri, au pus seamne. Şi au eşit un unchiaş Nicola şi cu preoţii şi alţi mahalagii cu stare, înpotrivă, că nu iaste aşa, ci cum că ar fi măncat apa locul şi alte cuvinte de pricini găsind. De care lucru cu alt mijloc neavănd cum adeveri locul, iată că au cerşut de la smereniia noastră aciastă carte cu mare blestem şi cu groaznică afurisanie asupra voastră celor eşiţi davagii, ci de va fi aşa.

Şi auzind aciastă înfricoşată carte de blestem şi temăndu-vă de Dumnezeu şi de sufletele voastre, de veţi adeveri stănjenii locului morii pe unde îi ştiţi că sănt, nefăcănd nici o înpresurare locului morii şi adeverindu-l, în frica lui Dumnezeu, să fiţi ertaţi şi blagosloviţi. Iar de care-cumvaşi adecă de veţi şti voi pă unde iaste locul morii acei stănjeni şi pă unde calcă şi de sănt înpresuraţi de unii alţii, cu facere de case, şi pentru hatăr şi voeveghiată îi veţi tăgădui, păgubind mănăstirea de loc, acela care nu va mărturisi adevărul, după a lui ştiinţă, să fie proclet şi afurisit de domnul nostru Isus Hristos şi de 318 sfinţi părinţi de la Nichea şi de toate sfintele săboară, aşijderea şi de smereniia noastră, hierul şi pietrile să să topească şi să să risipească, iar trupul aceluia după moarte să rămăe întreg şi nedezlegat, parte şi lăcaş să aibă la un loc cu Iuda şi cu afurisitul Aria, să moştenească bubele lui Gheezi şi să-l lovească cutremurul lui Cain şi pănă nu va mărturisi adevărul, ertăciune nu va lua.

Aciasta scriem.

Iulie 29 *[dni]*, 7287 [1779].

Grigorie al Ungrovlahii

Arh. St. Buc., M-rea Radu Vodă, LVIII—36.
Original, stare foarte bună; copie în ms. 256, f. 168 v — 169.

Din luminată porunca mării tale preaînălţatului nostru domn Io Alexandru Ioan Ipsilant voievod, fiind noi orănduiţi prin pitac domnesc, împreună cu *[loc liber]* şi *[loc liber] vtori* vornic, ca să alegem şi să înpietrim locul ce are dumnealui *biv bvel* logofăt Manolache Brăncovean, aici în Bucureşti la mahalaoa Broştenilor, după luminata poruncă strănsune-am cu toţii în faţa locului, unde cercetănd aceste locuri după zapise, după stăpănire, pentru mai buna pliroforie, străngănd şi pe toţi mahalagii vecini după-nprejuru acestor locuri, şi după multa cercetare ce am făcut spre a nu să năpăstui nici o parte fiindcă semnile din vechime ne fuseră fără cunoştinţă prin prefăcutul vremilor, s-au aflat Mihai cazacul om bătrăn şi unchiaş Chiţul săracul amăndoi din vecini şi ţiitori de minte pe unde au fost coprinsul locurilor boerilor brăncoveni, şi dăndu-le cartea preasfinţii sale părintelui nostru mitropolit, au luat-o amăndoi însuşi şi cu cartea în mănă au purces înainte şi noi după ei. Şi pă unde ne-au arătat că au fost coprinsul acelor locuri, am făcut semne şi am tras cu stănjenul domnesc, după cum mai jos pe anume vom arăta. La care trăsuri şi semne ce s-au făcut, faţă fiind toţi ceilanţi vecini şi rezaşi, cu toţii s-au mulţămit ş-au rămas odihniţi, care semne şi număr de stănjeni sănt aceştia :

1. Trăsura locului din deal; s-au pus sfoara din podul ce au fost peste matca Dămboviţii cei vechi care trecea drumul cel vechi în Broşteni, din dreptul casii Cărstii dărvar al armaşului Theodosie şi am mers până în răspăntie unde au venit stănjeni 72 *pol* i palme 2 şi din răspăntie pă lăngă drum alăturea cu o cruce pănă unde fusese gardul viii Micşunescului, şi au venit stănjeni 40 *pol* şi doaă palme ; şi iar din gardul viii Micşunescului drept în jos spre matca Dămboviţii cei vechi şi pe matcă în sus spre răsărit pănă în dreptul casii lui Dumitru trăistar unde să coteşte matca Dămboviţii cei vechi spre Radul Vodă, şi au ieşit stănjeni 73 palme doaă, iar de acolea apucă pe matcă în sus şi merge iarăşi pănă în podul ce au fost pe matca cea veche în drumul Broştenilor unde am arătat mai sus că s-au pus sfoara întăi. Şi pănă acolo au venit stănjeni 84 palme 2, şi să face toată suma trăsurilor acestui loc 271 , şi am pus pietri.

2. Trăsura locului de al doilea ; s-au pus sfoara din malul Dămboviţii cei vechi ce cade spre răsărit din fundul grădinii Hristii căpitan şi de acolo am mers spre apus şi am trecut peste un drumuşor nou ce s-au făcut acum de marginea acestui drum, lăngă coastele grădinii lui Dumitrache copilul din casă, unde au venit stănjeni 38. Iar de acolea pă lăngă drumuşoru acesta alăturea cu gardul numitului Dumitrache spre amiazăzi şi trece peste gardul lui Gheorghie Băştiu armăşelul alăturea cu o făntăniţă ce este în grădina lui şi prin dreptul unui puţ mare alăturea unei salcie, pănă la fundul grădinii numitului armăşel şi pănă în colţul grădinii Simii brutarul, au ieşit stănjeni 45, unde iar s-au pus piatră. Şi de acolea drept spre răsărit pănă în fundul grădinii Simii brutar pe unde iar trece peste drumuşoru cel nou, şi prin fundul grădinii lui Petra slujitoriul spătăresc, pă lăngă o făntănă ce este în fundul aceştii grădini, şi iarăşi prin fundul grădinii babii Dobrii Băduleasă pînă la o sălcioară ce este în malul mătcii Dămboviţii cei vechi. Şi au venit stănjeni 23 *pol* şi iar s-au pus piatră.

Şi de acolea pe matcă în sus spre miază-noapte pănă iarăşi la trăsura dintăi de lăngă grădina Hristii căpitan ; şi s-au găsit stănjini 49.

3. Trăsura locului al treilea, să începe din colţul gardului babei Dobrii Băduleasă şi taie drumuleţu de curmeziş şi dă prin colţul coşariului

ce este lipsit de casa babei Marii și merge drept la rădăcina unui nuc, iar de la nuc pă lăngă gardul Radului călăraş spre miază-noapte până în fundul livezii în malul Dămboviţii cei vechi unde au eşit stănjeni 107. Şi dă acolea pă matcă în sus spre răsărit până unde să coteşte acea matcă la apus în dreptul unii sălcii ce este înpotriva casii Bucşănescului, în care şade Martin slujitor spătăresc şi până în nucul Brăncovenilor, care nuc are şi o ghebă şi împotriva plopilor dumnealui Mandi Popescu; şi iarăşi până în grădina babii Dobrii Băduleasă, stănjeni 122 *pol*, iar de la nuc tot drept pă lăngă grădina babii Dobrii alăturea cu un vişin şi cu un măr, şi merge iarăşi la nucul unde s-au pus sfoara întăi la colţul gardului babii Dobrii despre drumuşor, şi s-au găsit şi la această trăsură stănjeni 42.

Într-acestaşi chip adeverindu-ne din mărturiile răzaşilor, din scrisorile vechi, din stăpănire, din însuşi mărturia acelor doi ce au luat cartea de blestem, şi mai vărtos dintr-a însuşi rezaşilor, mulţumire şi odihnă după acestea toate adeverindu-ne am pus pietrii şi am stănjenit pă cum mai sus arată ca să le stăpănească dumnealui cu bună pace de acum înainte

1779 avgust 25.

Costandin Nenciulescu *biv vtori* logofăt

Colecţia Şerban Flondor.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

234. **1780 martie 7.**

Preaînnălţate doamne,

†La trecutul an, leat 1777 aprilie 1, din luminată porunca înnălţimii tale, s-au judecat la dumnealor boerii judecători *ot vtori* Departament Stoica logofăt de aici, vechil fiind din partea lui Costandin Brătescul, ginerile răposatului Chiriţă Doicescul, cu un Pană Cărpenişanul, i cu doo surori ale lui, anume Zoiţa şi Aniţa, ce sănt strenepoţi unii Dumitrani Doiceascăi, ce au fost soră cu Dumitraşco Doicescul.

Care loc l-au văndut numitu Cărpenişan cu surorile lui la dumneaei păhărniceasa Profira Brătăşanca. Şi acest loc este din dosul sfintii mănăstiri Colţii, pe lăngă locul răposatului logofătului Căndescul. Zicănd Brătescul că acel loc îl are dat de zestre de la socră-său, Chiriţă Doicescul şi rău l-au văndut numiţii Cărpenişani, nefiind al lor şi-l cerea Brătescul de la Cărpenişani dupe foaia de zestre.

Dar la acea judecată, Cărpenişani spre îndreptarea lor, au fost arătat un zapis cu leat 7221 [1712] dichemvrie 10, adică de ani 67, în care scrie că Dumitraşco Doicescul s-au fost aşăzat cu cumnată-său, *vtori* pitar Matei Cărpenişanul, soţul Dumitranii, surori mai sus numitului Dumitraşco, ca să stăpănească de fraţi o pivniţă şi un loc ce-l au aici în Bucureşti, cum şi un loc de la Tărgovişte. Şi măcar că Brătescul au fost scos alte sineturi ale boerilor Doiceşti înpotriva numitii cărţi a Cărpenişanilor, dar dumnealor boerii judecători arată în cartea dumnealor de judecată că pentru ca să descopere adevărul de stăpănirea acestui loc, hotăraşte şi orănduesc vornicei de au mers în faţa locului şi trăgănd acel loc tot, au eşit stănjăni 32, din care deosebeşte stănjăni cinci, cu pivniţa de piatră, ce este alăturea cu zidul sfintii mănăstiri Colţii, care o şi stăpăneşte sfănta mănăstire iar

stănjini 27 au rămas să-i împarță Brătescul, ginerile Doicescului, cu Cărpenișani pe din doao.

Şi hotărăsc dumnealor să stăpănească Brătescul, ce să trage din neamul lui Dumitraşco Doicescul, stănjini treisprezece şi trei ciricuri și numitul Pană, i Zoița şi Anița Cărpenişanii, strănepoții Dumitrani Doiceascăi, iarăși stăpăni 13 şi trei ciricuri.

Care aciastă cercetare să vede că s-au făcut fără nici un fel de orănduială și s-au năpăstuit de tot mănăstirea Colții, pentru că să vede că Cărpenișani adevărat au zapisu acel vechi de învoială, ca să stăpănească de frați atăt locul de aici, căt și cel de la Tărgoviște.

Dar Doiceştii scoase alte foi de înpărțeală mai în urmă, întru care să înpărțesc frați între dănșii şi într-aceste foi nu arată de acel zapis al Cărpenișanilor. Și mai vărtos, să cunoaşte şi să dovedește și dupe stăpănirea mănăstirii, pentru că într-atăta vreme cănd trăia Cărpenişanu, tatăl acestor părăți, vedea că stăpăneşte mănăstirea aciastă pivniță de piatră și acel loc. Și încă mănăstirea au făcut prin mijlocul acestui loc și uliță de ese la mahala, ûnde şi casa lui iera iarăși acolea aproape de loc și totdauna umbletu lor tot pe acea uliță era.

Şi dacă știia că acel zapis vechi ce-l au la măna lor este bun şi au parte într-acest loc, cum de tăcea și n-au făcut nici un fel de pără într-atățea ani căt au trăit? Ci Cărpenişani să vede că stăpănea numai locul de la Tărgoviștè, că şi într-aceste foi ale Doiceștilor arată numai de locul acesta de lăngă mănăstirea Colții, iar de locul cel de la Tărgoviște nu-l pomeneşte nicăiri și să vede că rămăne a Cărpenişanilor.

Dupe cum şi Pană Cărpenișanu, acum la aciastă cercetare, arată că acel loc de la Tărgovişte el l-au stăpănit, iar acum umbla ca să între şi într-acest loc al mănăstiri cu acest zapis vechi. Dar acest zapis al Cărpenişanilor să cunoaște și să vede că n-are nici un fel de temei, pentru că locul acesta au rămas numai al Doiceștilor. Care și Doiceştii l-au văndut mănăstirii.

Ci, pentru aciasta trebuia să fi adus dumnealor boerii judecători pe epitropul mănăstirii Colții, ca să cerceteze de scrisori sau stăpănire veche pentru acest loc. Şi dintr-acea cercetare s-ar fi cunoscut de au mai rămas loc şi Doiceştilor sau Cărpenişanilor, iar nu numai dupe zisa lor să hotărască. Şi, în urmă, dupe ce s-ar fi dovedit că mai au Doiceştii loc rămas nevăndut, atunci cu luminată porunca înnălțimii tale să să fi orănduit vornicei de către dumnealor vornicii cei mari ca să tragă locu.

Încă mai zic dumnealor boeri judecători în cartea de judecată ca să aleagă stănjini 13, ciricuri 3 Doiceştilor şi stănjini 13 și trei ciricuri Cărpenişanilor, cum şi stănjăni cinci sfintei mănăstiri Colții. Care şi aciasta este mai mare greşală, pentru că toată gălceava Doicescului cu Cărpenişanii este numai pentru stănjini patrusprezece, iar nu pe căt arată dumnealor în cartea de judecată, pentru că celălalt loc tot este al mănăstirii văndut de însuși neamul Doiceştilor încă mai dinainte vreme, de atățea ani.

Ci, la aciastă adichie ce s-au făcut mănăstirii, viind ceaușul Panait epitropul mănăstirii şi arătăndu-ne pricina, am adus pe aceşti ce s-au judecat la Departament, adică pe Stoica logofăt, vechilu Brătescului, cum și pe părăți Cărpenișani, unde fiind față şi preasfinţiia sa părintele mitropolitu, am întrat în cercetare şi cu amăruntul cercetănd pricina, s-au dovedit că mănăstirea Colții are veche cumpărătoare acel loc tot de la neamu Doiceştilor, cum mai sus arătăm. Dupe cum este ştiută stăpănirea sfinti mănăstiri din vechime, care nici Doiceştii la aciasta nu tăgăduiră.

Dar mai rămăind stănjini 14, ce să zice Pietrăriia, tot dintr-acest loc, lui Chiriță Doicescul, care vine alăturea cu locu răposatului logofătului Căndescul, care loc l-au văndut Cărpenișanii păhărnicesii Profirii Brătășancăi, cu acel zapis vechi de învoială, ce l-au arătat și la boerii judecători ai Departamentului, de care făcea pără Stoica logofăt, vechilu Brătescului, cum că este al socră-său Chiriță Doicescul și zice că rău l-au văndut Cărpenișani, nefiind al lor. Care și acești stănjini 14 să dovedesc și să văd că sănt tot ai mănăstirii, vănduți de însuși acel Chiriță Doicescul, socru acestui Brătescu, care face acum pără.

Dar am cerut de la epitrop ca să ne arate zapisul de cumpărătoare sau alte scrisori. Și zise că toate zapisele și alte scrisori, ce au mai avut sfănta mănăstire, s-au răpus în vremea răzmiriții, dupe cum este știută de toți, fără numai ne arătă o foaie a lui Trandafir, ce au fost vechi și întăi epitrop la mănăstirea Colțea, așăzat de însuși ctitorul răp[osat] spătarul Mihai Cantacuzino, în care foaie arată daniile mănăstirii, vii, moșii de la răposatu ctitoru.

Și tot într-acea foaie arată și cele ce au mai sporit și el în cătă vreme au fost epitrop și căt au trăit, iarăși moșii, vii și alte acareturi. Și între acelea arătă și acest loc al lui Chiriță Doicescul, cu pivnița de piatră ce-i mai rămăsese nevăndut, că l-au cumpărat mai în urmă, el cu zapise și cu alte scrisori ce au mai avut acel Chiriță, afară din celălalt loc care era cumpărat mai nainte tot de la neamul Doiceștilor, dupe cum mai sus arătăm.

La care aciastă foaie, ce ne arată epitropu Colții, văzăndu-o și preasfinția sa părintele mitropolit și preasfințitul zice că încă de cănd era preasfințitul mireon *(sic)* și șădea în mănăstirea Colțea știia și au auzit că acel loc cu Pietrăriia este al mănăstirii.

Ci dar, să vede că rău cere Stoica logofăt, vechilul Brătescului, acest loc ce zice că-l are de zestre de la socră-său Chiriță, fiind văndut de însuși Chiriță Doicescul la sfănta mănăstire. Și mai vărtos, că într-atățea ani de cănd stăpănește mănăstirea, nu să vede să fi făcut pără vreodată Chiriță Doicescul pentru acest loc în vreme ce au trăit dupe moartea acestui Trandafir epitropu pănă la răzmiriță. Și de știia că acest loc nu este văndut de dănsul, putea să facă orice fel de pără atăt căt au trăit Trandafir, căt și dupe moartea lui Trandafir.

Și să vede că au eșit acest loc din toată stăpănirea lui Chiriță și acest Brătescu n-are nici un temei la cererea lui, că și fecior clironom să fi fost, iarăși nu putea să-l mai ciară, fiind văndut de tată-său și de atățea ani, cu căt mai vărtos acest Brătescu că este zestraș.

Iar Cărpenișani mai rea greșală au făcut de l-au văndut la păhărniceasa Profira Brătășanca în vreme cănd nu avea nici un fel de treabă pe acel loc, că deși zic că au acel zapis vechi de învoială, întru care scrie ca să aibă și ei parte pe jumătate într-acest loc al Doicescului, dar arată și Doiceștii alte scrisori înpotriva acelui zapis și îl anerisește. Care scrisori sănt și mai dinnainte, păn-a nu-l vinde Chiriță Doicescul mănăstirii și acești 14 stănjini rămăn buni numai ai lui Chiriță Doicescul, care sănt vănduți la sfănta mănăstire.

Iar Cărpenișani rămăn numai cu locul de la Tărgoviște, dupe cum s-au adeverit și să știe că l-au stăpănit tot ei mai nainte. Și de vreme că Cărpenișani rău au văndut acest loc al sfinti mănăstiri, neavănd niciun fel de treabă, mănăstirea să-și stăpănească locul Doicescului dupe vechea cumpărătoare și stăpănire ce o are. Iar cumpărători ce au cumpărat de la Cărpe-

nișani, să-și caute cu Cărpenișani ori bani sau locul acela de la Tărgoviște care este al lor.

Și ne rugăm mării tale, ca să fie luminată porunca mării tale să să întărească aciastă anafora cu cea mai desăvărșit hotărăre și întărire a mării tale, ca să fie nestrămutată și nesupărată stăpănirea sfinti mănăstiri, pentru că într-atățea ani și cu vănzare bună și cu stăpănire veche iarăși să supără sfănta mănăstire.

Iar întărindu-să stăpănirea sfinti mănăstiri de către înnălțimea ta, nu să va mai supăra, mai vărtos că și-au pierdut zapise, scrisori ce au avut pentru locu acesta.

Și cum va fi bună hotărărea înnălțimii tale.

1780 martie 7.

Acad. R.S.R., CCCLXXIX—8.
Copie, stare foarte bună, hîrtie groasă cu filigran; fără semnăturile celor care au întocmit anaforaua.

235. 1780 martie 10.

†Toată milosteniia și facerea de bine ce ar putea neștine să facă pentru spăseniia și ertarea păcatelor lui, de mare folos poate să fie ticălosului suflet, că din groaznicul întunerec îl scoate și întru înpărățiia ceriului îl odihnește, precum preaînțeleptul înpărat Solomon la parimiile lui adeverează.

Drept aceia dar, și eu mult păcătoasa Pulheriia păhărniceasa Brătășanca, fiica răposatului dumnealui Antonache *vel* ban, ca o covărșită de păcate, vrînd din greotatea păcatelor mele a mă ușura, aducăndu-mi aminte pentru săracii bolnavi ce petrec înlăuntru în spital la Colțea, am socotit dintr-a mea sufletească bunăvoință și pentru al lor ajutor și pentru pomenirea mea și a părinților miei de am închinat și am afierosit la numitul spital, după sfărșitul vieții meale, casile din București, care le am în mahalaoa Colții, înpodobite pă din lăuntru cu așternuturi, cu ferestre de sticlă și pă dinafară cu curte, cu cuhnie, cu grajd, cu grădină, așa precum sănt.

După moartea mea să rămăe statornică danie și întru stăpănire vecinică mai sus zisului spital, ca să fie de ajutor și de hrana a fraților săracii bolnavi ce să vor afla înlăuntru, ca doar printr-aciastă puțină danie priimindu-o milostivul Dumnezeu, să-i fie sfinții sale milă și de ticălosul mieu suflet la înfricoșata zi a judecății, ca să mă așaze în partea cea dreaptă și să mă învrednicesc și eu a auzi acel dulce glas: Veniți blagosloviții părintelui mieu, ca să moșteniți înpărățiia cea gătită voao de la începutul lumii.

Deci, oricine din neamul nostru sau din alții să va scula cu orice pricină și ar îndrăzni a strica aciastă dumnezeiască și de suflet folositoare pomenire, unuia ca aceluia domnul Dumnezeu viiața să i-o șteargă dupre fața pămăntului cu rea și groaznică săvărșire și să nu să învrednicească a vedea fața sfinții sale.

Aciasta adeverez cu iscălitura și pecetea mea într-aciastă carte a mea de danie și supt iscălitura altor mărturii, obraze vrednice de credință, rugăndu-mă și de duhovnicescul mieu părinte preasfinția sa părintele

mitropolitul de au întărit aciastă danie și cu a preasfinții sale iscălitură, ca în toată vremea să fie de bună încredințare.

Leat 1780 martie 10.

| L.P. | Pulheriia Brăt[ășanca]

Grigorie arhimandrit Deleanul, mărturie și scriitor aceștii cărți de danie, după zisa dumneaei Pulherii Brăt[ășancăi]

[pe verso]:
Diiata răposatii Profirii Brătășanchi.

Acad. R.S.R., CCCLXXIX—9.
Original, stare foarte bună, hîrtie groasă cu filigran frumos; pecetea în tuș negru.

236. **1780 iunie 13.**

Adică eu, Radu ciohodar, dinpreună cu soțiia mea Safta, dat-am zapisul nostru la măna Tatului trămbițaș, i a soții sale Mariia, i a copiilor.

Precum să să știe că le-am văndut o casă în taleri 140, adică o sută patruzeci tocma. Care casă o am avut în mahalaoa Popii Cozmii, cu locul ei și cu gardul, după cum să văd coprinsul ei. Și am văndut-o de bunăvoia mea, cu știrea vecinilor și din sus și din jos, ca să aibă a o stăpăni cu bună pace de către noi și de către tot neamul nostru, să fie ohabnică moșie în veci stătătoare, căt lor, atît și copiilor lor.

Și cînd s-au făcut acest zapis, au fost mahalagii și preoți mahalagii, care mai jos s-au iscălit anume. Și pentru [mai adevărată credință], ne-am pus numele și degetile mai jos, în loc de pecete, ca să să crează.

1780 ghenarie 13.

Eu Radu, dinpreună cu soțiia mea Safta, vănzători
Eu Costea martor
Eu Matei vătaf de trămbițași, martor
Eu Neculae căpitan, martor
Eu popa Ivan duhovnic, *ot* mahalaua Popii Cozmii, martor
Popa Matei, *sin ego*, martor
Și am scris eu, popa Barbul, cu zisa dumnealor și martor
Stan căpitan Dărzean, martor

Taleri 10, cheltuiala toată cu aldămaș, i cu altele.

Acad. R.S.R., MXVIII—3 *a*.
Copie.

237. **1780 iulie 12.**

Aciastă casă, ce să numește într-acest zapis, fiind a surori-mii Elenii, și neputănd să le caute fiind șăderea ei la *sud* Vălcea, o am făcut vănzătoare și am văndut-o lui Șărban, ce au fost copil din casă, în taleri 230, adecă sute doao și treizeci, care i-am luat toți în măna mea.

Şi cu acest zapis să aibă Şărban a stăpăni casa cu bună pace de către tot neamul nostru.

Şi am iscălit să să crează.

1780 iulie 12.

L.P. | Ilinca Poenăreasa stărăstoae, adeverez

Eu Dumitrache *[indescifrabil]* veveon *[grecește]*

†Aciastă casă fiind cumpărată de răposat dumnealui tatăl mieu, după cum în dos arată zapisul cel vechi, care zapis este întărit și cu însuși iscălitura răposatului, care casă au dăruit-o răposatul Elenii, ce au ținut întru căsătorie pe un Costandin cojocarul ce au murit.

Dar fiindcă era aciastă casă de la neamul acestui Şărban, copilul din casă, şi eşind la preţ până la taleri 230, s-au protimisis el mai mult decât ceilalţi muşterii, una ca un ucel *(sic)* și mai vârtos, fiind de la neamul lui, după cum mai sus arătăm.

Şi pentru aceia, s-au întărit și de noi, cu iscălitura noastră.

1780 iulie 13 *dni.*

Dim. Racoviţă *vel* vornic

Acad. R.S.R., CCLXXXI—30 *b.*
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; frumoasă pecetea Ilincăi Poenăreasa (continuarea doc. 30 și 30 *a*, la un loc cu ele).

238. 1780 iulie 30.

De vreme ce Dragomir ce au fost dăscăleţ la școala Sfântului Gheorghe Vechi, vătăşel, cu așăzământ în scris au luat voe de la preasfinţia sa părintele mitropolit de și-au făcut o casă pe locul sfintei Mitropolii, încă cu legătură ca să o facă acea casă și să fie școală pentru învăţat copiilor.

Şi de vreme ce însuși acel Dragonir nu s-au ţinut de simfonie ca să fi făcut școală, ci au lăsat acea casă, şi acum șade într-altă parte, măcar că nu era cu cale a i să plăti acele lemne de către preasfinţia sa părintele mitropolit, fiindcă au şezut atâţia ani în casă și chiria pământului n-au plătit la sf. Mitropolie și mai vârtos pentru căci nu s-au ţinut de sinfonia ce au făcut. Dar fiindcă însuși preasfinţia sa părintele mitropolit primi și ceru ca să i să preţuiască acele lemne şi după preţuială să le și plătească, am fost mai orânduit vorniciei şi pe vătaf de lemnari, i vătaf de zidari și ei au fost preţuit-o dupe arătarea lui Dragomir ce au zis că au cheltuit când au făcut-o noao.

Dar iată că și acum de iznoavă orânduim pe Radu și Necula *vtori* vornici ca împreună cu vătaf de lemnari, i cu vătaf de zidari, acum de al doilea să preţuiască acea casă a lui Dragomir, dupe cum să va fi aflând acum, iar nu dupe cum va arăta acest Dragomir că au cheltuit când au făcut-o noaă, de vreme ce nu este datoare sf. Mitropolie a-i plăti acea casă ca noaă, ci după starea ce să va fi aflând acum. Aceasta scriem.

1780 iulie 30.

Badea *vel* vornic; *[lipsă numele] vel* vornic

Arh. St. Buc., Mitrop. Ţ. Rom., CCXLVI—7.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; copie în ms. 131, f. 149.

239. **1780 iulie 30.**

„Foaia dă prețuirea casilor logofătului Dragomir ce din luminată porunca mării sale lui Vodă ne-am rînduit noi ce mai jos iscăliți, cum arată"

— se amintesc părțile componente ale construcții și se arată pentru fiecare în parte prețuirea

— prețuirea casei se ridică la suma de 293 taleri

iscălesc: Nicolae *vtori* vornic, Radu *vtori* vornic meimar-bașa. Ion vătaful de zidari, Dumitru zidaru, Dumitru lemnar, Vladul lemnar, Doice lemnar *[mai jos]:*

Din luminată porunca mării tale, dumnealui ceauș dă aprozi ne-au chemat și ne-au arătat luminată porunca înălțimii tale pentru această prețuire ca să arătăm ce fel de prețuire s-au făcut, ca în vremea dă acum, ori ca în vremea cînd s-au făcut namestia. Și am arătat că această prețuire s-au făcut ca în vremea cînd s-au făcut namestia, iar nu ca în vremea dă acum, că namestia iaste nouă, făcută dă acum doi ani, și tot o cheltuială mergea și atunci și acum.

1780 avgust 21.

— iscălesc cei de mai sus, în afară de cei doi *vtori* vornici.

[pe verso]:

Pentru casa ce s-au luat de la logofătul Dragomir *ot* Sfente Gheorghie cel Vechi.

Arh. St. Buc., Mitrop. Ț. Rom., CCXLVI—8.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; copie în ms. 131, f. 149.

240. **1780 septembrie 8.**

Preaînălțate doamne,

Dupe jalba ce au dat-o înălțimii tale sfinției sa părintele arhimandrit egumenul mănăstirii Radului Vodă atăt în anul trecut căt și la acest următor an, cerănd să-și aleagă un loc de la morile de la Gorganu, ce are sfănta mănăstire Radul Vodă luate schimb de la răposatul măriia sa Costandin vodă Brăncoveanu în locul altor mori ce au avut mănăstirea tot pe apa Dămboviții la poarta domnească cea din sus, zicănd numitul egumen că acel loc l-au avut slobod, dă era dă treaba carălor ce vinea la moară să macine și pentru a tinde brutarii grău cănd spăla, să-l macine.

Și de la o vreme încoace s-au călcat acel loc de unii din mahalagii înprejureni de acolea. Și acum, cu cea din urmă jalbă ce au mai dat înălțimii tale părintele egumenul, tot această dreptare cere, a nu mai rămănea acel loc călcat după cum au fost pănă acum.

Și la această după urmă jalbă ce au mai dat sfinției sa, vedem că ni să poruncește de înălțimea ta, să să dea anafora din anul trecut, de cănd au fost luminată porunca înălțimii tale să cerceteze pricina acestui loc, cum și deosebită anafora să dăm și noi acuș de cercetarea ce v-ași fi făcut.

Arătăm înălțimii tale că am văzut atăt jălbile părintelui egumenului, căt și jalba părăților mahalagii din Gorgani. Pentru care pricină acestui loc, în trecutul an am mers la fața locului unul din noi dinpreună cu

dumnealui *biv vel* dvornic Pană Filipescul, fiind *vel* dvornec și am chemat pe cățiva din mahalagii la fața locului și numai am tras acel loc dupe cartea ce are sfănta mănăstire de la leat 7204 [1696] din zilele răposatului mării sale Costandin vodă Brăncoveanul, de sănt 85 [ani] în care carte arată toate semnele acestui loc și în curmeziș și în sus și în lungul locului, cu suma stănjenilor *[loc liber]*. Și vreo hotărăre în scris atunce nu s-au făcut, făcut. fără căt s-au căutat semnele și s-au însemnat.

La care însemnare a semnelor ai acestui loc și atunci în anul trecut și acum de noi nu s-au măsurat din apa Dămboviții pă unde se află acum, după cum scrie în cartea ce o are sfănta mănăstire pentru acel loc, ce s-au măsurat den al doilea scoc al morilor, de la care scocuri și pănă la uscat în mal dă pre ulița Gorganului, este stînjeni 3 *pol* luoați de noi la măsurătoare din apă. Care acești stănjeni i-am socotit să fie măncați de apa Dămboviții, după vremi încoace, și tocmai la acel scoc ce este alăturea cu roata cea dă dă margine spre apă am socotit să fi fost malul Dămboviții dupe vremi, că de am fi măsurat din apa Dămboviții cum curge acum, dupe cum scrie cartea sfintii mănăstiri, să lua toate casele ce sănt supt coasta Gorganului în suma stînjeni ce-i arată cartea sfintei mănăstiri.

Și așa măsurănd locul și în anul trecut și acum, iarăși de iznoavă l-am măsurat, fiind noi amăndoi de față, cu stănjenu răposatului Costandin vodă Brăncoveanul cu care s-au tras și atunci în zilele mării sale acel loc, dupe cum adeverează cartea ce o are sfănta mănăstire.

Și s-au găsit lungul stănjeni 40 pe din jos de podișor, pe lăngă coasta Gorganului în sus pe uliță, pănă în curtea caselor ce au făcut Lolea arnăut, unde s-au pus piiatră și din jos de podișor din apă peste uliță pănă în colțul ulucilor protopopului Ioan, ce sănt supt coasta Gorganului stănjeni zece și din prefuștele ce dășpărțește două scocuri pe care umblă doo roate pănă în păretile morii, pe din jos de moară și peste uliță supt coasta Gorganului, între casele Marii văduvii, unde s-au pus piiatră stănjeni treisprezece și din susul morii iarăși din prefuștile ce dășpărțește acele doo scocuri, ce s-au zis mai sus, pe dinaintea morii drept peste uliță spre Sideri cojocarul, unde s-au pus piiatră stănjeni șaptisprezece.

Și după această măsurătoare și tragere a numitului loc, cade stănjeni pănă supt coasta Gorganului la delceluș dupe cum scrie și cartea ce o are sfănta mănăstire de semnile a acestui loc pe unde vedem acum că pe supt coasta Gorganului sănt case, din care unele nu cad pe stănjenii locului ce-i are mănăstirea cu acea carte, fără căt trei case, dooă ale Marii văduvii cad supt coasta Gorganului și a preotului popa Anastasie, din care dooă case ale Marii văduvii au mai eșit de au coprins din stănjeni locului morii peste coprinsul ce au avut din vechime de an încoace.

Pe care loc ce au coprins au făcut o băcănie și un furnu și an când s-au tras acest loc i s-au poruncit numitei văduve să nu iasă mai mult din căt îi este coprinsul caselor ei celor vechi și ia [ea] nevrănd să dea ascultare, au făcut acea băcănie și furnu de bucate. Și preotul popa Anastasie ce este șăzător într-o casă ce au cumpărat-o de trei ani încoace din susul caselor Marii văduvii, iarăși au eșit cu uluce peste coprinsul ce au avut acea casă din vechime și au mai luoat și molitfa sa din locul morii cu ulucele ce au făcut și asemenea și un Lolea arnăut au făcut case nalte de cărămidă și cu prăvălii dedesupt din sus de mori de la buna venirea înălțimii tale încoace, ce sănt iarăși pe locul sfintei mănăstiri. Și încă vrănd să-și facă aceste case mari și cu prăvălii după cum să vede că le-au

și făcut, au întrat și în lumina Dămboviții de au coprins cătva din apă cu tarași de au depărtat Dămbovița de zidul acelor case și pe egumenul sfintei mănăstiri nu l-au întrebat când au făcut această bina, cu socoteală că le face pe locul caselor ce le are deosebit cumpărate de la un Păun brutar.

Și acum s-au dovedit din tragerea locului morii că locul pe care au făcut el acele case și prăvălii au fost al sfintei mănăstiri, iar nu al caselor ce le-au cumpărat Lolea arnăut de la acel Păun brutar, dupe cum au mărturisit Neculae uncheaș, mahalagiu vechi și om trecut păste noozeci de ani și alți mahalagii de acolea. Și chiar așa au mărturisit aceștia că acel Păun brutar când au făcut casele, ce le-au cumpărat Lolea, le-au făcut mai spre maidanul morii și în locul casii cei vechi au făcut acel Păun pivniță și [h]ambar de bucate.

Și când au făcut curte de uluce și poartă, iarăși au eșit de au luat din maidanul morii. Și asemenea și Lolea arnăut încă au eșit mai mult în locul morii sfintei mănăstiri cu facerea caselor și a prăvăliilor, ce să vede că au făcut de la bună venirea înălțimii tale încoace.

Și așa, după toată cercetarea ce am făcut pentru acest loc al morii, atăt vedem că pricinuesc cei păriți de egumen, cum că după vremi s-au măncat locul de apa Dămboviții spre coasta Gorganului și că după vremi s-ar fi mai prefăcut morile și s-ar fi mai tras spre numita coastă a Gorganului și de aceia să înplinește acum suma stănjenilor locului sfintei mănăstiri pănă aproape de coprinsul caselor lor. Care la aceste zise nu avură pîrîții nici un temei spre a să îndrepta ei la păra ce fac asupra mănăstirii, căci că stănjenii locului morii, i-am tras tocmai din numitu scoc și pre fuște pe unde umblă doă roate acum. Și am socotit ceia ce au măncat Dămbovița dupre vremi și lungu stănjeni pănă supt coasta Gorganului, cum să adeverează din cartea ce are sfănta mănăstire și dupe cum și numitu egumen atăta cere, iar mai mult decăt pănă supt coasta Gorganului nu să întinde.

Ci fiindcă să dovedi că locul este al sfintei mănăstiri, dupe cum scrie mai sus, egumenu cere ca locul să rămăe iarăși slobod, precum au fost mai nainte, de vreme ce aceștiia ce arătăm mai sus s-au întins în locul sfintei mănăstiri, fără a nu lua voe de la sfănta mănăstire, nici altă vreo sinfonie. Dar fiindcă au apucat de s-au făcut prăvălii și alte namestii, dupe cum arătăm mai sus, aceasta rămăne a să face hotărăre de înălțimea ta. Noi de cercetarea ce făcum, arătăm înălțimii tale, iar hotărărea cea desăvărșită rămîne a să face de înățimea ta.

1780 septemvrie 8.

Vel dvornec Badea Știrbei
Vel dvornec Dumitrașco

[rezoluția domnului]:

Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod i gospodar.

De vreme când s-au apucat a-ș face acești mahalagii namestii, igumenul văzănd, nu i-au oprit atuncia în vreme când să cădea cu puterea judecății, ci i-au lăsat de au lucrat și pănă au isprăvit. Poruncim dar, dacă i-au lăsat atunci, acum să priimească chirie de la dănșii pentru loc și să fie nesupărați, pentru care numiții mahalagii să aibă a să așeza între dănșii cu igumenul pentru chiriia ce să cade a da la mănăstire,

iar mai mult a să întinde acei mahalagii cu umbrare peste coprinsul namestiilor, în locul slobod al mănăstirii, să nu aibă voe niciunul, fiind locul trebuincios pentru moara mănăstirii.

1780 octombrie 24.

Arh. St. Buc., M-rea Radu Vodă, LXV—3.
Original, stare bună; copie în ms. 256, f. 169—170 v.

241. 1780 septembrie 16.

40 taleri, adecă patruzeci de lei, am primit de la preasfinția sa părintele mitropolit, care bani i-am fost cheltuit la dresul pivniții ce iaste dinaintea școalei slovenești la Sfeti Gheorghie Vechi, ce iaste pe locul sfintei Mitropolii. Și nu mai am a mai ceare nimic de acum înainte. Și pentru încredințare am iscălit.

1780 septemvrie 16.

Az Costandin dascăl slovenesc adeverez

[pe verso]:
Adeverințe de primire banilor pentru meremetul unii pivnițe *ot* Sf. Gheorghie Vechi.

1780 septemvrie 16.

Arh. St. Buc., Mitrop. Ț. Rom., CCXLVI—10.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; scriere și semnătură frumoasă; în condica domnească, ms. 131, f. 148—149 toate actele care privesc pricina lui Dragomir au fost copiate cu slovă frumoasă de Constantin dascălul slovenesc.

242. 1780 noiembrie 2.

Din luminată porunca mării sale preaînălțatului nostru domn Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod, dumnealui ceauș *za* aprozi aduse la judecată pă Stana făme[ia] din București părâșă lui Ianache băcanu, zicănd că dăndu-i o casă cu chirie în mahalaoa Sfăntu Dumitrie cu tocmeală până în șase ani, pă an căte taleri 40, cu care bani să meremetisească cele ce va face trebuință păn prejur, cerănd ca să facă băcănie. Și din taleri 40, taleri 20 să-i dea, iar taleri 20 să-i oprească și să stăpânească prăvăliia până să va plăti cheltuiala ce va face.

Și de cănd i-au dat acea casă sănt ani 12, și după tocmeală bani nu i-au dat și acum casa vede că o stăpânesc alții și cerea să-și afle dreptatea.

Căriia i-am cerut ca să ne arate vreun zapis sau simfonie în scris și zise că nu are.

Față fiind și părâtu Ianache răspunse că acest loc este al dumnealor boerilor Crețulești și are și mănăstirea Sf. Spiridon parte. Și de la dumnealor îl are luat prin zapis cu chirie și ne arătă și zapisu boerilor Crețulești iscălit fiind și de egumenu mănăstirii Sf. Spiridon, cu leat 1764 octomvrie 26, prin care scrie că dă locu dumnealor ce-l au în mahalaoa lui Șărban Vodă, lui Ianache și tovarășului lui, Damiian băcani cu chirie căte taleri cincizeci pă an, ca să-și facă magazie și deasupra băcănie.

Care loc mai nainte au fost al lui Iordache ţiganu croitor al dumnealui Matei Creţulescu *biv vel* paharnic.

Asemenea ne arătă părâtu și o carte de judecată a dumnealor veliţilor boeri, cu leat 1764 dichemvrie 17, prin care să vede că au avut judecată Sanda ţigan *(sic)* a dumnealui *biv vel* paharnic Matei Creţulescu cu părâtu Ianache și tovarășu lui Damiian băcani pentru acest loc.

Și după cercetarea ce le-au făcut, arătând numiţii zapis boerilor Creţulești ce să văzu și de noi, cum mai sus s-au zis, hotărăsc dumnealor ca Ianache și tovarășul lui, Damiian băcani să stăpânească acea băcănie i magazie cu bună pace, neavând Sanda ţiganca a lui Iordache ţiganu nici o dreptate.

Asemenea ne arătă părâtu Ianache și o carte a trei *vtori* dvornicei, cu leat 1764 dichemvrie 1, prin care scrie că au fost trimiși la acea băcănie ce au făcut-o Ianache ca să cerceteze de au luat lemne vechi de ale casii lui Iordache ţiganu ce au avut pe acel loc și au pus la acea prăvălie ce au făcut-o. Și cercetând cu amăruntu n-au găsit nici un lemn vechi.

Deci după zapis și cartea de judecată a dumnealor veliţilor boeri ce să văzu la mâna părâtului Ianache, să cunoscu că jalba pârâșii Stanii nu are nici un temei. Ci judecata au găsit cu dreptate ca părâtu Ianache să stăpânească acea prăvălie și magazie cu bună pace, plătind chiriia locului pă an după coprinderea zapisului.

1780 noemvrie 2.

[indescifrabil] paharnic
Costandin *biv vel* comis
[indescifrabil] *biv vel* sluger

Colecţia prof. Petre Nistor.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran.

243. 1780 noiembrie 19.

Preaînălţate doamne,

†Jăluesc mării tale că sfânta mânăstire are loc de danie aproape de Livedea domnească, care să înpresoară de unii alţii.

Ci fiindcă din luminată porunca mării tale s-au orânduit boieri ca să aleagă Livedea domnească, mă rog să fie porunca mării tale tot către dumnealor, ca să cerceteze și pentru acest loc al mănăstirii. Și ce va fi mila mării tale.

Către Dumnezeu rugător de fericită sănătatea mării tale,

Ignatie egumen mănăstirii Cotroceni

[rezoluţia domnului]:

Dumneavoastră boerilor ce sânteţi orânduiţi pentru Livadea domnească, mergând la faţa locului să faceţi cercetare şi pentru aceasta.

1780 noiemvrie 19.
vel logofăt

Arh. St. Buc., M-rea Cotroceni, XXVII—4.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran, format jumătate foaie; copie în ms. 691, f. 119 v.

Preaînnălţate doamne,

Cu preaplecata noastră anafora înștiințăm mării tale că ni să porunceşte prin pitac că te-ai înştiinţat măriia ta cum că aicea în Bucureşti, în mahalaoa de la Făntăna Boului, în jos, este un loc domnesc, pe care unii, alţii au început a-l înpresura și a face pă dănsul case.

Pentru care, ne orănduești măriia ta ca să mergem la numitu loc, ca să facem cercetare cu deamăruntul, atăta prin vecini înprejureni, căt şi într-alt chip, cum vom socoti. Şi dupe ce vom face cercetare și vom dovedi bine căt este coprinsul locului aceluia, să punem și semne. Şi să cercetăm şi pentru casile ce sănt pă acel loc, ale cui sănt şi căte și să înștiințăm mării tale.

Vei ști, măriia ta, că după poruncă am mers acolo în faţa locului și întăi am adus pă toți vecinii ce să vecinesc cu acest loc, de am făcut cercetare scrisorile şi cărţile ce au avut fiiştecarile. Şi întăi scoase, de ne arătă egumenul de la mănăstirea Cotrăceni condica mănăstiri cea pecetluită cu pecetea *gospod*, întru care să vede trecut un hrisov [din] anul 1755 avgust 6 al mării sale răposatului Costandin vodă Racoviță, pentru acest loc și scrie chiiar așa, că dă danie și închină această moșie domnească la o sfăntă biserică de lemn, ce era în sat afară de mănăst[irea] Cotrăceanilor, care biserică au fost pănă în vremea răzmiriţii, iar de la vremea rizmiriţi încoace s-au stricat de tot.

Moșiia domnească, adică ce să numește Livedea domnească din Bucureşti toată și cu căt apucă din mahalale al căruia moșăe latul îi merge din apa Dămboviţi dinpotriva mănăstirii Mihai Vodă până în marginea lacului de lăngă casa unui Ianache şi dă cu un cap în Podu Mogoșoai și merge pă lăngă pod păn-unde să hotărăşte cu moşiia mănăstiri Sărindaru. Şi la capul de sus, lăturiş, să hotăraște cu moșiia mănăstiri Cotrăceni, iar în cap să loveşte cu moşiia sfintei Mitropolii, de la moara din fund și cu moşiia mănăstiri Sfintei Savi, însă afară de alte dănii dă niscareva locuri ce vor fi avănd mai nainte alte mănăstiri sau alţi cinevaşi cu cărţi domnești, fiindcă această moşie nici este închinată de alţi domni mai nainte nicăiri, nici avea domniia vreun folos de la dănsa.

Şi atăta biserica de lemn, căt şi moşiia aciasta o dă asupra egumenului de la Cotrăceni ca să-i străngă venitu, chiriile dupe case și să aibă a purta grijă ca cele stricate, după vremi, să dreagă şi totdeauna să păzească sfănta biserică cu preoţi nelipsiţi şi să slujească sfintele şi dumnezeeștile slujbe.

Şi mai zice egumenul că acest hrisov l-au înnoit şi cu hrisovu mării sale Ştefan voevod și s-au prăpădit. Care nici în condica cea pecetluită nu este trecut.

Ne arătară şi cei ce șăd pă acest loc, o carte domnească, cu leat 1759 fevruarie 12, a răposatului mării sale Scarlat vodă Ghica, făcută mai în urma hrisovului cu ani trei și luni cinci și întru care scrie aşa : tuturor celor ce ş-au făcut case în Livedea domnească, din susu Gorganului, să fie în pace, nimini nici un fel de supărare să nu le facă, pentru că acea livede era ceair de treaba cailor domneşti, iar dupe ce s-au mutat păşunea cailor în livedea Cotrăcenilor, de sus de mănăstire, livedea aciasta, ce este din susul Gorganului, rămăne maidan slobod şi aşa, din an în an, mulţi din cei ce nu avea case, căt şi alţii din striinătate viind, ş-au făcut case

acolo. Şi cercetând mării-sa şi văzând că păn-a nu să strica acele case, într-alt chip nu să poate a mai fi ceair pă cum au fost.

Care lucru nefiind priimit la voinţa mării sale a li să face acelora o pagubă şi o strămutare ca aceia, milostivindu-se, printr-aciastă carte domnească le-au dat volnicie şi lor şi altora căţi vor vrea să vie, ca unde nu vor fi case făcute, să-şi facă şi ei şi să-şi facă şi biserică şi cu toţi să şază cu linişte şi cu odihnă, neavând de către niminea de nimic supărare şi nici un fel de înpotrivire, nepomenind în cartea aciasta dă hrisovul mării sale răposatului Costandin vodă Racoviţă.

Am întrebat pă egumenul Cotrăceanul: după ce s-au închinat această moşie cu hrisov, avut-au vreo stăpânire, luat-au vreo chirie de la cinevaşi? Şi ne arătă că pe vremea aceia când s-au închinat aciastă moşie la acea biserică de lemn, sfinţiia sa au fost dichiu la mănăstirea Cotrăceni şi l-au orânduit egumenul ce era pe acea vreme ca s[ă] f[ie] înscrise toate casile după aciastă moşie şi să aşaze cu toţii, puind la orânduială chiriia fiiştecăruia ce să dea pă an.

Şi strângându-se atuncea toţi cei ce au case pă aciastă moşie, nicidecum nu l-au îngăduit nici în scris să ia casile lor, nici aşezământ să facă pentru chirie. Şi văzând nesupunerea lor şi egumenul ce era pă acea vreme i-au lăsat nesupăraţi. La care răspunseră şi cei ce şăd pe aciastă moşie că ei niciodată chirie nu au dat, nici supărare nu au avut de niminea, ci ca un loc domnesc slobod ce au fost, cu voe ş-au făcut case şi namestii şi în urmă li s-au dat şi carte domnească a răposatului Scarlat Vodă de apărare.

Ci, pentru aciasta, de vreme că biserica de lemn ce era la Cotrăceni, la care era închinată aciastă moşie, biserica s-au stricat dăn vremea răzmiriţi şi egumenul nu au avut nici o stăpânire şi aceştiia ce şăd pă aciastă moşie cu cartea mării sale răp[osatului] Scarlat Vodă, au fost păn-acum nebântuiţi şi nesupăraţi de niminea, cerem la bună milostivirea mării tale.

Am cercetat [locul] biserici şi din josu Gorganului păn-în hotarul mănăstiri Sărindarului şi păn-în apa Dâmboviţi, unde să hotăreşte cu locul morii mănăstiri Radului Vodă. Şi făcând catagrafie şi cercetare caselor ce sânt pă acest loc, văzum că n-au nici o carte sau vreun hrisov domnesc de stăpânire, dar ne arătară că au avut biserica Gorganul cărţi şi hrisoave domneşti şi dă[n] vremea răzmiriţi s-au prăpădit şi au fost nesupăraţi şi nebântuiţi de nimini păn-acum. Care pe acest loc sânt ca la cincisprezece case, ale preoţilor de la biserica Gorganului cele mai multe; din care case ce sânt pă acest loc, are şi dumnealui păharnic Iordache Caragea doăo case, una de moştenire şi una de cumpărătoare de părinţii dumisale. Ci şi pentru aciasta de vreme că-i vede că sânt pă locul dă păn prejurul bisericii Gorganului şi zic preoţi şi oameni cei mai bătrâni ai mahalali că au avut cărţi şi hrisoave domneşti şi s-au prăpădit, rămâne iarăşi la mila mării tale, cum Dumnezeu te va lumina.

Am vrut să întrăm în cercetare pentru semnile ce scria în hrisovu de danie al răposatului mării sale Costandin vodă Racoviţă, adecă la capul moşii unde zice că da capul aceştii moşii în Podul Mogoşoai şi merge pă lângă pod până unde să hotăreşte cu moşiia mănăstiri Sărindaru şi cu cât apucă din mahalale. La care, văzând noi că nu vom putea descoperi şi dovedi, n-am intrat în cercetare, pentru că nicidecum n-am putut dovedi de a şti cinevaşi când s-au făcut aciastă hotărnicie ce scrie în hrisov, nici înnaintea hrisovului, nici după hrisov, sau să ştie semnile acestea ce scrie în hrisov. Pentru că şi de am fi vrut să facem cercetare după hrisov, vedem

că despre toate părţile la acest semnt de loc că ia pe denainte pe acest loc cu case boereşti, neguţătoreşti, locuri şi grădini boereşti şi mănăstireşti ce le au din vechime cu stăpănire, unii cu zapise de cumpărătoare, alţi cu cărţi şi hrisoave domneşti şi mahalalile toate căte sănt din Făntăna Boului pănă în Podu Tărgului de Afară, au hrisovul răposatului mării sale Costandin vodă Mavrocordat. Care mahalale, fiindcă au fost închinate la [de] măriia sa la mănăstirea Sfăntului Spiridon cel Vechi şi s-au răscumpărat.

Ci, noi, după cum ni să porunceşte prin luminat pitacul mării tale, am luat în scris casile ce sănt pă acest loc, ce cu cartea răposatului mării sale Scarlat Vodă sănt nesupărate. Ci, de cercetarea şi dovedirea ce am făcut, arătăm innălţimi tale.

Iar hotărărea cea desăvărşită rămăne a să face de către innălţimea ta.

1780 dechemvrie 15.

Dumitraşco Racoviţă vornic
Scarlat Greceanu logofăt

[rezoluţia domnului]:
Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod i gospodar zemli Vlahiscoi.

De vreme ce în urma hrisovului răposatului domn Costandin vodă Racoviţă să găseşte iarăşi domneasca hotărîre a răposatului domn Scarlat Ghica vodă la măna mahalagiilor, dupe care s-au şi urmat şi li s-au păzit mila şi priveleghiul acesta al lor pănă acum, ne-am milostivit şi domniia mea de le-am înnoit şi le-am întărit mila aciasta cu domneasca noastră pecete, ca [să-] şi aibă odihna lor, nesupăraţi de chirie, nici de alt nimic.

Dar fiindcă în cartea domnii sale Scarlat Vodă să cuprinde ca să facă şi o biserică, care n-au făcut şi fiindcă într-această vreme, dupe îndestularea bisericilor ce să află cu ajutorul lui Dumnezeu făcute, nu este trebuinţă biserică a face, hotărăm şi poruncim ca, în locul biserici, să aibă a face podul din potriva mahalali du peste Dîmboviţă, din josul morilor, cum au fost mai nainte, fiind şi lor trebuincios, ca şi obştii. La care şi domniia noastră vom da ajutor la ce nu va ajunge şi să fie datori ca în toată vremea numiţii mahalagii să poarte grija în vremi a-l şi drege când să va strica.

Care şi ei, pentru mila ce am făcut cu dănşi, au priimit a face podu şi a-l păzi, dupe hotărărea domnii mele.

1781 mai 26.

L.P.

Arh. St. Buc., M-rea Cotroceni, CXI—4.
Copie, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

245. 1781 februarie 10.

Al Ungrovlahiei Grigorie, adeverim *[greceşte]*.

Adică eu Lulea Filip arnăutul adeverez cu acest adevărat zapis al mieu sfintei şi dumnezeeştii mănăstiri Radului Vodă, unde să cinsteşte

și să prăznuește hramul sfintei troițe și a sfinții sale părintelui arhimandrit egumenului sfintei mănăstiri, chir Ioanichie și tuturor călugărilor ce sănt la această sfăntă mănăstire.

Precum să să știe că de este vreo patru ani de zile de când am făcut eu niște case și prăvălie pe loc sfintei mănăstiri ce are din sus de morile mănăstirii de la Gorgan, în apa Dîmboviții, care case sănt și pe locul caselor ce am cumpărat eu de la un Păun brutar. Și când le-am făcut n-am luat voe de la sfănta mănăstire, după cum este obiceiul pământului. Și acum din poruncă domnească era să mă așăz cu sfănta mănăstire pentru chiriia locului pe care stă aceste case și prăvălii, dar am socotit că este mai bine să le închin la sfănta mănăstire pentru sufletul mieu și al părinților miei și a tot neamul mieu.

Și așa, din a mea bunăvoe și nesilit de nimeni, am închinat aceste case și prăvălii la sfănta mănăstire, ce s-au zis mai sus, și cu acest așezământ adecă cât voi avea eu viață să le stăpănesc fără a nu da chirie la mănăstire pentru loc, iar după moartea mea să rămăe aceste case și prăvălii bune ale sfintei mănăstiri, pentru pomenirea sufletului mieu și al părinților miei, fiind mumă-mea îngropată la sfănta mănăstire.

Și nimeni din rudeniile mele sau măcar soru-mea să n-aibă amestec cu aceste case și prăvălii fiind făcute cu banii miei și din dreaptă munca mea, că neamului mieu, la moartea mea, le voi da din cele ce voi avea.

Și când de acum înainte poate să să întîmple să caz la vreo datorie sau altă întînplare, sfînta mănăstire să nu să supere nimic pentru daniia ce am făcut. Și eu cât de acum voi trăi să aib a purta grijă casilor și prăvăliilor ca când să va strica să le dreg, ca să rămăe la sfănta mănăstire și să nu plătesc chiriia locului. Iar după moartea mea să rămăe aceste case și prăvălii bune și ohabnice ale sfintei mănăstiri pentru pomenirea sufletului mieu și al părinților miei și a tot neamul mieu. Și am dat și pomenic la sfănta mănăstire pentru pomenirea mea. Și poarta ce este atât la aceste case și prăvălii pe care umblu și merg și la casile ce am cumpărat de la un Păun brutar să nu să mute cât voi avea eu viață, iar după moartea mea să să despartă locul acestor case și prăvălii dinpotriva zidurilor drept la pod, ca să să facă deosebită poartă caselor ce am cumpărat de la acel Păun brutar. Și fiindcă casile și prăvăliile sănt făcute și pe locul morii și câtva pe locul caselor de la Păun brutar și acel loc pă cât stă casile și prăvăliile tot ale mănăstirii să fie, iar din casele aceste cât loc este, ține dă celelalte case ce le-am cumpărat de la acel Păun brutar, cu care mănăstirea treabă nu are.

Și pentru mai bună întemeiere, am iscălit cu măna mea ca să să crează. Și am rugat și pă alte obraze de cinste de s-au iscălit mărturii pentru mai buna încredințare și întemeiere.

1781 fevruarie 10.

Filip Lulea, adeverez *[grecește]*
Cosma episcop Buzău, mărturie
Dumitrașco Racoviță *vel* dvornic, mărturie
Scarlat Greceanu *vel* logofăt, mărturie
Radul *biv treti* logofăt am scris fiind cu bunăvoia chir Lolii Filip și sănt martur

Arh. St. Buc., M-rea Radu Vodă, LXV—4; LVIII—39 și în ms. 256, f. 170v.—171v. Original, stare foarte bună; și copie.

246. 1781 martie 23.

Cinstite blagorodnice și al smerenii noastre întru duhul sfănt preaiubite fiiu sufletesc dumneata pan Dumitrașco Racoviță *vel* dvornic, molitvă și blagoslovenie trimitem dumitale.

†Înștiințăm dumitale pentru că fiind la noi cartea răposatei Pelaghii monahii Brătășancăi, de daniia caselor la mănăstirea Colții, o trimitem la dumneata, ca la un ctitor ce ești al acei mănăstiri (prin măna logofătului Andronache) și va fi la dumneata pănă să va așeza epitrop.

De aciasta înștiințăm și să fii dumneata blagoslovit.

1781 martie 23.

Al dumitale către Dumnezeu rugător și părinte sufletesc,
Grigorie al Ungrovlahiei

Acad. R.S.R., CCCLXXIX—11.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

247. 1781 mai 25.

†Din luminată porunca mării sale lui Vodă, am fost orănduit de am cercetat un loc al sfintei Mitropolii de la Scaunile de carne, ce-l are făcut schimb sfănta Mitropolie cu dumnealui răposat stolnic Ștefanache și fiind mai înnainte înpietrit și cu carte de hotărnicie.

Avănd pricină cu măcelari, neîngăduind pă un Ene, ce iaste chiriiaș pă locu sfintei Mitropolii, ca să-și îngrădească locu, am cerut și de la măcelari ca să ne arate ce cărți au de stăpănire unde le sănt scaunile. Și ei toți cu o gură ziseră că n-au nici zapise, nici cărți de hotărnicie, nici cărți domnești și numai așa au pomenit stăpănirea lor pănă în podișor.

Și făcănd cercetare după stănjini ce scriu în cartea de hotărnicie și după pietrile ce sănt puse, să cunoscu cum că măcelari nu au nici o dreptate și rău fără de cale trec podișoru de înpresoară locu sfintei Mitropolii.

Și cercetănd, am găsit cu cale ca sfănta Mitropolie să-și stăpănească locu după pietrile ce sănt puse și după cum să coprinde în cartea de hotărnicie, fără de a nu mai supăra pă numitu chiriiaș.

1781 mai 25 *dni*.

Șt[efan] Părș[coveanu] *vel* dvornic

Arh. St. Buc., Mitrop. Ț. Rom., CCXVIII—9; ms. 131, f. 217—217v.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

248. 1781 septembrie 1.

Adică eu Tudor mătăsariu dinpreună cu soțiia mea Ilinca, i cu feciorii miei Ilie, i Niculae, i fii-mea Neaga, i Mariia, dat-am credincios zapisul nostru la cinstită măna dumnealui Iordache Neculescu *biv vel* medelnicer.

Precum să să ştie că avănd eu aici în Bucureşti, o casă în mahalaoa Stejarului, care casă o am şi eu de cumpărătoare de la Sava logofeteasa văduva, cu zapis cu leat 1775 noemvrie 3.

Deci acum avănd trebuinţă de bani, am făcut-o vănzătoare şi am întrebat pe toţi mahalagii i vecini şi nu s-au aflat nimini să o cumpere, fără decăt mai sus numitu boer. Şi i-am văndut-o drept bani gata taleri 135, adecă o sută treizeci şi cinci.

Care casă este cu îngrădirea ei, cu pomi, după cum se vede. Şi locu este fără de chirie după cum arată şi alte doaă zapise mai vechi, unul al lui Hagi Chiriac ce-l dă la măna Stanchii dar fiindu-i roabă, cu leat 1753 iunie 23 şi alt zapis al Stancăi ce-l dă la măna lui Petco paharnic, soţiia Savii, cu leat 1766 aprilie 23.

· Deci să aibă dumnealui a stăpăni, dupe cum arată mai sus, casa cu pomi şi cu toată îngrădirea ei, dupe cum am stăpănit-o şi eu, cum şi toate cele ce sănt în casă, adică paturi şi lăviţi, dupe cum să vede.

Ci să o stăpănească atăt dumnealui căt şi coconii dumnealui, nepoţii, strănepoţii dumnealui căţi Dumnezeu îi va dărui, cu bună pace de către mine şi de către tot neamul mieu.

Şi cănd s-au făcut acest zapis au fost şi alte obraze de cinste carii mai jos să vor iscăli.

Şi pentru mai adevărată credinţă, am întărit acest zapis cu iscălitura şi pecetea mea, ca să să crează. Însă şi bani dăplin i-am luat în măna mea.

1781 septemvrie 1.

| L.P. | Eu Tudor mătăsar vănzător dănpreună cu ficiorii, vănzător

Eu Ilinca soţiia mea, vănzătoare
Ilie, Necolae, Neaga, Mariia
Ieu popa Ioan *brat* Ilinca *ot* Filipeşti, martor
[semnătură indescifrabilă]
Eu popa Tudor *ot tam*, martor
Eu *[indescifrabil]* vecin, martor
Eu Tudor Milog, vecin, martor
Ioniţă Voinescu, martor
[indescifrabil] Podgoriceanu, martor
Eu Ilie Potlogar, vecin şi martor

Arh. St. Buc., Mitrop. Ţ. Rom., CCXVII—3.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

249. 1781 noiembrie 20.

Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod, bojiiu milostiiu gospodar zemli Valah[iscoe].

Dat-am acest cinstit hrisov al domnii mele dumnealui cinstitului şi credincios boerului domnii mele, Manolachie Brancoveanul *vel* logofăt.

Ca să aibă a ţinea şi a stăpăni un loc de case aici, în Bucureşti, supt dealul sfintii Mitropolii, ce-i iaste şi dumnealui rămas de la părinţi. Pentru că acest loc, fiind alăturea cu alt loc ce are şi mănăstirea Sfintii Ecaterinii, dupe vremi i să înpresurase de igumeni din locul dumisale. Şi încă în vremea trecutii răzmiriţe, cănd dumnealui logofătul lipsea de aici, volnicise igumeni[i] pe unii, alţii de făcuse o sumă de case pe acest loc, cu cuvănt că iaste al mănăstirii.

Deci, pentru aciasta, căutându-și dumnealui logofătul cu igumenul mănăstirii prin judecată, din porunca domnii mele s-au făcut într-atătea rănduri cercetări, atăt la fața locului, prin mărturii, cu boeri mari, rănduiți de noi, cât și prin alte dovezi. Și la toate acele cercetări ce s-au făcut, s-au dovedit locul acela, ce-l pretenderisiia igumeni, tot al dumnealor boerilor Brăncoveni, precum în scris, prin anafora, cu arătare și pliroforie pe larg ne-au înștiințat unii din dumnealor veliții boeri ce au mers de au făcut cercetarea.

Care anafora, cercetăndu-oă și înșine luînd seama la toate cu deamăruntul, am văzut că iaste făcută dupe dreptate și cu deplină cercetare. Și am întărit și înșine domniia mea dreptatea dumnealui logofătului, spre a stăpâni nesupărat acel loc ce i să înpresura de igumeni, cum și celălalt loc al casii dumnealor pe căte s-au dovedit că au avut mai nainte.

Și măcar că acele case ce apucase de le făcuse unii, alții, cu volniciia ce dedeseră igumeni, fără de a nu avea nici o treabă cu locul dumisale, era să să strice, făr de a nu le întoarce dumnealui *vel* logofăt nici un ban, fiindcă dupe dreptate să cădea să hotărăm pe igumenul mănăstirii a întoarce cheltuiala fieșcăruia, pănă la un ban, ca pe unul ce îi volnicise rău pe loc strein. Dar dumnealui logofătul vrănd ca să nu să păgubească atățea oameni, au cerut de am rănduit, cu porunca domnii mele, doi boeri, însă pe dumnealui *vel* dvornic Ștefan Prășcoveanul, i pe dumnealui *biv vel* stolnic Dimitrachie, de au mers în fața locului cu vătafu de lemnari i de zidari, de au prețuit acele case. Și din bunăvoința dumisale, le-au întors fieșcăruia banii, după prețuire, care s-au făcut toată suma, taleri 655,108 bani, precum în fo[a]lia prețuirii cea iscălită de dumnealor acești doi boeri, anume să arată.

Și așa, dupe ce ș-au priimit fieșcarele banii săi, vrănd dumnealui logofătul ca să-i rămăe locul slobod și să-l curățească pentru tribuința dumisale, au și stricat acele case și au rămas tot locul supt zaptul dumisale, precum l-au avut și mai nainte.

Așijderea, tot pe acest loc al dumisale, mai fiind și altă casă a unii Marii Ghirgioaici, care iarăși cu volniciia ce-i dedese egumeni de mai nainte, o făcuse. Și era a să prețui înpreună cu celelalte case, dar dumnealui logofătul mai nainte s-au învoit și s-au așăzat cu dănsa de i-au dat taleri patru sute. Și priimindu-și numita Marie acești bani cu bunăvoința sa, au dat și zapis la măna dumnealui logofătul, de stăpânire, precum ni-l arătă de-l văzum, cu leat 1781 noemvrie 9. Și așa, aciastă casă nu s-au mai prețuit de dumnealor boeri, ci cu aciastă învoială, prin zapis, au făcut-o zapt dumnealui logofătul.

Deci, în urmă, dumnealui logofătul vrănd ca acest loc să-l și deosibească cu semne, spre a nu mai avea, dupe vremi, pricini și gălcevuri cu mănăstirea sau cu vreunii din vecini, au dat rugăciune domnii mele, ca să-i rănduim doi boeri alegători. Și domniia mea, cu pitac, am rănduit pe dumnealor cinstiți și credincioși boerii domnii mele, Pană Filipescul *vel* dvornic de Țara de Sus și Ștefan Prășcoveanul *vel* dvornic de Țara de Jos, care de la trecuta lună iunie 5, a acestui an, în scris, supt iscăliturile dumnealor, arată că mergănd la fața locului, spre mai buna dăscoperire a semnilor celor vechi, au pus de au săpat în locul ulucilor lui Tănasie saraf, ce este lăngă drumul ce merge pe supt dealul sfintii Mitropolii, unde au fost bolovanii curții dumnealor și au găsit rădăcina bolovanilor.

De unde, puind sfoara drept, au mers pe lăngă mulumacul *(sic)* grădinii lui Tănasie săraf, păn grădina lui. Şi din mulumac, au mers cu sfoara tot păn grădina lui Tănasie, pe lăngă colţul plimbării lui şi pe lăngă trandafirii ce sănt în grădina lui cea mică. Care acea grădiniţă a lui Tănasie saraf, de la colţul plimbării lui şi până în ulucile lui ce merge spre grădina lui Costandin băiiaşul, au dovedit, prin mărturii, că iaste tot din locul casilor dumnealui logofătului Brăncoveanul şi, dupe vremi, s-au cuprins de casa lui Tănasie saraf şi au făcut acea grădiniţă.

Şi de acolea, din grădina lui Tănasie saraf, au mers cu sfoara iarăşi drept păn grădina lui Costandin băiaşul şi din grădina acestui băiiaş, au mers cu sfoara păn colţul grădinii lui Vasilie portărelul de leafă, pe lăngă dud, păn grădina lui Gheorghe zăbunarul şi pe lăngă zidul casilor celor noaă ale lui Altăntop ceauş, până în sălcii, în malul Dămboviţii cei mari şi au pus piiatră.

Deci, atăt grădina lui Costandin băiiaşul, i din locul ce stăpăneşte Gheorghe zăbunarul, cum şi grădina lui Altăntop ceauş, au dovedit, iarăşi prin mărturii, că şi aceştiia s-au întins, dupe vremi, de ş-au făcut aceste grădini tot din locul casilor dumnealui logofătului Brăncoveanul.

Pentru care, dupe trăsura sforii ce au venit până în piiatra aciasta ce s-au pus într-acele sălcii, în malul Dămboviţii cei mari, s-au făcut sfori cinci şi un stănjăn; sfoara de căte stănjăni şaisprezece şi palme doaă, fac stănjăni optzeci şi doi, palme doaă.

Şi de acolea din piiatră, au pus sfoara pe malul Dămboviţii, în sus, până în Dămbovicioara cea mică, unde dă în Dămboviţa cea mare, au pus piiatră în nişte răchiţi şi s-au făcut sfori şase [adică] stănjăni o sută unul şi jumătate.

Dintr-acea piiatră au pus iarăşi sfoara pe malul Dămbovicioarii în sus, până în podul de supt dealul sfintii Mitropolii, până în colţul gardului curţii dumnealui *vel* logofăt Brăncoveanul, unde au pus iar piiatră şi au eşit sfori zece, stănjăni trei, ce fac stănjăni o sută şaizeci şi cinci şi jumătate.

De acolea din malul Dămbovicioarii, de lăngă pod, din colţul gardului curţii dumnealui logofătului, din piiatra ce s-au pus, au mers cu sfoara pe lăngă drumul de supt dealul sfintii Mitropolii, pe lîngă crucea de piiatră, până iar în colţul grădinii lui Tănasie saraf, unde au început dintăiaşi dată a trage cu sfoara din rădăcinile bolovanilor ce s-au găsit şi au pus piiatră afară dăspre drum. Şi au eşit şi acolea, sfori patru, stănjăni zece şi o palmă, ce fac stănjăni şaptezeci şi cinci şi o palmă. Care să face trăsura de jur înprejur a tot locul acesta, stănjăni patru sute doaăzeci şi patru şi palme trei.

Au mai tras locul acesta şi prin mijloc, puind sfoara din piiatra ce s-au pus lăngă gardul grădinii lui Costandin băiaşul şi până în malul Dămbovicioarii cei mici, au eşit sfori cinci, stănjăni şapte şi palme trei, care să face şi aciastă trăsură du prin mijlocul locului, stănjăni optzeci şi opt şi jumătate şi o palmă.

Deci, pe aceste semne şi pietri şi dupe suma stănjănilor ce să arată mai sus, să aibă dumnealui logofătul a stăpăni cu bună pace şi de către nimeni nesupărat.

Şi pentru întărirea stăpănirii locului acestuia, am dat acest cinstit hrisov al domnii mele la măinile dumisale *vel* logofăt cu care poruncim să i să păzească nestrămutat stăpănirea, de vreme ce, dupe mărturii şi dovezi vrednice prin cercetare şi judecată dreaptă, i s-au dăscoperit stăpănirea locului acestuia, precum l-au avut mai nainte.

Şi am întărit hrisovul acesta cu însuşi credinţa domnii mele Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod şi cu credinţa preaiubiţilor domnii mele fii, Costandin voevod, Dumitraşco voevod şi cu tot sfatul cinstiţilor şi credincioşi boerilor celor mari ai divanului domnii mele: pan Nicolae Dudescul *vel* ban, pan Pană Filipescu *vel* dvornic de Ţara de Sus, pan Grigorie Prăşcoveanu *vel* dvornic de Ţara de Jos, pan Grigorie Băleanu *vel* logofăt de Ţara de Jos, pan Gheorgache Mavrocordat *vel* spathar, pan Scarlat Greceanul *vel* vistier, pan Theodorache Negri *vel* postelnic, pan Istrate Creţulescu *vel* clucer, pan Radul Golescul *vel* paharnic, pan Dimitrachie Fălcoianul *vel* stolnic, pan Scarlat Ghica *vel* comis, pan Costandin Suciul *(sic) vel* sluger, pan Costandin Nenciulescul *vel* pitar. Şi ispravnic, pan Grigorie Băleanul *vel* logofăt.

Şi s-au scris hrisovul acesta întru al şaptelea an dintru întăia domnie a domnii mele, aici în oraşul scaunului domnii mele, Bucureştii, la anii de la zidirea lumii 7290 [1781], iar de la naşterea domnului Dumnezeu şi mântuitorului nostru Isus Hristos, 1781, în luna lui noemvrie 20.

Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod *[m.p.]*.

L.P.

Grigorie Băleanu *vel* logofăt *procitoh*

Arh. R.S.R., Suluri, 98.
Original, pergament, stare bună (rupt colţul din stînga sus); pecetea inelară, ovală, în tuş roşu; chenar înflorat pe margini. iar deasupra, frumos desenată stema ţării cu cele 6 iniţiale ale domnului, pe 3 rînduri, în jurul stemei.

250. 1782 ianuarie 28.

† Ungrovlahias Grigorios epivevei *[greceşte]*

†Adeverez cu acest credincios zapis al mieu la prea cinstită măna dumnealui Scarlat Greceanul *vel* vistier.

Precum să să ştie că fiind eu dator pă la unii alţii o sumă mare de bani şi neavănd mijloc dă a plăti şi temăndu-mă dă îngreoerea dobănzilor datorii, dă a mea bunăvoe am venit la dumnealui, nesilit şi neîndemnat dă nimenea şi i-am văndut casele mele dă aici dăn Bucureşti, *ot* mahalaoa Enii. Însă case dă piatră cu pămăntul lor, cu curte, cu grădină, cu grajd şi cu toate nămestiile păn prejur, după cum să văd, fiindu-mi şi mie rămase dă la răposatul părintele mieu dumnealui Mihai Bărbătescul *biv vel* paharnic.

Şi înpărţindu-mă cu frate-mieu dumnealui nenea Mihai Bărbătescul *biv* ceauş za aprozi, după moartea părintelui nostru, s-au venit în partea mea aceste case, după cum arată foaia dă înpărţeală ce iaste adeverită dă însuşi dumnealui frate-mieu, cât şi dă prea-sfinţiia sa părintele mitropolitul, i dă sfinţiia sa iubitorul dă Dumnezeu episcopul Buzăului.

Şi le-am văndut dumnealui în taleri 5 000, adică cinci mie tocmai, care bani i-am luat toţi dăplin în măna nea, dăndu-i dumnealui şi zapisele cele vechi ale casii, dă stăpănire.

Drept aceia mai căzăndu-i-să dumnealui, fiind vecin, i le-am văndut dă a mea bunăvoe şi cu ştirea rudelor. Şi să aibă dumnealui a le stăpăni cu bună pace şi nestrămutat, dămpreună şi coconi[i] dumnealui, căţi Dumnezeu îi va dărui, dă către mine şi dă către tot neamul mieu.

Şi cănd am făcut acest zapis au fost şi alte multe obraze dă cinste marturi care mai jos să vor iscăli.

Şi am întărit acest zapis cu însuşi iscălitura şi pecetea mea, ca să să crează.

1782 ghenarie 28.

| L.P. | Şărban Bărbătescul, vănzător

Mihai Bărbătescul *biv* ceauş *za* aprozi, martor
Ioan Rudeanu, martor

Arh. St. Buc., Achiziţii noi, CXVIII—28.
Original, stare foarte bună, hîrtie cerată, format mare; frumoase semnături şi interesantă pecetea inelară; are o copie modernă.

251. 1782 martie 2.

Cinstiţi blagorodnici şi ai smerenii noastre întru duhul sfănt prea iubiţi fii sufleteşti dumneavoastră veliţi boeri caimacami ai Ţării Rumăneşti, molitvă şi părintească blagoslovenie trimitem dumneavoastră.

Înştiinţăm dumneavoastră că la baia sfintii Mitropolii de la poarta din sus a Curţii domneşti cei vechi, avănd cătva loc sterp dăspre casele lui Canache, care era pentru pusu lemnelor şi alte lucruri pentru trebuinţa băii.

Acum sănt 6 ani de cănd pentru prea multă supărare ce au rugăciunea ne-au făcut dumnealui secritaru (aflăndu-să cu şăderea în numitele case) ca să-i dăm cătva dintr-acel loc, să-şi mai lărgească curtea, arătăndu-ne că cu totul iaste stinohorisit de strimtoarea ce are. Puindu-ne havalea spre săvărşirea aceştii cereri şi pe răposatul fratele episcop Chesarie Rîmnic.

Pentru hotăr i-am fost dat dintr-acel loc cătva, însă numai cu cuvăntul, iar nu cu vreun aşezămănt prin scrisori. Pe care loc dumnealui nu l-au avut sterp pe cum ni-l cerea, ci ş-au făcut grajd dă uluce, din care pricină, neputăndu-să face lucrurile băii cu toată orănduiala, avănd zminteală din pricina strimtorării ce i s-au făcut. Ni s-au pricinuit şi pagubă din obicinuitul venit ce avea pe an mai nainte.

Care pagubă pănă acum o am obicnit pentru hatărul mai sus numiţilor.

Pentru care măcar că acum era să rănduim să strice grajdul acela ca să rămăie locul slobod, dar voim a fi aceasta şi prin ştirea dumneavoastră. Şi vă pohtim fiilor de veţi binevoi să să facă orănduială a osteni unul din dumnealor vornicii, acolea în faţa locului, sau vreun vechil al dumnealor să fie faţă la ridicarea acelui grajd, fiindcă locul iaste ştiut căt i să didese acelui obraz.

De aceasta vă pohtim fiilor şi să fiţi dumneavoastră blagosloviţi.

Al dumneavoastră către Dumnezeu rugător şi părinte sufletesc,
Grigorie al Ungrovlahiei

1782 martie 2.

[mai jos]:

Noi caimacamii Ţării Rumăneşti

Dumneavoastră boerilor epitropi să mergeţi la faţa locului unde fiind şi stăpânu casilor sărdarului Canache şi orănduitul preaosfinţii sale părintelui nostru mitropolit ţării, să să curețe locul acesta cât este al sfintii Mitropolii, rădicându-să de asupra lui binaoa ce va fi.

Şi să i să arate şi semnile pă unde este stăpânirea locului sfintii Mitropolii.

1782 martie 3.

Dimtirie ban
Vel dvornic
Ștefan dvornic
Vel logofăt
[trei semnături indescifrabile]

După cinstită porunca dumneavoastră, mergând în fața locului, văzum acea bucată dă pământ pe care ș-au fost făcut sicritarul grajd i șopron, fiind chiar pă locul sfintii Mitropolii, clădit în dosul zidului dă cuhnie al casii răposatului Canache sărdar, precum ne îndăstulăm și dă la însuși Răducanul *sin* Canache, carele fără tăgăduială mărturisi că iaste al sfintii Mitropolii coprinsul din starea celuilant loc al băii.

Şi într-adins pă această înpresurată bucată o măsurăm trăgându-o în curmeziş dăn apa Dămboviţii şi pă dăn dosul zidului cuhnii lui Canache, până în pusele uluce dă grajd s-au găsit stânjeni 9 *pol* i palme 2. Apoi s-au tras și în dos iar din zidul cuhnii lui Canache, până în celălalt rămas loc al băii și să găsi stânjeni 5, i palme 2.

Şi toată zisa făcută namestie iaste numai dă lemn, care după poruncă am volnicit pă dichiu sfintei Mitropolii ca să-l rădice.

Dă aceasta înștiințăm dumneavoastră.

1782 martie 7.

[indescifrabil] paharnic
Dumitrache *[indescifrabil]*
[indescifrabil] stolnic

Arh. St. Buc., Mitrop. Ț. Rom., CCXXIV—9.
Original, stare bună; frumoasă semnătura mitropolitului.
Copie în ms. 131, f. 69—70.

252. 1782 aprilie 5.

Adică, eu Marin *sin* popa Şărbu, dinpreună cu soţiia mea, Niţa, i cu fii miei, care mai din jos să vor iscăli, dat-am întărit şi credincios zapisul mieu la mâna lui Ştefan şalvaragiul, vără-mieu.

Precum să să ştie că având eu o casă aici în Bucureşti, în mahalaua Ceauş David, care casă îmi este dată şi mie de la tată-mieu şi mie nedându-mi mâna ca să o stăpânesc, am făcut-o vânzătoare de a mea bunăvoe, nesilit de nimenea şi cu ştirea tuturor vecinilor şi a mahalagiilor du prin prejur. Şi am vândut-o în drept taleri 130, adică o sută treizeci şi o pereche de şalvari vineţi. Şi aceşti bani i-am luat toţi, deplin în mâna mea.

Şi casa, după cum s-au văzut, cu locul. Şi locul să hotăraşte pe din sus cu logofătul Ioan şi pă din jos cu moş popa Apostul şi din fund cu jupân Vasile.

Şi dumnealui să aibă a [o] stăpâni cu bună pace de către noi, dumnealui şi copii dumnealui, căţi Dumnezeu îi va dărui, ca să-i fie moşie ohabnică, stătătoare. Şi i-am dat şi zapisul cel vechi de cumpărătoare.

Şi când s-au făcut acest zapis, fost-au preoţii mahalalii şi alte obraze de cinste, case mai din jos să vor iscăli. Şi pentru mai adevărată credinţă, am iscălit, puindu-ne şi degetele în loc de pecete, ca să să crează.

Aprilie 5 *dni*, 1782.

× Eu Marin *sin* popa Şărbul, i soţiia mea, Niţa, adeverăm
Popa Muşat, *brat*, martor

Acad. R.S.R., CXXX—8.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

253. 1782 iulie 13.

Preaînnălţate doamne,

Dăn luminată porunca înnălţimei tale, prin zapcilăcul dumnealui vătafului de păhărnicei, s-au adus la judecată Ancuţa văduva grămăticeasa cu jalba ce au dat pentru gineri-său Negoiţă *biv treti* logofăt, zicând că, între altele, ce au dat de zestre fii-sei Saftei, soţiei numitului logofăt, i-au dat şi dăn casile ce are aicea pe Podu Mogoşoii, pe jumătate, iar pe jumătate le-au oprit să le dea tot de zestre la altă copilă ce mai are.

Care case, fiind făr de nici o îngrădire înprejur, au îndemnat-o gineri-său să le îngrădească cu uluce şi după isprăveniia lucrului să aibă a-i răspunde soacră-sa, pentru partea ei, pe jumătate dăn cheltuiala ce să va face. Şi pentru siguranţie au cerut gineri-său de i-au pus amanet, prin zapis, ceilaltă jumătate de partea ei din case. Dar după isprăvitul lucrului, zice că, o năpăstueşte la socoteală.

Osebit de aciasta, zice că, şi la viia care i-au dat-o zestre îi găseşte pricină că ar fi fost păragină şi cere de la soacră-sa cheltuiala de trei ani de pe lucru viii. Şi cu aceste doao pricinuiri îi ţine şi zapisul de zălojirea casii. Şi au şi tras-o fără judecată de i-au luat şi nişte scule în silă şi cu hrăpire. Şi o năcăjaşte în tot chipul fiindu-i gândul pornit ca să-i ia şi ceilaltă jumătate de casă ce i-au rămas. Şi dăn pricina lui, zice că, va să-i rămăie ceilaltă copilă necăsătorită, că au găsit să o mărite, dar nimeni nu priimeşte a trăi cu dânsul într-o casă, că cel ce s-au găsit de a-i fi ginere, au zis ca ori acela să întoarcă bani lui Negoiţă pe partea lui de case, ori Negoiţă, lui, pe ceilaltă parte. Şi Negoiţă nu priimeşte nici într-un chip.

Şi cere jăluitoarea să-şi afle dreptatea, atât pentru acea cheltuială, cătă să va hotără, să o plătească cu soroace, cum şi pentru case să li să hotărască.

Deci, faţă fiind amândoao părţile, s-au întrebat Negoiţă logofătu pentru scule de le-au luat fără judecată şi nu putu tăgădui, fără numai zise că mai întâi soacră-sa i-au luat lui taleri 40 de la soţiia lui fără ştire-i. La care, nici soacră-sa nu tăgădui. Care acestea fiind de către amândoao părţile netăgăduite şi fiind atacsia epihirismata, li s-au dat cuvânt de la judecată de au întors mai întâi unul altuia acestea care s-au fost luat cu atacsie şi fără judecată, după pravila care porunceşte cum că de sânt

la o judecată doao pricini, una englimatichi şi ceilaltă hrimatichi, să se cerceteze mai întâi cea de vinovăţie.

Deci, după aciasta, am întrat în cercetarea cheltuelii ce să jăluește Ancuţa că este încărcată la socoteală.

Taleri, bani :

158; 47, arată Negoiţă prin foae-i, partea soacră-sii pe jumătate, dăn taleri 316 bani 93 cheltuiala, însă:

taleri; bani

12, 54

dăn taleri 24 bani 104 dresul casilor, nisip, var, cărămidă şi plata zidarilor;

3, 90, dăn plata salahorilor ce au curăţít gunoiul dăn curte;

6, 12, de la soba ce s-au făcut în beci;

32, 84, dăn cheltuiala ce s-au făcut în sagnasiu la cercevelile ferestrilor, la geamuri, la mendere, macaturi, perne, muşama şi plata meşterilor;

taleri; bani

1, 100, dăn cheltuiala uşilor pivniţii;

101, 66, dăn cheltuiala îngrădişului curţii i grădinei, uluce şi celelalte cherestele, piroane şi plata meşterilor, i la dresul porţii cei mari.

158, 47

11,87, cheltuiala în casa care şade soacră-sa, mendere, patul şi alte măruntei *(sic)*

27, — la merametul (sic) şăndrilitului casilor, şăndrilă, 7.800 cuie şi plata meşterilor;

39,90, nişte galbeni ce i-au luat soacră-sa de la soţiia lui.

236,104.

69 — dobăndă la aceşti taleri 236, în trei ani.

305,104, suma care cere Negoiţă de la soacră-sa. Dintr-aceştiia să scad de judecată căci s-au găsit puţi asupra Ancuţei fără dreptate, însă:

taleri, bani

	32, 84,	aşternutul sagnasiului, care nu s-au găsit cu cale, că nu este lucru de trebuinţă la dresul casilor şi Ancuţa, în zapisul ce-l are dat de simfonie să leagă să răspunză la îngrăditul curţii şi la dresul casilor, iar nu aşternuturi şi podoabe, ci aceste aşternuturi rămăn a fi ale lui Negoiţă, mişcătoare fiind.
154,114	13, 60,	pe jumătate dăn învălişul casilor să să înpărtăşască şi Negoiţă logofătu, fiind casile jumătate ale lui şi jumătate ale soacră-sii.
	39, 90,	carii i-au întors Ancuţa lui Negoiţă înnaintea judecăţii.
	69, —	dobănda nu s-au găsit cu cale, fiindcă în zapisul Ancuţei, ce-l are Negoiţă de simfonie, nu scrie banii cu dobăndă.

150, 110 rămân să dea Ancuţa lui Negoiţă dăn cheltuiala ce s-au legat ia[ea] prin zapis, după cum să vede în condeiele ce să arată mai sus;

15 — să scad pentru un diiamant ce s-au pierdut de la ghiordan, în vremea când au fost sculele oprite la Negoiţă logofăt, sau să puie asemenea diiamant la loc şi-şi va lua aceşti taleri 15 de la soacră-sa înnapoi.

135,110, rămân bani asupra Ancuţei să dea lui Negoiţă.

Mai cere Negoiţă logofătu de la soacră-sa taleri 330, cheltuiala ce au făcut la viia care i-au dat-o zestre, zicând că au fost părăgină, iar nu lucrătoare, după cum scrie foaia de zestre şi au cheltuit el aceşti bani în trei ani, ca să o aducă pe rod. Şi osebit de cheltuială, zice că, şi dăn pogoanele câte i-au pus în foaiia de zestre, lipsesc cinci ciozvârţi. Soacră-sa răspunse pentru pogoane că sânt tocma, cum şi pentru cheltuiala lucrului ce cere, zice că, nu este datoare, zicând că până când au pus-o în foaiia de zestre, au lucrat-o după puterea ei, ca o văduvă, iar în anul care i-au dat-o, numai au săpat-o, dăntr-ânsa, iar nu toată.

Şi fiindcă Negoiţă, gineri-său, după ce ş-au luat viia, zice că, nu s-au apucat să o lucreze, ci au lăsat-o într-un timp de n-au lucrat-o nicidecum şi pentru aceia, zice că, acum îi găseşte iei [ei] pricină că au fost părăgină. Ci, măcar că Negoiţă în vreme când au luat viia supt zaptul lui n-au făcut pără asupra soacră-sii şi nici când au intrat în lucru viei, n-au cerut să fi făcut vreun fel de simfonie pentru cheltuiala lucrului, după cum au făcut simfonie prin zapis pentru cheltuiala ulucilor şi dresul casilor, ci au tăcut şi au intrat în lucru viei.

Dar cu toate acestea, s-au găsit cu cale ca prin luminată porunca înnălţimei tale, să să tragă viia cu prăjina dealului *(sic)* şi câtă va eşi lipsă, să înplinească Ancuţa, soacră-sa, după foaiia de zestre.

Asemenea să să cerceteze în faţa locului prin mărturi prejureni de acolo ca să să cunoască la ce stare să afla viia în anul care s-au dat de zestre, adică la leatu 1778, cum şi de va fi fost lucrătoare dupe obiceiul care sânt priimite viile ce să dau de zestre. Şi după acea alegere dăn faţa locului, să va face hotărâre pentru cheltuiala ce cere Negoiţă.

Pentru dăsfacerea dăn case, care cere şi Negoiţă şi Ancuţa a să dăsface, de nu vor putea să să învoiiască a mai şădea înpreună, să aibă a preţui casile iei între iei, unde să fie faţă între dânşii şi alţi doi dăn rudenii sau dăn cunoscuţii lor. Şi care dăn amândoao părţile va da preţ mai mult, peste care preţ ceilaltă parte nu va mai putea a da, acela va lua casile întorcând banii pe jumătatea preţului la ceilaltă parte.

Iar pentru cheltuiala, ce zice Negoiţă că ar fi cheltuit la acele doao case în care şade el şi o cere, de să vor dăsface dăn case cu întoarcere de bani, să aibă a i să plăti dăn olocliron preţul casilor câte lucruri vor fi făcute de el statornice într-acele doao case. Dar pentru analogon ce cere el mai mult de jumătate pentru doao case ce sânt dăspre faţa locului, zicând că sânt ale lui, de vreme ce în foaiia de zestre chear aşa scrie că dă casile dăn Bucureşti de pe Podu Mogoşoaii, însă doao case dăspre faţa podului şi cu altele ce va mai fi, pe jumătate, i cu beciurile dedesupt, i pivniţa iarăşi pe jumătate şi locul casilor, i grădina iarăşi pe jumătate, care parte îi va plăcea, are dreptate a avea numai tin hrisis în câtă vreme vor şădea înpreună în case, iar nu când să vor dăsface dăn case să ia analogon mai mult dăn preţ, cum zice el, căci că în foaia de zestre la toate ale casii să coprinde tot pe jumătate, adecă pentru cele

de sus case pe jumătate şi pentru cele de dedesupt tot pe jumătate; cum şi pentru locul casilor, i grădina iarăşi pe jumătate. Şi nici căci că-i este jumătatea lui departe în faţa podului, nu i să adaogă la preţ, spre a lua analogon mai mult decât pe jumătate de parte.

Noi aşa am ales şi judecăm. Iar hotărârea rămâne a să face de către innălţimea ta.

1782 iulie 13.

D. *biv vel* clucer
Ianache [?] *vel* paharnic
Theodorache Ştirbei
Hristea *biv vel* medelnicer
[semnătură grecească, indescifrabilă]
Hagi Dumitrache *biv vel* sluger
Grigore Manole [?] *[greceşte]*

trecut în condică

Arh. St. Buc., Doc. munteneşti, I—58.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran frumos.

254. **1782 august 9.**

Preaînnălţate doamne,

Ancuţa grămăticeasa de aici au jăluit mării tale pentru gineri-său Negoiţă *biv treti* logofăt, zicând că, între altile, ce au dat zestre fie-sii Saftii, soţiia numitului logofăt, i-au dat şi din casele ce la are pe Podu Mogoşoi, jumătate. Care fiind fără de nici o îngrădire înprejur, o au îndemnat-o gineri-său ca să le îngrădească cu uluce. Şi pentru cheltuiala ce să va face, să fie pe din doaoă, adică să o răspunză grămăticeasa pe jumătate. Iar acum gineri-său, Negoiţă, zice că o năpăstueşte la socoteala acei cheltueli.

Osebit, zice că şi pentru viia ce i-au dat-o de zestre, o apucă gineri-său, Negoiţă să-i plătească cheltuiala ce au făcut la lucrul acei vii în trii ani, cu cuvânt că au fost paragină. Şi la toate acestea cerea jăluitoarea dreptate.

Dupe a căriia jalbă, vătafu de păhărnicei, din luminată porunca înnălţimii tale, au adus înnaintea noastră atât pe Ancuţa grămăticeasa jăluitoarea, cum şi pe gineri-său Negoiţă logofăt, pârâtu.

Răspunsă Negoiţă că mai întâi pentru case, dupe coprindirea foi de zestre cere a să urma. Noi, cetind foiia de zestre, văzum că scriie chiiar aşa: „Casele din Bucureşti, dă lângă Podul Mogoşoi, însă doaoă case dinspre faţa Podului şi cu altile ce va mai fi, pe jumătate, i cu beciurile di desupt, i pivniţa iarăşi pe jumătate. Şi locul caselor, i grădina iarăşi pe jumătate, care parte îi va plăcea".

Şi cu aciasta cerea Negoiţă logofăt să ia cele doaoă case dispre faţa Podului diosebit. Şi apoi în toate celealalte să stăpânească pe jumătate, adică şi în ceialaltă parte de case cerea a avea stăpânire pe jumătate. A căruia cerire, dupe cele scrise în foiia dă zestre, o văzum a fi fără temei, căci zice „doaoă case dăspre faţa Podului şi cu altile ce va mai fi pe jumătate", adică să înţelege pridvorul, i tinda, iar nu şi casile [de] ceialaltă parte dăspre grădină.

Dupe aciasta, arătă Negoiță logofăt un zapis al Ancuţii grămăticei *(sic)* soacre-sii, care fu netăgăduit de ia [ea], scris cu leat 1779 iulie 4, în care scrie chiar așa, că la cea de Dumnezeu orănduită, cănd l-au căștigat pe Negoiță logofăt ginere, i-au dat și casele cu pămăntul jumătate, d-aici din București. Iar jumătate scrie că, le-au oprit pe sama ei. Şi fiind fără dă nici o îngrădire înprejur, îi dă voe gineri-său să cheltuiască și să le direagă, făcănd și uluce înprejur. Şi oricătă cheltuială să va face scrie, să fie Ancuţa grămăticeasa datoare să o răspunză pe jumătate. Şi drept partea ei pe jumătate ce să va cheltui, îi pune şi partea ei de case, amanet.

Şi dupe acest zapis, ce însuși Negoiță logofăt de a sa bunăvoe l-au priimit de la măna soacră-sii Ancuţii, să dovedi mai curat că nu mai are Negoiţă parte în case mai mult pe jumătate, căci dupe ce priimeşte Negoiţă să scrie soacră-sa în zapis că jumătate casele le-au oprit pe saama ei, apoi și toată cheltuiala ce să va face, scrie, să fie pe din doaoă.

Şi când ar fi avut Negoiță doaoă părți și jumătate în case, dupe cum zice el, ar fi numit și cheltuiala să fie iarăși pin doaoă părți și jumătate, iar nu jumătate și jumătate.

Drept aceia, cât pentru case, dupe însuși cele scrise în foiia de zestre și dupe zapisul ce mai în urmă l-au priimit Negoiţă de la măna soacre-sii, Ancuţii, să cuvine dupe dreptate, ca el să stăpănească doaoă case ce sănt dăspre faţa Podului, cu din pivniță, i din beciuri și din curte pe jumătate, precum și Ancuţa, soacră-sa să stăpănească ceialaltă parte de case dispre grădină. Asemenea cu din toate cele ce scriem mai sus, pe jumătate.

Şi fiindcă arătară înnaintea judecăţii că nu să pot învoi la stăpănire și cerură a-și vinde partea unul la altul, să facă tocmeală între ei și cel care va da mai mult pentru partea celuilalt, acela să stăpănească pe toate.

Iar pentru cheltuiala ce au făcut Negoiţă la meremetu caselor şi la îngrădire cu uluce, dupe zapisul ce au dat grămăticeasa, este datoare să răspunză cheltuiala pe jumătate. Care cheltuială să văzu socotită din condei în condei de judecata Departamentului de Opt. Şi dupe toată socoteala rămăne grămăticeasa bună datoare să dea lui Negoiţă taleri 135, bani 110. Care bani, am găsit cu cale, să-i plătească grămăticeasa cu sorocu de acum pănă *[loc liber]*.

Cum şi pentru cheltuiala, ce zice Negoiţă că ar fi cheltuit la cele doaoă case în care şade el, şi o cere cănd să vor dăsface din case, să aibă a i să plăti din oloclironu preţului caselor căte lucruri vor fi făcute de el statornice într-acele doaoă case.

Iar pentru taleri 330, ce mai cere Negoiţă la soacră-sa Ancuţa, cheltuiala, ce, zice că, au făcut la lucrul vii în trei ani, cu cuvănt că în foaie i-au pus-o lucrătoare şi viia au fost paragină, nici la aciasta nu i să dete dreptate lui Negoiță, căci cerăndu-i să ne arate vreun apodixis în scris de la măna grămăticesii, cu care să să dea datoare şi pentru lucru vii, precum i să ditesă datoare prin zapis pentru cheltuiala meremetului caselor, nu avu Negoiţă să ne arate.

Mai ales, dovedim şi aciasta că viia aceia dupe ce era lucrată de grămăticeasa prost, ca de o fămee văduvă, şi în anul care i-au dat-o zestre săpată numai odată, apoi şi Negoiţă logofăt dupe ce au priimit-o zestre, o au mai lăsat-o şi el încă un an nelucrată de tot. Şi aşa, cu lesnire au fost de a să părăgini.

Deci, dupe ce-și văzu și Negoiță logofăt că cerirea la aciasta îi este fără orănduială, începu să zică că foiia de zestre îi scrie șase pogoane și nu sănt deplin. Dreptate are Negoiță a și le lua deplin și datoare este Ancuța grămăticeasa a i le înplini, adică șase pogoane căt îi scrie foiia de zestre.

Iar hotărărea cea desăvărșătă rămăne a să face de înnălțimea ta.

1782 avgust 9.

Grigorie al Ungrovlahiei
Cal[inic] al Buzăului
[indescifrabil] episcop Rîm[nicului]
Pană Fili[pescu] *vel* ban
Dum[itrache] *vel* vornic

trecută în condica divanului

[rezoluția domnului]:

Io Nicolae Costandin Caragea voevod i gospodar zemli Vlahiscoe.

Neodihnindu-se Nigoiță logofăt, au eșit și la divan înnaintea noastră, față cu soacră-sa, Ancuța grămăticeasa, unde tot aseminea pără și tălmăcire foii de zestre făcea pentru case. Dar citindu-se și înnaintea noastră foia zestrii și zapisul ce în urmă au priimit Negoiță logofăt de la soacră-sa, cu leat 1779 iulie 4, văzum atăt din foae, căt mai vărtos din zapisul care iaste cu dăslușire curată scris că Negoiță logofăt cere a ținea mai mult decăt jumătate din case însă partea ce-i va plăcea.

Dupe care, aseminea judecăm și noi, ca jumătate să aibă a stăpăni Negoiță logofăt, din case, atăt din cele de sus, căt și din cele de jos. Iar jumătate aseminea să aibă a le stăpăni soacră-sa.

Așijderea și cheltuiala ce să va fi făcut la meremetul lor, ori sus ori jos, jumătate să o tragă unul și jumătate, altul. Pentru care cheltuială, fiindcă să jălui Negoiță că nu s-au văzut la fața locului cele ce au lucrat, ca să să scrie toate cu amăruntul, poruncim zapciului cel orănduit să ia pe meimar-bașa, cu alți meșteri lemnari, i zidari și însuși zapciu divanului mergănd cu meșterii la fața locului și văzăndu-se toate căte au lucrat Negoiță, ori sus ori jos, să să pue prețul lor pe foae anume orice păn la una, precum s-au cheltuit atunci în vremea ce au lucrat. Și făcăndu-se sumă, jumătate să aibă a o răspunde Ancuța grămăticeasa, dupe cum însuși ia să leagă prin zapisul ce au dat.

Așijderea și pentru vie, să cădea lui Negoiță logofăt să cerceteze să o vază atunci cănd o lua, fiindcă acesta iaste pămănt care să vede de față. Și de nu era lucrătoare, dupe cum i-o punea în foae, să nu o fi priimit atunci în vreme. Sau dupe cum pentru case, așa și pentru vie să fi făcut aseminea așăzămănt în scris, dupe care ar fi putut acum judecata a o hotără platnică.

Dar de vreme ce aciasta care s-au căzut, n-au făcut-o și cerirea îi iaste numai cu gura, hotărăm să aibă pace Ancuța grămăticeasa de cerii rea cheltuelii vii, făr-de numai lipsa să-i o înplinească, cănd nu vor f-deplin 6 pogoane. Pentru care, să să facă lui Negoiță logofăt osebită cartea domnii mele la ispravnicii județului ca să o măsoare și să-i o înplinească negreșit.

Drept aceia, întărim întru toate aciastă anafora ca o dreaptă și cu cale.

L.P.

1782 dichemvrie 14.
vel logofăt

[pe verso]:
Anafor[aua] Ancuții grămătița cu Negoiță, gineri-său.

Arh. St. Buc., Dec. muntenești, I—59.
Original, stare potrivită, hîrtie cu filigran; pecetea domnească, octogonală, în tuș roșu.

255. 1782 octombrie 7.

Io Nicolaie Costandin Caragea voievod i gospodar zemli Vlahiscoi.

†Dumneavoastră veliților dvornici, fiindcă dumnealui cinstit și credincios boerul domnii mele Manolache Brâncoveanul *vel* logofăt ne-au arătat că are un loc părintesc aici în București, la mahalaoa ce să numește a Popescului, pe care făcându-și unii alții din mahalagii case, făr de a lua întăi voie și fără de a face așezământul chirii, unii cu pricină că ar fi loc slobod, alții că le-ar fi având cumpărate, nu să supun a-și da chiriia locului.

Și vrând dumnealui să și-l aleagă, au cerut de la domnia sa fratele Alexandru vodă Ipsilant de s-au rânduit întăi stolnicu Dumitrașco cu pitar Nenciulescu de au cercetat pricinile și pretenderimata acelora. Apoi, dupe aceasta, și dumnealor veliți dvornici ce era atunci, au cercetat și au făcut anaforale, după care cercetare dovedindu-se loc drept al domnului, au făcut domniia sa prin pitac hotărâre orânduind ca să să și împietrească acel loc, dar nu s-au urmat ca să ia săvârșire aceiași poruncă până acum.

Deci fiindcă această pricină urmează a lua săvârșirea ei iar prin dumneavoastră ca o treabă ce este a dregătorii dumneavoastră, orânduim să mergeți în fața locului și urmând dumneavoastră după alegerile ce s-au fost făcut, să-l alegeți de către vecini împrejurași, să-l înpietriți cu pietre după obicei, dând și carte de hotărnicie cu arătarea stânjenilor, a semnelor și a pietrelor, ca să știe pe unde să-și stăpânească locul fără de pricină de către vecini.

Îar arătându-se cineva cu pricină zicând că au a răspunde cu seneturi, de vor fi cu temei de stăpânire, făcând alegerea dreptății, să înștiințați domnii mele prin anafora.

Tolico pisah gospodstvo-mi.

1782 octomvrie 7.

Colecția Șerban Flondor.
Original, stare foarte bună hîrtie cu filigran; intărit cu pecetea domnească, în tuș roșu.

256. 1783 ianuarie 12.

Preaînălțate doamne,

Fiind un Mareș zidar cu hotărâre de judecată întărită de înălțimea ta, iaste dator să plătească meșterilor zidari i lemnari taleri 480 pentru

lucru ce au lucrat la meşteşugu zidării i lemnării şi el le-au măncat dreptul lor, şi dându-se închisori zece săptămâni nu va să plătească. Prin luminat pitacu mării tale de la trecuta lună lui noemvrie 26 leat 1782 să porunceşte către zapciul cel rănduit ca prin marafetul mieu să să vănză cu mezat o casă ce are numitul Mareş aici în Bucureşti, pă Podu Mogoşoai în mahalaoa Popii Cozmii şi să să plătească dreptul celor ce au a lua.

După luminata poruncă înălţimii tale, împreună cu dumnealui ceauş de aprozi am pus telali de au strigat casa la mezat 40 de zile în auzul tuturor, atât păn tărg cât şi în mahala, dând unii şi alţii până la taleri 315. Mai la urmă au mai artărdisit preasfinţiia sa părintele Filaret episcopu Râmnicu taleri 5. Şi iarăşi mai strigându-să cătăva vreme şi nemaieşind alt muşteriu ca să mai înalţe mai mult peste aceasta, am dat-o preasfinţii sale drept taleri trei sute doăzeci, care bani i-au numărat toţi deplin.

Ci fiindcă cumpărătoru cere întărire de către înălţimea ta, să fie luminată porunca mării tale a i să da întărire la mână pentru buna stăpânire.

Al mării tale prea plecat,

Hagi Chiriac staroste

1783 ghenar 12.

[Întărirea domnească]:

Io Nicolaie Costandin Caragea voevod i gospodar zemli Vlahiscoi

Întărim domnia mea ca să stăpânească sfinţiia sa părintele episcop Râmnec această casă cu bună pace, ca un lucru cumpărat de la mezat.

1783 ghenarie 16.

| L. P. |

procit vtori logofăt

Acest loc şi casă ce să arată într-această anafora, care s-au cumpărat cu bani gata de la mezat, l-am dăruit din bunăvoinţa noastră lui Gheorghie logofătu nostru, pentru slujba ce ne face.

Deci, de acum înainte, să aibă a stăpâni nestrămutat şi nesupărat de către nimeni, atât el cât şi neamul lui. Şi spre încredinţare am întărit aceasta cu iscălitura şi pecetea noastră.

1784.

| L. P. | Filaret episcop Râmnic

Acad. R.S.R., MXL—4.
Copie.

257. **1783 iunie 6.**

Preacinstite părinte mitropolit,

Jăluesc preasfinţii tale că eu sânt nepoată răposatului Climent, episcopu Râmnecului, şi când trăia sfinţiia sa m-au măritat după un Costandin căntăreţul, fecior răposatului Voinii logofăt, ce au fost la Mitropolie. Şi am făcut copii dentru care îmi şi trăesc 3 şi au rămas o casă a Voinii logofăt, în mahalaoa Sfântu Ilie. Şi fiind soacră-mea a Voinii logofăt la Râmnec, la fie-său şi la mine au rămas în casă un popă Anghel

căreia îi trăiaște preoteasa și acum și are și feciori. Și mutăndu-să popa Anghel la bisearica *ot* Prundu, a intrat în casa aceasta un popă Iordache în locul lui la biserica Sti Ilie. Și popa acesta Ilie [Iordache?] murind, au rămas preoteasa de să află șezătoare la chiliile *ot* Sti Ilie de pomană și casa socră-mieu o au dat-o de umblă cu chirie și chiria o ia ea.

Care preacinstite părinte fiind acea casă pă locul sfintei Mitropolii și au slujit sfintei Mitropolii și avănd eu 3 copii făcuți cu feciorul Voinii logofăt caut această casă eu și copii miei. Și preoteasa dă pricină că ia [ea] au dres casa și să face stăpână, cer dreptate de la sfinția ta, precum și alți creștini află îndreptare de la preasfinția ta.

A preasfinții tale prea plecată Costandina soția răposatului dascal Costandin *snă* Voinii logofăt ce au fost la Mitropolie.

[rezoluția]:

Cucernicilor clirici, dă vreme că acea casă iaste pă locu Mitropolii să cercetați această pricină și de are dreptate jăluitoarea la cererea ce face, să ne arătați.

1783 iunie 6.

[pe verso]:

Răvașu de jalbă al Costandinii soția răposatului dascal Costandin *sin* Voinea logofăt Mitropolii.

1783 iunie 6.

Arh. St. Buc., Mitrop. Ț. Rom., CCXIX—4.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

258. 1783 octombrie 30.

Din luminată porunca măriei sale preaînnălțatului nostru domn, Io Mihail Costandin Suțul voevod, prin zapcilăcul dumnealui vătafului dă visterie, s-au adus la judecată Oprea croitoru, părăș preotului popi Tudor de la biserica Stejarului din București, zicănd că el nefiind avut casă dă șăzut, doi ani sănt dă cănd s-au așăzat prin zapis cu numitul preot dă i-au dat loc și ș-au făcut o cășcioară la oltariul bisericii, cu chiriia pămăntului, pă an căte o jumătate ocă ciară la sfănta biserică.

În urmă, zice că întămplăndu-să dă au căzut în datorie și neavănd alt mijloc a să plăti, au făcut acea casă vănzătoare. Și găsind mușteriu dă-i dă pe dănsa taleri 30, numitul preot nici va [vrea] să o cumpere, nici îl lasă să o vănză și-și cerea dreptatea.

Față fiind și preotu popa Tudor, au răspuns cum că așăzămăntu lor le este să nu aibă voie a o vinde, ci dupe moartea lui, i a soții lui și a copiilor lor să rămăe pe seama bisericii. Pentru aceia, nu-l lasă să o vănză, arătăndu-ne și zapisul de așăzămănt cu leat 1781 iunie 20, iscălit Oprea croitoru, cu soțiia lui, Gherghina și cu doi marturi, pe care citindu-l, am văzut că așa coprinde.

Înpotriva căruia, jăluitoru dă tot au tăgăduit că el nicicum nu știe de acest fel dă așăzămănt, ca dupe moartea lor și a copiilor lor să rămăe bisericii. Și cum că și el are zapis de la măna popi Tudor, în care nimic nu să pomenește de aceasta.

Deci, cerăndu-i-să zapisul, îl văzum scris tot cu acel veleat și zi și iscălit popa Tudor, cu un martur. Și întrebăndu-l cum dă n-au pus și

într-ănsul acest cuvănt dacă le-au fost aşăzămăntul într-acestaşi chip, nu ne-au putut da răspuns curat. Şi măcar că sorocul catigorii de doi ani au trecut, şi-au adus într-ajutor pe popa Stanciu, unul din marturi.

Dar zapisile fiind nepotrivite şi socotindu-l ca un psevdograf, nu i-am ţinut aceste ajutoriuri în seamă, ci hotărăm ca Oprea croitoru să-şi vă[n]ză casa ori la ce muşteriu va găsi, iar popa Tudor nu are mai multă dreptate dăcăt a o răscumpăra pentru biserică, cu ceia ce va da alţii.

Aceasta hotărăm.

1783 octomvrie 30.

Ian[ache] Mav[ru] postelnic
Hagi sluger Męhtupciu
[semnătură grecească, indescifrabilă]
Petre condicar

Acad. R.S.R., CXVIII—10.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

259. 1783 noiembrie 22.

L. P.

Io Mihail Costandin Suţu voevod i gospodar Vlahiscoe.

Sfăntului şi dumnezeescului schit al sfintii Mitropolii, unde să cinsteşte şi să prăznueşte hramul sfăntului sfinţit Elefterie.

Ca să aibă cu acest hrisov al domnii mele adică mădr. [mădulare] cincisprezece, posluşnici pentru ajutor şi posluşanie la trebuinţele ce are. Care oameni, dupe cercetarea ce le va face dumnealor boeri ispravnici, să le dea adeverinţă pe numele şi chipul lor, ca să li să dea şi pecetluituri *gospod* de la vistierie, spre a fi în pace şi nesupăraţi de toate dăjdiile şi angariile ce vor eşi de la vistierie şi de la cămara domnii mele peste an în ţară, de nici unile val şi băntuială să nu aibă.

Aşijderea şi drepte bucate ce va avea acest schit să fie nesupărate, însă trei sute oi de oerit, stupii, i rămătorii de dijmărit, vinul ce-l va face, de vinărici şi o pivniţă aici, în oraşul Bucureştilor, apărată de fumărit, de cămănărit, de vin domnesc şi de ortul vătăşăsc; i doi preoţi şi un diiacon şi doi căntăreţi scutiţi de toate dăjdiile ce es peste an pe toţi ceilalţi, cum şi casile lor. Şi drepte bucate ale lor să fie apărate.

Pentru că acest schit fiind scăpătat şi neavănd nici un fel de milă şi ajutor cu care să să poată ajutora cei ce posluşăsc, căt şi biserica, au avut aciastă milă şi de la fratele domn Nicolae Caragea voevod, precum din cartea domnii sale *ot leat* 1783 martie 5, ne adeverim.

Deci, acum dupe rugăciunea ce dete domnii mele preasfinţiia sa părintele mitropolitul şi dumnealui cinstitu şi credincios boerul domnii mele Nicolaę Brăncoveanul *vel* vistier pentru acest schit, ca să înnoim milile acestea, am binevoit domniia mea cu călduroasă inimă pentru răvna ce avem către sfintele şi dumnezeeşti lăcaşuri a le ajuta pre căt ne va fi prin putinţă. Şi cu acest hrisov al domnii mele am înnoit şi am întărit toate aceste mili căte mai sus să cuprinde, ca să i să păzească totdeauna, nestrămutat.

Rugăm dar, şi pe alţi fraţi domni, carii în urma noastră să vor învrednici cu domniia aceştii pravoslavnice ţări creştineşti, să binevo-

iască a înnoi şi a întări aceste mili, ca şi ale domniilor sale mili şi faceri de bine să fie de alţii în urmă ţinute în seamă.

Şi am întărit hrisovul acesta cu însuşi credinţa domnii mele Io Mihail Costandin Suţu voevod şi cu a preaiubiţilor domnii mele fii: Ioann voevod, Grigorie voevod, Alexandru voevod şi cu tot sfatul cinstiţilor şi credincioşi boerilor celor mari ai divanului domnii mele; pan Dimitrache Ghica *vel* ban, pan Nicolae Brăncoveanul *vel* vistier, pan Ştefan Prăşcoveanul *vel* dvornic de Ţara de Sus, pan Ianache Muruz *vel* dvornic de Ţara de Jos, pan Manolache Brăncoveanul *vel* logofăt de Ţara de Sus, pan Grigorie Băleanul *vel* logofăt de Ţara de Jos, pan Grigoraşco Balasache *vel* spatar, pan Alexandru *vel* postelnic, pan Costandin Filipescul *vel* clucer, pan Dumitraşco Racoviţă *vel* paharnic, pan Scarlat Drugănescu *vel* stolnic, pan Grigoraşco Suţul, *vel* comis, pan *[loc liber]* *vel* sluger, pan Panaiot *vel* pitar. Şi ispravnic, pan Manolache Brăncoveanu *vel* logofăt.

Şi s-au scris hrisovul acesta la întăiul an din întăia domnie a domnii mele, aici în oraşul scaunului domnii mele, Bucureştii, la leat 1783, noemvrie 22.

Io Mihail Suţu voevoda *[m.p.]*.

L. P.

Manolache Brăncoveanu *vel* logofăt, *procitoh*

trecut în condica divanului

Acad. R.S.R., XIV—9.
Original, stare foarte bună, hîrtie cerată cu filigran; cu două peceţi (una ovală la începutul documentului, alta octagonală, la sfîrşit), în tuş roşu; interesantă semnătura domnului. Documentul este precedat de rezoluţia domnitorului Mihail Suţu, în limba greacă.

260. 1783 decembrie [f.z.].

Io Mihail Costandin Suţu voevod, bojiiu milostiiu gospodar Vlahiscoi.

Sfintei şi dumnezeeştii mănăstiri de aici din oraşul scaunului domnii mele, Bucureştii, unde să cinsteşte şi să prăznueşte hramul Tristitele *(sic)*, ce să numeşte Colţea, unde sănt şi spitaluri pentru odihna bolnavilor streini, care iaste făcută şi înnălţată dăn temelie dă răposatul boer Mihai Cantacozino *biv vel* spatar.

Ca să aibă a lua sfănta mănăstire în toţi ani de la ocna Slănicul, *ot sud* Saac, toată dijma dă sare dăn zece bolovani, un bolovan, dupe cum au luat şi pă[nă] acum, să fie pentru cheltuiala şi căutarea bolnavilor streini, carii să vor odihni în spitalurile ce au făcut la această sfântă mănăstire.

Pentru că dupe ce au făcut şi au înnălţat numitul boer Mihai Cantacozino *biv vel* spatar această sfântă mănăstire şi au înfrumuseţat-o şi au dăruit-o cu sfinte odoare căte trebuesc, au făcut şi înprejurul mănăstirii ziduri şi şcoală şi chilii de ajuns pentru odihna a multor streini. Şi pre lăngă acestea toate au mai făcut şi ospitaluri ca să să odihnească bolnavi streini, precum toate tocmite şi iscusite să văd.

Deci, pentru cheltuiala şi căutarea bolnavilor ce să vor odihni în spitaluri, ca să aibă, să nu lipsească la cele ce vor trebui să să caute la boala lor cu dohtorii şi cu altele, însă din dumnezeiasca îndemnare şi din bun gănd ce au fost pus în inima sa, aşa au socotit şi au închinat sfintii mănăstiri să ia toată dijma de la ocna Slănicul, dupe cum s-au zis mai sus, fiind acea ocnă domnească pe moşiia dumnealui, să fie numai pentru căutarea săracilor, iar nu şi pentru alte cheltueli, urmănd sfintei scripturi ce grăeşte la sfănta evanghelie că: ,,bolnav şi strein am fost şi m-aţi căutat'', ca să să învrednicească a auzi glasul cel dumnezeesc cănd va zice: ,,Veniţi blagosloviţii părintelui mieu de moşteniţi înpărăţiia cerului care iaste gătită voaoă de la întemeerea lumii''.

De care şi domniia mea, dupe daniia şi închinăciunea dumisale, fiind toate ocnile Ţării Rumăneşti supt stăpănirea domnii, încă am pohtit şi am voit într-acestaş chip şi am aşăzat ca să ia sfănta mănăstire acea dijmă dă sare şi de acum înnainte de la Ocna Slănicului, în toţi anii, dupe cum au orănduit boerul ce scrie mai sus.

Însă de vor vrea cămăraşii să să tocmească cu ispravnicii mănăstirii, ca să ia dijma de sare şi să dea taleri doă mie cinci sute pre an, bani vechi şi acești bani să aibă a-i lua sfănta mănăstire trei civerturi într-un an, precum dau şi la domnie.

Iar de nu vor vrea cămăraşii să dea acea sumă de bani, ce scrie mai sus, să fie volnici ispravnicii mănăstirii să rădice acea sare de la ocnă în toate lunile şi să o ducă ori la ce vad, să o vănză cu ce preţ vor putea, sau de-şi vor găsi muşterii, să o vănză şi acei muşterii încă să o ducă pre la vaduri să o vănză cum s-au zis mai sus şi să nu aibă nici o opreală dă nimeni. Însă de vor da cămăraşii preţul ce vor da alţii pe sare, să aibă a o lua ei.

Iar cănd să va întămpla a nu să vinde ocnile, ci ar rămănea pă seama domnii de s-ar pune cămăraşi în credinţă, mănăstirea tot să aibă a-şi lua acea milă de la ocnă, precum scrie mai sus, iar nicidecum să nu fie lipsită de acea milă.

Iar cănd să vor învechi şi nu să va mai putea să să scoată sare pe acea gură de ocnă, să aibă a să face alte guri de ocnă noaoă tot acolo pre acea moşie Slănicul şi tot să ia sfănta mănăstire dijmă, să fie sfintei mănăstiri dijma aceasta stătătoare şi neschimbată în veci.

Iar pentru purtarea de grijă a cheltueli ce va să să cheltuiască la căutarea bolnavilor streini, au fost pus mai sus zisul ctitor, 4 ispravnici; ei să aibă a lua banii de la sfănta mănăstire dupe dijma de sare de la ocna Slănicul, să-i cheltuiască la dohtorii şi la altele ce vor trebui la căutarea bolnavilor şi pentru căţi vor fi ostenitori de vor purta grija la acele cheltueli, domniia mea încă i-am ertat să aibă pace dă toate dăjdiile, vericăte ar eşi peste an, de nici unile, nici un val şi nici o băntuială să nu aibă.

Aşijderea au fost pus şi patru neguţători juraţi, înpreună cu starostea care va fi, ca să aibă a lua în toţi anii seama acestor ce s-au zis mai sus ispravnici, de tot venitul şi de toată cheltuiala cătă să va face pe an la trebuinţa acelor bolnavi.

Iar de s-ar întămpla moarte acelor ce s-au zis mai sus ispravnici, să aibă a să pune ispravnici unii dintr-acei patru neguţători juraţi, iar nu dintr-alţii streini. Aşijderea şi cănd va muri vreunul dintr-acei patru neguţători juraţi, iar să-şi pue ei altul în loc, pe care vor socoti asemenea lor, să fie tot deplin 4 şi dupre daniia dijmii dă sare ce au închinat

acel răposat boer ce s-au zis mai sus şi pre toate aşăzămănturile ce au făcut la această sfăntă mănăstire.

Aşijderea să aibă a ţinea sfănta mănăstire *lude* doăzeci scutelnici, i *lude* doăzeci dărvari, carii să fie scutiţi de toate angarelile ce es peste an în ţară, i 4 lemnari şi aceştiia să fie scutiţi dă toate podvoadele, să fie pentru posluşaniia sfintei mănăstiri, numai să dea într-un an, ughi doi. Încă să aibă sfănta mănăstire doaoă pivnice *(sic)* a le scuti de fumărit, i de toate alte angarii.

Şi iar să aibă a lua de la tărgul ce să face la Lichireşti, din ziua de duminеca mare pănă în ceilaltă duminecă, vama ce să va face de la fieştecare neguţător, dupe vechiul obicei, din toate să ia oameni mănăstirii Colţii, iar vameşi amestec să n-aibă.

Şi iar să aibă sfănta mănăstire ca să ia vinărici de la toţi cei ce au vii pe moşia Bucovul şi plătesc vinărici ce să coprinde din hotar pănă în hotar, dupe cum şi alte cărţi asemenea aceasta arată, însă partea jumătate cu gărdurăritu afară din popoarăle dumnealui *vel* armaş, iar ceilaltă parte să să dea la cămara domnii mele. Şi să scutească pe tot anul dă oerit oi cinci sute, cu pecetluit domnesc, i dijmărit şi vinărici pă drepte bucatele mănăstirii şi în toţi anii să aibă a lua aceşti taleri 2.500, în locul dijmii dă sare de la ocna Slănicul.

Pentru că aceste aşăzămănturi şi mili le-au avut sfănta mănăstire atăt la alţi fraţi domni de mai nainte, căt şi de la domniia sa, fratele nostru domn, Alexandru Ipsilant voevod, i de la domniia sa fratele nostru domn, Nicolae Caragea voevod, precum din hrisoavele domniilor sale, unul, *ot* leat 1775 şi altul, *ot* leat 1782 ne-am adeverit.

Lăngă acestea, preoţii de la această sfăntă mănăstire să fie scutiţi şi apăraţi de orice dări vor da alţi preoţi şi să scutească şi [de] dijmărit şi vinărici pă drepte bucatele lor, i căte o pivniţă aici în Bucureşti apărată de fumărit, de cămănărit, de vamă, de vin domnesc şi de alte angarele. Numai şi preoţi napristan şi necuramt să păzească slujbile sfintelor biserici, atăt la biserica cea mare, căt şi la paraclise şi orănduiala săracilor bolnavi dupe la spitaluri. Iar de nu vor păzi, ci din lenevire să vor zăticni la orice, mila aceasta să nu să ţie în seamă.

Osebit de acestea, să aibă a lua sfănta mănăstire de la *vel* vameş, pe tot anul, căte taleri 180, pentru casele ce sănt carvasara, căci nefiind cea mai dă trebuinţă, adică carvasara pentru şăderea vameşului celui mare, care carvasara trebue în mijlocul tărgului să fie şi umblănd carvasaraoa din loc în loc le era foarte peste mănă atăt vameşului, i tuturor oamenilor carvasaralii, căt şi neguţătorilor ce vin cu marfă cu povări grele. Care această neîndemănare văzăndu-o fratele nostru domn Alexandru Ipsilant voevod şi vrănd să facă a să şti unde să fie carvasaraoa, spre a veni şi neguţătorilor mai cu lesnire, au poruncit să să găsească un loc ca acela şi găsindu-se un loc sterp al aceştii sfinte mănăstiri, în mijlocul tărgului, şi vrănd domniia sa ca să facă venit mănăstirii, au priimit şi epitropul sfintei mănăstiri de au zidit şi au făcut case cu magazie şi cu toate cele trebuincioase.

Şi aşa, pentru folosul mănăstirii şi ajutorul spitalului, au legat prin cartea domnii sale, ce o văzum, cu leat 1778 noemvrie 10, ca în toată vremea să fie nestrămutat aceste case carvasara şi să ia mănăstirea, pe tot anul, acei căte 180 [taleri]. Care şi domniia mea asemenea legăm şi hotărăm printr-acest domnescul nostru hrisov ca să să dea sfintei mănăs-

tiri, pe fieșcare an, nelipsit acești bani ce să coprind mai sus de la *vel* vameș, făr dă nici un fel dă pricină.

Drept aceia, dar și domniia mea, după ce domnul Dumnezeu ne-au miluit cu stăpânirea întru acest scaun al Țării Rumânești, bine am voit de am înnoit și am întărit toate aceste mili și așăzămănturi ce să cuprind mai sus, ca să să păzească și să să ție și de acum înnainte nestrămutat, să fie pentru căutarea bolnavilor și ajutorul sfintei mănăstiri, iar domnii mele și părinților domnii mele spre vecinică pomenire.

Așijderea și în urma domnii mele pre carele îl va alege domnul Dumnezeu a fi oblăduitor țării aceștiia, încă îl pohtim și-l rugăm în numele lui Isus Hristos și întru cinstea sfinților ierarși ce să prăznuesc într-această sfântă mănăstire, ca să cinstească, să înnoiască și să întărească cest hrisov al domnii mele, ca și ale domniilor sale mili și hrisoave să fie în urmă de alții păzite.

Și am întărit hrisovul acesta cu însuși credința domnii mele Io Mihail Costandin Suțu voevod și cu a preaiubiților domnii mele fii Ioann voevod, Grigorie voevod, Alexandru voevod, marturi puind pe toți dumnealor cinstiți și credincioșii boeri cei mari ai divanului domnii mele: pan Dimitrache Ghica *vel* ban, pan Nicolae Brâncoveanul *vel* vistier, pan Ștefan Prășcoveanul *vel* dvornic de Țara de Sus, pan Ianache Muruz *vel* vornic de Țara de Jos, pan Manolache Brâncoveanul *vel* logofăt de Țara de Sus, pan Grigorie Băleanul *vel* logofăt de Țara de Jos, pan Grigorașco Balasache *vel* spatar, pan Alexandru *vel* postelnic, pan Costandin Filipescul *vel* clucer, pan Dumitrașco Racoviță *vel* paharnic, pan Scarlat Drugănescul *vel* stolnic, pan *[loc liber]* Suțu vel comis, pan *[loc liber] vel* sluger, pan Panaiot *vel* pitar. Și ispravnic, pan Manolache Brâncoveanu *vel* logofăt de Țara de Sus.

Și s-au scris hrisovul acesta la întâiul an al întăi domnie a domnii mele aici, în orașul scaunului domnii mele, Bucureștii, la anii de la zidirea lumii 7291 [1782] *(sic)*, iar de la nașterea domnului și mântuitorului nostru Isus Hristos, văleatul 1783 dichemvrie *[loc liber]* dă Ianache logofătul *za* taină.

Io Mihail Suțu voevoda *[m.p.]*.

L. P.

Manolache Brâncoveanu *vel* logofăt, *procitenomu*

Trecut în condica divanului,

Gheorghe condicar

Acad. R.S.R., CCCLXIII—21.

Original, stare foarte bună, hîrtie groasă cu filigran; interesantă semnătura domnului; pecetea domnească (probabil, în timbru sec) lipsă; chenar înflorat; în fruntea documentului, stema țării desenată cu chenar aurit, avînd în dreapta și în stînga literele: Io Mh. Cs. St. vv. (Io Mihail Constandin Suțu voievod), încadrată între două imagini: una, reprezentînd pe cei trei ierarhi: Vasile, Grigore și Ioan, iar alta, pe arhanghelul Mihail, frumos desenate în peniță.

Preaînnălţate doamne,

Dumneaei vorniceasa Aniţa Ştirboaica au jăluit mării tale zicănd că avănd dumneaei un loc aici în Bucureşti, în mahalaoa Golescului, pe care sănt şi case, acei ce sănt şezători pe acest loc nu să supun a-şi plăti chiriia pămăntului dupe cum plătesc şi alţii ce sănt şezători pe locul dumnealui *biv vel* logofăt Nicolae Dudescu care este alăturea cu locu dumneaei, adică de stănjen *po* parale 25, şi cere dreptate a i să plăti şi dumneaei de la chiriiaşii acelui loc iarăş asemenea de stănjen *po* parale 25, însă de la încheerea păcii şi pănă acum.

Şi din luminată porunca înălţimii tale orănduiţi fiind noi spre cercetarea aceştii pricini, am adus înaintea noastră şi pe vreo căţiva din cei ce sănt şezători pe acest loc şi întrebăndu-i dă ce nu să supun a plăti chiriia locului şi la dumneaei vorniceasa dă stănjen *po* parale 25, precum plătesc şi acei ce sănt şezători pe asemenea loc a dumnealui logofăt Dudescu, răspunsără că ei din vechime chirie cu stănjen n-au plătit nicidecum, ci au plătit de toată casa *po* bani *[loc liber]*. Şi asemenea cer să plătească şi de acum înainte, pentru care înştiinţăm înălţimii tale că acest loc fiind fost supt stăpănirea răposatului spătar Radu Golescu, părintele dumneaei numitei vornicesii.

Şi în domniia mării sale Nicolae vodă Mavrocordat, pribegind numitul boer Golescu, i s-au luat cu poruncă tot avutul pe seama domnii. Şi măriia sa Nicolae Vodă hărăzind acest loc la sfănta mănăstire Colţea, s-au tot stăpănit acest loc de mănăstire pănă în domniia mării sale răp[osatului] Alexandru vodă Ghica. Iar atunci, făcănd cerere dumnealui răp[osat] *biv vel* vornic Nicolae Ştirbei, boerul dumneaei vornicesii pentru acest loc rămas de la răposatul spătar Radu Golescu care era luat de către domnie şi dăruit la numita mănăstire, iarăşi cu poruncă domnească i s-au dat întru stăpănirea dumneaei şi cu aceasta, prefăcăndu-să stăpănirea acestui loc la multe părţi, încă fiind şi vreme de răzmiriţă n-au putut să-şi caute, rămăind păgubaşă dumneaei vorniceasa şi de toată chiriia cea dupe dreptate care să cuvenea să ia de la aceşti chiriiaşi.

Drept aceia fiind că după cercetarea ce făcum, dovedim că chiriiaşii dumnealui *biv vel* logovăt Dudescu, ce sănt şezători pe loc dumnealui ce-l are alăturea cu al dumneaei vornicesii, dau chirie pe an de stănjen *po* parale 25, măcar că după toată dreptatea să cuvenea ca şi chiriaşii dumneaei vornicesii asemenea chirie să plătească, de vreme ce ei nici un fel de apodicsii în scris pentru plata chirii n-au, nici de la măna dumneaei vornicesii, nici de la răposatul vornecul.

Dar noi făcum pe dumnealui paharnicul vechilu de au primit înaintea noastră ca să le ia chirie pe an de stănjen numai căte parale 20. Şi deosebit l-am hotărăt ca să piarză şi toată chiriia ce să cuvenea să ia de la încheerea păcii şi pănă acum. Pentru care, găsim cu cale ca de acum înainte să aibă a plăti aceşti chiriiaşi la dumneaei vorniceasa de stănjen pe an căte parale 20.

Iar care dintr-aceşti chiriiaşi, ce sănt şezători pe locu dumneaei vornicesii, nu să vor suferi a plăti această chirie nesupuindu-să la hotărărea aceasta, să fie luminată porunca înnălţimii tale ca aceluia să i să preţuiască casa cu lemnari şi zidari şi căţi bani să va face dupe preţuire, să-i

dea dumneaei vorniceasa și să rămăie stăpănă atăt pe bina căt și pe pămănt. Iar hotărărea cea desăvărșită rămăne a să face de înălțimea ta.

1784 fevruarie 1.

Ștefan *vel* dvornic
Ianache *vel* dvornic

Colecția George Potra.
Original, stare bună, pătat de umezeală, hîrtie cu filigran.

262. **1784 februarie 22.**

†*Milostiiu bojiiu Io Mihail Costandin Suțul voevod i gospodar zemli Vlahiscoiu* dat-am domneasca noastră carte dumnealui cinst[itului] și credincios boeriului domnii mele Ștefan Prășcoveanu *vel* dvornic de Țara de Sus.

Ca să aibă a ținea și a stăpăni un loc domnesc ce iaste aproape lăngă poarta din sus al domneștii curte vechi, între ulița ce merge pe supt foișorul roșu și între ulița ce merge spre hanul răposatului domn Șărban voevod, dupe cum s-au măsurat de dumnealui *vel* dvornic de Țara de Jos, înpreună și cu dumnealui *vel* agă, din porunca noastră, pă semnile ce arată mai jos, însă din colțul ulucilor ceaușului Drăgoi, în jos, pă ulița ce vine dăspre hanul lui Șărban Vodă, spre poarta Curții domnești, stănjini unsprezece. Și dintr-acest pod, în curmeziș, pănă în ulița ce merge pă supt foișorul roșu, stănjăni treisprizece și dintr-această uliță pănă în celălalt colț al ulucilor ceaușului Drăgoi, din dos, stănjini unsprezece și dintr-acest colț pănă în colțul ulucilor de unde s-au început, stănjăni șapte.

Care, într-aceste trăsuri să ocolește locul dumnealui, adică jumătate din căt era slobod, iar ceilaltă jumătate, am poruncit de s-au lăsat dăschis.

Pentru că avănd dumnealui numitu boeriul domnii mele trebuință de a-și face o pivniță pentru ținerea vinurilor dă trebuința casii dumnealui, ne-au făcut rugăciune ca să-i dăruim dintr-acest loc de la poarta din sus, suma stănjănilor ce arătăm mai sus. Care loc, fiindcă pă[nă] acum au fost slobod, domnesc, neținut și nestăpănit dă nimenea altul și căzăndu-i-să dumnealui, pentru slujba și credința cu care să află de a afla har și priimință la rugăciunea dumnealui, iată după volniciia și puterea ce au domnii asupra lucrurilor domnești slobode și dupe pilda altor frați domni carii au dăruit la unile obraze pentru rudenie, la altele pentru slujbă și au fost bine dăruite, așa și domniia mea am hărăzit dumisale mai sus numitului boeriului domnii mele, pentru slujba și credința dumnealui, acest loc, ca să-l aibă întru stăpănirea dăsăvărșit, să-și facă pivniță pă dănsul, iar nu cărciumă, fiind aproape lăngă zidul Curții și lăngă ferestrile caselor domnești.

Așijderea să aibă dumnealui a lua aminte ca la facerea pimniții, să nu o rădice naltă mult în sus, ca să nu dea zminteală și zăticnire la vederea și priveala foișorului roșu al caselor domnești.

Deci, pentru buna stăpânire a acestui loc şi adeverirea acestui har, am dat dumisale această domnească a noastră carte.

I i saam receh gospodstvo-mi.

1784 fevruarie 22.

| L. P. |

vel logofăt

trecut în condica divanului

[pe verso]:

Cartea domnească pentru locu pivniţi la poarta din sus, domnească, *ot* Bucureşti.

Acad. R.S.R., CCCXXXVI—44.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecetea domnească, octogonală, în tuş roşu.

263. **1784 martie 3.**

Grigorie al Ungrovlahiei adeverez *[greceşte]*

†Dat-am zapisul nostru dumisale chir Hagi Dimitrache Papazoglu.

Precum să să ştie că avănd noi un loc cu pivniţă de piatră aici în Bucureşti, în mahalaoa Sfete Gheorghe Vechi. Care loc este cumpărat de răposatu întru fericire părintele nostru de la Ilinca Cioranca i de la feciorii ei, la leat 7256 [1748] iulie 13, precum arată zapisul cumpărătorii în care să coprinde şi măsurile stănjenilor, atăt în lung pe Uliţa cea Mare, până în Uliţa Sarafilor şi pe Uliţa Sarafilor pînă în locul Radului Vodă, căt şi latul în toate părţile.

Care acest loc căzănd în partea noastră, la înpărţirea ce s-au făcut casii, l-am făcut şi noi schimb şi l-am dat dumisale Hagi Dimitrache întocmai după coprinderea zapisului celui vechi, dăndu-ne numitu hagiu doaă locuri ce le are de cumpărat aici, în mahalaoa lui Şerban Vodă, care să hotărăsc cu locul nostru ce-l avem luat de la dumnealui Pantazi Serezli. A cărora cumpărătoare i cheltuială cu vornicei la trasul locurilor au coprins taleri 1 701,30 socotindu-să şi cele ce au lucrat hagiu, de cănd au luat locurile, cu cele ce să văd i cu bolovanii ce au bătut pe malul apei, s-au făcut taleri 691.

Am primit şi toată gătirea ce o avea hagiu, însă: cherestea, var, cărămidă, nisip, după catastihu cumpărătorii, drept taleri 4 305,24.

I-am fost şi dator hagiului prin zapisul nostru taleri 802,60 capete cu dobânda lor. Toate acestea fac taleri 7 500, adică şapte mii cinci sute, pentru care am primit noi aceste locuri ale hagiului cu toate căte mai sus să coprinde şi cu zapisile locurilor.

Şi noi asemenea am dat dumisale hagiului acel loc, ce mai sus arătăm, cu pivniţa de piatră, drept această sumă de taleri 7 500, adică şapte mii cinci sute.

Care să şi-l stăpânească cu bună pace de către noi şi de către tot neamul nostru după zapisul cel vechi ce i s-au dat, fiind-că într-acestaşi chip ne-am învoit.

Și spre încredințarea ne-am iscălit, puindu-ne și pecetea, pohtind și pe alți frați boiari a să iscăli mărturii, ca să să crează.

1784 martie 3.

Nicolae Basarab Brăncoveanu *vel* vistier, adeverez
[*indescifrabil*] *biv vel* clucer, martor
Ianache Văcărescul spatar, mărturie
Scarlat Crețulescu . . ., mărturie
Ștefan . . . . *vel* dvornic, martor
. . . . *biv bel* agă, mărturie
Ianache . . . . . . dvornic, mărturie
. . . . *vel* logofăt, mărturie
. . . . *vel* clucer, martor

Acad. R.S.R., CLXXVI–1.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; multe și interesante semnături, unele indescifrabile.

264. 1784 martie 9.

Preaînnălțate doamne,

†Cu plecata-mi anafora înștiințez mării tale că eu avănd un loc cu pivniță de piatră aici, în București, în mahalaua Sfeti Gheorghe Vechi, m-am învoit cu Hagi Dimitrache Papazoglu, de l-am făcut schimb cu doao locuri ale lui ce le are de cumpărat aici, în mahalaua lui Șerban Vodă, care aceste locuri să răzoresc cu alt loc al mieu ce l-am luat de la dumnealui *biv vel* sluger Pantazi Serezli.

Ci, fiindcă este trebuință de a să trage și a să măsura acel loc din mahalaua lui Sf. Gheorghe, mai întăi ca nu care cumvași să să fi întins vreunii din vecini cu îngrădirea ulucelor și ca să să încredințeze și însuși Hagi Papazoglu de hotarăle acestui loc și de sănt după cum să arată, în hotărnicie și în trăsurile vorniceilor.

Și fiindcă este hotărnicie și zapise vechi ale acestui loc mă rog să fie luminată porunca înnălțimii tale către dumnealor boiarii *vel* dvornici a merge acolea în fața locului și după adeverințe să să tragă locul și să să îndrepteze de către dumnealor, ca să nu fie vreo pricină între noi.

Și anii mării tale, de la Dumnezeu, mulți cu fericire.

1784 martie 9.

Al mării tale, plecată slugă,

vel vistier

[*rezoluția domnului*]:

Io Mihail Costandin Suțu voevod bojiiu milostiiu gospodar zemli Vlahiscoiu.

Cinstiți și credincioși boerilor domnii mele, dumneavoastră veliților dvornici, mergănd la fața locului, să alegeți acest pămînt, cu înnoire semnilor pă dreptile hotarăle lui, dănd după obicei și în scris alegerea și hotărărea prin anafora către domniia mea.

1784 martie 10.

| L. P. |

vel logofăt

Acad. R.S.R., XCVII—29 *a*.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecetea domnească, octogonală, în tuș roșu.

265. **1784 septembrie 6.**

Zapisul mieu la măna sfinții sale ierodiacon Climent, cum să să știe că avănd un loc pe Podul Mogoșoi, în mahalaoa Popei Cozmii, care și eu îl am de cumpărătoare, și nefiindu-mi de trebuință, l-am văndut sfinții sale în bani gata taleri 230, adecă doaă sute și treizeci, care i-am primit toți, pe deplin.

Deci să aibă de acum înainte a-l stăpăni cu bună pace nestrămutat și nebăntuit de către nimeni, pentru că însumi, de a mea bunăvoe, cu tocmeală l-am văndut și ca unui vecin ce să protimisească, dăndu-i și zapisele ceale vechi de cumpărătoare.

Și, pentru mai adevărată credință, m-am iscălit puindu-mi și pecetea, fiind față și alte mărturii vrednice de credință.

1784 septemvrie 6.

Iordache *biv vel* stolnic
[semnătură grecească indescifrabilă]

[pe verso]:

Zapisu dumnealui stolnic Răducan pentru vănzarea locului dupe Podul Mogoșoi, în mahalaoa Popii Cozmii, în taleri 230. 1784 noemvrie 6.

Arh. St. Buc., Credit, Func. Urban, nr. 630.
Original, stare bună, pătat de umezeală; cu o copie modernă.

266. **1784 septembrie 8.**

†Adică ieu, care mai jos mă voi iscăli mai (*sic*) adăvărat, dat-am acest adevărat și de mare credință zapis la măna dumnealui, fratelui Ifrim.

Precum să să știe că i-am văndut ieu o casă aicia în mahalao Broștenilor, pe loc megieșesc, cu chirie [?] și locul pe unde s-au arătat în vedere, drept taleri 27, adică doaozeci și șapte tocma. Și acești bani i-am luoat toți deplin în măinile mele.

Deci, mai sus numitu cumpărător să aibă a-și stăpăni cu bună pace dumnealui și copii dumnealui, nepoți, strănepoți, căți Dumnezeu-i va dărui. Și de către nimeni supărare să n-aibă, că eu o am văndut-o de a mea bunăvoe, nesilit de nimeni și cu știria tuturor vecinilor, i a preoților.

Și cănd s-au făcut acest zapis, au fost și alți oameni marturi, care mai jos să vor iscăli anume, fiicarele. Și pentru mai adevărată credință, m-am iscălit mai jos și mea-am pus degitul, în loc de pecete, ca să să crează.

Septemvrie 8 *dni*, 1784.

I ieu Dumitru vătaful de trăistari am văndut
I ieu Niți, soțiia lui Dumitru, vă[n]zătoare
I ieu Barbul, nepotu dumisale, adeverez
I popa Ștefan duh[ovnic] *ot* mahalaua Broșteni
I popa Radu *ot* mahala Broșteni
I ieu Radul tabacul, martor
I ieu Drăghici tabacul, martor
I ieu Neacșul brutar, martor
I ieu Cărstea uncheaș, martor
I Neacșul trăistar, martor
Eu logofăt Marin, cu zisa dumnealor și martor.
I și am scris eu, Hristea căpitan, cu zisa dumnealor și martu[r].

P.S.

Și s-au cheltuit la adălmașul când s-au tocmit casa aciasta taleri 7, peste acești taleri 27, cu megiiași, i cu preoți.

Hristea căpitan

Acad. R.S.R., XCVII–32.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

267. **1784 septembrie 19.**

†Ungrovlahias Grigorios epivevei *[grecește]*

†Adică eu Gheorghe Mărgărit încredințez cu acest adevărat zapis al mieu la măna dumnealui gineri-mieu Anastase Ghețea.

Precum să să știe că de a mea bunăvoe, i-am văndut o pereche de case mari dă zid cu locul lor și cu tot coprinsul, în bani gata taleri 2 500, adică doă mie cinci sute, tocmai. Care case sănt pe Podul de la Hanul lui Șărban Vodă ce merge în jos spre Curtea domnească cea veche, în mahalaoa ce să numește a Bălăceanului.

Pentru că acest loc fiind al soții mele Ilinițîi și fiindu-i dă zestre de la părinții dumneaei, avea pe dănsul pivniță și case mai mici, iar eu apucăndu-mă am stricat acelea și am făcut alte case mai mari tot pă pivnița veche în locul celor dăntăi.

Și pentru locul acesta cu casele vechi și pivnița ce avea, m-am învoit cu soțiia mea și au primit cu bunăvoia dumneaei de i-am dat noăsprezece pogoane dă vie la *sud* Saac în dealul Scăenilor. precum osebit zapis ce i-am dat, pentru vii, arată. Și au rămas casele cu tot coprinsul lor pă seama mea.

Acum încăpănd la datorie și datornicii făcăndu-mi mare siclet ca să le răspunz dreptul fieșcăruia și neavănd alt mijloc de plată, m-am așăzat cu gineri-mieu și i-am văndut dumnealui aceste case cu locul lor și cu tot coprinsul lor în suma banilor ce să arată mai sus. Care bani mi i-au și numărat gineri-mieu toți deplin în măinile mele.

Deci să aibă dumnealui de acum înainte și coconi[i] și neamul dumnealui a stăpăni casele cu tot coprinsul lor, cu bună pace dă către mine și dă către soțiia mea, cum și dă către copii și neamu mieu, neclintit și nebăntuit dă nimeni. Fiind la această vănzare și alte obraze dă cinste față care s-au iscălit mărturii.

Şi, pentru mai adevărată credinţă , m-am iscălit mai jos puindu-mi şi pecetea spre desăvărşita stăpănire a gineri-mieu.

1784 septemvrie 19.

L. P. Gheorghe Mărgărit *[greceşte]*
Ilininţa soţiia dumnealui, adeverez
Ştefan *[indescifrabil] vel* dvornic, martur
Grigorie Băleanu *vel* logofăt, mărturie
Şi am scris eu Ianache logofăt *za* taină, cu zisa dumnealor, şi mărturie.

Arh. St. Buc., Achiziţii noi, CVII—62.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

268. 1786 martie [f.z.].

†*Milostiiu bojiiu Io Mihail Costandin Suţu voevod, i gospodar zemli Vlahiscoe.*

Fiindcă la mănăstirea noă a Sfăntului Spiridon de aici din Bucureşti, care iaste mănăstire slobodă domnească a ţării, s-au ales de către neamul răposaţilor domni, ctitorii aceştii mănăstiri, de a să orăndui epitrop şi chivernisitor, boeriul domnii mele Grigorie *biv treti* logofăt în locul pitarului Costandin Nenciulescul, ce au fost pănă acum.

Pe carele, arătăndu-ni-l şi preasfinţiia sa părintele mitropolitu, i dumnealor boerii epitropii cei mari, de vrednic, i-am dat aciastă domneasca noastră carte ca să aibă a fi la numita mănăstire epitrop şi purtător de grijă şi luînd în zaptul său toate ale mănăstirii, mişcătoare şi nemişcătoare pănă la verice, cu catastih de perilavit dupe orănduială, să le chivernisească cu bună iconomie, spre sporire şi adaos, urmănd la toate întocmai dupe ctitoricescul testament, ce iaste făcut prin hrisov, făr-de zmintelă întru nimic.

Pentru care, poruncim domniia mea şi voaoă posluşnicilor, i robilor ai aceştii mănăstiri să fiţi cu căzuta supunere la povăţuirile ce vă va da epitropul spre folosul mănăstirii, căci celui nesupus are voe să-i facă cercetare, dupe vina lui.

Tolico pisah gospodstvo-mi.

1786 martie.

L. P.

procit vel logofăt

trecut în condica Divanului,
Gheorghe condicar

Acad. R.S.R., CCCXCVI—11.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; sigiliul domnesc, octogonal, în tuş roşu.

269. 1786 aprilie 23.

Dat-am adevărat zapisul nostru la măna lui Sfetco sărbul, grădinar.

Precum să să ştie că făcînd el tocmială cu igumeni din vremea trecută şi luănd grădina sfintii mănăstirii a Sfintii Ecaterini, pentru a pune

legumi într-ânsa și a da chiriia locului pre tot anu, dupre tocmiala ce au avut cu acel igumen, la care au și stăpânitu-o, câțiva ani trecând la mijloc, acum dar, noi văzând cum că nu ne dă mâna a ținea grădină, s-au luat acest loc și s-au dat unora și altora a face case, cine cât au vrut să ia, cu tocmiială, precum zapisile lor arată.

Pentru care, având mai sus numitu casă pre acest loc, atât a nu-l supăra au făcut rugăciune pentru casă, cât și a-i lăsa o bucată de loc, pentru chiverniseala lui, la care și noi nu i-am trecut rugăciune[a] cu vederea, dându-i o bucată de loc, stânjăni treizeci lungul, din Ulița cea Veche și alăturea cu Ulița cea Noo, ce merge pre dinnaintea casăi lui, până în locul lui Matei Popescu, iar lat, stânjăni cinsprăzece, din Ulița Noo în sus, până în locul Mitropolii, prin care, la amândoo căpătăile, sânt câte stânjăni cinsprezece.

Atât dar, mai sus numitu să aibă a da pre tot anu chiriia locului câte taleri patru, de vreme ce fiind om vechi aici pre lângă mănăstire, i-am făcut acest hatăr a da chiriia locului el și copiii cât vor trăi. Și măcar și cu chiriia dă ar da-o, atât și altă casă sau namestii vrând mai sus numitu a face înprejur, tot să aibă voe a face nesupărat despre igumeni dupre vremi, sau de către alții, dând pre tot anu chiriia ce s-au zis, el și copii lui.

Fără cât, vrând mai sus numitu sau copii lui sau clironomi, dupre vremi, a face case vânzătoare și sau la rudele lor sau la alții streini, nicicum să nu aibă a cumpăra oricine ar fi fără știrea igumenilor ce ar fi în vremea viitoare, că cumpărând fără știre, are a plăti câte taleri unul pre stânjăn lat, precum și alții ce sânt alăturea plătesc, iar vin, rachiu nu numai sus numitu, sau copii lui, ce și alții ce ar fi pre vremi șăzători întru aciastă casă, sau rude sau streini, să nu aibă voe nicicum a vinde băutură.

Atât și casăi pre vremi, întâmplându-să vreo primejdie, adecă a să strica (Dumnezeu ferească) mai sus numitu sau copii lui tot să aibă voe a o face, fără nici o supărare, dând pre tot anul chiriia locului, la sfânta mănăstire, taleri patru, precum mai sus să coprinde.

Și, pentru credință, am dat zapisul nostru la mâna mai susnumitului și ne-am iscălit mai jos, ca să să crează.

| L.P. | Al sfintii Ecaterini, egumen 1786 aprilie 23.

Matei arhimandritul, adeverez *[grecește]*

Arh. St. Buc., Episcopia Argeș, XLVIII—62.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran; pecetea inelară a arhimandritului Matei, în tuș negru.

270. 1786 iunie 12.

†Adecă noi, care mai jos ne vom iscăli, dat-am zapisul nostru la mâna dumnealui jupân Ioan Dionisiu.

Precum să să știe că din tot locul ce-l avem, păriintesc, în mahalaua Scaunelor, am vândut mai sus numitului stânjeni 2 și palme 2, domnești, pe fața podului, i pă în mijloc iarăși stânjeni 2 și palme 2, domnești și la fundul locului, iarăși asemenea stânjeni 2 și palme 2, domnești. Iar lungu acestui loc este din fața podului și până în fundul locului, stânjeni 11 *pol*, precum arată și alegerea ce au făcut de Nițul *vtori* vornic și de Mihai *vtori* vornic, care, din porunca dumnealui Ianache Văc[ărescu] *vel* vornic de

Ţara de Jos, au fost rănduiţi de au ales şi au deosebit acest loc cu aceste numite trăsuri şi l-au despărţit cu semne.

Pe care loc l-am văndut mai sus numitului neguţător, de a noastră bunăvoe, în bani gata, taleri 620, adecă şase sute doozeci. Care bani i-am luat pe toţi, deplin, în măinele noastre, dăndu-i dumnealui şi zapisele cele vechi.

Ci dar, să aibă dumnealui şi copii dumnealui, căţi Dumnezeu îi va dărui, a stăpăni acest loc dupe semnile şi trăsurile ce s-au zis mai sus, pe lăngă locul ce ne-au mai rămas nevăndut, cu bună pace, de către noi şi de către tot neamu nostru.

Şi când am făcut acest zapis şi vînzare, fost-au şi toţi vecini din sus şi din jos, faţă, cum şi preoţii mahalalei. Iar vericănd s-ar întămpla vreo pricină locului ce l-am văndut, noi să avem a răspunde.

Şi pentru mai adevărată credinţă, am iscălit acest zapis, puindu-ne şi degitile, în loc de pecete, ca să să crează, rugănd şi pe dumnealui *vel* vornic de au întărit şi au adeverit vănzarea aciasta a noastră şi cu iscălitura dumnealui, ca să fie nestrămutată.

1786 iunie 12.

×Eu Sorica mătăsăreasa, vănzătoare

Eu Fotache, vănzător, *sin* Tudor mărgelar, şi cu măna mea am iscălit

Eu Costandin *sin* Tudor mărgelar, vănzător şi cu măna mea am iscălit.

Iar partea dă prăvălie ce este alăturea cu prăvăliia mea, ferească Dumnezeu, cănd să va vinde, alt volnic să nu fie a cumpăra, ci cu preţul ce-l va da alţii, făr-de a nu fi vreun vicleşug la mijloc, să fie volnic eu a-l cumpăra, ca un vecin ce mă protimisesc şi am iscălit,

Ierei Dimitrie Zacheliu *ot* mahalaua Scaunelor, martor

Popa Ioan duhovnic *ot* biserica Scaunelor

Vasilache polcovnic, martor

[pe verso]:

Cu acest zapis de învoială viind şi înnaintea noastră amăndoo părţile, am întrebat atăt pe vănzătoare, căt şi pe cumpărător şi amăndoi cu un cuvănt răspunseră că de a lor bunăvoe au văntut (sic) şi au cumpărat, au priimit şi toţi bani, cum din dos să coprinde.

Pentru care, am întărit şi noi cu iscălitura. S-au trecut şi în măna acest[ui] Depertament.

1786 iulie 16.

Iordache *biv vel* clucer

Alexandru Becer [?]

trecut în condică

Constandin logofăt Depertamentului

Aciastă vănzare de loc, fiindcă s-au făcut şi prin ştirea noastră şi prin cercetarea [a] doi *vtori* vornici, Mihai şi Niţul, am adeverit şi noi cu iscălitura noastră.

1786 iulie 16.

Ianache Văcărescu *vel* vornic

Acad. R.S.R., LXVIII—23.
Copie, stare potrivită.

Io Nicolae Petru Mavrogheni voevod, bojiiu milostiiu gospodar zemli Vlahiscoe.

Dat-am acest cinstit hrisov al domnii meale preasfinții sale iubitoriului de Dumnezeu părintelui episcopul Rîmnicului chir Filaret, pentru apa ce aduce cu cheltuiala preasfinții sale pentru trebuința metohului sfinților 40 de mucenici de aici din București.

Ca să să știe preasfinția sa stăpănitoriu pre aciastă apă, orice va vrea să facă cu ia [ea], fiind afară din apa ce să aduce pentru obște. Și ca unul ce preasfinția sa au fost cel mai întăi osărguitor pentru aducerea aceștii ape pentru obște. Și mai vărtos, fiind cunoscută de toți răvna preasfinții sale ce are spre cele bune și de folos și de podoaba politiei, îl însărcinăm a fi cu priveghere și a avea purtare de grijă deapururea ca să nu să întămple vreo sminteală urloaelor și să facă mumbașirlăc suiulgiului de a le cerceta adese și a le drege unde să vor strica, ca să nu contenească atăt ale obștei făntăni, căt și apa preasfinții sale, ce din deosebită matcă, cu cheltuiala preasfinții sale, au lămurit-o.

Care apă, mergănd înșine domniia mea, înpreună cu preasfinția sa, acolo în fața locului, am orănduit pe Hagi Dimitrache Papazoglu, i Panait Hagi Nicul, epitropii ce sănt orănduiți asupra acestor făntăni, de au mers înpreună cu suiulgiul Mitrea. Și măsurăndu-o, au eșit noao măsuri pline de apă, din care doao măsuri, cu voința preasfinții sale, s-au adaos la apa făntănilor celor de obște, una, pentru că și aciastă apă a preasfinții [sale] să aduce tot pe urloaele obștii și a doao, că ne-am socotit cum că poate spre luna lui avgust, de secetă a mai scădea. Și așa au rămas ale preasfinții sale apă lămurită, șapte măsuri, după aciastă formă ce s-au pecetluit într-acest hrisov cu pecetea domnii meale.

Deci, pentru ca să stăpănească preasfinția sa aceste șapte măsuri de apă neclintit și nebăntuit de niminea, făcînd orice va vrea cu ia, ca un stăpăn și pentru a avea purtare de grijă și pentru ale obștii făntăni, ca un mai mare nazăr și epitrop, întărit-am hrisovul acesta cu însuși iscălitura domnii meale, adeverindu-l și cu credința preaiubiților noștri fii: *[loc liber]*, i cu a dumnealor cinstiților și credincioșilor boeri: pan Dimitrache Ghica *vel* ban, pan Ștefan Părșcoveanu *vel* vornic de Țara de Sus, pan Ianache Văcărescu *vel* vornic de Țara de Jos, pan Grigorie Băleanul *vel* logofăt de Țara de Sus, pan Nicolae Filipescu *vel* logofăt de Țara de Jos, pan *[loc liber]* Suțul *vel* spathar, pan Nicolae Brăncoveanul *vel* vistier, pan Costandin Filipescu *vel* postelnic, pan *[loc liber] vel* clucer, pan *[loc liber] vel* paharnic pan *[loc liber] vel* stolnic, pan *[loc liber] vel* comis, pan *[loc liber] vel* sluger, pan *[loc liber] vel* pitar. Și ispravnic pan *[loc liber]*.

Și s-au scris hrisovul acesta în anul dintăi al domnii domnii meale aici în orașu scaunului domnii meale, Bucureștii, la anul măntuirii 1786 iulie în 1, de Petrache Ghiurca Rămniceanu.

Io Nicolae Petru Mavrogheni voevod *[m.p.]*.

L.P.

Nicolae Filipescu *vel* logofăt, *procit*

Acad. R.S.R., XCIV—37.
Original, pergament, stare foarte bună; interesantă iscălitura domnului; pecetea domnească, octogonală, în tuș roșu. În fruntea documentului, desenat, în peniță, stema țării, flancată de o parte și de alta de sfinți; pe marginile documentului, chenar auriu; totul foarte frumos și cu migală lucrat.

272. 1786 august 4.

Milostiiu bojiiu Io Nicolaie Petru Mavrogheni voevod i gospodar zemli Vlahiscoe.

Dat-am această domneasca noastră carte la măinile tuturor mahalagiilor ce să însemnară numele lor în jos, carii şăd cu casile lor în mahalaoa Popescului, ca să fie în pace şi nesupăraţi de către dumnealui *biv vel* logofăt Manolache Brăncoveanul, a nu putea niciodată după vremi să le ceară chirie pentru locul pe care le sănt casele şi împrejmuirile lor.

Pentru că eşind aceşti mahalagii înaintea domnii mele cu jalbă, ne-au arătat că acest loc fiind dinceput slobod, domnesc, s-au odihnit cu linişte pă dănsul totdeauna, până în domniia domnii sale Alexandru vodă Ipsilant, şi nu i-au supărat nimeni de nimic, iar de atunci încoace au început dumnealui logofăt Brăncoveanul a să face stăpăn pă loc şi a-i apuca de chirie. Şi au cerut la aceasta dreptate de la domniia mea, ca să nu fie supuşi la plată de chirie ce n-au pomenit neam de neamul lor, pentru care ne-au arătat şi zapise ce au de cumpărătoarea caselor, prin care în unile scriu acei vănzători că le-au văndut cu locul lor, iar în cele mai multe arată şi dovedeşte că locul este domnesc.

Am întrebat şi pă dumnealui logofăt Brăncoveanul cu ce caută să stăpănească acest loc, şi au răspuns că neamul dumnealor îl are de la domniia sa răposat Costandin vodă Brăncoveanul, arătăndu-ne pentru aceasta numai nişte cărţi de hotărnicie făcute făr de nici un temei şi dreptate.

Deci fiindcă din însuşi cărţile şi scrisorile ce ne-au arătat dumnealui logofăt Brăncoveanul să dovedi că locul acesta au fost domnesc slobod, şi fiindcă toate lucrurile domneşti sînt înpărăteşti, date asupra domnilor numai ca un amanet pe care nu să cade domnii a le risipi încoace şi încolea, de sau şi dat de răposat domn Costandin Vodă la casa brăncovenilor, rău şi făr de cale s-au dat.

Şi iată printr-această carte a domnii mele hotărăm ca toţi aceştia mahalagii căt şăd pe locul acesta de la carii căuta dumnealui logofăt Brăncoveanul a lua chirie, să fie cu totul slobozi şi nebăntuiţi ca să nu poată dumnealui cu nici un cuvănt a-i supăra şi a le cere chirie, după cum nici o dată mai nainte n-au plătit.

I i saam receh gospodstvo-mi

1786 avgust 4.

Mahalagii ce şăd pe locul dumnesc în mahalaoa Popescului

Fota mehterul creştinul
Hristea Paicul
Costandin ceauş armăşesc
Stan craioveanul
Dumitru cojocarul
Barbul logofăt
Costandin hagiu
Nedelco masalagiu
Filip ceauş portăresc
Ion jămblaru gospod
Ioniţă Moldovean
Ilinca văduva
Năstasie tămplar
Niculae
Tasiica

Dumitru herarul
Stoian căpitan
Nica croitorul
Tudor şalvaragiu
Petco căpitan de la beciu *gospod*
Necula croitor
Duţu brutarul
Sacaioglu
Petre argintar
Creaţa
Despa văduva
Stanca văduva
Ştefan păhărnicel
Tudora văduva
Gheorghe
Cristina sărba

Copie scoasă din cuvănt în cuvănt după condica Divanului întocmai cu acea adevărată carte, care pentru încredinţare o adeverim cu iscălitura.

[indescifrabil] vel logofăt

Colecţia Şerban Flondor.
Copie de epocă, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

273. **1786 august 29.**

†Milostiiu bojiiu Io Nicolae Petru Mavrogheni voevod i gospodar zemli Vlahiscoiu.

Dă vreme ce pentru casele dăn mahalaoa *[loc liber]*, care au fost date de Ancuţa grămăticiasa zestre la doă fete ale ei, adică Saftii, ce o ţine Negoiţă *biv treti* logofăt şi *[loc liber]*, ce o ţine Ianache *biv* logofăt *za* vistierie, fiind multă dihonie şi prigonire între numiţii doi cumnaţi, neputăndu-se uni la stăpănirea înpreună, s-au fost făcut hotărărea domnii mele de la divan, prin întărire la anaforaoa dumnealor veliţilor boeri, ca să o vănză cu mezat. Şi dăn preţul ce va eşi, să-şi ia fieşcare partea sa, însă cu aciastă poruncă, ca, cu preţul ce va da alţii, să să protimisească Negoiţă logofăt a le lua, ca unul ce este cumnat mai mare şi ca unul ce au pus şi osteneală la meremetu acestor case.

Dupe care hotărăre, făcăndu-se casele mezat prin marifetu starostii dă neguţători, s-au şi strigat căteva zile ca să să vănză. Iar ginerii grămăticesii au căzut la pace şi prin adeverinţe în scris s-au învoit între dănşii prin adeverinţe în scris (*sic*), ca să dea Negoiţă lui Ianache, pentru partea sa, în lucru şi în bani, taleri 2.304, rămăind numai de a face zapis Ianache la măna lui Negoiţă pentru stăpănire.

Dupe aciasta au eşit Negoiţă cu jalbă înnaintea domnii mele, zicănd că Ianache, cumnată-său, pentru ca să-l necăjască şi să-l poarte prin judecăţi, s-au întors şi nu va [vrea] să să ţie de aşăzământ, arătăndu-ne şi acia învoială a lor de o văzum, fiind cu leat de acum, 1786 iulie 17, iscăliţi Ion (*sic*) logofăt şi Negoiţă logofăt, prin care scrie că au tocmit partea lui Ioan din casă să o vănză lui Negoiţă drept taleri 2.304, însă taleri 1.300 o prăvălie, i taleri 504, ce avea să ia Negoiţă de la soacră-sa şi s-au încărcat Ianache de i-au luat şi taleri 500 să-i dea Negoiţă cu soroc de doi ani, fără

dă dobăndă, făcănd aciastă învoială ca să fie nestrămutată până va lua săvărșire prin zapis.

Față fiind și Ianache, s-au întrebat dă către domniia mea pentru ce nu urmează învoelii și cu ce cuvănt să întoarce. Şi nici un răspuns vrednic nu avu să ne dea, fără de numai pricinuia că s-au înșălat de au priimit prăvăliia în taleri 1.300, fără de a nu o vedea, fiindcă nu face acest preț.

Aşijderea şi prețul caselor la mezat, cănd s-au învoit, era mai puţin, iar acum s-au artărdisit până la taleri 6 000. Şi cum că ar fi avut simfonie, prin grai, cu cumnată-său, ca să răspunză el toată cheltuiala și zeciuiala înnaintea a căţiva neguţători mărturii.

Pentru care, vrănd domniia mea ca să ne pliroforisim de adevăr la aciasta, s-au adus înnaintea noastră doi dăntr-acei neguţători ce au fost la așăzământul lor, anume Nicolae Veneţeanul și Triandafil. Şi deteră mărturie cu sufletele lor, în frica lui Dumnezeu, cum că pentru așăzămăntul şi tocmeala părţii lui Ianache, știu că s-au făcut cu bunăvoia şi priimirea lui întocmai cu mijlocul ce să coprinde în mai sus numita adeverință. Iar pentru cheltuială, zeciuială, numai o vorbă au fost, adică au cerut-o Ianache şi aceia să fie legătura între dânșii, dar Negoiță n-au priimit-o, rămăind de a se urma numai cele ce sănt puse în scris.

Deci, fiindcă Ianache nici o silă și nevoe n-au avut, ci cu bunăvoia şi priimirea lui s-au așăzat, dupe cum să dovedi atăt dăn adeverința lor, căt şi dăn mărturiia ce deteră numiţi doi neguţători, n-au putut a avea cuvănt că s-au înșălat fiind om întreg la minte și în toată vărsta.

Dar cu toate acestea, ca să nu-i mai rămăe lui Ianache nici un fel dă pricinuire, am hotărăt ca, peste taleri 2 300, ce s-au învoit, să mai dea Negoiţă alţi taleri 200, înplinindu-i taleri doă mie cinci sute, fiind îndăstul aceștiia pentru partea lui dăn case. Şi casele să rămăe întru stăpănirea lui Negoiță, fără de a nu mai avea Ianache nici un amestec întru nimic.

Ci, dar numărănd Negoiță la cumnată-său, Ianache, acești bani, taleri doă mie cinci sute, să aibă apoi cu aciastă domneasca noastră carte a ţinea şi a stăpăni partea lui Ianache din mai sus numitele case cu bună pace.

I i sam receh gospodstvo-mi.

Însă aceşti taleri doă mie cinci sute, în bani s-au hotărăt să-i dea Negoiţă lui Ianache.

1786 avgust 29.

L.P.

procit vel logofăt

Arh. St. Buc., Doc. muntenești, I—64.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecetea domnească, octogonală, în tuș roșu.

274. 1786 septembrie 4.

†Cu acest credincios zapis al nostru, adeverim că dăndu-ni-să dă zestre casile părinteşti în Bucureşti, din mahalaoa bisericii Creţulescului, să rămăi cei mai mare dumneaei, lelii Saftii, pe jumătate și mie pe jumătate, de către dumneaei maica noastră, Ancuţa grămăticeasa şi avănd pricină dă prigonire soră-mea cu maică-mea atăt pentru aciaste case, căt și pentru

alte lucruri ce i s-au fost dat de zestre, ne-am judecat în multe rânduri și nu s-au fost dat izbrănire pricinii păn-acum, la leat 1786.

Iar acum, eșănd iarăși dă iznoavă, prin jalbă, atăt la dumnealor preacinstiții veliți boeri, căt și în urmă înnaintea mării sale, Neculae Mavroghene voevod, ni s-au hotărăt ca pentru [ca] să lipsească dăntre noi dihoniia și neunirea ce avem, de a putea trăi la un loc și într-acea casă părintescă, ce ne este dată dă zestre, să să facă casa mezat și ce [va] eși vănzăndu-să, să înpărțim amăndoaă surorile pe dăn doaă, iar nu într-alt chip.

Deci, de vreme ce pe când să striga casile la mezat, dumnealui cumnată-mieu, Negoiță logofăt, căzănd cu bărbată-mieu la simfonie și muncind să să învoiască pă preț de taleri 4800, pe căt ajunsese la mezat casile, cu toate că să alcătuise aciastă învoială înnaintea a doi neguțători martori și rămăsese ca să ia bărbată-mieu, vechilul mieu, de la cumnată-mieu, Negoiță, taleri 2 400, însă cu o prăvălie. Și nemulțumindu-să bărbată-mieu să ia prăvăliia cu prețul ce să vorbise la învoială, căci i s-au părut că nu plătește bani, s-au străgănat judecata și pricina aciasta păn-au ajuns casile la mezat, taleri 5 200. Și într-acea vreme, hotărăndu-să de măriia sa Vodă ca să stea mezat pe loc, să cumpere cumnată-mieu, Negoiță, și soră-mea, lelea Safta, casile cu taleri 5 000, de vreme ce hotărăse a avea protimisis nu numai dăcăt obștea, ci și decăt mine, fiindu-mi soru mai mare și mai întăi măritată.

Deci, după dreptate și după hotărărea mării sale lui Vodă și după bunăvoința și mulțumita mea, rămăind aciastă casă cumpărată de soru-mea cu taleri 5 000 tocma, am priimit de la dumneaei taleri 2 500, jumătate partea mea, cu toată voința și mulțumita. Și dumneaei să aibă a stăpăni casa părintească cu buna pace de către mine în toată vremea vieții dumneaei și a rodirilor dumneaei.

Și am întărit cu iscălitura mea aciastă vănzare dreaptă, care o a[u] adeverit-o și soțul mieu și maică-mea, pentru ca să rămăe nestrămutată de-apururea, rugăndu-ne ca să întărească cu iscălituri și dumnealor veliții dvorneci și judecătorii Țării Rumănești.

Drept aceia, s-au dat acest zapis al mieu la măna soră-mii și a cumnată-mieu, ca să fie spre încredințare.

1786 septemvrie 4 *dni*.

Catinca *treti* logofeteasa adeverez *[grecește]*

| L.P. | Ancuța grămăticeasa *[grecește]*

[două semnături grecești, indescifrabile]
Nicolae *treti* logofăt, martor *[grecește]*

[rezoluția Vorniciei]:

Viind înnaintea noastră Ancuța grămăticeasa dinpreună și cu ginerisău Ioan *biv* logofăt *za* vistierie și arătăndu-ne că acest zapis iaste iscălit de dănșii și de fie-sa Catinca, soțiia lui Ion logofăt, adeverit și de dumnealor ispravnici județului, ne-au dat rugăciune ca să le întărim învoiala aceasta, ce din bunăvoia lor au făcut-o cu Negoiță *biv treti* logofăt, ginerile numitii Ancuții grămăticesii.

Dupe a cărora rugăciune ce ne-au dat, am adeverit și noi cu iscăliturile învoiala lor, ca să să păzască de acum înnainte nestrămutată. Și Negoiță cu soțiia sa, ca niște desăvărșiți stăpăni pe aceste case, volnici

sănt orice va vrea, să facă cu ele, fără de a nu să băntui întru nimic de către mai sus numiţii.

1786 septemvrie 18.

Ian[ache] Văc[ărescu] *vel* dvornic, mărturie

Arh. St. Buc., Doc. munteneşti, I—65.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; interesantă pecetea Ancuţei grămăticeasa, în tuş negru.

275. 1786 septembrie 24.

Milostiiu bojiiu Io Nicolaie Petru Mavrogheni voevod i gospodar zemli Vlahiscoie.

De vreme ce Constandin dascălul cu un ipodidascăl al său aflându-să în toată vremea cu sărguinţă napristan spre învăţătura şi procopseala copiilor sholasnici şi streini şi pământeni, fostu-i-au miluit fraţii noştri domni, de mai naintea noastră, prin hrisoavele domniilor sale, care ni s-au arătat de le-am văzut, cu priveleghiu ce să coprinde jos mai, care priveleghiuri fiind cu cale a le avea numiţii dascăli ca unii ce să află nelipsiţi la această domnească şcoală puind toată nevoinţa spre procopseala copiilor sholasnici.

Ne-am milostivit domnia mea de le-am înnoit şi le-am întărit mila şi privileghiurile ce au avut ca să li să păzească şi de acum înainte nestrămutat, adică ei şi casele lor, în toată vremea să fie apărate de tot feliul de dăjdii. De nimic nici odinioară val şi supărare să nu aibă. Aşijderea şi drepte bucatele lor încă să fie scutite şi de tot nedajnice : stupi, i rămători de dijmărit şi vinul de vinărici. Şi să ţie şi căte o pivniţă aici în Bucureşti, apărate de fumărit, de cămănărit, de vamă, de vin domnesc i agesc, de ortul vătafului de cărciumari şi de toate alte orice angarii vor eşi pe pivniţe, ori în credinţă de va fi vinăriciul sau dijmăritul sau dările pivniţelor' ori de să vor vinde, sau măcar vreodată de s-ar întămpla ca să plătească şi cei ce vor avea cărţi şi hrisoave domneşti. Iar mai sus numiţii dascăl nici atunci să nu dea, ci totdeauna să fie scutiţi.

Asemenea şi pentru ajutorul caselor lor să aibă şi liude cinci scutiţi şi apăraţi de tot feliul de dăjdii şi orăndueli ce vor eşii pe ceilalţi scutelnici de la visteriia domnii mele peste an, pe ţară ; de nici unile nici un val şi supărare să nu aibă.

Cum şi la vremea oieritului să aibă a scuti oi o sută cincizeci. Deosebit să fie casele numiţilor dascăli apărate de orice fel de musafiri şi de toate alte beilicuri ori *vel* portar ar fi sau altul din boeri şi slujbaşi. De către nimeni supărare nicidecum de nimic să nu aibă.

Pentru care poruncim domniia mea şi dumneavoastră ispravnicilor, i dumneavoastră boeri sau sluji carii după vremi veţi fi orănduiţi cu orice fel de dăjdi şi slujbe, de toate căte scrie mai sus să aveţi a vă feri şi nimenea întru nimc val sau supărare să nu aibă. Pentru că dascălii de la numita şcoală pururea au avut aceste mili şi de mai nainte şi de la alţi fraţi pravosavnici domnice au stătut oblăduitori creştineştii aceştiia ţări.

Că aşa este porunca domnii mele, *tolico pisah gospodstvo-mi.*
1786 septemvrie 24.
procit vel logofăt

Arh. St. Buc., Achiziţii noi, CLXX—1.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran; întărit cu pecetea domnească, în tuş roşu.

276. **1786 septembrie [f.z.].**

Preaînnălţate doamne,

Din luminată porunca înălţimii tale prin zapciu ceauş de aprozi, s-au înfăţişat la judecată Radul bucătaru, i Călin şi Oprea ţiganii dumnealui *vel* vistier Nicolae Brăncovean, cu jalba ce au dat înălţimii tale asupra dumnealui *biv vel* logofăt Manolache Brăncovean, zicând cum că având ei case ale lor în mahalaoa Popescului, pă ei i-au scos din casile lor şi au pus ţigani de ai dumnealui cu cuvânt că iaste locu al dumnealui, şi cerea dreptate de a li să da casile zicând că iaste loc slobod domnesc, iar nu al dumnealui. .

Dragomir logofătu vechilu dumnealui *biv vel* logofăt Manolache Brăncovean răspunse zicând că acest loc din mahalaoa Popescului iaste loc dă moştenire al dumnealui, care loc fiindu-i dumnealui trebuincios, pentru aceia l-au luat de la dânşii şi pă ei nevrând dumnealui a-i păgubi de binalele ce au avut pă dânsul, cu preţuirea maimar-başa i a altor meşteri, cât au fost cu dreptul le-au plătit casele făr de a nu-i păgubi cu nimic. Încă văzând dumnealui că nu au alt loc de a-şi face case, le-au dat şi loc la altă parte tot al dumnealui ca să-şi facă case, pe care loc au fost şi doaă case gata de au intrat doi dintr-aceşti trei ţigani întrînsele făr dă a nu face vreo cheltuială, numai oareşice ce le-au dres.

Iar pentru că ziseră ei că nu iaste loc al dumnealui, spre dovadă ne arătă Dragomir logofăt vechilul dumnealui trei anaforale, însă una cu leat 1776 a dumnealui *biv vel* medelnicer Dumitrache, i a dumnealui *biv vel* pitar Costandin Nenciulescu ce au fost rânduiţi din poruncă domnească de au făcut cercetare la faţa locului, dă au ales şi au dăscoperit acest loc, i alta cu leat 1779 a dumnealui *biv vel* ban Filipescu fiind atunci *vel* dvornic, i a dumnealui *vel* dvornic Ştefan Prăşcovean şi a domnului *biv vel* logofăt Scarlat Grecean, iarăşi făcută cercetare la faţa locului şi dăscoperit locu al dumnealui căzut în partea dumnealui de la înpărţeala casii dumnealor şi alta cu leat 1784 a acestui departament dă judecata ce au avut cu unii din mahalagii şi rămaşi dă judecată.

Aduse şi doi oameni bătrâni anume Pavli căpitan, i Lepădat logofăt, oameni ca dă 90 ani, carii deteră mărturie, zicând că acest loc ştiu că iaste al dumnealor boerilor brâncoveni unde au fost şi ţigăniia dumnealor, şi afară din ţigăniia dumnealor, de la ceilalţi mahalagii de acolo ce avea case pe acest loc lua chirie.

Deci fiindcă dintr-aceste scrisori, ce să arată mai sus, care să văzură făcute cu bune cercetări şi foarte cu amăruntul, cum şi după mărturiia ce deteră aceşti doi oameni bătrâni dovedit fiindcă locul iaste drept al dumnealui, după dreptate găsim cu cale a-l stăpâni dumnealui cu bună pace, iar pentru binalile ţiganilor jăluitori, fiindcă iaste netăgăduit dă dânşii că li s-au plătit şi li s-au dat şi loc al dumnealui într-altă parte dă ş-au făcut

case, așijderea găsim cu cale să rămăie dumnealui nesupărat, iar hotărârea dăsăvărșită rămăne a să face de către înălțimea ta.

1786 septemvrie.

[indescifrabil]
[indescifrabil] stolnic
[indescifrabil] Cantacuzino *biv vel* armaș
Andonie *[indescifrabil]*
trecut [în] condică

[rezoluția domnitorului]:
Io Nicolae Petru Mavrogheni voevod zemle Vlahiscoe gospodar.

Măcar că s-au fost dat cartea domnii mele acestor mahalagii, cum că locu să fi fost domnesc, slobod, dar pe urmă dănd jalbă dumnealui *biv vel* logofăt Manolache Brăncoveanu și orănduindu-se la Departamentu de Șapte s-au cercetat cu amăruntul prin sineturi vechi și adeverințe temeinice și prin mărturii și s-au adeverit că este locu strămoșesc al dumnealui dupe cum pe larg printr-această anafora ni să arată.

Cu cale dar și cu dreptate fiind cercetarea Departamentului o întărim și hotărăm și domniia mea a stăpăni dumnealui *biv vel* logofăt după semnile ce ni să arată printr-această anafora, cu bună pace.

1786 noemvrie 15.

L.P.

vel logofăt

Colecția Șerban Flondor.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; întărit cu pecetea domnească, în tuș roșu.

277. [1786] noiembrie 2.

Io Nicolae Petru Mavrogheni voevod i gospodar zemli Vlahiscoe.

După cum toate rufeturile altor meșteșuguri, cerănd și cuiumgii de aici din orașul domnii mele, București, a să face și ei rufet și a li să întări cu priveleghiu domnesc obiceiurile ce au avut, cum au toate rufeturile și fiind cu cale pentru folosul obștii a să pune și acest meșteșug la orănduială, s-au cercetat de către domniia mea cererile lor de obiceiu ce au avut. Și cele ce s-au găsit cu cale și dă trebuință pentru obștescul folos, le-am întărit printr-acest domnescul nostru hrisov ca să li să păzească nestrămutat.

Adică să să facă acum cercetare prin marifetul dumnealui *vel* cămăraș spre a să alege meșterii cei vrednici cu știința meșteșugului pe deplin și aceștia să vor găsi destoinici și vor fi primiți de breaslă, trecăndu-se numele lor la catastihu cămării și luînd și dajdie de la visterie, să aibă a întra la rufet. Dintre carii să să aleagă trei-patru carii vor fi mai meșteri și mai bătrăni și cu alegerea obștii să să orănduiască a fi proesti, dinpreună cu cuiumgi-bașa.

Și așa numai aceștiia ce să vor alege acum cuiumgii și să vor face acum știuți și cunoscuți la acest rufet în orașul Bucureștii, să aibă a lucra meșteșugul acesta. Iar cei streini ce vor veni, după vremi, din altă parte și alții

ce nu au nici o statornicie şi dajdie, să nu aibă voe a lucra făr-de ştirea cuiumgi-başi şi a rufetului.

Pentru că cu slobozeniia ce avea pănă acum aceia streini ce sănt făr-de nici o statornicie, să facea multe înşălăciuni şi ataxii norodului. Ci pentru unii ca aceştiia streini şi alţii ce n-au statornicie să să urmeze după cum mai jos orănduim. Cum nici alţii din alte rufeturi să nu fie volnici a să amesteca şi a lucra meşteşugul acesta.

Cuiumgi-başă cu proisti şi cu bătrăni rufetului acestuia să aibă a căuta judecăţile și socoteli cănd să va întămpla a avea între dănşii pricini pentru ale meșteșugului lor, i pentru călfi şi pentru ucenici. Iar cuiumgi-başă dă sineşi făr-de longe [?] să nu fie volnic a cerceta şi a hotără pă cinevaşi, spre vreo cercetare, cum şi pă cei ce vor cădea în vreo greşeală pentru ale meşteşugului lor, iar să nu aibă voe a-i slobozi făr-de ştirea proistoşilor şi a bătrănilor rufetului.

Cuiumgi-başa şi cu acei proistii, dănd dă ştire tuturor cuiumgiilor porunca şi hotărărea hrisovului domnii mele să privegheze pururea ca fieşce lucru ce va tocmi, să să lucreze întocmai după tocmeala ce va face muştiriu cu argintaru, făr-de a nu îndrăzni vreunul din argintari să facă lucrul calp cu amestecătură de alte materiialuri, sau mai prost din preţ ce au tocmit.

Mai vărtos cu perierghie să fie la lucrurile prostimii, cari nu cunosc, căci de să va găsi vreunul din cuiumgii că au făcut înşelăciune şi au stricat lucrul cuivaşi sau nu au lucrat după tocmeală, paguba muştiriului aceluia va plăti-o cuiumgi-başa cu proistii şi încă să vor pedepsi şi ei dinpreună cu acel cuiumgiu pentru nepurtarea de grijă la datoriia lor.

Să ţie cuiumgi-başa, i cu trei proisti cutie de milostenie cum au şi alte rufeturi, pecetluită cu peceţile a cuiumgi-başi şi cu a celor patru (*sic*) proisti şi dată la locul unde vor găsi cu cale prin chezăşie bună, puind fieşcare meşter pe săptămănă, de prăvălie, căte o para. Şi cănd va fi trebuinţă a să face milostenie, să nu fie volnic cuiumgi-başa a dăşchide cutiia, ci să să adune cu proistii şi cu rufetul lor ca, cu toţi dinpreună, unde vor găsi cu cale acolo să să dea, ţiind catastih de venit şi de cheltuială, cui s-au dat pe anume.

Cuiumgi-başa şi cu acei proisti să aibă putere, cu ceauşul lor, spre a aduce la judecată pă cuiumgii ce vor avea pricini şi socoteli de ale meşteşugului lor, unul cu altul.

Nici un meşter să nu dăşchiză prăvălie făr-de ştirea şi longea rufetului lor.

Căţi streini argintari vor veni în Bucureşti, întăi să lucreze un an la prăvălie de meşter pămăntean şi apoi, de va găsi cu cale cuiumgi-başa şi cu bătrăni rufetului că este vrednic de a ţinea prăvălie şi va da chezaş bun, luînd dajdie la visterie şi trecăndu-i-să numele la cămara domnească, aşa să dăşchiză prăvălie, dănd la cutiia rufetului taleri cincisprezece şi cuiumgi-başi, pentru avaet, doi bani noăzeci, afară numai din feciori de meşter ce va rămănea în locul tatăne-său meşter, acela să nu să supere a da nici la o parte, nici la alta, ci să urmeze a pune şi el paraoa pe săptămănă cum au pus-o şi tată-său.

Ucenici să aibă a sluji spre învăţătura meşteşugului dupe zapisul şi tocmeala ce vor face cu meşteri, stănd pănă la soroc tot la măna aceluiaş meşter, iar să nu să prefacă din meşter în meşter.

Cum şi toţi meşteri să să ferească de a priimi ucenici altuia, purtănd grija stăpănul ucenicilor cu silinţă spre învăţătura meşteşugului desăvărşit dupe sorocul ce-şi va pune cu părinţii copiilor. Ucenicul, după ce va

eşi din ucenicie, să şază un an tot la măna aceluiaş meşter care l-au învăţat meşteşugul, plătindu-i stăpănul simbrie pe acel an, precum să va găsi cu cale de către cuiumgi-başa şi de proisti ai rufetului lor.

Aşijderea şi călfile başcalii să nu fie slobozi a eşi de la o prăvălie şi să să prefacă la alta făr-de ştirea şi longea rufetului lor, ca să să cunoască pentru ce sfărşit va să iasă de la acea prăvălie şi să meargă la alta. Cum şi ceilalţi meşteri să nu-i priimească făr-de dovadă că ori prin voe sau cu ştirea rufetului au eşit de la meşterul său.

Deci, fiindcă aceste ponturi şi orănduială ce le punem domniia mea, sănt toate spre a lor folos şi bună înlesnire a alişverişului, să fie dar şi ei datori a le păzi, ca să lucreze după tocmeala ce vor face cu muştiriu, iar nu calp şi cu înşălăciune, nici să ceară la lucru preţ peste orănduială.

Pentru că de să va dovedi că au metahirisit vicleşug şi înşălăciune şi au precupit lucrul peste orănduială, nu numai vor pierde priveleghiurile acestea, ci li să va face şi pedeapsă. Şi lăngă dănşii să va pedepsi mai greu cuiumgii-başa al rufetului, i acei bătrăni proisti pentru nepurtarea de grijă la ceia ce sănt îndatoraţi.

Şi întărim hrisovul acesta cu însuşi credinţa domnii mele Io Nicolae Petru Mavrogheni voevod şi cu credinţa preaiubiţilor domnii mele fii, Costandin voevod, Petru voevod şi cu tot sfatul dumnealor cinstiţilor şi credincioşi boerilor celor mari ai divanului domnii mele : pan Dumitrache Ghica *vel* ban, pan Nicolae Brăncoveanul *vel* vistier, pan Ştefan Prăşcoveanul *vel* dvornic de Ţara de Sus, pan Ianache Văcărescul *vel* vornic de Ţara de Jos, pan Grigorie Băleanul *vel* logofăt de Ţara de Sus, [p]an Nicolae Filipescul *vel* logofăt de Ţara de Jos, [p]an Costache Mavrogheni *vel* spathar, [p]an Costandin Filipescul *vel* postelnic, [p]an Ioan *vel* clucer, [p]an Vasilache *vel* paharnic, [p]an Alexandru Văcărescul *vel* stolnic, [p]an Costandin Racoviţă *vel* comis, [p]an *[loc liber]*, *vel* sluger, [p]an *[loc liber]* *vel* pitar. I ispravnic [p]an Nicolae Filipescul *vel* logofăt.

I s-au scris hrisovul acesta întru întăiul an dintru întăia domnie a domnii mele aici în oraşul scaunului domnii mele, Bucureştii, la anii de la naşterea domnului nostru [Isus Hristos] leatul *[loc liber]*, în luna lui noemvrie în doă zile, de Gheorghe logofătul *za* divan.

Io Nicolae Petru Mavrogheni voevod *[m.p.]*.

L.P.

Nic[olae] Fili[pescu] *vel* logofăt, *procit*

Trecut în condica Divanului.

Arh. St. Buc., Achiziţii noi, MMMXLI—13.
Original, stare foarte bună, hîrtie cerată; pecetea inelară, octogonală, în tuş roşu frumoasă semnătura domnului.

278. 1786 noiembrie 12.

†*Milostiiu bojiiu Io Nicolae Petru Mavrogheni voevod i gospodin zemli Vlahiscoie.*

Fiindcă nici un lucru pre pămănt nu să săvărşaşte făr-de voia lui Dumnezeu şi făr-de ajutoru prea blagosloviti stăpănii noastre născătoare

de Dumnezeu şi pururea fecioarii Marii, a căriia bunăvestire să prăznueşte la domnescul nostru scaun din Curtea Veche i acelaşi dar ajutor şi putere a preasfinţii stăpânii noastre au binevoit şi însuşi puterea sa au lucrat prin osărdiia şi cheltuiala noastră de s-au adus întru podoaba acei din vechime obicinuită şi după pravilă stare a domnii, unde să află sfânt şi dumnezeescue său lăcaş, cinstindu-să în numele său şi întru podoaba politii şi îndestularea obşti Bucureşti, apele *ot* Crăţuleşti, făcându-să cişmele curgătoare, atât înnăuntru curţi şi afară din poartă, cât şi în deosebite locuri şi părţi ale politii, iar mai vârtos afară la câmp de marginea Bucureştilor, în locul ce să numeşte la căpătăiu Podului Mogoşoi, am rădicat o înfrumuseţată zidire, făcând chioşcul cu odăi şi cu toată podoaba sus şi jos şi cu havuzul, precum este de faţă văzut, unde pot ajunge şi toţi lăcuitorii politii de merg pe jos, fiind aproape şi îşi fac priveala lor.

Care, atâta aciastă înfrumuseţată zidire, cât şi toate apele le-am afiorisit (*sic*) la însuşi Dumnezeu, carele au lucrat şi au săvârşit aceste, al căruia ajutor îl cerem, ca şi la osebite ape *ot* Giuleşti, iarăşi puterea sfinţii sale să lucreze prin osărdiia şi cheltuiala noastră, a le aduce şi pe acelea întru mai multă îndăstulare.

Deci, fiindcă dintr-acestea ape *ot* Crăţuleşti care s-au adus, am binevoit şi din însuşi proerisis a domnii mele am cugetat ca să arătăm har către dumnealui cinstit şi credincios boerul domnii mele, Ianache Moruz *biv vel* dvornic, întru cinstea şi îndestularea casii dumnealui şi a tuturor oamenilor dumnealui, cum şi a înprejuraşilor mahalagii, am dat dar dumisale aciastă a noastră domnească carte, ca să aibă una măsură de apă, care măsură de apă să fie dumnealui volnic a o metaherisi la casa dumnealui.

Pentru care, hotărăm ca nici odinioară să nu i să înpuţineze, nici să i să ia aciastă măsură de apă, ci totdeauna să o aibă întreagă şi făr-de nici o scădere, atât dumnealui cât va avea viiaţă de la Dumnezeu, cât şi după săvârşirea dumnealui să rămăe la casa dumnealui veşnică şi nestrămutată, ca un har ce dintr-a noastră osteneală şi cheltuială i-am făcut, după volniciia ce am avut pă a n[o]astră dreaptă lucrare.

Drept aciastă, poruncim şi dumneavoastră ipitropilor ce veţi [fi] după vremi asupra cismelilor (*sic*) din Bucureşti, cum şi ţie suiulgi-başa şi meştirilor suiulgii şi voă scutelnicilor ce sănteţi orânduiţi pentru şanţul cişmelilor, nu numai să vă feriţi a face, după vremi, vreo scădere la numita măsură de apă a dumnealui şi încă cu ajutorul cel cuvincios să aibă a da meşteri suiulgii când va avea o trebuinţă de vreun meremet şi de curăţenie.

Şi am adeverit dumnealui harul acesta şi cu însuşi domnească a noastră carte.

I i sam receh gospodstvo-mi.

1786 noemvrie 12.

Io Nicolae Petru Mavrogheni voevod *[m.p.]*.

L.P.

vel logofăt

Acad. R.S.R., CXCVII—12.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; sigiliul domnului, octogonal, în tuş roşu; foarte interesantă semnătura domnului.

Io Nicolae Petru Mavrogheni voevod, bojiiu milostiiu gospodar zemli Vlahiscoe.

Aşăzămănturile şi întocmirile cele cu cale şi cu dreaptă orănduială făcute la orice pricină acelora ca nişte bune şi drepte ce sănt priimite lui Dumnezeu şi oamenilor, să cuvine lor mai bună adeverire şi întărire dă către domnii şi oblăduitorii ce li s-au încredinţat de la Dumnezeu stăpăniri dă ţări şi dă noroade, ca nu cumva, dupe vremi, strămutăndu-se şi căzănd dăn orănduiala lor cia bună, să rămăe în strămbătate.

Cu căt mai vărtos cele ce sănt spre folosul şi ajutorul sfintelor şi dumnezeeştilor lăcaşuri, unde neîncetat să proslăveşte numele marelui Dumnezeu şi de unde toţi aşteptăm mila şi ajutorul, datori sîntem a le întări ca să să păzească nestrămutat.

Drept aceia dar, fiindcă Hagi Dimitrache Papazoglu, prin jalbă dă rugăciune au arătat domnii mele, cum că zidind aici în oraşul domnii mele, Bucureştii, pe locul său ce-l are luat cu schimb de la dumnealui cinstit şi credincios boerul domnii mele, Nicolae Brăncoveanul *vel* vistier, înpotriva bisericii vechi a Sfăntului marelui mucenic Gheorghie, purtătorul dă biruinţă un han cu cheltuială dăn însuşi a lui strănsoare şi cu toate cele dăn prejur trebuincioase, acest han înpreună cu moşiia sa ce o are cumpărată în judeţul Ilhovului, care să numeşte Bălceştii, i Suleştii, stănjăni domneşti patru sute cincizeci, ca nişte drepte ipostatica ale sale, le-au hotărăt a rămănea în urmă, după petrecaniia vieţii lui, la frate-dău, Fotie Papazoglu şi la nepotă-său, Diiamandi Fotiu, să le stăpănească ca nişte clironomi ai lui, ei şi moştenitorii lor, făr-dă a nu avea însă voe nici să le zălojască, nici să le vănză, spre a nu întra la streine obraze.

Şi cine va îndrăzni să cumpere, ori să priimească amanet şi să dea bani pentru acest han sau pentru vreo parte dăntr-ale hanului, acela să-şi piarză banii şi simfoniia lor să rămăe a cheri şi întru nimic nesocotită, pentru căci din venitul hanului, adică dăn chirii, au rănduit să fie datori numiţi clironomi ca să dea, pe tot anul, la acea de la Patmon sfănta şi dumnezeiască mănăstire a sfăntului slăvitului apostol şi evanghelistul Ioann Bogoslov, căte taleri una sută, ca să să facă în tot anul obedenie dă obşte, cu liturghie şi pomeniri la zioa hramului sfăntului marelui mucenic Dimitrie izvorătorul dă mir, cu cherodosie, cu masă dă obşte părinţilor, i celor de la învăţătură ucenici ai şcoalii de acolo.

Şi pentru ca să i să facă numitului hagiu şi liturghie în toate săptămănile o dată, adică sămbăta, la biserica sfintelor moaşte acelui dăntru sfinţi părintelui nostru, Hristodor. Iar la şcoala de acolo, a numitii mănăstiri Sfăntului Ioan să dea, deosebit, pe tot anul, căte taleri doă sute cincizeci, înpărţindu-i la cinci sărguitori ucenici săraci, căte taleri cincizeci, spre ajutorul la silinţa şi truda învăţăturii şi a procopselii lor.

Aşijderea, pe tot anul, să mai dea la mănăstirea dă călugăriţe a preasfintii stăpănii noastre ce să numeşte Izvorul vieţii, căte taleri cincizeci, din care să ia preotul liturgos căte taleri cinci, pentru a pomeni numele său şi a neamului său, iar ceilalţi să-i înparţă maicile călugăriţe ce lăcuesc într-ănsa, analogon.

Să mai trimiţă încă căte taleri zece, care să să dea preoţilor de la Sfănta Peşteră şi de la moaştele Sfăntului Hristodor, ca să pomenească şi aceştiia tot acele nume.

Care aciastă toată sumă, ce să adună taleri patru sute zece, să aibă datorie netăgăduită, mai sus numitu frate-său şi cei dupe dănsul clironomi, ca negreşit să-i trimiţă pe fieşcare an la sfănta mănăstire a sfăntului apostol şi evanghelistul Ioan Bogoslov, prin măna celor ce să află în Ţarigrad, mai aleşi cojocari ce sănt epitropi la aciastă sfăntă mănăstire şi la şcoala de acolo, care epitropi au a-i trimite la aciastă mănăstire, unde să să înparţă cum mai sus rândueşte.

Şi pentru ca să să păzească aciastă rănduială mai cu întemeere, spre purtarea dă grijă de a să trimite pe tot anul nelipsit, au ales şi de aici dăntre neguţători, cojocari ce sănt cu hrisov domnesc şi au rănduit şi pe aceştiia epitropi. Care epitropi de aici, pentru aciastă afieromă în vremea cuviincioasă să să ajungă cu cei ce sănt dă cinste neguţători de la Ţarigrad şi epitropi ai numitii sfinte mănăstiri şi şcoală, avănd datorie şi purtare dă grijă ca să să trimiţă, pe tot anul, aceste afieromata.

Către aciasta îndatoreşte pe numiţii clironomi şi pe cei, dupe vremi, diiadohi ai lor să să silească pentru numitele ipostatica, adică hanul şi moşiia, ca să le ţie întregi şi să le meremetisească dăn veniturile lor. Iar dă să va întămpla, ferească Dumnezeu, dăn vreo întămplare dăn cele mari şi făr-dă veste să să strice, şi să să sfărame, datori să fie numiţii clironomi a le lucra şi a le întemeia la loc cu din veniturile lor ce ia de la dănsele pe tot anul.

Asupra căruia aşăzământ şi hotărărea aciasta a sa ce au făcut numitul hagiu, ca un volnic şi stăpăn pe ale sale drepte ipostatica, dăn însuşi cugetul său, nesilit de nimeni, făcut-au cărţile sale dă încredinţare, una la măna clironomului său, Fotie Papazoglu, şi alta la numita sfănta mănăstire *ot* Patmon, iscălite cu însuşi măna şi pecetea lui, în care au iscălit şi au pecetluit şi însuşi fratele său, numitul Fotie Papazoglu şi alţi neguţători vrednici credinţii mărturie, care le-au arătat dă le-am văzut şi înşine domniia mea, cu leat 1785 aprilie, coprinzătoare dă toate acestea pă larg, adeverit fiind şi dă preasfinţiia sa părintele mitropolitul ţării, chir Grigorie şi de dumnealui cinstit şi credincios boerul domnii mele, Scarlat Grecianul *biv vel* logofăt. Asupra cărora au fost dat şi domniia sa Mihai Suţu voevod hrisovul domnii sale dă întărire, unul la măinile clironomului său, pentru buna stăpănire a acestora cu urmarea aşăzămăntului ce-l îndatoreşte şi altul sfintii mănăstiri de la Patmon şi şcoalii de acolo pentru a priimi acest etision pe tot anul nelipsit şi dupe petrecaniia lui de la clironomi lui, dupe care au cerut şi de la domniia noastră întărire pentru a să păzi aşăzămăntul său.

Deci, ştiute fiind aceste ipostatica că cu bună stăpănire sănt drepte ale sale, făr-dă nici o pricină şi văzănd domniia mea aşăzămăntul acesta al lui cu cale şi cu bună orănduială făcut, păzind şi clironomilor lui dreptatea şi a sufletului său pomenire vecinică cu ajutorul ce au făcut către aceste sfinte şi dumnezeeşti lăcaşuri, mai vărtos,la nişte locuri cuviincioase şi la o mănăstire şi şcoală ca aciasta ce este vrednică de ajutor, unde nu să cheltueşte în zadar, ci la trebuinţe ştiute şi vrednice dă laude şi dă pomenire, unde datori săntem cu toţii pentru cia dă obşte procopseală a neamului nostru creştinesc ce ese de la acia şcoală.

Pentru aceia dar, ca un aşăzămănt cu cale care nu să înpotriveşte nici la pravili, nici la hotărărea testamentului ce este pentru afieromata, nici la vreun obicei al pămăntului şi care s-au fost făcut de faţă ştiut, l-am întărit şi noi, spre a fi bine păzit întru toate, atăt dă către vericine alţii, căt şi dă către însuşi clironomii numitului hagiu, care au fost unit la aciastă

voe şi hotărăre şi au iscălit înpreună, făr d-a nu putea în urmă a cerea nici un fel dă dava sau urmare înpotrivă, spre paguba şi scăderea numitii mănăstiri şi a şcoalii.

Şi am dat acest domnescul nostru hrisov la măinile numitului hagiu Dumitrache şi la măinile lui Fotie Papazoglu, fratele şi clironomu lui, carele, dupe moartea fratelui său, să aibă a face zapt hanul şi moşiia întru dăsăvărşită stăpănirea lui, să le ţie şi să le stăpănească în bună pace şi nesupărat, atăt el căt şi fii şi clironomi lui, păzind însă întru toate şarturile şi aşăzămănturile, căte să coprind mai sus, neclintite, dănd pe tot anul acest mai sus arătat sumă de etision întreg şi făr-dă nici o scădere.

Care etision, măcar şi împărţindu-se stăpănirea hanului, dupe vremi, la mai multe măini de moştenitori ai lor şi prefăcăndu-se mănăstirea şi şcoala de la Patmon, să n-aibă cu acia pricină vreo scădere şi pagubă dă afieromata aciasta, ci dăn chirii să-şi ia mănăstirea şi şcoala aciastă sumă dă bani toată, dăplin, nici să poată clironomi cu vreun fel dă pricină, ori cuvănt că s-au stricat vreo parte dintr-ale hanului şi trebue cheltuială la meremet, ori cu altfel dă cuvănt, a scădea şi a păgubi mănăstirea şi şcoala dăn rănduita sumă dă bani, ci totdeauna, dupe vremi, să să dea dăplin. Care bani să aibă a să înpărţi întocmai dupe orănduiala şi hotărărea numitului hagiu făr-de nimic schimbare, fiind datori părinţii de la numitele biserici să facă acele sfinte liturghii şi slujbe întocmai precum au rănduit întru pomenirea sufletului său.

La care, am binevoit şi noi dar a ne înpărtăşă cu pomenire şi facere dă bine către ajutorul şcoalii sfintii mănăstiri şi pe lăngă orănduita sumă de bani al mai sus numitului etision, dăn venitu lui numitului han, afierosim şi domniia mea fumăritul a toate prăvăliile hanului acestuia care este venit al cămării domneşti, să aibă a fi acel fumărit milă de la domniia mea la numita şcoală *ot* Patmon, făr-dă a să amesteca fumarii domneşti întru nimic. Care fumărit în vreme străngăndu-se pe tot anul dă vechili şi epitropii ai sfintii mănăstiri şi ai şcoalii ce sănt aici, să-i trimiţă pe tot anul nestrămutat, iarăşi prin ştirea celor dăn Ţarigrad, neguţători, cojocari dă cinste şi epitropi.

Cum şi cănd să va întămpla a muri vreunul dăn neguţătorii cei şăzători într-acest han şi dăntr-al lui singur proeresis şi bunăvoe va lăsa în diiata lui cevaş milă şi ajutor la numita sfăntă mănăstire şi şcoală, să nu să oprească acia danie dă către boerii epitropi ai cutii sau dă către alţii cu vreun fel dă cuvănt, ci să să dea nepoprit şi dăplin.

Aşijderea facem şi către numitu hagiu harul şi mila aciasta ca Hristea Gheorghiu, purtătorul dă grijă al hanului acestuia, ce este neguţător strein venit acum dăn streinătate făr-dă a avea vreo pricină dă dajdie, să fie apărat dă toate dăjdiile şi orănduelile vistierii şi ale cămării domneşti, scutind şi ale lui drepte bucate ce va avea : stupi, i rămători dă dijmărit şi vinul dă vinărici. Cum şi o pivniţă a numitului hagiu dăn doă pivniţe ce sănt la han, să fie scutită dă fumărit, dă cămănărit, dă vamă, dă vin domnesc, dă ortul vătăşăsc şi dă toate obiceiurile pivniţilor. Care aciastă pivniţă nu întră în fumăritu hanului ce l-am afierosit domniia mea.

Aşijderea să fie scutiţi şi doi hangii, doi dulgheri şi doi zidari pentru trebuinţa şi meremetu hanului, pe carii aceştiia găsindu-i făr de pricină dă dajdie şi făr de nume în vistieriia domnii mele, ci cercetăndu-i dumnealui *vel* agă şi fiind cu adevărat streini, să le dea adeverinţe la măini, ca să ia pecetluituri domneşti pe numele şi chipu lor.

Către aciasta, fiindcă numitu Hagi Dimitrache Papazoglu, i frate-său, Fotie, s-au aflat şi să află neguţători dă cinste şi la locul lor părinţii lor neam dă neguţător mai ales şi mai dă cinste şi ei de cănd să află aici în pămăntu ţării, pururea au fost şi sănt cu neguţătorii ale capanului, au fost aşăzaţi prin cărţi domneşti, ce le văzum domniia mea, la orănduiala boerilor dă neam, ne-am milostivit domniia mea asupra lor şi le-am întărit orănduiala mila aceia ce au căştigat printr-acest hrisov ca să fie ştiuţi cum că sănt aşăzaţi la orănduiala boerilor dă neam şi ca să li să păzească şi lor privileghiul întocmai ca şi celorlalţi boeri dă neam.

Le mai adăogăm domniia mea şi aciastă milă, ca în vreme cănd dupe trebuinţă să va întămpla a să pune pe boeri şi pe neamuri înprumutări sau ajutorinţe sau verice, ei şi atunci întru nimic să nu fie supăraţi. Aşijderea şi cănd să va întămpla, dupe vremi peste anuri (*sic*), zaherele, angarii sau alte cereri, acest han să fie apărat şi nebăntuit.

Şi am întărit hrisovul acesta cu însuşi domneasca noastră iscălitură, şi pecete şi cu mărturiia preaiubiţilor domnii mele fii, Costandin voevod, Petru voevod şi a dumnealor cinstiţilor şi credincios (*sic*) boerilor celor mari ai divanului domnii mele: pan Dimitrache Ghica *vel* ban, pan Nicolae Brăncoveanu *vel* vistier, pan Ştefan Prăşcoveanu *vel* vornic de Ţara de Sus, pan Ianache Văcărescu *vel* vornic de Ţara de Jos, pan Grigorie Băleanu *vel* logofăt de Ţara de Sus, pan Nicolae Filipescu *vel* logofăt de Ţara de Jos, pan Costache Mavrogheni *vel* spathar, pan Costandin Filipescu *vel* postelnic, pan Ioan *vel* clucer, pan Costache Racoviţă *vel* comis, pan Vasilache *vel* paharnic, pan Alexandru Văcărescu *vel* stolnic, pan *[loc liber]* *vel* sluger, pan *[loc liber]* *vel* pitar. Şi ispravnic, pan Nicolae Filipescu *vel* logofăt.

Şi s-au scris hrisovul acesta în scaunul Bucureştii, în logofeţiia divanului domnii mele, dă Ianache logofăt *za* taină, la leat 1786 noemvrie în doăzeci şi una.

Io Nicolae Petru Mavrogheni voevod *[m.p.]*.

L.P.

Nicolae Filipescu *vel* logofăt, *procit*

Acad. R.S.R., CI—27.
Original, pergament, stare foarte bună; sigiliul domnesc, octogonal, în tuş roşu; foarte frumoasă şi interesantă semnătura domnului. În fruntea documentului, stema ţării, în negru, înconjurată de un chenar auriu, în jurul căruia sînt literele: Io. Nc. Pt. Mg.w (toate litere mari, în tuş roşu), iar pe marginile documentului, chenar înflorat, auriu.

280. **1786 decembrie 20.**

Io Nicolae Petru Mavrogheni voevod i gospodar zemli Vlahiscoi.

Între alte cuviincioase ce ne muncim şi ne nevoim domniia mea a le pune la bună orănduială în faptă, spre folosinţa cea de obşte a păzitii de Dumnezeu creştineşti ţări aceştiia, ce ni s-au încredinţat, fiind şi rufetul blănarilor supţiri, i cojocarilor groşi, cărora căzăndu-se a li să întări şi lor priveleghiurile ce au avut şi li s-au urmat, s-au făcut din porunca domnii mele cercetare şi căte s-au găsit cu cale şi trebuincioase atăt pentru dănşii, căt şi pentru folosul obştii, le întărim printr-acest domnescul nostru hrisov, ca să li să păzească nestrămutat, adică:

Numai cei ce sănt știuți și cunoscuți de meșteri cu dajdie la visterie și priimiți de rufet, aceia să lucreze meșteșugul acesta, iar alții streini, făr-de căpătăi și statornicie, să nu fie volnici pănă nu-și va lua bir de la cămară și voe de la chiurciu-bașa, i bătrăni rufetului, ca să-l cerceteze de este vrednic cu știința meșteșugului pe deplin, din care meșteri știuți și cunoscuți de vrednici, care vor fi mai de ispravă, bătrăni și cu praxis, să să aleagă șase, însă patru din cojocari supțiri și doi din cojocari groși, care să fie proesti ai breslii, ca cu dănșii înpreună să aibă chiurci-bașa a-și povățui breasla lor și a purta grija peste toată vremea a să urma și a să păzi cele ce orănduim mai jos, anume:

— Întăi, să aibă chiurciu-bașa, înpreună cu acei proesti a căuta pricinile și judecățile breslii lor, pentru ale meșteșugului, pentru ucenici, i călfi, pentru cei ce vor face stricăciuni la lucru cuivaș și pentru cei ce vor fi neurmători la vreuna din căte sănt legați și hotărăți a le păzi prin hrisovul acesta al domnii mele. Dă care, cănd va fi trebuință, străngăndu-să la un loc cu chiurciu-bașa, adică cănd va fi în pricină înpreună blănări, să să adune numai blănari, iar cănd va fi în pricină cojocari, să să adune iarăși proesti ai acelui meșteșug, carii înpreună cu chiurciu-bașa, i cu ceilalți, să trimiță să cheme pă cel cu pricina și cănd același de sineși nu va urma a veni, după știința ce-i va face chiurciu-bașa și cu ceilalți proesti prin trimis, atunci să aibă volnicie a-l aduce și făr de voe-i, cu ceauș de cojocari și să-i ia treapăd, bani patruzeci, după obiceiul ce au avut, să hotărască pricina aceia în scris, supt iscăliturile lor, după dreptate și după obiceiu meșteșugului lor.

Și pă cei ce va fi cu pricină de îndreptat, să-i îndrepteze, iar pă cel ce va fi cu vină, de va fi vina lui mai mică, să-i facă cercetare (*sic*) și dojană, după obiceiu rufetului, iar pe cei ce va fi cu vină de pedeapsă, să aibă a-l arăta la dumnealui *vel* cămăraș, dinpreună cu alegerea lor, în scris, ca cercetăndu-i-să vina, să-l pedepsească, însă pe unii ca aceia vinovați să-i hotărască a da și căte oareșicare geremea la cutia de milostenie a breslii lor, după măsura vinii, în loc de pedeapsă.

Iar altul, nimeni să nu să amestice la pricinile și judecățile ce să întâmplă între dănșii pentru ale meșteșugului lor.

Să aibă a ținea rufetul acestuia cutie după obiceiu ce au avut, în care să să străngă de către orănduitul ceauș al chiurciu-bași în toate sămbetile săptămănilor căte trei bani de fieșicare prăvălie, ori blănărie, ori cojocărie.

Așijderea să să străngă la cutie și de tot neguțătoru cazacliu, însă raele ai preaputernicii înpărății, cănd va fi, de orice fel de marfă cazacliască de la vănzător, treizeci de bani la suta de lei, cum și de la cumpărător raele ai preaputernicii înpărății iar alți treizeci de bani la suta de lei.

Așijderea să să străngă la cutie și oareșcare geremele de la unii ce vor fi hotărăți de către dumnealui *vel* cămăraș, după cum am zis, pentru vinile lor, cum și de la alții care, deosebit, le vor da măna a face de sineși vreo milostenie și vor vrea însuși a arunca la cutie.

Așijderea să să străngă și cei căte taleri zece de la cel ce va eși meșter a dășchide prăvălie, precum mai jos să coprinde. Care aciastă cutie, în care este să să străngă acest venit de bani, să să pecetluiască cu șase peceți ale proestoșilor ce s-au zis mai sus. Și așa pecetluită să să păstreze, dinpreună cu acest domnescul nostru hrisov în seama unui proestos pămăntean, pe care îl va alege chiurciu-bașa și tot rufetul, purtănd chiurciu-bașa de grijă ca să să străngă venitu ce este orănduit.

Și când din breasla lor să va întâmpla a muri vreunul în scăpătăciune sau vreunul de vreo boală îndelungată, ori din slăbiciunea bătrâneților trecut, nu va fi vrednic de a să chivernisi sau de altă întâmplare, de la Dumnezeu, va cădea în lipsă desăvârșită, atunci din cutiia aciasta să să dea ceia ce să cade, ca mortul să să îngroape cu cele trebuincioase, după rânduiala creștinească și săracu să să ajute după datorie. Însă acia cutie să nu să dășchiză de altul, ci iar de față fiind înnaintea acelor șase ce au pus peceţile, să să dășchiză. Și luând banii ce va fi trebuință, iarăși să să pecetluiască la loc. Și de nu vor fi cei dintăi care au pus pecețile, să fie alții în locu lor a pecetlui cinci sau șase de ispravă din blănari, i cojocari.

Cazaclii, i alți negutători ce aduc marfă de Țara Căzăcească, din Brașov și de la Lipțca, însă raele ai preaputernici înpărății, să nu fie volnici a o dezlega, ci, întâi să dea știre chiurciu-bași, carele cu șase proesti să meargă ca să fie față la dășchiderea mărfi și puind prețu ce să cade, prin tocmeala ce vor face între dânșii, fieștecarele, după acel preț să cumpere și să ia câtă le va fi de trebuință.

Marfa de Rumele să nu fie volnici negutători cei ce o aduc, nici să o dezlege ei făr-de știrea chiurciu-bași și a celorlalți proesti, nici să o lucreze ei aici sau să o vânză cu blana și cu pielea, ci întâi să dea știre chiurciu-bași să meargă dinpreună cu ceilalți proesti să o tocmească și dând prețul, să o ia toată, cu rădicata.

Așijderea și cazaclii, cum și lipțcani, însă raele ai preaputernicii înpărați[i] tot cu rădicata să o vânză la breasla blănarilor, iar să nu fie volnici a lucra ei marfa aici. Vulpile, jderi, pisici și alte mărunțăi de cojocărie să nu fie volnici nimeni a strânge, fără numai de o va strânge și cumpăra pentru trebuința sa a-și face lui — și haine de purtat. Iar într-alt chip de să va amesteca la marfa ce este a blănarilor și-l va dovedi chiurciu-bașa cu isnaful său, să-i ia pe seama cămării domnești acea marfă.

Bogasieri să nu aibă voe să cumpere sau să lucreze marfă cojocărească, nici să ție în prăvăliia sau în casa lui haine blănite, nici să blănească ghiordii sau tilivichii sau giubele sau verice alt pentru negutătorie, sau a scoate în târg să vânză, ci cu totu să fie popriți a nu să amesteca întru nimic la meșteșugul cojocării.

Niciunul din blănari să nu fie volnic a merge să lucreze la vreunul ce făr-de a-i fi meșteșugul cojocăriia, ar cumpăra marfă pentru negutătorie, căci dovedindu-se i să va face pedeapsă, afară numai când va cumpăra cineva marfă pentru a sa trebuință și înbrăcăminte.

Când va veni marfă, adică sângeap, cacom, lațcă, dihor, pisici, i altă marfă mai ușoară, să aibă blănarii a o înpărți cu toți; iar de nu le va ajunge spre a lua fieșcare cât îi este trebuința, atunci să ia doi blănari până la cinci la sută dă sângeapi, ca cu acest mijloc să să poată chivernisi toți.

Hărșiile de la mocani și pieile de la scaune, care vor fi dă trebuința meșteșugului cojocării, să să protimisească întâi cojocari pământeni ai breslii a cumpăra, apoi ce va rămânea, să ia și streini, însă cojocari pământeni să aibă a da foae la chiurciu-bașa de câtă sumă de piei le va fi trebuință la tot rufetul peste an. Care acea sumă să o cumpere cu prețu ce vor da streini și celelalte să să vânză la streini.

Așijderea, fiindcă s-au fost jăluit în ani trecuți toți ișlicari, asupra cojocarilor bașcalii, că nu urmează a cumpăra marfă de cojocărie groasă, numai ceia ce le este trebuință meșteșugului lor, adică hărșii negre de căciulă după la mocani și piei de blane de cojoace după la măcelari, ci de la

o seamă de vreme încoace, s-au apucat de strâng şi marfă supţire, ce le zic stârpituri, care este de trebuinţa meşteşugului işlicarilor şi o precupesc vânzând-o printr-ascuns pă la streini; altile le vând dân prăvălii de-a mână la muşterii. Iar cele proaste, ce le rămân, le vând lor cu preţ mare. Şi au cerut işlicarii ca să aibă dreptate la aciasta, spre a fi opriţi.

A cărora jalbă şi cerere fiind cu cale, după cercetarea ce s-au făcut, am aşăzat şi acest pont în hrisovu acesta al domnii mele, ca, cojocarii başcalii să aibă a strânge şi a cumpăra ori de la mocani, ori de la măcelari numai marfă ce lucrează ei la meşteşugu ce au, precum mai sus să arată. Iar marfa supţire, care este de meşteşugu işlicarilor, să fie opriţi numiţi cojocari başcalii, de a nu mai cumpăra nici de la mocani, nici de la alt nimeni cele ce sânt obişnuite de le strâng pentru işlicari. Iar carele să va găsi, să ştie că acea marfă să va lua pe seama cămării.

Cei care vor fi să iasă de le stăpâni, ca să-şi deşchiză prăvălii, să n-aibă voe de sineşi, făr-de voia stăpânului şi făr-de voe de la chiurciu-başa şi de la rufet, ca să-l cerceteze întâi de este vrednic a avea prăvălie şi a să numi meşter şi de ştie meşteşug desăvârşit. Iar după ce va lua voe şi să va vedea că este destoinic la aciasta, să dea întâi taleri doăzeci, după cum le-au fost obiceiu, însă taleri zece chiurciu-başii şi taleri zece la cutie. Şi aşa va dăşchide prăvălie.

Ucenicu să nu fie volnic să iasă de la stăpân până la soroc, cât îi va fi tocmeala, nici să-l priimească alt nimeni din cojocari. Aşijderea şi după ce-şi va înplini uceniciia, încă să nu fie volnic să iasă, nici să-l priimească nimenea până nu va sluji şi stăpână-său, cu simbrie, un an, cum le-au fost obiceiu.

Când să va întâmpla a veni nişcareva cojocari streini du printr-alte părţi, să nu fie volnici a dăşchide prăvălie aici, până nu-şi vor lua întâi bir de la cămară şi până nu-l va cerceta chiurciu-başa şi rufetu. Iar după ce-şi vor lua bir şi să va cerceta, de va fi vrednic cu meşteşugu pe deplin, atunci, cu ştirea chiurciu-başii şi a rufetului, să aibă voe a dăşchide prăvălie, dând şi banii cutii.

Să aibă chiurciu-başa, dinpreună cu tot rufetul lor, purtare de grijă în toate vremea a cerceta şi a găsi pe toţi cei ce ar vrea să păgubească vama domnească dintr-acest rufet al lor şi pe carele îl va dovedi într-aciastă faptă, să aibă a-l da la *vel* vameş, ca să-şi plătească vama obicinuită, pă deplin şi încă să-i facă şi certare, ca să fie spre pilda altora.

Chiurciu-başa să aibă purtare de grijă pentru blănile de orice fel, care fac cojocari[i], ca nu numai curat să le lucreze, ci nici mici să nu fie, făcându-le întocmai după măsura şi stafnu cel cuviincios, ferindu-se de a nu le face mici şi proaste sau putrede, au nepotrivite sau necusute bine, pentru că nu numai vor pierde priveleghiul acesta, ci să vor şi pedepsi.

Deosebit, zicem mai cu straşnică poruncă pentru preţu a toate felurimilor de blane, să să ferească oricare blănar a nu cere preţ mai mult peste ceia ce să cade, după năravul ce au avut, ci numai cu preţ drept să-şi vânză marfa, pentru căci dă aciasta să va face cu dănadinsu cercetare în toată vremea de faţă şi pă supt cumpăt. Şi pă care blănar îl vom dovedi că au cerut şi au luat preţ mai mult, peste ceia ce s-au căzut, nu numai că-l va pierde, ci să va şi pedepsi foarte.

Acestea toate, câte orânduim mai sus pentru numitul rufet al blănarilor şi al cojocarilor, straşnic poruncim ca să aibă chiurciu-başa, dinpreună cu ceilalţi proesti ai rufetului, a le păzi nu numai ei, ci şi pentru toţi câţi să află în numărul rufetului cu meşteşug, să aibă purtare de grijă

în toată vremea spre a le cerca ca să le urmeze, ca unii ce ei au a răspunde și a da seama pentru toți ceilalți. Iar când vreunul, înpotriva porunci, va urma cevaș, ori va face blană mai mică din măsura cea hotărâtă, putrede și nepotrivite, ori va cere și va lua preț mare, peste ceia ce s-au căzut, ori va mistui vama domnească, acei proesti și cu chiurciu-bașa, ca niște însuși vinovați vor avea a să pedepsi și ei făr-de a nu avea cuvânt și pricină de îndreptare că n-au știut, sau să arate pă cel vinovat de a rămânea ei îndreptați, căci pentru aceia sănt orănduiți proesti, să-și cerce și să-și povățuiască rufetul în toată vremea și oameni rufetului să fie aleși și știuți și pentru aceia li s-au făcut de către domniia mea aceste priveleghiuri la căte scrie mai sus.

Căți, dar, lucrează aceste meșteșuguri, aceia au a să cunoaște de blănari și cojocari la breaslă și ei au a cunoaște de mai marile lor și povățuitor pă chiurciu-bașa și a să ști pe sineși fieșicare dintr-ănșii că sănt legați la breaslă și supuși chiurciu-bași a da ascultare în toată vremea, iar pă cei nesupuși, să aibă chiurciu-bașa a-l arăta, ca să să pedepsească de către domniia mea.

Întărim dar, hrisovul acesta cu însuși credința domnii mele, Io Nicolae Petru Mavrogheni voevod și cu credința preaiubiților domnii mele fii : Costandin voevod, Petru voevod și cu tot sfatul dumnealor cinstiților și credincioși boerilor celor mari ai Divanului domnii mele : pan Dumitrache Ghică *vel* ban, pan Nicolae Brâncoveanu *vel* vistier, pan Ștefan Prășcoveanul *vel* dvornic de Țara de Sus, pan Ianache Văcărescu *vel* vornic de Țara de Jos, pan Grigorie Băleanu *vel* logofăt de Țara de Sus, pan Nicolae Filipescu *vel* logofăt de Țara de Jos, pan Costache Mavrogheni *vel* spathar, pan Costandin Filipescu *vel* postelnic, pan Costache Racoviță *vel* comis, pan Ioan *vel* clucer, pan Vasilache *vel* paharnic, pan Alexandru Văcărescul *vel* stolnic, pan *[loc liber]* *vel* sluger, pan *[loc liber]* *vel* pitar. Și ispravnic, pan Nicolae Filipescu *vel* logofăt.

Scriindu-se hrisovul acesta întru întâiul an dintru întăia domnie a domnii mele, aici în orașul scaunului domnii mele, Bucureștii, de Gheorghe logofăt *za* divan, la anii de la nașterea domnului Dumnezeu și mântuitorului nostru 1786, leatul 1786 dichemvrie în doăzeci.

Io Nicolae Petru Mavrogheni voevod *[m.p.]*.

L.P.

Nicolae Filipescu *vel* logofăt, ***procit***

Trecut în condică

P. Slăt[ineanu]

Acad. R.S.R., LV—5.
Original, pergament, stare foarte bună; sigiliul domnesc octogonal, în tuș roșu; frumoasă semnătura domnului. În fruntea documentului stema țării cu chenar frumos, avînd pe margini majuscule: Io N. P. M.; chenar înflorat.

281. **1787 ianuarie 26.**

Adică eu Marin, copil din casă, care mă voi iscăli mai în jos, dat-am credincios zapisul meu la cinstită măna dumnealui coconului Răducanu Golescu *biv vel* clucer.

Precum să se știe că trebuindu-mi mie loc să fac casă, mă am rugat dă dumnealui dă mi-au daat un loc în mahalao dumnealui: stăngeni patru. Și să am a da chirie pă an dă stănjen căte parale doozeci, pă acești stănjeni. Și la împlinirea anului să am a-i da chirie cu mulțumită, după cum mă am legat cu zapisul mieu. Iar cănd nu voi da cumva chirie să aibă dumnealui a mă trage la judecată și cătă cheltuială sau zeciuială să va face, să fie dă la mine.

Și pentru mai adăvărată credință mă am iscălit puind și degetul în loc dă pecete, spre încredințare. Aciasta.

1787 ghenarie 26.

× Eu Marin copilu din casă, adeverez
Gheorghe Ioan *[indescifrabil, grecește]*
Și am scris eu Ianache căpitan, cu zisa lui și martor

[pe verso]:

Zapisul lui Marin copil dăn casă pentru casa ce au făcut-o pă locul Golescul[ui].

Colecția George Potra.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

282. 1787 februarie 24.

Adecă eu Barbul, dinpreună cu soțiia mea, Mălina și cu copii miei, anume Dobre, i Marin, dat-am adevărat și credincios zapisul nostru la măna dumnealui Gospodin tabacu.

Precum să să știe că avănd noi o casă în mahalaua Broștenilor, făcută de noi din temelie pă maidan, pă loc moștenesc făr-de chirie, care casă o am văndut-o mai sus numitului de a noastră bunăvoe, drept taleri 90, adecă noozeci tocmai. Care bani am priimit toți, deplin în măinile noastre.

Și casa, după cum să vede, cu tot coprinsul ei, am dat-o dumnealui, ca să o stăpănească, vecini fiind de o parte, Radu dogariu și despre altă parte, Zoița văduva, dăndu-i și zapisul pămăntului la măna dumnealui, dinpreună cu acesta.

Și dumnealui să o stăpănească cu bună pace, dumnealui și copii dumnealui, atăt de către noi, căt și de cătră tot neamul nostru.

Și cănd s-au făcut acest zapis, au fost și alți oameni de cinste, carii mai jos să vor iscăli. Și pentru mai adevărată credință, ne-am iscălit mai jos, puindu-ne și degetile, în loc de pecete, ca să să crează.

1787 fevruarie 24.

Eu Barbul trăistariu, dinpreună cu soțiia mea, Mălina și cu copii miei, Dobre, i Marin, vănzători, adeverim.

Eu popa Gurban *ot* mahalaoa Broșteni, adev[ere]z
Eu popa Marin *ot* mahalaua Broștenilor ade[vere]z
Eu *[loc liber]*
Eu *[loc liber]*
Eu Velico tabacu, martor

Şi am scris eu, Grigorie dascăl *ot* Sfeti Ioau Nou, cu zisa dumnealor şi martor

[pe verso]:

Adecă eu Dimitrie trăistaru, fiind cum arată în dosul zapisul aciasta, locul şi casa cu protimisis l-am luat eu şi l-am vândut la dumnealui jupân Hagi Dimitrache Papazoglu, tot cu taleri 90, adecă noozăci, fiindcă roagă pe Dumnezeu ca să zidească o sfântă biserică acolo, ca şi eu să fiu pomenit. Pentru aciasta, am dat tot cu preţul acela.

Şi pentru credinţa, m-am iscălit mai jos, puind şi degetul, ca să [să] crează.

1787 fevruarie 27.

× Eu Dumitru trăistaru, adeverez

Acad. R.S.R., XCVII—46.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

283. 1788 octombrie [f.z.].

Io Nicolae Petru Mavrogheni voevod, i gospodar zemli Vlahiscoi.

De vreme ce Caliţa Doiceasca, fată lui Chiriţă Doicescul, pământeancă dă aici atât ia [ea], cât şi părinţii ei lăcuitori din *sud* Ialomiţa, într-această vreme dă răzmiriţă s-au sculat dă au fugit din patriia ei, trecând la vrăjmaşi înpărăţii, după a căriia fugă rămâind tot avutul ei ce-l are aici în pământul ţării, a fi domneşti, ca a uniia ce au pribegit din patriia ei.

Iată, am hotărât ca o moşie a numitii Caliţa Doiceasca ce o are aici în pământul ţării, la *sud* Ialomiţă *[loc liber]*, dinpreună cu toţi ţiganii ei, să fie afieromă la hazneaoa apelor *ot* Zoodohul Pighi, dă unde să adapă şi să îndăstulează toată obştea.

Deci, am dat domniia mea acest domnescul nostru hrisov ca de astăzi înnainte aciastă mai sus numită moşie şi cu ţigani, câţi vor fi, să le stăpânească hazneaoa apelor. Şi să aibă volnicie epitropi ce sânt orânduiţi de către domniia mea purtători dă grijă veniturilor ai Zoodohului Pighi, să facă zapt atât moşiia, cât şi ţigani, să le ia venitul, care să să cheltuiască şi la trebuinţele haznelii apelor.

Şi am întărit hrisovul acesta cu domneasca noastră iscălitură şi pecete, care s-au scris la anul 1788 octomvrie, aici în oraşul scaunului domnii mele, Bucureşti.

Io Nicolae Petru Mavrogheni voevod *[m.p.]*.

| L.P. |

Ioan Damas[chin] *vel* logofăt, *procit*

Acad. R.S.R., XIII—5.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; sigiliul domnesc, octogonal, în tuş roşu; frumoasă semnătura domnului.

284. 1788 decembrie 8.

Adică eu Fotin cojocaru, înpreună şi cu soţiia mia, Zmaranda, i cu fiica noastră Anastasiia, i cu toate rudele noastre, care mai jos să vor iscăli, dat-am bun şi adevărat zapisul nostru la măna dumnealui jupăn Costandin bogasieru.

Precum să să ştie că avănd noi o casă a noastră aici în mahalaoa Oţetarului, am văndut-o mai sus numitului neguţător, pre bani gata, drept taleri trei sute optzece tocma. Şi am văndut-o de a noastră bunăvoe, nesiliţi de niminea şi cu ştirea tuturor rudelor noastre, i a preuţilor mahalalii, i cu ştir[e]a vecinilor de înprejur. Şi casa este cu locul ei, după cum arată ulucile şi gardurile de înprejur.

Deci, aciastă casă iaste făcută de mine de iznoavă, iar locul de zestre al soţii mele, dat de răposatul jupăn Iane croitorul, socră-mieu. Dumnealui jupăn Costandin şi dumneaei, soţiia dumnealui, i coconii dumnealor, căţi Dumnezeu le va dărui, aciasta casă să o aibă supt stăpănirea dumnealor ohamnică moşie în veci, atăt despre noi, căt şi despre tot neamul nostru. Aciasta.

Şi pentru bună şi adevărată credinţă, ne-am iscălit numele şi am pus şi degitele, în loc de pecete, ca să să crează.

1788 dechemvrie 8.

Ego Fotin *[indescifrabil, greceşte]*
Alexi Ioan *[indescifrabil, greceşte]*
[semnătură grecească, indescifrabilă]
× Eu Andronache condoragiul, dinpreună cu soţiia mea, adăvărim şi cu copii dinpreună şi [în] loc dă păcete, punem degitele
Eu Costandin *sin* Anastasii, martor
Şi am scris [eu], Iordache căpitan, cu învăţătura dumnealui chir Fotin şi martor
Popa Costandin, mahalaua Oţătar
Popa Gheorghe *ot tam*
Radu logofăt, martor
Eu Tudor herarul, martor
Ego Ioan *[indescifrabil, greceşte]*
Dimitrie *[indescifrabil, greceşte]*

Acad. R.S.R., CCV—220.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

285. 1789 martie 1.

Cozma al Ungrovlahiei, adeverim

†Încredinţez cu această adeverinţă a noastră la măna sfinţii sale părintelui arhimandritu chir Nicodim, egumenul Sfăntului Spiridon cel Vechi.

Cum să să ştie că avănd eu doao prăvălii ale mele părinteşti în mahalaoa lui Şărban Vodă, lăngă locul metohului sfintei Mitropolii şi lăngă casele lui Iorgache Hinii, care şi aceste case ale Hinii sănt iarăşi pe locul nostru de fraţi cu mănăstirea Sfăntului Spiridon. Care prăvălii sănt pe

patru stănjeni de loc, însă doi ai noștri buni și doi ai sfintei mănăstiri Sfăntului Spiridon cel Vechi.

Și făcăndu-le eu vănzătoare aceste prăvălii, m-am învoit cu părintele arhimandritu pentru doi stănjeni ce cădea ai sfintei mănăstiri supt aceste doao prăvălii ale mele, i-am dat sfintei mănăstiri din partea ceilaltă de loc, care stăpănim iarăși cu sfănta mănăstire de frați, schimb din partea mea de loc, ce este iar de frați, cu sfănta mănăstire. Pe care loc este prăvăliia ce să numiia mai înnainte a Hagi Nicăi și acum să stăpănește de Panait argintar *zet* Vasile argintar și binaoa este a mai sus numitului Panait argintar și este pe stănjeni 4.

Și această prăvălie este tocmai în colțu înpotriva Sfăntului Dimitrie. Care de la acest loc, partea noastră, luam chirie pe an, taleri optsprezece și jumătate.

Deci, învoindu-mă cu părintele arhimandrit, am făcut schimbul cel mai sus arăt, însă pe partea mea și am dat ca să ia sfănta mănăstire aciastă chirie de mai sus arătată, care o luam și eu pănă acum.

Și învoindu-ne amăndoi, am dat zapis, unul la măna altuia, de stăpănire, însă fiind și prin știrea sfinții sale părintelui mitropolit și cu voia tuturor rudelor noastre.

Deci, să aibă sfănta mănăstire a ținea și a stăpăni acest loc cu bună pace de către noi și de către tot neamul nostru.

Și pentru credința, am iscălit, puind și pecetea noastră, ca să să crează.

1789 martie 1.

L.P. | Costandin Crețulescu *vel* dvornic

[indescifrabil] Crețulescu
Dimitrie ban, mărturie
Radu Lăceanu *biv vel* dvornic, martor

Arh. St. Buc., M-rea Sf. Spiridon Vechi, V—3.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecete inelară, în tuș negru.

286. 1789 noiembrie 30.

†Încredințez cu zapisu mieu dumisale logofăt Asanache și jupănesii dumnealui, Sandi.

Precum să să știe că avănd eu un loc luoat cu chirie de la sfănta mănăstire Radu Vodă, în curtea mănăstirii Stelii, alăturea cu casile dumnealui ce le avea, pe care loc era să fac niște cășcioare și-l îngrădisem cu uluce. Dar mai pe urmă, nefiindu-mi trebuincios, l-am dat dumisale a-l ținea cu așezămăntul ce și eu am cu mănăstirea, întorcăndu-mi cheltuiala ce am făcut cu luoarea și îngrădirea acestui loc, taleri 120, adică una sută doaăzeci, fiindcă i să cădea ca unui vecin.

Deci am dat dumisale acest zapis întărit cu iscălitura mea și a tuturor rudelor mele, împreună și zapisu mănăstirii ce mi-au dat mie pentru acest loc ca să-l stăpănească cu bună pace, atăt dă către mine și fii miei, căt și dă către sfănta mănăstire, i de către tot neamul mieu, fiindcă eu l-am luoat cu știrea săborului mănăstirii, cum să va vedea zapisu întărit și cu iscăliturile altor obraze de cinste mărturii, făcăndu-și case pe dănsul și orice va vrea, cum și după sfărșitu dumnealor, oricum

va vrea a lăsa casile, dăspre noi să nu aibă nici o supărare, pentru că așa ne-au fost așăzământul.

Și pentru mai adevărată credință am iscălit.

1789 noemvrie 30.

Costandin *biv vtori* vistier, adeverez

Arh. St. Buc., M-rea Radu Vodă, CXXXVIII—2.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

287. **1789 decembrie [f.z.].**

Adecă eu Sanda preoteasa, soţiia răposatului popei Theodor *ot* Sfeti Gheorghie Vechi, dat-am credincios zapisul mieu la mîna dumnealui postelnicului Antonie, tot dintr-acest popor.

Cum să să ştie că avînd eu nişte case, tot în curtea besearicii Sfeti Gheorghie Vechi, făcute de mine din temelie și de răposatu soţiia mea, pe locul sfintei Mitropolii, care loc are chirie de dă pe tot anul cîte ocă una ceară, după cum scrie şi pecetluitul sfintei Mitropolii, ce să află la mănă-mi. Și îl didei iarăși dumnealui, care casă să vecineşte cu curtea bisericii și în fund se vecineşte cu dumnealui Grigorașco Asan şi din jos să vecinește iarăşi cu locul sfintei Mitropolii. Și le-am vîndut bani gata taleri noao sute tocmai, luînd şi toţi banii deplin în mîinile noastre.

Drept aceaia dumnealui și jupăneasa dumnealui și coconii săi să le stăpânească cu bună pace de către mine și de către tot neamul mieu, fiindcă am vîndut de a mea bunăvoe nesilit de nimini și cu știrea preoţilor și a vecinilor împrejureni carii să vor iscăli.

Şi eu, pentru mai adevărata credinţă, m-am iscălit puindu-mi şi pecetea ca să să crează.

1789 dechemvrie.

Eu Sanda preoteasa soţiia răposatului popei Theodor *ot* Sfeti Gheorghie Vechi, am vîndut
Eu Anton nepotu dumneaei, adeverez
Eu Ivan nepotu dumneaei, adeverez
Ioan logofătul am scris cu zisa dumnealor

Arh. St. Buc., ms. 131, f. 156—156v.

288. **1790 aprilie 12.**

†Adicăte eu Caterina prioteasa răposatului popa Stan, dinpreună cu fii-mieu Grigore, dat-am credincios zapisu nostru la măna dumnealui jupănul Ion postăvar i la măna soţii dumnealui şi la tot neamul dumnealui.

Precum să [să] ştie că avănd noi o casă a no[a]stră rămasă de la sfinţiia popa Stan ce iaste pă moşiia lui Mihai [Vodă] *ot* biserica Albă, carele chiriia locului iaste pe an parale 17 toucma *(sic)*, însă casa cum să vede.

Şi am văndut dumnealui în taleri 155 toucma *(sic)*, de a no[a]stră bunăvoe, nesiliţi de nimeni şi de către tot neamul nostru.

Şi dumnealui să aibă [a] stăpăni şi soţiia dumnealui şi copii căţi Dumnezeu îi va dărui. Iar întâmplăndu-să a să scula cineva din neamul nostru sau eu sau ficioru mieu, să n-avem voe a răspunde vreun cuvănt, sau din neanuul nostru să n-aibă voe a răspunde.

Şi cănd s-au făcut acest zapis au fost mahalagii şi preoţi care mai jos să vor iscăli.

Iar pentru încredinţarea no[a]stră ne-am pus şi degetul în loc de pecetie, ca să [să] crează.

1790 luna aprilie 12.

× Eu Caterina priotea[sa] răposatului popa lui Stan, vănzător
× Eu Gligore fecior răposatului popa lui Stan, vănzător
× Eu Marin fratele popa lui Stan, adeverez
× Eu Caterina sora popa lui Stan, adeverez
× Eu Dumitrana sora lui popa lui Stan, adeverez
× Eu Ion mahalageiu, martor
× Eu Marin vecin, martor
Eu Radul postăvar, martor
Eu *[indescifrabil]* prioteasa popei Dobre, am fost faţă
Eu Dumitru armaş, martor
Eu popa Ion am fost de faţă
Şi am scris eu popa Fotie *ot* biserica Albă

[mai jos]:

Adică eu Ion dat-am scrisoarea mea la măna părintelui iecumenului de la mănăstirea lu Mihai Vodă.

Precum să să ştie că cumpărănd eu o casă în mahalaoa Postăvarilor o moşie Mihai Vodă şi cănd am cumpărat, n-am întrebat pă părintele egumenu, nici zapisul iscălit de măna părintelui iecumenului. Şi s-au sculat părintele să-mi întoarcă casa îndărăt, fiindcă nu l-am înştiinţat cănd am cumpărat. Şi am căzut la *[indescifrabil]* cu rugăciune la părintele iecumenului *(sic)* şi mi-au făcut bine şi mi-au dat protimisie să stăpănesc casa cu bună pace. Şi fiindcă mi-au făcut bine, am dat eu de bunăvoia mea taleri 2 pe an chiria pe an, pă această casă. Şi eu să am să plătesc la soroc fără nici o pricină.

Şi pentru mai adevărată credinţă mi-am pus şi degetul în loc de pecete, ca să se crează.

Eu Ion postăvar adeverez

[indescifrabil] arhimandrit Mihaliotis veveios *[greceşte]*

[pe verso]:

Zapisul casi Măguranului

Arh. St. Buc., Achiziţii noi, XXXV—3.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran.

289. **1790 aprilie 23.**

†Dat-am zapisul mieu la măna dumnealui, frate-mieu Ioniţă *biv vel* şetrar.

Precum să să ştie că la înpărţeala părintească ce am făcut între noi, ne-au rămas de fraţi viia şi căşcioarele dă la Cotroceni, cu otaştină, cumpă-

rătoare dă la chir Iene Ruzvela și viia ce au fost a sfintei mănăstiri Zlă-tarilor, după zapisile vechi ce i-am dat la mănă.

Și rămăind din pricina răzmiriți paragină, m-am învoit cu dumnealui și i-am văndut aciastă jumătate, partea mea, dumisale, frate-mieu, în taleri 250, adică doao sute și cinzeci, care bani i-am și priimit dăplin dă la dumnealui. Și să aibă dumnealui a o stăpăni cu bună pace.

Și pentru credință, am iscălit.

1790 aprilie 23.

Nicolae stolnicul, adeverez *[în grecește]*

Acad. R.S.R., C—58.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran, format mic.

290. **1790 aprilie 23.**

†Adică eu, Costandin *sin* Todor mărgelarul, dat-am acest adevărat și credincios zapisul mieu la măna dumnealui căpitanului Drăghici.

Precum să să știe că avănd eu o prăvălie în mahalaoa biserici de la Scaune, care prăvălie este cu pămăntul ei. Și o am văndut-o dumnealui în drept bani gata, taleri 750, adică șapte sute și cin[ci]zeci. Și acești bani i-am luat toți, deplin, în măna mea.

Și prăvăliia i-am văndut-o de a mea bunăvoe și cu știrea vecinilor și celor din sus și celor din jos și a preoților mahalali. Și dumnealui să aibă a stăpăni această prăvălie cu bună pace de către mine și de către tot neamul mieu, atăt dumnealui, căt și cocoana dumnealui și coconii dumnealui, nepoți, strenepoți, căți Dumnezeu le va dărui.

Și cănd s-au făcut acest zapis au fost vecini mahalagii și preoți, marturi, care mai jos să vor iscăli. Și eu, pentru mai bună încredințare, am întărit acest zapis cu iscălitura mea, ca să să crează, dăndu-i și toate zapisile cele vechi.

1790 aprilie 23.

Eu Costandin *sin* Todor mărgelarul, vănzătorul, adeverez
Enache Lie, martor
Ion calpacci-baș, martur
Popa Iordache duhovnic *ot* mahala, martur
Iamandi po[l]comnicu, martor
Popa Voicu *ot* bis[eri]că, martor
Și am scris eu, Radu șalv[aragiul] și sănt mărturie

[pe verso, adaos]:

Iar la vănzarea prăvălii ce este alăturia cu aciasta, tot într-un [în]-văliș, cănd va fi la vreo vindere, dumnealui căpitan Drăghici să nu aibă nici un protimisis cu cumpărare, făr de numai sfănta biserică, fiindcă așa ne fu învoirea și cu aciasta îl lăsă sfănta biserică dă intră cu stăpănirea la aciastă prăvălie.

Și am iscălit.
Ierei Dimitrie iconom
Vasilie clucer *za* arie, martor

Acad. R.S.R., LXVIII—24.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran frumos.

291. 1790 mai 7.

Adică eu care mai jos mă voi iscăli, dat-am zapisu meu la măna dumnealui șătrarului Ioniță.

Precum să să ști[e] că pentru datoriile ce au rămas și am plătit ale răposatului soțul meu, i pomenirile sufletului, me-au rămas șase răzoare de viie pă deal și 6 pă vale dă la răposatul lăngă Cotrăceni, alăturea cuviia dumnealui Iamandi, fiiiu răposatului, pă pămăntu lui Radului Vodă cu otaștină.

Și făcănd dumnealui vănzătoare acia vie tot dumisale, șătrarului, am făcut și eu asemenea vănzătoare această viie a mea tot la dumnealui, șătrarul, cu pomi, i obrațiia ei, taleri 100, adică una sută. Și am priimit acești bani deplin de la dumnealui șătrarul. Și să aibă dumnealui și coconi dumnealui a stăpăni cu bună pace de către mine și de către tot neamu meu.

Și pentru credință am iscălit mai în jos, înpreună cu alți martori, ca să să crează. Însă aciastă viie este păragină.

1790 mai 7.

Iamandi Pacu, adeverez
Eu Mariia, soțiia răposatului vornic, vănzătoare
Eu Păuna, nepoata răposatului vornic, martor
Ioanichie ieromonah, martor *[grecește]*
Costandin Ioanis Darvasi *[indescifrabil]*, martor *[grecește]*
Am scris eu Chiriiac cu zisa lor.

Acad. R.S.R., C—60.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran, format mic.

292. 1790 mai 10.

Adecă eu care mai jos mă voi iscăli, dat-am zapisul mieu la măna dumnealui șătrarului Ioniță.

Precum să să știe că avănd trei răzoare de viie pă deal și trei pă vale de la răposatul părintele mieu popa Sima, lăngă Cotroceni, alăturea tot cu viia dumnealui șătrarului, pă locul mănăstirii Radului Vodă, cu otaștină, în bani, taleri 1 *pol*, rămăind acum al treilea an paragină, am făcut-o vănzătoare la dumnealui șătrarul, în taleri 67 *pol*, adică șaizeci și șapte și jumătate.

Care bani i-am priimit dăplin în măna mea. Și să aibă dumnealui a stăpăni cu bună pace de către mine și de către tot neamul mieu, făcăndu-să acest zapis, iscălit dă noi și cu mărturii, ca să să crează.

1790 mai 10.

× Eu Dumitru *sin* popa Sima, vănzător, adeverez
× Eu Mariia prioteasa, soțiia răposatului popi Simi, vănzătoare
[indescifrabil] logofăt, am scris cu zisa lor

Acad. R.S.R., C—59.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran, format mic.

293. 1790 iulie 5.

De la Divanul Prinţipatului Ţării Româneşti.

Fiindcă mănăstirea Sfântului Spiridon Nou, de aici din politiia Bucureştilor, are priveleghiuri domneşti, care le-au arătat de s-au văzut la Divan, însă: hrisovul domnii sale Mihai vodă Suţul, cu leat 1783 dechemvrie 20, făcut după alte mai vechi priveleghiuri ale domnilor de mai nainte, ca mănăstirea să fie slobodă a ţării, fără a nu putea cinevaş să o închine sau să o supuie undevaş, purtător de grijă să fie mirean, trei preoţi dă mir, un diiacon, doi căntăreţi, doi citeţi scutiţi şi drepte bucatele lor scutite dă vinărici şi dijmărit; dooăzeci şi noă de posluşnici argaţi i slugi scutiţi; dooă mii oi să scutească la vremea oeritului, i dooă mii ocă sare să ia de la cămăraşi dă ocne; bucatele ce va avea mănăstirea de vănzare, vamă să nu plătească; din judeţul Teleormanului şi din poporul Caracal, Leul şi al Racoviţii *sud* Romanaţi, să ia mănăstirea de la cei ce plătesc vinărici, căte doi bani de vadră şi părpărul, după obicei; i vama din bălţile cele ştiute din *sud* Ialomiţă, i din *sud* Romanaţi, să o ia mănăstirea, cum au luat şi mai nainte; şi un scaun de carne aici în Bucureşti să-l scutească dă orice dau alte scaune.

Deci, fiindcă măriia sa preaînnălţatul prinţip marele comandir al tuturor oştirilor şi oblăduitorul ţării au binevoit a să păzi priveleghiurile numiţilor trei domni, Alexandru vodă Ipsilant, Nicolae vodă Caragea şi Mihai vodă Suţul, s-au dat de la Divan aciastă carte mănăstirii Sfântului Spiridon Nou, cu care întăreşte Divanul toate mai sus arătatile priveleghiuri şi alte orăndueli ce le-au avut, spre a şi le avea întocmai după coprinderea hrisoavelor şi cărţilor domneşti.

Pentru care, să porunceşte şi la toţi căţi să cuvine să fiţi următori, spre a să păzi priveleghiurile numitei mănăstiri, ca să-şi ia milile ei în vremea cea obicinuită.

1790 iulie 5, Bucureşti.

Enzenberg f[eld] m[are]şal
Cozma al Ungrovlahiei
Aftenie *[indescifrabil, greceşte]*
Iosif al Rămnicului *[greceşte]*
[indescifrabil]
Şerban [?] *vel* vistier
Mitrofan [?] *vel* vistier
Merkelius

Acad. R.S.R., CCCXCVI—13.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecetea aplicată în ceară roşie, sus, în colţul din stînga.

294. 1790 iulie 5.

De la Divanul Prinţipatului Ţării Rumăneşti.

Fiindcă sfănta mănăstire Văcăreştii, de lăngă marginea oraşului Bucureştilor, are priveleghiuri domneşti, care le-au arătat de s-au văzut la Divan, însă hrisovul domnii sale Alexandru vodă Ipsilant, cu leat 1775, făcut după alte mai vechi priveleghiuri ale domnilor de mai nainte, ca să

fie sfânta mănăstire totdeauna nesupărată de orice dări și angarii măcar cu orice fel dă numire vor eși pă țară sau pă boeri și pă mănăstiri.

Să scutească și toate viile de pogonărit și vinul dă vinărici, stupi, i râmători dă dijmărit, vite, i cai de văcărit, însă drepte bucate ale mănăstirii.

Asemenea să aibă a lua tot vinăriciul din *sud* Saac, din dealul du peste Cricov, din poporul văii lui Seman, care să începe din dealul Loloeștilor și merge în jos până în dealul ce să cheamă Valea Gardului, dă la cei ce plătesc vinărici, cu părpărul și cu plocon; cum și de la cămărași de ocne să ia pă an, pentru 500 bolovani sare, taleri cinci sute și cincizeci bolovani sare ai mănăstirii Tânganu, metoh mănăstirii Văcăreștilor; și merticu dă sare ce lua mănăstirea Hurezul și din vama Târgului de Afară din București, din partea dumnească, al treilea ban.

Și peste acele mili să fie trei epitropi mari *vel* logofăt, *vel* spathar, *vel* vistier, care, după vremi, vor fi. Din care mili, să să dea taleri cinci sute pă an, însă taleri dooă sute, să să mărite doă fete de boer scăpătate, taleri una sută, să să răscumpere robi, taleri cincizeci, să să facă înbrăcăminte la săraci, care să să înparță la zioa Sfântului Nicolae și taleri cincizeci să să înparță la obraze scăpătate tot atunci, taleri cincizeci să să dea hrană celor închiși la pușcărie, pă fieșcare săptămână câte un leu, taleri cincizeci să să dea la săraci carii vor vrea să să preoțească. Care aceste mili, în toți ani să le facă, iar prisosul să să trimiță la Sfântul Mormânt.

Așijderea, să aibe lude cincizeci, scutiți de toate orânduelile țării să scutească și oi una mie cinci sute de oerit, cu pecetluit, cum și doă pivnițe să scutească de fumărit și de toate alte angarii.

Asemenea să ia al treilea ban din vama târgului ce să face la Stelnica, i al treilea ban din vama târgului pă trai.

Deci, fiindcă măriia sa, prea înnălțatul prințip Coburg, marile comandir al tuturor oștirilor, au binevoit a să păzi priveleghiurile numiților trei domni, Alexandru vodă Ipsilant, Nicolae vodă Caragea și Mihai vodă Suțul, s-au dat de la Divan această carte sfintei mănăstiri Văcăreștii, cu care întărește Divanul toate mai sus arătatile priveleghiuri ce au avut, spre a și le avea întocmai după coprinderea hrisoavelor și cărților domnești.

Pentru care, să poruncește și la toți câți să cuvine, să fiți următori spre a să păzi priveleghiurile numitei mănăstiri, ca să-și ia milile în vremea cea obicinuită.

1790 iulie 5, București.

Enzenberg f.m.ș. [feldmareșal]
Cozma al Ungrovlahiei
Aftenie *[indescifrabil, grecește]*
Iosif al Râmnicului *[grecește]*
[indescifrabil]
Șerban [?] *vel* vistier
Mitrofan [?] *vel* vistier
Merkelius

biv vel sărdar

Acad. R.S.R., CXCVII—14.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran; pecetea aplicată în ceară roșie, sus, în colțul din stînga.

†Zapisul mieu la măna dumnealui polcovnic Stoică.

Precum să să ştie că casele după Podu Mogoşoie, din mahalaua Creţulescului, binaoa cu pămănu lor, însă jumătate fiind zestrea mea şi jumătate ce le-am răscumpărat prin soţul mieu Negoiţă *treti* logofăt de la sorumea Ecaterina, care şi dumneaei tot de zestre le-a au avut de la muma noastră, dumneaei Ancuţa grămăticeasa, fiind amăndoao părţile într-un învăliş.

M-am învoit cu dumnealui mai sus numitul şi le-am văndut dumisale în taleri 5 700, adică cinci mie şapte sute tocma, însă atăt partea mea din case, căt şi cea cumpărată de la soru-mea. Din care bani vănzării caselor, ce mai sus numesc, am plătit datoriia cea de taleri 2 310, care cu dobănda lor pănă la moartea răposat soţului mieu s-au făcut taleri 3 000 tocma.

Şi am scos casele de supt jălojire ce le pusese răposat soţul mieu la dumnealui Velcea *treti* logofăt, luînd şi scrisorile toate căte au fost amanet şi zapisul datorii.

Iar taleri 2 700 au rămas bani buni mie, care deplin i-am şi luat în măna mea de la dumnealui Şi să înplineşte cu cei daţi la datorie şi cu cei de mine luaţi toată suma banilor vănzării de taleri 5 700 tocma, pecum mai sus arăt.

Deci, de acum înnainte să stăpănească dumnealui şi tot neamul dumnealui aceste case cu tot coprinsul locului lor de jur înprejur cu bună pace despre mine şi despre tot neamul mieu, pentru că deplin am priimit în măna mea toţi bani ce mai sus arăt.

Şi am văndut cu a mea bunăvoie şi de nimenea silită. Am dat dumnealui şi scrisorile, i zapisile vechi toate, căte au fost la mine scoase de supt jălojire.

Şi pentru credinţă me-am pus numele mai jos, iscălindu-să şi alte vrednice obraze, mărturii, ca să să crează.

1790 avgust 25.

| L.P. | Safta, soţiia răposat[ului] Negoiţă *treti* logofăt şi fiica răposat[ului] Nicolae grămătic, i a dumneaei Ancuţii grămăticesii, vănzătoare.

Niculae polcovnic ce am iscălit-o cu zisa dumneaei şi martor

[semnătură indescifrabilă]

[rezoluţie]:

După protimisis ce are dumnealui Ioan *biv* logofăt *za* visterie, ca o rudă ce este, fiind jupăneasa dumisale soră cu vănzătoarea, viind şi făcăndu-mi cerere ca să-mi întoarcă bani, ne-am învoit de a noastră bunăvoe şi mi-am priimit de la dumnealui toţi bani căţi să văd în faţa zapisului, taleri cinci mie şapte sute deplin. Şi deosebit, mi-au dat şi alţi taleri dooăzeci, dobăndă la taleri dooă mie cinci sute, care şi ei sănt să-i dau la vănzătoarea.

Şi fiindcă i-am dat dumnealui şi toate scrisorile cele vechi căte le-am priimit de la numita vănzătoare, rămăne să-şi stăpănească dumnealui casile cu bună pace, după cum şi dumnealui mi-au dat adeverinţă la măna mea că au luat casile pe seama dumisale, iar nu ca să le înstreineze la vericine cu vreun orice mijloc.

Şi am iscălit.

1791 ghenarie 28.

Stoica Urlăţeanu polcovnic, adeverez
Barbu Ogărleanu [?] sluger, mărturie
Panaiot căpitan *za* lefegii, mărturie
Ioniţă Ganea sărdar, martor
[urmează patru rînduri, în greceşte]

Arh. St. Buc., Doc. munteneşti, I—69.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran frumos; interesantă pecetea inelară, octogonală, în tuş negru a Saftei logofeteasa.

296. 1790 noiembrie [f.z.].

Adică eu Zamfira, fata răposatului Tomii cismaru, dinpreună cu soţiia sa Petre dat-am încredinţat zapisul nostru la dumnealui jupănului Părvan cavafu i soţiia dumnealui Filipa.

Precum să să ştie că rămăind o casă de la părinţi, pă Podul Calicilor în mahalaoa Vlădichiii şi eu rămăind de vărstă m-am căsătorit. Şi neputănd să şez în casa părintească, am făcut-o vănzătoare fiind şi părinţii negrijiţi. Şi s-au găsit dumnealui dă i-am văndut-o. Şi tocmeala ne-au fost drept taleri 130, adică o sută treizeci. Şi casa este pă locul sfintei Mitropolii, cu chirie pă an căte taleri 5 bani 30, adică cinci şi un ort. Şi pănă acum să am eu a plăti toată chiria pămăntului, dară de acum înainte să aibă dumnealui a plăti chiria pămăntului pă fiecare an. Şi să aibă dumnealui a stăpăni dumnealui casa cu bună pace de către noi şi de către tot neamul nostru, copii de copii dumnealui, fiindcă am văndut-o de bunăvoia noastră, nesiliţi de niminea şi cu ştirea tuturor mahalagiilor celor din sus şi celor din jos.

Iară sculăndu-se cinevaşi din neamul nostru, să avem a răspunde noi şi a răspunde unde va fi, fiindcă am văndut-o de bunăvoia noastră şi a plătit toată cheltuiala.

Şi cănd s-au făcut acest zapis, au fost preoţi şi mahalagii de faţă. Şi pentru credinţă ne vom pune degetile în loc de pecete, ca să să crează.

1790 noemvrie [f.z.].

× Eu Zamfira, fata Tomii cismar, vănzătoare
× Eu Petre soţiu Zamfiri, vănzător
× Eu Neagul vecinu, martor
× Eu Mihai vecinu, martor
× Eu Năstase vecinul, martor
× Eu Costandin vecinu, martor
× Eu Luca vecinu, martor
× Eu Ioan vecinu, martor
× Eu popa Costandin duhovnic, martor
Şi am scris eu popa Larion [cu] învăţătura dumnealor şi martor

Arh. St. Buc., ms. 158, f. 37.
Copie.

297. [1790–1800].

Preaînălţate doamne,

Cu lacrimi, cu a şasilea jalbă, iarăşi supărăm auzul înălţimii tale pentru pricina de judecată ce avem cu un Panait logofăt de aici pentru un loc ce-l stăpănesc de şaizeci de ani. Ci fiind, milostive doamne, că acest loc de casă au fost dat de pomană de un Negoiţă trămbicer şi fiind şi loc domnesc împrejurul, am pus cu mare nevoinţă gunoi de am astupat. Şi de atunci pănă acum l-am stăpănit cu bună pace. Iar acum sculăndu-să mai sus numitul cu mare jar şi silnicie de ne-au scos din casă ticăloşii, vrănd să ne ţie casa.

Ci fiindcă acest loc l-am dat de zestre o bietii ticăloasii de fată ce am avut, luînd în căsătorie pe un armean botezat şi numai la acest loc s-au bucurat, nemaiavănd altceva după sufletul mieu. Şi cu acesta poate să să pricinuiască şi spargere de casă, de la care aceasta am şi preoţi bătrăni marturi din doao mahalale. Mai vărtos că, de nu vom avea mila mării tale spre a ne afla dreptul nostru în preafericite zilele mării tale, noi săntem feriţi cu tot şi să avem mila mării tale.

Roaba mării tale, Gherghina văduva cu doao fete şi un fecior, ticăloasele, din mahalaua Popii Ivaşcu.

Acad. R.S.R., XX–129.
Original, stare foarte bună.

298. 1791 februarie 13.

Către cinstitul şi marele Divan, jalbă

Jăluesc marelui Divan pentru dumnealui Stoica logofăt, carele au cumpărat o casă de la soru-mea, părintească, ce este pe Podu Mogoşoi. De care cumpărătoare aflănd, am îndemnat pe soţul mieu să o răscumpere, cu cuvăntul de protimisis ce am eu ca o soră, fiind lucru părintesc, mai vărtos că de la părinţi din ceput jumătate au fost a mea. Şi cu întoarcere de bani pe partea mea, s-au făcut soru-mea stăpănă pe toată casa.

Şi dumnealui au întors bani cumpărătorului, însă, s-au din neştinţă sau di vreo înşălăciune, au dat şi un zapis de la mănă-şi cu totul înpotriva dreptăţii ce eu an, înpotriva prăvililor de protimisis şi înpotriva bunei orăndueli, adică oricănd va işă de la măna noastră, să aibă acel cumpărător a ne întoarce bani şi a lua casile.

De care, eu aflănd şi socotindu-mă năpăstuită a-mi ţinea casa părintească cu acest feliu de legătură, care la alt nimini cu asemenea cuvănt nu s-au făcut, mă rog marelui divan, prin judecată, să să anerisească acel zapis ce fără de voinţa mea l-au dat soţul mieu, înpotriva dreptăţii, de stăpănirea de protimisis ce am eu asupra acelor case părinteşti şi să rămăi desăvărşit stăpănă cu voinţă slobodă de a face cu al mieu lucru orice voi vrea.

Şi cu toată plecăciunea, sănt plecată divanului,
Catrina, fata răposatului Nicolae grămăticu

[rezoluția divanului]:

Dumneavoastră, judecătorilor dă la departament, să theorisiți pricina prin judecată și cum va fi cu cale la cererea ei, veți face cunoscută părerea judecății, în scris, prin vătafu dă păhărnicei.

1791 fevruarie 13.

biv vel sărdar

Arh. St. Buc. Doc. muntenești, I—70.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

299. **1791 aprilie 28.**

†Adică eu Dumitrana preoteasa, soția răposatului părintelui popa Apostol, dinpreună cu fetele mele care mai jos să vor iscăli, dat-am credincios zapisul mieu la măna dumnealui jupănului Ștefan șalvaragiu.

Precum să să știe că avănd eu o casă aici în București, în mahalaoa Ceauș David. Care casă o am cumpărată și eu de la frate-mieu Vasile și făcăndu-o vănzătoare, o am văndut-o dumnealui mai sus numitului, tocmindu-ne cu bună tocmeală în drept taleri 590, adică cinci sute și noaăzeci, care bani i-am luat toți pe deplin în măna mea.

Și casa i-am văndut-o cu tot coprinsul ei, dar fiindcă în fundul grădinii mi-am oprit loc pentru de a-mi face o cășcioară pentru trebuința mea, care loc este însemnat cu sapa, adică de la un nuc ce este mare ca la un pas încolo. Și din sus să vecinește cu însuși cumpărătorul și din jos să hotăraște cu drumul. Și casa este pămăntul moștenesc.

Și o am văndut-o de a mea bunăvoe și nesilită de nimenea și cu știrea preoților și vecinilor i a mahalagiilor. Deci dumnealui să aibă a stăpăni această casă cu bună pace de către mine și de către tot neamul mieu, atăt dumnealui căt și jupăneasa dumnealui și coconii dumnealui, nepoți, strănepoți căți Dumnezeu le va dărui, dăndu-le viață îndelungată.

Și cănd s-au făcut acest zapis au fost preoții mahalali i vecini mahalagii și alte obraze de cinste față carii să vor iscăli.

Și eu, pentru bună încredințare, m-am iscălit puindu-mi și degetul în loc de pecete. Și i-am dat acest zapis la măna dumnealui, dăndu-i și zapisul cel vechi de cumpărătoare, ca să fie de bună credință[1].

1791 aprilie 28.

× Eu Dumitrana preoteasa, vănzătoare
× Eu Zanfira fata preotesii Dumitrani, vănzătoare
Ierei Mușat *ot* malhalaoa Ceauș David
Popa Ioan *ot tam*
Popa Bogdan *ot* mahalaoa Oțetari, finul preotesii
Eu jupăn Radul măcelarul vecinul, martor
Ioan cupeț Odobescul vecinul, martor

Acest zapis l-am scris eu Radu șalvaragiu cu zisa preotesii Dumitrani, fiind și mărturiile față ce sănt iscăliți, și eu sănt martor.

---

[1] Casa și locul a trecut de la Ștefan șalvaragiu la fiică-sa Andreiana (zisă și Ecaterina) căsătorită Vergovici. Aceasta, neavînd moștenitori, a lăsat-o strănepoatei sale Paulina Capșa. Casa se afla pe str. Icoanei, nr. 11 și 11 bis, colț cu str. Țăranilor, nr. 1 (astăzi str. Aurel Vlaicu).

Fiindcă casa care au cumpărat-o chir Ştefan de la sor-mea Dumitrana preoteasa au fost văndută de mine, măcar că şi în zapisul văinzării de mine, arată pricina locului că să coprinde într-un zapis vechi tot locul ce l-am oprit în fundul grădinii. Şi acest zapis l-am oprit la mine pentru stăpănirea acelui loc.

Şi pentru ca să fie bună stăpănirea lui chir Ştefan, m-au mulţumit şi pă mine pentru de am întărit acest zapis, cu iscălitura mea şi alte obraze martori.

1792 septemvrie 14.

Vasile Dălgean, adeverez
Ianache Ilie, martor
H.[agi] Ilie Stan cupeţ, martor

Arh. St. Buc., Cred. Func. Urban. nr. 543.
Original, stare bună.

300. 1791 iulie 24.

†Adică eu Şărban *vtori* vornic, dinpreună cu feciorii miei, care mai jos ne vom iscăli, dat-am credincios zapisul mieu la cinstită măna dumneaei polcovnicesii Păunii.

Precum să să ştie că avănd eu nişte case ale mele aici în oraşu Bucureştii, în mahalaoa Gorganului, pe pămăntul sfintii mănăstiri Sărindarul şi chiriia pămăntului la mănăstire, pe an, parale doaoăzeci. Care case sănt alăturea cu casile dumneaei.

Şi făcăndu-le vănzătoare şi nefiind alt vecin mai dă aproape dăcăt dumneaei, dă a să protimisi şi a le cumpăra, m-am învoit cu dumneaei dă a mea bunăvoe, nesilit dă nimeni şi le-am văndut dumneaei în bani gata, taleri 600, adică şase sute. Carii bani i-am priimit toţi, dăplin în măna mea, dăndu-i dumneaei polcovnicesii Păunii şi trei zapise vechi ale casii mele, ce le-am avut dă stăpănire.

Deci, să aibă dumneaei polcovniceasa Păuna a stăpăni aceste case cu locul lor, cu bună pace, dă către feciorii miei şi fetele mele şi dă către tot neamul mieu, dumneaei şi coconi dumneaei, căţi Dumnezeu i-au dăruit, însă coprinsul casii cu înprejmuirile pănă în hotaru ulucilor Iorgăi căpitan, gineri-mieu.

Şi cănd s-au făcut acest zapis şi aşăzămănt, au fost cu ştirea feciorilor miei şi a vecinilor mahalagii. Şi pentru mai adăvărata credinţă, mi-am pus numele şi degetu mai jos, ca să să crează, iscălindu-să şi alte obraze, mărturii la acest aşăzămănt.

1791 iulie 24.

× Eu Şărban *vtori* vornic, vănzător, adeverez
× Eu Mariia, fata lui Şărban *vtori* vornic, adeverez
× Eu Costandin *săn* Şărban vornicu, adeverez
× Eu Ştefan *sin* Şărban *vtori* vornic, adeverez
[semnătură grecească, indescifrabilă]
şi Toader Peciul

Şi am scris eu, Gheorghie logofăt dă divan, cu zisa lui Şărban *vtori* vornic şi sănt şi martor.

[pe verso]:

Zapisul lui Şărban *vtori* vornic dă cumpărătoarea casii.

1791 iulie 24.

Acad. R.S.R., CCLXXXI–40.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; în inventar trecut la data de 1793 iulie 24.

301. 1791 septembrie 10.

Preaînălţate doamne,

Jăluesc mării tale că hrana vieţii îmi este din meşteşugul măcelării, cum şi cu zalhanale şi la aceasta, când nu-mi ajungea sermaiaoa, luam şi bani streini cu dobândă.

În zilile mării sale răposatului domn Mavrogheni, aflându-mă dus după neguţătorie la satul Rădovanul din Jos, la coade, unde mă aflam la un creştin poposit, m-au călcat hoţii şi tăindu-mă cu sabiile în multe locuri, care ei a socotit că am murit, luîndu-mi desagii cu bani, taleri 500. Şi în desagi era şi catastihu de neguţătorie-mi, de dat şi de luat, şi era şi alte calabalăcuri în desagi ce le aveam pe lângă mine. Care toate mi le-au luat şi m-au lăsat ca pe o pasăre fără de aripi.

Iar pe acel creştin, gazdă-mi, l-au tăiat cu toporul, bucăţi, acolo şi s-au adus aicea mort, spre vederea, pe carele l-au îngropat în mănăstirea Sfântu Spiridon Vechi, aducându-mă şi pe mine aicea, în multă vreme zăcând, căutându-mă cu doftori, cu mare cheltuială, încât m-am stins de tot.

După aceasta, pentru multele mele păcate, m-au mai pedepsit Dumnezeu şi cu altă certare că mi-au murit la sohat o sumă de vite mari şi am rămas în grea datorie şi sărăcie, că mă aflu datoriu pe la unii, alţii, pe carii într-această jalbă îi arăt mării tale, anume, cu sumele de bani ce le sânt dator. Dar din toţi datornicii, un jupân Hristea Gheorghiu, care eu şi cu un tovaroş al mieu, anume Dima măcelariu, îi săntem datori amândoi, taleri 500, numitului Hristea, însă eu, taleri 300, iar tovaroşu mieu, taleri 200. Şi pentru aceşti toţi bani mă ţine pe mine la închisoare de la săptămâna brânzii.

Şi eu piei la închisoarea dumnealui vătafului de aprozi, iar nevasta cu săracii miei copii să află muritoare de foame; că dă m-ar fi lăsat să mă chivernisesc cu încetul, poate că aş fi căştigat câte cevaş şi aş fi dat şi la dumnealui şi la ceilalţi datornici. Iar acuma mă aflu ca o pasăre fără de aripi, osândit la pedeapsa închisorii într-atâta vreme, de unde nădejde de la închisoare de a plăti, putere nu am.

Cu herbinţi lacrămi cat la mare şi bogată milostivirea şi iubirea ce să răvarsă de către măriia ta către cei săraci şi către toţi de opşte spre a-şi afla răpaos, răversese mila mării tale şi către mine, ticălosul şi săracul şi asupra atâtea suflete, a nevestii şi copiilor miei, carii să află muritori de foame, ca să mi să dea o luminată carte a mării tale, să fiu slobod de la închisoare prin chezăşie pe om, ca să mă apuc iarăşi de muncă şi căştigu ce voi agonisi să-l înparţ pe la toţi datornicii, până va da Dumnezeu de-mi va ajuta ca datornicii să nu să păgubească şi eu să scap dintr-acest necaz al datorii şi cu încetul, tuturor să le plătesc, că eu această datorie nu am făcut-o din vreo blestemăţie, ci pe semne vrerea lui Dumnezeu aşa au fost

ca să mă pedepsească, că întăi cu hoții am văzut moartea înnaintea mea cu ochii, după aceasta întămplarea prădăciunii de către hoți, cum și moartea vitelor de la sohat.

Și osebit de acestea, iarăși altă pagubă mi s-au mai întămplat că dumnealui Costandin Neculescu *biv vel* stolnic, puindu-mă de am dat seu ocă 1 000, care neavăndu-l eu, l-am cumpărat de aiurea cu taleri 670 și dumnealui mi l-au plătit cu taleri 500. Și dintr-aceasta mi să trag toate pagubile și sărăcia.

Prisosească mila mării tale asupra la atătea suflete cu milostivire ca să mi să dea luminată carte și vecinică pomenire va fi mării tale, cum și întru fericire răposații părinții mării tale. Și cum va lumina Dumnezeu pe măriia ta.

Datoriile ce, pe unde sănt să dau:

Taleri;	*bani*
500	— la jupăn Hristea Gheorghiu
200	— Stoian nălban-baș
100	— Frățilă măcelar
100	— Iordache măcelar
100	— Badea cioban
70	— Petre măcelar
70	— Gheorghie măcelar
60	— Mușat logofăt
84	— Hera cojocar
34	— Marin *ot* Lehliu
50	— Hagi Vartan, armean
50	— la Dragne
1 418	

Robul mării tale,

Badea măcelar *ot* mahalaua Popa Rusul.

[rezoluția domnului]:

Poruncim domniia mea dumneavoastră, boerilor judecători ai Departamentului să theorisiți jalba aciasta și pricina lui și cu anafora să arătați domnii mele prin zapciu cel orănduit.

1791 septemvrie 10, București.

biv vel sărdar

Preaînălțate doamne,

Ascultănd această jalbă, ce o văzum plină de tănguieli și de ar fi așa, adevărat i s-ar cuveni ajutor de păsuială. Dar chemănd față pe părătul său, înprumutătorul Hristea capanlău, să prinse că-l va dovedi de toate că sănt minciuni. N-au avut nici o întămplare de primejdiie sau de pagubă ci numai umblă să-i mănănce banii.

Să zise jeluitorului de către judecată ca să-și aducă și pe ceilalți datornici, ca să ne îndestulăm cu ce sumă mai iaste dator. Și ca să să puie la o cale de niscareva soroace pănă își va goni (*sic*) prilejul. Și de sănt peste zece zile, nu să mai iuvi (*sic*).

Cu toate acestea, înștiințăm mării tale că ei sănt intrați în judecată de mai înnainte și de atunci s-au dat jeluitorului sorocul cel după pravilă de luni patru. Peste care mai trecănd alte luni patru, nici un ban n-au dat.

Iată și acum, numitul înprumutător dă la sineși îi mai făgădui soroc de un an, încă și de un an și jumătate, numai să-l sigurivsească, ori cu amanet sau cu chezaș platnic. Și luăm de la dănsul răspunsu că nici are lucru de amanet, nici chezaș platnic, ci numai să cură (*sic*) cu un cuvânt că oricănd va avea, atunci îi va plăti. De aceasta, înștiințăm.

Și cea desăvărșită hotărăre să va face de către măriia ta.

1791 octomvrie 13.

Beoran Ciucu [?] paharnic
M. stolnic
Cd. [Costandin] Clenes [Călinescu] stolnic
Ș. Areaz sărdar

Scrisul, Teodor

Acad. R.S.R., XCVII—104.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

302. 1791 octombrie 8.

Preaînălțate doamne,

Pentru Sanda preoteasa de la care arată jăluitorul că au cumpărat această casă, arătăm înălțimii tale că răposatu popa Theodor, ce au fost soțiia numitei preotese la leat 7257 [1749], aflăndu-să preot la Sfeti Gheorghie cel Vechi, și fiind mai nainte vreme slugă la răposatul mitropolitul Neofit, prin pecetluit i-au dat voe de ș-au făcut casă pe locul Mitropolii, cu cuprindere să dea chirie pe an ocă una ceară la Mitropolie, care chirie ca unii sluji ce i-au fost, o și iartă ca să nu o mai dea, rugînd și pe alți frați arhierei de vor vrea să nu-l supere. Și așa mergînd pînă la răposatul starețu nostru iarăși la leat 7271 [1763], din dosul numitului pecetluit poruncește ca într-acestași chip să să urmeze, încît va avea numita preoteasă viiață. Și asemenea s-au urmat și la smereniia noastră, socotindu-să că această preoteasă fiind în vărsta bătrăneațelor și neavînd copii, poate vor rămînea lemnele casii pe seama Mitropolii.

Acum după ce au trecut atîta vreme și s-au odihnit fără de nici un feliu de supărare de către Mitropolie, au vîndut numita casă cu zapis la jăluitoru, făr de știrea Mitropolii, cu cuprindere că îi vinde casa, și pentru loc să dea la Mitropolie una ocă ceară pe an, dîndu-i și acel pecetluit al răposaților arhierei. Cu care zapis viind cumpărătorul la smereniia noastră și arătîndu-ne și numitul pecetluit, n-am putut suferi spre a-i da putere să să facă numita stăpănă și pe loc, ci de atunci am luat numai pecetluitul de la jăluitor, iar zapisul vînzării au rămas la dînsul, zicîndu-i (precum singur arată și în jalbă) să meargă să-și ia banii de unde i-au dat, că Mitropoliia nu-l îngădueşte să stăpînească numita casă, căci făr de nici un feliu de putere numita preoteasă s-au făcut stăpănă, umblînd să robească locul Mitropolii.

Pentru care smereniia noastră văzînd că numitul cumpărător s-au îndemnat mai mult pentru loc, de a cumpăra această casă, dînd prețu ce nu face, și mai vîrtos că în 34 de ani trecuți Mitropoliia nimic nu s-au folosit de la acel loc, și nici pe numita preoteasă n-au supărat-o de chirie, și ia [ea] în loc de a să mulțămi, s-au făcut stăpînă și pe loc, hotărînd ce să dea chirie la Mitropolie acest cumpărător ni să pare că Mitropoliia are dreptate. Și rugăm pe înălțimea ta ca să să facă luminată poruncă către vătaf

de lemnari şi de zidari ca să preţuiască binao casii. Şi cîţi bani să vor face, să-i răspunză Mitropoliia ca o stăpînă a locului, iar jăluitoriul îşi va căuta banii de unde i-au dat, de vreme ce n-au urmat după orînduială şi obiceiu pămîntului, ca să fi venit mai întîi la Mitropolie să cerceteze şi cînd ar fi făcut aşezămînt cu Mitropoliia şi i-ar fi dat voe, atunci să fi cumpărat.

1791 octomvrie 8.

Al înălţimii tale către Dumnezeu fierbinte rugător şi smerit părinte sufletesc

Cosma al Ungrovlahii

[rezoluţia domnului]:

Făcînd şi domniia noastră cercetare dăosebit şi citind şi înşine pecetluitul răposaţilor mitropolit, ne-am pliroforisit curgerea pricinii întocmai după cum ni să arată de către preasfinţiia sa părintele mitropolitul. Şi dreaptă iaste cererea preasfinţii sale, în vreme ce preotesa au hotărît a-şi vinde casa şi au dat-o aceasta şi în scris.

Deci poruncim domniia mea ca să meargă la faţa locului vătaş de lemnari, i zidari ca să o preţuiască drept în starea de acum şi cîţi bani va face să-i răspunză Mitropoliia şi să ia în zaptul său casa cu locul. Iar jăluitoriul să-şi caute banii săi la preoteasa, sau nevrînd preoteasa a o vinde să va odihni într-însa nesupărată.

1791 octomvrie 11.
biv vel sărdar

Arh. St. Buc., ms. 131, f. 157v—158.
Copie.

303. 1791 decembrie 17.

Din porunca mării sale lui vodă, am venit eu meermar-başa dinpreună cu calfa-başa, i cu vătafu de zidari, i cu alţi meşteri lemnari i zidari ca să facem preţuire casii preotesii Sandi ce iaste în curtea besericii Sfăntului Gheorghie Vechi, pe locul sfintei Mitropolii, ca să facem preţuire în frica lui Dumnezeu.

Şi viind la faţa locului am preţuit, precum mai în jos ne vom iscăli.

1791 decemvrie 17.

taleri	*bani*	
300		adecă trei sute la toată zidirea casii, adecă cărămidă, i varu, i năsipu, i apa, i meşterii zidari, i salahorii, i altele.
28		adecă doaozeci şi opt, patrusprezece tălpi la temelie, talpa cîte taleri 2.
25		adecă doaozeci şi cinci la o sută de stălpi, stălpul căte parale 10
30		adecă treizeci, la grinzi, i cosorobi, i capace, adecă treizeci de grinzi cu cosorobi cu capacele lor, preţu cîte taleri 1
2,30		adecă doi, bani treizeci, trei coroane ale pridvorului

taleri	*bani*	
7,60		adecă şapte, şi bani şeizeci, la cinci sute uluce de ceale mari, la podeala casii peste tot, suta cîte taleri 1, bani 60
12,45		adică doisprezece, şi bani patruzeci şi cinci, la treizeci şi trei de căpriori, preţu cîte parale 15
7,60		adecă şapte şi jumătate bani şaizeci, la trei sute de lanţi
45		adecă patruzeci şi cinci la treizeci de mii şindrilă de brad, miia cîte taleri unul şi jumătate
12		adecă doisprezece, la cinci uşi cu fiiare cu tot
15		adecă cincisprezece la zeace ferestri, fereastra cîte taleri, 1, bani 60
7,60		adecă şapte şi jumătate, la cinci paturi scînduri, i grinzi ale paturilor
6		adecă şase, la trei dulapuri
1,60		adecă unul şi jumătate, la scara casii
2		adecă doi, la opt tălpoae, la pardoseala pridvorului
17,60		adecă şaptesprezece şi jumătate, la treizeci şi cinci ocă piroane la toată casa
1,60		adecă unul şi jumătate, la o mie de cue de uluce la podeala podului
6		adecă şasă la doao mie cue de lanţi
33,90		adecă treizeci şi trei, şi bani noaozeci, la patruzeci şi cinci ocă cue de şindrilă de brad, ocaoa *po* parale 30
125		adecă o sută doaozeci şi cinci, lucrul lemnarilor la casă
20		adecă doaozeci, la un pridvor ce iaste în grădină, cu tot lucrul i cheresteaoa
25		adecă doaozeci şi cinci, la doao plimbări, toată cheltuiala
45,66		adecă patruzeci şi cinci şi bani şaizeci şi şase la un grajd ce e făcut acum nou de neguţătoru ce şade în casă cu chirie; care fusără şi meşterii faţă cei ce l-au făcut.
105		adecă o sută şi cinci, la şapte sute uluce, gardu împrejurul casii cu tălpoae, i brăie, i cu capace, i bulamace i piroane, i cuele, cu lucrul lor
10		adecă zece, poarta cu tot tacîmul

Eu meimer-başa Ioniţă adeverez la această preţuire
Eu calfa Manole, domnesc, adeverez la această preţuire
Eu Dumitraşco vătafu de zidari, am fost faţă
Eu Iane ceauşul de lemnari, adeverez la această preţuire
Eu meşterul Vladul dulgheriul, adeverez la această preţuire
Eu Badea dulgheriul, adeverez la această preţuire
Eu meşterul Ion de zidari, adeverez la această preţuire
Eu Iancu zidariul adeverez la această preţuire

Arh. St. Buc., ms. 131, f. 158 v—159.
Copie.

304. 1791 [f.l.z.].

†*Milostiiu bojiiu Io Mihail Costandin Suțul voevod i gospodar davat gospodstvo-mi siiu povelenie gospodstvo-mi* lui Mihalache logofăt dă Vistierie, carele aflându-să slujind Curții *gospod*, între logofeții Vistierii, au avut milă prin hrisoave și cărți *gospod* a fi apărat de toate dăjdile Vistieriei, atît el cît și toată casa lui și drepte bucatele lui scutite de dijmărit și vinărici și o pivniță aici în orașul domnii meale București, scutită și apărată de fumărit, de cămănărit, de vamă, de vin domnesc, de ortul vătășăsc și de alte angarii ce dau alte pivnițe. Și un om a ținea pentru poslușaniia casii lui carele și acela să fie nesupărat de rîndul dăjdiilor Vistieriei.

Drept aceia dar am întărit domniia [mea] milele acestea și poruncim de toate căte să coprinde mai sus să i să păzească întocmai, că așa iaste porunca domnii meale.

I sam receh gospodstvo-mi.

1791.

L.P.

Procit vel vistier

Trecut în condica Vistieriei
Ep. logofăt

Arh. St. Buc., Achiziții noi, XLI—7.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran ; frumoasă pecetea domnească, în tuș roșu.

305. 1792 ianuarie 25.

Preaînălțate doamne,

Safta Voineasa și Maria [1] postelniceasa văduva din Tîrgoviște *sud* Dîmbovița, prin jalba ce au dat înălțimei tale, cer ca să li să vănză cu mezat un loc de casă ce au aici în București în mahalaoa Vișinei, pe Podul Mogoșo[a]i, aflându-să datoare și scăpătate, după a cărora jalbă ni să poruncește, să cercetăm după orănduială și să arătăm înălțimei tale prin anafora.

Le-am cerut să ne arate sineturile de stăpănirea acestui loc și ne arătară un zapis *ot* leat 1786 avgust 18 iscălit de uu Radul *sin* Dumitru căpitan, i de Calița muma ei [lui] și de Matei soțul Caliții, vănzători, adeverit și cu doi martori Iordache Bădulescu și Tănase Băcanul, prin care scriu că vând mai sus numitelor jăluitoare un loc de casă în mah[a]laoa bisericii Vișinăi în taleri 140, mai dăndu-le adaos un loc de casă cu pivniță de zid în mah[a]laoa Sfăntului Nicolae *ot* Tărgoviște.

Deci, după mai sus arătatul sinet, dovedindu-să că acest loc este bun al numitelor jăluitoare, de cumpărat de la mai sus numiții și voind a-l vinde, găsim cu cale să fie luminată porunca mării tale către dumnealui starostea *za* negutători, ca după orănduială să-l strige la mezat, în auzul și al vecinilor ; și prețul ce va ieși, îl va da numitelor, de care nu lipsim a înștiința mării tale.

---

[1] Maria Fusoaica, fata lui Șerban Fusea. Doctorul Const. Darvari spune, în susul documentului, că a cumpărat acest loc de la „postelniceasa Maria Fusoaica", în 1805 mai 24, doc. 120.

Iar hotărârea cea desăvârşită rămâne a să face de către înălţimea ta.

1792 ghenarie 25

indescifrabil] Ioan Creţulescu
indescifrabil] sărdar
Mihalache Florescu
Ioan *[indescifrabil]*

biv treti logofăt

Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod bojiiu milostiiu.

Poruncim domnia mea staroste de neguţători să faci mezatul acestui loc, urmînd precum mai jos să coprinde.

1792 fevruarie 28.

L.P.

procit vel logofăt

Colecţia Al. Saint-Georges.
Copie. Condica de zapise (1699—1841) a familiei Darvari, doc. 116.

306. **1792 ianuarie [f.z.]**

Io Mihai Costandin Suţu voevod, bojieiu milostiiu gospodar vsei zemli Vlahiscoi.

Hotărîrile şi întocmirile ceale dreapte şi cu cale ce urmează pravililor care prin cercetare de judecată s-au făcut cunoscute, şi prin întăriri domneşti, au luat săvîrşire şi izbrănirea, nu numai păzite să cuvin a fi ca nişte dreapte, ci şi de la cei din urmă oblăduitori şi stăpînitori ai ţării li să cuvin întărirea ca să-şi aibă statorniciia şi nestrămutarea pentru pacea şi liniştea celor ce au dreptatea lor.

Drept aceaia, fiindcă dumnealui cinstitul şi credinciosul boiariul domniei meale Manolache Brăncoveanul *vel* logofăt de Ţara de Sus au cerut dă la domniia mea întărirea stăpănirii şi a hotărniciei locului cel părintesc al caselor dumnealui din Bucureşti, ce iaste supt dealul sfintei Mitropolii, am cercetat domniia mea întăi sineturile şi dovezile dreptăţilor dumnealui ce are pentru acest loc.

Şi ne-au arătat de am văzut înşine hrisovul domniei sale fratelui domn Alexandru Ipsilant voevod, de la leat 1781 noemvrie 20, întru care scrie că acest loc fiind alăturea cu alt loc ce are şi mănăstirea Sfintei Ecaterinii, după vremi i să înpresurare dă egumeni din locul dumisale. Şi încă în vremea ceilalte trecutei răzmiriţe, cînd dumnealui logofătu lipsea de aici, volnise egumenii pă unii, alţii de făcuse o sumă de case pe acest loc, cu cuvănt că iaste al mănăstirii.

Deci, pentru aciasta, căutîndu-şi dumnealui logofătu cu egumenul mănăstirii prin judecată, din porunca domniei sale fratelui Alexandru Vodă, s-au făcut într-atîtea rănduri cercetări, atăt la faţa locului, prin mărturii cu boeri mari rînduiţi de domniia sa, căt şi prin alte dovezi. Şi la toate aceale cercetări ce s-au făcut, s-au dovedit locul acela ce-l pretenderisea egum[enul] tot al dumnealor boerilor Brăncoveani, precum în scris, prin anafora, cu arătare şi cu pliroforie pe larg au înştiinţat unii din dumnealor veliţii boeri ce au mers de au făcut cercetarea.

Care anafora, cercetându-o și însuși domniia sa și luînd seama la toate cu deamăruntul, au văzut că iaste făcută după dreptate și cu deplină cercetare. Și au întărit și însuși domniia sa dreptatea dumnealui logofătului, spre a stăpâni nesupărat acel loc ce i să înpresurase dă egumeni. Cum și celălalt loc al casii dumnealor pe cât s-au dovedit că au avut mai nainte. Și măcar că aceale case ce apucase dă le făcuse unii, alții cu volniciia ce dedeaseră egumenii fără de a nu avea nici o treabă cu locul dumisale, era să să strice fără de a nu le întoarce dumnealui *vel* logofăt nici un ban, fiindcă după dreptate, zice domniia sa, că să cădea să hotărască pe egumenu mănăstirii a întoarce cheltuiala fieșcăruia până la un ban, ca pe unul ce îi volnicise rău pe loc strein.

Dar dumnealui logofăt vrând ca să nu să păgubească atâțea oameni, au cerut de au rânduit cu porunca domniei sale doi boeri, însă pă dumnealui *vel* dvornic Ștefan Prășcoveanu și pe dumnealui *biv vel* stolnic Dumitrache, de au mers în fața locului cu vataful dă lemnari, i de zidari, de au prețuit aceale case și din bunăvoința dumisale le-au întors fieșcăruia bani, după prețuire, care s-au făcut toată suma, taleri 655, 108 bani, precum în foaia prețuirii cea iscălită dă dumnealor acești doi boeri anume arată.

Și așa, după ce și-au priimit fieșcare banii săi, vrînd dumnealui logofătu ca să-i rămăe locul slobod și să-l curățească pentru trebuința dumisale, au și stricat aceale case și au rămas tot locul supt zaptul dumisale, precum l-au avut și mai nainte.

Așijderea, tot pe acest loc al dumisale mai fiind și altă casă a unii Marii Bărjoaicii, care, iarăși cu volniciia ce îi dedease egumeni de mai nainte, o făcuse și era a să prețui înpreună cu cealelalte case, dar dumnealui logofătu mai nainte s-au învoit și s-au așăzat cu dânsa de i-au dat taleri patru sute și priimindu-și numita Marie acești bani, cu bunăvoința sa au dat și zapis la măna dumnealui, de stăpânire, precum l-au arătat, de l-au văzut și domniia sa, cu leat 1781 noemvrie 9. Și așa, aciastă casă nu s-au mai prețuit de dumnealor boeri. Ci, cu aciastă învoială prin zapis, au făcut-o zapt dumnealui logofăt.

Deci, în urmă, dumnealui logofăt vrînd ca acel loc să-l și deosibească cu seamne, spre a nu mai avea, după vremi, pricini și gîlcevuri cu mănăstirea sau cu vreunii din vecini, au dat rugăciune domniei sale ca să-i rînduiască doi boiari alegători. Și domniia sa, cu pitac, au rînduit pe dumnealor cinstiți și credincioși boerii domniei meale Pană Filipescu *vel* ban, fiind atunci *vel* dvornic de Țara de Sus și Ștefan Prășcovanu *vel* dvornic de Țara de Jos, carii, urmînd poruncii în scris, supt iscăliturile dumnealor au arătat că mergînd la fața locului spre mai buna descoperire a seamnelor celor vechi, au pus de au săpat în colțul ulucelor lui Tănase sarafu ce iaste lîngă drumul ce mearge pe supt dealul sfintei Mitropolii; unde au fost bolovanii curții dumnealor și au găsit rădăcina bolovanilor ; de unde puindu-se sfoara drept, au mers pă lăngă bulumacul grădinii lui Tănase sarafu păn grădina lui și din bulumac au mers cu sfoara tot păn grădina lui Tănase pe lăngă colțul plimbării lui și pe lîngă trandafirii ce sănt în grădina lui cea mică.

Care acea grădiniță a lui Tănase sarafu de la colțul plimbării lui și pînă în ulucile lui, ce mearge spre grădina lui Costandin băiașu, au dovedit prin mărturii că iaste tot din locul caselor dumnealui logofătului Brăncoveanu și, după vremi, s-au coprins de casa lui Tănase sarafu și au făcut acea grădiniță.

Şi de acolea din grădina lui Tănase sarafu au mers cu sfoara iarăşi drept păn grădina lui Costandin baiaşu şi din grădina acestui băiaşu au mers cu sfoara păn colţul grădinii lui Vasile portărel dă leafă, pă lăngă dud, păn grădina lui Gheorghie zăbunariul şi pă lăngă zidul caselor celor noao ale lui Altîn-Top ceauş pînă în sălcii, în malul Dămboviţii cei mari şi au pus piiatră.

Deci, atăt grădina lui Costandin băiaşu, i din locul ce stăpăneşte Gheorghie zăbunariul, cum şi grădina lui Altîn-Top ceauş, au dovedit iarăşi prin mărturii, că şi aceştiia s-au întins, după vremi, de şi-au făcut aceste grădini tot din locul caselor dumnealui logofătului Brăncoveanu.

Pentru care, după trăsura sforii ce au venit pînă în piiatra aciasta ce s-au pus într-aceale sălcii, în malul Dămboviţii cei mari, s-au făcut sfori cinci şi un stănjăn, sfoara de căte stănjăni şaisprezece şi palme doaoă, face stănjăni optzeci şi doi, palme nooaă.

Şi de acolea din piiatră, au pus sfoară pe malul Dămboviţii în sus pînă în Dămbovicioara cea mică, unde dă în Dămboviţa cea mare, au pus piiatră în nişte răchiţi şi s-au făcut sfori şase, stănjeni o sută unul şi jumătate.

Dintr-acea piiatră au pus iarăşi sfoara pă malul Dămbovicioarii în sus pînă în podul de supt dealul sfintei Mitroplii, pănă în colţul gardului curţii dumnealui *vel* logofăt Brăncoveanu, unde au pus iar piiatră. Şi au eşit sfori zeace, stănjeni trei, ce face stănjeni o sută şaizeci şi cinci şi jumătate.

De acolea, din malul Dămbovicioarii, dă lîngă pod, din colţul gardului curţii dumnealui logofătului, din piiatra ce s-au pus au mers cu sfoara pe lîngă drumul de supt dealul sfintei Mitropolii, pe lîngă crucea dă piatră, pînă iar în colţul grădinii lui Tănase sarafu, unde au început dintăiaşi dată a trage cu sfoara din rădăcinile bolovanilor ce s-au găsit. Şi au pus piiatră afară dăspre drum. Şi au eşit şi acolea sfori patru, stănjeni zeace şi o palmă, ce face stănjeni şaptezeci şi cinci şi o palmă. Care, să face trăsura dă jur înprejur a tot locul acesta, stănjăni patru sute doaoăzeci şi patru şi palme trei.

Au mai tras locul acesta şi prin mijloc, puind sfoara din piiatra ce s-au pus pă lîngă gardul grădinii lui Costandin băiaşu şi pînă în malul Dămbovicioarii cei mici, au eşit sfori cinci, stănjeni şapte şi palme trei, care să face şi aciastă trăsură du prin mijlocul locului stănjeni optzeci şi opt şi jumătate şi o palmă.

Şi aşa într-acestaşi chip, după mărturii şi dovezi vreadnice, prin cercetări de judecăţi, dovedindu-se şi descoperindu-se locul dumnealui cel adevărat după dreaptă stăpînirea ce au avut-o casa dumnealor mai nainte şi fiind bune şi dreapte seamnile, i pietrile ce s-au pus şi suma stănjănilor ce au eşit, au dat la măinile dumnealui hrisovul domniei sale dă întărirea stăpînirii coprinzător dă toate aceastea, care le-au văzut domniia sa şi s-au pliroforisit însuşi dă ceale dreapte şi adevărate.

Deci fiindcă toate acestea s-au lucrat şi urmat prin cercetări vreadnice, cu mijlocirile şi cu orănduelile dreptăţii şi-au luat săvîrşirea lor cu domească întărire prin hrisov. Care hrisov, fiind cu bună orînduială a dreptăţii şi vreadnic de toată pliroforiia şi îndăstularea domniei meale, după care au şi stăpănit şi stăpîneşte dumnealui pănă în zioa dă astăzi fără de nici o pricină, după seamnele hotărniciei ce s-au făcut, ca un loc părintesc ce îl are cu stăpînire de bună credinţă.

Am dat şi domniia mea la măinile *vel* logofăt Manolache Brăncoveanu acest domnescul nostru hrisov, prin care întărim toate căte să coprind

mai sus, ca să-şi aibă urmarea şi stăpânirea deplin, fără de strămutare întru nimic.

Şi am adeverit hrisovul acesta cu însuşi iscălitura şi peceatea domniei meale, Io Mihail Costandin Suţu voevod şi cu credinţa preaiubiţilor domniei meale fii : Ioan voevod, Grigoriie voevod, Alexandru voevod şi cu mărturiia dumnealor cinstiţilor şi credincioşilor boerilor domniei meale : pan Pană Filipescul *vel* ban, pan Ianache Văcărescul *vel* vistier, pan Dumitraşco Racoviţă *vel* dvornic dă Ţara dă Sus, pan Ianache Moruz *vel* dvornic dă Ţara dă Jos, pan Manolache Creţulescul *vel* logofăt dă Ţara dă Jos pan Alexandru Manu *vel* spatar, pan Grigorie Suţul *vel* poszelnic, pan Ioan Florescu *vel* cliucer, pan Theodorache Iuliiano *vel* paharnic, pan Drăghicean Oteteli̦şanu *vel* stolnic, pan Alexandru Suţul *vel* comis, pan Dumitrache *vel* sluger, pan Mihalache *vel* pitar. Şi ispravnic, pan Manolache Creţulescul *vel* logofăt dă Ţara dă Jos.

Şi s-au scris hrisovul acesta în anul dintîi dintru a doao domnie a domniei meale aici, în oraşul Bucureştii, la leat 1792 în luna ghenarie *[loc liber]*, de Costandin dascalul slovenesc de la şcoala domniei meale cea slovenească *ot sveatăi* Gheorghie cel Vechi.

Io Mihail Suţu voevoda *[m.p.]*.

L.P.

Manolache Creţulescu *vel* logofăt, *procitoh*

Acad. R.S.R., Suluri, nr. 97.
Original, pergament, stare foarte bună; ornamentat cu chenar frumos pe ambele laturi, purtînd în partea de sus, la mijloc, frumos desenat în peniţă, stema ţării (o acvilă cu crucea în cioc), iar de o parte şi alta, majusculele: IO. MH. CS. ST. WV. VL. (Io Mihail Costandin Suţu voiovod Vlahiscoe).

307. 1792 februarie 5.

Preaînălţate doamne,

Ascultînd luminată porunca înălţimei tale la această jalbă, înştiinţăm mării tale că precum să jăluește, aşa este cu adevărat. Au avut leafă pe lună căte taleri 25 care i s-au şi urmat de la epitropie, de când s-au alcătuit orănduiala şcoalelor cu veniturile lor, iar de când s-au stricat veniturile şcoalelor în vremea răposatului Mavrogheni, de la epitropi n-au mai luat, ci rămăne cum duhul sfănt va lumina năstavu înălţimii tale, măcar că el arată că acea orănduială de leafă i s-au urmat cu darea de către preasfinţiia sa părintele mitropolitul, până la bună venirea înălţimii tale.

1792 fevruarie 5

Costandin clucer
Dumitrache stolnic
Nicolae stolnic

[rezoluţia domnului]:
Io Mihail Costandin Suţu voevod i gospodar zemli Vlahiscoie.

Poruncim domniia mea, dumneavoastră boerilor epitropi, să aveţi a da de la cutie dascalului Costandin slovanu aceşti taleri 25 pă lună, urmându-i-să de la zi întăi de septemvrie.

1792 fevruarie 21.
vel logofăt

Arh. St. Buc., ms. 19, f. 180; lipseşte cuprinsul jalbei dascălului Constantin.

308. **1792 februarie 10.**

Io Mihail Costandin Suţu voevod, i gospodar zemli Vlahiscoe.

Sfintei şi dumnezeeştii mănăstiri de aici, din oraşul scaunului domnii mele Bucureşti, unde să cinsteşte şi să prăznueşte hramul Tresfetitele, ce să numeşte Colţea, unde sănt şi spitaluri pentru odihna bolnavilor streini, care este făcută şi înnălţată din temelie dă răposat boer Mihai Cantacuzino *biv vel* spatar.

Ca să aibă a lua sfănta mănăstire în toţi anii dă la ocna Slănicului *ot sud* Saac, toată dijma dă sare, din zece bolovani, un bolovan, după cum au luat şi până acum, să fie pentru cheltuiala şi căutarea bolnavilor streini, carii să vor odihni în spitalurile ce au făcut la această sfântă mănăstire.

Pentru că, după ce au făcut şi au înnălţat numitul boer Mihai Cantacuzino *biv vel* spatar această sfântă mănăstire şi au înfrumuseţat-o şi au dăruit-o cu sfinte odoară căte trebuesc, au făcut şi înprejurul mănăstirii ziduri şi şcoală şi chilii dă ajuns pentru odihna a multor streini.

Şi pre lângă aceastea toate, au mai făcut şi ospitaluri, ca să să odihnească bolnavi streini, precum toate tocmite şi iscusite să văd.

Deci, pentru cheltuiala şi căutarea bolnavilor ce să vor odihni în spitaluri, ca să aibă, să nu lipsească la cele ce vor trebui să să caute la boala lor, cu dohtorii şi cu altele, încă din dumnezeiasca îndemnare şi bun gănd ce au fost pus în inima sa, aşa au socotit şi au închinat sfintei mănăstiri să ia toată dijma dă sare dă la ocna Slănicului, după cum s-au zis mai sus, fiind acea ocnă domnească pă moşiia dumnealui, ca să fie numai pentru căutarea bolnavilor, iar nu şi pentru alte cheltuieli, urmănd sfintei scripturi ce grăeşte la sfănta evanghelie că „bolnav şi strein am fost şi m-aţi căutat", ca să să învrednicească a auzi glasul cel dumnezeesc cănd va zice „veniţi blagosloviţii părintelui mieu dă moşteniţi înpărăţiia cerului, care este gătită voă dă la întemeerea lumii".

De care şi domniia mea, după daniia şi închinăciunea dumisale, fiind toate ocnile Ţării Româneşti supt stăpânirea domnii, încă dă la domniia dintăi a domnii noastre am pohtit şi am binevoit într-acest chip şi am aşăzat adică ca să ia sfănta mănăstire acea dijmă dă sare şi dă acum înnainte dă la ocna Slănicului, în toţi anii, după cum au rănduit boerul ce scrie mai sus.

Însă dă vor vrea cămăraşii să să tocmească cu ispravnicii mănăstirii ca să ia dijma dă sare şi să dea taleri doo mie cinci sute pre an, bani vechi şi aceşti bani să aibă a-i lua sfănta mănăstire trei sferturi într-un an, precum dau şi la domnie. Iar dă nu vor vrea cămăraşii acea sumă dă bani, ce scrie mai sus, să fie volnici ispravnicii mănăstirii să rădice acea sare dă la ocnă în toate lunile şi să o ducă ori la ce vad să o vănză cu ce preţ vor putea. Sau dă-şi vor găsi muşterii să o vănză şi acei muşterii încă să o ducă pe la

vaduri să o vănză, cum s-au zis mai sus și să nu aibă nici o opreală dă nimeni. Însă dă vor da cămărașii prețul ce vor da alții pă sare, să aibă a o lua ei.

Iar când să va întămpla a nu să vinde ocnile, ci ar rămănea pă seama domnii, dă s-ar pune cămărași în credință, mănăstirea tot să aibă a-și lua acea milă dă la ocnă, precum scrie mai sus, iar nicidecum să nu fie lipsită dă acea milă.

Iar când să vor învechi și nu să va mai putea să să scoață sare pă acea gură dă ocnă, să aibă a să face alte guri dă ocne noă tot acolo pe acea moșie Slănicul și tot să ia sfănta mănăstire dijmă, să fie sfintei mănăstiri dijma aceasta stătătoare și neschimbată în veci.

Iar pentru purtarea dă grijă a cheltuelii ce va să să cheltuiască la căutarea bolnavilor streini, au fost pus mai sus numitul ctitor patru ispravnici, ei să aibă a lua bani dă la sfănta mănăstire după dijma dă sare dă la ocna Slănicului, să-i cheltuiască la doftorii și la altele ce vor trebui la căutarea bolnavilor. Și pentru căți vor fi ostenitori dă vor purta grija la aceale cheltuieli, domniia mea încă i-am ertat să aibă pace dă toate dăjdiile vericăte ar eși păste an, dă nici unile nici un val și nici o bănuială să nu aibă

Așijderea au fost pus și patru negutători jurați înpreună cu starostea care va fi, ca să aibă a lua în toți anii seama acestor ce s-au zis mai sus ispravinici, dă tot venitul și dă toată cheltuiala cătă să va face pă an la trebuința acelor bolnavi. Iar dă s-ar întămpla moarte acelor ce s-au zis mai sus ispravnci, să aibă a să pune ispravnici unii dintr-acei patru negutători jurați, iar nu dintr-alții streini.

Așijderea și cănd va muri vreunul dintr-acei patru negutători jurați, iarăși să-și pue ei altul în loc, pă care vor socoti asemenea lor, să fie tot dăplin patru și dupre daniia dijmei dă sare ce au închinat acel răposat boer ce s-au zis mai sus și pre toate așăzămănturile ce au făcut la la (*sic*) această sfăntă mănăstire.

Așijderea să aibă a ținea sfănta mănăstire lude doozeci scutelnici, i lude doozeci dărvari, carii să fie scutiți dă toate angarelile ce es peste an în țară, i patru lemnari și și aceștiia să fie scutiți dă toate podvoadele, ca să fie pentru poslușaniia sfintei mănăstiri, numai să dea într-un an, ughi doi.

Încă să aibă sfănta mănăstire doo pivnițe a le scuti dă fumărit, i dă toate alte angarii.

Și iar să aibă a lua dă la tărgul ce să face la Lichirești din zioa dă dumineca mare până în ceilaltă duminică, vama ce să va face dă la fieștecare negutător, după vechiul obicei, din toate să ia oameni mănăstirii Colții, iar vameșii amestec să nu aibă.

Și iar să aibă sfănta mănăstire ca să ia vinărici dă la toți cei ce au vii pă moșiia Bucovul și plătesc vinăriciul ce să coprinde din hotar pănă în hotar, după cum și alte cărți asemenea aceasta arată, însă partea jumătate cu gărdurăritul afară din popoarăle dumnealui *vel* armaș, iar ceilaltă parte să să dea la cămara domnii mele.

Și să scutească pă tot anul dă oerit, oi cinci sute, cu pecetluit domnesc, i dijmărit și vinărici pă drepte bucatele mănăstirii și în toți anii să aibă a lua acești taleri doo mii cinci sute în locul dijmii dă sare, dă la ocna Slănicul.

Pentru că aceste așăzămănturi și mili le-au avut sfănta mănăstire atăt la alți frați domni dă mai nainte, i dă la domniia sa fratele nostru, domn Alexandru Ipsilant voevod, i dă la domniia sa răposatul fratele nostru

domn Alexandru Ipsilant voevod, i dă la domniia sa răposatul fratele nostru domn Nicolae Costandin Caragea voevod cât şi dă la domniia mea din domniia dintăi, precum din hrisovu domnii mele *ot* 1783 dichemvrie, ne-am adeverit.

Lăngă aceasta, preoţii dă la această sfăntă mănăstire să fie scutiţi şi apăraţi dă orice dări vor da alţi preoţi. Şi să [să] scutească şi dă dijmărit şi vinărici pă drepte bucatele lor, i căte o pivniţă aici în Bucureşti apărate dă fumărit, dă cămănărit, de vamă dă vin domnesc şi dă alte angarale.

Numai şi preoţii napristan şi necurmat să păzească slujbele sfintele sfintelor biserici, atăt la biserica cea mare, căt şi la paraclise şi orănduiala săracilor bolnavi după la spitaluri. Iar dă nu vor păzi, ci din lenevire să vor zăticni la orice, mila aceasta să nu să ţie în seamă.

Osebit dă acestea, să aibă a lua sfănta mănăstire dă la *vel* vameş, pă tot anul, căte taleri una sută optzeci, pentru casele ce sănt carvasara, căci nefiind cea mai dă trebuinţă adecă carvasara pentru şăderea vameşului celui mare, care carvasara trebue în mijlocul tărgului să fie şi umblănd carvasaraoa din loc în loc le era foarte peste mănă atăt vameşului, i tuturor oamenilor carvasaralii, căt şi neguţătorilor ce vin cu marfă cu povări grele.

Care această neîndemănarea văzăndu-o fratele nostru domn Alexandru Ipsilant voevod şi vrănd să facă a să şti unde să fie carvasaraoa spre a veni şi neguţătorilor mai cu lesnire, au poruncit ca să să găsească un loc ca acela. Şi găsindu-să un loc sterp al aceştii sfinte mănăstiri în mijlocul tărgului şi vrănd domniia sa ca să facă venit mănăstirii, au priimit şi epitropul sfintei mănăstiri dă au zidit şi au făcut case cu magazie şi cu toate cele trebuincioase. Şi aşa, pentru folosul mănăstirii şi ajutorul spitalului au legat prin cartea domnii sale, ce o văzum, cu leat *[loc liber]* noemvrie în zece, ca în toată vremea să fie nestrămutat aceste case carvasara şi să ia mănăstirea, pă tot anul, acei căte taleri 180.

Care, şi domniia mea, asemenea am legat şi am hotărît prin hrisovu domnii mele din domniia dintăi ca să să dea sfintei mănăstiri pă fieşcare an nelipsit aceşti bani ce să coprind mai sus dă la *vel* vameş fără dă nici un fel dă pricină.

Drept aceia dar, şi domniia mea, după ce domnul Dumnezeu ne-au miluit cu stăpănirea şi domniia dintăi a aceştii ţări bine am voit dă am înnoit şi am întărit toate aceste mili şi aşăzămănturi, ce să coprind mai sus, precum şi acum întru al doilea domnie cu care ne-au învrednicit domnul Dumnezeu, asemenea le înnoim şi le întărim ca să să păzească şi să să ţie şi de acum înnainte nestrămutat, să fie pentru căutarea bolnavilor şi ajutorul sfintei mănăstiri. Iar domnii mele şi răposaţilor întru fericire părinţilor domnii mele, spre vecinică pomenire.

Aşijderea şi în urma domnii mele pre carele îl va alege domnul Dumnezeu a fi oblăduitor ţării aceştiia, încă îl poftim şi-l rugăm, în numele lui Isus Hristos, şi întru cinstea sfinţilor ierarşi ce să prăznuesc într-această sfăntă mănăstire, ca să cinstească, să înnoiască şi să întărească acest hrisov al domnii mele, ca şi ale domniilor sale mili şi hrisoave să fie în urmă dă alţii păzite.

Şi am întărit hrisovu acesta cu însuşi credinţa domnii mele Io Mihail Costandin Suţul voevod şi cu a preaiubiţilor domnii mele fii : Ioann voevod, Grigorie voevod, Alexandru voevod, marturi puind pă toţi dumnealor cinstiţii şi credincioşi boerii cei mari ai Divanului domnii mele : pan Pană Filipescu *vel* ban, pan Ianache Văcărescu *vel* vistier, pan Dumitraşco Racoviţă *vel* dvornic dă Ţara dă Sus, pan Manolache Brăncoveanul *vel*

logofăt dă Țara dă Sus, pan Ianache Moruzu *vel* dvornic dă Țara dă Jos, pan Manolache Crețulescu *vel* logofăt dă Țara dă Jos, pan Alexandru Manul *vel* spătar, pan Grigorie Suțul *vel* postelnic, pan Ioan Florescu *vel* clucer, pan Theodorache Iuliano *vel* paharnic, pan Drăghicean Otetelișanul *vel* stolnic, pan Alexandru Suțul *vel* comis, pan Dumitrache Lăcusteanu *vel* sluger, pan Hagi Mihalache *vel* pitar. Și ispravnic, pan Manolache Brăncoveanul *vel* logofăt.

Și s-au scris hrisovul acesta la întăiul an dintru a doa domnie a domnii mele aici, în orașul scaunului domnii mele, București, la ani dă la facerea lumii, leat 7300 [1792], iar dă la domnul și măntuitorul nostru Isus Hristos, leat 1792, fevruarie în zece, dă Ioann logofăt *za* taină.

Io Mihail Suțul voevoda *[m.p.]*.

L.P.

procit vel logofăt

Acad. R.S.R., CCCLIII—22.
Original, stare foarte bună; pecetea domnească, mică, ovală, în tuș roșu; frumoasă semnătura domnului.

309. 1792 februarie 17.

Io Mihail Costandin Suțu voevod, i gospodar zemli Vlahiscoe.

Din vechime să vede că domnii și oblăduitorii acestui creștinesc norod, ca singuri stăpănitori și cu toată samovolniciia ce au fost, după ce Dumnezeu îi învrednicea la ajungerea aceștii stepeni, cu toată osărdiia și bunavoință era întru a întemeia și a înpodobi ale lui Dumnezeu sfinte lăcașuri cu mili și cu dări dintru avuturile domnii, spre ajutor și folosirea a multora din cei neputincioși, făcănd și rugă către domnii cei ce după vremi sta oblăduitori, ca să le păzească, să le întărească și, pe căt s-ar putea, să le înmulțească, ca și Dumnezeu întru toate să-i sporească.

Între care trecuți răposați domni, vedem că și răposatul domniia sa Alexandru vodă Ghica, fiiul răposatului domnii sale Scarlat vodă Ghica, prin hrisovul domnii sale arată și zice cum că răposatul domnii sale părinte făcănd mănăstire aici, în orașul Bucureștii, întru numele sfăntului făcătorului dă minuni arhiepiscopului Spiridon și neputănd a o săvărși, dăndu-și obșteasca datorie mai nainte, iar domniia sa, ca zidire ce era a părintelui domnii sale, după ce au stătut la domnie, cu toată osărdiia au fost întru a o săvărși, a o înpodobi precum să vede și întru a o înzestra precăt au putut, asemenea rugăciune face către cei din urmă domnii sale domni, ca să să întărească și să să păzească acele bune afierosele.

Deci, după ce domnul Dumnezeu, cu a sa dumnezeiască pronie dete gănd bun prea puternicii înpărății și ne milui cu întăia domnie a aceștii țări, întru toate alte purtări dă grijă și cu mare osărdie am fost și săntem silitori la ale obștii bune folosuri, una ne-au fost și aceasta că eșind înnaintea domnii mele credincios boerul domnii mele Costandin Nenciulescul *vel* pitar, epitropul aceștii mănăstiri și arătăndu-ne așăzămănturile și milile ce are, făcăndu-ne rugă dă a să înnoi și a să întări dă către domniia mea.

Şi ştiind şi domniia mea cum că din venitul şi agoniseala aceştii sfinte mănăstiri să ajutorează şi să chivernisesc obraze scăpătate şi neputincioase, nu numai că cu toată a domnii mele bunăvoinţă am fost întru a întări şi a întemeia cele mai dinnainte mile ale aceştii sfinte mănăstiri, ci mai vărtos, pă căt s-au socotit dă domniia mea, s-au şi mai adaos, ca şi domniia mea să fim înpărtăşiţi la ale domnii sale faceri dă bine, precum mai jos să va vedea.

Drept aceia dar, învrednicindu-ne domnul Dumnezeu şi cu al doilea domnie a aceştii creştineşti ţări, mai întăi hotărăm ca toate cele dă domniia sa orănduite şi afierosite, să să păzească cu nestrămutare. Adecă, mănăstirea să fie slobodă, ca mănăstire domnească a ţării, fără a nu putea nimeni cere să o închine sau să o supue undevaş.

Arhiereul ce, după vremi, va păzi orănduiala întru a sluji sfănta liturghie, din sămbătă în sămbătă, să aibă a-şi lua acea orănduită milă, iar în mănăstire să nu ceară a şădea, nici cu stăpănire să nu să arate.

Purtător dă grijă să fie mirean, iar nu călugăr, şi îndatorat să fie, pă tot anul, a-şi da socoteala la cei ce, după vremi, vor sta în cinurile ce-i roagă răposat ctitor a fi epitropi, adecă preasfinţiia sa părintele mitropolitu al Ungrovlahii, *vel* vistier şi *vel* postelnic, faţă fiind şi dumnealui *biv vel* ban Dumitrache Ghica, în cătă vreme va trăi, ca rudă şi neam al răposaţilor ctitori.

Trei preoţi dă mir, un diiacon, doi căntăreţi, doi citeţi să fie scutiţi dă toate dăjdiile şi ale lor drepte bucate, vinul dă vinărici, *sfinii* şi *pecii* dă dijmărit.

În toate odăile ce sănt în coprinsul mănăstirii ori pă dinafară, ori pă dinnăuntru verice om cu verice fel dă meşteşug ar şădea, să nu fie supărat dă fumărit sau dă cotărit sau dă felinar. Doo pivniţe să fie scutite aici, în oraş Bucureşti, dă fumărit, dă căminărit şi dă toate alte angarii.

Doaozeci şi noo dă oameni posluşnici argaţi, slugi să aibă a ţinea fără bir şi scutiţi dă toate podvezile şi angaralile ţării, cărora să li să dea pecetluituri *gospod*, pă numele şi chipul lor.

Trei isprăvnicei după la vii şi moşii dăn breasla mazălilor să fie scutiţi dă bir şi apăraţi dă vinărici, i dă dijmărit, după osebite cărţile domnii mele ce li să va da la mănă-le.

Doao mii dă oi să aibă a scuti la vremea oeritului cu pecetluit dă rădicătură.

Doao mii ocă sare să aibă a lua pă tot anul dă la cămăraşul dă ocnă.

La bucatele ce ar avea dă vănzare, vamă să nu plătească.

Din tot judeţul Teleormanului, dă la toţi cei ce plătesc vinărici, să aibă a lua mănăstirea milă căte doi bani dă vadră şi părpărul, după obicei, precum s-au luat şi mai nainte. Iar ceilalţi căte trei bani să-i ia vinăricerii domneşti.

Dă la toţi cei ce vor avea vii pă moşiia domnească dă la Caracal, *sud* Romanaţi şi plătesc vinărici, să aibă a lua milă căte doi bani dă vatră şi părpărul.

Din toate bălţile, iazurile şi gărlile ce sănt peste Olt, în judeţele Romanaţi, Dolji şi Mehedinţi, dă la toţi cei ce vănează peşte cu năvodul, cu mreaja, cu coteţe, cu ostii sau măcar veri cu ce alt meşteşug dă va văna peşte, să aibă a lua vama ce să lua din vechime dă vameşii domneşti, din trei bani, un ban sau din trei peşti, un peşte. Afară numai dăn bălţile şi gărlile ce vor fi mai avănd alte mănăstiri mili cu hrisoave şi cărţi domneşt idate mai nainte, acelea întocmai cu nestrămutare să să păzească şi

de acum înnainte, pă cum și stăpâni moșiilor iarăși să-și ia zeciuiala pă dăplin.

Năvodarii ce vânează pește cu năvoade într-aceste bălți, după vechiul obicei, înprumutându-i oameni mănăstirii cu bani să-și cumpere sfoară, pentru dobândă să facă clacă cu năvodul într-o zi mănăstirii, ca lucru ce este obicinuit.

Din toate bălțile și iazurile ce să încep din dreptul Jăgălii, *ot sud* Ialomița și până în hotarul Brăilii, iarăși să ia mănăstirea întreiala ce să lua mai nainte dă vameșii domnești dă la oraș, întocmai după obicei. Afară numai iarăși din milile ce vor mai fi avănd alte mănăstiri cu hrisoave sau cărți date mai nainte, căci acelea au să să urmeze a să lua dă acele mănăstiri, precum să va fi luat. Așijderea și stăpâni moșii iarăși să-și ia zeciuiala pă dăplin.

Dă la toate turmele dă oi ce să pogoară primăvara dinnăuntru la pășune pă munții țării din schela Vâlcanului *ot sud* Gorjiu în sus și până la Vodiță, *ot sud* Mehedinți, și dăspre toamnă le trag înnapoi, fără a nu plăti oerit, să aibă a lua din o sută oi, una după obicei. Iar dă la turmele ce vor rămânea la ernatic în țară și plătesc oerit, să nu ia nimic.

Doo mii stânjăni dă moșie dăn moșiia domnească Floci, *ot sud* Ialomița și toată balta aceștii moșii să fie întru stăpânirea mănăstirii.

Moșiia domnească dă la Rușii dă Vede, *sud* Teleorman, ce să vede după cartea dă hotărnicie *ot* leat 1783, dă stânjăni 2800, fiind dată danie la numita mănăstire, prin hrisovul răposatului domn Alexandru Ghica voevod, dă la leat 1768, i al răposatului domn Grigorie Ghica voevod, dă la leat 1769, i al domnii sale fratelui domn Alexandru Ipsilant voevod, dă la leat 1775, și în vremea domnii sale, la leat 1781, s-au fost sculat călărașii dă acolo cu pără și prin judecată și învoiala amândurora părților, li s-au hotărât ca ei să stăpânească șase sute stânjăni și ceilaltă [parte] să rămâe întru stăpânirea mănăstirii. Asemenea am dat-o și am afierosit-o și domniia mea, prin hrisovul domnii mele în domniia dintăi, la leat 1783.

Iar în urmă, Mavrogheni, măcar că după cum la altele multe au făcut strămutare din orânduiala lor, așa și la această pricină au făcut schimbare și strămutare la aceste hotărâri domnești, dând hrisovul său la mâinile călărașilor dă acolo înpotrivă. Dar fiindcă pecetea lui Mavrogheni este anerisită din poruncă înpărătească, dă aceia dar încă dă la luna lui septemvrie, după jalba ce au dat domnii mele, boerul domnii mele Grigorie *biv treti* logofăt, epitropul mănăstirii, am făcut porunca domnii mele la ispravnicii județului ca să rămâe pecetea și hotărârea lui Mavrogheni fără dă nici o energhie și nereținere în seamă, ca o anerisătă din poruncă înpărătească și să să urmeze cele mai dinnainte hotărâri.

Deci, întărim domniia mea și acum hotărârea aceia ce este făcută prin hrisovu domnii mele din ceilaltă domnie ca, călărașii toți să ție și să stăpânească acei șase sute stânjăni, precum sânt osebiți și hotărâți. Iar ceilaltă moșie, toată, să o stăpânească mănăstirea ca o moșie ohabnică a sa. Și toți cei ce vor fi șăzători pă dânsa, să-și facă clasa și să-și dea dijma pă dăplin din toate, la mănăstire, după obiceiu moșiilor, vin și rachiu nimeni să nu fie volnic pă dânsa a vinde, fără numai mănăstirea.

Pă care moșie, târg slobod să să facă în săptămână, odată și vama ce să va agonisi să fie a mănăstirii, iar vameșii amestec să nu aibă.

Precum și prăvălioarele, câte vor fi în Rușii dă Vede să fie apărate dă fumărit și cotărit.

Așijderea și pănă la doo mii vedre vin și o sută vedre rachiu, când va face trebuință, mănăstirea să aducă la această moșie veri dă unde îi va da îndămănă, slobodă să fie și dă cășmărit *(sic)* sau dă vamă supărare la acel vin și rachiu să nu aibă.

Cincisprezece sălașe dă țigani domnești, ce sănt dați danie aceștii sfinte mănăstiri, să fie bine dați.

Acestea toate fiind mai dinnainte date și afierosite dă ctitori, cum și dă ceilalți frați domni ce au stătut în urmă întărite, întocmai și domniia mea le dăm și le afierosim sfintei mănăstiri a le avea pă dăplin.

Și osebit de acestea, să aibă mai sus numita mănăstire milă ca de la toți cei ce au vin în poporul Leu și al Racoviții, *ot sud* Romanați, și plătea pănă acum vinărici căte cinci bani la domnie, dă acum înnainte să ia vinăricerii domnești numai căte trei bani dă vadră, iar ceilalți căte doi bani și părpărul, după obicei, să-i ia sfănta mănăstire.

Precum și un scaun dă carne să aibă a ținea aici, în orașul București, pe locul mănăstirii (mai ales că locul mănăstirii fiind cam la marginea Bucureștilor, este și cu lesnirea mahalalelor ce sănt dăpărtate dă tărg), scutit și apărat dă vamă, dă erbărit la căte vite va tăia, i dă fumărit, i dă vătaf dă măcelari și dă toate dările și obiceiurile ce dau alte scaune. (Care această milă dă vinărici dintr-aceste doo numite popoară din *sud* Romanați, cum și acest scaun le-am adaos domniia mea milă sfintei mănăstiri din ceilaltă domnie a domnii mele), ca aceste mai sus arătate mili să fie mănăstirii dă ajutor, iar domnii mele vecinică pomenire.

Și am întărit hrisovul acesta cu însuși credința domnii mele, Io Mihail Costandin Suțul voevod și cu a preaiubiților domnii mele fii: Ioann voevod, Grigorie voevod, Alexandru voevod, și cu tot sfatul cinstiților și credincioșilor boerilor celor mari ai Divanului domnii mele: pan Pană Filipescu *vel* ban, pan Ianache Văcărescul *vel* vistier, pan Dumitrașco Racoviță *vel* dvornic dă Țara dă Sus, pan Manolache Brăncoveanu *vel* logofăt dă Țara dă Sus, pan Ianache Moruz *vel* dvornic dă Țara dă Jos, pan Manolache Crețulescul *vel* logofăt dă Țara dă Jos, pan Alexandru Manul *vel* spatar, pan Grigorie Suțul *vel* postelnic, pan Ioan Florescul *vel* clucer, pan Theodorache Iuliiano *vel* paharnic, pan Drăghicean Otetelișanul *vel* stolnic, pan Alexandru Suțul *vel* comis, pan Dimitrache *vel* sluger, pan Hagi Mihalache *vel* pitar. Și ispravnic, pan Manolache Brăncoveanu *vel* logofăt dă Țara dă Sus.

Și s-au scris hrisovul acesta la întăiul an dintru al doilea domnie a domnii mele aici, în orașu Bucureștii, la leat 1792, fevruarie 17, dă Ioan logofăt *za* taină.

Mihail Suțu voevoda *[m.p.]*.

L.P.

Manolache Brăncoveanu *vel* logofăt, *procitenom*

Trecut în condica Divanului,

Răducanu condicar

Acad. R.S.R., CCCXCVI—15.

Original, stare foarte bună, hîrtie cerată, frumoasă semnătura domnului; pecetea domnească, mică, ovală, în tuș roșu.

Preaînălţate doamne,

†Avănd un loc părintesc aicia în politiia Bucureştilor, în mahalaoa ce să numeşte a Popescului, unde pe acest coprins de loc, afară din şăzătorii din vechime ţigani ai casii noastre, să află şi alţii cu case şi namestii, atăt în dosul locului acestuia, căt şi la faţa podului, cum şi cu prăvălii.

Şi fiind nesupuşi a-şi plăti chiria pămăntului, după starea locului şi a namestiilor, după atătea cercetări ce s-au făcut din porunci domneşti, căt şi la faţa locului cu boeri mari dvornici cu coprindere pe larg, încă din domniia mării sale Alexandru vodă Ipsilant şi din cealaltă domnie a mării tale, ertăndu-le şi chiria de anii de mai nainte trecuţi pănă la acele cercetări şi iarăşi nefiind mulţămiţi dintr-ănşii de a-şi da chiria locului ca nişte oameni de adunătură, îndărătnici, s-au urnit cu astăzi cu măine să să aşaze pentru plata chirii pănă la mazăliia mării tale.

Şi după venirea lui Mavrogheni găsind părlej (cum şi alţii mulţi), după ale lor numai zise făr dă nici o cercetare de judecată de a să vedea cercetările de mai nainte, s-au pus după al său obicei de le-au dat carte să fie nesupăraţi de chirie.

Şi locul acesta l-au făcut domnesc îndărătnicindu-mi şi pă ţiganii şezători din vechime pe acest loc, pentru care mai în urmă de abia pliroforisindu-l de curgerea pricinii, m-au orănduit la Departamentul de Şapte spre cercetare, unde s-au mai cercetat şi în zilele mării tale. Care departament mai cercetănd după dovezi şi cercetări de mai nainte şi prin mărturii oameni bătrăni ce trăia atunci cu ştiinţă, în frica lui Dumnezeu, s-au făcut hotărăre cu coprindere pentru tot coprinsul locului acestuia cu semnile lui, care anafora au întărit-o şi Mavrogheni anerisindu-şi cartea ce le dedese, întărindu-mi stăpănirea veche. Şi neavănd vreme a energhisi pentru chirie de turburarea vremilor, lipsirea mea de aicea, s-au zăbovit iarăşi pănă acum.

Pentru care mă rog mării tale, încai de atunci încoace să fie supuşi de a-şi plăti chiria pămăntului, după starea locului, cu luminată poruncă a înălţimii tale orănduindu-să un zapciu să-mi facă împlinire de chirie după foaia ce-i voi da în scris de numele acelora ce au case, şi chiria după starea locului. Iar carii dintr-ănşii vor zice că au iarăşi a mai cerca judecată, fie luminată porunca mării tale tot către acest zapciu a-i înfăţişa înaintea dumnealor veliţilor dvornici spre cercetare. Şi să facă mării tale anafora de cercetare ce vor mai face şi dumnealor, de a mi să face izbrănire de către măriia ta, că din zăbava trecerii de vreme şi neplata chiriilor să nu-mi pierz locul strămoşesc în mijlocul politii. Şi cum va lumina Dumnezeu pe măriia ta.

Prea plecată slugă,

Manolache Brăncovean

[rezoluţia domnească]:

Io Mihail Costandin Suţul voevod i gospodar zemli Vlahiscoe.

†Poruncim domniia mea ceauş dă aprozi ca pă fieştecarele, căţi sănt şăzători pă acest loc, după foaia ce vei primi în scris de la dumnealui *vel* logofăt, dă numele lor, să-i apuci să facă înplinire dă chirie după starea locului şi a caselor, iar carele va zice că are a răspunde, să-i înfă-

țișezi înaintea dumnelor veliților dvornici ca să cerceteze și asupra dreptății izbrănind, să ne facă anafora.

1792 fevruarie 21.

L.P.

vel logofăt
biv vel pitar

Colecția Șerban Flondor.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecetea domnească, în tuș roșu.

311. **1792 februarie 25.**

Milostiiu bojiiu Io Mihail Costandin Suțul voevod, i gospodar zemli Vlahiscoi.

Fiindcă casa preaiubitului domnii mele fiu Grigorașco Suțul voevod, prin hrisovul și cartea domnii mele din ceilaltă domnie, cum și prin deosebită carte de acum de la leat 1791 septemvrie 26, dintru a doa domnie, are a ținea patru scaune de carne aici în orașul domnii mele, Bucureștii, scutite de vamă, de erbărit și de toate orănduelile căte au scaunile.

Am dat domniia mea această carte pentru scuteala unui scaun din aceste patru ca să-l aibă scutit după cum să coprinde mai sus. Și poruncim tuturor de obște supărare întru nimic să nu-[i] facă.

I i sam receh gospodstvo-mi.

1792 fevruarie 25.
București.

L.P.

Arh. St. Buc., Doc. muntenești, IX—6.
Copie, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

312. **1792 martie 18.**

†*Milostiiu bojiiu Io Mihail Costandin Suțul voevod, i gospodar, davat gospodstvo-mi.*

De vreme ce iubitoriul de Dumnezeu sfinția sa părintele episcop al sfintei episcopii Buzău, chir Dosithie, întru poslușaniia casii sfintii episcopii de aici, din București, au avut lude patru, însă doi zidari și doi lemnari, care oameni fiind aduși din streinătate mai dinnainte, au fost ertați și apărați de toate dările și orănduelile vistierii, a nu fi întru nimic bântuiți, precum nici vătaș de lemnari sau de zidari treabă cu dânșii să nu aibă, nici la vreo podvoadă nimeni să nu fiie volnici a-i cere sau a-i lua. Și de către toți să fiie în pace și apărați, ca să fiie numai pentru poslușaniia la care îi va orăndui sfinția sa.

Pe carii, ducându-i la dumnealui *vel* vistier, să li să dea pecetluituri pe numele și chipul lor, după cum am văzut domniia mea atât cartea domnii sale fratelui Alexandru vodă Ipsilant, i a domnii sale răposatului Nicolae vodă Caragea, cât și cartea domnii mele din domniia dintăi.

Care, această coprindere întocmai o întărim domniia mea și acum a i să păzi nestrămutată. Și poruncim domniia mea dumitale *vel* agă, i dumneavoastră ispravnici ai județului și altor zapcii ce veți fi orânduiți, aici pe târg, cu orice fel de porunci și voaoă vătașilor de lemnari și de zidari, văzând cartea domnii mele, să aveți a vă feri de mai sus numiți oameni, întru nimic val sau bântuială să nu le facă.

I i saam receh gospodstvo-mi.

L.P.

procit vel logofăt

[pe verso]:

Cărți ale lui Mihai Vodă, pentru patru lude scutite, însă doi lemnari și doi zidari.

În București, 1792.

Acad. R.S.R., CXXIV—163.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecetea domnească mică, ovală, în tuș roșu.

313. 1792 martie 23.

†*Milostiiu bojiiu Io Mihail Costandin Suțul voevod, i gospodar zemli Vlahiscoe.*

Fiindcă mănăstirea Sfântului Spiridon Nou de aici, din București, prin hrisoavele domnii mele are milă a ținea un scaun de carne aici în București, pe locul mănăstirii, ce este cam la marginea Bucureștilor, unde le este mai cu lesnire mahalalilor ce sânt dăpărtate de târg, scutit și apărat dă vamă, dă erbărit la câte vite va tăia și dă fumărit, i dă vătaf dă măcelari și dă toate dările și obiceiurile ce dau alte scaune, am dat această domneasca noastră carte sfintei mănăstiri de scutirea acestui scaun ce să coprinde în hrisoave.

Și poruncim tuturor dă opște ca nimeni întru nimic supărare să nu facă la câte să coprinde mai sus.

I i saam receh gospodstvo-mi.

1792 martie 23.

L.P.

vel logofăt

Acad. R.S.R., CCCXCVI—16.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecetea domnească, mică, ovală, în tuș roșu purtînd data 1791.

Preaînnălţate doamne,

Din luminată porunca înnălţimii tale, prin zapciu, dumnealui vătaf *za* păhărnicei, să înfăţişară la judecată Sanda căpităneasa cu jalba ce au dat asupra lui Apostol *treti* logofăt ca să ia o prăvălie, ce zice că, cu cercetarea preasfinţii sale răposatului părintelui mitr[opolit] chir Gligorie şi a mării tale întărire, au priimit-o drept lipsa zestrilor ce i-au răpus-o bărbată-său, iar Apostol, în vremea mactulului *(sic)* Mavrogheni, s-au găsit muşteriu dă au cumpărat-o de la mezat şi cere să-şi afle dreptatea.

Întrebându-să şi cel pârât, răspunse că el prăvăliia au luat-o de la mezat cu aceste sineturi, scoţându-ne întăi o anafora a preasfinţitului răposatului părintelui mitr[opolit] Gligorie, întărită şi de înnălţimea ta, cu arătare că i s-au dat numiti jăluitoari numita prăvălie drept lipsa zestrilor ce s-au dovedit că are să ia de la bărbată-său taleri 475,60, peste care să mai vede încărcată ca să răspunză şi datoria Mitropolii, taleri 150 şi pă la alţi, ca la taleri 40—50.

Al doilea, un zapis al jăluitoari, cu leat 1788 iunie 23, întărit dă preasfinţia sa părintele mitr[opolit], i de iubitori de Dumnezeu episcopi şi de dumnealor veliţi boeri, ce-l dă la măna logofătului Anastase, cu arătare pentru ca să nu i să ia din mănă prăvăliia, au priimit Anastase logofăt să plătească taleri 200, ce să zice bani domneşti şi să aibă a-şi lua din chirie pănă i să va înplini bani.

Al treilea, o carte de socoteală a neguţătorilor cumpaniţi, cu leat 1788 septemvrie 22, ce din porunca judecăţi s-au făcut jăluitori cu un Hristea ce l-au avut chiriaş în numita prăvălie, prin care să arată, numai atăt, că taleri 96 se găsesc asupra ei.

Al patrălea, o anafora a starosti *za* neguţători, cu leat 1788 noemvrie 17, care, după jalba Hristi papugiu şi după alegerea dumnealor veliţilor boeri pentru datoriia Hristi, i a lui Anastase logofăt, s-au strigat prăvăliia la mezat luni 4 şi au rămas asupra lui Apostol *treti* logofăt, în taleri 830, care anafora este întărită şi de mactulul Mavrogheni.

Al cincilea, zapisul Sandi, i al bărbată-său, cu leat 1788 dichemvrie 5, ce-l dă la măna lui Apostol, zicănd că avănd a lua zestre şi dănd jalbă şi datornici au priimit de bunăvoia lor de s-au văndut prăvăliia la mezat şi Apostol să o stăpănească cu pace.

S-au cercetat taleri 830, preţu mezatului, ce s-au făcut. Şi zise Sanda că ea mai mult dă taleri 70 n-au luat. Pentru care, am cercetat cum s-au înpărţit aceşti bani şi mai ales din gura amăndurora că taleri 83 s-au luat de aga Hangerliu, pentru zeciuiala lui, taleri 40 i-au luat telalu, taleri 20 starostea, taleri 3 logofătu starosti, taleri 200 logofătu Anastase, taleri 127 Hristea papugiu, taleri 101 i-au luat sora bărbatului Sandi căpitănesi, care făcăndu-să sumă, să străng taleri 644, rămăind din suma vănzări, deschişi taleri 186. Pentru care, zicănd Apostol că Sanda au luat aceşti bani, iar Sanda răspunse că mai mult de taleri 70 n-au luat.

Am cerut lui Apostol să dovedească asupra Sandi aceşti taleri 186 şi ne aduse o adeverinţă către noi a Dinului ce să afla atunci logofăt Agii, zicănd că Apostol bani ce i-au dat pe o prăvălie care au cumpărat-o de la căpităneasa Sanda, prin măna lui s-au dat, unde era şi căpităneasa faţă lăngă pat, Apostol au numărat bani şi din măna ei au luat zapisu,

dar Sanda de i-au luat bani sau de nu, el nu știe, că s-au dus și datornici ce avea să ia, era față, și cui, ce va fi dat, nu știe și ce-i va fi rămas, iar nu știe. Din care mărturie, nu s-au putut dovedi asupra Sandi acei taleri 186.

Din cercetarea pricini aceștiia, să vede că Sanda certăndu-să cu bărbată-său, au cerut să-și siguripsească zestrea, dar încărcăndu-să și cu datoriia bărbată-său, acei taleri 150, datoriia Mitropolii, care în urmă chemăndu-să bani domnești și încărcăndu-să dobănda, s-au făcut taleri 200. Iar dumnealor veliți boeri făcănd iconomie bună, au dat-o asupra lui Anastase logofăt, ca să o ție pănă ș-o scoate bani și să fie iar a Sandi.

Dar Hristea papugiu cerănd niște bani dă la logofăt Anastase, care s-au ales în urmă taleri 127 ; pentru care Anastase s-au tras de n-au dat bani. Și dănd jalbă Hristea, după rănduiala vremi aceia, s-au silit dumnealor veliți boeri de au hotărăt ca să o scoață prăvăliia la mezat, măcar că acea carte a dumnealor veliților boeri nu să vede în păr, de unde să cunoaște că pricina acestui mezat au curs tot din Hristea papugiu și a banilor ce să zic domnești, iar nu de voia Sandi, cum să pune în cărți.

Și bani mezatului s-au înpărțit nu după cum să cădea să scoață întăi bani zestri (care nici să pomenesc) și apoi bani ce să chiema domnești, iar celorlalți datornici ce va fi mai rămas, s-ar fi făcut curama.

Deci, găsim cu cale că acest fel de mezat, ce s-au făcut cu sila și fără de nici o orănduială a dreptăți și fără luare aminte la zestre sau la patru copii a Sandi, să nu să socotească întru nimic, cum și cumpărătoarea asemenea să nu să socotească de nimic, fiindcă și Apostol este vinovat că au cumpărat lucru în care era zestre și nu poate să să îndrepteze că n-au știut, fiindcă i să cădea să o știe. Și fiindcă prețu este puțin, vănzăndu-să la vremea răzmiriți, acum la pace trebuia să plătească mai mult.

Ci dar, să fie luminată porunca înnălțimii tale ca să să strige prăvăliia la mezat. Și dăndu-și credința Sanda că n-au luat mai mult dă taleri 70, va lua întăi ia *(sic)* din suma ce va eși a mezatului, taleri 405,60 lipsa zestri și taleri 130, dobănda în trei ani și trei luni, fiind isterisită dă chiriia prăvălii și apoi să ia Apostol.

Iar de va prisosi cevași, să să dea iar la epitropiia Sandi, ca niște bani ai copiilor ei, fiindcă bărbată-său, după anaforaoa răposatului mitr[opolit] și după altă anafora ce este în măna Sandi, a dumnealor veliților boeri, cu leat 1786 avgust 19, să arată dă bărbată-său de bețiv și prăpăditor, ci nu să cade a să da în măna lui bani.

Părerea noastră într-acestaș chip este, iar hotărărea cea desăvărșită rămăne a să face de către înnălțimea ta.

1792 martie 27.

Mitropolit al Ungrovlahiei
Iordache Ciufu [?] sărdar
Dimitrie Brezoianu sărdar
Barbu *[indescifrabil]* sluger
taleri doi de scris.

Preaînnălțate doamne,

†Cu aciastă anafora a judecății Departamentului, zapciul cel orănduit, din luminată porunca înnălțimii tale, au adus pe amăndoo părțile

faţă şi înnaintea noastră. Unde, după cercetarea ce făcum, citind toate cele mai denainte urmate asupra aceştii pricini, văzum că numai lemnile aceştii prăvălii, adică binaoa au fost a acelui Tudorache, soţul Sandii, iar locul este strein. Şi Sandii, adevărat, i s-au dat aciastă prăvălie prin anaforaoa răposatului preasfinţit părintelui mitr[opolit] Grigorie, drept lipsa zestrilor ei, dar însuşi ia *(sic)* atunci înnaintea preasfinţitului, să coprinde la anafora, că au cerut şi s-au încărcat a plăti şi toate datoriile lui Tudorache, bărbatu-său, cele făcute până atunci. Şi cu acest şart au luoat prăvăliia în zaptul ei.

Iar ia nu numai vreo datorie n-au plătit sau măcar începere de vreo plată n-au făcut, ci însuşi ia au mai sporit datoriia prăvălii, că, dându-o la un Hristea cu chirie, cu volnicie ca să o şi meremetisească, din care mai luând bani pă vremi viitoare, ca din chirie să să plătească, au îndatorit şi la acela prăvăliia.

Deci, înpreunându-să cele vechi datorii şi cu cea făcută de însuşi Hristea şi neavând alt mijloc de a le plăti, judecata dumnealor veliţilor boeri, la leat 1788, iulie 30, au rânduit a să vinde prăvăliia cu mezat. Şi s-au rânduit cu dreptate, fiind că de era prăvăliia ei, dar şi datoriile era iarăşi ale ei, căci cele vechi datorii ia de sine au cerut atunci înnaintea răposatului mitr[opolit] şi s-au încărcat a le plăti. Iar cea de la Hristea datorie o făcuse însuşi ia.

Şi cu toate că de la mezat au rămas asupra lui Apostol logofăt în taleri opt sute treizeci, dar să vede că Apostul *(sic)* s-au fost tras atunci din mezat şi au trecut la mijloc patru luni, sfiindu-să pentru iuţeala vremii, fiind vreme de răzmiriţă şi lemnile pe loc strein. Iar starostea arătându-l cu anafora către Mavrogheni, că nu va [vrea] să numere bani, Mavrogheni, prin zapcilăcul Agii, l-au silit de au numărat bani fără voia lui.

Iar după toate acestea, atât din anaforaua starostii cea pentru mezat, cum şi din deosebit zapisul Sandii, ce l-au dat fără de nici o silă în urma mezatului, vedem că însuşi ia au voit ca să să vânză prăvăliia cu mezat, nemaiputînd suferi supărările datornicilor şi încărcările dobânzilor, cum chear aşa să coprinde tacrirul Sandii la anaforaoa starostii.

Deci, în vreme ce însuşi ia, în cea după urmă, au rămas mulţumită a să vinde cu mezat, precum s-au şi vândut şi Apostol cu zor au numărat bani la Agie, adică acolo unde era poruncit să facă bani teslim, care bani, cum că s-au numărat de Apostol la Agie, şi cum că au eşit aceşti bani din mâna lui, aciasta curat să dovedeşte din însuşi mărturiia ce să arată la aciastă anafora a Departamentului, că au dat în scris Costandin *biv vtori* vistier, ce era atunci logofăt agesc, carele mărturiseşte că bani ce au dat Apostol pe aciastă prăvălie a Sandii, prin mâna lui s-au dat, unde acolea lângă pat au fost faţă şi Sanda, cum şi datornici ce avea să ia de la dânsa şi Apostul au numărat bani şi din mâna ei au luoat zapis.

Nu rămâne dar supt nici o vină Apostol căci Sanda nu-şi va fi luoat toţi bani deplin de la Agie, nici este Apostul dator să dea seama ce s-au făcut de la Agie bani Sandii şi cine i-au luoat, că el i-au numărat unde i-au fost porunca şi unde s-au cuvenit, adică la zapciu. Şi au luoat prăvăliia cu bun temei, adică şi cu sinetul starostii şi cu zapisul ei, înpotriva căruia zapis nici un cuvânt de catigorie al Sandii nu poate fi priimit peste ani trei şi jumătate ce au trecut de la zapis până acum, în care vreme fiind judecăţile deşchise, Sanda niciodată vreo judecată cu categorie înpotriva zapisului n-au pornit.

Şi de s-ar fi întămplat vreo răspunere binalii într-aceste vremi trecute, ori din pricina oştirilor, cum s-au întămplat şi la alte binale sau de vreun foc, Sanda niciodată nu ar fi ajutat pe Apostul la pagubă.

Ci, drept aceste mai sus arătate, cumpărătoarea lui Apostul pe aciastă prăvăliie, fiind, cum zicem, cu mezat şi cu zapisul ei, păra şi cererea ce face acum, de la Apostol nu poate fi priimită.

Iar hotărărea cea desăvărşită rămăne a să face de către înnălţimea ta.

1792 iunie 15.

Filaret al Ungrovlahiei

biv trei logofăt

[rezoluţia domnului]:

Io Mihail Costandin Suţul voevod, i gospodar zemli Vlahiscoe.

Din cercetarea ce am făcut şi domniia mea cu divan pricinii aceştiia, am găsit anaforaoa preasfinţitului părintelui mitropolit dreaptă şi cu bună orănduială urmată, căci Sanda dupe ce n-au urmat vreo începere dă plata datoriilor, precum însuşi s-a fost legat, cum să vede în anaforaoa răposatului mitropolit, care este întărită şi dă noi din ceialaltă domniie şi dupe ce au băgat şi prăvăliia în alte datorii, apoi şi însuşi au întărit cu iscălitura ei vănzarea ce s-au făcut cu mezat şi au priimit şi din banii vănzării în măinile ei, după cum toate acestea nu le putu tăgădui nici ia înnaintea domnii mele, dănd la măinile cumpărătorului anaforaoa cu domneasca noastră întărire. Cu care aciasta să dovedeşte că nici o silă n-au avut şi mezatu este bun şi cumpărătorul este stăpăn pe lucru ce au cumpărat dă la mezat, căruia dă s-ar fi întămplat vreo pagubă în vremile răzmiriţi, nici un ajutor n-ar fi putut avea dă la Sanda.

Deci, măcar că nici cu cuvăntul lipsii dă zestre nu să poate ajuta la păra ei, în vreme ce dupe coprinderea ce să vede la întărirea noastră din ceialaltă domnie, spre a-şi dovedi lipsa ce au zis atunci că are, n-au avut să ne arate acum nici un senet cum că este adevărată şi cum că au dovedit vreo lipsă dă zestre.

Dar cu toate acestea, pentru scăpătăciunea şi ajutorul ei şi a copiilor ei, priimi Apostol logofăt ca să o ajute cu taleri una sută. Şi deosebit dă aciasta, dă va avea Sanda bănuială pentru bani mezatului că nu s-au dat toţi la datorii, i s-au zis dă către domniia mea că poate pentru aceia să dea jalbă şi să-şi caute cu zapcii ageşti într-a cărora măini s-au numărat bani.

Iar lui Apostol logofăt i-am dat domniia noastră întărire, ca să stăpănească şi să aibă bună pace dă dănsa.

1792 iulie 23.

L.P.

vel logofăt

Acad. R.S.R., CXXIII—130.

Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecetea domnească mică, ovală, în tuş roşu.

315. 1792 mai 31.

Preaînălțate doamne,

Cu lacrimi, jăluesc mării tale că pentru pricina de judecată ce am cu dumnealui Apostol sarafu, pentru o prăvălie, la Depertament mi-am aflat dreptate. Dar orănduindu-ne şi la dumnealor veliți boeri, văz, luminate Doamne, că pe deoparte, numitu saraf, cu copiia ce au scos după anaforaoa Depertamentului, ce mi s-au dat dreptate, umblă mijlocind prin cine va fi avănd ajutor, ca să-mi acopere dreptatea și *[indescifrabil]* nu ese.

Şi pă dă altă zapciul cel orănduit, dumnealui vătaf dă păhărnicei, înnaintea dumnealor veliților boeri nu ne mai scoate, puind pricină că uneori nu e părintele mitropolit și alte ori că e din dumnealor veliți boeri.

Şi acum, după altă jalbă ce am mai dat iarăşi, i s-au poruncit de către măriia ta ca anaforaoa Depertamentului, i a dumnealor veliților boeri, dinpreună și cu jalba mea să să aducă înnaintea înnălțimii tale, a să vedea, ca să i să dea poruncă de urmare. Şi nici după această poruncă nu va [vrea] să urmeze. Îmi dă pricină de dreaptă bănuială că are vreun interes.

Ci, fiindcă este mai bine de 3 luni dă când pătimesc într-această judecată și de la dumnealor veliți boeri, după ce de doao ori am eșit, sfârșit pricinii nu s-au dat, mă rog mării tale, să fie luminată porunca a fi scoși înnaintea mării tale numai cu anaforaoa Depertamentului și cu jalba ce am dat, ca, după cum Dumnezeu te va lumina, să mi să hotărască.

Şi va fi mării tale, nesăvârșită pomenire.

Roaba mării tale,

Sanda căpităneasa de aici

[rezoluția domnului]:

Zapciule, ce eşti orănduit, să aduci domnii mele anafora dă la dumnealor veliții boeri cu hotărârea ce au făcut dumnealor asupra pricini aceştiia, dinpreună și cu jalba aceasta, ca să să vază dă către domniia mea.

1792 mai 31.
biv vel pitar

Acad. R.S.R., CXXIII—131.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; format mic.

316. 1792 august 4.

†Adică eu, Tudor polcovnic, dinpreună cu soțiia mea, Nița, dat-am acest adevărat și credincios zapis al nostru la cinstită măna dumnealui *biv vel* sărdar Vintilă Prijbeanu.

Precum să să știe că rămăind dă la socră-mieu, Stănislav, copil din casă dă divan, după moartea lui, o casă pă Podu Mogoșoai, în mahalaoa *[loc liber]*, ce să vecineşte din sus, cu *[loc liber]* și din jos, cu *[loc liber]*. Şi lungul acestui loc ține din podu cel mare în lung pănă în locul *[loc liber]*. Care, măsurăndu-să, vine stănjăni *[loc liber]* și în

lat, stănjăni; locul *[loc liber]*, pănă în locul *[loc liber]*, stănjăni *[loc liber]*.

Care casă şi cu locul ei au fost moştenire răposatului socră-mieu şi dat noaoă dă zestre, după cum şi în foaia dă zestre şi în diiata răposatului adeverează.

Şi fiindcă au rămas şi datorii după urma răposatului pă la unii, alţii şi ca unii ce am rămas noi clironomi şi încărcaţi dă a plăti toate datoriile, nefiindu-ne casa şi locul acesta dă trebuinţă şi pentru ca să nu rămăie şi sufletu răposatului încărcat şi noi traşi de datornici, cu bunăvoinţa noastră şi nesiliţi dă nimeni şi cu bună tocmeală am văndut-o dumnealui, în taleri 400, adică patru sute, din care bani, fiindu-i dumnealui dator taleri o sută, cu dobănda lor, mi i-au ţinut în seamă, dăndu-mi şi zapisul de datorie. Iar taleri trei sute mi i-au numărat acum dăplin, bani gata în mănă.

Deci, să aibă dumnealui şi coconi dumnealui, căţi Dumnezeu îi va dărui, a stăpăni cu bună pace dă către noi şi dă către tot neamul nostru, fiindcă vănza[rea] au fost cu ştirea tuturor rudelor noastre şi a vecinilor; dăndu-i dumnealui şi toate zapisile cele vechi ale acestui loc şi casă.

Şi pentru mai adevărată credinţă, ne-am iscălit mai jos, puindu-ne numele şi peceţile noastre, ca să să crează, fiind şi alţi oameni streini, carei mai jos să vor iscăli mărturii.

1792 avgust 4.

× Eu Tudor polcovnic, dinpreună cu soţiia mea, Aniţa, adeverim. Şi pentru mai bună încredinţare mi-i-am pus şi pecetea. Care vănzare s-au făcut de faţă şi prin ştiinţa cumnatului mieu, Mincul copil, fiind priimită.

Şi nefiind pecete mi-i-am pus degetu [1].

Acad. R.S.R., CXL—139.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

---

[1] Semnătura şi rîndurile dedesubtul ei sînt scrise cu altă cerneală.

317. 1792 noiembrie 27.

(...[1]) cea viitoare este necunoscută şi însuşi îngerilor necunoscut, pentru că numai la Dumnezeu toate sînt cunoscute. Drept aceia eu, Bălaşa, soţiia lui Negoiţă, am socotit mai înnainte, pînă a nu mă coprinde sfîrşitul vieţii mele şi pînă îmi sînt minţile întregi şi sănătoase, s-au făcut această adiiată, mult puţin, cum arată în jos, anume.

1792 noemvrie 27.

— 1, o casă cu locul ei ce este în mahalaoa Popi Radului o las asupra gineri-meu Tănase şi asupra fii-mii, Voichi, ca să-mi facă soroacile dînpreună cu soţiia mea, pînă la trei ani, pă cum să va coprinde;
— 1, o malotea dă ghermesut, blănită cu sangeap;
— 1, o pereche paftale dă argint, dă dramuri 45;
— 1, o roche, dă şamalagea, i o ie, să să dea dă pomană unii copili;
— 2 perne mari, cu feţile lor, să să dea dă pomană;
— 30 coţi pînză dă cîlţi, i pînză dă doă cămăşi cu mărgini;

---

[1] Lipsă începutul.

— 1, o cămaşă, un prosop, i un peşchir las sorî-mi, Catrini;
— 2 sărindare să să dea la ţărînă
— 1, un puţ, i o cruce.

†Aceste toate le las asupra gineri-meu, ca să mi să facă după cum s-au aşăzat în adiiată, ci dîn rudile mele, a soţii mele să n-aibă voe a să scula asupra lor. Iar carii să va scula, să fie supt blestemu [celor] 318 sfinţi *[indescifrabil]*, iar au fost şi alte obrază dă faţă, carii mai în jos să vede iscălit.

Eu Bălaşa, soţiia lui Negoiţă, am adeverit
Gheorghie Papa Dimitru, martor
Eu Negoiţă seimeanu, martor
Eu Catrina, sora Bălaşî, martor
Eu popa Tănase duhovnic
Eu popa Ion
Eu popa Ioniţă
Şi am scris [eu] Gheorghie dascălu, cu zisa dumnealor şi martor

[pe verso]:
Această copie fiind scoasă întocmai după diiata Bălaşii, muma Voichii, soţiia lui Athanasie grecul, spre a fi crezută, să adeverează dă isprăvnicat.

1831 mai 11.

[două semnături indescifrabile]

Arh. St. Buc., Achiziţii noi, LXXVIII—1.
Copie, stare mediocră, hîrtie verzuie.

318. 1793 martie 18.

Milostiiu bojiiu Io Alexandru Costandin Moruzi voevod i gospodar zemle Ungrovlahiscoe.

Dat-am cartea domnii mele lui Chiriţă logofăt *sin* Gheorghe ca să fie în pace şi ertat dă toate dăjdiile şi orânduelile vericăte ar ieşi dă la visterie şi dă la cămara domnii mele piste an în ţară, dă nici unile val şi supărare să n-aibă. Aşijderea şi ale lui drepte bucate să fie în pace şi ertate: stupi, i rămători dă dijmărit şi vinul ce va face în viile lui dă vinărici şi o pimniţă aici în oraş[u] domnii mele Bucureşti, apărată dă fumărit şi dă cămănărit, dă vamă, dă vinul domnesc, i dă ortul vătăşesc şi dă alte angarii.

Asemenea să aibă a ţinea şi liude unul, ca să fie dă posluşania casii lui, apărat dă toate dăjdiile şi angariile ce ar işi peste an în ţară şi aici pă tărg dă la visterie şi dă la cămara domnii mele, val şi supărare să nu aibă nici dă alte podvoade, nicidăcum să nu să supere. Pentru că aflăndu-să numitu logofăt cu slujba logofeţii în divanu domnii mele cu trudă şi osteneală au avut acest priveleghiu totdeauna logofeţii dă divan şi dă la alţi fraţi domni dă mai dinainte.

Deci acum învrednicindu-ne domnul Dumnezeu şi cu această domnie a Ţării Rumăneşti iar, şi întărim preveleghiul şi noi ce au avut logofeţii dă divan şi cu această domnească a no[a]stră carte, ca să să păzească nestrămutat.

Poruncim domniia mea dumitale *vel* agă, i *vel* căpitan *za* dorobanţi, i altor zapcii oricare şi ori din ce treaptă veţi fi şi ori cu ce slujbă veţi fi orănduiţi şi dumneavoastră ispravnicilor duprin judeţe, toţi să vă feriţi atăt dă casa numitului logofăt, căt şi dă omul lui, nicidăcum băntuială sau supărare măcar căt dă puţin să nu faceţi.

Poruncim domniia mea şi voao dijmarilor, vinăricerilor, fumarilor, căminarilor, vameşilor şi vătaşilor dă cărciumari, văzănd cartea aceasta a domnii mele toţi să aveţi a vă feri şi a-i da pace pentru toate căte scrie mai sus, nefăcănd nimeni nici un fel dă supărare.

Într-alt chip să nu fie, că aşa este porunca domnii mele.

I saam receh gospodstvo-mi.

1793 martie 18.
procit vel logofăt

[pe verso]:
S-au cercetat. 1794 iunie 21.
Dumitru *ot Sfete* Ioan Nou

Arh. St. Buc., Achiziţii noi, CLXX—28.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecetea inelară a domnului, în tuş roşu.

319. 1793 iunie 30.

Io Alexandru Costandin Muruz voevoda i gospodar zemli Vlahiscoe.
Sfăntului şi dumnezeescului schit al sfintei Mitropolii, unde să cinsteşte şi să prăznuiaşte hramul sfăntului sfinţit mucenic Elefterie.

Ca să aibă cu acest hrisov al domnii mele a ţinea lude cincisprezece posluşnici pentru ajutorul şi pusluşanie la trebuinţele ce are. Cărora după adeverinţele dumnealor boerilor ispravnici, dă numele şi chipul lor, să li să dea şi pecetluituri *gospod* de la Visterie, spre a fi în pace şi nesupăraţi de toate dăjdiile şi angareile, ce vor eşi de la Visterie şi de la cămara domnii mele peste an, în ţară, dă nici unile val şi băntuială să nu aibă.

Aşijderea şi drepte bucate, ce va avea acest schit, să fie nesupărate, însă : trei sute oi de oerit, stupii, i rămătorii de dijmărit, vinul ce-l va face, de vinărici şi o cărciumă aici în oraşul Bucureştilor, apărată de fumărit, de cămănărit, de vinul domnesc, de ortul vătăşăsc, i de alte angarei. I doi preoţi şi un diiacon şi doi căntăreţi, scutiţi de toate dăjdiile ce es peste an pe toţi ceialalţi, cum şi casele lor şi drepte bucatele lor să fie apărate.

Pentru că acest schit fiind scăpătat şi neavănd nici un fel dă milă şi ajutor, cu care să să poată ajutora, cei ce posluşăsc, căt şi biserica, au avut această milă atăt de la răposatul domn Nicolae Caragea voevod, precum din cartea domnii sale, *ot* leat 1783 martie 5, ne adeverim, căt şi de la domniia sa fratele Mihai vodă Suţul, prin hrisovul domnii sale, ce-l văzum cu leat 1783 noemvrie 22, întărit şi întru a doă domnie.

Deci, acum, după rugăciunea ce dete domnii mele, dumnealui cinstitul şi credincios boerul domnii mele Nicolae Brăncoveanu *vel* vistier, pentru acest schit, supt a căruia purtare de grijă să află, ca să înnoim milile acestea, am binevoit domniia mea, cu călduroasă inimă, pentru răvna ce avem către sfintele şi dumnezeeştile lăcaşuri a le ajuta

precăt ne va fi prin putință. Și cu acest hrisov al domnii mele, am înnoit și am întărit toate aceste mili căte mai sus să coprind, ca să i să păzească totdeauna nestrămutat.

Rugăm dar și pe alți frați domni, carii în urma noastră să vor învrednicí cu domniia aceștii pravoslavnice țări creștinești, să binevoiască a înnoi și a întări aceste mili, ca și ale domniilor sale mili și faceri de bine să fie de alții în urmă ținute în seamă.

Și am întărit hrisovul acesta cu însuși credința domnii mele, Io Alexandru Costandin Muruz voevoda și cu a preaiubiților domnii mele fii: Costandin voevod, Dumitrașco voevod, Nicolae voevod și cu tot sfatul cinstiților și credincioși boerilor celor mari ai Divanului domnii mele: pan Nicolae Brăncoveanu *vel* vistier, pan Dumitrașco Racoviță *vel* ban, pan Ianache Văcărescul *vel* spatar, pan Ianache Moruz *vel* vornic de Țara de Sus, pan Manolache Brăncoveanu *vel* vornic de Țara de Jos, pan Manolache Crețulescul *vel* vornic, pan Nicolae Filipescu *vel* vornic, pan Costache Ghica *vel* logofăt de Țara de Sus, pan Scarlat Ghica *vel* logofăt de Țara de Jos, pan Nicolae Hangearli *vel* hatman, pan Dimitrie Manu *vel* postelnic, pan Isaac Ralet *vel* clucer, pan Dimitrie Schinah *vel* comis, pan Nicolae Racoviță *vel* paharnic, pan Iordache Palada *vel* stolnic, pan *[loc liber]* *vel* sluger, pan *[loc liber]* *vel* pitar.

Și ispravnic, pan Scarlat Ghica *vel* logofăt.

1793 iunie 30.

Alexandru C. Muruz *[m.p.]*.

L.P.

Scarlat Ghica *vel* logofăt, *procit*

Trecut în condica Divanului,

Răducanu *biv treti* logofăt, condicar

Acad. R.S.R., XIV—19.
Original, stare foarte bună, hîrtie cerată, cu filigran; sigiliul domnesc mare, în tuș roșu, foarte frumos.

320. 1793 septembrie 2.

Milostiiu bojiiu Io Alexandru Costandin Moruz voevod i gospodar zemli Vlahiscoie.

Dat-am această carte a domnii mele casii luminatului beizadea Grigore Suțul voevod ca să aibă a ținea aici în orașu domnii mele, București, o pivniță scutită de fumărit, de căminărit de vamă, de vin dumnesc, de ortul vătășesc și de orice dări ar fi pe alte pivnițe aceasta să fie nesupărată după privileghiul ce văzum domnia mea că au avut.

Pentru care poruncim domnia mea și dumitale *vel* agă, și altor zapcii ai tîrgului, cum și voaă orănduiților cu slujba fumăritului și a căminăritului și ție vătaș de cărciumari să nu faceți vreo supărare întru nimic la numita pivniță, că așa este porunca domnii mele.

I i saam reci gospodstvo-mi.

1793 septemvri 2.

L.P.

procit vel logofăt

M.I.M.B., inventar nr. 13 996.
Original, stare bună; pecetea domnească, în tuş roşu.

321. **1793 septembrie 30.**

Preaînnălţate doamne,

†Casandra grămăticeasa, prin jalbă, au arătat mării tale că având un loc de casă pe Podul Calicilor, în faţa podului, alăturea cu locul dumnealui Nicolaie Fălcoianu *biv treti* logofăt şi făcându-l vânzător, au şi găsit muşteriu să-l vânză.

Dar, fiindcă acolo, la acel loc, nu are vecin pă altul, decât numai pă numitu de mai sus logofăt, are bănuială să nu carecumvaşi să să fi înpresurat locul dă către numitul şi să roagă mării tale, ca să fie luminată porunca înnălţimii tale către noi, ca cu tragere să-i alegem locul după sinetul ce are la mână.

După a căriia jalbă, ni să porunceşte de către înnălţimea ta, ca la faţa locului să facem cercetare şi alegerea cea cuviincioasă. Şi după dreptate urmând şi îndreptând, să înştiinţăm cu anafora.

Luminatei porunci următor fiind, mai întăi am cerut de la jeluitoarea acel sinet, ce zice că îl are pentru acest loc, ca să îl vedem. Şi ne arată o carte cu leat 1754 martie 10, a mării sale răposatului Costandin vodă Ţehan, cu care dărueşte măriia sa lui Nicolaie *biv* vătaf *za* aprozi, *sin* Panait *vel* grămătic, ca să aibă a ţinea şi a stăpâni din locul domnesc ce este în mahalaua mănăstirii mitropolitului Anthim. Care loc merge în lung alăturea cu Podul Calicilor, din poarta clucerului Costandin Brăiloiul, până în uliţa ce merge către mănăstirea lui Anthin, stânjăni 28 şi în lat, din Podul Calicilor până în gardul grădini Brăiloiului, stânjăni 20 *pol*, şi fundul, stânjăni 10 *pol*.

Şi dintr-aciasta, pliroforisindu-ne că locul este cu adevărat al numitii, am mers în faţa locului de l-am tras. Şi după coprinderea sinetului de mai sus zis urmând, mai întăi lăsând locul uliţii ce zice că merge către mănăstirea lui Anthim, de stânjăni doi şi jumătate, după cum ne-am adeverit de la oameni bătrâni şi vechi mahalagii de acolo că au fost mai nainte.

Apoi, punând sfoara din uliţă, am tras în sus, alăturea cu podu, stânjăni 28, până în poarta lui *treti* logofăt Nicolaie Fălcoianu, fiindcă aceste case ale numitului, Fălcoianu, mai nainte au fost ale lui Costandin Brăiloiul şi Costandin Brăiloiul, moş fiind, după vremi, au rămas supt clironomiia lui, însă în mijlocul porţii fiind locul călcat de numitul Fălc[oianu], fiindcă acolo s-au înplinit suma stânjănilor. Şi am făcut semnu.

Apoi, puind sfoara în laturea dinspre uliţă, din marginea podului, am tras drept pe uliţă stânjăni 20 *pol*, pe lângă gardul Fălcoianului. Şi unde au ajuns sfoara, am făcut semn, găsind şi acolo locul înpresurat.

Am tras şi fundul, stânjăni 10 *pol* şi unde au ajuns sfoara, iarăşi am însemnat.

Iar pentru ceilaltă lature, fiindcă în cartea numitii grămăticese nu numeşte căţi stănjăni sănt, să cunoaşte că, căţi stănjăni este una, atăta şi alta, căci de ar fi fost ori mai mulţi sau mai puţini, i-ar fi numit şi pe aceia. Ci, fiind tot o potrivă, de aceia n-au făcut numire. Eu dar, nu o am lăsat nemăsurată, ci puind sfoara din semnul ce am făcut în poartă, am tras iarăşi stănjăni 20 *pol*, căt coprinde şi ceilaltă lature. Şi au venit sfoara pănă iarăşi în fund, înpreunăndu-să toate trăsurile.

Şi s-au făcut faţa de stănjăni dooăzeci şi opt, fundul de stănjăni zece şi jumătate şi lăturile de căte stănjăni dooăzeci şi jumătate. Care loc este înpresurat den dooă părţi de către numitul Nicolaie Fălcoianu *treti* logofăt.

Ci, de cercetarea şi alegerea ce am făcut, şi după luminata poruncă, nu lipsii a înştiinţa înnălţimii tale.

Iar hotărărea cea desăvărşită rămăne la înnaltă înţelepciunea mării tale.

1793 septemvrie 30.

Ianache Muruz *vel* vornic

Acad. R.S.R., C—62.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; frumoasă semnătura vornicului Moruzi.

322. 1793 octombrie 5.

†Adică eu, Păuna polcovniceasa, soţiia polcovnicului Mărgărit, dinpreună cu feciorii miei, care mai jos ne vom iscăli, dat-am credincios zapisul mieu la cinstită măna dumnealui State Petru lipţcan.

Precum să să ştie că avănd eu nişte case cumpărate cu bani dumnealui dă la Şărban *vtori* vornic, lăngă casile mele, ce le am în mahalaoa Gorganului, pă locul sfintei mănăstiri Sărindar şi chiriia locului iaste, pă an, bani 60, precum arată zapisu cu care am cumpărat.

Şi nefiind alt vecin alăturea şi protimisindu-să mai mult dumnealui, ca unul ce mi-au dat bani dă le-am cumpărat, m-am învoit cu dumnealui dă a mea bunăvoe, nesilită de nimenea şi i le-am văndut dumnealui în bani gata, taleri 600, adică şase sute, dăndu-i dumnealui şi trei zapise vechi ale casii aceştiia, i zapisul cel nou [cu] care am cumpărat.

Deci, să aibă dumnealui State Petru a stăpăni aceste case cu locul lor, cu bună pace dă către mine şi dă către feciorii miei şi dă către toate rudeniile mele, dumnealui şi coconi dumnealui, căţi Dumnezeu îi va dărui, însă casile cu înprejmuirile pănă în hotaru ulucilor Iorgăi căpitan, ginerile lui Şărban *vtori* vornic.

Şi cănd am făcut acest zapis şi aşăzămănt, au fost cu ştirea feciorilor miei şi a vecinilor din mahalagii.

Şi pentru mai adevărata credinţă, mi-am pus numele şi pecetea mai jos, ca să să crează, iscălindu-să şi alte obraze dă cinste, mărturii la acest aşăzămănt.

1793 octomvrie 5.

| L.P. | Păuna polcovniceasa, soţiia lui Mărgărit polcovnic, vănzătoare

[semnătură grecească, indescifrabilă]
Dimitrie Ioan *[greceşte]*
Acest zapis l-am adeverit şi noi, cu iscălitura noastră

Costandin Ghica *vel* logofăt
[semnătură grecească, indescifrabilă]
Şi am scris eu, Gheorghe logofăt *za* divan cu zisa polcovnicesii Păuni şi sănt şi martor.

Acad. R.S.R., CCLXXXI—41.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

323. **1793 noiembrie 27.**

Io Alexandru Costandin Moruz voevod şi domn Ţerrei Romăneşti.

Preasfinţiea ta, părinte mitropolite, i dumneavoastră veliţilor logofeţi, fiindcă în toţi timpii poate să se întîmple ori a îngheţa morile din iuţimea ernii, precum astă una dată să află, ori ferească Dumnezeu din secetă, şi pătimeşte norodu politii, pentru lipsa de hrana cea trebuincioasă obştii, am socotit domnia mea ca mănăstirile cele mari, atît ale ţărrei cît şi cele închinate, cîte sănt numite mai jos, care au venituri de acareturi şi osăbit venituri de mili şi privelegiuri domneşti, sînt datoare la o trebuinţă de obşte ca aceasta, a face ajutorul cel cuviincios.

Şi iată cu hotărîre poruncim domniea mea ca preasfinţiea ta, părinte mitropolite, i dumneavoastră veliţi logofeţi, aducînd înaintea preasfinţii tale pe toţi igumeni şi epistaţi mănăsti[ri]lor, acestora să le dai straşnică poruncă, ca acum, peşin să să apuce fieşicare a face cîte o moară cu cai, ori înnăuntru mănăstirii sale, sau, unde va fi curtea strîmptă, afară în deosebit loc, care până în doazeci de zile, mult pînă în doăzeci şi cinci, să fie gata desăvîrşit, cu toate cele trebuincioase de măcinat, care să rămie şi să se afle acum şi totdeauna acest acaret mănăstirilor, de a să afla în vreme de trebuinţă şi pentru folosul şi ajutorul obştii, asupra cărora să orănduești dumneata, *vel* logofăt şi cîte un logofeţel de divan mumbaşir, dă a sta napristan asupră-le, făcîndu-le strînsoare de a isprăvi într-acest soroc.

Pentru care, poruncim şi dumitale, epistatule al Agii, să dai şi dumneata ajutorul cel cuviincios. Iar carele nu va fi următor, să-l arătaţi domnii mele, cu anafora, ca să să rădice şi isgonească din mănăstire, ori pământean sau strein de va fi.

Atîta am scris domnia mea.

1793 noemvrie 27.

1. Sfînta Mitropolie,
1. Radul Vodă,
1. Sfîntul Gheorghe Nou,
1. Mihai Vodă,
1. Sfîntul Ioan,
1. Sărindarul,
1. Sfînta Ecaterina,
1. Archimandritul,
1. Sfîntul Spiridon Nou,
1. Grecii,
1. Zlătarii şi Stavropoleos,
1. Văcăreştii,
1. Cotrocenii,

1. Mărcuța

14.

Această copiă, collaționată de subscrisul, fiind scoasă după condica depusă în Archivele Statului, sub nr. 112, se adevereaază pentru conformitate.

Capul Despărțirei istorice,

N. M. Philemon

Archivele române

Se legalizează copia de față, după forme, prin subscrierea noastră și punerea sigilliului Archivelor.

L.P. p[entru] Capul Archivelor,

Gr. N. Mano

Anul 1862 luna octombre 4.

Nr. 81

Acad. R.S.R., LIII—33.

Copie modernă, stare foarte bună; sigiliul Arhivelor în tuș verde, interesant, purtînd legenda: „Principatele Unite Arhiva Țărei Românești".

324. **1793 decembrie 15.**

Preaînnălțate doamne,

Din luminată porunca mării tale, prin zapcilăcu dumnealui vătafului *za* păharnici s-au înfățișat la judecată dumnealui *biv vel* logofăt Radu Golescu (însă prin vechil Marin *treti* logofăt) cu jalba ce au dat mării tale pentru lăcuitori ce au case pe un loc al dumnealui din mahalaoa Golescului. De la cari cere dumnealui logofăt Golescu rămășița chirii pământului ce nu i-au plătit-o uni dintr-ânși dupe vremi. Cere a răscumpăra și binalile ale unora dintr-ânși care le-au cumpărat făr de a nu i da dă știre și dumnealui ca un stăpân al pământului ce este. Și cere a li să da și nizam acelora ce au case într-acea mahala ca să fie următori dă acum înainte la obiceiu pământului, adică să-i plătească chiriia la vreme. Și când vinde uni la alți, și când își fac și își prefac dintr-ânși binalile, să aibă și dumnealui de știre ca să nu mai tragă dupe vreme judecăți. Față fiind și trei din părâți, anume: Dobre uncheaș, i Andrei Grecu și Tănase *ot tam*, care ne arătară și ei jalba ce au dat-o mării tale dăn partea opști mahalale, și buiurdisită iarăși la acest departament ca să să cerceteze.

Prin care văzum, arătând că ei își știu casele pe pământ ce s-au stăpânit dă mănăstirea Colți, și dă biserica Sf-ului Ilie, care este în mahalaoa Golescului, și cei ce au fost pe locu biserici Sf-ului Ilie, plătea chiriia câte parale 15 pe an, iar partea mănăstirii Colți fiind luată pă seama dumnealor boerilor Brâncoveni, era și cei cu casele dupe dânsul tot oameni ai dumnealor boerilor Brâncoveni. Și uneori plătea chiriia pământului, iar alteori nu o plătea, și așa ar fi stăpânit cu pace până la venirea mării sale Alexandru vodă Ipsilant, când atunci arătându-să cu stăpânirea pe acele locuri răposat vornicu Nicolaie Știrbei, părintele dumnealui logofătului Golescu, și umblând a le face încărcătură la chiriia pământului, dupe judecățile ce au avut atunci și mai în urmă la alți luminați domni ar fi rămas ca cei cu casele vechi să să urmeze chiriia iar care au fost

dăn vechime, iar cei cu casile nooă să să învoiască pentru chiriia pământului. Şi aşa n-au mai fost bântuiţi. Acum fiindcă-i apucă să dea chiriia de la măriia sa Alexandru vodă Ipsilant şi dă stânjen *po* câte parale 20 pretenderisi şi ei să-şi afle dă la judecată dreptate.

Deci la jalba lor le cerurăm vreun engrafon la cele ce arată că s-au urmat prin judecăţi, şi-i văzurăm numai cu nişte copii de cărţi în mână, care coprindea locurile acestea pe seama mănăstirii Colţi şi a biserici Sf-ului Ilie, iar altcevaşi nu avură să ne arate. Dar vechilu dumnealui logofătului Golescu dupe ce ne arătă hrisov al mării sale răposatu întru fericire Alexandru vodă Ghica, prin care cu sfat de obşte al divanului s-au luat acele locuri de la numitele biserici, şi s-au dat în stăpânirea răposatului vornic, tata dumnealui logofătului Golescu, ca un loc ce au fost dăn vechime tot al dumnealui, apoi ne arătă vechilu şi o anafora a dumnealor veliţilor vornici cu leat 1784 fevruarie prin care să vede că au mai avut prigonire cu aceşti chiriiaşi şi dumneaei vorniceasa Aniţa Ştirboaica, muma dumnealui logofătului Golescu. Şi li s-au făcut musaadea apărându-i dă chiriia pământului ce era să dea dă la încheerea păcii şi până atunci, aşăzându-i ca să-şi dea chiriia de acolea înainte fiteşcare dă stânjen *po* câte parale 20, adică iar cu musaadea dăn cât să pliroforisise că plătea vecini la alţi stăpâni dă pământ *po* câte parale 25 dă stânjen. Şi apoi când nu va urma-o nici aceasta, să i să preţuiască binaoa plătindu-i-o, să-l izgonească.

Aşa coprinde anaforaoa dumnealor veliţilor vornici, dupe care am cerut pârâţilor dovadă dă i-au plătit chiriia de la acea hotărâre şi până acum, şi nu avu să ne arate nimic. Deci cu dreptate este, când dupe atâtea musaadele ce li s-au făcut, acum să-şi piarză binalile cum poruncesc pravilele pentru cei ce nu-şi plătesc chiriia pământului în trei ani, dar dă vreme ce în jalba dumnealui logofătului Golescu nu o văzum cererea aceasta făcută, rămâne ca să aibă dreptate pentru cererea chirii dă la acea hotărâre şi până acum. Şi pentru protimisis ce cere la cei care au vândut făr de a nu i da dă ştire şi dumnealui, ca un stăpân al pământului, pentru care şi găsim cu cale, cu luminată poruncă mării tale, şi cu mumbaşăru cel orânduit să să aducă toţi acei chiriiaşi la casa dumnealui, însă câte unul, unul, să să socotească pentru chiriie dă la hotărârea dumnealor veliţilor vornici şi până acum. Şi pă cât nu vor avea dovadă dă la mâna dumnealui logofătului dă plata chirii, sau de la omul dumnealui logofătului, să apuce zapciu şi să împlinească dă stânjeni *po* câte parale 20 pe an, cum şi la câţi vor fi cumpărări făr de iscălitura dumnealui logofătului, care dovedeşte că i-au fost vânzarea fără dă ştire-i, va întoarce dumnealui bani, şi va rămânea stăpân şi pe binale ca şi pe pământ. Iar câţi din lăcuitori va mai rămânea de acolea înainte şăzători pe acel loc să li să arate dă orânduitu mumbaşăr fiteşcăruia hotărârea aceasta a judecăţi, ca să fiie următori a-şi plăti legătura chirii de acum înainte pe tot anul, ca să nu mai lase să treacă cei trei ani ai pravili, că atunci vor pierde şi binalile.

Iar hotărârea cea mai desăvârşită, pentru toate, rămâne a să face dă către măriia ta.

1793 dechemvrie 15.

[semnătură indescifrabilă]
Stepan *[indescifrabilă, greceşte]*
[indescifrabil] vel logofăt
Barbu Ortuleanu [?] clucer

[semnătură indescifrabilă]
Costandin Otopeanu

treti logofăt
trecută în condică

Colecţia George Potra.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran.

325. **1794 ianuarie 29.**

Preaînnălţate doamne,

Din luminată porunca mării tale, şi prin zapcilăcu dumnealui vătafului *za* vistierie, s-au înfăţişat la judecată dumneaei jupăneasa Mariia Bălăceanca, cu jalba ce au dat pentru chir Dumitru Polizul, de a cărora diiafora puse Bălăceanca înnaintea judecăţi o anafora a Departamentului de Noaoă, cu leat 1787 dichemvrie, prin care să vede că s-au mai judecat amăndoi pentru nişte binale noaoă ce le-au făcut Polizul făr-de ştire în cuprinsul locului ce-l avea cu binale vechi în mahalaua Sfăntului Dimitrie, de-i plătea chiriia la Bălăceanca taleri 9, pe an, ca la o stăpănă a pămăntului.

Şi fiindcă părătu n-au tăgăduit atunci dă facerea acelor binale, s-au fost găsit cu cale ca să să măsoare locul cu binalile vechi şi să dea chiriea iar cea veche şi să să măsoare şi binalile cele noaoă şi pe căţi stănjăni va fi, să să învoiască a plăti chiriia dupe cum să vor fi aşăzat şi alţi dupe înprejurul Polizului care sănt şăzători tot pe locul al jupănesi Bălăceancăi.

Şi zise Bălăceanca acum că din slăbiciune şi bătrîneţe n-au putut să facă energhiia aceştii diiaforali şi nici Polizul nu i-au mai plătit chiriia nici pe cele vechi binale, nici pă cele noaoă şi cerea să-şi afle dreptate.

Părătu Polizu răspunse că cu nume de chiriia pămăntului i-au dat nişte marfă dă l[a] prăvăliia lui, care nu o tăgădui nici jupăneasa Bălăceanca, numai zicea că ar fi luat-o acea marfă în dator. Iar pentru a i să aşăza chiriia pămăntului şi cea de supt binalile cele noaoă, nici Polizul nu să înpotrivi, ci numai zise ca să să simfonisească înnaintea noastră.

Dar, aceasta nefiind treaba judecăţi, găsim cu cale ca mai întăi cu luminată pornuca mării tale să să facă energhiia anaforali cei dintăi, cu măsurătoarea locului de către dumnealor veliţi vornici, să să cunoască pe căţi stănjăni sănt binalile cele vechi şi să le meargă tot chiriia cea veche. Şi pe căţi stănjăni cad binalile cele noaoă, să să învoiască că Bălăceanca, stăpăna pămăntului, a cărora chiriie să să socotească de la acea judecată şi pănă acum, ţiindu-i-să în seamă şi preţu mărfii ce va fi luat jăluitoarea de la prăvăliia Polizului. Iar neputănd să să aşeze pe chiriia pămăntului dă supt binalile cele noaoă, dupe pravili găsim cu cale că tot să iasă Polizul dăn stăpănirea şi a locului şi a binalilor celor noaoă şi să rămăie stăpănă jăluitoarea Bălăceanca, ca pe nişte binale ce s-au făcut făr-de ştirea dumneaei şi ca unul ce nu s-au mulţumit nici pănă acum a urma hotărărăi[i] departamentului, care s-au făcut cu singatavasis.

Iar hotărărea cea desăvărşit, rămăne a să face de către înnălţimea ta.

1794 ghenarie 29.

[indescifrabil] clucer
[semnătură grecească, indescifrabilă]

Barbu [?] Gărleanu sluger
Andonie Fotino
Iordache Rudeanu clucer

Preaînnălțate doamne,

Cu această alegere a judecății departamentului, zapciu cel orănduit, din luminată porunca mării tale, au adus pe amăndooă părțile față și înnaintea noastră și după cercetarea ce făcum și noi asupra aceștii pricini, vedem că dumneaei Mariea Bălăceanca face cerere ca să să facă la acest loc căt ține Polizul trei fețe, adică o față cere să să facă căt ține binaoa cea veche și să-i plătească chiriia după urmarea cea veche, de stănjăn *po* parale 65, altă față, cere să să facă la binaoa cea nooă, adică la casa ce au nădit-o Polizul lăngă cea veche și să-i plătească chirie pă stănjăn *po* taleri cinci și altă față, cere să să facă pe fața podului, unde iarăși au făcut Polizul dooă prăvălioare și să-i plătească și pe aciastă față a podului deosebită chirie tot căte taleri cinci pe stănjăn.

A căriia cerere la dreptate nu poate fi priimită, de vreme ce a să face la un loc trei fețe și a cere trei chirii nu este cu dreptate, fără numai zicem că de vreme ce tot locul acesta să cuvine a avea numai o față, precum așa au avut dintru-nceput și precum așa să urmează la toate locurile ce au pe dănsele binele cu chirie. Și fiindcă Polizul au făcut dooă binale nooă, una nădită lăngă cea veche și alta pe fața podului, adică acele dooă prăvălioare, găsim cu cale ca pentru tot locul acesta să plătească Polizul acum chirie nooă, care fiind pe fața podului locul acesta, peste tot *za* stănjeni cinci și jumătate, să plătească chirie de tot stănjenul *po* taleri cinci, care pe stănjăni cinci și jumătate fac taleri 27 *pol.*

La care aciastă chirie să cuvine a fi Bălăceanca mulțumită și nu poate să ceară mai multă chirie de la Polizul pe acest loc, întăi, căci văzum că asemenea chirie au tocmit numita Bălăceanca și cu alții ce ș-au înnoit binalile tot pe acest loc al său și a dooa, că de la însuși Bălăceanca ne adeverim că chiriia acestui loc mai nainte era taleri nooă, iar acum zicem că i-a întreit, adică taleri 27 *pol.*

Și cea desăvărșit hotărăre rămăne a să face de către înnălțimea ta.

1794 martie 9.

Ianache Muruz *vel* vornic
Nicolae *vel* vornic

biv vel clucer *za* arie

Preaînnălțate doamne,

După luminată porunca mării tale, ce din divan mi s-au dat, aducănd zapciu cel orănduit, vătafu de visterie pe dumneaei Mariea Bălăceanca cu părătul său, Dimitrie Polizu, am mijlocit de a i să face vreo învoire, ori cu vănzarea locului a-l cumpăra Polizul, sau cu alt așăzămănt priimit de amăndooă părțile. Și n-au stătut putință a să așăza, ci am urmat celălalt mijloc, poruncit iarăși de către măriia ta și cu om de credință rănduit la fața locului i cu vătafu de visterie s-au cercetat atăt fața uliții după locul dumneaei, căt și cea dinpotrivă, și mai mult decăt pănă la taleri cinci, chirie la stănjăn pe an, nu s-au găsit, însă și aciasta pe locul dumneaei, iar înpotrivă s-au găsit o prăvălie prefăcută acum de curănd și chiriia lăsată tot după așăzămăntul vechi ce au avut mai nainte, pe stănjăn *po* taleri trei.

S-au măsurat și acel loc ce-l ține Polizul și s-au găsit fața uliții stânjăni 5 *pol*, din care pe stânjăni trei calcă binaoa ce au prefăcut-o Polizul, iar în stânjăni 2 *pol* n-au făcut nimic.

Deci, cât pentru rămășița de chirie ce este neplătită de Polizul pe ani trecuți, găsesc cu cale ca pe toți acei stânjăni 5 *pol* să plătească de când au prefăcut binaoa până acum, de stânjăn pe an *po* taleri cinci, cum l-au judecat dumnealor veliți boeri și zapciu cel orănduit să facă înplinire. Iar pentru chiriia de acum înnainte, la stânjăni trei, pe care stă binaoa cea prefăcută, de vreme ce Polizul n-au purtat de grijă a lua așăzământ în scris de la stăpâna locului când au vrut să prefacă, am găsit cu dreptate să plătească chirie de stânjăn *po* taleri șapte pe an, la care s-au mulțumit și el și la care să cuvine a să mulțumi și dumneaei, fiindcă s-au încărcat cu doi lei la stânjăn mai mult decât alți chiriași care este îndăstul după starea și a locului, nefiind vreo uliță mare. Iar pentru stânjăni 2 *pol*, ce n-au făcut nimic pe dânșii, să plătească și de acum înnainte tot câte taleri cinci pe an.

Iar hotărârea cea desăvârșit rămâne a să face de către înnălțimea ta.

1794 avgust 22.

Nicolae Filipescu *vel* logofăt

[rezoluția]:

Io Alexandru Costandin Muruz voevod, i gospodar zemli Vlahiscoe.

După aciastă anafora dumnealor veliților dvornici, neodihnindu-se Mariia Bălăceanca, prin vechilul său, au eșit la divan înnaintea domnii mele, față cu Dumitru Polizul, cerând ca ori să-și rădice Polizul binalile ce au făcut pe locul său, sau să-și cumpere locul cu prețul ce au mai vândut acum într-aciastă vreme alt loc alăturea acolea.

Deci, făcând și domniia mea cercetare pricinii, au întrebat pe Polizul de au făcut mai întâi vreun așăzământ cu jăluitoarea când își înnoia acele binale și de are vreun apodixis în scris și zise că asupra lucrului când prefăcea acele binale de prăvălii, viind jăluitoarea au cerut ca să-i dea câte taleri cinci pe stânjăn, precum mai are închiriiat și alt loc alăturea la alții și ar fi priimit și el să-i dea, iar în scris vreun apodixis n-au luat, ținându-se nădăjduit la vorba dumneaei, care aciasta o tăgădui vechilul Bălăceancăi și zise încă că îndată atunci au și pornit judecată pentru aciasta, precum arătă de văzum anaforeaoa depertamentului, *ot* leat 1787.

Dupe care, am întrebat domniia mea pe vechilul Bălăceancăi, de ce nu s-au făcut urmare după hotărârea acei judecăți. Și zise că mergând să măsoare locul, Polizul nu au fost vrut să să măsoare tot locul, ci numai acela pe care era acele doă prăvălioare ce le făcea din nou. Și cu aciasta nici vreo chirie până acum n-am priimit.

S-au mai întrebat vechilul Bălăceancăi de mai are alăturea acolea într-acciași față dă uliță și alte locuri închiriete și cu câtă chirie le are. Și zise că de astă iarnă încoace au dat unuia trei stânjăni de loc în preț chiriiat de taleri doăzeci. Iar Polizul zice că la nimeni alt nu are loc dat în chirie cu mai mare preț decât câte taleri cinci stânjănu.

Deci, măcar că Bălăceanca cu tăcerea ce au făcut, fiind anaforaoa judecăți *ot* leat 1787 în mână-și și nu au pornit vreo jalbă, ca să să fi făcut energhiia hotărârii, să înțelege că au fost mulțumită la acel preț dă chirie. Dar, pentru că nu are nici Polizul în scris vreun apodixis de așăzământ după obiceiul și orânduiala locurilor, iarăși face bănuială judecății, mai vârtos că nici chiriia n-au plătit-o într-atâțea ani.

De aceea, am hotărăt domniia mea, mai întăi să ducă zapciu cel orănduit, vătafu de visterie pe amăndoă părţile înnaintea dumnealui *vel* logofăt Ţării de Sus ca doar de li să va face vreo învoire, ori cu vănzarea locului care este mai spre curmarea prigonirii, sau cu vreun alt aşăzămănt înduplecat dăspre amăndoă părţile. Iar cănd aciasta nu va sta în putinţă, atunci să să facă cercetare de însuşi dumnealui *vel* logofăt cu vedere la faţa locului şi de să va găsi pe însuşi aceiaşi linie a feţii uliţii alte locuri închiriate cu mai mare preţ decăt taleri cinci stănjănul, după acel preţ ce să va dovedi mai mult, să aibă şi Polizu a plăti Bălăceancăi pe toţi anii, de la însuşi vremea ce ş-au prefăcut prăvăliile cu înnoirea zidului, pănă acum.

După care aciastă domnească hotărăre urmănd dumnealui *vel* logofăt, ne făcu arătare printr-aciastă alăturată anafora, că nu s-au găsit pe aceiaşi linie a uliţii chirie cu mai mare preţ decăt taleri cinci stănjănul şi că pentru locul dă 3 stănjăni pe care stă binaoa cea noă au rămas mulţumiţi amăndoă părţile a fi chiriia căte taleri şapte. La care anafora a dumnealui neodihnindu-se nici Polizul, nici Bălăceanca, au eşit de iznoavă la divan înnaintea domnii mele amăndoă părţile, Polizul cerănd scădere ca să plătească după cum era chiriia mai nainte, iar Bălăceanca cerănd a fi îndatorat să-i plătească Polizul mai mult şi decăt acei taleri şapte pe stănjăn.

Unde, la aciastă pricinuire a lor, făcănd domniia mea chibzuirea dreptăţii, am găsit cu cale şi am mai încărcat pe Polizul, cu taleri unul la stănjănul locului ce au făcut binale noă, numai şi numai pentru că n-au grijit a-şi face siguranţiia lui în scris, iar celelalte le întărim după anaforaoa dumnealui *vel* logofăt şi zapciu să urmeze.

1794 noemvrie 16.

L.P.

vel logofăt

Arh. St. Buc., Achiziţii noi, LXXIX—7.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecetea domnească, inelară, în tuş roşu.

326. 1794 martie 16.

Toate lucrurile şi facerile dă bine căte să fac după urmarea bunătăţii, nu numai că sănt şi să zic bune şi aceia ce le săvărşăsc au laudă dă la oameni, ci şi de la Dumnezeu atăt într-aciastă simţitoare şi văzută lume căştigă dar şi ajutor, căt şi după petrecanie dintr-aceste vremelnice, dobăndesc pomeniri vecinice şi uşurare sufletească.

Socotesc dar că între aceste faceri dă bine, cu cale şi cu dreptate ieste şi pentru slugile ce slujesc cu osărdie şi cu bună credinţă, stăpănitori lor să-i miluiască şi să-i dăruiască stăpăni cu stăpăneşti mile pre fiescare după sărguiala slujbei şi cu credinţa cu care să va arăta, ca să fie pentru pomenirea lor.

Drept accia, fiindcă dascălul Radu, căntăreţul, ne-au slujit dă mică vărstă şi după ce au învăţat meşteşugul psaltichii căsătorindu-să, au slujit biserica sfinţilor patruzeci dă mucenici dă aici dăn Bucureşti, ce ieste metohul sfintei episcopii Rămnic şi cunoscută fiind dreapta

slujba lui, am binevoit și printr-această carte a smerenii noastre îi hărăzim casa ce o avem cumpărată dă la dumnealui Hristodor Niculescu pă locul acestui metoh, dând pă an la metoh câte o jumătate ocă dă ciară pentru chiriia locului.

Deci, să aibă a ţinea şi a stăpâni aciastă casă cu locul, i cu celălalt coprins al iei, înpreună cu soţiia şi cu copii, ce le va da Dumnezeu, dăn neam în neam, cu bună pace şi nesupăraţi dă către nimini.

Şi spre încredinţare, adeverim scrisoarea aciasta cu însuşi pecetea şi iscălitura noastră.

1794 martie 16.

L.P.

Acad. R.S.R., XCII—138 *b*.
Copie „după pecetluitul răposatului Filaret", stare foarte bună, hîrtie cu filigran, format lung; însoţită de o altă copie, în limba greacă, la nr. XCII—138 *a*.

327. **1794 aprilie 20.**

Adecă eu Manoli blănariul Athanasie, cu soţul mieu Aniţa, dat-am adevărat şi preîncredinţat zapisul nostru la mâna lui Ioan croitoriul Botezatul, de nimea săliţi, nici asupriţi, ce de a noastră bunăvoe am vândut o casă şândrilită, cu locul ei cât arată hotărnicia de câţi stânjini înprejurul casii, ce să numeşte mahălaoa Broştenilor supt zidul Curţii *gospod*.

Şi tăcmala *(şic)* ne-au fost 100 de leai, adică o sută leai. Şi banii am luat toţi în mâinile noastre deplin. Şi noi am dat 2 scrisori a casăi, adecă zapisul vechi şi hotarnica locului. Şi mai găsindu-să şi alte scrisori veachi a casăi, să aib să le dau, sau aiurea găsindu-se, să nu să ţie în samă.

Şi de astăzi innainte să-i fie dreaptă vânzare ca ocină şi moşie, să fie stăpânitoriu înpreună cu soţul şi cu fiii dumisale. Iar eşind vreo pricină de undeva, eu să aib a răspunde la toate.

Şi pentru mai adevărată credinţă, am dat acest zapis de stăpânire şi am iscălit înşuşi cu mâna mea greceşte, ca să să crează.

Leat 1794 aprilie 20.

Eu Manole Athanasiu blănarul, adeverez *[greceşte]*
Aniţa, soţia lui Manole *[indescifrabil greceşte]*
Dumitrache *[indescifrabil]* am fost faţă
[două semnături greceşti, indesifrabile]
Şi eu dascălul Enachi de la Sfântul Pandealeimon am scris cu zisa domniilor sale numiţilor de mai sus arătaţi vânzători.

Acad. R.S.R., CXXXVIII—158.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigram; scriere greoaie.

328. **1794 mai 1.**

Adică eu Iane *sin* Neculae dinpreună cu soţiia mea Minca şi cu fiiu-mieu Nicolae şi cu fii-mea Mariuţa încredinţându-mă *(sic)* cu adevărat zapisul mieu la mâna dumnealui bulug-başa Ivan.

Precum să să știe că i-am văndut dumnealui o casă dinpreună cu grădina ei ce o am eu în mahalaoa Sărbească pă locu sf. Mitropolii, de a noastră bunăvoe, drept taleri 110, adică una sută zece tocma. Care bani i-am și primit toți deplin în măna mea. Și dumnealui să aibă a plăti chiria locului cea obicinuită pă an căte taleri 5.

Și eu cănd am făcut această casă de vănzare dat-am știre la toți mahalagii ce sănt într-această mahala, care să chea[mă], vecini de aproape de casa mea. Și dumnealor nu s-au sculat spre a o cumpăra. Și dumnealui bul[uc]-bașa Ivan să aibă a o stăpăni cu bună pace neam de neamu dumnealui, fiindcă noi i-am văndut dumnealui de a noastră bunăvoe.

Și cănd s-au făcut acest zapis fost-au și alți neguțători de cinste marturi care mai jos să vor iscăli pe anume.

Căt și pentru mai adevărată credință, ne-am pus și degetele noastre în loc de iscălituri, ca să să crează.

1774 mai 1.

Eu Iane *sin* Neculae croitor, dinpreună cu soția mea Minca, adeverez și vănzător
Eu Nicolae feciorul lui Ene *(sic)* croitor, adeverez
Eu Mariuța fata lui Iane croitoru, adeverez
Eu jupăn Petre vecinu, martur
Eu moș Cănciu vecinu, martur
Eu Petcu vecinu, martor
Eu Iancu vecinu, martor

Dositheu milotiiu bojiiu arhiepiscop i mitropolit.

Văzăndu-se și de smerenia noastră coprinderea acestui zapis, întărim ca să-și aibă Ivan stăpănirea nebăntuit, răspunzănd și chiria locului căte taleri 5 și un ort, bani naht, pă tot anul.

Și vin și rachiu să n-aibă voe a vinde. Așijderea și cănd va rămănea rămășiță de chirie, silit să fie a-și rădica lemnele, să rămăe locul slobod. Cum și cănd va vrea să o vănză, mai întăi să dea știre sf. Mitropolii ca să facă așăzămănt pentru chirie cumpărătoru ce va fi. Aceasta.

1794 octomvrie 20.

L.P.

Arh. St. Buc., ms. 158, f. 29v.
Copie.

329. 1794 mai 11.

Preaînnălțate doamne,

†Din luminată porunca mării tale dumnealui vătaf dă Divan au înfățișat la judecată pă Dumitru șălaru *sin* Hagi Panait cu Stancul bogasierul de aici, cu jalba ce au dat mării tale, arătănd că tată-său astăvară, fără știrea lui, au văndut doaă prăvălii mai sus numitului drept taleri 3 500 care prăvălii sănt cu locu lor moștenesc.

În multe rănduri au zis părătului ca să-și primească banii și nici într-un chip nu voiește, prelungindu-să vremea până acum.

Şi să roagă mării tale să fie orănduit la o judecată să-şi afle dreptatea cu a-şi primi cumpărătorul banii, să-şi ia prăvăliile în stăpănirea lui, ca un lucru părintesc.

S-au întrebat părătu Stancul ce are să răspunză. Şi zise că tată-său au văndut întăi aceste prăvălii unui Gheorghe logofăt Mănciulescu şi el avănd alăturea cu aceste prăvălii, prăvăliia lui de zestre, zise Stancul că le-au cumpărat tatul jăluitorului de la neamu lui. Şi ne arătă un zapis cu leat 1793 martie 9, iscălit de Hagi Panait tată-său i dă Stanca mumă-sa cu şapte mărturii, cu care zapis vinde doaă prăvălii pe Uliţa Şălarilor în mahalaoa Sfete Nicolaie, lui Gheorghe logofăt *sin* Iane Mănciulescu, în taleri 3500. Ne mai arătă Stancu şi alt zapis cu leat 1793 aprilie 19 iscălit tot dă Hagi Panait dănpreună cu soţiia lui Stanca, cu patru mărturii în care zapis scrie că din trupul său avănd fecior anume Dumitru carele viind în vărstă, cu a lui cheltuială l-au şi căsătorit, puindu-l şi într-o [pră]vălie a lui, dăndu-i şi marfă de taleri 600 să-l chivernisească şi el fiind din fire cu urmări proaste încă şi mai dinainte, nu numai că au răspuns acea sermaia, ci încă l-au şi păgubit mai bine de taleri 1 600, între care pagube ce i-au făcut, l-au şi necinstit cu suduiri rădicănd şi măna asupră-i. Pentru pagube şi viaţă rea ce au avut cu dănsul au umblat şi prin judecăţi după cum cărţile de judecată şi zapisile ce are de la măna lui arată. Şi văzănd că nici într-un chip nu să mai părăseşte dă răotăţi şi răsipiri de toate, pentru ca să nu-i rămaie sufletul lui şi al soţii lui necăutate, au văndut doaă prăvălii numitului Stancu în taleri 3 500, însă prăvăliile şi cu doaă căşcioare în dos, tot într-o învălitoare şi cu tot locu lor căt ţine, mai căzăndu-i-se Stancului fiind şi vecin de alăturea şi cumpărătoarea de la neamu său.

Din care bani, după vănzarea acestor prăvălii, cu toate că fii-său Dumitrul l-au necăjit şi l-au păgubit, dar tot nu s-au îndurat dă el şi dă soţiia lui, ci pă noră-sa fiindcă au cunoscut-o dă cinste, o ţine la sălaşul său purtăndu-i grija şi de hrana vieţii atăt ei căt şi fii-său. Şi pentru că fii-său i-au răpus din zestrile ei, să îndatorează ca să-i plătească cătă lipsă dă zestre va avea după foae. Au înpărtăşit şi pă fii-său cu taleri *[loc liber]*, peste toate ce i-au făcut.

S-au întrebat Dumitru de sănt aceste zapise ale tată-său, şi zise că ale tată-său sănt, dar el nu este iscălit. S-au mai întrebat Dumitru de au avut ştire dă vănzare şi zise că au avut de la cumpărătoarea ce au cumpărat Gheorghe logofăt, fiindcă au venit dă-i da şi lui taleri 500 să iscălească zapisul şi el n-au vrut.

Am mai întrebat pă Dumitru căţi bani i-au dat tată-său dăn vănzarea prăvălii şi zise că taleri 1 500 care bani sănt daţi la un neguţător în păstrare.

S-au întrebat Dumitru dă trăesc părinţii lui şi zise că trăesc şi că tată-său s-au dus la o mănăstire de şi-au luat cinul călugării, iar mumă-sa este aici.

Şi viind şi mumă-sa la judecată o am întrebat dă este vănzarea şi cu ştirea ei şi zise că cu ştirea ei s-au văndut, arătănd şi aceasta că dăn vănzarea prăvăliilor au dat bărbată-său taleri 500 fii-său Dumitru i taleri 500 soţii lui, i taleri 500 unui copil al lor şi taleri 1 000 i-au dat ei, după cum fiind faţă şi soţiia lui Dumitru asemenea arătă.

Am întrebat pă Dumitru ce prăvălii sănt şi zise că şălarii, l-am întrebat şi pă dănsul ce meşteşug are şi arătă că este şălar.

Şi am zis părătului Stancu ca din doaă prăvălii să dea şi jăluitorului una întorcându-i banii jumătate şi n-au primit, ci şi-au cerut banii cumpărătorii şi taleri 160 ce zice că au cheltuit la meremetul prăvăliilor.

Şi am zis mumii lui Dumitru dă voeşte ca să dea taleri 1 000 ai ei, să dea şi fii-său taleri 1 500 partea lui i a soţii lui, să mai dea cu toţi şi taleri 1 000 cusurul şi să răscumpere amândoaă prăvăliile. Şi primi atât ea cât şi fii-său, mai vârtos zise muma lui Dumitru că pentru taleri 1 000 cusurul, ia să încarcă a-i răspunde.

La aceasta răspunse Stancul părătu că numitu jăluitor nu cumpără prăvăliile pentru dânsul, ci are socoteală să le vânză altuia. Şi la categoria ce prin zapisu vânzării prăvăliilor face Hagiul tatul jăluitorului, ne aduse jăluitorul o mărturie în scris cu leat 1794 mai 10 a dumnealui Costandin Neculescu *biv vel* sărdar în care scrie că după zapis a venit numitu Hagiu la dumnealui şi i-au spus că vânzarea prăvăliilor au făcut-o întru necaz. Şi scrie că au intrat mijlocitor ca să înpace pă Dumitru cu Stancul părătu. Şi singur Stancul, din bunăvoia lui, au primit ca să-i dea o prăvălie şi au rămas să facă zapis de învoială şi s-au prelungit vremea până acum.

Din cercetarea aceasta să alege că vânzarea ce au făcut-o Hagiu tatu jăluitorului să dovedeşte cum că au fost vânzare din necaz şi din pizmă, din neorânduiala zapiselor şi din catigoria ce face fiului său în zapisul de vânzare, care catigorie o aneriseşte însuşi el în urmă, dăruind fii-său taleri 500 cu care dăruială să dovedeşte că l-au ertat, după cum şi mărturia dumnealui sărdarului arată că s-au căit.

Iscălitura mumii lui Dumitru nu să ţine în seamă, fiind soţie vânzătorului şi căzându-i-să să nu să înpotrivească bărbată-său.

Iar acum cu pricina călugării dăspărţindu-să de bărbată-său rămâne ia stăpână şi vrând ia să răscumpere, are dreptate.

Şi găsim cu cale Hagiica să dea Stancului taleri 3 500 banii cumpărătorii şi să ia amândoaă prăvăliile, însă bani să-i răspunză întru acestaşi chip, adică taleri 2 000 să-i dea Hagiica, i taleri 500 să-i dea Dumitru fii-său i taleri 500 soţiia lui Dumitru şi taleri 500 ai copilului lor şi să ia prăvăliile Hagiica în stăpânirea ei. Şi după suma banilor ce i-au înpărţit Hagiu cu toţii să aibă şi parte la prăvălii. Iar stăpână să fie muma lor.

Asemenea să întoarcă Stancului şi taleri 160 ce arată că au cheltuit la meremetul prăvăliilor, sau cât să va dovedi că au cheltuit.

Iar hotărârea cea desăvârşită rămâne a să face de către înălţimea ta.

Iar când vor eşi prăvăliile cu vânzare de la mâna Hagiicăi sau de la fii-său Dumitru la altă mână streină, să aibă Stancul protimisis a le lua tot cu taleri 3 500 ce le-au vândut Hagiu întâi.

1794 mai 11.

[urmează cinci semnături indescifrabile]

taleri trei de scris
treti logofăt

Trecut în condică

[în legătură cu cele de mai sus urmează anaforaua de mai jos]:

Preaînălţate doamne,

Pe această alegere a judecăţii departamentului nerămăind odihnit Stancul bogasieru, zapciu cel orânduit din luminată porunca mării tale,

l-au adus şi înaintea noastră faţă cu Dumitru *sin* Hagi Panait i cu Stanca mumă-sa. Şi din cercetarea ce făcum asupra aceştii pricini, găsim hotărărea departamentului urmată fără dreptate. Căci de la vînzarea ce au făcut Hagi Panait pe acele doaă prăvălii şi până acum, fiind trecut peste un an, şi însuşi Dumitru mărturisind înaintea noastră că încă de atunci au ştiut vănzarea şi au tăcut până acum, au pierdut protimisis ce au avut, fiindcă acest Dumitru şi când n-ar fi fost lepădat de tată-său de a să mai numi feciorul lui, iarăşi nu avea mai multă dreptate decât aplo ca fecior al vănzătorului să ceară protimisis în vreme cuviincioasă, adică în sorocul cel rănduit dă treizeci dă zile la cei ce sănt de faţă. Cu căt mai vărtos că şi chiar în vremea sorocului de ar fi făcut Dumitru această cerere, iarăşi nu să cuvenea să fie primită, ca unul ce nu poate să zică că are dreptatea cea fiiască la vănzarea tatăne-său, de vreme ce tată-său lepădăndu-l şi neprimindu-l de a să mai numi feciorul lui, au rămas strein şi gol de toate dreptăţile cele fireşti, pentru ale lui blestemăţeşti fapte şi netemere de Dumnezeu, necăjind pă tată-său cu pagube, cu sudălmi şi cu pornire asupră-i. De ale căruia fapte măcar că era în destul numai singur mărturiia tătăne-său, dar vedem că sănt dovedite de tată-său şi prin cărţi de judecată ce au tras Hagi Panait cu acest Dumitru fii-său. Că şi Mavrogheni cu întărirea ce face la anaforaoa celui de atunci boer judecător de la Agie, porunceşte la *vel* agă ca să deosebească pe Dumitru cu nevasta lui din casa tatăne-său, spre a-şi avea tată-său odihna sa, făcăndu-i zapt ca să nu-l mai supere.

Iar la ceia ce zic boerii judecători că cu dăruiala de taleri cinci sute ce, în urma vănzării, au făcut Hagi Panait la fii-său Dumitru, să dovedeşte că l-au ertat şi că vănzarea au făcut-o Hagiu din pizmă şi din necaz. Dar acestea le zic de la dumnealor, iar adevăru nu este aşa, căci nici l-au ertat, nici i-au dăruit cevaşi, de vreme ce pe lăngă cele scrise în zapisul vănzării paraponemata ale Hagiului asupra acestui fii-său ne arătă Stancul de văzum deosebită adeverinţă scrisă, acum la 14 ale trecutului mai, prin care chiar aşa scrie:

(M-am mirat cu ce minte s-au sculat fii-meu Dumitru să răscumpere prăvăliile în vreme când l-am lipsit din moştenirea mea pentru necuviincioase faptele lui, cum sănt dovedite prin cărţile de judecăţi ce am tras cu dănsul. Eu aceste prăvălii le-am văndut de bunăvoia mea şi şapte pungi de bani ce am luat pă ele iar cu ei în casă i-am cheltuit, adică cu soţiia mea, cu fii-mieu şi cu noru-mea. Am plătit şi datorii pe unde am fost dator şi ce au mai rămas taleri o mie i-am dat soţii mele ca să să chivernisească. Şi mai mult nu am dat nimărora *(sic)*. Iar că să scoală acum fii-mieu peste un an şi doaă luni dă cere prăvăliile cu răscumpărare de bani, rău şi fără cale şi fără nici un cuvânt. Căci eu cum arăt şi cum să arată şi în cărţi, pentru ale lui netrebnice fapte l-am fost lipsit şi din moştenire şi să nu dea Dumnezeu la nici un părinte acest fel de fecior. Ci prăvăliile să le stăpănească cumpărătoru pentru că le-am văndut de a mea bunăvoe. Şi când am văndut prăvăliile şi fii-mieu au fost de faţă, dar fiind pe acea vreme în blestemăţii, trebuinţă n-au fost de a-l pune să iscălească, nesocotindu-l ca un fecior al mieu).

Iată dar că din însuşi această de acum adeverinţă a lui Hagi Panait să dovedeşte că nici l-au ertat, nici i-au dăruit cevaşi.

Iar pentru că mai zic boierii judecători că iscălitura mumii lui Dumitru din zapisul vănzării nu să ţine în seamă căci fiind soţie vănzătorului i s-au căzut să nu să înpotrivească bărbată-său. Iar acum, cu pricina călu-

gării dăspărțindu-să de bărbatu-său, rămâne ia stăpână și vrând ea să răscumpere, are dreptate.

Noi zicem că este de față văzută nedreptate, întăi, căci altul au cerut protimisis și altuia dau dreptate, fiindcă cererea au făcut-o Dumitru, iar nu mumă-sa. A doao, că Hagi Panait nu este călugărit, ci este și astăzi mirean, cum nici însuși soțiia lui nu tăgădui. A treia, că măcar de s-ar fi și călugărit, sau măcar de ar fi și murit care este mai mult decăt călugăria, iarăși nu ar putea soțiia lui să ceară protimisis a răscumpăra lucru care au fost al bărbată-său, iar nu a ei zestre și care l-au văndut bărbată-său de sănt acum un an și doaă luni, căci și ia putea să facă cerere de protimisis iarăși în sorocul cel rănduit, dovedind însă că au din averea ei voește să întoarcă bani.

Ci drept aceste mai sus arătate, nici Dumitru, nici mumă-sa Stanca nici o dreptate de protimisis neavănd acum peste un an și doaă luni.

După dreptate urmează ca Stancul bogasieru să-și stăpănească acele doaă prăvălii după zapisul de vănzare al lui Hagi Panait, cu bună pace.

Iar hotărărea cea desăvărșită rămăne a să face de către înălțimea ta.

1794 iunie 7.

Vel logofăt
Vel logofăt
Vel dvornic
Vel dvornic
Vel logofăt

biv vel clucer *za* arie

[rezoluția domnului]:

Io Alexandru Costandin Muruz voevod i gospodar zemli Vlahiscoie.

La această anafora care au făcut domnii mele dumnealor velițiii boeri, nerămăind Stanca soțiia lui Hagi Panait odihnită, au eșit la Divanul domnii mele față cu Stancul bogasierul, unde făcănd domniia mea cercetare pricinii aceștiia, am găsit bună judecata dumnealor veliților boeri la cuvăntul de protimisis, mai vărtos Dumitru nu are nici o dreptate la cererea lui, pentru pricinile ce ni să arată.

Dar fiindcă Stanca, soțiia lui Hagi Panait, făcu la Divanul domnii mele o deosebită provlimă, cum că au avut vie a ei dă zestre care au văndut-o bărbată-său și că acei bani după viia ei i-au cheltuit bărbată-său la facerea acestor prăvălii și pănă acum iaste lipsită de vie, am poruncit domniia mea de s-au făcut cercetare prin dumnealui *vel* logofăt de Țara de Sus, lui Hagi Panait bărbată-său de au avut adică Stanca soțiia lui vie a ei dă zestre și de au văndut-o.

De la carele ne-au adus dumnealui *vel* logofăt adeverința lui în scris supt iscălitură-i, cum că cu adevărat cinci pogoane și jumătate vie lucrătoare cu pămăntul ei i o căscioară, șopron, cramă și cu vasile ei, au avut soțiia lui la Urlați, care au văndut-o el cu adevărat. Și cum că nu are nici un lucru nemișcător de a pune în loc.

După al căruia tacrir, avănd Stanca dreptate dupe pravili, a-i pune bărbată-său în locul vii alt lucru iarăși nemișcător și neavănd bărbată-său nici vie, nici alt lucru nemișcător, fără numai aceste prăvălii, am hotărăt domniia mea ca cu acest cuvănt al zestri să aibă dreptate Stanca la una dintr-aceste doaă prăvălii ale bărbată-său.

Și așa orănduind domniia mea de s-au făcut cercetare la fața locului prin măsurătoare de stănjeni și prin vederea acestor doaă prăvălii, ni

s-au dat pliroforie că amăndoaă aceste prăvălii, și la mărimea locului și la starea binalelor sănt deopotrivă, atăta numai avănd deosebire, adică una din prăvălii avănd chip de curte în dos, iar alta avănd altă bina de doaă case i locu unde era să-i fie curtea ei în dos. Din care prăvălii însuși Hagiica au cerut să ia prăvăliia cea cu curte și să rămăe Stancului ceilaltă care are și osebită bina.

Deci așa fiind pricina, s-au și învoit ei între ei. Și pentru acea prăvălie cu curte au întors Hagiica, Stancului taleri 1450, adică cu taleri 300 mai jos din jumătatea a taleri trei mie cinci, sute cumpărătoarea amăndorura prăvăliilor, pentru căci rămăne Stancului și deosebită bina în dosul prăvălii lui, precum văzum domniia mea zapisul Stancului ce-l dă la măna Hagiicăi, dupe care rămăne Stanca să-și deosibească cu uluce prin mijloc prăvăliia lui ce-i rămăne cu binaoa din curte în dos, ca să poată și Hagiica ținea prăvăliia ei cu curtea, fără de altă prigonire între ei.

Și într-acestași chip să le fie stăpănirea. Adică Stancu să-și ție prăvăliia cea cu binaoa deosebită din dos și Hagiica prăvăliia cea cu curte.

Atăta numai cănd Hagiica va vrea să înstreineze cu vănzare prăvăliia la altul, să să protimisească Stancu a o lua tot cu acest preț de taleri una mie patru sute cincizeci.

Într-acestași chip dar întărim și poruncim să să urmeze.

1794 avgust 13.

L.P.

vel logofăt

Arh. St. Buc., M-rea Cotroceni, XXIX—19.
Original, stare bună,hîrtie cu filigran; pecetea domnească, în tuș roșu.

330. 1794 iunie 5.

Adecă Mariia, fata jupănesii Marii, dinpreună cu soțul mieu, Costandin Berlescu postilnicelul, dat-am credincios zapisul nostru la măna dumnealui jupănului Ilie Hagi Paraschiva.

Precum să să știe că avănd eu o casă în mahalaua Negutătorilor, dată de zestre de la mumă-mea, o am făcut schimb cu dumnealui chir Ilie. Și dumnealui mi-au dat altă casă în mahalaua Oțătarului și bani gata, taleri 600, adecă șase sute. Și acești bani i-am luat toți, deplin în măna mea.

Și o am dat-o de a noastră bunăvoe, nesiliți de nimeni. Și dumnealui să aibă a o stăpăni cu bună pace de către noi și de către tot neamul nostru, atăt dumnealui căt și coconii dumnealui, căți Dumnezeu îi va dărui.

Și avănd și maica mea trei stănjeni de loc tot într-acest loc, i-am dat șase stănjeni din locul ce am făcut schimb.

Și cănd s-au făcut acest zapis, au fost și alte obraze față, care să vor iscăli mai jos, Și pentru credință, m-am iscălit mai jos și mi-am pus și degetul, în loc de pecete, ca să să crează.

1794 iunie 5 *dni.*

× Eu Mariia, soția post[elnicului] Dinul Berlescu, adeverez
× Eu Mariia, dinpreună cu fiiul meu Alexandru, adeverim
Costandin Berlescu post[elnic], adeverez

× Eu Costandin coj[ocarul], martor
× Eu jupâneasa Safta, soţiia răposatului Panait, martor
Eu Radu Odecilă [?], marto[r]
[semnăt ură grecească indescifrabilă], martor

Şi am scris eu popa Dona *ot* mahalaua Neguţătorilor, cu zisa dumnealor şi martor.

Acad. R.S.R., CXVIII—61.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

331. 1794 iunie 8.

Adică eu Iosif neamţul dau credincios zapisul mieu la cinstită măna sfinţii sale părintelui arhimandritului Cotrocianul, chir David.

Precum să [să] ştie că m-am rugat la sfinţia sa de mi-au dat dou[ă] pogoane de loc pă moşia sfintei monăstiri, la Cărămidăria, ca să-m[i] fac casă, i grădină de bucate, i de pomături şi să am a-i da pă an chiria locului la sfănta mănăstire Cotroceni, la fieştece pogon, talere patru, care face peste tot pă an talere opt.

Încă şi aciasta, să nu fiu volnic a vinde grădina la al doile[a] obraz. Vin şi rachiu, ori altfeliu de neguţătorie să nu fiu volnic a vinde.

Şi numita chiriia să o am a plăti la soroc, cănd va cere mănăstirea. Iar neplătind chiria la soroc, să fiu lipsit de pe moşie, şi de toată chieltuiala să n-am a cere nici un ban.

Şi pentru mai adevărată crădinţă, m-am iscălit. Pus-am şi degetu, în loc de pecete, ca să criază.

1794 iunie 8.

Eu Iosif niamţul, adevărăz.

Arh. St. Buc., M-rea Cotroceni, XCIII—10.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; format mic.

332. 1794 iulie 26.

Încredinţez judecata cu adeverinţa mea că fiind eu dator taleri 2 000, adică doo mii, la dumnealui Hristea Gheorghiu, prin zapis şi cu zălog pus moşiia mea Ogrejeni *sud* Vlaşca şi cu aşăzămănt ca neplătind eu bani la soroc, să să vănză moşiia cu mezat şi să să plătească datoriia.

Care soroc trecănd şi făcîndu-mi înprumutătorul strimtoare şi cerere ca, ori să plătesc bani sau să vănză moşiia şi neavănd eu putere a plăti datoriia, nici dăndu-mi măna a vinde moşiia, fiind mare şi bună, cu care ni să ajutorează casa, am socotit între noi să plătim datoriia şi să ne rămăe şi acest acaret nevăndut.

Deci, avănd soţiia mea Safta o casă în mahalaua Caimatii, cu locul ei şi 8 pogoane dă vie la *sud* Saac, cu pămăntul lor, în valea Ursoi, dă zestre ale dumneaei dă la părinţi, am făcut schimb cu dumneaei şi în locul acestor lucruri dă zestre ale dumneaei, casă şi vie, am dat dumisale casele mele părinteşti dă aici dăn Bucureşti, dăn mahalaua Antimului, care sănt dă mai mare preţ dăcăt mai sus numitele lucruri ale dumneaei, pentru că aşa

ne-am învoit între noi. Iar acea casă şi vie au rămas ale mele, prin ştirea şi a rudelor dumneaei, ca să fac cu dănsele orice voi vrea, adecă ori a le vinde sau a face orice voi şti cu dinsele, ca să mă plătesc dă datorie. Cum şi dumneaei să aibă a stăpăni casa mea ce i-am dat-o schimb, întocmai ca un lucru al dumneaei.

Şi pentru credinţă, m-am iscălit , ca să să crează.

1794 iulie 26.

Nicolae Fălcoianu *biv treti* logofăt, adeverez
Eu Catinca Fălcoianu, martor
M. Fălcoianu *vel* dvornic, martor
[indescifrabil] vel vornic, martor

Acad. R.S.R., C—63.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

333. 1794 noiembrie 13.

Preaînălţate doamne,

Tudorache *sin* Hagi Tudor de aici, din Bucureşti, prin jalbă face arătare înălţimii tale că aici în Bucureşti, pă moşiia mănăstirii Nucetul din *sud* Dămboviţa, are o prăvălie părintească, care o are dată cu chirie la un neguţător. Şi cu acea chirie îşi ţine hrana vieţii. Şi fiindcă din pricina răzmeriţii au ajuns la mare sărăcie, hrănindu-să cu mila du pe la creştini.

Care prăvălie ajungănd la dărăpănare, chiriaşul îl stenahoriseşte să o prefacă şi el fiind foarte sărac, avănd şi trei fete de vărstă şi neavănd şi casă unde hălădui, şăzănd pe uşi streine, nu are putere a o preface. Şi ca să nu să isterisască cu trecerea vremii a să dărăpăna prăvăliia de tot, să roagă mării tale să fie luminată porunca către dumnealui starostea dă neguţători ca prin ştirea egumenului, stăpănu pămăntului, să vănză prăvăliia cu mezat spre a eşi preţul cel cuvincios, ca cu banii ce va lua să să chiverniseasсă şi să-şi mărite fetele.

În dosul căriia jălbi ni să porunceşte de către măriia ta ca să cercetăm dupe orănduială şi să arătăm în scris prin anafora, cu dumnealui vătaf de aprozi.

Luminatii porunci următori fiind, am cerut de la Tudorache jăluitoru să ne arate seneturile prăvălii ce are şi ne arată o carte grecească cu leat 1773 mai 25, iscălită de un Agapie egumen Nuceteanu ce au fost pe acea vreme, cu cinci mărturii, în care scrie că avănd mănăstirea Nucetul loc de o prăvălie în Şălari şi neavănd mănăstirea putere să facă prăvălie, au făcut simfonie cu Hagi Theodor să o facă cu a lui cheltuială oricătă va merge şi să o stăpănească căt va trăi el. Şi după moarte-i să o stăpănească copii săi, dănd la mănăstire chirie pe fieşicare an căte taleri 20. Iar după moartea copilului, să rămăe a mănăstirii slobodă.

Dupe aceasta am întrebat pă Tudorache să arate ce pagube i s-au întămplat. Şi zise că el făcănd neguţătorie cu tată-său Hagi Tudor, din răzvrătirea vremilor li s-au întămplat multe pagube, cum şi pe un Theodor Ioan din Bucureşti, în viaţă fiind tată-său, l-au împrumutat cu taleri 1 540. Care Theodor eşănd mufluz, pănă acum nu i-au mai plătit. Arătăndu-ne şi

acele zapise care le văzum unul cu leat 1780 martie 15, de taleri 1 000 și altul de taleri 540 tot cu acel leat mai 3.

Și spre mai buna descoperire a adevărului au adus la judecată și pe un Soare, i Anastase neguțători dă cinste, carii deteră mărturie că Tudorache este fecior lui Hagi Tudor și că au fost neguțători cu sermaia. Și din pricina banilor ce au împrumutat tată său pe Tudor Ioan care și până acum nu i-au mai plătit, cum și dintr-alte pagube ce i-au curs din întâmplarea vremilor au ajuns la mare lipsă și sărăcie, neavând nici hrana vieții cea din toate zilele, având și trei fete și șade pe uși streine neavând casă.

Deci după zapisul ce este în mâna lui Tudorache, nu este lăsată binaoa din copii în copii lui până în veci. Și era să rămâe a mânăstirii după moartea jăluitorului. Care până a nu muri, întâmplându-i-să această distihie, având și trei fete de vârstă, găsim cu cale să fie luminată porunca mării tale către starostea de neguțători ca prin știrea egumenului să vânză binaoa cu mezat și din bani ce va eși, să ia pe jumătate Tudorache pentru ajutorul căsătorii fetelor lui și jumătate să ia mânăstirea, căci au scris egumenu în zapis să fie a copiilor, iar nu să fie a lui Tudorache feciorul lui, chiar pe al lui nume. Și scriind copii, după pravilă să coprind și nepoții lui Hagi Tudorache, fetele acestui Tudorache. Și încă n-au scris după moartea lui Tudorache jăluitoru, ci au scris dupe moartea copilului, care să înțelege al copilului cel mai dupe urmă.

Iar hotărârea cea desăvârșită rămâne a să face de către înălțimea ta.

1794 noemvrie 13.

[semnătură grecească, indescifrabilă]
[semnătură indescifrabilă]
Ioan *[indescifrabil]* sărdar

Preaînălțate doamne,

Pe această alegere a judecății depertamentului nerămâind odihnit evghenie igumenu Nuceteanu, vătafu de aprozi, din luminată porunca mării tale, au adus înaintea noastră pe Toma Colpovici, vechil cu adeverință în scris al numitului igumen, față cu Tudorache *sin* Hagi Tudor, unde după cercetarea ce făcum și pă asupra acestei pricini, vedem că nici o dreptate nu poate avea Tudorache la cererea ce face, de a vinde cu mezat binaoa acei prăvălii ce o au făcut-o tată-său pe pământul mânăstirii Nucetului, de vreme ce în așezământul ce au făcut tată-său cu mânăstirea nu coprinde ca de i să va întâmpla ori lui ori fii-său vreo distihie, să aibă atunci voie a-și vinde binaoa, ci coprinde numai că binaoa ce va face să o stăpânească el și fii-său cât vor trăi, plătind pe an chirie *po* taleri 20. Și după moartea fii-său, să rămâe a mânăstirii care în ani 22 ce să văd trecuți de la zapisul de așezământ și până acum însuși Tudorache mărturisi că prăvălia au avut-o dată cu chirie câte taleri 100 pe an. Ci să înțelege că s-au folosit cu câte taleri 80 pe fieșcare an.

Deci după puterea zapisului de așezământ, dreptatea urmează așa : să stăpânească Tudorache prăvălia până la moartea lui și după moartea lui să rămâe a mânăstirii, neavând voe cu nici un fel de mijloc de a o înstreina la altă mână, împotriva așezământului ce au făcut tată-său cu stăpânu pământului.

Dar fiindcă la pricinuirea ce zice Tudorache, că nu-i dă mâna de a mai ținea această bina în stăpânire-și, însuși igumenu viind înaintea noastră, primi ca prețul aceștii binale dupe halul și starea în care să află astăzi,

să-l răspunză mănăstirea la numitul Tudorache și să rămăe stăpănă pă bina.

După primirea și mulțumirea igumenului, cu pitac din partea judecății, am orănduit pe starostea de neguțători și împreună cu doi *vtori* vornici, i cu meemer-bașa și cu alți meșteri lemnari și zidari, făcându-să prețuire binalii, după starea în care să află acum, văzum că taie suma peste tot taleri șapte sute șaptezeci și trei. Ci acești bani rămăne să-i răspunză mănăstirea la Tudorache și să rămăe stăpăni pă bina.

Care aceasta zicem să să urmeze nu pentru că doar are Tudorache vreo dreptate la cererea ce face, ci numai pentru căci este cu primirea și mulțumirea igumenului.

Iar dreptatea, precum și mai sus am zis, urmează să să păzească puterea zapisului de așăzământ întocmai, adică să ție Tudorache binaoa în stăpănire-și pănă la sfărșitul vieții lui și după moarte-i să rămăe pă seama și în stăpănirea mănăstiri.

Iar hotărărea cea desăvărșită rămăne a să face de cătrе înălțimea ta.

1795 ghenarie 28.

[semnătură indescifrabilă]
Vel logofăt
Vel dvornic
Vel dvornic

biv vel clucer *za* arie

[rezoluția domnului]:

Io Alexandru Costandin Muruz voevod i gospodar zemli Vlahiscoie.

Nemulțumindu-se Tudorache, *sin* Hagi Tudor, la anaforaoa dumnealor veliților boeri, au eșit la Divan înaintea domnii mele, față cu Toma Calpovici vechilul egumenului Nuceteanul. Unde nu avu Tudorache nici un cuvânt vrednic de judecată a putea strica puterea zapisului tătăne-său, care scrie curat numai până la moartea lui să să urmeze așăzământul acela, făr de numai pentru sărăcia și scăpătăciunea lui cerea voe a să vinde la mezat, dă a să ajuta din prețul ce ar eși.

A căruia cerere neputând fi primită, dă a face judecata pentru sărăcia lui nedreptate și cunoscându-o aceasta, el să întoarse și zise ca să i să mai dea cevași peste suma prețuitorilor și să rămăe prăvălia pe seama mănăstirii, că de a o mai ținea el, putință nu are.

Deci la această cerere a lui făcând domnia mea musaadea pentru a lui scăpătăciune, hotărăm să-i mai dea egumenul alți taleri 127 peste taleri 773 prețuirea binalii, cu care să să facă taleri nouă sute și să rămăe prăvăliia supt stăpânirea mănăstirii. La care aceasta s-au mulțumit și vechilu egumenului.

Într-acestași chip am întărit anaforaoa dumnealor veliților boeri ca dând egumenul acești taleri 900 să rămăe stăpân desăvârșit pe prăvălie, ca și pre pământ și zapciu să urmeze.

1795 fevruarie 7.

L.P.

vel logofăt

Arh. St. Buc., M-rea Nucetu, XV—24.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecetea domnului, în tuș roșu.

334. **1795 ianuarie 29.**

Io Alexandru Costantin Muruz voevod i gospodar zemli Vlahiscoe.

Între alte rufeturi trebuincioase politii Bucureştilor, fiind şi rufetul blănarilor, adică cojocarii supţiri şi avănd hrisoave şi cărţi domneşti de orănduiala şi obiceiurile rufetului lor, au cerut ca să li să întărească şi prin hrisovul domnii mele.

Care, acest rufet, fiindcă dintru început au ţinut de cămară şi mai nainte au fost un rufet cu cojocarii başcalii şi cu işlicarii, iar de la o vreme încoace s-au deosebit cojocarii başcalii, i işlicarii, făcăndu-să amăndoaoă aceste bresle un rufet şi au rămas cojocarii supţiri deosebiţi.

Mai întăi am orănduit domniia mea pă dumnealor cinstiţii şi credincioşi boerii domnii mele, *vel* logofăt de Ţara de Sus şi *vel* camaraş de au făcut întrebare acestor bresle de voesc adică a fi osebiţi şi de aduce osebirea lor vreo stricăciune. Şi au răspuns că cu voia amăndurora părţilor s-au deosebit, neaducăndu-le nici o stricăciune.

După aciasta theorisind hrisoavele ce le-au avut breslile acestea şi văzănd obiceiurile şi orănduiala lor întocmite cu bună orănduială, am dat hrisovul domnii mele deosebit işlicarilor şi cojocarilor başcalii pre obiceiurile lor. Cum şi rufetului cojocarilor supţiri am dat acest domnescul nostru hrisov deosebit şi singur pă rufetul lor, prin care întărim toate obiceiurile şi orănduiala lor, ce să coprinde mai jos, prin arătatile ponturi, ca să li să urmeze întocmai, adică :

1. Să să facă foae de chiurciu-baş[a] pentru căţi să află într-aciastă vreme la meşteşugul şi neguţătoriia aciasta a blănarilor, adică a cojocarilor supţiri şi matrapazi priimiţi şi aleşi dă rufet, carii ca să fie cunoscuţi şi ştiuţi de acum înnainte, spre a putea numai ei a metaherisi meşteşugul şi neguţătoriia. aciasta. Iar alţii de sineşi să nu să amestice a să face însuşi blănari şi cojocari supţiri. Să să arate acea foae la dumnealui *vel* camaraş‘ ca să să treacă la condica cămării spre a fi ştiut.

2. Dintr-aceştiia, carii vor fi mai de ispravă, bătrăni şi cu praxis, să fie cinci proesti ai rufetului lor, ca cu dănşii înpreună să aibă chiurciu-baş[a] a-şi povăţui breasla lor şi a purta grija peste toată vremea a să urma şi a să păzi cele ce orănduim mai jos, anume.

3. Să aibă chiurciu-baş[a] cu aceşti proesti dinpreună a căuta pricinile şi judecăţile breslii lor, pentru ale meşteşugului lor, i pentru ucenici şi călfi, şi pentru cei ce vor face stricăciune lucrului cuivaşi, i pentru cei ce vor fi neurmători la vreuna din căte sănt legaţi şi hotărăţi a le păzi printr-acest domnescul nostru hrisov, de care cănd va fi trebuinţă străngăndu-să la un loc chiurciu-baş[a] cu acei proesti, adică, cănd va fi în pricină blănar cu blănar, să trimiţă să chieme pă acel cu pricina şi cănd acela din sineşi nu va urma a veni, după înştiinţarea ce-i va face chiurciu-baş[a] şi cu ceilalţi proesti prin trimis, atunci să aibă volnicie a-l aduce şi făr-de voe cu ceauşul rufetului lor şi să-i ia treapăd bani patruzeci.

Şi hotărănd pricina aceia în scris, supt iscăliturile lor, după dreptate şi după obiceiu meşteşugului lor, pă cei ce va fi cu pricină de îndreptat, să-i îndrepteze, iar pă cei ce va fi cu vină, dă va fi vina mai mică, să-i facă certare şi dojană, după obiceiul rufetului lor, iar pă cei ce va fi cu vină dă pedeapsă, să aibă a-i arăta la dumnealui *vel* camaraş, dinpreună cu alegerea lor în scris, ca cercetăndu-li-să vina, să-i pedepsească. Însă pe unii ca aceia

vinovaţi, să-i hotărască a da şi căte oareşcare geremea la cutiia dă milostenie a rufetului lor, dupe măsura vinei, în loc dă pedeapsă.

4. Să aibă a ţinea acest rufet după obiceiu ce au avut, cum au şi alte rufeturi, cutie în care să să străngă de către orănduitul ceauş al chiurciu-başii în toate sămbetile săptămănilor căte trei bani dă fieşcare prăvălie.

5. Aşijderea şi cei care dintr-ănşii va cumpăra marfă de blănărie, ori pămăntean ori strein, sau samuri de la vreun neguţător pămăntean ori strein, să aibă a da la cutie bani treizeci la sută dă lei, atăt cumpărătorul căt şi vănzătorul iarăşi bani treizeci. Iar cănd vănzătorul neguţător nu va vrea să dea aceşti bani la cutie, nimeni din blănari să nu să cuteze a cumpăra marfă de la acela pănă nu va da acei bani la cutie, iar cumpărănd înpotrivă, să dea seaama acel cumpărător.

6. Aşăjderea să străngă la cutie şi oareşce geremele de la unii ce vor fi hotărăţi, dupe cum am zis, pentru vinele lor, cum şi de la alţii carei deosebit le vor da măna a face de sineşi vreo milostenie şi vor vrea însuşi a arunca la cutie.

7. Aşăjderea să străngă la cutie şi cei căte taleri zece de la cel ce va eşă meşter a dăşchide prăvălie, precum mai jos să coprinde. Care aciastă cutie în care iaste să să străngă acest venit de bani, să să pecetluiască cu pecetea chiurciu-başii, i a acelor proesti. Şi aşa pecetluită să să păstreze în seaama proestoşilor, purtănd dă grijă ca să să străngă venitul ce este orănduit.

Şi cănd în breasla lor să va întămpla vreunul a muri întru scăpătăciune sau vreunul din vreo boală îndelungată, ori din slăbiciunea bătrăneţilor trecute nu va fi vrednec a să chivernisi sau de altă întămplare de la Dumnezeu va cădea în lipsă desăvărşăt, atunci din cutiia aciasta să să dea ceia ce să cade, ca mortul să să îngroape cu cele trebuincioase dupe orănduiala creştinească şi săracul să să ajute dupe datorie. Însă acea cutie să nu să dăşchiză de altul, ci iar de faţă fiind înnaintea celor cinci ce au pus peceţile să să deşchiză. Şi luînd banii ce va fi trebuinţă, iarăşi să să pecetluiască la loc. Şi de nu vor fi cei dintăi carei au pus peceţile, să fie alţii în locul lor, a o pecetlui iarăşi cinci dă ispravă din rufetul lor.

8. Cazaclii cănd aduc marfă din Ţara Căzăcească să nu fie volneci ei a o dezlega, ci întăi să dea dă ştire chiurciu-başii, carele înpreună cu acei proesti să meargă ca să fie faţă la dăşchiderea mărfii. Şi tăind preţul ce să cade, prin tocmeala ce vor face între dănşii fieşcare dupe acel preţ să cumpere şi să ia căt le va fi trebuinţă.

9. Marfa de Rumele să nu fie volnic cel ce o aduce nici să o dezlege făr-de ştirea chiurciu-başii şi a celorlalţi proesti, nici să o lucreze aici sau să o vănză cu blana şi cu pielea, ci, întăi să dea dă ştire chiurciu-başii să meargă înpreună cu ceilalţi proesti să o tocmească şi tăindu-i preţul, să o ia toată cu rădicata.

Aşăjderea şi cazaclii, cum şi lipţcanii tot cu rădicata să o vănză la breasla blănarilor, iar să nu fie volnici a lucra ei marfă aici.

10. Vulpile, jderii, pisicile şi alte măruntăi de cojocărie să nu fie volnici nimeni din alte bresle a cumpăra şi a lucra, pentru a le vinde şi a le face neguţătorie, adică nici abagiu, nici braşovean, nici mătăsar, nici croitor, nici armean, nici ovrei, nici breslaş slujător, nici slugi, nici alt nimeni, fără de numai de va strănge şi va cumpăra pentru trebuinţa sa, a-şi face lui-i-şi haine de purtat. Iar într-alt chip de să va amesteca în breasla ce

este a blănarilor şi-l va dovedi chiurciu-baş[a] cu isnaful său, să o ia pă seama cămării domneşti acea marfă.

11. Cei carei vor fi să iasă dupe la stăpăni ca să-şi dăşchiză prăvălii, să n-aibă voe dă sineşi făr-de voia stăpănului şi făr-de voe de la chiurciu-baş[a] şi de la rufet, ca să-l cerce întăi dă este vrednic a avea prăvălie şi a să numi meşter şi de ştie meşteşugul desăvărşăt. Iar după ce va lua voe şi să va vedea că este destoinic la aciasta, să dea întăi taleri zece la cutie, dupe cum le-au fost obiceiu şi aşa va deschide prăvălie.

12. Ucenicul să nu fie volnec să iasă de la stăpăn până la soroc, căt îi va fi tocmeala, nici să-l priimească alt nimeni din rufetul lor. Aşăjderea şi după ce îşi va înplini uceniciia, încă să nu fie volnic să iasă, nici să-l priimească nimeni pănă nu va slujă şi stăpănului său, cu simbrie un an, cum au fost obiceiu.

13. Cănd să va întămpla a veni nescareva cojocari supţiri streini du printr-alte părţi, să nu fie volnici a deşchide prăvălii aici pănă nu-şi vor lua întăi bir aici între ceilalţi cojocari şi senet la mănă ca şă ceilalţi. Iar după ce îşi va lua birul, de va fi şi vrednec cu meşteşugul pă deplin, atunci cu ştirea chiurciu-başii şi a rufetului să aibă voe a deşchide prăvălie, dănd şi banii la cutiia lor.

14. Să aibă chiurciu-baş[a] dinpreună cu rufetul lui, purtare de grijă în toată vremea a cerceta şi a găsi pe toţi cei ce ar vrea să mistuiască vama domnească dintr-acest rufet al lor. Şi pe carele va dovedi într-aciastă faptă, să aibă a-l da la *vel* vameş ca să-şi plătească vama obicinuită pă deplin şi încă să i să facă şi cercetare ca să fie spre pilda altora.

15. De să va întămpla vreunul din rufetul acesta a muri, atuncea să aibă chiurciu-baş[a] a da în ştire la dumnealui *vel* camaraş, unde s-au dat ca să să ţie atăt condică dă hrisovul şi rănduiala rufetului acestuia, căt şi catastih dă numele lor, ca să scoaţă din catastih numele acelui mort sau a vreunuia ce au lipsit. Şi întrănd altul în loc din cei ce vor eşă meşteri, iarăşi să să arate la dumnealui *vel* camaraş ca să să îndrepteze la catastih. Asemenea şi alţii ce să vor adăoga, după vremi, la rufet vrednici şi primiţi dă rufet, arătăndu-să la *vel* camaraş, să va trece în catastih.

16. Să urmeze şi să păzească lucru şi măsura blanilor la orice fel dă felurimi dupe orănduiala ce au fost prin hrisoavele lor. Însă blana întreagă de cacom, o sută patruzeci de tanele; blana întreagă de nurci, şaptezeci tanele cu cafalile lor; blana întreagă de săngepi negri, doaoă sute doaoăzeci şi cinci tanele; blana întreagă săngepi dă Sibir, doaoă sute patruzeci tanele; blana întreagă de săngeapi proşti, doaoă sute i cincizeci tanele; blana întreagă de păntece de vulpe, şaisprezece tanele; blana întreagă spinări de vulpe, optsprezece tanele; blana întreagă de carsaci, treizeci tanele; blana întreagă de carsaci cu bogazurile lor, noaoăzeci; blana întreagă dă dihori pestriţi,şaizeci; blana întreagă dă jder, optzeci tanele; blana întreagă zardavopacea, noaoăzeci; misada întreagă pacele de samur, o sută optzeci şi doi, cu şapte faşchii, blana întreagă de zardevolenii, o sută doaoăzeci; balana întreagă dă veveriţă, doaoă sute tanele; blana dă ialamgicuri, patru sute treizeci; blana întreagă dă şatrange, doaoă sute i cincizeci; blana întreagă păntece dă săngepi negri, o sută doaoăzeci; blana de răşi, şaizeci; blana de croc, lungul de palme cinci şi jumătate, iar în poale de şase palme. Asemenea şi blana de hărşăe tot aciastă măsură să aibă.

Toate aceste felurimi de blane nu numai să aibă a le face pă numărul ce poruncim, ci şi mari să fie dupe măsura cea cuviincioasă; cum nici putrede să nu fie, sau nepotrivite, sau necusute bine, căci dovedindu-să

cojocarii în vreun fel dă vicleşug, să vor pedepsi. Şi cel ce va cumpăra, să aibă a le număra, ca de va găsi lipsă din măsura aciasta şi căt de puţin mai mică, să aibă a arăta la dumnealui *vel* camaraş. Şi acel blănar care au făcut acea blană, întorcând banii cumpărătorului, să să şi pedepsească. Cum şi blanile ce le fac mici pentru panighiruri, să fie volnici a le vinde şi aici însă după preţul lor.

17. Asemenea căte orănduim mai sus pentru numitul rufet, straşnic poruncim ca să aibă chiurciu-baş[a] dinpreună cu proesti ai rufetului, a le păzi nu numai ei, ci şi pentru toţi căţi să află în numărul rufetului cu meşteşug, să aibă purtare de grijă în toată vremea spre a-i cerca, ca să le urmeze ca unii ce au ei a răspunde şi a da seama pentru toţi ceilalţi.

Iar când vreunul înpotriva poruncii va urma cevaşi, acei proesti şi cu chiurciu-baş[a] ca nişte însuşi vinovaţi vor avea a să pedepsi ei, făr-de a nu avea cuvânt de îndreptare sau să arate pă acel vinovat, spre a rămânea ei îndreptaţi, căci pentru aceia sănt orănduiţi proesti să-şi cerce şi să-şi povăţuiască rufetul în toată vremea. Şi oamenii rufetului să fie aleşi şi ştiuţi, că pentru aceia li s-au făcut de către domniia mea privileghiuri cu musaadea la căte scriem mai sus.

18. Căţi dar lucrează acest meşteşug şi sănt cunoscuţi, aceştiia au a să cunoaşte dă meşteri blănari la rufet. Şi ei a cunoaşte de mai marele lor şi povăţuitor pă chiurciu-baş[a] şi a să şti pă sineşi fieşcare că sănt legaţi la rufet şi supuşi chiurciu başii a da ascultare în toată vremea. Iar pă acel nesupus să aibă chiurciu-baş[a] a-l arăta, ca să să pedepsească de către domniia mea.

Şi am întărit hrisovul acesta cu însuşi iscălitura şi pecetea domnii mele şi cu credinţa preaiubiţilor domnii mele fii : Costandin voevod, Dumitraşco voevod, Nicolae voevod, Gheorghie voevod, marturi fiind şi dumnealor cinstiţii şi credincioşi boerii veliţi ai Divanului domnii mele : pan Nicolae Brăncoveanu *vel* ban, pan Ianache Văcărescu *vel* vistier, pan Manolache Brăncoveanu *vel* vornic de Ţara de Sus, pan Costandin Caragea *vel* hatman, pan Dumitrache Manul *vel* spătar, pan Nicolae Filipescu *vel* logofăt de Ţara de Sus, pan Costache Ghica *vel* vornic de Ţara de Jos, pan Radu Slătineanu *vel* dvornic, pan Manolache Grădişteanu *vel* dvornic, pan Costandin Ştirbei *vel* logofăt de Ţara de Jos, pan Lucache *vel* postelnic, pan Dumitrache Hangerlău *vel* comis, pan Dumitraşco Racoviţă *vel* clucer, pan Iordache *vel* paharnic, pan Grigorie Băleanu *vel* stolnic, pan Iordache *vel* sluger, pan Grigorie *vel* pitar. Şi ispravnic, pan Nicolae Filipescu *vel* logofăt.

Şi s-au scris hrisovul acesta la al treilea an dintru întăia domnie a domnii mele aici în oraş scaunului domnii mele, Bucureştii, la anii de la zidirea lumii 7303 [1795], iar de la domnul nostru Isus Hristos, 1795 ghenarie 29, de Răducan Poenaru *biv treti* logofăt, condicar.

Alexandru C. Muruz voevoda *[m.p.]*.

L.P.

Nicolae Filipescu *vel* logofăt *procit*

Trecut în condica Divanului,

Răducan *biv treti* logofăt, condicar

[adaos ulterior în colţul din stînga jos]:

Io Alexandru Costandin Muruz voevod, i gospodar zemli Vlahiscoie.

Întărim hrisovul acesta şi acum intru a doa domnie, ca să să urmeze şi să să păzească nizamul ce să coprinde mai sus întocmai şi întru toate.

1799 septemvrie 11.

| L.P. |

vel logofăt

Acad. R.S.R., LV—6.
Original, stare foarte bună, lipit pe pînză de mătase gălbuie; frumoasă semnătura domnului; hrisovul poartă două sigilii: unul mare, rotund, pentru anul 1795 şi altul, mai mic, octogonal, pentru adaosul din 1799, ambele în tuş roşu.

335. 1795 ianuarie 30.

Io Alexandru Costandin Muruz voevod, i gospodar zemli Vlahiscoe.
Sfintei şi dumnezeeştii mănăstiri de aici din oraşul scaunului domnii mele, Bucureştii, unde să cinsteşte şi să prăznueşte hramul Tresfetitele, ce să numeşte Colţea, unde sănt şi spitaluri pentru odihna bolnavilor streini, care iaste făcută şi înnălţată din temelie de răposatul boer Mihai Cantacozino *biv vel* spătar.

Ca să aibă a lua sfănta mănăstire în toţi anii de la ocna Slănicul, *ot sud* Saac, toată dijma de sare, din zece bolovani, un bolovan, după cum au luat, să fie pentru chieltuiala şi căutarea bolnavilor streini care să vor odihni în spitalurile ce au făcut la aciastă mănăstire.

Pentru că după ce au făcut şi au înnălţat numitul boer Mihai Cantacozino *biv vel* spătar aciastă sfăntă mănăstire şi au înfrumuseţat-o şi au dăruit-o cu sfinte odoară căte trebuesc, au făcut şi înprejurul mănăstirii ziduri şi şcoală dă chilii de ajuns pentru odihna a multor streini. Şi pe lăngă acestea toate, au mai făcut şi opsitaluri ca să să odihnească bolnavii streini, precum toate tocmite şi iscusite să văd.

Deci, pentru chieltuiala şi căutarea bolnavilor ce să vor odihni în spitaluri, ca să aibă să nu lipsească la cele ce vor trebui să să caute la boala lor cu doftorii şi cu altele, încă din dumnezeiasca îndemnare şi din bun gănd ce au fost pus în inema sa, aşa au socotit şi au închinat sfintei mănăstiri să ia toată dijma de sare de la ocna Slănicul, dupe cum s-au zis mai sus, fiind acea ocnă domnească pe moşăia dumnealui, ca să fie numai pentru căutarea bolnavilor, iar nu şi pentru alte chieltueli, urmănd sfintei scripturi ce grăeşte la sfănta evanghelie, că „bolnav şi strein am fost şi m-aţi căutat”, ca să să învrednicească a auzi glasul cel dumnezeesc cănd va zice: „veniţi blagosloviţi părintelui mieu de moşteniţi înpărăţiia cerului care este gătită voaoă de la întemeerea lumii”.

De care şi domniia mea, după daniia şi închinăciunea dumisale, fiind toate ocnile Ţării Rumăneşti supt stăpănirea domnii, am binevoit într-acestaş chip şi am aşăzat adică, ca să ia sfănta mănăstire acea dijmă de sare şi de acum înnainte de la ocna Slănicul, în toţi anii, dupe cum au orănduit boerul ce scrie mai sus.

Însă de vor vrea cămăraşii, să să învoiască cu ispravnici mănăstirii ca să ia dijma de sare şi să dea taleri doaoă mii cinci sute pe an, bani vechi; iar de nu vor vrea cămăraşii să dea acea sumă de bani, ce scrie mai sus, să fie volneci ispravnici mănăstirii să rădice acea sare de la ocnă în toate

lunile, să o ducă la orice vad să o vănză cu ce preţ vor putea. Sau de-şi vor găsi muşterii să o vănză şi acei muşterii încă să o ducă pe la vaduri să o vănză, cum s-au zis mai sus şi să nu aibă nici o opreală dă nimeni. Însă de vor da cămăraşii preţul ce vor da alţii pe sare, să aibă a o lua ei.

Iar cănd să va întămpla a nu să vinde ocnile, ci ar rămănea pă seama domnii de s-ar pune cămăraşi în credinţă, mănăstirea tot să aibă a-şi lua acea milă de la ocnă, precum scrie mai sus, iar nicicum să nu fie lipsită de acea milă. Iar cănd să vor învechi şi nu să va putea scoate sare pe acea gură de ocnă, să aibă a să face alte guri de ocnă, noaoă tot acolo pe acea moşăe a Slănicului şi tot să ia sfănta mănăstire dijma. Să fie sfintei mănăstiri dijma aciasta stătătoare şi neschimbată în veci.

Iar pentru purtarea dă grijă a cheltuelii ce va să să chieltuiască la căutaria bolnavilor streini, au fost pus mai sus numitul ctitor patru ispravnici, ca ei să aibă a lua bani de la sfănta mănăstire după dijma de sare de la ocna Slănicul, să-i chieltuiască la doftorii şi la altele ce vor trebui la căutarea bolnavilor. Şi pentru căţi vor fi ostenitori dă vor purta grija la acele chieltuieli, domniia mea încă i-am ertat, să aibă pace de toate dăjdiile oricăte ar eşă peste an, de nici unile nici un val şi nici o băntuială să nu aibă.

Aşăjderea au fost pus şi patru neguţători juraţi înpreună cu starostea, ca să aibă a lua în toţi anii seaama acestor ce s-au zis mai sus ispravnici de tot venitul şi de toată chieltuiala cătă să va face pe an la trebuinţa acestor bolnavi. Iar de să va întămpla moarte acelor ce s-au zis sus ispravnici, să aibă a să pune ispravnici dintre cei patru neguţători juraţi, iar nu dintr-alţii streini.

Aşăjderea şi cănd va muri vreunul dintr-acei patru neguţători juraţi, iarăşi să-şi pue ei altul în loc, pe care vor socoti asemenea lor, să fie tot deplin patru şi pe daniia dijmii dijmii *(sic)* de sare ce au închinat acel răposat boer, ce s-au zis mai sus, şi pe toate aşăzămănturile ce au făcut la aciastă mănăstire.

Aşăjderea să aibă a ţinea sfănta mănăstire liude doaoăzeci scutelneci streini şi liude doaoăzeci dărvari, carei să fie scutiţi de toate angariile ce es peste an în ţară, i patru lemnari. Şi aceştiia să fie scutiţi de toate podvoadele, ca să fie pentru posluşaniia sfintei mănăstiri, numai să dea într-un an ughi doi.

Încă să aibă sfănta mănăstire doaoă pivniţe a le scuti de fumărit, i dă toate alte angarii.

Şi iar să aibă a lua de la tărgul ce să face la Lichireşti, din zioa de dumineca mare pănă în ceilaltă duminecă, vama ce să va face de la fieşcare neguţător, după vechiul obicei, din toate să ia oamenii mănăstirii Colţii, iar vameşii amestec să nu aibă.

Şi iar să aibă sfănta mănăstire ca să ia vinărici de la toţi cei ce au vii pe moşăia Bucovul şi plătesc vinărici, ce să coprinde din hotar pănă în hotar, dupe cum şi alte cărţi asemenea aciasta arată, însă partea jumătate cu gărdurăritul, afară din popoarăle dumnealui *vel* armaş; iar ceilaltă parte să o dea la cămara domnii mele.

Şi să scutească pe tot anul, de oerit, oi cinci sute cu pecetluit domnesc, i dijmărit şi vinărici pă drepte bucatele mănăstirii.

Şi în toţi anii să aibă a lua aceşti taleri 2 500, în locul dijmei de sare ce s-au numit mai sus, de la ocna Slănicul.

Aşăjderea şi preoţii de la aciastă sfăntă mănăstire să fie scutiţi de orice vor da alţi preoţi şi să scutească şi vinărici, i dijmărit pă drepte buca-

tele lor, i căte o pivniță aici în București, apărate de fumărit, de căminărit, de vamă, de vin domnesc și de alte angarii. Numai și preoții napristan și necurmat să păzească slujbele sfintelor biserici, atăt la biserica cea mare, căt și la paraclise și orănduiala săracilor bolnavi după la spitaluri. Iar de nu vor păzi, ci din lenevire să vor zătichi la orice, mila aciasta să nu să ție în seamă.

Osebit de acestea, să aibă a lua sfănta mănăstire de la *vel* vameș, pe tot anul, căte taleri una sută optzeci, pentru casile ce sănt carvasara, căci nefiind cea mai dă trebuință, adică carvasara pentru șăderea vameșului celui mare, care carvasara trebue în mijlocul tărgului să fie și umblănd carvasaraoa din loc în loc, le era foarte peste mănă atăt vameșului, i tuturor oamenilor carvasaralii, căt și neguțătorilor ce vin cu marfă cu povări grele. Care aciastă neîndemănare văzăndu-o fratele nostru domn Alexandru Ipsilant voevod și vrănd să facă a să ști unde să fie carvasaraoa, spre a veni și neguțătorilor mai cu înlesnire, au poruncit ca să să găsească un loc ca acela. Și găsindu-se un loc sterp al aceștii sfinte mănăstiri în mijlocul tărgului și vrănd domniia sa ca să facă venit mănăstirii, au priimit și epitropul sfintei mănăstiri de au zidit și au făcut case cu magazie și cu toate cele trebuincioase.

Și așa, pentru folosul mănăstirii și ajutorul spitalului, au legat prin cartea domnii sale, ce o văzum, cu leat *[loc liber]* noemvrie 10, ca în toată vremea să fie nestrămutat aceste case carvasara și să ia mănăstirea pe tot anul acești taleri 180. Care și domniia mea asemenea legăm și hotărăm ca să să dea sfintei mănăstiri pă fieșcare an nelipsit acești bani ce să coprinde mai sus de la *vel* vameș, făr-de nici un fel de pricină.

Deci, toate aceste mili și priveleghiuri, căte sănt numite mai sus, pliroforisindu-ne domniia mea că le-au avut sfănta mănăstire și de la frații noștri domni de mai nainte, precum ne-am adeverit domniia mea din hrisovul domnii sale Alexandru vodă Ipsilant, i al domnii sale răposatul Nicolae vodă Caragea și al domnii sale fratelui Mihai vodă Suțul, ce-l văzum, cu leat 1792 fevruarie 10, am binevoit domniia mea dă i le-am înnoit. Și nu numai acestea ce le-au avut de la alți frați domni de mai nainte le întărim să i să păzească, ci încă pentru mai bună căutarea, hrana și folosirea săracilor bolnavi ce să află la spitalurile aceștii mănăstiri, am adaos milă de la domniia mea și alți taleri cinci sute, pe an, din venitul ocnelor, lăngă acei taleri doaoă mii cinci sute, ce lua pănă acum, ca pe tot anul să ia căte taleri trei mie tocmai, la fieșcare trimenie căte taleri șapte sute cincizeci.

Și am înlesnit domniia mea și darea acestor bani prin osebită porunca domnii mele, ca la vremea cea orănduită, făr-de pricină, să i să dea orănduiții bani, spre a nu avea epitropul lipsă dă trebuincioasa chieltuială a spitalurilor. La care spitaluri, văzănd domniia mea stenohoriia bolnavilor că neavănd o deosebită odae pentru unii care încep a să scula din boală. mai vărtos cei cu patima lăngorii carii, neosebindu-să dintre ceilalți la un loc mai curat, să poate a-i întoarce boala, precum și alții din alte patimi asemenea neavănd răsuflarea și mutarea lor la un loc mai curat.

Pentru aceia, am socotit domniia mea dă trebuință și am poruncit epitropului ca lăngă acele doaoă odăi mari spitaluri de jos, să aibă a ținea și o al treilea odae curată cu căteva paturi și cu cele trebuincioase, ca din cei ce să mai rădică spre sănătate din spitalurile mari, să să mute într-acea deosebită odae, unde să-și aibă iarăși căutarea lor și curățeniia, precum și în spitalurile vechi, asemenea să fie curățenie.

Şi am adeverit hrisovul acesta cu însuşi credinţa domnii mele Io Alexandru Costandin Muruz voevod şi cu credinţa preaiubiţilor domnii mele fii : Costandin voevod, Dumitraşco voevod, Nicolae voevod, Gheorghe voevod, marturi fiind şi dumnealor cinstiţii şi credincioşi boerii veliţi ai divanului domnii mele : pan Nicolae Brăncoveanul *vel* ban, pan Ianache Văcărescul *vel* vistier, pan Manolache Brăncovean *vel* vornic de Ţara de Sus, pan Costandin Caragea *vel* hatman, pan Dumitrache Manul *vel* spătar, pan Nicolae Filipescu *vel* logofăt de Ţara de Sus, pan Costache Ghica *vel* vornic de Ţara de Jos, pan Rad[u] Slătineanul *vel* dvornesc, pan Manolache Grădiştean *vel* dvornic, pan Costandin Ştirbei *vel* logofăt de Ţara de Jos, pan Lucache *vel* postelnic, pan Dumitrache Hangerlău *vel* comis, pan Dumitraşco Racoviţă *vel* clucer, pan Iordache *vel* paharnic, pan Grigorie Bălăcean *vel* stolnic, pan Iordache *vel* sluger, pan Grigorie *vel* pitar. Şi ispravnic pan Nicolae Filipescu *vel* logofăt de Ţara de Sus.

Şi s-au scris hrisovul acesta la al treilea an dintru întăia domnie a domnii mele, aici în oraş scaunului domnii mele, Bucureşti, la anii de la zidirea lumii, 7303 [1795] şi de la domnul Dumnezeu şi mântuitorul nostru Isus Hristos, 1795 ghenarie 30, de Răducan Poenaru *biv treti* logofăt, condicar divanului.

Alexandru C. Muruz voevoda *[m.p.]*.

| L.P. |

Nic[olae] Filip[escu] *vel* logofăt *procit*

Trecut în condica Divanului,

Răducan *biv treti* logofăt, condicar

Acad. R.S.R., CCCLXIII—24.
Original, stare foarte bună, hîrtie cerată; sigiliul domnesc mare, rotund, în tuş roşu; frumoasă semnătura domnului.

336. 1795 februarie 25.

Adică noi care mai jos vom iscăli, dat-am credincios zapisul nostru la măna dumnealui jupănului Radu trămbiţaş i la măna jupănesii Dobriţăi, soţii dumnealui.

Precum să să ştie că avănd noi o casă pă Podu Calicilor, pă pămăntu sfintii Mitropolii, care casă am văndut-o dumnealor de a noastră bunăvoe, nesiliţi de nimenea, în bani gata taleri 160, adică una sută şi şaizeci.

Care să aibă dumnealor a o stăpăni cu bună pace de către noi şi de către tot neamul nostru.

Şi când s-au făcut acest zapis au fost mulţi oameni mahalagii marturi care mai jos să vor iscăli.

1795 fevruarie 25.

×Eu Neagul vănzător, adeverez
×Eu Catrina soţiia Neagului, adeverez
×Eu Vasilache, fratele Neagului, martor
×Eu Andronache, adeverez

[confirmarea mitropolitului] :

Dositheu milostiiu bojiiu arhiepiscop i mitropolit Ungrovlahiei.

†Văzându-să de smerenia noastră coprinderea acestui zapis de vânzarea casii Neagului la Radu trâmbiţaşu ce este pă locul sfintii Mitropolii, întărim smerenia noastră să o stăpânească numitu cumpărător în pace. Şi pă tot anul să aibă a-şi răspunde chiriia locului la Mitropolie *po* taleri 5 şi un ort tocma, în soroc, la începerea anului.

Iară când nu va fi următor a plăti chiriia la soroc, pă tot anul, ce va rămânea rămăşiţă, atunci să fie silit de Mitropolie să-şi rădice lemnele, să rămâe locul sterp, să-l dea altui chiriaş bun ce va plăti chiriia la vreme, fără cusur, că într-acestaşi chip ne-au fost aşezământul.

Aceasta scriem.

1797 *(sic)* februarie 27.

Arh. St. Buc., ms. 158, f. 30.
Copie.

337. 1795 octombrie 27.

†*Milostiiu bojiiu Io Alexandru Costandin Muruz voevod i gospodar zemli Vlahiscoe.*

Fiindcă dumnealui cinstitul şi credincios boerul domnii mele Ianache Muruz *biv vel* vistier încă de când s-au izvodit aducerea în Bucureşti a apelor *ot* Creţuleşti, au fost înpărtăşit, precum şi alţi boeri i mănăstiri de a avea la casa dumisale, în Bucureşti, pururea o măsură din numitele ape. Care ape adăogându-să şi mai înmulţindu-să acum de domniia mea cu osebite izvoară ce am poruncit de s-au găsit în partea locului într-adins pentru desăvârşită îndestularea politii, a fi pururea curgătoare la toate cişmelile ce rămăsese lipsite ale obştii, unile dintrânsele în Bucureşti.

Şi pentru a-şi prisosi de a să înpărtăşi şi deosebite obraze dăn dumnealor boeri la care vom vrea domniia mea a orândui.

Am binevoit de am dat domniia mea dumnealui mai sus numitului boerului domnii mele doaă măsuri din mai sus numitele ape vechi şi noaă *ot* Creţuleşti, care să fie dumnealui volnic a le metahirisi pururea şi în tot veacul la casa dumisale pentru îndestularea casii şi a oamenilor casii dumnealui.

Pentru care îi dăm dumnealui această domneasca noastră carte prin care îi întărim harul acesta şi hotărâm ca nici odinioară să nu i să înpuţineze, nici să i să ia aceste doaă măsuri, ci totdeauna să le aibă întregi fără dă nici o scădere, atât dumnealui încât va avea de la Dumnezeu viiaţă, cât şi după săvârşirea dumnealui să rămâe la casa dumnealui nestrămutată.

Drept aceia poruncim domniia mea şi dumneavoastră epitropilor ce veţi fi după vremi asupra haznali apelor, i ţie suiulgi-başa şi voaă meşterilor suiulgii şi scutelnici ce sânteţi orânduiţi pentru şanţul cişmelilor, nu numai să vă feriţi a nu face după vremi vreo scădere la numitele doaă măsuri de apă ale dumnealui numitului boerului domnii mele, ci încă ajutoru cel cuviincios să aveţi a da la trebuinţă dă vreun meremet şi dă curăţenie.

I i saam receh gospodstvo-mi.

1795 octombrie 27.

Alexandru Const. Muruz voevoda [m.p.].

L.P.

procit vel logofăt
biv vel paharnic

Trecut în condică

Acad. R.S.R., CXCVII—29.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecetea domnească, în tuș roșu.

338. 1796 martie 14.

†*Milostiiu bojiiu Io Alexandru Costandin Moruz voevod i gospodar, davat gospodstvo-mi.* Dat-am domneasca aceasta a noastră carte lui chir Filothei, ce să află purtător da grijă la metohul sfintii episcopii Rămnicul, unde să cinstește și să prăznuește hramul Sfinților Patruzeci dă mucenicil

Cu care să aibă a ținea lude patru din dajnicii mahalalilor din orașu. domnii meale, Bucureștii, pentru cea da apururea curățire și înfrumusețarea grădinii ce iaste la acest metoh.

Drept aceia, găsind oamenii, poruncim dumitale, cinstit și credincios boerul domnii meale, *vel* vistier, cercetăndu-i să-i scoți din catastihul Vistierii i al Vornicii și să li să dea pecetluiturile domnii meale la măini, spre a fi cunoscuți și apărați dă răndul dăjdilor Vistierii, i dă alte podvezi, ca să poată căuta dă treaba și posluşaniia acei grădini, păzindu-i-să această milă întocmai și nestrămutat, că așa iaste porunca domnii meale. *Tolico pisah gospodstvo-mi.*

1796 martie 14.

L.P.

procit vel vistier

Trecut în condica Vistieriei,
Sp. logofăt

Acad. R.S.R., XCII—171.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecete inelară, octogonală, în tuș roșu, purtînd data 1793.

339. 1796 mai 10.

Adeverez cu acest zapis al mieu la măna dumnealui *biv* ceauș agiesc Canela.

Precum să să știe că avănd eu o păreche de casă cu locu lor în mahalaoa Popei Dărvaș unde să vecinește despre răsărit cu Niculaie, iar despre apus cu Costea și cu chir Ianache. Care casă fiind făcută de mine pă acest loc ce l-am avut și eu cumpărat. Și acum nefiindu-mi de trebuință, am căutat ca să le vănz. Deci intrănd în tocmeală cu dumnealui, după trebuința ce avea de casă, i le-am văndut cu taleri 1 300 tocma, adecă una mie trei sute, care bani i-am și primit toți deplin în măna mea.

Şi i-am făcut casăle dumnealui teslim, cu tot coprinsul lor, ca să le stăpânească cu bună pace, atăt dumnealui căt şi copiii care îi va dărui Dumnezeu, de către mine şi de către tot neamul mieu. Iar de să va întâmpla pe urmă a să scula cinevaşi cu protimisis de rudenie ca să ia casele de la dumnealui, eu să fiu dator să mă judec cu aceia, şi orice cheltuială să va întâmpla, să o dau de la mine, iar dumnealui să nu să supere.

Deci, pentru mai bună încredinţare, i-am dat dumnealui acest zapis adeverit cu iscălitura şi însuşi pecetea mea, dându-i dumnealui toate scrisorile şi zapisele cele vechi atăt ale casălor căt şi ale pământului.

Şi când s-au făcut acest zapis de vănzarea acestor case au fost şi alţii care mai jos să văd iscăliţi, faţă fiind şi preoţii aceştii mahalale. Aceasta.

1976 mai 10.

[urmează şase semnături greceşti, indescifrabile]
Eu Caliţa, cu bunăvoia mea, m-am iscălit
[indescifrabil] biv vătaf *za* pahărnicei, martor

[pe verso]:
1796 mai 10. Zapisile casilor de la chir Dima.

Colecţia Şerban Flondor.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran; frumoasă pecete inelară, în tuş, a lui Dima Athanasiu vînzătorul.

340. 1796 iulie 15.

Adecă eu Mirică (*sic*) muscalagiu înpreună cu soţiia mea Zmaranda şi cu copii mei care mai jos să vor iscăli dat-am adevărat şi credincios zapisul meu la mâna dumnealui Voicul cojocaru.

Precum să să ştie că avănd noi o casă a noastră făcută din pagişte, care casă este făcută pe locul dumnealui coconului Estatie în mahalaoa Caimatii, care locul casii tot este şi în lung şi în larg stânjeni 16, adică şaisprezece; şi chiriia pământului taleri 9, adică noaă, pe an.

Şi noi am văndut-o de a noastră bunăvoe şi nesiliţi de nimenea. Şi tocmeala ne-au fost însă cu taleri 280, adică doaă sute optzeci tocmai. Ci dumnealui să aibă a stăpăni această casă de către noi i de către tot neamui nostru, atăt dumnealui căt şi coconii dumnealui, nepoţi şi strănepoţi căţl Dumnezeu va dărui.

Şi noi am văndut de a noastră bunăvoe, nesiliţi de nimeni şi cu ştirea vecinilor, ai mahalagiilor. Şi când s-au făcut acest zapis au fost şi alte obraze de cinste care mai jos să vor iscăli anume.

Şi eu, pentru bună şi adevărată credinţă, am iscălit mai jos înpreună cu soţia mea i cu copii mei care să văd iscăliţi anume.

1796 iulie 15.

Eu Marinică muscalagiu, vănzător
Eu Zmaranda soţia lui Marinică, vănzătoare
Eu Iane fecior lui Marinică, vănzător
Eu Tudorache fecior, vănzător
Eu Maria fecioară, vănzătoare
Eu Rusail cojocar vecin, martor

Eu Efrim logofăt, martor
Eu Ivan vecin am văzut zapisu și martor
Mariia *sin* dumneaei crucereasa *(sic)* Mariuța Petreasca
Şi am scris eu popa Bogdan duhovnic *ot* mahalaoa Oțetarului, cu zisa dumnealor
Eu Antonie scriitor, văzând zapisul cel vechi, am scris întocmai.

Arh. St. Buc., Cred. Func. Urban, nr. 955.
Copie chirilică, stare foarte bună; scriere greoaie.

341. **1796 septembrie 12.**

Adecă eu dinpreună cu soțiia mea, care mai jos ne vom iscăli, încredințăm cu acest zapis al nostru la cinstită măna dumnealui Canelii *biv* ceauș agiesc.

Precum să să știe că avănd noi o casă cu locul ei în mahalaoa Popii Dărvaș, care să înjugă cu locul casii dumisale, și fiindu-ne de vănzare, prin bună și dreaptă tocmeală, am văndut-o dumisale în drept taleri 290, adică doaă sute nouăzeci, care bani primindu-i toți deplin în mîinile noastre, i-am făcut teslim atăt casa căt și doaă zapise vechi, prin care fusesem cumpărat și noi numita casă.

Drept aceia să aibă atăt dumnealui i cocoana dumnealui căt și coconii dumnealui căți Dumnezeu îi va dărui a o stăpăni cu bună pace, nesupărat de nimeni.

Şi la facerea acestui zapis fost-au multe obraze cinstite de către carii s-au adeverit acest zapis și cu a dumnealor mărturie.

Şi pentru credință ne-am pus numele și degetele în loc de pecete, ca să să crează.

1796 septemvrie 12.

Eu Neculae Cazacul *sin* Dumitru, vănzător
Eu Dobrița, soțiia lui Neculae, vănzătoare
Eu Ana, mătușa lui Necolai, vănzătoare
Eu jupăn Amza croitor, martor
Eu jupăn Dima negutătoru, martur
Eu Vasile cojocaru, martor
Eu popa Nan duhovnic *ot(tam)*, martor
Popa Necolae *ot tam*, martor
Eu Radu diacon *ot tam*
[semnătură grecească, indescifrabilă]
Şi am scris eu cel mai jos iscălit cu zisa mai sus-numiților vănzători
[indescifrabil] logofăt, condicar

Colecția Șerban Flonder.
Original, stare foarte bună; frumoasă caligrafie, cîteva semnături interesante.

342. **1796 noiembrie 8.**

Milostiiu bojiiu Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod i gospodar zemli Vlahiscoie.

Lui Chiriță logofăt carele aflăndu-să slujind Curții domnești, între logofeții divanului, au avut milă prin hrisoave și cărți domnești a fi apărat

de rîndul dăjdiilor vistieriei, şi drepte bucatele lui scutite de dijmărit şi vinărici, i o pivniţă aici în oraşul domnii mele, Bucureşti, apărată de fumărit, de căminărit, dă vamă, dă vin domnesc şi dă ortul vătăşesc, i de alte angarii, i lude unul pentru posluşaniia casii lui. Carele şi acela să fie apărat de rândul dăjdiilor vistierii.

Drept aceia dar, am întărit şi acum întru al doilea domnie a domnii mele mila aceasta şi poruncim de toate căte scrie mai sus să fie nesupărat că aşa iaste porunca domnii mele.

I i saam receh gospodstvo-mi.

1796 noemvrie 8.
procit vel logofăt

Arh. St. Buc., Achiziţii noi, CLXX—2.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecetea domnească, în tuş roşu.

343. **1796 noiembrie [f.z.].**

Al Ungrovlahiei adeverez *[greceşte]*

Încredinţez cu acest zapis al mănăstirii Sfântului Ioan, de aici din Bucureşti, pă dumneaei cocoana vorniceasa Ecaterina Greceanca.

Precum să să ştie că locul de supt casele dumneaei ce le are în Gorgan, de la chir Panait Dimancio, fiind al sfintei mănăstiri şi voind a face schimb, m-am învoit cu dumneaei, ca unul ce mă aflu igumen şi arhimandrit al sfintei mănăstiri.

Şi pentru locul de supt case, i curte cu căt îi ţine coprinsul casii, i a grădini din faţa podului şi până în apa Dămboviţii, cum şi un petic de loc ce este la colţul grădinii, spre pod, este tot al sfintei mănăstiri. Am făcut schimb cu bună învoire, dându-i dumisale locul ce să coprinde mai sus, a-l avea ohabnic supt stăpănirea dumisale şi toţi moştenitorii.

Şi dumneaei au dat sfintei mănăstiri o moşie din *sud* Buzău, ce să numeşte Urseasca, de stănjini cinci sute cincizeci şi trei, cu toate zapisile cele vechi, ca de acum înnainte să o stăpănească sfănta mănăstire ca o moşie ohabnică.

Şi pentru mai bună încredinţare, am iscălit, adeverind şi cu pecetea sfintei mănăstiri, întărind şi preasfinţiia sa părintele mitropolit acest zapis de învoială şi schimbul ce am făcut, cum şi alte obraze de cinste, ca să fiie de bună credinţă.

1796 noemvrie.

L.P. Ghenadie arhimandrit şi egumen la Sf. Ioan, adeverez *[greceşte]*

Iosif episcop Argeşului, mărturie
Costandie al Buzăului, mărturie

Arh. St. Buc., Doc. munteneşti, XXVI—3.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; frumoasă pecetea mănăstirii Sf. Ioan, în tuş negru.

344. 1796 [f.l.z.].

Milostiiu bojiiu Io Alexandru Costandin Muruzi voevod i gospodar zemli Vlahiscoie.

Fiindcă Costandin dascalul ce au fost la școala slovenească *ot* Sfăntu Gheorghe Vechi, de aici din București, și-au dat obșteasca datorie și pentru a nu să zăticni școala aceasta din orănduiala ce din vechime au avut, precum văzum domniia mea și hrisoave domnești de întocmirea ei, dupe care încă de la leat 1793 mai 15 am dat și domnescul nostru hrisov de întărire.

Ne-au arătat preasfinția sa părintele mitropolit pă Isaiia ieromonah singhel și ne-au dat încredințare că este vrednic cu învățătura dăscălii pă deplin, spre a să orăndui dascal la numita școală.

Deci, după încredințarea ce ne-au dat preasfinția sa părintele mitropolitul, dăm domniia mea această domneasca noastră carte numitului Isaii ierochirica ca să fie dascăl la școala slovenească de la Sfăntu Gheorghe Vechi și să facă tot feliul de silință pentru învățătura și procopseala ucenicilor la învățătura cărții slovenești și rumănești. Carele pentru a sa ostenealà și silință ce va face, să-și aibă orănduiala a mila ce au avut și dascălul Costandin, urmăndu-să după hrisoavele domnești.

I i saam receh gospodstvo-mi.

1796.
procit vel logofăt

Arh. St. Buc., Achiziții noi, CLXX—3.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran; pecetea domnească, în tuș roșu.

345. 1797 ianuarie 13.

†Al Ungrovlahiei Dosithei adeverez *[grecește]*

Adeverez cu zapisul acesta la măna dumnealui Vasile Ghica *zet* Hagi Gheorghie.

Precum să să știe că sfănta episcopie a Argeșului avănd niște case cu locul lor aicea în București, în dosul Curții domnești cei vechi, în mahalaoa Sfăntului Gheorghe cel Vechi, închinate danie dă răposat părintele mitropolit chir Cozma încă de cănd au fost episcop Buzău, la leat 1786, cănd și episcopia era mănăstire, ca să fie părinților igumeni conac cănd vor veni aici la București, pentru trebile mănăstirii.

Care carte de danie s-au fost încredințat și cu iscălitura răposatului părintelui chir Grigorie mitropolit i cu ale altor mănăstiri, după cum să arată.

Și au stăpănit sfănta episcopie aceste case cu bună pace pănă acum, însă fiindcă pentru neîndămănarea și strămtorarea locului neputănd fi aceste case acum conac arhieresc, după arătarea preasfinții sale părintelui mitropolit chir Dositheu, au binevoit măriia sa preaînălțatul nostru domn Io Alexandru Ipsilant voevod de au dat mănăstirea Tuturor Sfinților supt purtarea de grijă a sfintii episcopii ca să-i fie metoh și conac episcopilor ce vor fi după vremi. Care mănăstire aflăndu-să nu numai la dărăpănare

peste tot, ci și supusă la datorie, am socotit ca să să vănză aceste case și cu banii ce să vor lua pă dănsile, să să ușureze mănăstirea de datorie.

Și așa, cu știrea presfinții sale părintelui mitropolit, le-am văndut dumnealui mai sus numitului în bani gata taleri 2 700, adică doaă mii șapte sute, însă casile cu locul lor după cum să află și după cum sănt făcute dă răposat părintele mitropolit Cozma, cu curte de uluce înprejuru-i curții, cu cuhnie iar și dă uluce și cu poartă, care acestea sănt făcute de noi.

Deci să aibă dumnealui și tot neamul dumnealui a stăpăni cu pace, după cum și sfănta episcopie au stăpănit pănă acum, după cartea de danie a răposatului părintelui mitropolit Cozma, care o am dat la măinile dumnealui.

Și pentru mai adevărată credință, am iscălit zapisul acesta, puind și pecetea. Și am rugat și pă preasfinția sa părintele mitropolit de l-au încredințat cu iscălitura preasfinții sale, căt și pă sfințiia lor frați episcopi de s-au iscălit mărturii.

1797 ghenarie 13.

Iosif episcop Argeș, adeverez
[două semnături grecești, indescifrabile]

Arh. St. Buc., Episcopia Argeș, XLI—2.
Copie de epocă, stare foarte bună.

346. **1797 februarie 22.**

†Milostiiu bojiiu Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod i gospodar davat gospodstvo-mi.

De vreme ce 24 neguțători pămănteni ce sănt veche breaslă ai scaunului domnii mele, București, dănd rugăciune domnii mele a li să înnoi privileghiurile ce au avut dă la alți frați trecuți domni, precum s-au văzut de cătră domniia mea și hrisovul domnii sale fratelui Alexandru vodă Moruz cu coprindere adică că plătindu-și dreapta lor dajdie, după orănduiala Vistieriei, să li să păzească și milile, a scuti drepte bucatele lor de dijmărit, i vinărici, a ținea și căte o pivniță apărată de fumărit, de cămănărit, dă vama dă vin domnesc și dă ortul vătășesc.

Între care fiind și acest Hagi Petre *sin* Preda i *brat ego* Nedelcu, ne-am milostivit domniia mea și le-am întărit printr-această carte a domnii mele. Și acum întru cea de Dumnezeu hărăzită a doaa domnie, atăt acele mai sus arătate mili căt și alte mili ce să coprind pentru dănșii în deosebit hrisovu domnii mele.

Tolico pisah gospodstvo-mi.

1797 februarie 22.

L.P.

procit vel vistier

Acad. R.S.R., CXVIII—72.
Original, stare potrivită, pătat de umezeală; pecetea domnească, în tuș roșu.

347. 1797 martie 20.

Adeverez cu acest zapis al mieu la sfănta Mitr[opolie] și la preacinstită dreapta preasfinț[itului] părintelui mitr[opolit] chirio chirio Dositheu.

Precum să să știe că, după rugăciunea ce am făcut preasfinț[itului], ca să-mi dea voe să-mi fac moară de tabac din josu morii *ot* Sfeti Eletherie, ce este a sfintei Mitr[opolii] și să plătesc chiriia pă an și după pliroforiia ce am dat preasf[ințitului] că nu va pricinui nici o stricăciune nici la moară, nici la altă parte, au binevoit preasfinț[itul] de mi-au priimit cerirea. Și printr-acest zapis mi-au dat voe să-mi fac moară acolea, însă mai [în]tăi făcănd așăzămănt pentru chiriia vadului, ca pă tot anul să dau la Mitr[opolie] căte taleri 100, adecă lei o sută tocma. Care bani să am a-i da în soroc la începerea anului. Și în cătă vreme îmi voi plăti chiriia la soroc, să-mi aib moara în stăpănire, lucrăndu-mi meșteșugu.

Iar cănd, după vremi, nu mă voi ținea de așăzămănt a da chiriia la soroc, ci voi rămănea răm[ășița], atunci sfănta Mitr[opolie], ca o stăpănă [a] vad[ului], voe să aibă a-mi sfărăma moara, să rămăe vad sterp, să să dea la alt chiriiaș bun ce va plăti chiriia la vreme, fără cusur.

Să să știe și aciasta că oricănd, din vreo întămplare, voi căuta să-mi vănz acea moară, voe să nu aib a vinde pănă cănd nu voi da mai întăi știre sfint[ei] Mitr[opolii], ca să-și facă așăzămănt pentru chirie cu muștiriu cumpărător ce va fi.

Și pentru mai adevărata credință am iscălit, puindu-mi numele, ca să să crează.

1797 martie 20.

×Eu Năstasie tabacciu, adeverez

Arh. St. Buc., ms. 158, f. 2.
Copie.

348. 1797 martie 22.

Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod i gospodar zemli Vlahiscoe.

Doamne, iubit-am bună podoaba casii tale și locul lăcașului slăvii tale, zice proorocul și înpăratul David, căruia următor fiind fiiul său proorocul și preaînțeleptul înpărat Solomon, au zidit casă de rugăciune lui Dumnezeu sfăntă și preaînfrumusețată în Ierusalim, Sion sfănt numindu-o. Asemenea și după cea prin trup iconomie a fiiului lui Dumnezeu, spre a doa naștere duhovnicească a oamenilor. Și mai ales după ce schipturile înpărătești s-au încredințat de la Dumnezeu înpăraților creștini, multe sfinte lăcașuri, mănăstiri și biserici de enorie s-au zidit, nu numai de către înpărați, i arhierei și boeri, ci și de obște, de către pravoslavnicii creștini, precum și aici întru aciastă de Dumnezeu păzită țară după ce s-au întemeiat creștinătatea cu oblăduire de stăpănitori pravoslavnici, multe mănăstiri și biserici s-au rădicat din temelie de către acei domni ce au stătut, dupe vremi, după cum să și văd. Cărora, următori făcăndu-să și unii din părinți mitropoliți și episcopi, i din blagorodnicii boeri, multe au zidit și ei, unile din temelie, altele prefăcîndu-le sau ajutorindu-le cu cele dă trebuință.

Una din sfintele lăcaşuri cele vrednice de evlavie şi de pomenire fiind şi sfânta mănăstire a Tuturor Sfinţilor de aici, din Bucureşti, după iscusinţa zidiri bisericii ce să vede şi dupe urzeala curţii înprejur, din care poate cunoaşte fieştecine cătă osărdie şi dragoste fierbinte au avut răposatul chir Anthim, mitropolitul Ungrovlahiei, ctitorul aceştii mănăstiri.

Însă, fiindcă au apucat sfărşitul vieţii sale mai nainte până a o isprăvi şi a o pune în buna orănduială ce să găseşte făcută în scris, au ajuns ca un lucru de arendă de către cei ce, după vremi, au stătut igumeni orănduiţi ori de către domnie, ori de către Mitropolie, a cărora fiindu-le schimbarea adesea, de ar fi şi avut gănd a drege sau a adăoga cevaşi din agoniseala mănăstirii, n-au putut, ci încă au şi răsipit din cele găsite gata, însărcinăndu-o şi cu datorie, nefiind nici venit deajuns, ca să să poată chivernisi precum să cuvine unii mănăstiri.

Pentru care proastă stare şi dărăpănare de tot a aceştii sfinte case, acum, după ce domnul Dumnezeu ne-au miluit cu a doa domnie a Ţării Rumăneşti, preasfinţiia sa părintele mitropolitul Ungrovlahiei, chir Dositheu, după netăgăduita datorie ce are pentru sfintele lăcaşuri, ne-au făcut arătare prin anafora cu coprinderia aciasta că au ajuns mănăstirea la dărăpănare şi grea datorie şi cum că măcar că în zilele răposatului Costandin vodă Gehan, dupe arătarea răposatului mitropolit chir Grigorie, s-au fost orănduit ca să fie conac igumenilor ţării când vor veni aici cu trebuinţe şi fieştecare să-şi poarte grija de conacul său a-l acoperi şi a-l grijă, dar, din întămplările vremilor şi nestatorniciile ce au fost, nu s-au urmat.

Precum şi în domniia noastră dintăi, măcar că s-au orănduit a fi orfanotrofie, dar şi aciasta s-au urmat numai căt am stătut noi în domnie şi apoi au ajuns iarăşi la starea dintăi cu schimbarea adesea a igumenilor. Şi cum că într-alt chip nu să poate a-şi veni la vreo stare lăudată, fără numai să lipsească orănduiala dă igumenat şi să să dea supt purtarea dă grijă a sfintei episcopii ce s-au făcut de curând la mănăstirea Argeşului, unde acum episcopeşte iubitorul de Dumnezeu chir Iosif, a căruia osărdie iaste cunoscută preasfinţii sale din meremeturile ce au făcut şi face acolo la episcopie, fiindcă şi aceia au fost dărăpănată din vremea trecutei răzmiriţe, ca să-i fie aciastă mănăstire metoh, neavănd nici alt conac aici. Şi să fie şi şcoală de învăţătură pentru cei ce vor fi ca să între în treapta preoţii din toate eparhiile ţării.

Care provlimă a preasfinţii sale priimindu-o domniia mea ca pe una ce este şi pentru întemeerea mănăstirii şi pentru bunacuviinţă a sfintelor biserici cu învăţătura celor ce vor veni la hirotonie prin slobozeniia ce să va da de la domniia mea.

Iată printr-acest cinstit şi bine închipuit hrisov, dăm numita mănăstire cu toate ale sale, mişcătoare şi nemişcătoare, ca să fie metoh sfintei episcopii de la Argeş şi întru nimic să nu fie supărată de orice cereri să vor face de la celelalte mănăstiri ale ţării şi a nu o face nimenea conac de a lăcui oameni căsătoriţi cu fămeile lor, nici a o face magazie pentru orice, ci numai oamenii cei trebuincioşi să-şi aibă lăcuinţa înnăuntru în mănăstire. Şi sfinţiia sa părintele episcop chir Iosif să aibă datorie a iconomisi toate cu bună orănduială. Mai întăi, să plătească datoriia şi dupe aceia să meremetisească cele stricate, dupe putinţă. Să ţie preoţi cuvioşi şi alţi oameni căţi vor fi trebuincioşi bisericii, spre săvărşirea sfintelor slujbe neîncetat, dupe orănduiala ctitorului.

Însă, atăt părintele episcop, căţi şi alţii ce vor fi după sfinţiia sa, să aibă adică conac aciastă mănăstire şi să iconomisească ale ei. Iar zestrea ei să nu o înstreineze sau să o strămute la episcopie sau la alte părţi, ci dăosebi de a episcopii să să chiverniseaseă după orănduiala ctitorului. Iar pentru orănduiala celor ce vor veni la hirotonie, să fie dascăl orănduit, ca să-i cerceteze şi să-i înveţe, carele să dea adeverinţă că s-au cercetat, s-au deprins la cele bisericeşti şi s-au ales vrednec dă hirotonie. Şi atuncea părintele mitropolitul sau iubitorii de Dumnezeu episcopi să facă domnii mele anaforale dupe coprinderea domneştilor noastre porunci ce am dat pentru aciasta.

Deci, fiindcă aciastă sfăntă mănăstire au avut milă atăt de la domniia mea din ceilaltă domnie, căt şi de la fraţii domni din urmă, de lua pă fieşcare an, de la ocnă, bolovani sare una sută şi liude zece streini şi acum, dupe rugăciunea ce au făcut domnii mele iubitorul de Dumnezeu episcop Argeşău pentru ajutorul meremetului ce are să facă la acest sfănt lăcaş, ca să dăm aceste liude zece dintre dajnicii Visterii, neavănd putinţă a găsi oameni streini, ne-am milostivit şi în locul acelor liude zece streini, dăm domniia mea liude zece dintre dajnicii Visterii.

Pentru care, poruncim dumitale, *vel* vistier, să-i aşăzi în catastihul Visterii ca apururea să-i aibă şi, dupe orănduială, dăndu-să ţidula Visterii şi aducănd închipuire de la ispravnici judeţului, să li să dea şi pecetluiturile domnii mele, spre a-i avea în pace şi nesupăraţi de răndul dăjdiilor Visterii şi de alte orăndueli.

Aşăjderea să aibă şi acei una sută bolovani sare de la ocnă, ca să-i ia la vremea ce iau şi celelalte mănăstiri.

Şi am adeverit hrisovul acesta cu însuşi credinţa domnii mele, Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod şi cu credinţa preaiubitului domnii mele fiiu Costandin voevod, marturi fiind şi dumnealor cinstiţii şi credincioşi boerii veliţi ai Divanului domnii mele: pan Dumitraşcu Racoviţă *vel* ban, pan Ianache Văcărescul *vel* vistier, pan Manolache Creţulescu *vel* vornic de Ţara de Sus, pan Ioan Damaris *vel* vornec de Ţara de Jos, pan Radu Golescu *vel* vornic al obştirilor, pan Costandin Filipescu *vel* logofăt de Ţara de Sus, pan Ştefan Văcărescu *vel* logofăt de Ţara de Jos, pan Isac Ralet *vel* logofăt al obiceiurilor, pan Gheorghie Mavrocordat *vel* spătar, pan Costandin Suţul *vel* postelnic, pan Theodorache Iuliiano *vel* clucer, pan Iordache Slătineanu *vel* paharnic, pan Grigorie Paleologul *vel* stolnic, pan Nicolache *vel* comis, pan Costandin Viişoreanu *vel* sluger, pan *[loc liber]* *vel* pitar. Şi ispravnic pan Costandin Filipescu *vel* logofăt de Ţara de Sus.

Şi s-au scris hrisovul acesta la întăiul an dintru a doa domnie a domnii mele aici în oraşu scaunului domnii mele, Bucureşti, la anul de la măntuirea lumii 1797 martie 22, de Răducan Poenar *biv treti* logofăt, condecar.

Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod *[m.p.]*.

L. P.

Costandin Filipescu *vel* logofăt *procitenum*
Theodorache Văcărescu *vtori* logofăt

Trecut în condica Divanului,

Răducan *biv treti* logofăt, condicar

Arh. St. Buc., Episcopia Argeş, I—6.
Original, pergament, stare foarte bună; pecetea mare domnească, în tuş roşu, purtînd data 1796 august 17; însoţit de o copie modernă.

349. **1797 aprilie 9.**

Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod bojiiu milostiiu gospodar zemli Vlahiscoe.

Sfintei şi dumnezeeştii mănăstiri de aici din oraşul scaunului domnii mele, Bucureştii, unde să cinsteşte şi să prăznueşte hramul Tresfetitele, ce să numeşte Colţea, unde sănt şi spitaluri pentru odihna bolnavilor streini, care iaste făcută şi înnălţată din temelie de răposatul boer Mihai Cantacuzino *biv vel* spatar.

Ca să aibă a lua sfănta mănăstire, în toţi anii, de la ocna Slănicul *ot sud* Saac, toată dijma de sare, din zece bolovani, un bolovan, după cum au luat, să fie pentru cheltuiala şi căutarea bolnavilor streini care să vor odihni în spitalurile ce au făcut la aciastă mănăstire.

Pentru că dupe ce au făcut şi au înnălţat numitul boer Mihai Cantacuzino *biv vel* spatar aciastă sfăntă mănăstire şi au înfrumuseţat-o şi au dăruit-o cu sfinte odoară căte trebuesc, au făcut şi înprejurul mănăstirii ziduri şi şcoală dă chilii deajuns pentru odihna a multor streini. Şi pe lăngă acestea toate, au mai făcut şi ospitaluri, ca să să odihnească bolnavii streini, precum toate tocmite şi iscusite să văd.

Deci, pentru cheltuiala şi căutarea bolnavilor ce să vor odihni în spitaluri, ca să aibă, să nu lipsească la cele ce vor trebui să să caute la boala lor cu dohtorii şi cu altele, încă din dumnezeiasca îndemnare şi din bun gănd ce au fost pus în inima sa, aşa au socotit şi au închinat sfintei mănăstiri, să ia toată dijma de sare de la ocna Slănicul, dupe cum s-au zis mai sus, fiind acea ocnă domnească pe moşiia dumnealui, ca să fie numai pentru căutarea bolnavilor, iar nu şi pentru alte cheltueli, urmănd sfintei scripturi ce grăeşte la sfănta evanghelie că bolnav şi strein am fost şi m-aţi căutat, ca să să învrednicească a auzi glasul cel dumnezeesc, cănd va zice: veniţi blagosloviţii părintelui mieu de moşteniţi înpărăţiia cerului, care iaste gătită voao de la întemeerea lumii.

De care şi domniia mea, după daniia dumisale, fiind toate ocnile Ţării Rumăneşti supt stăpănirea domnii, am binevoit într-acestaşi chip şi am aşăzat adică, ca să ia sfănta mănăstire acea dijmă de sare şi de acum înnainte de la ocna Slănicul, în toţi anii, dupe cum au rănduit boerul ce scrie mai sus.

Însă, de vor vrea cămăraşii să să învoiască cu ispravnicii mănăstirii ca să ia dijma de sare şi să dea taleri doao mii cinci sute pe an, bani vechi, iar de nu vor vrea cămăraşii să dea acea sumă de bani ce scrie mai sus, să fie volneci ispravnecii mănăstirii să rădice acea sare de la ocnă în toate lunile, să o ducă la orice vad să o vănză cu ce preţ vor putea. Sau de-şi vor găsi muşterii, să o vănză şi acei muşterii încă să o ducă pe la vaduri, să o vănză, cum s-au zis mai sus şi să nu aibă nici o opreală dă nimeni. Însă de vor da cămăraşii preţul ce vor da alţii pe sare, să aibă a o lua ei.

Iar cănd să va întămpla a nu să vinde ocnele, ci ar rămănea pă seamă domnii de s-ar pune cămăraşi în credinţă, mănăstirea tot să aibă a-şi lua acea milă de la ocnă, precum scrie mai sus, iar nicicum să nu fie lipsită de acea milă.

Iar cănd să vor învechi şi nu să va putea a să mai scoate sare pe acea gură de ocnă, să aibă a să face alte guri de ocne noaă tot acolo pe acea moşie a Slănicului şi tot să ia sfănta mănăstire dijma. Să fie sfintei mănăstiri dijma aciasta stătătoare și nestrămutată în veci.

Iar pentru purtarea dă grijă a cheltuelii ce va să să cheltuiască la cheltuiala bolnavilor streini, au fost pus mai sus numitul ctitor patru ispravnici, ca ei să aibă a lua bani de la sfănta mănăstire după dijma de sare de la ocna Slănicul, să-i cheltuiască la doftorii și la altele ce vor trebui la căutarea bolnavilor. Şi pentru căţi vor fi ostenitori dă vor purta grija la acele cheltueli, domniia mea încă i-am ertat să aibă pace de toate dăjdiile oricăte ar eși peste an, de nici unile nici un val şi nici o băntuială să nu aibă.

Așijderea au fost pus și patru neguţători juraţi, înpreună cu starostea, ca să aibă a lua în toţi anii seama acestor ce s-au zis mai sus ispravnici, de tot venitul și de toată chieltuiala cătă să va face pe an la trebuinţa acelor bolnavi. Iar de să va întămpla moarte acelor ce s-au zis mai sus ispravnici, să aibă a să pune ispravneci dintre cei patru neguţători juraţi, iar nu dintre alţii streini.

Așăjderea și cănd va muri vreunul dintr-acei patru neguţători juraţi, iarăși să-și pue ei altul în loc, pe care vor socoti asemenea lor, să fie tot deplin patru și pe daniia dijmii de sare ce au închinat acel răposat boer, ce s-au zis mai sus și pe toate așăzămănturile ce au făcut la aciastă mănăstire.

Aşijderea să aibă a ţinea sfănta mănăstire liude doaăzeci, scutelnici streini şi lude dooăzeci dărvari, care să fie scutiţi de toate angariile ce es peste an în ţară, i patru lemnari și şi aceştiia să fie scutiţi de toate podvoadele, ca să fie pentru poslușaniia sfintei mănăstiri, numai să dea într-un an, ughi doi.

Încă să aibă sfănta mănăstire dooă pivniţi a le scuti de fumărit, i dă toate alte angarii.

Şi iar să aibă a lua de la tărgul ce să face la Lichirești, din zioa de duminica mare pănă în ceilaltă duminică, vama ce să va face de la fieşcare neguţător, după vechiul obicei, din toate să ia oamenii mănăstirii Colţii, iar vameșii amestic să nu aibă.

Şi iar să aibă sfănta mănăstire ca să ia vinăriciu de la toţi cei ce au vii pă moşiia Bucovul şi plătesc vinărici ce să coprinde din hotar pănă în hotar, după cum și alte cărţi asemenea aciasta arată, însă partea jumătate cu gărdurăritul, afară din popoarăle dumnealui *vel* armaş, iar ceilaltă parte să o dea la cămara domnii mele.

Şi să scutească pe tot anul, de oerit, oi cinci sute, cu pecetluii domnesc. I dijmărit și vinărici pă drepte bucatele mănăstirii. Şi în toţt anii să aibă a lua aceşti taleri 2 500, în locul dijmei de sare, ce s-au numit mai sus, de la ocna Slănicul.

Aşijderea şi preoţii de la aciastă sfăntă mănăstire să fie scutiţi de orice vor da alţi preoţi şi să scutească și vinărici i dijmărit pă drepte bucatele lor, i căte o pivniţă, aici în București, apărate de fumărit, de căminărit, de vamă, de vin domnesc și de alte angarii. Numai şi preoţii napristan şi necurmat să păzească slujbele sfintelor biserici, atăt la biserica cea mare, căt şi la paraclise şi orănduiala săracilor bolnavi după la spitaluri. Iar de nu vor păzi ci, din lenevire, să vor zăticni la orice, să nu să ţie în seamă mila aciasta.

Osebit de aciasta, să aibă a lua sfănta mănăstire de la *vel* vameş, pe tot anul, căte taleri una sută optzeci, pentru casile ce sănt carvasara, căci nefiind cea mai de trebuinţă adică carvasara pentru şăderea vameşului celui mare; care carvasara trebue în mijlocul tărgului să fie şi umblănd carvasaraoa din loc în loc, le era foarte peste mănă atăt vameşului i tuturor oamenilor carvasaralii, căt şi neguţătorilor ce vin cu marfă cu povări grele, care aciastă neîndemănare, încă din ceilaltă domnie văzăndu-o, şi vrănd a să şti unde să fie carvasaraoa, spre a veni şi neguţătorilor mai cu înlesnire, am poruncit ca să să găsească un loc ca acela. Şi găsindu-să un loc sterp al aceştii sfinte mănăstiri în mijlocul tărgului şi vrănd domniia mea ca să fac venit mănăstirii, au priimit şi epitropul sfintei mănăstiri de au zidit şi au făcut case cu magazie şi cu toate cele trebuincioase. Şi aşa, pentru folosul mănăstirii şi ajutorul spitalului, am legat prin cartea domnii mele ca, în toată vremea să fie nestrămutat aceste case carvasara şi să ia mănăstirea, pe tot anul aceşti taleri 180, pe fieşcare an, de la *vel* vameş, făr de nici un fel dă pricină.

Care toate aceste mili şi priveleghiuri, căte sănt numite mai sus, le-au avut sfănta mănăstire atăt de la fraţii domni de mai nainte, i din ceilaltă domnie a domnii mele, căt şi de la fraţi domni din urmă, precum şi domniia sa, selefu nostru, Alexandru vodă Muruz, pentru mai bună căutarea, hrana şi folosirea săracilor bolnavi ce să află la spitalurile aceştii mănăstiri, au mai adaos milă de la domniia sa şi alţi taleri cinci sute pe an, din venitul ocnelor, lăngă acei taleri dooă mii cinci sute ce lua mai nainte, ca pe tot anul să ia taleri trei mie tocmai, la fieşcare triminie căte taleri şapte sute cincizeci.

Şi au înlesnit domniia sa şi darea acestor bani, prin osebită porunca domnii sale, ca la vremea cea orănduită, făr dă pricină să i să dea orănduiţi bani, spre a nu avea epitropul lipsă dă trebuincioasa cheltuială a spitalurilor. La care spitaluri, văzănd domniia sa stenohoriia bolnavilor că neavănd o deosebită odae pentru unii care încep a să scula din boală, mai vărtos cei cu patima lăngorii, carii neosebindu-să dintre ceilalţi, la un loc mai curat, să poate a-i întoarce boala, precum şi alţii din alte patimi asemenea neavănd răsuflarea şi mutarea lor la un loc mai curat.

Pentru aceia, au socotit domniia sa dă trebuinţă şi au poruncit epitropului ca lăngă acele dooă odăi mari spitaluri dă jos, să aibă a ţinea şi o al treilea odae curată, cu căteva paturi şi cu cele trebuincioase ca, din cei ce să mai rădică spre sănătate din spitalurile mari, să[-i] mute întracea deosebită odae, unde să-şi aibă iarăşi căutarea lor şi curăţeniia, precum şi în spitalurile vechi asemenea să fie curăţenie.

Deci şi acum, învrednicindu-ne domnul Dumnezeu cu al doilea domnie a aceştii pravoslavnice Ţări Rumăneşti, bine am voit de am înnoit toate milele ce să coprinde mai sus, atăt cele ce le-au avut mai dinnainte, căt şi cele ce s-au mai făcut în urmă, ca să i să păzească nestrămutat.

Şi am adeverit hrisovul acesta cu însuşi credinţa domnii mele Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod şi cu credinţa preaiubitului domnii mele fiiu Costandin voevod, marturi puind şi pă dumnealor cinstiţii şi credincioşii boerii cei mari ai Divanului domnii mele : pan Dumitraşco Racoviţă *vel* ban, pan Enache Văcărescul *vel* vistier, pan Manolache Creţulescul *vel* dvornec de Ţara de Sus, pan Ioan Damaris *vel* dvornec dă Ţara de Jos, pan Radul Golescul *vel* dvornec al obştirilor, pan Costandin Filipescul *vel* logofăt de Ţara de Sus, pan Ştefan Văcărescul *vel* logofăt de Ţara de Jos, pan Isac Ralet *vel* logofăt al obiceiurilor, pan Gheorghie

Mavrocordat *vel* spatar, pan Costandin Suţul *vel* postelnec, pan Theodorache Iuliiano *vel* clucer, pan Iordache Slătineanu *vel* paharnic, pan Grigorie Paleologul *vel* stolnic, pan Iancul *vel* comis, pan Costandin Viişoreanu *vel* sluger, pan *[loc liber] vel* pitar. Şi ispravnec, pan Costandin Filipescul *vel* logofăt de Ţara de Sus.

Şi s-au scris hrisovul acesta întru întăiul an dintru a doao domnie a domnii mele aici în scaunul domnii mele, Bucureştii, la anii de la naşterea domnului Dumnezeului nostru, Isus Hristos, 1797 aprilie în nooă, de Chiriţă logofeţel dă divan.

Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod *[m.p.]*.

L.P.

Costandin Filipescu *vel* logofăt *procitoh*

Theodor Văcă[rescu] *vtori* dvornic

Trecut în condica Divanului,
Răducan *biv treti* logofăt, condicar

Acad. R.S.R., CCCLXIII–25.
Original, stare foarte bună, hîrtie cerată; pecetea mare domnească, în tuş roşu; frumoasă titulatura domnului şi iniţiala S., în tuş roşu.

350. 1797 aprilie 30.

†Dat-am acest adevărat şi credincios zapis supt iscălitura mea şi adeverit şi cu pecetea sfintii mănăstiri Radu Vodă la măna dumneaei polcovnicesii Efdochii Jiianca.

Ca să-i fie de bună credinţă şi precum să să ştie că avănd sfănta mănăstire o casă făcută pe locul ce-l are de la Poarta cea mare de vale, piste drum şi pănă în apa Dîmb[oviţei], atăt în lung, stînjeni 115, o sută cinsprezece, căt şi în curmeziş, stînjeni 64, şaizeci şi patru, cu căt îi ţine coprinsul ocolit, cu curtea de gard şi merge pe alăturea cu magaziia dă căsăpie, ce este tot a mănăstirii.

Şi văzănd mănăstirea că din zi în zi să dărapănă casa, ca să nu să piarză cheltuiala binalii, de bunăvoe am făcut tocmeală cu numita polcovnicească şi i-am văndut casile, însă binaoa cu gardurile şi înprejmuirile din lăuntru, drept bani gata, taleri 1 850, adică una mie opt sute şi cincizeci. Care bani, pe toţi, deplin i-au numărat la mănăstire în măinile mele. Aşijderea am legat şi chiriia pămăntului, ca să dea pe tot anul căte taleri şapte.

Deci, de acum să aibă numita polcovnicească a stăpăni cu bună pace, atăt dumneaei, căt şi coconii dumneaei, căţi Dumnezeu îi va dărui şi cu tot neamul, numita casă cu căt îi ţine îngrădiş[ul] coprinsului ei, cu bună pace de către mănăstirea Radul Vodă şi de către toţi egum[enii] ce vor sta după vremi, plătind însă chiriia ce s-au zis mai sus, a pămăntului, pe tot anul, făr dă nici o pricinuire. Şi orice namestii îi vor fi dă trebuinţă a-şi face în coprinsul locului pentru trebuinţa casii, slobodă să fie, or acum sau cănd îi va da măna, nesupărată dă nimini, nici de către mănăstire sau de egumeni ce vor fi, pentru că aşa ne-au fost aşăzămănt[ul] şi tocmeala, puind şi chiriia locului cum să cade.

Şi pentru încredinţare, am întărit zapisul acesta cu însuşi iscălitura mea, întărind şi cu pecetea sfintii mănăstiri, ca să fie nestrămutat acest aşăzământ, puind şi alte mărturii, obraze de cinste.

1797 aprilie 30 [1].

Exarhul mănăstirii Radu voevod, Chiril *[indescifrabil]* adeverez *[greceşte]*

Daniil eromonah, martor *[greceşte]*

Nicolae *[indescifrabil]*, armaş, martur

Şi am scris eu Gheorghiţă logofăt *ot* stărostie, cu zisa şi învăţătura sfinţii sale părintelui exarh Radoliot şi sănt martor.

[pe verso]: confirmarea, în limba greacă, din 22 noiembrie 1812.
— Zapisul casii noastre ce o am cumpărat de la sfănta mănăstirea Radu Vodă, eu.

Acad. R.S.R., CCCLXXIV—175 şi copie cu nr. 176.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

---

[1] În inventar era trecută cu dată greşită: 1795 aprilie 20. S-a rectificat.

351. 1797 iulie 17.

Adică eu Mihai păscaru dat-am credincios şi adevărat zapisul mieu la măna dumnealui jupănului Costandin abagiu.

Precum să să ştie că avănd eu o casă în mahalaoa Oţetarului, cu locul ei moştenesc şi să vecineşte înaintea casii cu fundul grădinii logofătului Efrem şi în sus cu casa dumnealui şi în jos la drum.

Însă casa, după cum să vede, cu locul ei, pă unde arată semnele gardurilor, o am văndut mai sus numitului neguţător drept taleri 177, adică o sută şaptezeci şi şapte tocma. Şi i-am dat şi zapisul cel vechi de cumpărătoare.

Şi eu o am văndut de a mea bunăvoe, nesi[li]t de nimenea. Ci dumnealui să aibă a o stăpăni cu bună pace de către mine şi de către tot neamul mieu, atăt dumnealui căt şi copii dumnealui, nepoţi strenepoţi căţi Dumnezeu va dărui.

Şi cănd s-au făcut acest zapis, au fost cu ştirea preoţilor i a mahalagiilor şi a vecinilor.

Şi eu, pentru mai adevărata credinţă, am iscălit şi am pus şi degetul în loc de pecete, ca să să crează.

1797 iulie 17.

× Eu Mihai păscaru, vănzător
Eu popa Radul *ot* mahalaoa Oţetarului
Eu popa Vasile *ot tam*
Şi am scris eu popa Bogdan duhovnic *ot* mahala, cu zisa dumnealor.

Acad. R.S.R., CCV—226.
Original, stare foarte bună.

Preaînnălţate doamne,

Mariia văduva de aici, încă de la leat 1796 mai, prin jalbă către măriia sa Alexandru vodă Moruz au cerut să-şi vănză cu mezat o prăvălie a sa ce o are aici în Bucureşti, în mahalaoa Sfăntului Gheorghe Vechi, în faţa podului cel mare al Tărgului de Afară, ca să să plătească de datorii.

Şi fiind orănduită la Departamentu de Şapte spre cercetare, unde cerăndu-să jeluitoarii a da îndestulare cu ce ţine această prăvălie, au arătat foaia zestrilor ei, cu leat 1788 fevruarie 12, iscălită de Tudora mătuşa ei. În care foaie s-au văzut pusă şi această prăvălie dată zestre. Din care dovedind judecata că prăvălia este bună a jăluitoarii, făr de nici o pricină, au găsit cu cale ca să şi-o vănză cu mezat, după cererea ei. Şi au arătat cu anafora mării sale, care întărindu-să cu pecetea gospod, s-au dat poruncă la stărostie ca să să facă mezatul aceştii prăvălii, după coprinderea anaforalii departamentului.

După care poruncă urmăndu-să şi scoţăndu-să prăvăliia la mezat, s-au strigat de atunci pănă acum, întru auzul obştii, dă este mai bine de un an. În care diiastimă de vreme, artărdisind din muşterii după obicei, la preţul cel din urmă, au rămas asupra dumnealui *vel* dvornic al obştirilor Radul Golescu cu taleri 945, piste care preţ nemaiarătăndu-să altul ca să mai înalţe, nici din cei ce li să cuvin protimisis, nici din alţii streini, fiind şi cu voia jăluitoarii, am haraciladisit mezatul aceştii prăvălii pă seama numitului boer, drept această sumă taleri noaă sute patruzeci şi cinci, însă numai binaoa, fiind locul al sfintii mănăstiri Colţea, cu chirie pe an căte taleri doisprezece şi bani şaizeci.

Pentru care, dupe orănduială, s-au dat în ştire şi epitropului numitii mănăstiri, ca de voeşte a o lua pentru mănăstire, să dea la mezat. Şi s-au lepădat zicănd că nu-i trebueşte.

Ci fiindcă dumnealui dvornecu Golescu cumpărătorul au cumpărat de la mezat numărănd şi toţi banii la stărostie, să roagă înălţimii tale a i să da şi luminată întărire la mănă de bună stăpănire.

1797 iulie 18.

Al mării tale prea plecat slugă,
[indescifrabil] Ţigara, staroste

[rezoluţia domnului]:

Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod i gospodar zemli Vlahiscoie.

Fiindcă şi prin cercetarea ce s-au făcut acum, din porunca domnii mele, la judecata departamentului şi a dumnealor veliţilor boeri în pricina ce au avut numita Marie cu cumnată-său Ene, s-au găsit primită cererea ei dă a avea voe să-şi vănză această prăvălie ce o are de la părinţi.

Pentru care cerănd şi însuşi prin jalbă către domniia mea întărirea mezatului acestuia, am dat dumnealui cinstitului şi credincios boerului domnii mele *vel* dvornec Radu Golescu domneasca noastră întărire ca să stăpănească cu pace ca un lucru cumpărat de la mezat, dănd şi ajutoru cutii după orănduială.

1797 iulie 28.

L. P.

procit vel logofăt

Acad. R.S.R., CLXXXVIII—83.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecetea domnească, în tuş roşu.

353. 1797 iulie 29.

†Adică eu Ioniţă meimar-başa care mai în jos mă voi iscăli dat-am zapisu mieu la măna dumneaei jupănesii Marii, soţiia răposatului Dumitrache şălar, i la măna jupănului Păun cavafu.

Precum să să ştie că am tocmit cu numiţii mai în sus, ca să-i fac o prăvălie în Şălari, mahalaoa Sf. Nicolae, în locul cel vechi. Şi tocmeala ne-au fost, după cum sănt ale vecinilor Hagi Stan, i dumnealui Dumitrache şălaru. Numai fiind că prăvăliia dumnealor iaste a să face numai cu un cat şi dedăsupt pivniţa boltită. Însă casa să fie tăvănită cu var alb şi între prăvălie şi între casă, o cămăruţă, cu chimir, să-i fac şi doaă sobe, una cu foc şi alta oarbă. Şi să-i fac trei uşi, doaă de table şi una dreaptă şi stălpii căptuşiţi nemţeşte şi o fereastră cu şase ochiuri, cu cercevele, cu fiară, şi din dos un pridvoraş, tăvănit cu şindrilă de brad. Şi la prăvălie tavan de ulucă şi tărăbile prăvăliei şi paturile în prăvălie şi în casă şi pardoseala în prăvălie şi în casă, după cum să va face la vecini.

Şi tocmeala mi-au fost cu totul de la mine, să le dau gata de verigă, în drept taleri 510, adică cinci sute zece. Şi banii să mi-i dea în trei rănduri, însă la început, la mijlocu lucrului şi la sfărşit.

Deci şi eu să am a pune silinţă, ca la vreme a-i ştivi tot lucru spre plăcere. Şi zidurile în sus cu[m] sînt la vecini.

Şi pentru credinţă am iscălit însumi.

1797 iulie 29.

[semnătură armenească, indescifrabilă]
Hagi Stancul bogasier, vecin dumnealui
Dumitrache şălar, vecin dumnealui
Şi am scris Voicu logofăt şi martor

Arh. St. Buc., M-rea Cotroceni, XXIX—22.
Original, stare bună; pe verso însemnări de primirea banilor.

354. 1797 august 2.

†Adică eu popa Ion din mahalaoa Lipcanilor dat-am credincios zapisul mieu la măna dumnealui jupăn Ivan i a dumneaei cocoani Safti so[a]cra dumnealui.

Precum să să ştie că avănd eu o căşcioară aici în mahalaoa Lipcanilor, care casă o am făcut-o eu, iară locul l-am cumpărat de la popa Necula, domnesc.

Şi i-am văndut-o de a mea bunăvoe în taleri 575, adică cinci sute şaptezeci şi cinci, dăndu-le şi alte zapise vechi la mănă. Pentru aceia şi dumnealor să aibă a stăpăni cu bună pace, dumnealor căt şi nepoţii dumnealor, neam din neam căt Dumnezeu le va dărui.

Însă acest loc are a face milă la Sfăntu Panteleimon pe an bani 45. Şi acest loc să învecineşte despre răsărit cu Tudor croitor, iară despre

apus cu dumnealui coconu Fanache, în fundul grădinii cu Dinul trămbițaș, poarta după cum am luat-o eu la biserică.

Şi cănd s-au făcut acest zapis au fost şi alţi oameni mahalagii care mai jos să vor iscăli martori.

Şi am primit astăzi şi banii toţi deplin în măna mea. Şi pentru mai adevărată credinţă m-am iscălit cu [*indescifrabil*] condeiu mieu, ca să să crează.

1797 avgust 2.

Eu popa Ion vănzător
Eu Anișca nepoata
Eu Tudor croitor vecin, martor
Eu Costea vătăşel, martor
Eu Necula croitor, martor
Eu Stanciul găitănar, martor

Acad. R.S.R., CXI—52.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

355. 1797 august 20.

Încredințăm cu acest zapis al nostru noi cei mai jos iscăliți anume, la măna dumneaei jupănesii Mariuții.

Precum să să știe că după tocmeala ce am avut cu dumneaei ca să-i facem o prăvălie cu toată cheltuiala noastră, la urmă luăndu-și dumneaei seama ca să facă și altă bina desupra dupe cum sănt și celelalte binale care să fac alăturea, iarăși ne-am tocmit ca să-i facem asemenea bina cu toată cheresteaoa noastră și să ne dea taleri 180, adică o sută optzeci și *o șamalagea (sic)*. Şi să avem a pune cherestea asemene și la acelelalte doaă, fiindcă așa ne-au fost tocmeala între noi.

Și pentru credința ne-am iscălit mai jos, ca să să crează.

1797 avgust 20.

[*semnătură armenească, indescifrabilă*]
Eu Gheorghie lemnar, adeverez
[*semnătură indescifrabilă*]
Dimitrie, martor [*grecește*]
Dumitrache șălaru cel mic, martor
Și am scris eu Şerban Pană cu zisa celor mai sus iscăliţi şi martor

Arh. St. Buc., M-rea Cotroceni, XXIX—23.
Original, stare foarte bună, hîrtie format mic; pe verso diferite însemnări de primirea banilor.

356. 1797 septembrie 5.

†Încredinţez cu acest zapis al mieu la măna dumnealui *vel* vornic Radul Golescul.

Precum să să ştie că o Mariia fămeia avănd o prăvălie pe locul sfintii mănăstiri Colţii cu chirie, care prăvălie este pe uliţa ce merge spre Curtea gospod cea veche.

Şi din poruncă domnească vănzăndu-să numita prăvălie cu mezat, de la mezat au cumpărat-o dumnealui vornic cu întărire domnească. Care cumpărătoare a dumnealui vornecului au fost şi prin ştirea mănăstirii. Dar fiindcă dumnealui vornec voeşte ca să strice şi să prefacă acea prăvălie, mănăstirea după pravili şi după vechiul obicei al pămăntului, au făcut cerere ca să facă dumnealui vornec nou aşăzămănt cu mănăstirea pentru plata chirii pămăntului, cu oareşicare adaos peste suma căt plătea acum.

La care această cerere, măcar că dumnealui vornic să înpotrivea, cerănd ca să plătească şi dumnealui chiriia pămăntului tot căte taleri 12 *pol*, căt plătea şi mai sus numita Mariia vănzătoarea. Dar în cea după urmă, însuşi dumnealui vornic cunoscănd că are mănăstirea dreptate de a face de iznoavă simfonie pentru chiriia pămăntului şi a da şi oareşicare adaos peste suma chirii căt să plătea pănă acum.

De a noastră bunăvoe ne-am mulţumit şi ne-am învoit într-acesta chip, ca peste taleri 12 *pol* ce să plătea chiriia pămăntului pănă acum, să aibă a mai da dumnealui vornic alţi taleri 3 *pol*, cu carii să să facă chiriia peste tot taleri 16, tocma.

Care bani să aibă a-i plăti chiriaşul cel care să va găsi şăzănd în prăvălie, la fieşcare începere de an, adică la Sfete Dimitrie, începăndu-se anul de acum de la Sfete Dimitrie viitor. Şi mănăstirea să aibă a da răvaş de plata chirii la măna acelui chiriaş pe numele dumnealui vornecului.

Drept aceia fiindcă după cum şi mai sus arătăm, amăndoaă părţile ne-am mulţumit pe această mai sus arătată simfonie, am dat acest zapis la măna dumnealui vornecului, cum şi dumnealui vornec au dat mănăstirii asemenea zapis ca acesta, ca să fie spre dovadă în toată vremea.

1797 septemvrie 5.

Arhimandritul Daniil şi epitropul Colţii, adeverează
[indescifrabil] vel ban, mărturie

[pe verso]:
Zapisul părintelui arhimandrit Zehnos, pentru chiria prăvălii ce am luat-o.

Acad. R.S.R., CLXXXVIII–85.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

357. 1797 septembrie 8.

†*Milostiiu bojiiu Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod i gospodar zemli Vlahiscoie* dat-am domneasca aceasta a noastră carte lui chir Filothei, ce să află purtător dă grijă la metohul sfintei episcopii Rîmnic, unde să cinsteşte şi să prăznuieşte hramul Sfinţilor Patruzeci dă mucenici.

Cu care să aibă a ţinea lude patru din dajnicii mahalalilor din oraşul domnii meale, Bucureştii, pentru cea de-apururea curăţenie şi înfrumuseţarea grădinii ce iaste la acest metoh. Care, această milă au avut-o şi de la domniia sa seleful nostru Alexandru vodă Moruz, prin cartea ce o văzum cu leat 1796 martie 14.

Drept aceia, şi domniia mea, milostivindu-ne, îi înnoim şi întărim mila aciasta şi poruncim dumitale, cinstit şi credincios boerul domnii mele,

vel vistier: cercetăndu-i să-i scoți din catastihul Visterii și să li să dea pecetluiturile domnii mele la măini, spre a fi cunoscuți și apărați de răndul dăjdiilor Visterii, i de alte podvezi, ca să poată a căuta de treaba și posluşaniia acei grădini, păzindu-să aciastă milă întocmai și nestrămutată, că așa iaste porunca domnii mele. *Tolico pisah gospodstvo-mi.*

1797 septemvrie 8.

L. P.

Trecut în condica Divanului

Acad. R.S.R., XCII—177.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecete inelară ovală, în tuș roșu, purtînd data 1787.

358. 1797 septembrie 28.

Adeverez cu zapisul meu acesta la cinstită mîna dumnealui vărămieu Barbul Pănita [?] i la mîna soții dumnealui.

Precum să să știe că avănd eu o casă în mahalaoa Scaunelor, pă locul sfintii Mitropolii, cumpărată prin sultan mezat de la un Andronache isprăvnicel *ot* Focșani, luată de mine *ot* leat 1794 ghenarie 20.

Care casă să plătea la sfînta Mitropolie chirie pentru loc cîte taleri 3 pă an. Și să află între casa jupînesii Paraschivii și a lui Dumitru lăutar țigan, ce-i zic Țăra.

Și atunci, din întîmplarea vremilor, răspîndindu-ne pă afară nu am venit la sfînta Mitropolie să-mi fac așezămînt. Deci dar mie, în această diiastimă de vreme, pricinuindu-mi-să scădere încît am căzut și la datorii, acum ca să scap de datornici, neavănd cu ce mă ajuta la plata datorii, am făcut această casă vănzătoare. La care ivindu-să mușteriu cumpărător, mai sus numit, cu învoială i-am văndut-o drept bani gata taleri 350, adică trei sute cincizeci.

Pentru care acum viind la preasfinția sa părintele mitropolitu ca după obicei să fac așezămînt pentru chiriia locului, s-au cerut de preasfinția sa ca să facă chiriia locului taleri 10, fiind al doilea vînzare.

Și eu aflîndu-mă în halul ce arăt, am căzut cu rugăciune la preasfinția sa ca să să milostivească a fi pă an chiriia locului taleri cinci, ca să nu să zăticnească vănzarea, să mă poci scăpa de supărările datornicilor.

Preasfinția sa, după a mea rugăciune și pentru halul în care mă aflu, au binevoit de au primit să fie cu această chirie ce mai sus arată locul aceștii case, după cererea cumpărătorului, care bani ai chirii să să dea la sfînta Mitropolie la începerea anului.

Drept aceia dar, fiindcă banii i-am primit deplin de la dumnealui, să aibă cu acest zapis al mieu i cu sineturile ce i-am dat a face casa zapt să-și aibă în stăpînire, făcînd cu dînsa ce va voi despre mine și despre neamul mieu.

Și pentru credință mi-am iscălit numele mai jos și degetul în loc de pecete, iscălindu-se și alte mărturii vrednice de credință.

1797 septemvrie 28.

× Dimitrache Nicolau
× Elenco *sin ego* Dumitrache
× Eu Paraschiva văduva, vecina, am primit
× Eu Dumitru lăutar ţiganul, vecin, martor
Popa Petre *ot* biserica Scaunelor Vechi, martor
Popa Calotă *ot [tam]* m-am iscălit
Şi am scris cu zisa numitului Dimitrache şi mărturie
Costandin logofăt

[confirmarea mitropolitului]:

Dositheu *milostiiu bojiiu* arhiepiscop i mitropolit Ungrovlahii.

Văzîndu-se şi de smereniia noastră coprinderea acestui zapis, întărim să-şi aibă numitu Barbul stăpînirea casii, plătindu-şi chiriia locului pă an cîte taleri cinci la sfînta Mitropolie, în soroc, la începerea anului.

Iar cînd după vremi nu va plăti chiriia, ci va rămînea rămăşiţă, atunci să fie silit de Mitropolie a-şi rîdica lemnile, să rămîie locul slobod, ca să să dea la alt chiriaş bun ce va plăti chiriia la vreme, fără cusur.

Şi cînd după vremi, din vreo întîmplare, va căuta să vînză numitu această casă, să aibă datorie ca mai întîi să dea ştire sfintii Mitropolii ca să-şi facă aşăzămînt pentru chirie cu muşteriul ce va fi cumpărător.

Şi fiindcă această casă ne pliroforisim atît de la vînzător, cît şi de la cumpărător, că să află veche şi dărăpănată, după rugăciunile [cumpărătorului] am dat voie să şi-o prefacă cumpărătoru cînd va putea.

Aceasta scriem.

1797 septemvrie 30.

L. P.

Arh. St. Buc., ms. 158, f. 21v—22.
Copie.

359. 1797 octombrie 3.

Milostiiu bojiiu Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod i gospodar zemli Vlahiscoie.

De vreme ce şcoala slovenească ce iaste aşăzată aici în oraşu domnii mele Bucureşti, la Sfîntul Gheorghie cel Vechi, care iaste de învăţătura cărţii sloveneşti i rumăneşti, unde nu numai din copii pămîntenilor să află la această şcoală ci şi alţii streini dintr-alte ţări sînt veniţi. Care şcoală iaste foarte trebuincioasă la toată obştea acestii ţări pentru învăţătură, fiind metahirisit tot norodul cu această învăţătură la toate trebuinţele spre a cărora dare de învăţătură de vechii şi bătrănii răposaţii domni sînt orînduiţi cu plată domnească şi dascali ca să să afle în toată vremea să înveţe copii.

La care şcoală să află cuviosul Isaiia singhel Ierochirica dascalul slovenesc cu un ipodidascal al său, carii fiind pămînteni, socotitu-le-am domniia mea trebuinţa ce ar avea şi nu i-am lăsat să fie de tot lipsiţi, a nu fi atinşi de oareşice milă domnească, mai vîrtos ca fiind în linişte pururea să fie cu mintea slobodă şi să poată pune toată nevoinţa a să

sîrgui și a sta neprestan spre învățătura și procopseala copiilor sholasnici și pentru streini și pentru pămînteni.

A cărora dar nevoință și strădanie nu le-am trecut-o nici domniia mea cu vederea, nici i-am lăsat întru uitare, ci și acum întru a doao domnie a domnii mele m-am milostivit și printr-această carte a domnii mele hotărîm ca ei, și toată casa lor, în toată vremea să fie apărată de tot felul de dăjdii, de nimic nici odinioară val și supărare să nu aibă. Așijderea și drepte bucatele lor încă să fie scutite și nedajnice, stupii și rămătorii de dijmărit, și vinul de vinărici. Și să ție și câte o pivniță aici, în București, apărată de fumărit, de căminărit, de vamă, de vinu domnesc i agesc, de ortul vătafului de cărciumari și de toate orice alte angarii vor eși pă pivnițe, ori în credință de va fi vinăriciul sau dijmăritul, ori dările pivnițelor, ori de să vor vinde sau măcar vreodată de s-ar întâmpla ca să plătească și cei ce vor avea cărți și hrisoave domnești. Iar mai sus numitul dascal nici atuncea să nu dea, ci totdeauna să fie scutiți.

Asemenea pentru ajutorul casilor să aibă și lude cinci streini scutiți de tot felul de dăjdii și orîndueli ce vor eși pe ceialalți scutelnici de la visteriia domnii mele preste an în țară, de nici unile nici un val și supărare să nu aibă. Cum și la vremea oeritului să aibă a scuti oi una sută cinci zeci; încă să aibă pe tot anul a lua câte una mie ocă sare de la ocna Telega din *sud* Prahova. Deosebit să fie casa numitului dascal apărată de orice musafir și de toate alte beelicuri, ori *vel* portar ar fi sau altul din boeri și slujbași, de către nimenea supărare nicidecum să nu aibă.

Pentru care poruncim domniia mea și dumneavoastră ispravnicilor, i dumneavoastră boeri sau slugi carii după vremi veți fi orănduiți cu orice fel de dăjdii și slujbe de toate câte scrie mai sus să aveți a vă feri și nimenea întru nimic val sau supărare să nu le facă, pentru că dascalii de la numita școală pururea au avut aceste mili și de mai nainte de la alți frați pravoslavnici domni ce au stătut oblăduitori creștineștii aceștiia țări, i de la domniia mea din ceilaltă domnie, cum și de la frații domnii din urmă, precum ne-am adeverit domniia mea din hrisoavele domniilor sale ce să văzură de noi.

Deci și acum întru a doaa domnie a domnii mele întărim și înnoim printr-această carte a domnii mele ca să să păzească această milă neclintită și nestrămutată.

I i saam receh gospodstvo-mi.

1797 octomvrie 3.
vel logofăt

Trecut în condica divanului, dupe hrisov
Răducan *biv treti* logofăt

Arh. St. Buc., Achiziții noi, CLXX—4.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran; pecetea domnească, în tuș roșu.

360. 1797 octombrie 8.

După pofta sănătății dumitale vistier Dragomire. Fiindcă dumneaei jupâneasa Mariia Bălăceanca au răposat și dintr-alte locuri ce ne-au lăsat răposata să află și locul casii dumitale, din mahalaoa Sfete Dimitrie, pentru care ne arătă Petre logofăt că dumneata nu ai fi plătit chiria locului de un an.

Ci primind această scrisoarea noastră te vei scula şi vei veni aicea la Bucureşti, fiindcă este trebuinţă de a să face aşăzământ pentru chirie şi despre noi.

De aceasta şi fii dumneata sănătos.

1797 octomvrie 8.

[P.S.].

Ce vei fi dator din chiria anului trecut, vei plăti, iar acum trebuie să te arăţi aici la noi, că avem să măsurăm şi locu, ca să vedem şi să ne pliroforisim cât loc ţii şi ce aşăzământ ai să faci.

Dumitraşco Racoviţă *vel* ban

[pe verso]:

Leat 1797 octomvrie 8.

Cartea banului Dumitraşco Racoviţă pentru chiriia locului caselor *ot* Sf. Dimitrie.

Dumisale *biv treti* vistier Dragomir, cu sănătate.

Acad. R.S.R., CXXVII–121.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

361. 1797 octombrie 26.

Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod i gospodar zemli Vlahiscoe.

Hagi Dimitrache Papazoglu, prin jalbă de rugăcuine, au arătat domnii mele, cum că din strădaniia lui şi cu chieltuiala sa, zidind hanul din potriva Sfântului Gheorghe Vechi, pe locul său ce-l are luat cu schimb şi iarăşi din agonisita ostenelilor sale cumpărând doaoăzeci şi opt pogoane dă vie în Valea Negovanilor, *sud* Saac, cu pământul lor şi alte şaisprezece pogoane vie în Valea Meilor, tot într-acel judeţ, iarăşi cu pământul lor.

Şi fiindcă ş-au petrecut viiaţa întru necăsătorie, făr de a-i rămânea fii clironomi din trupul său, carele având numai o soră, anume Zmaranda, trecută în vârstă bătrâneţilor şi din Zmaranda fiind şase copii, însă trei parte bărbătească şi trei parte femeiască, au tras lângă sine pe aceşti trei parte bărbătească, anume Costand[in], Apostol şi Bahar, fraţii *sin* Athanasie, asupra cărora încredinţează purtarea de grijă şi orânduelile ce mai jos să arată. Şi ii lasă atât pă ei, cât şi pă cei ce să vor trage din ei, încărcaţi cu aciastă clironomie şi purtare de grijă, asupra cărora lasă şi purtarea de grijă a Zmarandii, mumii lor, ca să o caute până la sfârşătul vieţii ei. Iar pă nepoatile sale, ce sânt tot din Zmaranda, doaoă, anume Lambrini şi Geneta, fiind căsătorite la locul lor, îndatoreşte pe aceşti clironomi să le dea câte taleri cinci sute, dupe moartea sa şi să nu să amestice la altă clironomie. Iar una dintr-aceste nepoate, anume Nastasiia, fiind necăsătorită acolo, au adus-o Hagiu aici şi cu zestre de la sine au căsătorit-o dupe Apostol *sin* Velico.

Pe care Apostol, cu toate că îl hotărâse, încă de la căsătoriia lui, a fi şi el unul din clironomi, înpreună cu ceilalţi trei nepoţi de mai sus numiţi, asupra căruia lăsase şi epitropia purtării de grijă, ca din venitul acestor acareturi, după ce vor da legăturile, apoi ce va prisosi, să înparţă deopotrivă. Dar în urmă, cunoscând pă Apostol dă nevredneo la aciastă epitropie, nefiind mulţumit de dânsul şi neputându-l lăsa cugetul să-l vază clironom cu ceilalţi, ca să nu pricinuiască în urmă vreo scandelă

între clironomi și să adichisească pă ceilalți, cum și cele legate că nu să vor păzi, arătându-să de acum din viiață Apostol către Hagiu cu multe înpotriviri la scoposul său ce are a face spre mântuirea sufletului său și mai întăi, Apostol fugind de lângă Hagiu, apoi puind mijlocitori ca să-l desfacă și să-i dea de acum dreptul din clironomie ce i să va cădea și dintr-acestea, fiind Hagiu silit ca prin judecată să să desfacă, s-au făcut amărunte cercetări din porunca domnii mele, mai întăi la depertament, apoi și la Divanul domnii mele, în doaoă rânduri.

Și cu toate că Apostol să întorsese în urmă și cerea a nu fi scos din clironomie, dar Hagiu neputând priimi, pentru pricinile ce mai sus s-au zis, și hanul cu celelalte fiind legate la locuri sfinte și cu neputință de a să dăjghina, s-au făcut cercetare veniturilor a toate acareturile ce are Hagiu, dupe starea ce să află acum și au venit în partea lui Apostol, a patra parte, taleri trei sute pe an. Și mai încărcându-să Hagiu cu alți taleri cincizeci, au venit a lua partea lui Apostol, din clironomie, dupe suma venitului, taleri trei mie cinci sute.

Pentru care aciasta, ne-au arătat preasfinția sa părintele mitropolitul și cu dumnealor veliții boeri la Divan că un părinte are putere pe al său avut, nu numai pă un nepot al său să-l depărteze din clironomiia sa, ci încă și pă fiiul său cel adevărat pe care îl cunoaște dă nevrednec și cu pricină dă vinovăție, iarăși are putere a-l depărta.

Și aceste acareturi fiind drepte ipostatica ale Hagiului și la al său având putere a-l lăsa acolo unde își încredințează căutarea sufletului său, am hotărât domniia mea de au dat Hagiu acum acei taleri trei mie cinci sute lui Apostol, peste zestrea ce are dată, ca la taleri doaoă mie și să fie desfăcut, făr de a avea să mai facă la vreo clironomie a Hagiului. Și am poruncit să să rădice de la mijloc orice engrafa vor fi asupra aceștii pricini.

Și așa, cu acest mijloc înpărtășând pă rudele sale și socotind a-și pune la orânduiala cuviincioasă cele ce din ostenelile vieții lui au agonisit, ca și sufletul său să să pomenească după petrecanie — și și să să folosească din strădaniia vieții lui și și rudele lui să aibă dreptatea și folosul acela ce li să cuvine.

Și întăi, au legat ca din venitul hanului i al viilor, să să dea un etision, pe an, de taleri patru sute zece la ost[r]ovul Patmo, carele l-au pus în faptă dă îl urmează cu trimiterea acestor bani, pe tot anul de rând, încât va avea viiață, precum și dupe petrecaniia sa asemenea să să urmeze, însă: taleri una sută la mănăstirea Sfântului Ioan Theologu de la Patmo, unde are să să facă liturghie, cu colivă, cu chirodosie și masă pentru ucenici carii învață la școală, în zioa sfântului marelui mucenic Dimitrie, purtătorul de biruință și izvorătorul de mir; taleri doaoă sute cincizeci la școala de la Patmo, care să să dea la cinci ucenici, obraze streine de alte țări, lipsiți și scăpătați, pentru înlesnirea chieltuelii procopselii lor, dă fieșcare *po* taleri cincizeci; i taleri cincizeci la Zoodohupighi, tot de la Patmo, unde sânt călugărițe, din care să ia taleri cinci preotul de acolo efimerios; și taleri zece preotul de la apocalipsis al Sfântului Ioan, ca să să pomenească în toate sâmbetile numele ce i să vor trimite, precum și cu deosebită scrisoare, supt iscălitura sa, au încredințat la numitele locuri de la ostrovul Patmo, de acest făgăduit etision, spre a-l urma pe tot anul și a le trimite acest ajutor de bani pentru pomenirea sufletului său.

Şi încăt va avea viiață, să aibă însuşi a stăpăni hanul cu viile, trimițănd şi la Patmo banii ce s-au zis mai sus. Iar după petrecaniia sa, le lasă toate acestea asupra acestor mai sus numiţi trei nepoţi şi la copii lor, cu aceste şarturi ca nici dă vănză, nici să zălojască vreuna dintr-acestea, ci să le ție întregi și din venitul lor să trimită, pe tot anul, numitul etision la numitul ostrov Patmo, prin cojocarii cei mai aleşi ai rufetului din Ţarigrad, ce sănt epitropi la acel ostrov. Şi acolo să să facă teslim toţi, deplin în măna dascălului ce va fi mai mare al școalii de acolo, ca de către el, să să dea cum să orănduesc.

Care etision, măcar şi prefăcăndu-să stăpănirea acestor acareturi, după vremi, la mai multe măini de moştenitori, mănăstirea şi şcoala de la Patmo să nu aibă cu acea pricină vreo scădere şi pagubă de aciastă afieromă, afară numai cănd din vreo întămplare să va strica hanul sau parte de ale hanului şi va fi multă trebuinţă de chieltuială, atunci să fie datori moștenitorii ca să-l facă și să-l dreagă la loc şi pănă să va drege, să nu ia din venituri nimic, nici clironomii, nici locurile cele orănduite, ca să să poată cu lesnire a să drege la loc și apoi iarăși să să urmeze aceste legaturi necurmat. Iar la meremeturi mai mici, îndatoreşte pă numiţii moștenitori să dreagă hanul din venitul lor, ca să nu să putrezească şi să să strice.

Să ţie și un portar la han, cu o slugă ca să ia aminte pentru cei ce întră și es și pentru măturatul şi curăţitul hanului i a grajdului şi pentru pază dă cele întămplătoare, cărora să li se dea simbrie, pe an, dupe cum să vor tocmi. Şi chiriiașii carii şăd, să fie datori a-și scoate gunoiul lor şi să măture și coșurile unde şăd, pe toate săptămănile.

Venitul hanului să nu aibă voe nici odinioară să-l vănză cu totul, cum nici chiriile atăt ale odăilor, ci să le dea însuși în chirie pă la chiriiași cu tocmeală numai dă un an, iar nu în multă vreme.

Şi fiindcă au cugetat și au făgăduit lui Dumnezeu cu hotărăt gănd ca să zidească o sfăntă biserică cu a sa chieltuială pă locul ce-l are cumpărat aici, în orașu Bucureştii, în mahalaua Broştenilor, în numele celui slăvit întru sfinţi şi întru toate lăudatului apostolul Ioan Bogoslov şi a sfăntului cuviosului Hristodor, au făcut şi pentru aciasta orănduială că iarăși din venitul hanului şi a viilor să să aşaze, de a fi todeauna doi preoţi mireni, unul pămăntean și altul grec i un dascăl cu învăţătura rumănească, şăzător de-apururea acolo, ca să înveţe copii mahalagiilor făr de plată, care să fie şi căntăreţ în numita biserică, dinpreună cu alt căntăreţ grec. Cărora, acestora să li se dea plată de simbrie pe an, precum să vor tocmi, unde să să facă de doaoă ori pe an parastas cu arhiereu, cu chirodosie și masă pentru săraci, însă la doaoă sărbători ale Sfăntului Ioan evanghelist şi bogoslov.

Dupe săvărşărea bisericii, rănduește iarăşi din venitul hanului şi al viilor acest etision ce-l arătăm mai jos, ca să să trimiţă dă clironomii lui însă taleri cincizeci la Sfăntul Mormănt, care să să trimiţă prin igumenul mănăstirii Sfăntului Gheorghe Nou. Și dăndu-să la epitropul Sfăntului Mormănt, să ia adeverinţă de bani şi să o aducă la clironomi, ca cu acești bani să facă liturghie la sfăntul loc Golgotha, în zioa Sfăntului Nicolae, la şase zile ale lunii lui Dechemvrie, cu colivă şi chirodosie şi alţi cincizeci la Sinao Oros, unde să află moaştile Sfintei Ecaterini, ca să să pomenească pe toate sămbetile numele ce să vor trimite în scris. Care şi aceştiia să să trimiţă, pe tot anul, prin igumenul Sfintii Ecaterini şi asemenea să aducă adeverinţă.

Orândueşte şi epitropi pă igumenul mănăstirii Sfântului Gheorghe i al Sfintei Ecaterini ce, dupe vremi, vor fi şi din neguţătorii cumpanii de aici, din Bucureşti, carii vor fi proestoşi, ca să fie privitori şi purtători de grijă, dupe moartea Hagiului, de urmează numiţii clironomi ai lui toate cele orânduite, cum și trimiterea numiţilor bani la arătatele locuri. Şi când nu vor urma clironomii săi, să aibă putere a le lua seama şi a urma cele orânduite, ca cu acest mijloc, în toată vremea să să păzească cele orânduite întocmai.

Asupra cărora acestor mai sus numite așăzământuri, au făcut rugăciune domnii mele, numitul Hagiu, ca să dăm şi noi domneasca noastră întărire pentru paza şi nestrămutarea a toate acestea, dupe cum s-au întărit și de fraţii domni Mihai Vodă Suțu și Alexandru vodă Moruz, prin hrisoavele ce le-am văzut. În care scrie că, văzând buna faptă a numitului Hagiu, cu ajutorul ce din râvnă dumnezeiască au făcut la mănăstirea și școala de la Patmo și la Sfântul Mormânt, au afierosit și domniia lor din domneștile mili la mănăstirea și școala de la Patmo, fumăritul a tuturor prăvăliilor hanului. Care strângându-să, să să trimiţă pe tot anul, înpreună cu ceilalţi bani la Patmo, iar fumarii domneşti să nu să amestice întru nimic.

Cum şi când s-ar întâmpla a lăsa vreun neguţător ce șăd într-acest han, la moartea lui, prin diiată, cevași milă și ajutor la acea școală, să nu să oprească acea danie de către epitropiia obștii de aici cu vreun fel de cuvânt.

Și numitul Hagiu, nu numai să aibă priveleghiul neamurilor, fiind așăzat la orânduiala boerilor dă neam ci, încă și când, după trebuinţă, să va întâmpla a să pune pe boeri și pă neamuri înprumutări, ori ajutorință sau alt verice, el și atunci întru nimic să fie nesupărat. Cum și clironomii lui și hanul să fie nedajneci atât de dăjdii, dă zaherele, dă angarii, cât și de alt verice s-ar întâmpla să iasă pe alte hanuri şi pe obște.

Să scutească şi vinărici i dijmărit drepte bucatele hanului și ale acestor trei clironomi.

Așăjderea şi purtătorii de grijă ai hanului, anume Hristea Gheorghiu, i Dimitrie Petco, să fie nedajneci, scutind [de] dijmărit și vinărici drepte bucatele lor.

Asemenea şi doaoă pivniţe ale hanului să fie scutite de fumărit' de căminărit, de vamă, de vin domnesc și de ortul vătășăsc.

Să aibă şi doi hangii, doi zidari, doi dulgheri, oameni streini, scutiţi, cu adeverinţe şi pecetluituri la mâinile lor, de la Visterie.

Așăjderea și la biserica ce va să zidească aici, au orânduit ca să aibă liude zece streini, dărvari scutiţi, cu pecetluituri de la Visterie, pe carii să-i aducă din streinătate, ca să fie pentru căratul lemnilor și poslușanie la numita biserică.

La aceste orândueli ale hanului să nu se amestice nici parte bisericească, nici parte mirenească a le înstreina sau a le strămuta în vreun chip.

Pe lângă acestea, mai îndatorează Hagiul pă numiţii clironomii lui ca, dupe moartea sa, să dea la cutiia milostenii de aici, taleri doaoă mie cinci sute şi altă supărare sau cerere cu vreun chip să nu mai facă, ca să poată înplini, clironomii toate orânduelile sale, atât aceste mai sus numite, cât şi pomenirile i altele ce-i va mai orândui prin diiata sa, pe carii îi îndatoreşte a le urma.

Deci, pliroforisindu-ne domniia mea pentru numitul ban și vii, că sănt drepte ispostatica ale sale, al doilea, văzănd că așăzămăntul ce face, iaste cu bună orănduială întocmit, ajutănd și pă numitele locuri cu acel etision, înpărtășind și pe cutiia milostenii de aici, odihnind și pe rudele lui, cu acest mijloc neînpotrivindu-să cu aciasta nici la pravili, nici la vreun obicei al pămăntului și văzănd și hrisoavele fraților domni, am binevoit și domniia mea de am întărit printr-acest domnescul nostru hrisov atăt toate așăzămănturile lui, precum mai sus sănt întocmite, ca să să păzească, căt și domneștile mile, care iarăși mai sus să coprinde, să le aibă nestrămutat.

Și am adeverit hrisovul acesta cu însuși credința domnii mele, Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod și cu credința preaiubitului domnii mele fiiu, Costandin voevod, marturi fiind și dumnealor cinstiții și credincioși boerii veliți ai Divanului domnii mele: pan Nicolae Brăncoveanu *vel* logofăt de Țara de Sus, pan Dumitrașco Racoviță *vel* ban, pan Gheorghie Mavrocordat, *vel* spătar, pan Manolache Crețulescu *vel* vornic de Țara de Sus, pan Ioan Damaris *vel* vornic de Țara de Jos, pan Radu Golescu *vel* vornic al obștirilor, pan Scarlat Ghica *vel* vistier, pan Ștefan Văcărescu *vel* logofăt de Țara de Jos, pan Isaac Ralet *vel* logofăt al obiceiurilor, pan Ioan Ruset *vel* hatman, pan Costandin Suțul *vel* postelnic, pan Theodorache Iuliiano *vel* clucer, pan Iordache Slătineanu *vel* paharnic, pan Nicolae Golescu *vel* stolnic, pan Iancul Negre *vel* comis. Și ispravnic, pan Nicolae Brăncoveanu *vel* logofăt de Țara de Sus.

Și s-au scris hrisovul acesta la al doilea an dintru a doa domnie a domnii mele aici, în orașul scaunului domnii mele, Bucureștii, la anii de la zidirea lumii 7306 [1797], iar de la domnul nostru Isus Hristos, 1797 octomvrie 26, de Răducanu Poenar *biv treti* logofăt, condecarul Divanului.

Io Alexandru Ioan Ipsilant voevod *[m.p.]*.

| L. P. |

Nicolae Basarab *vel* logofăt *procitoh*

Trecut în condica Divanului,
Răducanu *biv treti* logofăt, condicar

Acad. R.S.R., CI—25.
Original, stare foarte bună, pergament (lipit pe mătase); pecetea domnească, mare, în tuș roșu; chenar înflorat pe ambele laturi ale hrisovului, iar deasupra—desenate în peniță și înconjurate cu chenar aurit — capul de bour și corbul, avînd, de o parte și de alta. frumos desenate în culori variate chipurile sfinților: Dimitrie (în dreapta stemei) și Ioan Bogoslov (în stînga).

362. 1797 octombrie [f.z.].

Dositheu milostiiu bojiiu arhiepiscop i mitropolit.

Adeverez cu pecetluitu nostru la măna lui Matei grădinaru.

Precum să să știe că după rugăciunea ce ne-au făcut, i-am dat doaă pogoane și jumătate de loc, dincoace de șanț, în livedea ce merge lungul spre Bărbătescu. Însă cu acest așăzămănt ca să-și pue sămănături de grădină.

Și pentru semănăturile ce-și va pune, să aibă a da Mitropoliei de pogon taleri 6, adică șase, pă tot anul. Care bani să aibă a-i răspunde, în soroc, la sfânta Mitropolie.

Deci dar să aibă a să apuca de lucru, să-și facă gard înprejur sau șanț și să înceapă a pune semințile.

Iar când după vremi, nu va vrea să-și plătească numitu havaet de mai sus, ci va rămânea niscai rămășițuri, voie să aibă sfânta Mitropolie a-l sili ca să-și rădice bucatele și să rămâie locul slobod ca să [să] dea altui chiriaș bun.

Aceasta scriem.

1797 octomvrie [f.z.].

L. P.

Arh. St. Buc., ms. 158, f. 22 v.
Copie.

363. 1798 ianuarie 17.

†Adică noi care mai jos ne vom iscăli dat-am credincios zapisu nostru la mâna dumnealui jupânului Dinul.

Precum să să știe că având noi doaă perechi de case, într-o curte, cu locul lor, aici în mahalaua Lucaci. Din care am dat o casă de zestre mai sus numitului Dinul, însă cu pivniță dedesupt și cu grajdul ei, după cum coprinde și în foaia de zestre. Iar casele cele mari ne-am învoit între noi și le-am vândut dumnealui drept bani gata taleri 1 000, adecă taleri una mie, tocma. Și acești bani i-am luat toți deplin în mâinile noastre.

Și aceste case să hotărăște și să vecinește despre apus cu dumnealui cămăraș Iancul și despre o parte cu dumnealui *treti* logofăt Grigorie Asan și despre amiază-zi cu drumul, însă până unde coprinde îngrăditul ulucilor.

Deci dumnealor să aibă a stăpâni cu bună pace, atât dumnealor cât și coconii dumnealor câți Dumnezeu le va dărui, atât de către noi, cât și de către tot neamu nostru, plătindu-și numita milostenie la sfânta mănăstire Panteleimon, pe an câte bani 45.

Și această casă i-am vândut-o de bunăvoia noastră, nesiliți de nimenea. Și au fost cu știrea tuturor vecinilor, dându-i și zapisu cel vechi ce-l avem și noi de cumpărătoare de la răposat Dumitrache *zet* Ralet și de la Mariia fata răposatului Ralet.

Și când s-au făcut acest zapis, au fost și alți oameni de cinste care mai jos să vor iscăli anume. Și noi, pentru mai adevărată credință, ne-am pus numele și degetul în loc de pecete, ca să să crează.

1798 ghenarie 17.

× Eu Chiran, cavaf, vânzător
× Eu Mariia soț[ie] lui Chiran, vânzătoare

Și am scris eu popa Radu *ot* mahalaoa Lucaci, cu învățătura dumnealor și martor.

Acad. R.S.R., CCLXXXI—50.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran.

364. **1798 martie 1.**

Milostiiu bojiiu Io Costandin Gheorghe Hangeri voevod i gospodar davat gospodstvo-mi.

Dă vreme ce 24 neguţători pămînteni, ce sănt vechi breaslă a scaunului domnii mele Bucureşti, dănd rugăciune domnii mele a li să înnoi priveleghiurile ce au avut dă la alţi fraţi trecuţi domni, precum s-au văzut şi dă către domniia mea şi hrisovul mării sale fratelui Alexandru vodă Ipsilant, cu coprindere adică, ca plătind şi dreapta lor dajdie, după orănduiala vistieriei, să li să păzească şi milile, a scuti drepte bucatele lor dă dijmărit, i vinărici, a-şi ţinea şi căte o pivniţă apărată dă fumărit, dă căminărit, dă vamă, dă vin domnesc şi dă ortu vătăşesc.

Între care fiind şi acest Nedelco *brat* Hagi Petre, i Gheorghe *sin* Petre Hagi, ne-am milostivit domnia mea şi le-am întărit printr-această carte a domnii meale, atăt aceste mai sus arătate mili, căt şi alte mili ce să coprind pentru dănşii în deosebit hrisov al domnii mele.

Tolico pisah gospodstvo-mi.

1798 martie 1.

L. P.

vel vornic

Acad. R.S.R., CXVIII—78.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran; pecetea domnească inelară, octogonală, în tuş roşu.

365. **1798 aprilie [f.z.].**

Milostiiu bojiiu Io Costandin Gheorghie Hangeri voevod i gospodar zemli Vlahiscoie.

Lui Chiriţă carele aflîndu-să slujind Curţii domneşti între logofeţii divanului, au avut milă prin hrisoave şi cărţi domneşti a fi apăraţi de rîndul dăjdiilor vistierii şi drept bucatele lui scutite de dijmărit i vinărici i o pivniţă aici în oraşu domnii mele, Bucureşti, apărată de fumărit, dă căminărit, dă vamă, dă vinul domnesc şi de ortul vătăşesc, i de alte angarii; i lude unul pentru posluşaniia casii lui. Carele şi acela să fie apărat de rîndul dăjdiilor vistierii.

Drept aceia dar am întărit şi domniia mea mila aceasta şi poruncim, de toate căte scrie mai sus, să fie nesupărat, că aşa iaste porunca domnii mele.

I i saam receh gospodstvo-mi.

1798 aprilie [f.z.].
vel logofăt
vel medelnicer

dupe condică
Răducanu *biv treti logofăt*, condicar

Arh. St. Buc., Achiziţii noi, CLXX—6.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecetea domnească, în tuş roşu.

Adică cel mai jos iscălit încredinţez cu zapisul mieu la cinstită măna dumnealui şătrarului Dumitru Polizul.

Precum să să ştie că eu avănd un loc aici în Bucureşti, în mahalaoa Sfăntului Dimitrie, însă ce-mi este afierosit de răposata vară-mea Mariuţa Bălăceanca, de stănjeni cinci şi jumătate. Pe care loc este binaoa dumnealui mai sus numitului boer, în chirie, precum să vede. Care afieromă este şi prin diiata răposatii căt şi prin adeverinţa dumneaei vară-mii Ilincăi sora mai sus numitei.

Şi făcăndu-l eu de vănzare de a mea bunăvoe, nesilit de nimenea, prin bună învoială şi tocmeală l-am văndut dumnealui drept bani gata taleri 800, adică opt sute, mai vărtos după protimisis ce are avăndu-şi binaoa pă acest loc, precum arăt mai sus. Care bani i-am primit toţi dăplin.

Drept aceia să aibă a stăpăni atăt dumnealui căt şi coconii dumisale căţi Dumnezeu îi va dărui, cu bună pace, nebăntuiţi de către mine şi de către tot neamul mieu. Pentru care i-am dat şi toate scrisorile acestui loc adică o anafora întărită de domn, i o adeverinţă a vară-mii Ilinca Bălăceanca şi altă adeverinţă a preasfinţii sale părintelui mitropolitul pentru diiata răposatii. Şi de a şti coprinderea acestui loc de unde şi pănă unde este, să însemnară suma stănjenilor mai jos.

Şi pentru încredinţare am iscălit însumi, ca să să crează.

1798 iunie 1.

— locul dăspre pod este stănjeni cinci, i palme patru

— lungul despre casa Zoiţii ce este acum a paharnicului Hagi *[indescifrabil]* stănjeni unsprezece, i palme trei

— fundul stănjeni noaă, palme una

— lungul dăspre prăvăliile lui Profir, stănjeni şase, i palme şase

Matei Cantacuzino *vel* sluger
[indescifrabil] ban, martor
Şi am scris eu cel mai jos iscălit cu zisa dumnealor şi sănt martor.
Mihai logofăt de divan

Arh. St. Buc., Achiziţii noi, LXXIX—11.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

367. 1798 iunie 11.

Milostiiu bojiiu Io Costandin Gheorghiu Hangeri voevod i gospodar zemli Vlahiscoe.

De vreme ce şcoala slovenească ce iaste aşezată aici în oraşul domnii meale, Bucureştii, la Sfîntul Gheorghie cel Vechi, care iaste de învăţătura cărţii sloveneşti i rumăneşti, unde nu numai din copii pămîntenilor să află la această şcoală ci şi alţii streini dintr-alte ţări sănt veniţi. Care şcoală iaste foarte trebuincioasă la toată obştea aceştii ţări pentru învăţătură, fiind metahirisit tot norodul cu această învăţătură la toate trebuinţele, spre a cărora dare de învăţătură de vechii şi bătrînii răposaţii domni sînt orănduiţi cu plata domnească şi dascăli ca să se afle în toată vremea să înveţe copii.

La care școală să află cuviosul Isaiia singhel Ierochirica dascalul slovenesc cu un ipodidascal al său, carii fiind pămînteni socotitu-le-am domniia mea trebuința ce ar avea și nu i-am lăsat să fie de tot lipsiți a nu fi atinși de oareșice milă domnească, mai vîrtos ca fiind în liniște pururea să fie cu mintea slobodă și să poată pune toată nevoința a să sîrgui și a sta neprestan spre învățătura și procopseala copiilor sholasnici și pentru streini și pentru pămînteni.

A cărora dar nevoință și strădanie nu le-am trecut-o nici domniia mea cu vederea, nici i-am lăsat întru uitare, ci m-am milostivit și printr-această carte a domniei meale hotărîm ca ei și toată casa lor, în toată vremea, să fie apărată de tot feliul de dăjdii, de nimic nici odinioară val și supărare să nu aibă.

Așijderea și drepte bucatele lor încă să fie scutite și nedajnice, stupii i rîmătorii de dijmărit și vinul de vinărici. Și să ție și cîte o pivniță aici în București apărate de fumărit, de căminărit, de vamă, de vinu domnesc, i agiesc, de ortul vătafului de cărciumari și de toate orice alte angarii vor eși pă pivnițe, ori în credință de va fi vinăriciul sau dijmăritul, ori dările pivnițelor, ori de să vor vinde; sau măcar vreodată de s-ar întâmpla ca să plătească și cei ce vor avea cărți și hrisoave domnești, iar mai sus numitul dascal nici atunci să nu dea, ci totdeauna să fie scutiți.

Asemenea pentru ajutoriul casii lor să aibă și lude cinci streini scutiți și apărați de tot feliul de dăjdii și orândueli ce vor eși pe ceilalți scutelnici de la visteriia domnii meale preste an în țară, de nici unele nici un val și supărare să nu aibă.

Cum și la vremea oeritului să aibă a scuti oi una sută cincizeci : încă să aibă pe tot anul a lua căte una mie ocă sare de la ocna Telega din *sud* Prahova. Deosebit să fie casa numitului dascăl apărată de orice musafir și de toate alte beelicuri, ori *vel* portar ar fi, sau altul din boeri și slujbași, de către nimenea supărare nicidecum să nu aibă.

Pentru care poruncim domniia mea și dumneavoastră ispravnicilor, i dumneavoastră boeri sau slugi, carii după vremi veți fi orînduiți cu orice fel de dăjdii și slujbe, de toate cîte scrie mai sus să aveți a vă feri și nimenea întru nimic val sau supărare să nu le facă, pentru că dascălii de la numita școală pururea au avut aceste mili și de mai nainte de la alți frați pravoslavnici domni ce au stătut oblăduitori creștinești aceștia țări, precum ne-am adeverit domniia mea din hrisoavele domniilor sale ce să văzură de noi.

Deci învrednicindu-ne domnul Dumnezeu cu domniia țărei aceștiia, înnoim și întărim printr-această carte a domniei meale ca să să păzească milele neclintit și nestrămutat.

I i saam receh gospodstvo-mi.

1798 iunie 11.
vel logofăt
vel medelnicer

Trecut în condică
Răducanu *biv treti* logofăt, condicar

Arh. St. Buc., Achiziții noi, CLXX—7.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran; întărit cu pecetea domnească.

Preaînălţate doamne,

†După luminată porunca înnălţimii tale de la 25 ale trecutii lunii lui april, ce ni s-au dat la cinst[ita] anaforaoa dumnealui *vel* vistier Costache Ghica, i dumnealui *vel* vornic al obştirilor şi dumnealui medelnicer Arbut, prin care mi să porunceşte ca să dau dă ştire tuturor de obşte, cu publicaţie pentru vănzarea locului Curţii gospod, cei vechi, de aici din Bucureşti, arătăndu-le că s-au dat de către înnălţimea ta voie fieşcăruia, ori cu totu să cumpere acest loc sau dintr-ănsul părţi, sau şi stănjeni mai puţini, precum va vrea fieşcare.

Următor dar, fiind luminatii porunci, am orănduit telal de au strigat la mezat acest loc al Curţii gospod cei vechi, întru auzul tuturor de obşte, în sorocu cel orănduit al mezatului, de zile patruzeci şi artărdisind din muştirii, după obicei, fieşcare pe căţi stănjeni au vrut şi în ce parte.

La preţul cel din urmă au rămas stănjeni 20, adică, dooăzeci, cu binaoa băi[i] asupra dumnealui *vel* clucer Grigoraşco Ghica, stănjenul *po* taleri 260. Piste care preţ nemaieşind alt muştiriu ca să mai înnalţe pe aceşti numiţi stănjeni, s-au şi haraciladisit mezatu pe seama mai sus numitului boer cumpărător, drept aciastă sumă, taleri dooă sute şaizeci stănjenul, din care scoţăndu-să telalăcu după obicei, la leu *po* bani şase, au rămas taleri 4 940, adică patru mie nooă sute patruzeci.

Care bani, după luminată porunca înnălţimii tale, s-au dat la facerea Curţii domneşti cei arse, de lăngă Mihai Vodă, prin dumnealui *vel* vornic al obştirilor.

Ci, fiindcă dumnealui numitu boer au cumpărat de la mezat, să roagă înălţimii tale a i să da şi luminată întărire pentru mai buna stăpănire.

1798 iunie 14.

Al mării tale preaplecată slugă,

Dimitrie *[indescifrabil]* staroste *[greceşte]*

Trecută în condică

[rezoluţia domnului] :

Io Costandin Ghiorghi Hangeri voevod i gospodar zemli Vlahiscoe.

†Fiindcă locul Curţii cei vechi cu socoteală de obşte, după anaforaoa veliţilor boeri, s-au făcut hotărărea domnii mele ca să să vănză şi banii ce va eşi să să dea la facerea Curţii cei nooă, din care loc văndzăndu-să aceşti stănjeni dooăzeci, cu binaoa băii, precum sănt numiţi mai jos în anaforaoa starostii, care i-au cumpărat dumnealui clucer Grigoraşco Ghica de la mezat, făcut din porunca domnească cu bună orănduială, întărim şi domniia mea ca să stăpănească dumnealui cu bună pace, ca un cumpărător de la mezat, plătind şi ajutorul cutii, după orînduială.

1798 iunie 14.

L.P.

vel logofăt

Acad. R.S.R., CCCLXXIV—132.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecetea inelară, octogonală, în tuş roşu.

369. **1798 iunie 14.**

Preaînălţate doamne,

După luminată porunca înălţimii tale, de la 25 ale trecutii lunii lui april, ce mi s-au dat la cinstita anaforaoa dumnealui *vel* vornic Costache Ghica, i dumnealui *vel* vornic al obştirilor şi dumnealui medelnicer Arbut, prin care mi să porunceşte ca să dau dă ştire tuturor de obşte, cu publicaţie pentru vănzarea locurilor Curţii gospod cei vechi, de aici din Bucureşti. Arătăndu-le că s-au dat de către înălţimea ta voie fieşicăruia, ori cu totu, să cumpere acest loc, sau dintr-ănsul părţi, sau şi stănjeni mai puţini, precum va vrea fieşicare.

Următor dar fiind luminatii porunci, am orănduit telal de au strigat la mezat acest loc al Curţii gospod cei vechi, întru auzul tuturor de obşte, în sorocul cel orănduit al mezatului de zile patruzeci.

Şi artărdisind din muşterii după obicei, fieşicare pe căţi stănjeni au vrut şi în ce parte, au rămas stănjeni 6, adică şase, din faţa podului care vine către Mihail, asupra unui Nicola *sin* popa Panait, stănjenu *po* taleri 151, piste care preţ nemaieşind alt muşteriu ca să mai înalţe pe aceşti numiţi stănjeni, s-au şi haraciladisit mezatu pe seama numitului muşteriu, drept acesta sumă taleri una sută cincizeci şi unul, din care scoţăndu-să telalăcu dupe obicei, la leu *po* bani şase, au rămas taleri 860, 84, adică opt sute şaizeci şi bani optzeci şi patru.

Care bani, după luminată porunca înălţimii tale, s-au dat la facerea Curţii domneşti cei arse de lăngă Mihai Vodă, prin dumnealui *vel* vornic al obştirilor.

Ci fiindcă cumpărătorul au cumpărat de la mezat, să roagă înălţimii tale a i să da şi luminată întărire la mănă, pentru mai buna stăpănire.

1798 iunie 14.

Al mării tale prea plecat slugă,

Panait Steriu [?] staroste

[rezoluţia domnului]:

Io Costandin Gheorghie Hangeri voevod i gospodar zemli Vlahiscoie.

Fiindcă locul Curţii cei vechi, cu socoteală de obşte, după anaforaoa dumnealor veliţilor boeri, s-au făcut hotărărea domnii mele ca să vănză şi banii ce va eşi să să dea la facerea Curţii cei noo.

Din care loc vănzăndu-să aceşti stănjeni şasă, precum sănt numiţi mai jos în anaforaoa starostii, care i-au cumpărat Nicola *sin* popa Panait de la mezat, făcut din poruncă domnească, cu bună orănduială, întărim şi domnia mea ca să stăpănească numitul cu bună pace, ca un cumpărător de la mezat, plătind şi ajutorul cutii dupe orănduială.

1798 iunie 14.

vel logofăt

L.P.

Acad. R.S.R., CXXXIII—19.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecetea domnească, octogonală, în tuş roşu.

Io Constandin Gheorghie Hangeri voevoda i gospodar zemble Vlahiscoe.

Sfintei și dumnezeeștii mănăstiri de aici din orașu scaunului domnii mele, Bucureștii, unde să cinstește și să prăznuește hramul Tresfetitele, ce să numește Colțea, unde sînt și spitaluri pentru odihna bolnavilor streini, care iaste făcută și înălțată din temelie de răposat boer Mihai Cantacuzino *biv vel* spatar.

Ca să aibă a lua sfînta mănăstire în toți anii, de la ocna Slănicului *ot sud* Saac, toată dijma de sare, din zece bolovani un bolovan, după cum au luat, să fie pentru cheltuiala și căutarea bolnavilor streini care să vor odihni în spitalurile ce au făcut la aciastă mănăstire.

Pentru că după ce au făcut și au înnălțat numitul boer Mihai Cantacuzino *biv vel* spatar aciastă sfîntă mănăstire și au înfrumusețat-o și au dăruit-o cu sfinte odoară căte trebuesc, au făcut și înprejurul mănăstirii ziduri și școală dă chilii de ajuns pentru odihna a multor streini. Și pe lăngă acestea toate, au mai făcut și ospitaluri ca să să odihnească bolnavii streini, precum toate tocmite și iscusite să văd.

Deci, pentru cheltuiala și căutarea bolnavilor ce să vor odihni în spitaluri, ca să aibă, să nu lipsească la cele ce vor trebui să să caute la boala lor cu dohtorii și cu altele, încă din dumnezeiasca îndemnare și din bun gănd ce au fost pus în inima sa, așa au socotit și au închinat sfintei mănăstiri să ia toată dijma de sare de la ocna Slănicul, după cum s-au zis mai sus, fiind acea ocnă domnească pe moșiia dumnealui, ca să fie numai pentru căutarea bolnavilor, iar nu și pentru alte cheltuieli, urmînd sfintei scripturi ce grăește la sfînta evvanghelie că bolnav am fost și strein și m-ați căutat, ca să să învrednicească a auzi grasul (*sic*) cel dumnezeesc când va zice: veniți blagosloviții părintelui mieu de moșteniți înpărățiia cerului care iaste gătită vooă de la întemeerea lumii.

De care și domniia mea, după daniia dumisale, fiind toate ocnele Țării Rumănești supt stăpănirea domnii, am binevoit într-acestaș chip și am așăzat adică, ca să ia sfînta mănăstire acea dijmă de sare și de acum înnainte de la ocna Slănicul, în toți anii, dupe cum au orănduit boerul ce scrie mai sus.

Însă de vor vrea cămărași să să învoiască cu ispravnicii mănăstirii ca să ia dijma de sare și să dea taleri dooă mie cinci sute pe an, bani vechi, iar de nu vor vrea cămărașii să dea acea sumă de bani, ce scrie mai sus, să fie volnici ispravnecii mănăstirii să rădice acea sare de la ocnă în toate lunile, să o ducă la orice vad să o vănză cu orice preț vor putea, sau de-și vor găsi mușterii, să o vănză. Și acei mușterii încă să o ducă pe la vaduri, să o vănză, cum s-au zis mai sus, și să nu aibă nici o opreală dă nimeni.

Însă de vor da cămărașii prețul ce vor da alții pă sare, să aibă a o lua ei. Iar când să va întămpla a nu să vinde ocnele, ci ar rămănea pe seama domnii de s-ar pune cămărași în credință, mănăstirea tot să aibă a-și lua acea milă de la ocnă, precum scrie mai sus, iar nicicum să nu fie lipsită de acea milă.

Iar când să vor învechi și nu să va mai putea a să mai scoate sare pe acea gură de ocnă, să aibă a să face alte guri de ocnă nooă tot acolo pe acea moșie a Slănicului și tot să ia sfînta mănăstire dijmă. Să fie sfintei mănăstiri dijma aciasta stătătoare și neschimbată în veci.

Iar pentru purtarea de grijă a cheltuelii ce va să să cheltuiască la cheltuiala bolnavilor streini, au fost pus mai sus numitul ctitor patru ispravneci, ca ei să aibă a lua bani de la sfînta mănăstire după dijma de sare de la ocna Slănicul, să-i cheltuiască la dohtorii și la altele ce vor trebui la căutarea bolnavilor streini. Și pentru câți vor fi ostenitori dă vor purta grija la acele cheltueli, domniia mea încă i-am ertat să aibă pace de toate dăjdiile oricâte ar eși peste an, de nici unile nici un val și nici o băntuială să nu aibă.

Așijderea au fost pus și patru neguțători jurați înpreună cu starostea, ca să aibă a lua în toți anii seama acestor ce s-au zis mai sus ispravneci, dă tot venitul și de toată cheltuiala cătă să va face pe an la trebuința acelor bolnavi. Iar de să va întămpla moarte acelor ce s-au zis mai sus ispravneci, să aibă a să pune ispravneci dintre cei patru neguțători jurați, iar nu dintre alții streini.

Așijderea și când va muri vreunul dintr-acei patru neguțători jurați, iarăși să-și pue ei altul în loc, pă care vor socoti asemenea lor, să fie tot deplin patru și pe daniia dijmii de sare ce au închinat acel răposat boer, ce s-au zis mai sus și pe toate așăzămănturile ce au făcut la aciastă mănăstire.

Așijderea să aibă a ținea sfînta mănăstire lude dooăzeci scutelnici streini și lude dooăzeci dărvari, carii să fie scutiți de toate angariile ce es peste an în țară, i patru lemnari și și aceștiia să fie scutiți de toate podvoadele, ca să fie pentru poslușaniia sfintei mănăstiri, numai să dea într-un an ughi doi.

Încă să aibă sfînta mănăstire dooă pivnițe a le scuti de fumărit, dă toate alte angharii.

Și iar să aibă sfînta mănăstire a lua de la tărgul ce să face la Lichirești, din zioa de duminica mare până în ceilaltă duminică, vama ce să face de la fieșcare neguțător, după vechiul obicei, din toate să ia oamenii aceștii mănăstiri Colții, iar vameșii amestic să nu aibă.

Și iar să aibă sfînta mănăstire ca să ia vinăriciul de la toți cei ce au vii pe moșiia Bucovul și plătesc vinăriciu ce să coprinde din hotar pănă în hotar, după cum și alte cărți asemenea aciasta arată, însă partea jumătate cu gărdurăritul, afară din popoarăle dumnealui *vel* armaș, iar ceilaltă parte pe jumătate, ce era pănă acum a cămării domnii mele, fiindcă s-au închinat de către domniia mea la mănăstirea Sfîntului Spiridon Nou, nu are a să amesteca vinăricerii domnești, fără numai orănduiții acestor dooă mănăstiri să să unească amăndoi și luînd cotu de la visterie pecetluit, să umble și să scrie să măscare și să ia și bani, după coprinderea ponturilor slujbii vinăriciului, din care mănăstirea aciasta să-și ia partea pe jumătate, precum să coprinde mai sus, iar ceilaltă parte pe jumătate, ce să lua pănă acum de domnie, să aibă a o lua mănăstirea Sfîntului Spiridon cel Nou, după hrisovul ce-l are. Și așa vinăricerii domnești să nu să amestice întru nimic.

Și să scutească, pe tot anul, de oerit oi cinci sute, cu pecetluit domnesc, i dijmărit și vinărici pă drepte bucatele mănăstirii. Și în toți anii să aibă a lua acești taleri 2500 în locu dijmei de sare, ce s-au numit mai sus, de la ocna Slănic.

Așijderea și preoții de la aciastă sfîntă mănăstire să fie scutiți de orice vor da alți preoți și să scutească și vinărici, i dijmărit pă drepte bucatele lor, i căte o pivniță aici în București, apărată de fumărit, de căminărit, de vamă, de vin domnesc și de alte angarii. Numai și preoții napristan și necurmat să păzească slujbele sfintelor biserici, atăt la biserica cea mare,

cât și la paraclise și orânduiala săracilor bolnavi după la spitaluri. Iar de nu vor păzi, ci din lenevire să vor zăticni la orice, să nu să ție în seamă mila aciasta.

Osebit de aciasta, să aibă a lua sfînta mănăstire de la *vel* vameș, pe tot anul, căte taleri dooă sute cincizeci, pentru casile ce sănt carvasara, căci nefiind cea mai dă trebuință, adică carvasara pentru șăderea vameșului celui mare, care carvasara trebue în mijlocul tărgului să fie și umblînd carvasaraoa din loc în loc, le era foarte peste mănă atăt vameșului, i tuturor oamenilor carvasaralii, cât și neguțătorilor ce vin cu marfă cu povări grele, care aciastă neîndemănare încă din domniia dintăi văzăndu-o domniia sa selefu nostru, Alexandru vodă Ipsilant și vrănd a să ști unde să fie carvasaraoa, spre a veni și neguțătorilor mai cu înlesnire, au poruncit ca să să găsească un loc ca acela. Și găsindu-să un loc sterp al aceștii sfintei mănăstiri în mijlocul tărgului și vrănd și domniia sa ca să facă venit mănăstirii, au priimit și epitropul sfintei mănăstiri de au zidit și au făcut case cu magazie și cu toate cele trebuincioase.

Și așa, pentru folosul mănăstirii și ajutorul spitalului, au legat prin cartea domnii sale ca în toată vremea să fie nestrămutat aceste case carvasara și să ia mănăstirea pe tot anul taleri 180, pe fieșcare an de la *vel* vameș făr de nici un fel dă pricină.

Drept aceia și domniia mea, după rugăciunea ce ne-au făcut epitropul aceștii mănăstiri, i-am mai adaos încă taleri șaptezeci, ca unde lua mănăstirea pănă acum taleri o sută optzeci, să ia de acum înnainte, pe tot anul, căte taleri dooăsute cincizeci, precum să coprinde mai sus.

Care toate aceste mili și priveleghiuri căte sănt numite mai sus, le-au avut sfînta mănăstire atăt de la frați domni de mai nainte, precum și domniia sa, Alexandru vodă Muruz, pentru mai bună căutarea, hrana și folosirea săracilor bolnavi ce să află la spitalurile aceștii mănăstiri, au mai adaos milă de la domniia sa și alți taleri cinci sute pe an, din venitul ocnelor, lăngă acei taleri dooă mii cinci sute ce lua mai nainte, ca pe tot anul să ia taleri trei mie tocma, la fieșcare triminie căte taleri șapte sute cincizeci tocma. Și au înlesnit domniia sa și darea acestor bani prin osebită porunca domnii sale, ca la vremea cea orănduită, făr de pricină să i să dea orănduiții bani, spre a nu avea epitropul lipsă dă trebuincioasa cheltuială a spitalurilor.

La care spitaluri, văzănd domniia sa stenahoriia bolnavilor, că neavănd o deosebită odae pentru care încep a să scula din boală, mai vărtos cei cu patima lăngorii, care nedeosebindu-să dintre ceilalți la un loc mai curat, să poate a-i întoarce boala, precum și alții din alte pătimi, asemenea neavînd răsuflarea și mutarea lor la un loc mai curat. Pentru aceia au socotit domniia sa dă trebuință și au poruncit epitropului ca lîngă acele dooă odăi spitaluri dă jos, să aibă a ținea și o al treilea odae curată cu căteva paturi și cu cele trebuincioase, ca din cei ce să mai rădică spre sănătate din spitalurile mari, să-i mute într-acea deosebită odae, unde să-și aibă iarăși căutarea lor și curățeniia, precum și în spitalurile vechi asemenea să fie curățenie.

Așijderea să mai aibă sfînta mănăstire lude cinsprizece, după catastihu visterii, pentru căratul lemnelor de încălzitul spitalului săracilor bolnavi, afară din scutelnicii ce-i are mănăstirea deosebiți, care sănt numiți mai sus. I taleri șapte sute cincizeci pe an, dă la cumpaniia neguțătorilor, care bani să să dea cu trei ciferturi într-un an, la fiteși patru luni, căte taleri dooă sute cincizeci.

Care mili s-au adaos iarăşi de domniia sa Alexandru vodă Muruz pentru alt spital cu trei odăi ce s-au mai zidit din nou de doamna domnii sale, Zoi Muruz, de mueri bolnave sărace, de a fi deosebite dă partea bărbătească şi de a-şi avea căutarea şi odihna lor făr de stenohorie, precum din hrisovul domnii sale, ce-l văzum, cu leat 1794 avgust 8, ne-am adeverit, întărindu-să toate aceste mili şi dă selefu nostru Alexandru vodă Ipsilant.

Deci, învrednicindu-ne şi pre noi domnul Dumnezeu cu domniia aceştii pravoslavnice Ţării Rumâneşti, bine am voit de am înnoit toate milile ce să coprinde mai sus, atât cele ce le-au făcut mai dinainte cât şi cele ce i s-au mai făcut în urmă, ca să i să păzească nestrămutat.

Şi am adeverit hrisovul acesta cu însuşi iscălitura şi pecetea domnii [me]le şi cu credinţa preaiubiţilor domnii mele fii, Mihail voevod, Alexandru voevod, Nicolae voevod, marturi fiind şi dumnealor cinstiţii şi credincioşi veliţii boeri ai divanului domnii mele : [p]an Dimitrache Ghica *vel* ban, pan Necolae Mavrocordat *vel* spatar, pan Nicolae Basarab *vel* logofăt de Ţara de Sus, pan Manolache Creţulescul *vel* dvornic de Ţara de Sus, pan Scarlat Ghica *vel* vistier, pan Costandin Filipescu *vel* dvornic de Ţara de Jos, pan Radu Golescu *vel* dvornic al obştirilor, pan Radu Slătineanu *vel* dvornic al treilea, pan Costandin Ştirbei *vel* logofăt dă Ţara de Jos, pan Manolache Grădişteanu *vel* dvornec al patrulea, pan Matei Fălcoianu *vel* logofăt al obiceiurilor, pan Iorgache Suţu *vel* postelnic, pan Costache *vel* hatman, pan Theodorache Iuliiano *vel* clucer, pan Grigorie Greceanul *vel* paharnic, pan Dimitrache Papazoglu *vel* stolnic, pan Theodorache Creţulescu *vel* sluger, pan Iordache *vel* pitar. Şi ispravnec, pan Necolae Basarab *vel* logofăt.

Şi s-au scris hrisovul acesta la întâiul an al domnii mele aici, în oraşu scaunului domnii mele, Bucureştii, la anii de la naşterea domnului Dumnezeu şi mântuitorului nostru, Isus Hristos, 1798 iunie 15, de Chiriţă logofăt de divan.

Constandin Hangeri voevod *[m.p.]*.

L.P.

Nicolae Basarab *vel* logofăt *procitoh*
Manolache *vtori* logofăt
vel medelnicer

Trecut în condică,
Răducanu *biv treti* logofăt, condicar

Acad. R.S.R., CCCLXIII—27.
Original, stare foarte bună, hîrtie cerată; pecetea mare a ţării, în tuş roşu.

371. **1798 iulie 24.**

Io Costandin Gheorghie Hanger[li] bojiiu milostiiu.

Cuvioase egumene Cotrocene, chir Visarion, am văzut domniia mea mănăstirea aciasta şi înprejmuirile iei dărăpănate şi la o stare încât poate, în foarte puţină vreme, să viie la mai rea stricăciune. Pentru care aciasta ne-am mirat cu turburare asupră-ţi, pentru ce să nu îngrijăşti însuţi, fără de altă îndemnare sau poruncă, a drege şi a meremetisi cele stricate, ca să

nu laşi treaba să ajungă la cea desăvărşită proastă stare, căci atunci să poate pricinui mai multă cheltuială la dregere şi te vei socoti însuşi pricinuitor de acia pagubă a mănăstirii.

Pentru care, iată îşi poruncim cu toată străşniciia să te apuci a drege şi a face orice meremet va fi de trebuinţă, atăt la ale biserici, cât şi la înprejmuirile biserici, ca să să aducă treaba a nu o mai vedea domniia mea la acest fel de stare, că atunci vei fi fără de nici un răspuns înnaintea domnii mele şi nu te vei putea îndrepta nici într-un chip.

Tolico pisah gospodstvo-mi.

Asemenea să dregi şi podu după apa Dămboviţi, negreşit,

L.P.

1798 iulie 24.
vel logofăt
vel medelnicer

Arh. St. Buc., M-rea Cotroceni, CXI—8.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran, format lung.

372. **1798 iulie 25.**

Io Costandin Gheorghie Hangeri voevoda i gospodar zemli Vlahiscoie.

Hagi Dumitrache Papazoglu prin jalbă de rugăciune a arătat domnii mele cum că din strădaniia şi cu cheltuiala sa zidind hanul dinpotriva sfântului Gheorghe Vechi, pe locul său ce-l are luat cu schimb. Şi iarăşi din agonisita ostenelilor sale cumpărănd doaăzeci şi opt pogoane de vie în Valea Negovanilor *sud* Saac cu pămăntu lor şi alte şaisprezece pogoane vie în Valea Meilor tot într-acel judeţ, iarăşi cu pământul lor.

Şi fiindcă ş-au petrecut viaţa întru necăsătorie făr de a rămănea fii clironomi din trupul său, carele avănd numai o soră anume Zmaranda, trecută în vărsta bătrăneţelor, şi din Zmaranda fiind şase copii, însă trei parte bărbătească şi trei parte fămeiască, au tras lăngă sine pe aceşti trei parte bărbătească anume : Costandin, Apostol şi Bahar fraţii *sin* Athanasie, asupra cărora încredinţează purtarea de grijă şi orănduelile ce mai jos să arată şi îi lasă atăt pă ei cât şi pă cei ce să vor trage din ei, încărcaţi cu această clironomie şi purtare de grijă. Asupra cărora lasă şi purtarea de grijă a Zmarandii mumii lor, ca să o caute pănă la sfărşitul vieţii ei.

Iar pă nepoatele sale ce sănt tot din Zmaranda, doaă anume : Lambrini şi Geneta, fiind căsătorite la locul lor, îndatoreşte pe aceşti clironomi să le dea căte taleri cinci sute dupe moartea sa şi să nu să amestice la altă clironomie. Iar una dintr-aceste nepoate anume Nastasia, fiind necăsătorită acolo, au adus-o hangiu aici şi cu zestre de la sine au căsătorit-o dupe Apostol *sin* Velico. Pe care Apostol cu toate că îl hotărăse de la căsătoria lui a fi şi el unul din clironomi împreună cu ceilalţi trei nepoţi, de mai sus numiţi, asupra căruia lăsase şi epitropia purtării de grijă, ca din venitul acestor acareturi, după ce vor da legăturile, apoi ce va prisosi să înparţă deopotrivă.

Dar în urmă cunoscănd pă Apostol dă nevrednic la această epitropie, nefiind mulţumit de dănsul şi neputăndu-l lăsa cugetul să-l vază clironom cu ceilalţi, ca să nu pricinuiască în urmă vreo scandelă între cli-

ronomi şi să adichisească pă ceilalţi, cum şi cele legate că nu să vor păzi, arătându-se de acum multe înpotriviri la scoposul său ce are a face spre mântuirea sufletului său. Şi mai întâi Apostol fugind de lângă hangiu apoi puind mijlocitori ca să-l desfacă şi să-i dea de acum dreptul din clironomie ce i să va cădea.

Şi dintr-acestea fiind hagiu silit ca prin judecată să să desfacă, s-au făcut amărunte cercetări din porunca domnii sale selefului nostru Alexandru Ipsilant voevod la depertament şi la divanul domnesc în două rânduri.

Şi cu toate că Apostol să întorsese în urmă şi cerea a nu fi scos din clironomie, dar hagiu neputând primi pentru pricinile ce mai sus s-au zis şi hanul cu celelalte fiind legate la locuri sfinte şi cu neputinţă de a să dăjghina, s-au făcut cercetare veniturilor a toate acareturilor ce are hagiu, dupe starea ce să află acum, şi au venit în partea lui Apostol a patra parte taleri trei sute pe an. Şi mai încărcându-să hagiu cu alţi taleri cincizeci, au venit a lua parte lui Apostol din clironomie, dupe suma venitului, taleri trei mie cinci sute.

Pentru care aceasta au arătat preasfinţia sa părintele mitropolit şi cu dumnealor veliţii boeri la divan, că un părinte are putere pe al său avut, nu numai pă un nepot al său să-l depărteze din clironomiia sa, ci încă şi pă fiiul său cel adevărat, pe care îl cunoaşte dă nevrednec şi cu pricină dă vinovăţie, iarăşi are putere a-l depărta.

Şi aceste acareturi fiind drepte ipostatica ale hagiului şi la al său având putere a-l lăsa acolo unde îşi încredinţează căutarea sufletului său.

S-au hotărât de domniia sa de au dat hagiu acei taleri trei mie cinci sute lui Apostol, peste zestrea ce are dată ca la taleri doaă mie şi să fie dăsfăcut, făr dă a avea să mai facă la vreo clironomie a hagiului.

Şi au poruncit ca să să rădice dă la mijloc orice engrafa vor fi asupra aceştii pricini.

Şi aşa, cu acest mijloc, înpărtăşind pe rudele sale şi socotind a-şi pune la orânduială cuviincioasă cele ce din ostenelile vieţii lui au agonisit, ca şi sufletul său să să pomenească dupe petrecanie-şi şi să să folosească din strădaniia vieţii lui şi şi rudele lui să aibă dreptatea şi folosul acela ce li să cuvine.

Şi întâi au legat ca din venitul hanului i al viilor să să dea un etision pe an de taleri patru sute zece la ostrovul Patmo, carele l-au pus în faptă, dă îl urmează cu trimiterea acestor bani pe tot anul derând încât va avea viaţă, precum şi după petrecania sa, asemenea să să urmeze. Insă taleri una sută la mănăstirea Sfântului Ioan Theologul de la Patmo unde are să să facă liturghie cu colivă cu chirodosie şi masă pentru ucenicii carii învaţă la şcoală, în zioa sfântului marelui mucenic Dimitrie purtătorul de biruinţă şi izvorătorul de mir. I taleri doaă sute cincizeci la şcoala de la Patmo, care să să dea la cinci ucenici obraze streine de alte ţări, lipsiţi şi scăpătaţi, pentru înlesnirea chieltuelii procopselii lor, dă fieşcare *po* taleri cincizeci, i taleri cincizeci la Zoodohu Pighi, tot de la Patmo unde sânt călugăriţe, din care să ia taleri cinci preotul de acolo efimerios şi taleri zece preotul de la apocalipsis a Sfântului Ioan, ca să să pomenească în toate sâmbetile numele ce i să vor trimite. Precum şi cu deosebită scrisoare, supt iscălitura sa, au încredinţat la numitele locuri, de etision, spre a-l urma pe tot anul şi ale trimite acest ajutor de bani, pentru pomenirea sufletului său.

Şi încât va avea viaţă să aibă însuşi a stăpâni hanul cu viile, trimiţând şi la Patmo banii ce s-au zis mai sus.

Iar după petrecania sa le lasă toate acestea asupra acestor mai sus numiţi trei nepoţi şi la copii lor, cu aceste şarturi ca nici să vănză, nici să zălogească vreuna dintr-acestea, ci să le ţie întregi. Şi din venitul lor să trimită pe tot anul numitul etision la numitul ostrov Patmo, prin cojocarii cei mai aleşi ai rufetului din Ţarigrad, ce sănt epitropi la acel ostrov. Şi acolo să să facă teslim toţi deplin în măna dascălului ce va fi mai mare al şcoalii de acolo, ca de către el să să dea, cum să orănduesc.

Care etision măcar şi prefăcăndu-să stăpănirea acestor acareturi după vremi la mai multe măini de moştenitori, mănăstirea şi şcoala de la Patmo să nu aibă cu acea pricină vreo scădere şi pagubă de aciasta afieromă, afară numai cănd din vreo întămplare să va strica hanul sau parte de ale hanului şi va fi multă trebuinţă de chieltuială, atunci să fie datori moştenitorii ca să-l facă şi să-l dreagă la loc. Şi pănă să va drege, să nu ia din venituri nimic, nici clironomii, nici locurile celor orănduite, ca să să poată cu lesnire a să drege la loc. Şi apoi iarăşi să să urmeze aceste legături necurmat.

Iar la meremeturi mai mici, îndatoreşte pe numiţii moştenitori să dreagă hanul din venitul lor, ca să nu să putrezească şi să să strice.

Să ţie şi un portar la han, cu o slugă, ca să ia aminte pentru cei ce intră şi es şi pentru măturatul şi curăţitul hanului i a grajdului şi pentru pază dă cele întămplătoare, cărora să li să dea simbrie pe an dupe cum să vor tocmi. Şi chiriiaşii care şăd, să fie datori a-şi scoate gunoiul lor şi să măture şi coturile unde şăd, pe toată săptămăna.

Venitul hanului să nu aibă voe nici odinioară să-l vănză cu totul, cum nici chiriile a toate odăilor, ci să le dea însuşi în chirie pe la chiriiaşi cu tocmeală numai de un an, iar nu mai în multă vreme.

Şi fiindcă au cugetat şi au făgăduit lui Dumnezeu, cu hotărăt gănd, ca să zidească o sfăntă biserică cu a sa chieltuială pe locul ce-l are cumpărat aici în oraşu Bucureştii, în mahalaua Broştenilor, în numele celui slăvit întru sfinţi şi întru tot lăudatului apostolului Ioan Bogoslov şi a sfăntului cuviosului Hristodor, au făcut şi pentru aciasta orănduială ca iarăşi din venitul hanului şi al viilor să să aşaze de a fi totdeauna doi preoţi mireni, unul pămăntean şi altul grec, i un dascăl cu învăţătura rumănească şăzător deapururea acolo, ca să înveţe copii mahalagiilor făr de plată. Care să fie şi căntăreţ în numita biserică, dinpreună cu alt căntăreţ grec.

Cărora acestora să li să dea plată dă simbrie pe an, precum să vor tocmi, unde să să facă de doaoă ori pe an parastas cu arhiereu, cu chirodosie şi milă pentru săraci, însă la doaoă sărbători ale sfăntului Ioan evanghelistul şi bogoslovul.

Dupe săvărşirea bisericii răndueşte iarăşi din venitul hanului şi al viilor acest etision ce-l arătăm mai jos, ca să să trimiţă de clironomii lui, însă taleri cincizeci la sfăntul mormănt, care să să trimiţă prin igumenul mănăstirii Sfăntului Gheorghe Nou şi dăndusă la epitropul sfăntului mormănt să ia adeverinţă de bani şi să o aducă la clironomi, ca cu aceşti bani să facă liturghie la sfăntul loc Golgotha, în zioa Sfăntului Nicolae, la şase zile ale lunii lui dechemvrie, cu colivă şi chirodosie. Şi alţi taleri cincizeci la Sinaooros, unde să află moaştele Sfintei Ecaterini, ca să să pomenească pe toate sămbetele numele ce să vor trimite în scris. Care şi aceştiia să să trimiţă pe tot anul prin igumenul Sfintei Ecaterini şi asemenea să aducă adeverinţă.

Orăndueşte şi epitropi, pă igumenul Sfăntului Gheorghe i al Sfintei Ecaterini ce, după vremi, vor fi. Şi din neguţătorii cumpanii de aici din Bucureşti, carii vor fi proestoşi, ca să fie privitori şi purtători de grijă după

moartea hagiului, de urmează numiţii clironomi ai lui toate cele orănduite, cum şi trimiterea numiţilor bani la arătatele locuri. Şi cănd nu vor urma clironomii săi, să aibă putere a le lua seama şi a urma cele orănduite, ca cu acest mijloc în toată vremea să să păzească cele orănduite întocmai.

Asupra cărora acestor mai sus numite aşăzămănturi au făcut rugăciune domnii mele numitul hagiu, ca să dăm şi noi domneasca noastră întărire pentru paza şi nestrămutarea a toate acestea, dupe cum s-au întărit şi de fraţii domni Mihai vodă Suţul, Alexandru vodă Moruz şi Alexandru vodă Ipsilant, prin hrisoavele ce le-am văzut, în care scrie că văzănd buna faptă a numitului hagiu, cu ajutorul ce din răvnă dumnezeiască au făcut la mănăstirea şi şcoala de la Patmo şi la sfăntul mormănt, au afierosit şi domniia lor din domneştile mili la mănăstirea şi şcoala de la Patmo, fumăritul a tuturor prăvăliilor hanului, care străngăndu-să să să trimiţă, pe tot anul, înpreună cu ceilalţi bani la Patmo, iar fumarii domneşti să nu să amestice întru nimic.

Cum şi cănd să va întămpla a lăsa vreun neguţător ce şade într-acest han, la moartea lui, prin diiată, cevaşi millă şi ajutor la aciastă şcoală, să nu să poprească acea danie de către epitropiia obştii de aici cu vreun fel de cuvănt.

Şi numitul hagiu nu numai să aibă priveleghiul neamurilor, fiind aşăzat lor orănduiala boerilor de neam ci, încă şi cănd, după trebuinţă, să va întămpla a să pune pe boeri şi pă neamuri înprumutări, ori ajutorinţă sau altverice, el şi atunci întru nimic să fie nesupărat.

Cum şi clironomii lui şi hanul să fie nedajneci atăt de dăjdii, de zaharele, de angarii, căt şi de altverice s-ar întămpla să iasă pe alte hanuri şi pe obşte.

Să scutească şi vinărici i dijmărit drepte bucatele hanului şi acestor trei clironomi.

Aşăjderea şi purtătorii de grijă ai hanului, anume Hristea Gheorghiu şi Dimitrie Petco să fie nedajneci, scutind [de] dijmărit şi vinărici drepte bucatele lor.

Asemenea şi doaoă pivniţe ale hanului să fie scutite de fumărit, de căminărit, de vamă, de vin domnesc şi de ortul vătăşăsc.

Să aibă şi doi hangii, doi zidari, doi dulgheri oameni streini scutiţi, cu adeverinţe şi pecetluituri la măinile lor de la visterie.

Aşăjderea şi la biserica ce va să zidească aici, au orănduit ca să aibă liude zece streini, dărvari scutiţi, cu pecetluiri de la visterie, pe carii să-i aducă din streinătate, ca să fie pentru căratul lemnelor şi posluşanie la numita biserică.

La aceste orăndueli ale hanului să nu să amestice nici parte bisericească, nici mirenească a le înstreina sau a le strămuta în vreun chip.

Pe lăngă acestea, mai îndatorează hagiu pă numiţii clironomii lui ca, dupe moartea sa, să dea la cutiia milostenii de aici taleri doaoă mie cinci sute şi altă supărare sau cerere cu vreun chip să nu mai facă ca să poată înplini clironomii toate orănduielile sale, atăt aceste mai sus numite, căt şi pomenirile i altele ce-i va mai orăndui prin diiata sa, pe carii îi îndatoreşte a le urma.

Deci, pliroforisindu-ne domniia mea pentru numitul han şi vii că sănt drepte ipostatica ale sale, al doilea, văzănd că aşăzămăntul ce face, iaste cu bună orănduială întocmit, ajutănd şi pă numitele locuri cu acel etision, înpărtăşănd şi pe cutiia milostenii de aici, odihnind şi pe rudele lui, cu acest mijloc neînpotrivindu-să cu aciasta nici la pravili, nici la vreun obi-

cei al pămăntului şi văzănd şi hrisoavele fraţilor domni, am binevoit şi domniia mea de am întărit, printr-acest domnescul nostru hrisov, atăt toate aşăzămănturile lui, precum mai sus sănt întocmite, ca să să păzească, căt şi domneştile mili care iarăşi mai sus coprinde, să le aibă nestrămutat.

Şi am adeverit hrisovul acesta cu însuşi credinţa domnii mele Io Costandin Gheorghie Hangeri voevod, i cu credinţa preaiubiţilor domnii mele fii, Mihail voevod, Alexandru voevod, Nicolae voevod. Marturi fiind şi dumnealor cinstiţii şi credincioşi boerii veliţi ai divanului domnii mele: pan Dumitrache Ghica *vel* ban, pan Nicolae Mavrocordat *vel* spătar, pan Nicolae Basarab *vel* logofăt de Ţara de Sus, pan Manolache Creţulescu *vel* vornec de Ţara de Sus, pan Scarlat Ghica *vel* vistier, pan Costandin Filipescu *vel* vornic de Ţara de Jos, pan Radu Golescu *vel* vornec al obştirilor, pan Radu Slătineanu *vel* vornic al treilea, pan Costandin Ştirbei *vel* logofăt de Ţara de Jos, pan Manolache Grădişteanu *vel* vornec al patrălea, pan Fălc[oianu] *vel* logofăt al obiceiurilor, pan Iorgache Suţul *vel* postelnic, pan Costache *vel* hatman, pan Theodorache Iuliiano *vel* clucer, pan Grigorie Greceanu *vel* paharnic, pan Dimitrie Papazoglu *vel* stolnic, pan Dimitrie *vel* comis, pan Theodorache Văcărescu *vel* sluger, pan Iordache *vel* pitar. Şi ispravnic, pan Nicolae Basarab *vel* logofăt de Ţara de Sus.

Şi s-au scris hrisovul acesta la întăiul an dintru întăia domnie a domniei mele aici în oraşu scaunului domnii mele, Bucureştii, la anii de la zidirea lumii 7306, iar de la domnul Dumnezeu şi mântuitorul nostru Isus Hristos, 1798 iulie 25, de Răducanul Poenar *biv treti* logofăt, condecarul Divanului.

Costandin Hangeri voevod *[m.p.]*.

L.P.

Nicolae Basarab *vel* logofăt, *procitoh*
Manolache *vtori* logofăt
vel medelnicer

Trecut în condica Divanului,
Răducanu *biv treti* logofăt, condicar

Acad. R.S.R., CI—20.
Original, stare foarte bună, hîrtie cerată; pecetea mare domnească, în tuş roşu.

373. 1798 august 5.

Adeverez cu acest zapis al mieu la măna dumnealui *biv vel* paharnic Vintilă Prijbean.

Precum să să ştie că rămăindu-mi clironomie de la răposat tată-mieu dumnealui Alexandru Greci[anu] *biv vel* stolnic o pereche de case cu alte namestii, cu locul lor, în mahalaoa bisericii Dintr-o Zi, care loc l-au avut răposatu cumpărat de la doaă obraze, adică cel dăspre uliţă carele au fost al răposatii mamii Marii Văcăreascăi, de la dumnealui răposat unchi-mieu Scarlat Grecean *biv vel* vornic, cu zapis de la leat 1775 iunie 25. Iar cel din dos carele este grădina, ce au fost al răposatii şătrăresii Iorgulesii, l-au avut cumpărat de la dumnealui mai sus numit boeru paharnic Vintilă, cu zapisul dumnealui de la leat 1781 iunie 24.

Care case cu aceste locuri nefiindu-mi trebuincioase, m-am aşăzat şi le-am văndut dumnealui în preţ dă taleri 3 750, adică trei şapte sute cincizeci, după starea care să află acum, căzăndu-i-se dumnealui a le cumpăra ca un vecin şi ca unul ce au fost şi locu cumpărat de la dumnealui de răposat tată-mieu.

Care luînd şi banii dăplin în măna mea, am dat dumnealui şi zapisile cele vechi ce au fost pentru aceste locuri.

Deci de acum înnainte să aibă a stăpăni dumnealui şi coconi dumnealui căţi Dumnezeu îi va dărui, cu bună pace de către mine şi dă către tot neamul mieu, fiind vănzare bună, prin ştirea tuturor rudeniilor mele.

Şi pentru credinţă am iscălit mai jos, ca să să crează.

1798 avgust 5.

Grigorie Grecean adeverez
G. Grecian paharnic, martor
[indescifrabil] vel logofăt, martor
[semnătură grecească, indescifrabilă]
Chiriac Arghenti, martor *[greceşte]*
[indescifrabil], martor *[greceşte]*
Ioan Grecean medelnicer, martor

| L.P. | *[indescifrabil]* clucer

Acad. R.S.R., CXL—144.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; frumoasă pecete, mică, inelară, în tuş negru.

374. 1798 august 15.

Adecă eu ce mai în jos mă voi iscăli, încredinţez cu zapisul meu la cinstită măna sfinţii sale părintelui arhimandritul, chir Visarion Cotroceanu [1].

Precum să să ştie că m-am rugat dă sfinţia sa dă me-au dat voe dă me-am făcut casă pe moşiia sfintei mănăst[iri], în Cărămidarii, lăngă moara Pălici, însă cu această tocmeală, să dau la sfănta mănăst[ire], pă tot anul, chirie de pogon *po* taleri 3, adecă trei, care am coprins [o jumătate de pogon], să am să dau taleri unul, parale 20.

Vin şi rachiu să nu fiu volnic a vinde, băcănie să nu fiu volnic a face. Asemenea să nu fiu volnic a vinde casa la altul, făr-dă ştirea mănăst[irii]. Şi atunci cănd mănăst[irea] nu o vrea să o ia, să o vănz la altul, însă cu iscălitura mănăst[irii]. Iar întămplăndu-să să vănz casa făr-dă iscălitura mănăst[irii], acea vănzare să nu să ţie în seamă nicăiri, fiindcă aşa m-am legat prin zapisul meu cu sfănta mănăstire.

Şi iar nedănd chiriia pănă în trei ani, să aibă voe mănăstirea să mă scoaţă afară din casă şi eu să n-am a cere măcar un ban pă căt am cheltuit. Ferească Dumnezeu, de să va întămpla răzmiriţă şi eu oi fugi şi n-oi veni pănă în trei ani, volnică să fie mănăstirea să-şi ia casa supt stăpănirea ei

[1] În aceeaşi zi, arhimandritul Visarion face mai multe contracte de închiriere, pentru locuri de case, cu diferite probleme: XCIII—15; CXI—9; CXI—11; XCIII—16.

pentru că s-au isterisit dă chirie dă trei ani. Şi încă să dau la sfănta mănăst-[ire] o găină la Crăciun şi zece oo la Paşte.

Şi păzind aceste toate, să fiu nesupărat. Şi pentru mai adevărată credinţă, am dat acest zapisul al meu. Asemenea am luat şi eu de la sfănta mănăstire.

1798 avgust 15.

× Eu Dobre cazacul, adeverez
Şi am scris eu, Ion logofeţelu, cu zisa lui.

Arh. St. Buc., M-rea Cotroceni, CXI—10.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran, format mic.

375. 1798 septembrie 6.

Milostiiu bojiiu Io Costandin Gheorghiu Hangeri voevod i gospodin davat gospodstvo-mi Catrinii slugeresii Lăcusteancăi care fiindcă au avut milă prin cărţi domneşti a ţinea *[indescifrabil]* patru oameni streini fără pricină dă dajde, scutiţi cu pecete gospod, pentru posluşania şi ajutoru casii sale, i o pivniţă aici în oraşu Bucureşti scutită dă toate orănduielile ce dau alte pivniţe, după cum ne adeverim domniia mea şi din cartea domnii sale fratelui Alexandru Ipsilant.

Drept aceia dar milostivindu-ne şi domniia mea, i-am înnoit şi i-am întărit mila aceasta. Şi poruncim ca să i să păzească întocmai şi nestrămutat, că aşa este porunca domnii mele.

I i. saam receh gospodstvo-mi.

1798 septemvrie 6.

L.P.

vel vistier

Trecut în condica vistieriei,
[indescifrabil] logofăt

Acad. R.S.R., LXVII—42.
Original, stare bună, hîrtie cu filigran; pecetea domnului, octogonală, în tuş roşu.

376. 1799 februarie 5.

Pentru multele slujbe ce au făcut casii sf. Mitropolii dumnealui dohtor Costandin [Darvari], atît la cumpărătoarea moşii fabricii de hîrtie, i la lucrarea hîrtii cîtă s-au făcut pînă acum la numita fabrică, cît şi cu meşteşug dohtoricesc la oamenii casii, cînd s-au întîmplat după vremi, a să bolnăvi, fără nici o plată de osteneală. I-am hărăzit locul de supt prăvăliia Pîrvului bărbier *ot* mahalaoa Sf. Dimitrie ce-i zice şi Bălăceanu, care loc este al sf. Mitropolii, spre a nu rămînea mîhnit şi istirisit de dreapta sa osteneală, nefiind mai vîrtos nici cu paguba casii, căci deoparte să îndatora Mitropolia a plăti osteneala de atîţia ani ce au făcut la fabrică, de altă parte s-au cumpărat de noi alte acareturi în loc care sînt văzute şi ştiute.

Deci să aibă dumnealui şi tot neamul dumnealui a stăpîni numitu loc de către Mitropolie, fără a mai pretenderisi însă nici dumnealui vreodată după vremi, plată de la Mitropolie pentru osteneala ce au făcut la fabrică.

Măsura căruia loc este faţa la pod, a prăvălii, pînă în ulicioara ce este între prăvălie şi între băcănie stînjeni 2 lung, din pod pînă în fund stînjeni 4, fără un lat de mînă, iar fundu lat din perete pînă în părete stînjeni 2, palme 1.

Şi spre încredinţare am dat dumnealui această carte a noastră, adeverită cu pecetea şi iscălitura noastră.

1799 fevruarie 5.

L.P.

Ungrovlahias Dosithei epivivei
Iosif episcop Argeş, mărturie

Arh. St. Buc., ms. 158, f. 98 v.

377. 1799 [februarie 23].

Adecă eu Petre Sufragiu *sin* Niamţu [?] lăcuitor, dinpreună cu soţiia mea Mariia, adeverim cu zapisul nostru acesta la măna dumnealui chir Hristodor grămăticu.

Precum să să ştie că eu avănd o casă a mea făcută cu banii miei, aici în Bucureşti, lăngă mănăstire[a] Toţi Sfinţii, în mahalaoa Antimului, fiind pă pămăntul Mitropolii, cu chiriia pă an taleri 10, adică zece, pentru loc, după cum pre larg să arată în pecetluitul ce mi s-au dat de la Mitropolie cum să [să] urmeze.

Şi neputănd eu a o mai ţinea, aflăndu-mă cu şăderea şi cu slujba într-alte pămănturi, depărtat, o am văndut-o dumnealui mai sus numitului cu bună tocmeală şi de a mea bunăvoe, drept taleri 500, adică cinci sute, care bani i-am şi primit pă deplin. Însă dumnealui numitul cumpărător de acum înainte să aibă a stăpăni cu pace această casă cu toate ale ei înprejur, atăt dumnealui i cocoana dumnealui căt şi coconii dumnealor căţi Dumnezeu le va dărui, de către mine, i de către soţiia mea, i copii miei, căt de către tot neamul mieu atăt şi de către vecinii miei, nebăntuiţi în veci. Iar cănd cinevaşi din neamul mieu sau din vecini înprejuraţi (*sic*) să va scula cu protimisire a răscumpăra această casă, la orice judecată va merge să nu i să ţie cererea în seamă, fiindcă această vănzare cănd s-au făcut, au fost cu ştirea şi cu voia tuturor rudelor mele şi a vecinilor la care mai jos să văd iscăliţi anume.

Şi pentru nestrămutat aşăzămănt şi adevărată credinţă ne-am iscălit, ca să să crează.

1799.

Petru Sufragiu *sin* Niamţu[?] dinpreună cu soţiia mea vănzători, adeverim

Deftul logofăt Petrescul, unghiul dumnealor, mărturie

Radu ceauşu vecin şi martor, neştiind aceasta, mi-am pus degitul

Velcea *biv vel* pitar, martor
Mihalache *[indescifrabil]*, vecin şi martor

Arh. St. Buc., ms. 158, f. 97.
Copie.

378. **1799 martie 2.**

Încredinţăm cu zapisul nostru la cinstită măna sfinţii sale părintelui arhimandrit chir Visarion Cotrocian.

Precum să să ştie că pentru podul ce ne-am tocmit cu sfinţiia sa ca să-l facem dăn josul morii Grozăveşti, văzănd sfinţiia sa pari bătuţi dă ceia parte şi socotind că o să fie podul cam jos, fiind şi cam matcă acolo, s-au temut dă a nu-l lua apa sau a-l rupe năboiala gheţii.

Dă aceia, dăm noi acest zapis, că dă să va întămpla să ia apa babele şi urşii şi podinile sau dăn năboiala gheţii să va lua acestea, adică babele, urşii şi podinile după ce-l vom isprăvi, să avem noi a-l face şi a pune aciastă cherestea dă la noi. Iar dă să va întămpla să scoaţă parii aceia, să-i fie greşala a sfinţii sale.

Şi pentru credinţă, am pus degitile, în loc dă pecetie, ca să să crează.

1799 martie 2.

× Eu Dumitru *ot* Tăntava, adeverez
× Eu Voicilă *ot tam*, adever[ez]
× Eu Gheorghe *ot tam*, adev[erez]
× Eu Stan *ot tam*, adev[erez]
× Eu Gheorghe *ot tam*, adev[erez]
× Eu Dinu *ot tam*, adev[erez]
× Eu Radul *ot tam*, adever[ez]
× Eu Marin *ot tam*, adev[erez]

Arh. St. Buc., M-rea Cotroceni, CXI—12.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran, format mic.

379. **1799 mai 20.**

Dosithie milostiiu bojiiu arhiepiscop i mitropolit Ungrovlahii.

Fiindcă iubitu nostru fiu sufletesc dumnealui *biv vel* paharnic Stanciu ş-au dat la sfînta Mitropolie otaştina vii dumisale ce o are pe pămîntu Mitropolii, în dealul Bucureşti, pe anii trecuţi pănă acum şi iaste plătit, am dat dumnealui spre încredinţare acest pecetluit ca să fie nesupărat. Aceasta.

1799 mai 20.

L.P.

Acad. R.S.R., LXXV—95.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecetea în tuş negru.

380. **1799 iunie 23.**

Al Ungrovlahiei Dosithei epivevei *[grecește]*

Adică noi care mai jos ne vom iscăli, dat-am credincios zapisul nostru la măna dumnealui chir Theodosie Toma.

Precum să să ştie că rămăindu-ne clironomie de la răposatul fratele nostru Dumitrache casa cea părintească, ce este în mahalaoa Bisericii Doamnii, cu locul ei ohavnic, pe Podu Mogoșoai, i cu o prăvălie tot d-acest loc deosebit de casa mare, care casă să vecineşte despre o parte cu locul dumnealui *vel* logofăt Scarlat Cămpinean și despre alta cu casele și prăvăliile răposatului Tomiţii Călicescului, iar în faţă cu Podu Mogoșoai.

Şi învoindu-ne între noi fraţi, nefiind siliţi de nimeni, am văndut dumnealui chir Theodosie Toma drept taleri 8 000, adică opt mie, care bani luîndu-i toţi deplin am dat dumisale şi toate sineturile casii cele vechi.

Ci de acum înainte are să stăpănească dumnealui casa cu tot locul ei și prăvăliia în bună pace, atăt dumnealui cum şi tot neamul dumnealui, de către noi și de către tot neamul nostru.

Şi pentru mai bună credinţă s-au iscălit într-acest zapis și alte mărturii vecini, i alte obraze vredniće de credinţă, puind şi noi iscăliturile şi peceţile noastre, ca să să crează.

1799. iunie 23.

| L.P. | Diamandache Halp. *biv vtori* vistier, vănzător

| L.P. | *[indescifrabil]* Halep, vănzător

| L.P. | Ştefan Halp., vănzător

[indescifrabil] vel logofăt, martor
[indescifrabil] biv vel logofăt, martor
Andonie *[indescifrabil]* sărdar martor
Dumitrache *[indescifrabil]*, martor

Arh. St. Buc., Achiziţii noi, CVII—64.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecetea inelară a lui Dumitrache Halepliu este o piatră antică reprezentînd un frumos bust cu privirea spre dreapta.
Pe verso este scris un alt document în grecește.

381. **1799 iulie 31.**

†*Milostiiu bojiiu Io Alexandru Costandin Moruz voevod i gospodar zemli Vlahiscoie* dat-am domneasca noastră carte boerului domnii mele Ioan polcovnic dă siimeni ca să aibă a face zapt și a stăpăni fabrica de fidea cu ergaliile ei ce este în dealul Bucureştilor, dăspre Văcărești, cu toate namestiile şi cu toate înprejmuirile după sineturile ei.

Pentru că din înaltă poruncă înpărătească vănzăndu-să la mezat toate acareturile răposatului domn Costandin Hangeriu ce după petrecania sa s-au făcut zapt la miriia înpărătească cu mumbaşir înpărătesc trimis într-adins, precum este de obşte ştiut.

Între care acareturi fiind şi această numită fabrică, dată după înpărăteasca poruncă spre vănzare, după ce s-au făcut mezatul întăi la stărostie după obicei, în patruzeci de zile de rănd, apoi în divanul ţării

înaintea tuturor dumnealor boerilor halea și mazăli în doaă și în trei rănduri și s-au înștiințat toți deobște, în cele după urmă s-au strigat față și înaintea domnii mele la adunarea dăplin.

Și au rămas în sfărșitul mezatului numita fabrică asupra numitului boer cumpărător cu taleri 1 410, adică o mie patru sute zece. Care bani i-au și numărat dăplin și s-au dat, precum au fost porunca înpărătească.

Deci în puterea acei preaînaltii și vrednicii dă închinăciune poruncii înpărătești, ce ne-au fost trimisă spre aceasta, dăm la măinile numitului boer acest domnescul nostru sinet, ca să să știe și să să cunoască de acum înainte stăpăn desăvărșit și volnic pă această fabrică. Să o ție și să o stăpănească nestrămutat, ca un cumpărător de la sultan-mezat ce s-au făcut din poruncă înpărătească și domnească.

Căruia pentru mai multă întărirea i s-au dat la măini și copia înpărăteștii porunci, făcăndu-i-să teslim și toate sineturile aceștii fabrici, care de la miriia înpărătească ne-au fost trimise.

I i. saam receh gospodstvo-mi

1799 iulie 31.

Io Alexandru Costandin Moruz voevoda *[m.p.]*.

L.P.

Ștefan Basarab [?] *vel* logofăt *procitoh*
biv vel paharnic

Acad. R.S.R., CCCLVIII--33.
Original, stare potrivită; frumoasă pecetea domnească, în tuș roșu.

382. 1799 septembrie 13.

†Adicăte eu chir Anghel care mai jos mă voi iscăli dat-am bun și credincios zapisul mieu la măna dumnealui Mihai arnăutu și la jupăneasa dumnealui Calița.

Precum să să știe că am avut o casă de vănzare pe locu mănăstirii Radului Vodă, mahalaua Izvor. Și chiriia locului pe an taleri 1. Și m-am învoit cu dumnealor de a mea bunăvoe de le-am văndut-o. Și tocmeala am făcut-o taleri 130, adicăte o sută treizeci tocmai și banii i-am primit.

Și să aibă a stăpăni dumnealor cu bună pace casa și nesupărați de nimini, că eu i-am văndut-o de a mea bunăvoe.

Și cănd s-au făcut acest zapis, au fost și alți oameni care să vor iscăli mai jos, marturi.

Și eu, pentru mai adevărată credință, m-am iscălit mai jos, înpreună cu soțiia mea și ne-am pus și degetile în loc de pecete. Și fiindcă *[indescifrabil]* cu chirie și dumnealui să să învoiască cu chir *[indescifrabil]*.

1799 septembrie 13.

Eu Anghel căpitan adeverez și vănzător
Eu Catrina soția dumnealui, adeverez

[pe verso]:
Zapisul Caliții, al casii.

Arh. St. Buc., Achiziții noi, XXXV—4.
Original, stare bună, format mic.

Preaînnălţate doamne,

†Din luminată porunca mării tale, prin văt[aful] de păhărnicei, s-au înfăţişat la judecată Ilarion monahul, vechil din partea sfinţii sale părintele episcop Argeşiu, cu jalba ce au dat asupra unor mahalagii de aici, de la mahalaoa Făntănii Boului, prin care arată că mănăstirea Toţi sfinţii, ce este acum metoh sfintei episcopii Argeş, are un loc în numita mahala, dat danie de răp[osatul] stolnic Ioniţă Grecean şi din nepurtarea de grijă a iegumenilor, ce au fost după vremi, s-au fost înpresurat acest loc de cătră mahalagii înprejureni.

Cere dreptate, după sineturile ce are mănăstirea, să-şi afle dreptatea cu a să supune acei mahalagii să plătească fieşcare chiriia pă locul căt va fi avănd coprins dintr-această danie. Şi spre dovadă ne arătă o adeverinţă din leat 1777 mai 17, cu iscălitura şi cu pecetea Marii stolnicesii Grecianca şi cu cinci martori, însă răp[osatul] mitropolitul Filaret, aflăndu-să pă acea vreme mireon, i de Grigorie arhimandrit, i popa Toma eclisiarh şi cu alte dooaă mărturii, adeverit şi de răposatul mitropolitul Grigorie, cu coprindere că Mariia stolniceasa Greceanca au dat mărturie, în frica lui Dumnezeu şi înnaintea mitropolitului Ungrovlahiei chiriu chir Grigorie, pentru un loc ce este la Făntăna Boului, care loc au fost bun al răposatului soţului dumneaei, stolnic Ioniţă Grecean, rămas şi dumisale de la părinţii dumnealui, Iane portar şi Mariia portăreasa.

Şi îngropăndu-să părinţii răposatului soţului dumneaei la sfănta mănăstire Toţi sfinţii, atăt soţul dumneaei, căt şi dumneaei s-au îndemnat, din răvnă dumnezeiască, şi au dat danie numitei mănăstiri, de sănt acum 35 de ani, care din vreme în vreme, începănd a să înpresura acest loc de mahalagii înprejureni şi sfinţiia sa părintele iegumen numitei mănăstiri, chir Neofit, vrănd să-l descopere şi negăsind la mănăstire cartea de danie, fiindcă au dat Dumnezeu de au trăit pănă atunci dă aciastă mărturisanie, cu sufletul dumneaei, pentru acest loc că este bun al sfintei mănăstiri, făr-dă nici o pricină.

I o carte de judecată a acestui departament, *ot* leat 1777 mai 20, prin care arată că mai avănd judecată iegumenu sfintei mănăstiri Toţi sfinţii, de-şi cerea chiriia locului unde sănt casele lor făcute şi neputănd dovedi nici daniia, nici stăpănirea acelui loc cu dăplină dovadă, au rămas cererea a iegumenului.

În urma acei cercetări, au adus tot la acelaşi departament acea adeverinţă a dumneaei stolnicesii Marii Greceancăi, care să vede mai sus şi zic dumnealor boerii judecători că văzănd dintr-aciastă mărturie înplinită dovada care lipsea de la întăia cercetare ce s-au făcut la aciastă pricină şi dovedită dreapta danie care au făcut fiiul Marii portăresii, stăpănitorul locului, hotărăsc să aibă a lua sfănta mănăstire obicinuita chiriia locului de la casele ce au fost făcute pe acel loc.

Ne mai arătă şi o carte de alegere ce s-au făcut la faţa locului, a dumnealor veliţilor dvornici, scrisă din leat 1777 noemvrie 24, prin care arată că din luminată porunca mării sale Alexandru vodă Ipsilant, fiind fost orănduiţi spre cercetarea şi descoperirea acestui loc şi mergănd la faţa locului, unde este acest loc la Făntăna Boului şi fiind faţă şi

dumneaei Mariia stolniceasa, ceia ce au închinat acest loc înpreună cu răp[osatul] boerul dumneaei, stolnic Ioniţă Greceanul şi strângând şi pe toţi mahalagii ce au fost şăzători pă acest loc, i pe alţi mahalagii ce să vecinesc cu acest loc.

Unde fiind faţă şi Neofit iegumen şi neputând dumnealor dovedi într-alt chip adevărul de la dânşii (adecă, de la mahalagii), au pus de le-au citit cartea de blestem, fiind scoasă asupra lor, ca să arate fieştecare cum va şti adevărul, în frica lui Dumnezeu, locul al mănăstirei este şi de au dat vreodată chirie, sau al lor dă moştenire este.

Şi după ce au început cartea de blestem să să citească, întăi un Radu, copilul din casă, au scos un zapis de cumpărătoare al casii lui, ce o avea cumpărată de la un Duminică neamţul din Poartă, întru care arată că, deosebit din locul ce i-au vândut, stăpâneşte un pas de loc şi mai bine din locul mănăstirii Toţi sfinţii.

Şi văzând şi ceilalţi mahalagii că s-au dovedit că locul este bun al mănăstirii, au început a arăta adevărul, zicând că locul este al mănăstirii Toţi sfinţii şi au şi dat chirie mai nainte la sfânta mănăstire pentru casele lor. Şi întăi, Vasile căpitan, i Pandele ciauş de lificii, i Neacşul puşcaş, i Duminică neamţul din Poartă şi o Catalina mătuşa au arătat şi semnele pe cât zic că ştiu că au fost stăpânirea mănăstirii pe acest loc.

Şi mergând dumnealor veliţii dvornici cu toţii, l-au şi ocolit acest loc după arătarea lor şi au pus de l-au sforăt şi l-au măsurat cu stânjănul domnesc, fiind faţă toţi mahalagii, cât şi numitul iegumen, puindu-să şi semne la fieştecare trăsură, cu suma stânjănilor, precum cartea dumnealor mai pre larg arată.

Faţă fiind şi unii din părăţii mahalagii, s-au întrebat ce au a răspunde înpotrivă şi ziseră că fiind unii dintr-ânşii vinetici dintr-alte părţi, n-au pomenit să fi dat chirie la numita mănăstire, nici că i-au supărat cinevaş până acum, ci au cumpărat unii de la alţii case cu zapise, iar alte scrisori vechi, ziseră că, nu au.

Deci, fiindcă după sineturile ce să văzu că are sfânta mănăstire Toţi sfinţii şi părăţii nu avură nici un fel de semn de sinet la mâna lor, să dovedeşte curat că are acest loc dat danie în mahalaoa Fântânii Boului şi, după vremi, s-au cutrupit de cătră mahalagii. Şi mai vârtos, că din chear alegerea dumnealor veliţilor dvornici, ce au mers la faţa locului şi l-au dăscoperit prin carte de blestem, ocolindu-l cu trăsuri şi cu sumă dă stânjeni, puindu-i şi semne, după dreptate zicem şi noi ca întocmai după acea alegere a dumnealor veliţilor dvornici să urmeze mănăstirea cu stăpânirea şi lăcuitorii ce sânt pe dânsul să să îndatoreze a să învoi cu mănăstirea după pilda altora locuri mănăstireşti vecine cu acest loc şi după coprinsul ce fieşcare va fi având.

Iar cea desăvărşit hotărâre, rămâne a să face de către înnălţimea ta.

1799 octomvrie 1.

Andonie Fotino
[trei semnături greceşti, indescifrabile]
Iordache *[indescifrabil]* pitar

s-au luat taleri trei [taxă].

Arh. St. Buc., Episcopia Argeş, XLVIII—70.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran.

384. 1799 noiembrie 12.

Preaînălţate doamne,

Grigorie spiţer, prin jalba către înălţimea ta, au arătat că dupe moartea tată-şeu rămăind încărcat cu grele datorii şi neavănd alt mijloc de plată decăt numai o casă părintească, au cerut a i se da voe a-şi vinde cu mezat acea casă spre a se putea plăti de datornicii cari-i fac mare siclet.

Cu care jalbă au fost orănduit la Departamentu de Opt spre cercetare, unde cercetăndu-se s-au îndestulat judecata din tacrirul său, i al frate-său, că ar fi binaoa făcută de tatul lor Neculi spiţer, pe locul sfintei mănăstiri Văcăreşti. Şi după cum au arătat şi chiar Gavril proigumenu numitei mănăstiri, că este binaoa făcută de tatul lor, pe locul mănăstirii şi neavănd alt mijloc de plată voesc ca să o vănză de mare stinahorie, aflăndu-se datorie părintească şi din an în an să încarcă cu dobănda banilor.

Şi spre a se folosi cu preţ mai îndestulat, au găsit judecata cu cale, să aibă voe a o vinde cu mezat. Şi au arătat mării tale cu anafora, care întărindu-se cu luminată pecete, mi să porunceşte dă către înălţimea ta ca să fac mezatul acestii binale după obicei.

Următor fiind luminatii porunci, am orănduit telal de au strigat la mezat această casă din mahalaoa Scorţarilor: însă sus cu trei odăi şi sală, cu două pri[d]voare, jos cu spiţerie, în faţa podului, însă fără dohtorii, cu patru odăi şi tindă, cu curte, cu grajd, i cu şopron şi cu odaie de cuhnie, pe locu sfintei mănăstiri Văcăreşti, chiria locului pe an talere 56.

Care strigăndu-se într-auzul tuturor de obşte, în sorocu cel orănduit al mezatului şi atărdisind din muşterii dupe obicei la preţul cel din urmă, au rămas asupra unui Nicolae logofătu cu talere 8000, peste care preţ nemaieşind alt muşteriu ca să mai înalţe, nici din cei ce li se cuvin protimisis, nici de alţi străini. Şi fiindcă s-au mulţumit vănzătoru a i se da cu acesta, dăndu-să de ştire şi sfintei mănăstiri Văcăreşti. Şi s-au lăpădat zicănd că nu-i trebueşte, s-au şi haraciladisit mezatu pe seama numitului muşteriu, drept această sumă de talere opt mii.

Care bani s-au şi numărat pe deplin la stărostie. De care, după ce se va scoate telalăcu dupe obicei, la leu *po* bani 6, ceilalţi se vor da numitului vănzător prin zapciu cel orănduit ca să să plătească de datorie.

Ci fiindcă cumpărătoru au cumpărat de la mezat, să roagă înălţimii tale a i se da şi luminată întărire pentru mai bună stăpănire.

1799 noemvrie 12.

Al mării tale prea plecată slugă,

Panait Ţigara staroste

[rezoluţia domnului]:

Io Alexandru Costandin Moruz voevod i gospodar zemle Vlahiscoe.

Întărim şi domnia mea ca să stăpănească numitul Nicolae logofătul, cu bună pace, ca un cumpărător de la mezat, făcut din porunca domnească, plătind şi ajutor cutii, după rănduială.

1799 noemvrie 12.

Arh. St. Buc., Condica domnească nr. 42, f. 94—94 v.
Copie.

385. 1799 decembrie 28.

†*Al Ungrovlahiei arhiepiscop Dosithei mitropolit, adeverez [grecește]*

†Încredinţez cu acest zapis al mieu la mîna dumnealui Tănase căpitan Petrescul, că avănd eu un loc părintesc în mahalaua Anthimului, dă a mea bunăvoe şi cu ştirea rudelor mele l-am văndut dumnealui drept taleri 1 500, adică una mie cinci sute, să-l stăpănească după semnele cele vechi, care să cuprind şi în hotărniciia dumnealor boerilor *veli* vornici, ce din poruncă domnească au ales acest loc dă cătră vecinii înprejuraşi. Şi s-au găsit stănjeni dă ai lu Şărban Vodă, însă noaaă la faţa porţii, şaptezeci şi opt şi jumătate la mijloc şi şaptezeci la fundul dăspre Ilie mahalagiu şi una sută treizeci şi şase şi jumătate, lungul.

După care alegere, rămăind mulţumiţi şi vecinii, au dat înscris, supt iscăliturile lor, puindu-se mart[ori] şi doi *vtori* vornici, Neacşul şi Ianache, carei au fost orănduiţi la faţa locului pentru alegerea locului.

Şi priimind toţi bani pă deplin în mîna mea, am dat dumnealui acest zapis, dinpreună cu hotărniciia şi adeverinţa înprejuraşilor (fiindcă alte cărţi nu mai sănt pentru acest loc), să-l stăpînească în pace dumnealui, copii şi nepoţii dumnealui, atăt dă cătră mine, copii miei şi dă cătră tot neamul mieu.

Şi, pentru mai adivărată credinţă, am iscălit, ca să să crează.

1799 dechemvrie 28.

Theodor *[indescifrabil]* clucer, adeverez *[grecește]*
Elie Zaharia [?], martor *[grecește]*

trecut în condica Mitropoliei
Anastasie logofătul Mitropoliei

Arh. St. Buc., Episcopia Argeș, XLVIII—71.
Original, stare foarte bună, hîrtie groasă cu filigran.

386. 1800 februarie 4.

Io Alexandru Costandin Moruzi voevod bojiiu milostiiu i gospodar zemli Vlahiscoe.

Ioniţă işlicaru nerămăind odihnit la această anafora a dumnealor veliţilor boeri, s-au înfăţişat la Divan înaintea domnii mele cu Toncea băcan epitrop bisericii Sf. Gheorghe Vechi, i cu Gheorghe *biv treti* logofăt, vechil dumnealui *vel* vornic Costandin Ştirbei.

Unde făcănd şi domnia mea cercetare pricinii, văzum că cererea lui Ioniţă este ca plătind şi de acum înainte chiria binalii *po* taleri 20 pă an, după aşezămăntul ce are făcut cu preoţii bisericii, să nu fie scos din stăpănirea acei binale. Căruia cerăndu-i-se să arate zapis ce are de la măna preoţilor cănd i s-au dat lui această bina, prin aşezămănt de chirie, îl văzum cu leat 1786 octomvrie 26, iscălit de trei preoţi ai bisericii, i de Matei Lăcusteanul *biv vel* căpitan şi de Ianache Rahtivan cei de atunci epitropi ai bisericii.

În care acest zapis văzum, că după ce să arată tocmeala şi aşezămăntul ce au făcut cu Ioniţă pentru închirierea aceştii binale la dănsul, apoi mai jos la sfărşitu zapisului să coprinde şi aceasta, scriind ritos aşa,

că de să va scula cineva din preoţi ca să-l scoaţă din casă sau din pivniţă să aibă să-i întoarcă toată cheltuiala înapoi, fiindcă aşa le-au fost aşezământul.

Deci, după chiar zapisul de aşezământ ce ţine Ioniţă în mâinile lui, vedem că este legat, cum de să va scula cinevaşi din preoţi bisericii să-l scoaţă din stăpânirea binalii să aibă a-şi primi cheltuiala şi să iasă.

Care această putere, fiindcă au lăsat-o Ioniţă slobodă, la voia preoţilor, nu poate acum a să înpotrivi la cererea ce fac cei de acum epitropi ai bisericii, spre a-l scoate din stăpânirea acei binale, căci ori preoţi sau epitropi bisericii, tot acelaş cuvânt şi putere au spre a căuta dreptăţile bisericii. Care epitropi ce să află acum la această biserică, fiindcă voesc şi cer ca să ia binaoa din stăpânirea lui Ioniţă, au puterea aceasta după însuşi coprinderea zapisului, cum s-au arătat mai sus, şi lui Ioniţă nu-i rămâne nici un cuvânt de înpotrivire la aceasta, decât toată dreptatea lui ieste, iarăşi după zapis, ca să i să plătească de epitropi cheltuiala ce va fi făcut la acea bina şi să iasă afară din stăpânirea ei.

Deci dar, pentru chieltuiala ce va fi făcut Ioniţă la acea bina, poruncim ca cu dreptate şi în frica lui Dumnezeu, prin marifetu dumnealor veliţilor vornici să să preţuiască la faţa locului, de epistatul dulgherilor şi al zidarilor, în fieşcare lucru după starea în care să va fi aflând acum şi suma banilor, pă cât va ieşi după dreapta preţuire, hotărîm să o plătească epitropi bisericii dăplin la Ioniţă şi aşa să rămâie binaoa pă seama bisericii.

Din care sumă a preţuirii nu are a să scădea nimic, cu pricina ce zic dumnealor veliţi boeri printr-această anafora, că s-au folosit Ioniţă câte cu taleri 45, pe tot anul, ce au luat chirie de la alţii mai mult peste taleri 20 ce da şi el la biserică, căci Ioniţă plătind acei câte taleri 20, chiria ce era tocmit să dea pă an la biserică, era volnic să o închirieze el la alţii cu cât de multă chirie, precum nici Ioniţă nu are cuvânt la ceia ce zice, că în vremea răzmeriţii, nu numai n-au luat nimic chirie, ci încă s-au păgubit cu plata de la dânsul la omul ce-l pusese dinadins ca să şază în casă să o păzească a nu o dărâma, căci ori de au păgubit, sau de s-au folosit şi paguba şi folosul al lui este.

Într-acestaşi chip dar hotărîm şi poruncim să să urmeze, cum să coprinde mai sus. Şi apoi epitropi vrând să facă vreun schimb, mai cu bun folosul bisericii, vor arăta la presfinţia sa părintele mitr[opolit] şi la dumnealor veliţi logofeţi ca să facă anafora, care aceia ieste deosebit în urmă a să deoresi, iar acum domnia mea judecăm şi hotărîm numai pricina între Ioniţă işlicaru cu epitropi bisericii.

1800 martie 16.

| L. P. |

vel logofăt

[urmează]:

Preaînălţate doamne,

Din luminată porunca înălţimii tale, ceauş[u] de aprozi au înfăţişat înaintea noastră pă Ioniţă işlicaru de aici, cerând ca în puterea zapisului de aşezământ ce are de la mâna preoţilor *ot* Sfete Gheorghe

Vechi, iscălit şi de epitropi bisericii, după acea vreme, să fie nestrămutată de la măna lui o casă cu pivniţă *ot* mahalaoa Sfăntului Dimitrie, a căria binaua au fost a mai sus zisei biserici Sfete Gheorghe, iar locul au fost al răposatei Marii Bălăceanchii. Şi acea jupănească încă de când trăia, prin partea sa de danie, l-au dăruit dumnealui *vel* vornicului Costandin Ştirbei.

Care zapis arătându-ni-l Ioniţă işlicaru, să văzu cu leat 1786 octomvrie 26, iscălit atăt de trei preoţi ai Sfăntului Gheorghie Vechi, anume popa Ştefan proestos, i popa Gheorghe şi popa Nicolae, căt şi de epitropi ce au fost mai nainte la biserică, însă Matei Lăcusteanul *biv vel* căpitan şi Ianache Rahtivan. Prin care scriu preoţii că avînd sfînta biserică o casă cu pivniţa ei dădăsupt în mahalaoa Sf. Dimitrie, au dat-o lui Ioniţă işlicaru cu chirie în ani trei, drept taleri 30, ca pă fieşcare an să dea aceşti mai sus numiţi bani, însă într-acestaşi chip ca putînd ei preoţii a o drege, fiindcă era dă tot dăzvălită şi păreţii stricaţi, i altele, atunci să aibă să ia această mai sus numită chirie. Iar neputând preoţii să o dreagă şi să o învelească, după cum au vorbit, şi să va încărca numitul işlicar şi va, lua-o asupră-şi ca să o dreagă şi să o învelească, atunci numitul să aibă a le da pă fieşcare an căte taleri 20, tocma, pînă la numit soroc dă trei ani.

Şi la împlinirea sorocului de-l vor vedea ei că să sileşte, de a drege casa i altele, atunci tot el să aibă a o ţinea tot cu această urmare, dîndu-şi chiria pă an taleri 20. Iar căt pentru chiria pământului să aibă preoţii a o da, iar mai sus numit[u] să nu să supere, iar sculându-să cineva din preoţi ca să-l scoaţă din casă sau din pivniţă, să aibă a-i întoarce toată chieltuiala înapoi.

Zicănd părăşul că după coprinderea acestui zapis, fiind el următor, nu numai chiria au plătit-o pă tot anul preoţilor, ci şi dumnealui vornicului Ştirbei, pe doi ani şi mai bine, de când s-au făcut stăpân locului. Ci încă şi casa i pivniţa au dres-o cu a lui chieltuială şi că în al treilea an 1789 judecîndu-se cu epitropi ce vrea să-l scoaţă, i s-au dat cu hotărîrea judecăţii să o ţie iar el.

Care anafora să văzu şi de noi, coprinzănd, cum că, căt pentru cererea ce o face jăluitoru să o ţie tot el, nu este primită, căci cu aceia să robeşte lucru bisericii numai cu acea închiriere asemănându-se ca un edic, iar pentru chieltuială ce să va dovedi că au fost, să cuvine să i să plătească, de-l va scoate din cărciumă, fiindcă, într-acei trei ani trecuţi de la răzmiriţă, nu s-au folosit nimic dintr-ânsa, căci toate cărciumile era poprite cu poruncă să nu vănză vin.

Şi cu acel cuvânt, în locul acelor trei ani, au ţinut-o până an şi au stăpănit-o nesupărat ani 13 şi mai bine. Iar acum Toncea băcan şi Hagi Ioniţă epitropi bisericii, făr de ştirea lui şi a preoţilor au vândut această bina la mai sus numit boer stăpânul locului şi cere dreptate.

Faţă fiind şi numiţii epitropi, răspunse că pivniţa să află la o stare foarte proastă, lăsând-o Ioniţă de s-au stricat, încât aproape este să cază şi că el făcea matrapazlăc, căci o da cu chirie pă an taleri 65 şi da preoţilor numai taleri 20, iar taleri 45 îi rămânea lui.

Şi că mai avănd sfănta biserică şi alte două prăvălii, care prăvălii fiind vechi, dărăpănate şi nedându-le măna ca să le dreagă, cu ştirea preasfinţii sale părintelui mitropolit au făcut-o nu vânzătoare precum zice jăluitoru, ci schimb, pentru că nu s-au preţuit cărciuma ce este pă locul dumisale şi să dea dumnealui vornic bani[i] preţuirii, ci au dat preţul

ceilalte prăvălii ce au tocmit-o epitropi[i] să o facă nouă pă locul bisericii la poarta din jos, dănd nu numai bina pentru bina, ci dănd bina nouă pentru veche.

Şi cu toate că binaoa este foarte proastă cum şi păreţii pivniţii povărniţi şi proptiţi în stălpi şi nu fac acele lemne nici taleri 100, dar dumnealui *vel* vornic Ştirbei pentru că s-au aflat a fi stăpăn locului, îndemnăndu-l şi preasfinţia sa părintele mitropolit au dat taleri 300. Şi acum în primăvară silit este ca să o dea jos să o facă dă iznoavă, că de nu o va surpa, cade ea singură.

Deci, după însuşi zapis închirierii sale, volnici au fost epitropi[i] a-i lua cărciuma de la mănă, pentru că au lăsat-o de s-au dărăpănat, nefăcănd vreun dres cu temei, ci numai nişte cărpeli. Şi bine au urmat de au dat-o la dumnealui vornic stăpănul locului şi cu schimb, iar nu vănzare, precum zice jăluitoru, fiindcă dumnealui vornicu nu au dat preţu binalii aceştia ce este pă locul dumisale care după arătarea lor nu face nici taleri 100, ci i-au dat preţul ceilalte binale ce au tocmit epitropi[i] cu meşterii să o facă pă locul sfintei biserici, de la poarta din jos.

Care nu numai să înţelege chiar schimb bina pă bina, ci de mai mare preţ spre folosul sf. biserici şi prin ştirea preasfinţii sale părintelui mitropolit. Dar şi chiar vănzare de ar fi fost, iarăşi nu să protimisăşte jăluitoru, nici alt nimeni decăt numai stăpănu locului.

Şi volnic este dumnealui vornic a o stăpăni şi a face ce va vrea cu dănsa. Cum şi pentru cererea ce face de a ţinea tot el, nu are dreptate, că nici în zapis nu scrie să o ţie în toată viaţa lui, nici au dres-o cu vreun temei, ci numai cărpeli, care şi de o dregea el cu vreun temei, iarăşi putea să-l scoaţă preoţi întorcăndu-i chieltuiala după coprinderea zapisului şi după coprinderea anaforalii *ot* leat 1789, întru care să coprinde, că cu aceasta să robeşte lucru bisericii, fără a putea să-şi aibă folosul cănd va găsi alt muşteriu să dea mai multă chirie. Şi să rădică cu totul stăpănirea bisericii d-asupra lucrului său, asemănîndu-să aceasta ca un edic.

Pentru că el plătind acei taleri 20 pe an, poate să o dea în urmă la altul cu cît de multă chirie şi biserica să fie lipsită dă dreptul ei. Care această coprindere a anaforalii *ot* leat 1789 să vede că s-au şi urmat, pentru că el da taleri 20 chirie şi lua taleri 65 şi nici de dres nu o dregea, pentru care măcar că pentru meremetul ca va fi făcut nu s-ar cuveni a-i plăti, fiindcă s-au folosit din chirie în treisprezece ani şi meremetul s-au învechit şi acum este iarăşi dărăpănată.

Dar, găsim cu cale ca prin dumnealor veliţi vornici orănduindu-să maimar-başa cu dulgheri, i zidari la faţa locului, să facă două preţuiri, însă una după starea ce s-au aflat la leat 1786 cînd i s-au dat cu chirie, a căriia stare să dovedeşte atît din zapisul închirierii cît şi din anaforaoa *ot* leat 1789, cum că au fost chiar aşa, adică pivniţa cu casa ei deasupra de tot dăzvălită şi păreţi stricaţi i altele. Şi altă preţuire să facă în starea care să află acum. Şi din preţul ce va prisosi la starea de acum, scăzănd dumnealor ceia ce să va găsi cu cale, pentru că s-au folosit pe tot anul cu căte taleri 45 ce au luat mai mult peste chirie, bani ca va mai rămănea să i să plătească jăluitorului. Şi dumnealui vornic să stăpănească cu pace.

Iar hotărîrea cea desăvărşită rămîne a să face de către înălţimea ta.

1800 fevruarie 4.

Dimi[trie] ban
[indescifrabil] vel logofăt
[indescifrabil] vel vornic
„ *vel* vornic
„ *vel* logofăt
„ *vel* clucer
„ *biv vel* clucer *za* arie.

Colecţia Al. Saint-Georges.
Copie. Condica de zapise (1699—1841) a familiei Darvari, doc. 17.

387. **1800 martie 29.**

Prea sfinte părinte mitropolit şi prea cinstiţi dumneavoastră veliţi logofeţi.

La pricina de judecată ce am avut cu Ioniţă işlicaru, în hotărîrea ce s-au dat cu divan prin luminată întărirea mării sale la anaforaoa dumnealor veliţilor boeri, o coprinde ca pentru preţuire să să facă prin marafetu dumnealor veliţilor vornici, după cum să şi urmează de către dumnealor, iar pentru schimb, să coprinde ca vrând noi să facem schimb mai cu bun folos bisericii, vom arăta la preasfinţia sa şi la dumnealor veliţi logofeţi ca să să facă anafora ca o deosebită deorie.

După care luminată hotărîre arătăm prea sf. şi dumneavoastră, că schimbul este într-acestaşi chip, bina cu bina. Adică am dat dumnealui *vel* vornic Costandin Ştirbei binaoa a veche a sfintei biserici ce este pe locul dumnealui, lăngă Sf. Dimitrie, pe bina nouă, dăndu-ne adecă preţul de taleri 300 ce am tocmit cu meşterii să ne facă binaoa nouă, pe alt loc al sfintei biserici ce-l are lăngă poarta din jos.

Iar căt pentru folos bisericii că este mai bun, este cunoscut lucru, pentru că unde lua taleri 10 pe an de la această bina veche a bisericii, va să să folosească cu chirie întreită şi împătrită dintr-aceasta nouă. Apoi şi binaoa să face chiar pă locul sfintei biserici în locul ceilalte ce are pe locul dumnealui vornicului, iar nu al bisericii, apoi dobăndeşte şi sf. biserică bina nouă, în loc de bina veche.

De care nu lipsim a arăta preasfinţii şi dumneavoastră, ca după luminata hotărîre să să facă anafora spre a să da şi luminată întărirea mării sale de întărirea schimbului.

Şi săntem ai prea sf. şi ai dumv. prea plecate slugi,

Toncea băcan i Hagi Ioniţă epitropi [bisericii] Sfăntului Gheorghie Vechi

Io Alexandru Costandin Moruzi voevod i gospodar.

După pliroforia ce-a dat domnii mele printr-această anafora prea sf. părintele mitropolit şi dumnealor veliţii logofeţi, întărim şi domnia mea să stăpănească dumnealui *vel* vornic Costandin Ştirbei, prăvălia aceasta cu bună pace.

1800 martie 31.

L. P.

vel logofăt

Preaînălțate doamne,

După luminată hotărîrea mării tale ce este dată la întărirea anaforalii de judecată ce au avut-o numiții epitropi *ot* Sf. Gheorghie Vechi, făcând cercetare schimbului ce au făcut numiții epitropi cu dumnealui *vel* vornic Costandin Știrbei, dănd epitropi o bina de cărciumă veche ce au fost a bisericii și luînd prețul ce au tocmit cu meșterii să facă altă bina nouă pe un loc al sfintei biserici ce-l are despre poarta din jos a Curții cei Vechi, ne-am pliroforisit că schimbu este spre mai bun și mai mare folos al sfintei biserici, pentru că din taleri zece ce lua sfînta biserică pe an, de la numita bina veche a cîrciumii, va să ia de la aceastălaltă bina nouă întreită chirie și mai bine, fiindcă este la mai bun semn [?] și fiindcă dobîndește sf. biserică, bina nouă chiar pă locul său, în loc de bina veche după locu dumnealui vornicului.

Deci, după luminată hotărîrea mării tale, nu lipsim a arăta, spre a să întări schimbul de către măria ta prin cea desăvîrșită hotărîre a înălțimii tale.

1800 martie 29.

D. Ungro[vlahia]
[indescifrabil] vel logofăt
Scarlat Cîmp[ineanu] *vel* logofăt

Colecția Al. Saint-Georges.
Copie. Condica de zapise (1699—1841) a familiei Darvari, doc. 15.

388. 1800 mai 1.

Adecă eu cel mai jos numit, încredințez cu acest zapis al mieu la cinstită măna dumnealui dohtorului Costandin.

Precum să să știe că pentru coșarul ce am avut eu făcut de pari oblii, i cu trestie învelit, pe locul dumnealui, de cumpărătoare *ot* răposata Maria Bălăceanca, pentru care am fost făcut simfonie ca să-i dau dumnealui chirie pentru acest coșar taleri trei pe an precum însuși zapisul mieu ce este cu leat 1798 mai 20 pe larg adeverează.

Deci fiindcă și cărciuma prin care mergeam la acest coșar s-au luat supt stăpănirea dumnealui vornicului Drăgănescu și nemaiavănd loc a merge la acest coșar, nici fiindu-mi mai mult trebuință, am căzut cu rugăciune la dumnealui, ca să-l primească în desăvărșită stăpănirea dumnealui, în taleri douăzeci și cinci. Și dumnealui, după a mea rugăciune l-au primit, luănd și eu toți acești bani deplin în măna mea și nu am a mai cere nimic.

Deci pentru mai adevărată credință am iscălit acest zapis, cu însuși măna mea.

1880 mai 1.

Ioanișlicar adeverez
Și am scris cu zisa numitului Ioniță, fiind și martor
Costandin Polizu [?] șătrar

Colecția Al. Saint-Georges.
Copie. Condica de zapise (1699—1841) a familiei Darvari, doc. 8.

Al Ungrovlahiei Dosithei veveios *[grecește]*

†Adică, eu Dorothei ieromonah, iconomu sfintei mănăstiri Căldărușanii, dinpreună cu tot soborul aceștii sfinte mănăstiri, încredințăm cu acest zapis al nostru la măna dumnealui *biv vel* pitar Gheorghie Predescu, i dumneaei pităresii Sandei, soției dumnealui și fratelui dumneaei, Fotache, nepoții prea sfințitului răposat proin mitropolit Filaret.

Ca să să știie că încă fiind preasfințitul în viiață, la leat 1787 iunie 13, au fost cumpărat o moșiie anume Berileștii, în *sud* Ilfov, de stănjeni cinci sute doaăzeci, de la dumneaei Bălașa postelniciasa, fiica răposat polcovnicului Panait Măinescu, care moșiie au fost făcut-o preasfințitul schimb cu sfănta mănăstire Căldărușani, pă moșiia Dimiieni, ce au fost a mănăstirii, de stănjeni cinci sute cinci, tot în *sud* Ilfov. Și au fost mai dat prea sfințitul prosthichiu la mănăstire și alți dooă sute cincizeci stănjeni de moșiie, ce să numește la Pătărlage, în *sud* Saac și taleri șapte sute, pentru scoaterea unor odoară ale mănăstirii, ce au fost zălojite la răposatu mitropolit Gavriil, al Moldovei, precum coprind și zapisile acelor schimburi, după care au stăpănit mănăstirea numitele moșii Berileștii i Pătărlagile.

Iar moșiia Dimiieni, după moartea preasfințitului răposat unchiului dumnealor, prin anaforaoa dumnealor veliților boeri, ce iaste întărită și de măriia sa, preaînălțatul și prealuminatul nostru domn, Io Alexandru Constandin Muruz voievod, înpreună cu altă periusiie, s-au dat asupra dumnealor pentru plata datoriilor răposatului.

Iar după aceasta, în trecutul an, viind de la Țarigrad, dumneaei stolniciasa Zamfira, ce iaste soră bună cu numita Bălașa vănzătoarea Berileștilor, au pornit jalba, cerănd protimisis a răscumpăra moșiia Berileștilor, cu cuvănt că au fost de la părinți și fiind înstreinată, n-au știut de vănzarea moșiii. Pentru care, înfățișindu-se și judecăndu-se și la luminat Divanul mării sale lui Vodă. Din Divan, am fost orănduiți cu luminat pitacul mării sale la prea sfințitul părintele mitropolit, i la dumnealui *vel* ban Ghica și la dumnealui *vel* vornic Filipescu, ca să mijlociască a să face înpăciuire atăt între dumnealor cu stolniciasa, căt și între sfănta mănăstire Căldărușani, pentru ca să lipsască și jurămăntul de la mijloc.

Deci, chipzuind preasfințitul și dumnealor boeri miijlocirea ce s-au cuvenit a să urma după dreptate, au găsit cu cale de ș-au luat stolniciasa numita moșiia Berileștii, cu întoarcerea banilor cumpărătorii răposat părintelui Filaret, ce s-au dat dumnealor nepoților preasfințitului, învoind și pă dumnealor cu mănăstirea, de au dat în locul moșiei Berileștii, la mănăstire trei sute și unul stănjeni de moșiie, ce să numește Portăreasca, lăngă Dimiieni și o prăvăliie aici, în București, pe ulița ce merge la Sfănta Vineri, care iaste cumpărată drept taleri una miie și cu pămăntul de supt dănsa a mănăstirii Sfentii Sava, unde să dă chiriie căte taleri șase pe an, pentru loc. Și au rămas și prosthichiul ce au fost dat răposatu, adică moșiia *ot* Pătărlage și banii ce s-au dat pentru odoară a fi tot ale mănăstirii.

Însă, fiindcă această moșiie Portăreasca a fost a dumnealui pitaru, dată de zestre de răposatu, cum și prăvăliia fiind iarăși cumpărată cu însuși banii dumnealui, rămăne ca pentru acestea să-și ia dumnealui moșiie din hotaru ce să numește Fienii Stăvăroaii, care iaste iarăși lăngă

Dimiieni, tot de la răposatu, precum să coprinde şi în anaforaoa ce s-au făcut de preasfinţitul şi de dumnealor orănduiţii boeri pentru această madea.

Drept aceia, de acum înainte, să aibă a stăpăni dumnealor această moşiie Dimiienii, cu bună pace de către sfănta mănăstire, în veac, cum şi sfănta mănăstire să stăpănească numita moşiie Portăreasca i numita prăvăliie şi prosthichiul.

Şi pentru mai bună încredinţare, am dat dumnealor acest adevărat zapis, întărit cu iscălitura noastră şi cu pecetea sfintei mănăstiri, cum şi sfănta mănăstire au priimit asemenea zapis de la dumnealor, întărit cu iscăliturile şi cu peceţile dumnealor, rugănd şi pe preasfinţitul părintele mitropolit şi pe dumnealor boerii de au întărit cu iscăliturile zapisile acestea, ca să-şi aibă toată puterea şi tăriia pe deplin.

Leat 1800 mai 4.

|L. P.| Dorothei, iconomu Căldaruşanilor, adeverez
Costantin Filipescu *vel* vornic
Dimitrie ban

[rezoluţia domnului]:

Io Alexandru Costandin Muruz voievod i gospodar zemli Vlahiscoie.

Dupe aşăzămăntul şi învoirea lor, dăm şi domneasca noastră întărire, ca să să urmeze şi să să păzească întocmai.

Leat 1800 mai 24.
vel logofăt

|L. P.|

Colecţia George Potra.
Original, stare foarte bună, hîrtie cu filigran; pecetea domnească, inelară, în tuş roşu; semnătura mitropolitului; pecetea mănăstirii Căldăruşani, în tuş negru.

390. **1800 mai 4.**

Preaînălţate doamne,

După luminată hotărîrea mării tale ce este dată la întărirea anaforalii pentru pricina de judecată ce au avut la luminat Divan mării tale un Ioniţă işlicaru cu epitropii Sfîntului Gheorghie Vechi, am rînduit pă maimar-başa cu meşteri zidari i lemnari de au preţuit meremetul, ce au făcut numitul Ioniţă işlicaru, afară din cătă bina au fost a sfintei biserici Sf. Gheorghie Vechi, cănd s-au dat lui cu chirie.

Şi arată numit maimar-başa şi cu alţi cinci meşteri zidari, i lemnari în scris, că în frica lui Dumnezeu făcănd dreaptă preţuire, coprinde meremetul ce au făcut işlicarul în starea care să află acum, taleri 60, bani 33, fiind veche, răzemată în proptele, încît de a lăcui om într-însa la o vreme grea, cu putinţă nu este.

Care bani orînduitu zapciu împlinindu-i, după luminată hotărîrea mării tale, de la epitropi Sf. Gheorghie Vechi, să-i facă teslim la numitu

Ioniță ișlicaru și să fie izbrăniți unul de către altul, rămîind cea desăvîrșită hotărîre a să face de către înălțimea ta.

1800 mai 4.

vel vornic
vel vornic

[urmează următoarea socoteală]:

taleri	*parale*		
12.	—		opt tălpi lungul stînjeni trei, care sănt puse jos la pivniță pentru sprijineala zidului.
3.	15	gărliciu	trei tălpi lungul stînjeni 2, # căte taleri 1, parale 5.
1.	—	gărliciu	patru grinzi, lungul stănjeni 2
8,	4	gărliciu	14 scînduri cîte parale 23
—	38	gărliciu	25 uluci mari
3,	24		8 grinzi căpriori, lungul stînjeni 3, cîte parale 18
4	—		o ușă
2	—	*ipac*	altă ușă
4	—		două ferestre
1	—		o fereastră mică
—	20		meremetu unii ferestre
7,	20		200 lați, suta cîte taleri 3, parale 30
18	—		1200 uluci învălișu casi, suta cîte parale 60
3,	20		5 oca piroane, ocaoa căte parale 28
2,	20		10 grinzi proptelile, lungul stînjeni 2, cîte parale 10
4,	20		1000 cue de lați
—	20		doi bulumaci propte la peretele casii
6,	24		3600 cue de ulucă, mia căte taleri 2
2,	10		15 tinichele la papuri, cîte parale 6
—	24		3 grinzi tot la papuri
30	—		lucru lemnarilor, de ulucă cîte o para
116,	19		

Lucru de zidărie

20	—	5000 cărămidă păreți i sobile, mia cîte taleri 4	
11	—	20 cară pămînt	
7	—	1000 oca varu	
3	—	apa	
20	—	lucru zidarilor	
177,	19		
1	—	40 pari obli	la un gard
2	—	2 cară nuele	la un gard
2	—	4 ghiondalice salahorilor	la un gard
182,	19		
121,	26	să scade două părți, fiind veche, răzimată în proptele, de a lăcui om într-însa la o vreme grea, cu putință nu este.	
60,	33	adică șaizeci și parale treizeci și trei	

După prea cinstit pitacu dumneavoastră mergînd în fața locului, împreună cu lemnari i zidari, am făcut această prețuire pivniții după locul dumnealui *vel* vornic Știrbei, ce o țînu cu chirie Ioniță ișlicar. Care

prețuire s-au făcut întocmai după starea întru care să află acum, arătând dreptul adevăr în frica lui Dumnezeu.

1800 mai 1.

Andrei epistat polv. [polcovnic] breslilor
Chircol meşter, i Marin meşter, i Marin ceauș de dulgheri
Antonie vătaf de zidari, i Ivan zidaru

[fiind în legătură cu cele de mai sus, adăogăm şi adeverința lui Ioniță Işlicaru]:

Taleri 60 şi bani 99, după prețuirea ce din poruncă domnească s-au făcut, dregerea casii ce am făcut, avându-o luată în chirie de la preoții bisericii Sf. Gheorghe Vechi, rămăind şi eu mulțumit pă această prețuire, era a-mi lua mai sus numiţii bani de la epitropii bisericii, dar i-am luat de la dumnealui *biv vel* vornic Costandin Ştirbei, prin orânduitul zapciu ceauș de aprozi.

Şi pentru ca să să ştie că nu am a mai cere nimic nici de la epitropi nici de la dumnealui vornic, dau această adeverință, ca să fie ştiut şi m-am iscălit.

1800 iunie 6.

Ioniță işlicaru
[semnătură grecească, indescifrabilă]

Colecția Al. Saint-Georges.
Copie. Condica de zapise (1699—1841) a familiei Darvari, doc. 16.

391. 1800 iunie 19.

Adecăte noi cei mai jos iscăliți dat-am credincios zapisul nostru la măna dumnealui jupânului Gheorghe *sin* Gheorghe.

Precum să să știe că avănd noi o vie pogoane trei în dealul Văcăreştilor, pe moşiia sfintei mănăstiri Văcăreştilor, după cum adeverează şi zapisu sfintei mănăstiri. Şi fiindcă până acum, cum am putut o am chivernisit, dar de sănt acum ani doi au rămas păragină. Şi să învecineşte din sus cu părcălabu Marin şi din jos cu Ion croitor.

Deci această vie o am vândut-o dumnealui de a noastră bunăvoe nesiliți de nimenea, în drept bani gata taleri 25, adecă douăzeci şi cinci, via și cu o tocitoare.

Deci dumnealui şi tot neamul dumnealui să aibă a stăpâni cu bună pace de către noi şi de către tot neamul nostru ca unul ce ne-au numărat toți banii în măinile noastre.

Şi când s-au făcut acest zapis au fost şi alți oameni de cinste ce să văd mai jos iscăliți. Şi, pentru adevărată credință, ne-am iscălit puindu-ne și degetile în loc de pecete, ca să să crează.

1800 iunie 19.

Eu Voico croitor, vănzător
Eu Marina soția Voicului, vănzătoare
Eu Ioniță *sin ego*, vănzător
Eu Dinul *sin ego*, vănzător
Eu Vasile croitor, martor
Scris de Costandin logofăt cu zisa [dumnealor] și martor

Arh. St. Buc., Episcopia Argeş, XLIX—32.
Original, stare bună, hîrtie fără filigran.

INDICE*

A

B

* S-au cules cu **aldin**: nume de persoane, mahalale, hanuri, mănăstiri, biserici, etc.; s-au cules cu VERZALE: țări, regiuni, plăși, orașe, sate, riuri, dealuri, moșii etc.; s-a cules *cursiv:* glosar. Nu au fost cuprinse în *Indice* cuvintele București și Ungrovlahia care se găsesc foarte des.

C

D

E

F

H

I

J

L

M

N

Ş

T

GLOSAR

abagiu — meşteşugar, producător de aba (postav de lînă groasă)
acaret = construcţie (de cele mai multe ori din lemn) în apropierea unei clădiri principale; (vezi *nameslie*)
acheros nevalabil, nul, fără putere legală
adălmaş (aldămaş) — băutura şi gustarea care se dădea cu ocazia unei cumpărări sau vînzări
adet dare, impozit, îndatoririle clăcaşului faţă de stăpînul moşiei
adiată (vezi *diată*) — testament
afieromă prinos, dar, ofrandă
afieromata — dăruită, oferită
afierosi(a) a dărui
alişveriş — vînzare, negoţ, afaceri
amelie neglijenţă, nepăsare, indolenţă, lipsă de interes
anafora — raport către domn, către caimacam, hotărîre judecătorească
analogon proporţional
angarii sarcini, greutăţi materiale, bir, necaz, belea
anerisit, aneros = anulat, desfiinţat, suprimat
aplo simplu, vulgar
apodeixis, apodixis = dovadă
argea — mică construcţie de scînduri în care se aşază, vara, războiul de ţesut
atărdisi(a) = a licita, a supralicita; *adărdisind* licitînd; *atărdisită* = licitată
avael (havael) = impozit, dare, taxă, venit
baştic cîştig
batac = băltoacă, groapă cu noroi şi apă
beizade, beizadea = fiu sau fiică de domnitor
beşlii, beşlii ostaşi turci
bezesten — han
boccea, bohcea, bohcealîc = legătură cu diferite obiecte, legătură cu şaluri şi basmale, de foi de tutun
bogasier = negustor de bogasiu (stofă scumpă din Orient, întrebuinţată la căptuşeli), negustor de manufactură
bogaz, bogazuri = stofe scumpe
buiurdisi = a transmite oficial o hîrtie
buiurdizmă = ordin, poruncă de executare
cacom (blană de *cacom)* = hermină
cafas = balcon
calp, calpi = fals; bani *calpi* = bani falşi
calpacciu — meşteşugar care lucra calpace (căciuli mari, bombate, negre)
canavăţ pînză rară de mătase, din care se făceau anterie
capan = depozit de alimente pentru trupele turceşti
capanlîi — negustorii capanului, aprovizionării Constantinopolului
capuchehaie — însărcinat cu afaceri al domnitorului la Poartă
carvasara — vamă, locul vămii, birou vamal
catagrafie = inventar, recensămînt
catahrisis = abuz, încălcarea legalităţii
catastasie, catastasis = situaţie, stare, avere
cavaf = pantofar, cizmar,
cazacliu = negustor cazac care făcea negoţ cu vinuri, blănuri etc.
cămănărit, căminărit = dare ce se lua pentru butoaiele cu băuturi alcoolice vîndute în cîrciumi sau la bîlciuri
ceair = loc de păşune, în special pentru cai
ceauş = curier, funcţionar public, căpetenie de surugii, de vînători domneşti
cerviş = grăsime de oaie pentru bucătărie
ceşni = calculul preţului maximal de vînzare la pîine, carne etc.
cetvîrtă, cezvîrtă = sfert din totalitatea cărnii unui miel, oaie etc.
cheler = cămară
chembric(ă) = pînză de bumbac vopsită şi lustruită
cheri(a) = neluată în consideraţie, anulată; „să rămîie *a cheri* şi întru nimic nesocotită"
chinovar = tuş (roşu sau negru)
cilen = membru al Sfatului orăşenesc, al Divanului
cin (cinuri) = fac, totalizează, hotar; tagmă, categorie, stare socială sau profesională
cinovnic = mic funcţionar de stat
ciohodar, iş-ciohodar = mic slujbaş domnesc; *baş-ciohodar* = căpetenie (mai marele) peste slujitorii curţii domneşti
ciric = sfert de pogon, jumătate din cîştig; legătură de piei
cisla = cotă-parte dintr-o sumă plătită în comun
cişmigiu-başa = şeful cişmigiilor
clironom — moştenitor, *clironomie* — moştenire
coajnice (coajniţe) = documente vechi scrise pe piele
cocioabă = unealtă casnică
condoragiu = meşteşugar ce lucrează, vinde, *conduri* (pantofi cu toc înalt, împodobiţi cu broderii)
cordovane = piei tăbăcite, fine, pentru încălţăminte de lux (ca în Cardová)
cosorobi, cosoroabe = bîrne aşezate orizontal deasupra pereţilor casei
costande = monedă de argint care a circulat în ţările române în sec. XVII—XVIII
cupeţ = negustor
curama = colectă, „s-ar fi făcut *curama*", cotizaţie, contribuţie
cusur, cusurul = restul de plată dintr-o datorie bănească
cutnie = ţesătură de mătase şi bumbac
dava, davaoa = pricină, proces, contestaţie
davagealîc, davaţalăc, davaţealac = pîră, plîngere, pretenţie
davagiu = pîrîş, reclamant, păgubaş
davaţie = reclamaţie

decindea = dincolo, de partea cealaltă (a unui rîu, moşii etc.)
dedină = loc de moştenire
delă = dosar, acţiune judiciară, proces
delceluş = deluşor
delniţă = fîşie îngustă şi lungă de teren
deşugubină = amendă, răscumpărare în bani sau teren în caz de omorîrea cuiva
diafendepsi(a) = a apăra în proces
diafora = pricină, neînţelegere, ceartă, litigiu
diastimă = interval de timp
diataxis = poruncă
diată (vezi *adiată*)
discolie = piedică, dificultate, anevoinţă, greutate
distihie = nenorocire
edicliu = slujitor inferior la curtea domnească
efimireas = trecător
embatic, embatichiu = formă, contract de închiriere sau arendare a unui teren, prăvălie etc.
embodisi, empodisi = a împiedica, a opri
emfitisis, emfitensă = contract pe termen lung
engrafa, engrafon, grafon — înscris, act, document oficial
epistasie, epistat — supraveghere, funcţia de supraveghetor
ergalii = scule, unelte, instrumente
etision — pe an, anual
everghesie = binefacere
examinii — rată pe o jumătate de an (şase luni)
exoflisi(a) = a plăti, a achita, a lichida o datorie, a expedia, a trimite
exofliticon = lichidarea unei datorii
exoprica = averea femeii în afară de zestrea ei
ferpot (ferport) = sechestru, blocarea unor mărfuri, obiecte
filigene = ceşti de cafea neagră, fără toartă
furn — coş de fum, horn
fustaş = soldat din garda personală a domnitorului, înarmat cu suliţă
găitănar = meşteşugar care lucrează *găitane* (fire de metal sau şiret folosite ca ornament la îmbrăcăminte)
geremea, girimea = amendă
gevrea = batistă brodată cu mătase şi fir
ghermesut = stofă de mătase sau atlaz
ghiordan = colier, salbă, lanţ de gît
giubele = haină largă, îmblănită cu samur, purtată pe deasupra antereului de către boieri
goştină de rîmători = dare pe porci
gros — puşcărie
groşi = monede de argint
halea, boieri *halea* = boieri în funcţie
haraci, haraciu împărătesc = tribut anual plătit sultanului de către ţările supuse turcilor
haraciladisit = adjudecarea unui imobil, teren, cumpărat de la mezat; haraciladisit mezatul
halale = accidente, nenorociri
havălea, havvalele = corvoadă, îndatorire, în bani sau în natură pusă asupra birnicilor
havaet (vezi *avaet*)
havră = sinagogă
hrimatichi = de bani „pricină *hrimatichi*"
hrisis = uzufruct, folosire, întrebuinţare; „a avea numai *tin hrisis*"
huzmet, uzmet venitul unor dări sau al ocnelor, vămilor. venitul general al ţării din încasarea dărilor
iamac = om în serviciul unui mic slujbaş
iangăn, iangîn foc, incendiu
icioglan = copil de casă, paj
iemac, imac ajutor al purtătorului de steag în oastea seimenilor
iliiacon = pîntece, coaste, (anatomic) de la şolduri
iminigii = meşteşugari care făceau sau vindeau *iminei* (papuci cu vîrful ascuţit)
ipac = la fel, idem, asemenea
ipolipsis = stimă, consideraţie, vază
isbrăni (a se) = a termina, a lichida
iscal = am iscălit; *iscala* = semnătura
isnaf breaslă, corporaţie de meşteşugari, negustori
isterisească să se termine, lichideze; *isterisi (a se)* a se lipsi, a termina
işlicar = lucrător sau negustor de işlice (căciuli de blană sau de postav)
iuzbaşa = căpetenia unei gărzi
izbrănire — răfuire, lichidare, achitarea datoriei; *a izbrăni* — a achita
iznoavă — din nou, de la capăt, *iznovi(a)* a începe din nou
lude (liude) oameni în serviciul unui privilegiat, scutiţi de bir
madea, madelă = problemă, chestiune, pricină, litigiu
madem = metal, aliaj care imită argintul
marafet, merafet — mijlocire, procedeu, pricepere, talent
marchitan = negustor de mărunţişuri şi mărfuri alimentare
mărgelar = negustor de mărgele
martalogi — paznici ai hotarelor ţării
masalagiu = cel care face sau poartă *masalele* (făclii pentru luminat strada şi curţile boiereşti)
matapraz = înşelător, amăgitor (pl. *matapraz i*)
measiţa, mesiţa = lună
mehteri, turci *mehteri* = muzicanţi
meimar-başa = starostele zidarilor şi lemnarilor
mendere, mindire — saltea umplută cu paie, cuvertură
meremet — reparaţie, îmbunătăţire la o clădire
mertice = măsură, normă pentru cereale, egală cu aproximativ 1—2 ocale; dijmă care se lua la mori pentru măcinat
metaharisi, metahirisi(a) = a obişnui, a întrebuinţa, a folosi
mezat = licitaţie publică; *sultan-mezat* — licitaţie din ordinul sultanului
miriie = vistierie
mofluz, mufluz = a da faliment
mumgiu = lumînărar (care face lumînări)

mumbașărlac, mumbașarlic (a face ... suiulgiului) — executarea, îndeplinirea unei anumite porunci, sau încasarea unei dări bănești
mumbașir = slujitor domnesc, încasator (agent) și executor pentru îndeplinirea unei anumite porunci urgente
musadea, musaade — preferință, autorizație, concesiune
năem bir
naht bani în numerar, peșin
namestie = acaret, clădire, construcție, dependință
napreston, napristan = îndată, pe loc, imediat, numaidecît, neîncetat
nart preț oficial hotărît de stăpînire, taxă
năstav, năstavnic — administrator al unei mănăstiri
nazăr = favoare; *nazîr* — inspector, supraveghetor, guvernator al unei cetăți
nefer soldat, ostaș din armata turcă, arnăut
neflie (rochie de atlaz *neflie*) = verde închis
noiam poruncă, ordin, dispoziție
ocină — moșie, proprietate
obrație — loc îngrădit, plantat cu pomi, la poalele unui deal cu vii
odobașă — grad militar inferior; căpitan de *odă* (jumătate de companie)
ogeac corp de oșteni
ogrinji resturi de paie, de fîn
olocliron întreg, tot
omos dar, însă
ort monedă cu valoare mică (circa 30 de bani); *ortul* vătășesc
osteie instrument de prins pește
ot de la
otastină, otașniță dijmă pentru vie arendată, dare de vin
oteți părinți
otnoșenie — adresă, raport, poruncă
pacea, pacele (de samur) — blană de la picioarele unui animal
pălimar stîlp de privdor sau de prispă
palmă unitate de măsură liniară divizionară, de circa 25 cm
paradosi(a) = a preda ceva, lecții la școală
parapanemata — plîngere, parapon
parmaci stîlpi folosiți la prispe, pridvoare
periorghie băgare de seamă, luare aminte, atenție, curiozitate
perilipsis rezumat
peristasis împrejurare, ocazie
periusie avere (zestrală)
peșchir cearșaf
peștemene = ștergare, prosoape
pis am scris
pitac — ordin, poruncă scrisă, dispoziție
pleumbare, plimbare — privată, closet (vezi *umblătoare*)
plirecsusiot, plirexusiotita împuternicire
pliroforie informație, știre, lămurire
pliroforisi(a) = a se informa, a se lămuri
pogrebanie, pogribanie = slujba și ceremonia înmormîntării

polcovnic = comandant de *polc* (regiment), colonel
politie = oraș, capitală
pomojnic, pomoșnic = funcționar administrativ
poslușanie = slujbă, corvoadă
poslușnic = servitor, slujitor boieresc sau mănăstiresc, scutit de bir către stat
povarnă = instalație rudimentară de fabricat rachiu
povarnagiu = cel care face rachiu într-o povarnă
pracsis, praxis = practică, experiență, pricepere
pristav = cel care anunță poporului știrile oficiale
proclet = blestemat
proeresie, proeresis = voie, bunăvoință
proesti = notabili, reprezentanți
proin = fost, mai înainte
pronomion = privilegiu
proslichiu, proslichie = decădere
protimisis = drept de preferință, prioritate
provalisi(a) = a propune, a scoate înainte
provlima = problemă, chestiune, afirmație
răpști, răpuști(a) = a fura
răzvală = răscoală
riza-pazar = preț de piață, de tîrg, stabilit prin tocmeală, de comun acord
rufet = breaslă, corporație
rușfet = bacșiș, mită, atenție bănească
sacnasiu, sagnasiu = cameră mică la etaj, balcon închis
sadea = de un singur fel, neamestecat
șalvaragiu = lucrător care face sau vinde șalvari (pantaloni foarte lungi, cu încrețituri)
șamalagea = adamască, stofă vărgată de Damasc, țesută din bumbac și mătase: *Șam* = Damasc; *alagea* = stofă vărgată
sameș = casier, socotitor, slujbaș financiar
sărmagiu = meșter care făcea sîrme
șart = ordine, înțelegere, obligație, rînduială, regulă, cuviință; *șartul* judecății
satarale = dări nedrepte, belele
șatrage, șatrange = șaluri
schevofilax = demnitar bisericesc, păstrător al tezaurului unei mănăstiri
semnt (*semnt* de loc) = cuprins; *semntul* tîrgului
sfanțih = monedă de argint, austriacă, valorînd circa 2 lei
sfini = porci
sigorifsi, sigurifsi(a) = a se asigura
simfonie, sinfonie = înțelegere, acord
sincatavasis, singatavasis = reducere, rabat, bunăvoință
sinet = act, document, răvaș
sistisi(a) = a recomanda pe cineva
șovar = papură, rogoz
stenohorie = strîmtoare, sărăcie, nevoie, ananghie, întristare, descurajare
străgăni(a) = a amîna fără rost, a împiedica, a tărăgăna, a purta pe drumuri
sud, sudstvo = județ

sudit = locuitor aflat sub protecția unei puteri străine
șufar = bucătar, intendent
șuh, șug = măsură de lungime, austriacă, echivalentă cu 0,316 m
suiulgi-bașa = șeful suiulgiilor, fîntînarilor
sultan-mezat = licitație publică, din ordinul sultanului, făcută în Divanul țării
tabanale = locul unde se tăbăcesc pieile
tacmin, tahmin, tehmin = aproximație
tacrir = interogatoriu, declarație, raport, relatare oficială, notă oficială, notă diplomatică
tamazlîc = cireadă, turmă
telal = crainic la licitație, negustor ambulant de haine vechi
telal-bașa = starostele crainicilor sau negustorilor ambulanți
terzi-bașa = staroste de croitori
teșcherea = adeverință, certificat, autorizație, permis de călătorie, pașaport
teslim = predare a unui lucru, bani dați în mînă
thisia = jertfă
tiriplic = fir de mătase sau de bumbac răsucit și mercerizat, folosit la brodat sau la împletit
tolico pisah gospodstvo-mi = așa am scris (poruncit) domnia mea
trăsură = hotar
treapăd = amendă pentru deplasarea agentului executor, alergătură
treti = al treilea
triminie = perioadă de trei luni, trimestru
tropos = mod, fel
tufecciu, tufecgiu = armurier, pușcaș, lefegiu din garda domnitorului
tulumbagi-bașa = șeful tulumbagiilor (pompierilor)
ughi = galbeni, monede de aur
umblătoare = privată, closet
vadea = termen de plată, scadență, soroc
vechil = reprezentant, mandatar într-un proces, avocat
vel — mare; *biv vel* — fost mare
verhovnici = fruntași
viranea = teren viran, maidan, ruine rămase de la o casă arsă
vtori = al doilea
zabit = comandant, guvernator, paznic; *zabitul* tîrgului, *zabitlîcu* agiei
zăbunar = meșter care lucrează *zăbune* (haine de iarnă, lungi pînă la genunchi)
zapciu = agent fiscal, slujbaș la vistierie
zapis = document, dovadă scrisă, act
zapt = luare cu forța, confiscare, sechestrare
zaraf-bașa = starostele (șeful) zarafilor
zardovolenii, zadovolenie — mulțumire, satisfacție
zarf, zarfuri = suport metalic lucrat în filigran, în care se pune ceașca de cafea
zet = ginere
zmreduit = bîntuit, molipsit, „dă boala ciumii"
zurbalîc = răscoală, luptă, harță

Redactor: MIRCEA SUCIU
Tehnoredactor: SILVIA DEOCLIȚEAN
Coperta: AUREL PETRESCU

Bun de tipar 4. I. 1982. Format 16/70×100. Coli de tipar 30,50. C.Z. pentru biblioteci mari: 9(498. 124 Buc.) (00 — 12). C.Z. pentru biblioteci mici: 9(498. 124 Buc.)


c. 245 I. P. INFORMAȚIA,
str. Brezoianu nr. 23 — 25,
București

Lei 31